JAMES CLAVELL

SHŌGUN

UNIVERS

JAMES CLAVELL
SHŌGUN
2

Coperta de V. Socoliuc

Ilustraţia copertei:
KANO NAIZEN, **NANBAN BYOBU** (Sosirea europenilor) – paravan japonez cu şase panouri datând din sec. XVII

JAMES CLAVELL
SHŌGUN
© JAMES CLAVELL, 1975
Hodder & Stoughton Ltd. Coronet editon, 1983 Great Britain.

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

Volumul 2

Traducere şi note de
DOINA CERĂCEANU

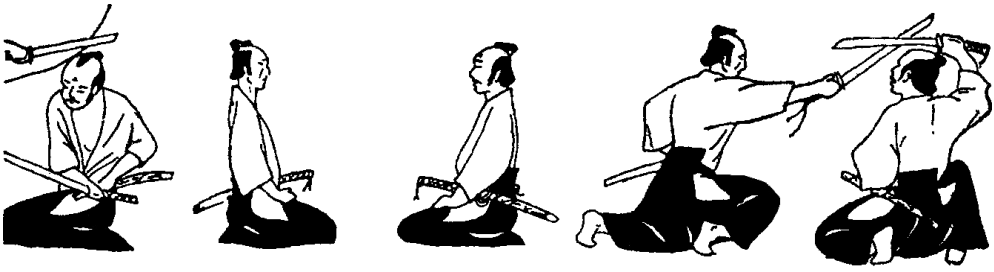

EDITURA UNIVERS
Bucureşti, 1988

CUPRINS

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Cartea a patra
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Cartea a cincea
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitalul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Cartea a şasea
Capitolul 60
Capitolul 61
POSTFAŢĂ

Capitolul 37

În hulubărie păsărarul ţinea porumbiţa blând, dar ferm, în timp ce Toranaga îşi scotea hainele ude leoarcă. Sentorsese în galop prin ploaia torenţială. Naga şi ceilalţi samurai se înghesuiau neliniştiţi sub micul portal, fără să se sinchisească de ploaia caldă, care încă venea în torente, bătând darabana pe acoperişul de ţiglă.

Toranaga îşi şterse mâinile cu grijă. Omul îi dădu porumbiţa. Doi cilindri mici, de argint, erau prinşi la fiecare picior. Firesc ar fi fost unul. Toranaga trebui să se străduiască să nu-i tremure mâna. Dezlegă cilindrii şi-i duse în lumina din deschizătura ferestrei, să le cerceteze sigiliile minuscule. Recunoscu cifrul secret al lui Kiri. Naga şi ceilalţi priveau încordaţi. Chipul lui nu trăda nimic.

Toranaga nu rupse imediat sigiliile, oricât de mult dorea s-o facă. Aşteptă liniştit până-i fu adus un chimonou uscat. Un servitor îi ţinea o umbrelă mare din hârtie, îmbibată în ulei, şi el se îndreptă spre reşedinţa sa din cetate. Supa şi ceaiul îl aşteptau. Le sorbi pe îndelete şi ascultă ploaia. Când se simţi calm, îşi rândui străjile şi intră într-o încăpere mai retrasă. Rupse sigiliile. Hârtia celor patru suluri era foarte subţire, scrisul mărunt, mesajul lung şi încifrat. Descifrarea era anevoioasă. Când fu gata, citi mesajul de două ori, apoi îşi lăsă gândurile să rătăcească.

Se făcuse noapte. Ploaia încetase. O, Buddha, fă ca recolta să fie bună, se rugă el. Acesta era anotimpul în care terenurile de orez erau inundate şi în toată ţara se plantau, pe câmpurile aproape numai apă şi fără buruieni, răsadurile de orez, de un verde pal, spre a fi recoltate peste patru sau cinci luni, după cum era vremea. Pe tot cuprinsul ţării, săraci şi bogaţi, *eta* şi împărat, servitor şi samurai, toţi se rugau să vină doar atâta ploaie, soare şi umezeală cât trebuie şi la vremea lor. Fiecare bărbat, femeie şi copil număra zilele până la recoltă.

O să avem nevoie de o recoltă bogată anul ăsta, gândi Toranaga.

— Naga! Naga-san!

Fiul său veni alergând.

— Da, tată?

— La primul ceas după ce se crapă de ziuă, îi aduci pe platou pe Yabu-san şi pe sfetnicii lui mai de seamă. De asemeni, pe Buntaro şi pe cei trei căpitani-comandanţi ai noştri. Şi pe Mariko-san. Să vină toţi pe platou în zori. Mariko-san poate să servească ceaiul. Mai vreau ca Anjin-san să stea prin preajmă, în tabără. Străjile să ne înconjoare la două sute de paşi.

— Da, tată. Naga se întoarse să execute ordinul. Fiindu-i cu neputinţă să se abţină, izbucni: Este război? Da?

Toranaga nu-l mustră pe Naga pentru obrăznicie şi indisciplină, deoarece avea nevoie de un crainic care să împrăştie veşti bune în toată cetatea.

— Da, spuse el. Da, dar aşa cum vroiam eu.

Naga închise uşa şi ţâşni ca din puşcă. Toranaga ştia că, deşi chipul şi comportarea lui Naga acum aveau să fie strunite pe dinafară, nimic nu-i putea ascunde emoţia din mers sau focul din priviri. Aşa că zvonurile şi contra-zvonurile aveau să ţâşnească din Anjiro spre a se răspândi ca vântul în tot Izu şi mai departe, dacă focul era întreţinut cum trebuie.

— Acum zarurile sunt aruncate, spuse el cu voce tare către florile care stăteau senine în *tokonama,* cu umbrele tremurând în lumina plăcută a luminărilor.

Kiri scria:

„Alteţă, mă rog lui Buddha să fii sănătos şi în siguranţă. Acesta este ultimul nostru porumbel mesager, aşa că, de asemeni, mă rog lui Buddha să-l conducă spre tine — trădătorii i-au omorât pe toţi ceilalţi ieri noapte, dând foc hulubăriei, şi numai această porumbiţă a scăpat pentru că fusese bolnavă şi eu o îngrijisem aparte.

Ieri dimineaţă seniorul Sugiyama şi-a dat demisia pe neaşteptate, exact cum fusese plănuit. Dar, înainte să poată izbuti să fugă, a fost încercuit de ronin*-ii lui Ishido la marginea Osakăi. Din nefericire, şi câţiva din familia lui Sugiyama au fost prinşi o dată cu el; am auzit că l-a trădat unul din oamenii lui. Se zvoneşte că Ishido i-a oferit un târg: dacă seniorul Sugiyama şi-ar amâna demisia până după ce se întruneşte Consiliul Regenţilor (adică mâine), astfel ca*

înălţimea ta să poată fi acuzat legal de înaltă trădare, Ishido i-ar garanta, în schimb, lui Sugiyama că regenţii îi vor da tot Kwanto şi, ca o măsură a bunei credinţe, Ishido l-ar elibera pe el şi familia lui imediat. Sugiyama a refuzat să te trădeze. Pe loc Ishido a poruncit celor din eta *să-l convingă. Copiii lui Sugiyama au fost torturaţi în faţa lui, apoi concubina, dar el tot n-a vrut să te părăsească. Toţi au avut parte de morţi îngrozitoare. A lui, cea din urmă, a fost cea mai cumplită.*

Bineînţeles, n-a fost nici un martor la această ticăloşie şi totul e din auzite, dar eu o cred. Bineînţeles că Ishido a tăgăduit că i-ar cunoaşte pe ucigaşi, sau c-ar avea vreun amestec, jurând că o să-i urmărească pe «criminali» până-n pânzele albe. La început Ishido a spus că, de fapt, Sugiyama n-a demisionat niciodată şi, ca atare, după părerea lui, Consiliul s-ar putea totuşi întruni. Eu am trimis copii după demisia lui Sugiyama celorlalţi regenţi, Kiyama, Ito şi Onoshi şi alta i-am trimis-o direct lui Ishido, iar alte patru le-am făcut să circule printre daimyo. *(Ce înţelept din partea ta, Tora-chan, să ştii c-au să trebuiască copii în plus.) Aşa că de ieri, exact cum ai plănuit cu Sugiyama, Consiliul nu mai există legal, în privinţa asta ai reuşit pe de-a-ntregul.*

Veşti bune: seniorul Mogami s-a tras în afara oraşului în siguranţă, cu toată familia şi cu toţi samuraii. Acum îţi este aliat pe faţă, aşa că flancul din nordul îndepărtat îţi este în siguranţa. Seniorii Maeda, Kukushima, Asano, Ikeda şi Okudiora s-au strecurat pe furiş afară din Osaka noaptea trecută, ca să fie în siguranţă, la fel şi seniorul creştin Oda.

Veste rea e că familiile lui Maeda, Ikeda şi Oda, precum şi alţi doisprezece daimyo *importanţi n-au scăpat şi acum se află aici ca ostateci. Tot aşa şi familiile a cincizeci sau şaizeci de nobili mai şovăielnici.*

Veste rea este că ieri fratele tău vitreg, Zataki, senior de Shinano, s-a declarat făţiş pentru moştenitor, pentru Yaemon, şi împotriva ta, acuzându-te că ai complotat cu Sugiyama răsturnarea Consiliului Regenţilor, aşa că acum Zataki cu cei cincizeci de mii de fanatici ai lui îţi vor sta împotrivă la hotarul tău de nord-est.

Veste rea este că aproape toţi daimyo *au acceptat «invitaţia» împăratului.*

Veste rea este că nu puţini dintre prietenii şi aliaţii tăi de aici sunt mânioşi că nu le-ai spus dinainte planul tău, ca ei să poată pregăti o linie de retragere. Vechiul tău prieten, marele senior Shimazu, este unul. În după-amiaza asta am auzit că el a cerut în public ca împăratul să poruncească tuturor seniorilor să îngenuncheze acum în faţa băiatului, în faţa lui Yeamon.

Veste rea este aceea că doamna Ochiba îşi ţese strălucit pânza, făgăduind celor nehotărâţi domenii, titluri, ranguri la curte. Tora-chan, e mare păcat că nu e de partea ta, ea e un duşman cu adevărat de temut. Doamna Yodoko, singură, îndeamnă la rugi şi calm, dar nimeni n-o ascultă, iar doamna Ochiba vrea să grăbească războiul acum cât te simte slab, izolat şi, zic eu, trădat.

Cel mai rău din toate este că regenţii creştini, Kiyama şi Onoshi, sunt în mod făţiş unul alături de celălalt şi foarte porniţi împotriva ta. În dimineaţa asta amândoi au făcut cunoscut că deplâng «dezertarea» lui Sugiyama, spunând că fapta lui a adus dezordine în ţară, şi că «noi toţi trebuie să fim puternici pentru binele împărăţiei». Regenţii au cea mai mare răspundere. Noi trebuie să fim pregătiţi za laolaltă să nimicim orice senior sau grup de seniori care vor să răstoarne testamentul lui taikō *sau succesiunea legală». (Să-nsemne asta că plănuiesc să se întrunească aşa, ca un Consiliu de patru regenţi?) Una din iscoadele noastre creştine din cartierul general al Sutanelor Negre de aici a şoptit că preotul Tsukku-san a părăsit în taină Osaka acum cinci zile, dar nu ştim dacă a plecat la Yedo sau la Nagasaki, unde este aşteptată Corabia Neagră. Ştiai că ea o să sosească foarte devreme anul ăsta? Poate peste douăzeci sau treizeci de zile?*

Alteţă, totdeauna am şovăit în a-mi da păreri pripite, bazate pe lucruri spuse din auzite, pe zvonuri, pe iscoade, sau pe intuiţia mea de femeie (vezi, Tora-chan, am învăţat de la tine!), dar timpul e scurt şi poate că n-o să mai am cum să-ţi vorbesc: mai întâi, prea multe familii sunt prinse aici în cursă. Ishido n-o să le lase niciodată să plece (după cum n-o să ne lase nici pe noi).

Aceşti ostateci sunt un pericol foarte mare pentru tine.

Puţini seniori au simţul datoriei sau tăria lui Sugiyama. Foarte mulţi, cred eu, au să treacă acum de partea lui Ishido, chiar dacă fără voie, din pricina acestor ostatici. Mai departe, cred că Maeda o să te trădeze, la fel, probabil, Asano. Am numărat, din toţi cei două sute şaizeci şi patru de daimyo *din ţară, doar douăzeci şi patru te urmează cu siguranţă şi s-ar putea şi încă alţi cincizeci. Aceştia nu-ţi sunt nici pe departe cât ţi-ar trebui, Kiyama şi Onoshi au să-i influenţeze pe toţi sau pe cei mai mulţi dintre* daimyo *creştini, iar eu cred că ei acum n-o să ţi se alăture. Seniorul Mori, cel mai bogat şi mai important din toţi, este, ca întotdeauna, împotriva ta şi o să-i tragă de partea lui pe Asano, Kobayakawa şi, tot ce se poate, şi pe Oda. Cu fratele tău vitreg, seniorul Zataki, şi el împotrivă-ţi, poziţia ta este cumplit de şubredă. Te sfătuiesc să declari imediat „Cer de Purpură" şi să te îndrepţi în goană spre Kyoto. Este singura ta speranţă.*

Cât despre doamna Sazuko şi despre mine, noi suntem bine şi mulţumite. Fătul dă semne de viaţă şi, dacă e karma *copilului să ne nască, aşa va fi. Noi suntem în siguranţă în colţul nostru din castel, uşa e bine închisă şi grilajul cu ţepi coborât. Samuraii noştri sunt plini de devotament faţă de tine şi de cauza ta şi, dacă e* karma *noastră să plecăm din această viaţă, atunci o să plecăm cu seninătate. Doamna ta îţi duce dorul tare, tare mult. Cât despre mine, Tora-chan, ard să te văd, să râd cu tine şi să-ţi văd zâmbetul. Singura mea părere de rău, dacă mor, ar fi că n-aş mai putea să fac aceste lucruri şi să veghez asupra ta. Dacă există o viaţă de dincolo, şi dacă există Dumnezeu sau Buddha, sau* kami, *promit că am să-i fac pe toţi, într-un fel sau altul, să treacă de partea ta... deşi mai întâi am să-i rog stăruitor să mă facă suplă, tânără şi roditoare pentru tine, dar să-mi lase bucuria mâncării. Ah, asta ar fi într-adevăr un paradis, să pot să mănânc după pofta inimii, dar să rămân totuşi mereu tânără şi subţire!*

Îţi trimit râsul meu. Fie ca Buddha să vă binecuvânteze, pe tine şi pe ai tăi."

Toranaga le citi epistola, în afară de partea personală

despre Kiri şi doamna Sazuko. Când termină, ei îl priveau şi se uitau unii la alţii fără a le veni să creadă, nu numai din pricina a ceea ce spunea misiva, dar şi pentru că Toranaga era atât de deschis, acordându-le tuturor încrederea sa.

Stăteau în mijlocul platoului, pe rogojini aşezate în semicerc în jurul lui, fără străji, siguri că nu trage nimeni cu urechea. Buntaro, Yabu, Igurashi, Omi, Naga, căpitanii şi Mariko. Străjile fuseseră aşezate la două sute de paşi mai departe.

— Vreau un sfat, spuse Toranaga. Sfetnicii mei sunt în Yedo. Problema asta e urgentă şi vreau ca voi toţi să vă puneţi minţile la treabă în locul lor. Ce credeţi c-o să se-ntâmple şi ce-ar trebui să fac. Yabu-san?

Yabu fierbea. Fiecare drum părea să ducă la dezastru.

— Mai întâi, Alteţă, ce înseamnă „Cer de Purpură”?

— Este numele încifrat pentru planul meu final de luptă, un singur atac fulgerător, violent spre Kyoto, cu toate oştile mele, bazându-mă pe iuţeală şi surpriză, ca să iau capitala din mâinile răufăcătorilor care o împresoară acum, să-l smulg pe împărat din ghearele murdare ale acelor care l-au înşelat, conduşi de Ishido.

O dată ce Fiul Cerului este eliberat cu bine din ghearele lor, să-l rog apoi să revoce mandatul acordat actualului Consiliu, care este, fără doar şi poate, trădător sau condus de trădători, şi să-mi acorde mie mandatul de a forma un nou Consiliu, care va pune interesele ţării şi ale moştenitorului înaintea ambiţiilor personale. Am să conduc optzeci până la o sută de mii de oameni, lăsându-mi pământurile neapărate, flancurile descoperite şi retragerea nesigură.

Toranaga îi văzu cum se holbau la el năuci. Nu pomenise nimic de samuraii de elită care de ani de zile fuseseră plasaţi în mare secret în multe din castelele şi provinciile importante şi care urmau să pornească cu toţii, deodată, răzmeriţe, spre a crea haosul necesar planului de atac.

Yabu izbucni:

— Dar va trebui să lupţi pentru fiecare petic de pământ. Drumul Tokaidō îţi e închis de Ikawa Jikkyu pe o sută de *ri.* Mai departe, fortăreţele lui Ishido străjuiesc restul.

— Da, dar eu plănuiesc să atac fulgerător spre nord-vest,

de-a lungul drumului Koshu-Kaidō apoi să străpung în jos, spre Kyoto, şi să stau departe de coastă.

Pe dată mulţi clătinară din cap şi începură să vorbească, dar Yabu nu-i luă în seamă.

— Dar, Alteţă, epistola spune că ruda ta, Zataki-san, a trecut deja la duşman! Acum şi calea către nord ţi-e blocată. Provincia lui este de-a curmezişul drumului Koshukaidō. Va trebui să lupţi prin toată provincia Shinano — asta e muntoasă şi foarte greu de străbătut, iar oamenii lui îi sunt grozav de credincioşi. Ai să fii făcut zob în munţii ăia.

— Ăsta e singurul drum, singurul pe care am vreo şansă. Eu zic că sunt prea mulţi duşmani pe drumul de coastă.

Yabu îşi aruncă privirea spre Omi, dorind să se poată sfătui cu el, făcându-i-se silă de epistolă şi de toată încurcătura de la Osaka, displăcându-i că trebuise să vorbească primul şi urând din cale afară statutul de vasal pe care-l acceptase la stăruinţele lui Omi.

— Este singura şansă pentru Domnia voastră, Yabu-sama, îl îndemnase Omi. Singurul chip ca să scăpaţi din capcana lui Toranaga şi să vă mai rămână loc de manevrat...

Igurashi îl întrerupsese furios.

— Mai bine să v-aruncaţi asupra lui Toranaga astăzi, când are doar câţiva oameni aici! Mai bine să-l omorâţi şi să-i duceţi capul lui Ishido cât mai este vreme.

— Mai bine să aşteptaţi, mai bine s-aveţi răbdare...

— Ce se-ntâmplă dacă Toranaga porunceşte ca stăpânul nostru să renunţe la Izu? strigase Igurashi. Ca senior către vasal, Toranaga are acest drept!

— N-o s-o facă niciodată. Acum el are nevoie de stăpânul nostru mai mult ca oricând. Izu îi păzeşte poarta din sud. Nu-şi poate permite să aibă Izu duşman! El trebuie să-l aibă pe stăpânul nostru de partea...

— *Dar dacă-i porunceşte seniorului Yabu să plece din Izu?*

— Ne răzvrătim! îl omorâm pe Toranaga, dacă e aici, sau ne luptăm cu orice armată pe care o trimite împotriva noastră. Dar el n-o să facă niciodată asta, nu vezi? Ca vasalul lui, Toranaga trebuie să-l apere...

Yabu îi lăsase să se certe şi apoi, în cele din urmă, văzuse

înţelepciunea lui Omi.

— Foarte bine. Sunt de acord. Şi, Omi-san, să-i ofer sabia mea Murasama spre a întări târgul, jubilase el de bucurie, pătruns până-n adâncul inimii de iscusinţa planului. Da. Genial. Sabia lui, Yoshitomo, o înlocuieşte cu vârf şi îndesat. Şi, bineînţeles, acum sunt mai valoros ca niciodată pentru Toranaga. Omi are dreptate, Igurashi. N-am de ales. Sunt legat de Toranaga de acum înainte. Vasal!

— Până vine războiul, spusese Omi cumpănit.

— Bineînţeles. Bineînţeles că numai până vine războiul! Atunci pot să schimb părţile, sau să fac zeci de alte lucruri. Din nou ai dreptate, Omi-san!

Omi e cel mai bun sfetnic pe care l-am avut vreodată, îşi zise, dar şi cel mai periculos. Omi e destul de deştept ca să ia Izu dacă mor. Dar ce contează? Toţi suntem morţi.

— N-ai nici o cale de ieşire, îi spuse lui Toranaga. Eşti izolat.

— Mai e şi altă posibilitate? întrebă Toranaga.

— Iertaţi-mă, Alteţă, spuse Omi, dar în cât timp o să fie gata acest atac?

— E deja gata.

— Şi Izu e gata, Alteţă, spuse Yabu. O sută de mii de oameni ai Domniei tale, cei şaisprezece mii ai mei, şi regimentul de muschete, e destul?

— Nu. „Cer de Purpură” e un plan disperat: totul se va hotărî într-un singur atac.

— Domnia ta va trebui să-ţi încerci norocul de îndată ce se opresc ploile şi putem să ne batem, insistă Yabu.

Ce altă posibilitate ai? Ishido o să formeze noul Consiliu imediat, ei încă au mandatul. Deci ai să fii acuzat de înaltă trădare azi, sau mâine, sau poimâine. De ce să aştepţi să fii înghiţit? Ascultă, poate că regimentul ar putea să-şi croiască drum prin munţi! Fie deci „Cer de Purpură”! Toţi oamenii aruncaţi într-un singur atac colosal. Este Calea Războinicului — e demn de un samurai, Toranaga-sama. Muschetele, muschetele noastre or să ni-l zboare pe Zataki din cale şi, fie că izbândeşti sau nu, ce contează? Încercarea va trăi veşnic!

Naga spuse:

— Da, dar o să câştigăm... o să câştigăm!

Câţiva dintre căpitani dădură din cap în semn de încuviinţare, uşuraţi că războiul avea să înceapă. Omi nu spuse nimic.

Toranaga privea spre Buntaro.

— Tu ce zici?

— Stăpâne, pe mine te rog să mă ierţi că n-o să-mi dau o părere. Eu şi oamenii mei facem orice hotărăşte înălţimea ta. Asta e singura mea datorie. Părerea mea n-are nici o însemnătate pentru înălţimea ţa, pentru că eu fac numai ceea ce înălţimea ta hotărăşte.

— În alte împrejurări aş fi de acord cu ce zici, dar nu azi!

— Atunci război. Ceea ce spune Yabu-san e drept. Să mergem la Kyoto. Azi, mâine, sau când se opresc ploile. „Cer de Purpură.” M-am săturat de aşteptare.

— Omi-san? întrebă Toranaga.

— Yabu-sama are dreptate, Alteţă. Ishido o să se supună legatului lui *taikō,* numind un nou Consiliu foarte curând. Noul Consiliu va avea mandatul împăratului. Duşmanii înălţimii tale vor aplauda şi mai toţi prietenii vor şovăi, şi astfel vă vor trăda. Noul Consiliu vă va acuza de înaltă trădare imediat. Atunci...

— Atunci, „Cer de Purpură”, îl întrerupse Yabu.

— Dacă seniorul Toranaga porunceşte, atunci da. Dar eu nu cred că ordinul de acuzare de înaltă trădare are cât de cât vreo valoare. Puteţi nici să nu vă mai gândiţi la el!

— De ce? întrebă Toranaga, în timp ce toate privirile se îndreptară spre Omi.

— Sunt de acord cu înălţimea voastră, Alteţă. Ishido e periculos, *neh*? Şi *daimyo* care primesc să-l slujească sunt tot atât de periculoşi. Bărbaţii adevăraţi ştiu cât preţ poţi pune pe Ishido şi, de asemeni, ştiu că împăratul a fost înşelat din nou. Omi călca cu prudenţă pe nisipurile mişcătoare, ştiind că puteau să-l înghită. Cred că, omorându-l pe seniorul Sugiyama, el a făcut o greşeală ce n-o să poată fi ştearsă. Din pricina acelor odioşi criminali, cred că acum toţi *daimyo* îl vor bănui pe Ishido de trădare şi foarte puţini dintre cei ce nu sunt chiar în ghearele lui Ishido se vor pleca în faţa poruncilor date de „Consiliul” lui. Înălţimea ta eşti în siguranţă. Pentru o vreme.

— Pentru cât timp?

— Ploile vor ţine cam două luni. Când se opresc ploile, Ishido o să plănuiască să-i trimită deodată pe Ikawa Jikkyu şi pe seniorul Zataki împotriva înălţimii tale, să te prindă în cleşte, iar armata principală a lui Ishido îi va sprijini pe drumul Tokaidō. Între timp, până ce se opresc ploile, fiecare *daimyo,* care poartă vreo ranchiună oricărui altui *daimyo,* îl va sluji pe Ishido doar de formă, până când el va face prima mişcare, apoi cred că-l vor părăsi şi-şi vor vedea de răzbunările lor, sau vor smulge pământuri după bunul lor plac. Împărăţia va fi sfâşiată cum a fost înainte de *taikō.* Dar înălţimea ta, Alteţă, împreună cu Yabu-sama, ajutaţi de puţin noroc aveţi destulă putere să ţineţi trecătorile spre Kwanto şi spre Izu, împotriva primului val, şi să-l respingeţi. Nu cred că Ishido poate să pregătească un alt atac — oricum, nu unul de proporţii. Când Ishido şi ceilalţi îşi vor fi istovit toate forţele, înălţimea ta şi seniorul Yabu, laolaltă, veţi putea pătrunde prin trecătorile munţilor noştri şi, treptat-treptat, veţi cuceri toată împărăţia.

— Când va fi asta?

— Nu peste multă vreme, Alteţă.

— Tu zici să ducem o bătălie defensivă? întrebă Yabu dispreţuitor.

— Cred că amândoi, uniţi, sunteţi în siguranţă în spatele munţilor. Aşteptaţi, Toranaga-sama. Aşteptaţi până veţi avea mai mulţi aliaţi. Ţineţi trecătorile. Asta se poate face! Generalul Ishido e periculos, dar nu atât de prost încât să-şi angajeze toate forţele într-o singură bătălie. El va sta pitit între zidurile castelului Osaka. Aşa că, pentru moment, nu trebuie să ne folosim regimentul. Trebuie să întărim paza şi să-l ţinem ca pe o armă secretă, pe poziţie şi totdeauna pregătit, până când înălţimea ta va veni din spatele munţilor. Omi era conştient de ochii care-l priveau. Se înclină spre Toranaga. Vă rog să mă iertaţi că am vorbit atât de mult, Alteţă.

Toranaga îl studie, apoi îşi aruncă privirea spre fiul său. Văzuse emoţia reţinută a tânărului şi ştiu că era timpul să-i dea drumul asupra prăzii.

— Naga-san?

— Ce-a zis Omi-san e adevărat, îi spuse Naga imediat, plin de bucurie. În cea mai mare parte, dar eu zic să foloseşti cele două luni ca să aduni aliaţi, să-l izolezi cât mai mult pe Ishido şi, când se opresc ploile, să-l ataci prin surprindere. „Cer de Purpură."

Toranaga întrebă:

— Dezaprobi părerea lui Omi-san despre un război de durată?

— Nu, dar asta nu e...

Naga se opri.

— Zi-i mai departe, Naga. Vorbeşte deschis!

Naga îşi ţinu limba, faţa-i era albă.

— Ţi se porunceşte să continui!

— Bine, Alteţă, mi-a trecut prin minte că... Din nou se opri, apoi spuse dintr-o suflare: Nu e marea ta şansă de a ajunge *shōgun?* Dacă izbuteşti să iei Kyoto şi să obţii mandatul, de ce să formezi un Consiliu? De ce să nu-l rogi pe împărat să te facă *shōgun?* Ar fi cel mai bine pentru tine şi cel mai bine pentru împărăţie. Naga încerca să-şi ascundă teama din voce pentru că spusele lui însemnau trădare faţă de Yaemon, or, mai toţi samuraii de aici — Yabu, Omi, Igurashi şi Buntaro, mai ales — îi erau credincioşi. Eu zic că înălţimea ta ar trebui să devină *shōgun.* Se întoarse, către ceilalţi, apărându-se. Dacă lăsăm să ne scape această posibilitate... Omi-san, ai dreptate în privinţa războiului de durată, dar eu zic că seniorul Toranaga trebuie să ia puterea ca să dea putere! Un război lung va ruina împărăţia, o va fărâmiţa din nou într-o mie de bucăţi. Cine doreşte asta? Seniorul Toranaga trebuie să fie *shōgun.* Ca să dea împărăţia lui Yaemon, seniorului Yaemon, ţara trebuie mai întâi să fie în siguranţă! Niciodată n-o să mai fie un alt prilej...

Cuvintele i se pierdură. Îşi îndreptă spatele, speriat pentru c-o spusese, dar bucuros că zisese public ceea ce gândise dintotdeauna.

Toranaga oftă.

— N-am căutat niciodată să ajung *shōgun.* De câte ori trebuie s-o spun? Eu îmi sprijin nepotul, pe Yaemon, şi legatul lui *taikō.* Îi privi pe toţi, unul câte unul. La sfârşit pe Naga. Tânărul tresări. Dar Toranaga spuse blând, chemându-

l înapoi la momeală: Zelul şi tinereţea îţi sunt singura scuză. Din păcate mulţi, mult mai în vârstă şi mai înţelepţi decât tine, cred că asta îmi este ambiţia. Nu e. Nu există decât o singură cale de a face ordine în toată învălmăşeala şi aceasta ar fi ca seniorul Yaemon să fie adus la putere. Asta am de gând să fac.

— Da, tată, mulţumesc. Mulţumesc, răspunse Naga disperat.

Toranaga îşi mută privirea spre Igurashi.

— Sfatul tău care este?

Samuraiul chior se scărpină.

— Eu, eu sunt doar un soldat, nu sfetnic, dar n-aş fi pentru „Cer de Purpură”. Nu, dacă putem să ne luptăm aşa cum vrem noi, cum zice Omi-san. Eu am luptat în Shinano cu ani în urmă. Ăsta e un ţinut nenorocit şi atunci seniorul Zataki era de partea noastră. N-aş vrea să mai lupt din nou în Shinano şi, niciodată, dacă Zataki ne este duşman. Iar dacă sprijinul seniorului Maeda e îndoielnic, ei bine, cum poţi plănui o bătălie dacă aliatul tău cel mai puternic te poate trăda? Seniorul Ishido o să ridice două, trei sute de mii de oameni împotriva înălţimii tale şi-o să mai păstreze încă o sută de mii, cu care să ţină Osaka. Chiar şi cu muschetele, noi nu avem destui oameni ca să atacăm. Dar, în spatele munţilor, folosind muschetele, puteţi rezista o veşnicie, dacă se întâmplă cum zice Omi-san. Putem ţine trecătorile. Înălţimea voastră aveţi destul orez — nu aprovizionează Kwanto jumătate din împărăţie? sau măcar o treime — şi noi am putea să vă trimitem tot peştele de care aveţi nevoie. Înălţimea voastră ar fi în siguranţă. Să lăsăm ca seniorul Ishido şi diavolul de Jikkyu să vină la noi, dacă e să se-ntâmple cum a spus Omi-san, ca-n curând duşmanii să se mănânce unul pe altul. Dacă nu, ţineţi „Cerul de Purpură” pregătit. Un bărbat poate să moară pentru seniorul său numai o singură dată în această viaţă.

— Mai are cineva ceva de adăugat? întrebă Toranaga. Nimeni nu-i răspunse. Mariko-san?

— Nu se cade să vorbesc aici, Alteţă, răspunse ea. Sunt sigură că s-a spus tot ce trebuia spus. Dar pot să vă-ntreb, pentru toţi sfetnicii de aici, ce crede înălţimea ta că se va

întâmplă?

Toranaga îşi alese cuvintele cu chibzuinţă.

— Cred c-o să se-ntâmple ce-a prevăzut Omi-san. Cu o excepţie: Consiliul nu va fi neputincios. Consiliu va avea destulă putere să adune o forţă aliată de neînvins. Când se vor opri ploile, o să fie aruncată asupra Kwanto-ului, ocolind Izu. Kwanto-ul va fi devorat, apoi Izu. Numai după ce eu voi fi mort, *daimyo* au să se lupte între ei.

— Dar de ce, Alteţă? se încumetă Omi.

— Pentru că am prea mulţi duşmani, pentru că stăpânesc Kwanto-ul, pentru că am luptat mai mult de patruzeci de ani şi n-am pierdut niciodată nici o bătălie. Tuturor le e teamă de mine. *Ştiu* că vulturii se vor aduna laolaltă mai întâi ca să mă răpună pe mine. Mai târziu se vor distruge între ei, dar, la început, se vor uni ca să mă nimicească pe mine, dacă pot. Ştiţi cu toţii foarte bine că eu sunt singura ameninţare adevărată pentru Yaemon, măcar că eu nu sunt deloc o ameninţare. Asta-i ironia.

Toţi cred că vreau să ajung *shōgun.* Nu vreau. Acesta e un alt război care nu e deloc necesar!

Naga rupse tăcerea:

— Atunci ce ai de gând să faci, Alteţă?

— Poftim?

— Ce ai de gând să faci?

— Fără îndoială, „Cer de Purpură”, spuse Toranaga.

— Dar ai zis c-au să ne-nghită?

— Ar face-o, dacă le-aş da ceva timp. Dar n-am de gând să le dau nici un răgaz. Pornim războiul imediat!

— Dar ploile, ce facem cu ploile?

— O să ajungem în Kyoto uzi. Înfierbântaţi, murdari şi uzi. Surpriza, iuţeala, cutezanţa şi execuţia la timp câştigă războaiele, *neh?* Yabu-san avea dreptate. Muschetele au să ne croiască drumul prin munţi.

*

* *

Timp de o oră au discutat despre planurile şi posibilităţile unui război de mari proporţii în anotimpul ploios — o strategie nemaiauzită. Apoi Toranaga îi expediase pe toţi, dar o opri pe Mariko, spunându-i lui Naga să-l trimită şi pe

Anjin-san. Îi privi depărtându-se. Toţi fuseseră vizibil entuziasmaţi o dată ce hotărârea lui fusese anunţată. Naga şi Buntaro în mod deosebit. Numai Omi fusese rezervat, gânditor şi neconvins. Toranaga nu ţinu seamă de Igurashi, pentru că ştia că, pe bună dreptate, soldatul avea să facă doar ceea ce îi poruncea Yabu. Yabu era un trădător cu siguranţă, dar trebuia totuşi folosit ca pion. Omi e singurul de valoare, gândi el. Mă întreb dacă şi-a dat seama deja ce am într-adevăr de gând să fac?

— Mariko-san, află-mi cu tact cât ar costa contractul unei curtezane.

Ea clipi din ochi.

— Kiku-san, Alteţă?

— Da.

— Acum, Alteţă? Imediat?

— Diseară ar fi excelent. O privi cu prietenie. Contractul ei nu e neapărat pentru mine, poate pentru unul din ofiţerii mei.

— Bănui că preţul depinde de persoană, Alteţă.

— Cred că da, dar fixează un preţ. Fata, bineînţeles, are dreptul să refuze, dacă doreşte, când i se spune numele samuraiului, dar zi-i patroanei *mama-san* că nădăjduiesc că fata n-o să aibă necuviinţa să nu se-ncreadă în alegerea mea pentru ea. Mai spune-i patroanei că, totuşi, Kiku este o doamnă de primă clasă în Mishima şi nu în Yedo, Osaka şi Kyoto, adăugă Toranaga bine dispus, aşa că mă aştept la preţurile din Mishima, nu la cele din Yedo, Osaka sau Kyoto.

— Da, Alteţă, bineînţeles.

Toranaga, săltându-şi săbiile, îşi mişcă umărul ca să-şi domolească durerea.

— Pot să vă fac eu masaj, Alteţă, sau să trimit după Suwo?

— Nu, mulţumesc. Am să-l chem pe Suwo mai târziu.

Toranaga se ridică, îşi goli, plin de încântare, băşica udului şi apoi se aşeză iar jos. Purta un chimonou uşor de mătase, scurt, cu desene albastre, şi sandale simple din pai de orez. Evantaiul era albastru şi-mpodobit cu blazonul lui.

Soarele era jos, norii de ploaie adunându-se ameninţători.

— E colosal să fii în viaţă, spuse el fericit. Aproape că aud

cum aşteaptă ploaia să se nască.

— Da, zise ea.

Toranaga se gândi un moment, apoi spuse:

Cerul
Ars de soare
Plânge
Cu rodnice lacrimi.

Supusă, Mariko îşi puse mintea la treabă. Jocul de-a poezia era foarte popular printre mai toţi samuraii. Ea răsuci spontan cuvintele poemului făcut de Toranaga, adaptându-le, plăsmuind alte versuri, şi după o clipă, răspunse:

Dar pădurea
Rănită de vânt
Plânge
Cu frunze moarte.

— Bine zis! Da, foarte bine!

Toranaga o privi încântat, bucurându-l ceea ce vedea. Ea purta un chimonou verde pal cu bambuşi, un *obi* verde închis şi o umbrelă de soare portocalie. Păru-i negru, cu reflexe albastre, strâns sus, sub pălăria cu boruri mari, avea o strălucire minunată. Îşi aminti cu nostalgie cum ei toţi — până şi dictatorul Goroda — şi-o doriseră când ea avea treisprezece ani, iar tatăl ei, Akechi Jinsai, o prezentase pe această fiică a lui mai mare pentru prima oară la curtea lui Goroda. Atunci Nakamura, viitorul *taikō,* îl rugase pe dictator să i-o dea lui, iar Goroda râsese, numindu-l în public micul şi necioplitul lui general-maimuţă, şi-i spusese: „Tu vezi-ţi de câmpurile de luptă, ţărane, nu lupta să te-nfigi în case de nobili!” Akechi Jinsai râsese-n faţa lui Nakamura, rivalul său întru favorurile lui Goroda, acesta fiind principalul motiv pentru care Nakamura fusese încântat să-l distrugă. Din aceeaşi pricină Nakamura fusese tot atât de încântat să-l privească ani în şir pe Buntaro cum nu-şi găseşte locul, Buntaro fiind cel căruia i se dăduse fata spre a întări alianţa dintre Goroda şi Toda Hiro-matsu. Mă întreb,

îşi zise Toranaga ştrengar, uitându-se la ea, mă întreb, dacă Buntaro ar fi mort, ar consimţi ea să fie una din concubinele mele? Toranaga totdeauna preferase femeile cu experienţă, văduve sau divorţate, dar niciodată prea drăguţe, sau prea înţelepte, sau prea tinere, sau de viţă nobilă, pentru că îţi dau prea multă bătaie de cap şi mereu trebuie să le fii recunoscător.

Zâmbi pentru sine. N-aş cere-o niciodată, pentru că are tot ce eu nu-mi doresc la o concubină, afară doar de vârstă, care e perfectă.

— Alteţă? întrebă ea.

— Mă gândeam la poemul tău, Mariko-san, spuse el mai prietenos, apoi adăugă.

De ce atâta iarnă?
Vara trebuie totuşi să vină
Şi să se lase
Glorioasă toamna.

Ea spuse drept răspuns:

Dac-aş putea folosi cuvintele
Precum frunzele care cad
Ce rug
Ar face poemele mele!

El râse şi se înclină cu o umilinţă prefăcută.

— Îţi recunosc victoria, Mariko-san. Care va fi preţul? Un evantai? Sau o eşarfă pentru părul tău?

— Mulţumesc, Alteţă, răspunse ea. Da, orice vă face plăcere.

— Zece mii de *koku* anual pentru fiul tău.

— O, Alteţă, nu meritam această favoare!

— Ai câştigat o victorie. Victoria şi datoria împlinită trebuiesc răsplătite. Câţi ani are acum Saruji?

— Cincisprezece, aproape cincisprezece.

— A, da... el s-a logodit nu demult cu una din nepoatele seniorului Kiyama, nu-i aşa?

— Da, Alteţă. Anul trecut, în cea de-a unsprezecea lună,

Luna Chiciurei. Acum e la Osaka, cu seniorul Kiyama.

— Bun. Zece mii de *koku,* începând de azi. Am să trimit împuternicirea prin curierul de mâine. Acum destul cu poezia, te rog, spune-mi părerea ta.

— Părerea mea, Alteţă, este că noi toţi suntem în siguranţă în mâinile tale, aşa cum pământul este în siguranţă în mâinile tale.

— Vreau să fii serioasă.

— O, dar sunt, Alteţă. Vă mulţumesc pentru favoarea acordată fiului meu. Asta face ca totul să fie în ordine. Eu cred că orice o să facă Înălţimea ta o să fie bine. Pe Dumnezeul meu, da, jur pe Dumnezeul meu că asta e convingerea mea.

— Bine, totuşi eu vreau părerea ta.

Ea răspunse pe loc, fără nici o teamă, ca de la egal la egal.

— Mai întâi, ar trebui ca, în taină, să-l aduci înapoi de partea ta pe seniorul Zataki. Eu bănui că înălţimea ta, fie că ştii deja cum să faci asta, fie, mai degrabă, că ai pus la cale un plan tainic cu fratele vitreg şi i-ai dat a înţelege povestea cu „trădarea”, în primul rând ca să-i adormi bănuielile lui Ishido, îndreptându-l pe un drum greşit. Mai departe: înălţimea ta n-o să ataci niciodată primul. N-ai făcut-o niciodată, totdeauna ai îndemnat la răbdare şi ataci doar atunci când eşti sigur c-ai să câştigi, aşa că, poruncind făţiş „Cer de Purpură” imediat, înseamnă că şi asta e o altă amăgire. Mai departe, în privinţa timpului: părerea mea este că înălţimea ta ai să faci ceea ce vrei să faci, prefăcându-te a porunci „Cer de Purpură”, dar niciodată n-ai să pui planul în aplicare. Asta o să-l aducă pe Ishido la mare descumpănire pentru că, mai mult ca sigur, iscoadele de aici şi din Yedo au să raporteze planul înălţimii tale şi el va trebui să-şi răspândească forţele ca un stol de potârnichi, ca să se pregătească pentru o ameninţare care nu se va înfăptui niciodată. Între timp, înălţimea ta îţi vei petrece următoarele două luni adunând aliaţi, ca să sapi alianţele lui Ishido şi să-i distrugi coaliţia, ceea ce trebuie să faci prin orice mijloace. Şi, bineînţeles, trebuie să-l momeşti pe Ishido afară din castelul Osaka. Dacă n-o faci, Alteţă, el va câştiga sau, cel

puţin, înălţimea ta vei pierde *shōgunat*-ul. Înăl...

— Eu mi-am spus limpede părerea despre acest lucru, o mustră Toranaga, fără să mai fie amuzat. Te întreci cu gluma.

Mariko spuse fericită, fără să se sinchisească.

— Astăzi trebuie să discut secrete, Alteţă, din pricina ostaticilor. Ei sunt un cuţit în inima ta.

— Ce e cu ei?

— Te rog, ai răbdare cu mine, Alteţă. S-ar putea ca niciodată să nu mai pot sta de vorbă cu înălţimea ta, aşa cum ar zice Anjin-san, pe şleau, englezeşte şi între patru ochi". Înălţimea ta nu eşti niciodată singur, aşa cum suntem acum. Vă rog să-mi iertaţi proastele purtări. Mariko îşi adună gândurile şi, în mod surprinzător, continuă să vorbească de la egal la egal. Părerea mea categorică este că Naga-san a avut dreptate. Trebuie să ajungi *shōgun, altfel nu vei fi reuşit în datoria pe care o ai faţă de împărăţie şi faţă de familia Minowara.*

— Cum îndrăzneşti să spui un asemenea lucru?!

Mariko rămase senină, fără s-o atingă câtuşi de puţin furia lui vădită.

— Alteţă, te sfătuiesc să te căsătoreşti cu doamna Ochiba. Mai sunt opt ani până Yaemon va fi destul de mare ca, după lege, să ia puterea, şi asta e o eternitate! Cine ştie ce se poate întâmpla în opt luni, ce să mai vorbim de opt ani?

— Toată familia ta poate fi ştearsă de pe faţa pământului în opt zile.

— Da, Alteţă. Dar asta n-are nimic de-a face cu înălţimea ta sau cu datoria ta şi cu împărăţia. Naga-san are dreptate. Trebuie să iei puterea ca să dai putere. Cu gravitate prefăcută, adăugă pe nerăsuflate: Şi acum poate credinciosul tău sfetnic să-şi facă *seppuku,* ori să-l amine pentru mai târziu? Şi se prefăcu că leşină.

Toranaga se holba năuc de obrăznicia ei de necrezut, apoi izbucni în hohote de râs şi lovi pământul cu pumnii. Când putu să vorbească, rosti sugrumat:

— N-o să te-nţeleg niciodată, Mariko-san.

— O, dar mă-nţelegi, Alteţă, spuse ea ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte. Înălţimea ta eşti bun ca

să-l laşi pe acest credincios vasal să te facă să râzi, să-i asculţi cererile, să spună ceea ce trebuie spus... ceea ce sigur trebuia spus. Vă rog să-mi iertaţi neobrăzarea.

— De ce-aş face-o? De ce?

Toranaga zâmbi bine dispus acum.

— Din pricina ostaticilor, Alteţă, spuse ea simplu.

— A!

Şi el deveni serios.

— Da. Trebuie să merg la Osaka.

— Da, spuse el. Ştiu.

Capitolul 38

Însoţit de Naga, Blackthorne cobora dealul târându-şi nenorocit picioarele spre cele două făpturi care stăteau pe perne în centrul cercului format de străji. Dincolo de gărzi erau colinele de la poalele munţilor ce se avântau spre cerul acoperit de nori. Ziua era înăbuşitoare. Capul îl durea de mâhnirea din ultimele câteva zile, de îngrijorarea cu Mariko şi de neputinţa de a discuta atâta vreme altfel decât în japoneză. Acum o recunoscu şi o parte din mâhnirea lui dispăru.

Trecuse de multe ori pe la casa lui Omi s-o vadă pe Mariko sau să se intereseze de ea. Samuraii totdeauna îl expediau politicos, dar ferm. Omi îi spusese ca un *tomodashi,* ca un prieten, că ea era bine. „Nu te îngrijora, Anjin-san, înţelegi?" „Da, îi spusese el, înţelegând doar că nu putea s-o vadă.

Apoi fusese chemat de Toranaga şi el avusese atâtea să-i spună, dar pentru că-i lipseau cuvintele, nu reuşise altceva decât să-l scoată din sărite. Fujiko se dusese de multe ori s-o vadă pe Mariko. Când se întorcea, totdeauna spunea că Mariko e bine, adăugind inevitabilul *„Shinpai suruna,* Anjin-san. *Wakarimasu?"* Nu te îngrijora, înţelegi?

Cu Buntaro era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când se întâlneau în timpul zilei, îşi dădeau politicos bineţe. În afară că uneori folosea casa de baie, Buntaro era ca oricare alt samurai din Anjiro, nici prietenos, nici neprietenos.

Din zori până se lăsa întunericul Blackthorne fusese hărţuit de instrucţia sporită. Trebuise să-şi înăbuşe sentimentul de frustrare încercând să-i înveţe şi străduindu-se să-şi însuşească limba. Când se lăsa noaptea, totdeauna era istovit. Înfierbântat, cu sudoarea curgându-i şiroaie şi ud de ploaie. Şi singur. Niciodată nu se simţise atât de singur, atât de conştient că nu aparţinea acestei lumi străine.

Apoi se întâmplase nenorocirea de acum trei zile. Fusese o zi foarte lungă şi foarte umedă. La apusul soarelui, se întorsese călare şi obosit acasă, şi simţise imediat că o mare supărare îi învăluia casa. Fujiko îl întâmpinase înspăimântată.

— *Nan desu ka?*

Ea răspunsese încet, pe larg, cu ochii plecaţi.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg. *Nan desu ka?* întrebase el din nou, neliniştit, oboseala făcându-l nervos.

Apoi ea-i făcuse semn să meargă în grădină. Arătase spre streşini, dar lui îi păruse acoperişul destul de zdravăn. Urmaseră mai multe cuvinte, şi semne, şi, în sfârşit, se dumirise că ea-i arăta spre locul unde el atârnase fazanul.

— O, uitasem de asta. *Watashii...* Dar nu-şi putuse aduce aminte cum s-o spună, aşa că ridicase din umeri plictisit. *Wakarimasu. Nan desukiji ka?* Înţeleg. Ce e cu fazanul?

Servitorii se holbau la el înspăimântaţi. Ea vorbi din nou. El se concentră, dar cuvintele ei n-aveau nici un sens.

— *Wakarimasen,* Fujiko-san. Nu înţeleg, Fujiko-san.

Ea trase adânc aer în piept, apoi imită poticnit pe cineva care ia fazanul, îl duce departe şi-l înmormântează.

— Aha! *Wakarimasu!* Devenise de nesuportat?

Cum nu ştia cuvântul japonez, se ţinuse de nas şi mimase mirosul greu.

— *Hai, hai,* Anjin-san. *Dozo gomen nasai, gomen nasai.*

Imitase bâzâitul muştelor şi cu mâinile desenase un nor zumzăitor.

— *Ah so desu! Wakarimasu.*

Altădată el şi-ar fi cerut scuze şi, dacă ar fi ştiut cuvintele, ar fi spus: „Îmi pare rău pentru neajunsul pricinuit”. În loc de toate astea ridicase doar din umeri, îşi dezmorţise spatele şi bolborosise: *„Shigata ga nai”,* dorindu-şi doar să se lase învăluit de desfătarea băii şi a masajului, singura bucurie care-i făcea viaţa suportabilă.

— Să-l ia naiba, spuse el în engleză, îndepărtându-se.

Dac-aş fi fost aici peste zi, aş fi observat. Să-l ia naiba.

— *Dozo,* Anjin-san?

— *Shigata ga nai,* repetase el mai tare.

— *Ah so desu, arigato goziemashita.*

— *Tare toru desu ka*? Cine l-a luat?

— Ueki-ya.

— O, coţcarul ăla bătrân! Ueki-ya, grădinarul, bătrânul blând, ştirb, care îngrijea plantele cu mâini iubitoare şi-i făcea grădina frumoasă. *Yoi. Motte kuru* Ueki-ya. Bun, adu-l

aici.

Fujiko clătina din cap. Faţa i se făcuse albă ca varul.

— Ueki-ya *shinda desu, shinda desu*[1]! şoptise ea.

— Ueki-ya, *ga shindato? Don yoni? Doshite? Doshite shindanoda?* Cum? De ce? Cum a murit?

Mâna ei arătase spre locul unde fusese fazanul şi ea înşirase o grămadă de cuvinte blânde, de neînţeles. Apoi mimase decapitarea printr-o singură lovitură de sabie.

— *Doamne Dumnezeule!* Ai omorât bătrânul ăla pentru un blestemat şi-mputit de fazan?

Imediat toţi servitorii ţâşniseră în grădină şi căzuseră în genunchi. Îşi puseseră capetele în ţărână şi îngheţaseră, chiar şi copiii bucătarului.

— Ce mama dracului se întâmplă?

Blackthorne era aproape ieşit din minţi.

Fujiko aşteptase cu stoicism până se adunaseră cu toţii acolo, apoi se lăsase şi ea în genunchi şi se înclinase ca un samurai, nu ca un ţăran.

— *Gomen nasai, dozo gomen na...*

— La dracu cu *gomen-nasai*-ul vostru! Ce drept ai avut să faci asta? Ei? şi revărsase asupra ei un potop de înjurături. De ce, pentru Dumnezeu, nu m-ai întrebat mai întâi pe mine? Ei?

Lupta să se stăpânească, conştient că toţi servitorii săi ştiau că, după lege, putea s-o ciopârţească-n bucăţi pe Fujiko şi pe ei toţi, aici, în grădină, pentru că i-au pricinuit o neplăcere atât de mare, sau pentru absolut nici un motiv şi că nici chiar însuşi Toranaga nu putea să se amestece în felul cum îşi conducea el propria gospodărie.

Văzuse pe unul din copii cum tremura de frică şi groază.

— Doamne, dă-mi tărie... Se ţinuse de unul din stâlpi ca să se potolească. Nu e vina ta, bâiguise anevoie, fără să-şi dea seama că nu vorbea în japoneză. E a ei! Tu eşti de vină! Tu, târfă ucigaşă!

Fujiko ridicase încet privirea în sus. Văzuse degetul acuzator şi ura de pe faţa lui. Şoptise o poruncă slujnicei sale, Nigatsu.

Nigatsu clătinase din cap şi începuse să se roage.

---

[1] Grădinarul a murit (jpn.).

— *Ima*[2]

Slujnica plecase în fugă. Se întorsese cu sabia pentru ucidere, lacrimile şiroindu-i pe faţă. Fujiko luase sabia şi i-o oferise lui Blackthorne cu ambele mâini. Vorbise şi, deşi el nu înţelegea toate cuvintele, ştia că ea spunea: „Eu sunt răspunzătoare, te rog, ia-mi viaţa pentru că te-am nemulţumit”.

— *IYÉ!* Înşfăcase sabia şi o azvârlise cât colo. Crezi că asta o să-l readucă pe Ueki-ya înapoi la viaţă? Apoi brusc îşi dăduse seama ce făcuse şi ce făcea acum. O, Doamne Dumnezeul...

Plecase de lângă ei. În disperare se dusese spre stâncile de deasupra satului, lângă altarul de la chiparoşii bătrâni şi strâmbi şi plânsese.

Plânsese pentru că un om bun era mort fără să fie necesar şi pentru că acum ştia că el îl omorâse.

— Doamne, iartă-mă. Eu sunt de vină, nu Fujiko. Eu l-am omorât. Eu am poruncit ca nimeni, în afară de mine, să n-atingă fazanul. Eu am întrebat-o dacă toată lumea a înţeles şi ea a spus că da. Eu am poruncit-o cu gravitate prefăcută, dar asta nu contează acum. Eu am dat poruncile, ştiind legile lor, şi cunoscând obiceiurile lor. Bătrânul a încălcat ordinul meu prostesc aşa că Fujiko-san ce altceva putea să facă? Eu sunt de vină.

Curând lacrimile se opriseră. Era noapte târziu. Se reîntoarse acasă.

Fujiko îl aştepta ca întotdeauna, dar singură. Sabia-i era aşezată în poală de-a curmezişul. Ea i-o oferise.

— *Dozo-dozo,* Anjin-san.

— *Iyé,* spusese el luând sabia aşa cum trebuia să fie luată. *Iyé,* Fujiko-san. *Shigata ga nai, neh? Karma, neh?*

Mâna lui o atinsese cerându-şi iertare. Ştia că ea trebuise să-ndure tot ce fusese mai rău din prostia lui.

Faţa ei fusese inundată de lacrimi.

— *Arigato, arigato go... goziemashita.* Anjin-san, spusese ea poticnindu-se. *Gomen nasai...*

I se făcu milă de ea.

Da, gândi Blackthorne cu mare tristeţe, da, ţi se rupe

---

[2] Acum (jpn.).

inima, dar asta nu te scuză, nici ei nu-i ia umilinţa, şi nici pe Ueki-ya nu-l aduce înapoi la viaţă. Tu ai fost de vină. Trebuia să fi ştiut mai bine...

— Anjin-san! spuse Naga.

— Da? Da, Naga-san? Îşi îndepărtă remuşcarea şi privi în jos spre tânărul care mergea alături de el. Iertaţi-mă, ce spuneaţi?

— Am spus că nădăjduiesc să fiu prietenul tău.

— A, mulţumesc.

— Da, şi poate că ai...

Urmă o învălmăşeală de cuvinte pe care Blackthorne n-o înţelese.

— Poftim?

— Să mă înveţi, *neh?* înţelegi „a învăţa”? Să mă înveţi despre lume.

— A, da, îmi cer iertare. Să vă învăţ ce, vă rog?

— Despre pământurile străine, despre pământurile îndepărtate. Lumea, *neh?*

— A, înţeleg. Da, încerc.

Ei erau acum aproape de străji.

— Începem mâine, Anjin-san. Prieten, *neh?*

— Da, Naga-san. Încerc.

— Bun.

Naga dădu din cap foarte mulţumit. Când ajunseră lângă samurai, Naga le porunci să se dea la o parte şi-i făcu semn lui Blackthorne să meargă singur. El se supuse, simţindu-se foarte stingher în cercul acela de oameni.

— *Ohayo,* Toranaga-sama. *Ohayo,* Mariko-san, spuse el alăturându-li-se.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Dozo suwaru.* Bună ziua, Anjin-san, te rog stai jos.

Mariko îi zâmbi.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka?*[3]

— *Yoi, domo*[4]. Blackthorne îşi întoarse privirile spre ea, bucuros că o vede. Prezenţa dumitale mă umple de mare bucurie, spuse el în latină.

— Şi a dumitale, e atât de bine că te văd. Dar te apasă

3 Ce mai faci (jpn.).

4 Bine, mulţumesc (jpn.).

ceva. De ce?

— *Nan ja?* întrebă Toranaga.

Ea-i relată cele spuse. Toranaga mormăi, apoi vorbi.

— Stăpânul meu zice că pari măcinat de griji, Anjin-san. Şi eu zic la fel. El întreabă ce te necăjeşte.

— Nu e nimic. *Domo,* Toranaga-sama. *Nane mo.* Nu e nimic.

— *Nan ja?* întrebă Toranaga direct. *Nan ja?*

Ascultător, Blackthorne răspunse imediat.

— Ueki-ya, spuse el disperat. *Hai,* Ueki-ya.

— *Ah so desu!*

Toranaga vorbi mult cu Mariko.

— Stăpânul meu zice că nu trebuie să fii trist în legătură cu bătrânul grădinar. Mă roagă să-ţi spun că totul s-a făcut după lege. Bătrânul grădinar a înţeles pe deplin ceea ce făcea.

— Nu pricep.

— Ar fi foarte dificil pentru dumneata, dar vezi, Anjin-san, fazanul putrezea în soare. Muştele roiau cumplit. Sănătatea dumitale, a concubinei dumitale şi a întregii case era ameninţată. De asemeni, fuseseră unele plângeri făcute cu prudenţă şi între patru ochi de şeful servitorilor lui Omi, şi de către alţii. Una din regulile noastre cele mai importante este ca un om să nu tulbure niciodată *wa*-ul, armonia grupului, îţi aminteşti? Aşa că ceva trebuia făcut. Ştii, putreziciunea, mirosul de mortăciune sunt de nesuportat pentru noi. E cel mai rău miros de pe lume pentru noi, iartă-mă. Eu am încercat să-ţi spun, dar — ei bine, e unul din lucrurile care pe noi toţi ne cam scoate din minţi. Şeful servitorilor dumitale...

— De ce n-a venit cineva la mine imediat? De ce nu mi s-a spus, atâta doar? întrebă Blackthorne. Fazanul n-avea nici o importanţă pentru mine.

— Ce era de spus? Dumneata dăduseşi poruncile. Dumneata eşti şeful casei. Ei nu-ţi ştiau obiceiurile nu ştiau nici ce să facă, decât să rezolve încurcătura după datina noastră. Pentru o clipă ea vorbi cu Toranaga, explicându-i ce spusese Blackthorne, apoi se-ntoarse din nou spre el. Te-ntristează povestea asta? Vrei să spun mai departe?

— Da, te rog, Mariko-san.

— Eşti sigur?

— Da.

— Ei bine, Anjin-san, atunci şeful servitorilor dumitale, bucătarul Dinte Mic i-a adunat pe toţi servitorii. Mura, căpetenia satului, a fost rugat să ia parte ca autoritate oficială. S-a hotărât că nu puteau fi rugaţi cei din *eta* satului să ducă de-acolo fazanul. Aceasta era doar o problemă de-a casei tale. Unul din servitori trebuia să-l ia şi să-l îngroape, chiar dacă dumneata dăduseşi ordine categorice să nu fie mişcat. Bineînţeles, concubina dumitale avea datoria de a veghea ca poruncile dumitale să fie ascultate. Bătrânul grădinar a rugat să i se permită s-o facă el. În ultima vreme, şi când era treaz, şi când dormea, avea dureri foarte mari în pântece şi găsea îngenuncheatul, plivitul şi săditul foarte obositoare, şi nu-şi mai putea face munca aşa cum îi plăcea lui. Al treilea ajutor de bucătar s-a oferit şi el, spunând că era foarte tânăr şi prost, şi că era sigur că viaţa lui nu însemna nimic faţă de o problemă atât de gravă. În cele din urmă, i s-a acordat cinstea bătrânului grădinar. Într-adevăr, a fost o mare cinste, Anjin-san. Ei toţi s-au înclinat cu mare solemnitate în faţa lui şi el către ei, apoi, fericit, a luat obiectul şi l-a îngropat, spre marea uşurare a tuturor. Când s-a întors, s-a dus direct la Fujiko-san şi i-a spus ce făcuse, că nesocotise porunca dumitale, *neh?* Ea i-a mulţumit pentru îndepărtarea fazanului, apoi i-a spus să aştepte. A venit la mine după sfat şi m-a întrebat ce să facă. Problema fusese rezolvată după lege, aşa că mai departe trebuia orânduită tot după lege. I-am spus, Anjin-san, că nu ştiu. L-am întrebat pe Buntaro-san, dar nici el nu ştia. Era complicat din pricina dumitale. Aşa că el l-a întrebat pe seniorul Toranaga. Seniorul Toranaga, însuşi, a văzut-o pe concubina dumitale. Mariko se întoarse spre Toranaga şi-i spuse unde ajunsese cu povestitul, aşa cum îi ceruse el.

Toranaga vorbi repede. Blackthorne îi privea: femeia era atât de micuţă, drăguţă şi politicoasă, iar bărbatul masiv, puternic, cu eşarfa bine strânsă peste pântecu-i rotofei. Toranaga nu gesticula cu mâinile, cum făceau mulţi, ci le ţinea nemişcate, stânga rezemată-n şold, cealaltă totdeauna

pe mânerul sabiei.

— *Hai,* Toranaga-sama. *Hai.* Mariko îşi aruncă privirea spre Blackthorne şi continuă la fel de ceremonios: Stăpânul meu mă roagă să-ţi explic că, dacă ai fi fost japonez, n-ar fi fost nici o dificultate, Anjin-san. Bătrânul grădinar s-ar fi dus pur şi simplu la locul de incinerare ca să-şi primească eliberarea. Dar, te rog să mă ierţi, dumneata eşti străin şi, chiar dacă seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto* — unul din vasalii lui personali —, trebuia hotărât dacă dumneata erai samurai după lege sau nu. Am cinstea să-ţi spun că el a decis că dumneata eşti samurai şi ai într-adevăr drepturi de samurai. Aşa că totul s-a rezolvat imediat şi a devenit cât se poate de simplu. Poruncile dumitale fuseseră cu bună ştiinţă nesocotite. Legea era clară. Nu era de ales. Mariko era gravă acum. Dar seniorul Toranaga ştie cât de uşor te înduioşezi când e vorba de ucidere şi, spre a te scuti de durere, el însuşi a poruncit unuia din samuraii săi să-l trimită pe bătrânul grădinar în Marele Necunoscut.

— Dar de ce nu m-a întrebat cineva pe mine mai întâi? Fazanul acela nu însemna nimic pentru mine.

— Fazanul n-are nici o legătură cu asta, Anjin-san, îi explică ea. Dumneata eşti şeful unei case. Legea spune că nici un membru al casei dumitale nu are dreptul să nu-ţi dea ascultare. Bătrânul grădinar, cu bună ştiinţă, a încălcat legea. O lume întreagă s-ar prăbuşi dacă oamenilor li s-ar permite să ia în derâdere legea. Dum...

Toranaga o întrerupse şi îi vorbi. Ea ascultă, răspunse la câteva întrebări, apoi el îi făcu iar semn să continue.

— *Hai.* Seniorul Toranaga vrea să te asigur că el însuşi s-a îngrijit ca bătrânul grădinar să aibă o moarte onorabilă, rapidă şi fără dureri, după cum merita el. Chiar el i-a împrumutat samuraiului propria lui sabie, care e foarte ascuţită. Trebuie să-ţi spun că bătrânul grădinar a fost foarte mândru că în amurgul vieţii lui a putut să fie de folos casei dumitale, Anjin-san, mândru că a ajutat să fii socotit samurai în faţa tuturor. Şi, mai mult decât toate, el a fost mândru de cinstea ce i s-a făcut. N-au fost folosiţi călăi anume tocmiţi, Anjin-san. Seniorul Toranaga vrea să-ţi explic foarte clar obiceiurile noastre.

— Mulţumesc, Mariko-san. Mulţumesc pentru că mi le-ai desluşit. Blackthorne se întoarse spre Toranaga şi se înclină foarte corect. *Domo,* Toranaga-sama, *domo arigato. Wakarimasu. Domo.*

Toranaga îi întoarse plecăciunea cum se cuvenea.

— *Yoi,* Anjin-san. *Shinpai suru monojanai, neh*? Bun. Acum nu-ţi mai face griji, ce zici? Ce-ai putea să faci, nu?

— *Nané mo.* Nimic.

Blackthorne răspunse la întrebările pe care i le puse Toranaga despre instrucţia cu muschete, dar era absent. Se gândea la vorbele de ocară pe care i le spusese lui Fujiko în faţa servitorilor şi la faptul că abuzase de încrederea tuturor din casa lui, în timp ce Fujiko făcuse doar ceea ce era corect.

Fujiko n-avea nici o vină. Nimeni nu avea nici o vină. În afară de mine.

Nu pot să desfac ceea ce s-a făcut. Nici faţă de Ueki-ya, nici faţă de ea. Nici faţă de el.

Cum am să trăiesc cu această ruşine?

Stătea cu picioarele încrucişate în faţa lui Toranaga, cu săbiile la cingătoare, briza uşoară a mării fluturându-i chimonoul. Asculta posomorât şi răspundea, dar nimic nu mai conta.

— Vine războiul, spunea ea.

— Când? întreba el.

— Foarte curând, spunea ea, aşa că dumneata trebuie să pleci imediat cu mine, urmează să mă-nsoţeşti o bucată de drum, Anjin-san, pentru că eu merg la Osaka, dar dumneata mergi la Yedo, pe uscat, să-ţi pregăteşti nava pentru război...

Deodată se făcu o tăcere mormântală.

Apoi pământul începu să se clatine.

Blackthorne simţi plămânii gata să-i plesnească şi fiecare fibră a fiinţei lui în panică. Încercă să stea în picioare, dar nu izbuti şi văzu că toate străjile erau la fel de neajutorate. Toranaga şi Mariko încercau şi ei cu disperare să-şi păstreze echilibrul sprijinindu-se cu mâinile de pământ. Urletul teribil, asurzitor venea din cer şi din pământ. Îi împresură, devenind din ce în ce mai puternic. Timpanele erau gata-gata să-i plesnească. Pentru o clipă urletul dement încetă, trepidaţia însă nu. Simţi că-l apucă greaţa şi încercă să se convingă că

acesta era pământul unde totul trebuia să fie trainic şi în siguranţă, nu întindere nemărginită de ape, unde lumea se clătina în fiecare clipă. Scuipă să scape de gustul scârbos, agăţându-se de ce putea, icnind de nenumărate ori.

Adăugându-se tumultului, o avalanşă de pietre începu să cadă din muntele din nord, prăvălindu-se cu un zgomot asurzitor în valea de dedesubt. O parte din tabăra samurailor dispăruse. El stătea ghemuit, Mariko şi Toranaga la fel. Se auzi pe sine strigând, dar parcă nu ieşea nici un sunet de pe buzele lui, nici de pe ale lor.

Trepidaţia se opri.

Pământul era din nou trainic, trainic cum fusese întotdeauna, trainic cum trebuia să fie. Mâinile, genunchii, trupul îi tremurau fără să şi le poată înfrâna. Încercă să şi le stăpânească şi să-şi domolească respiraţia.

Pământul urlă din nou. Cel de al doilea cutremur începu. Era mai violent. Pământul se despică la capătul celălalt al platoului. Această despicătură înainta spre ei cu o viteză incredibilă, trecu la cinci paşi de ei şi merse mai departe. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îi văzu pe Mariko şi Toranaga legănându-se pe marginea despicăturii, acolo unde ar fi trebuit să fie pământ solid. Ca într-un coşmar, îl privea pe Toranaga, care era cel mai aproape de hău, cum începe să alunece înăuntru. Se dezmetici şi se aruncă înainte. Înşfăcă cu mâna dreaptă eşarfa lui Toranaga, în timp ce pământul tremura ca o frunză-n vânt.

Despicătură era adâncă de douăzeci de paşi, largă de zece. Noroi şi pietre cădeau de-a valma, trăgându-i în jos, pe el şi pe Toranaga. Blackthorne, mai-mai să alunece în prăpastie, lupta să-şi găsească un sprijin pentru mâini şi picioare şi urla la Toranaga să dea o mână de ajutor. Încă destul de năuc, Toranaga îşi făcu o scobitură în perete cu vârful picioarelor şi, pe jumătate tras, pe jumătate cărat de Blackthorne, ajunse de-a buşilea afară. Acum zăceau amândoi în siguranţă, abia trăgându-şi sufletul.

În clipa aceea se porni un alt cutremur.

Pământul se despică din nou. Mariko ţipă. Încercă să sară într-o parte, dar această nouă fisură o înghiţi. Înnebunit, Blackthorne se târî către marginea despicăturii, dar

mişcarea pământului îl dezechilibra. În gura prăpastiei, privi scrutător în jos. Pe o ieşitură în stâncă, ea tremura la câţiva paşi dedesubt, în timp ce pământul se clătina sub cerul nepăsător. Crăpătura era adâncă de treizeci de paşi şi lată de zece. Muchea se sfărâma sub el, întorcându-i măruntaiele pe dos. Se lăsă să alunece în jos, noroiul şi pietrele aproape orbindu-l, o prinse şi o trase pe Mariko în siguranţă pe o altă lespede. Amândoi luptau să-şi ţină echilibrul. O nouă zguduitură. Lespedea aproape cedă. Atunci braţul de fier al lui Toranaga îl prinse de cingătoare, oprind căderea lor în infern.

— Pentru Dumnezeu... strigă Blackthorne, cu mâinile aproape ieşite din încheieturi, în timp ce-o ţinea pe Mariko şi se lupta să-şi găsească sprijin pentru picioare.

Toranaga îl ţinu strâns până ajunseră iar pe o muchie îngustă, apoi eşarfa se rupse. O clipă de răgaz între zvâcniturile pământului îi dădu lui Blackthorne timp s-o ia şi pe ea pe lespede, grohotişul venind grămadă peste ei. Toranaga făcu un salt ca să fie în siguranţă şi îi strigă să se grăbească. Genunea urla şi începea să se închidă, dar Blackthorne şi Mariko se aflau încă jos, în gâtul ei. Toranaga nu-i mai putea ajuta. Groaza îi dădu lui Blackthorne puteri supraomeneşti. Reuşi s-o smulgă pe Mariko din prăpastie şi-o împinse sus. Toranaga o prinse de încheietura mâinii şi o trase afară. Blackthorne se căţără după ea, dar se rostogoli înapoi, când o parte din perete căzu. Peretele celălalt uruia îngrozitor, apropiindu-se. Noroi şi pietre se prăvăleau de-a valma. Pentru moment crezu că nu mai avea nici o scăpare, dar se smulse şi se trase de-a buşilea ieşind pe jumătate din groapă. Zăcea pe muchea ce se cutremura, plămânii-i înghiţind cu lăcomie aerul, imposibil să se târască mai departe şi picioarele atârnându-i în despicătură. Golul se închidea. Apoi se opri: rămase o groapă lată de şase paşi, adâncă de opt.

Tot huruitul încetă. Pământul părea în siguranţă. Peste tot se aşternu liniştea.

Pe brânci, ca vai de ei, aşteptau ca urgia să-nceapă din nou. Blackthorne dădu să se ridice, lac de sudoare.

— *Iyé.*

Toranaga îi făcu semn să stea jos. Faţa-i era răvăşită şi-avea o rană adâncă la tâmplă, unde se izbise cu capul de o stâncă.

Toţi gâfâiau, piepturile le săltau, şi-n gură aveau numai fiere. Străjile se ridicau în picioare. Câţiva începură să alerge spre Toranaga.

— *Iyé!* strigă el. *Maté!* Staţi!

Îi dădură ascultare şi se lăsară iar pe brânci. Aşteptarea părea să dureze o veşnicie. Apoi o pasăre ţipă ascuţit dintr-un copac şi duse ţipătul cu ea în văzduh. O altă pasăre o urmă.

Blackthorne îşi scutură capul să nu-i intre transpiraţia în ochi. Îşi privea unghiile rupte, sângerânde, cum se încleştau pe smocurile de iarbă. Apoi o furnică se mişcă în iarbă. Apoi alta şi alta. Porniră cu zecile să-şi caute hrană.

Încă înspăimântat, Blackthorne se aşeză pe vine.

— Când nu mai e nici o primejdie?

Mariko nu răspunse. Privea hipnotizată despicătura. El se târî de-a buşilea spre ea.

— Eşti teafără?

— Da… da, spuse ea abia respirând.

Faţa-i era mânjită de noroi. Chimonoul îi era sfâşiat şi murdar. Amândouă sandalele şi un *tabi* dispăruseră. Şi umbrela de soare. El o ajută să se îndepărteze de marginea gropii. Ea era încă năucă.

Apoi el îşi îndreptă privirile spre Toranaga.

— *Ikaga desu ka?*

Toranaga nu putea să vorbească, pieptu-i hârşâia, braţele şi picioarele-i erau pline de sânge de la jurituri. Arătă cu mâna. Fisura care aproape că-l înghiţise era acum doar un şanţ îngust. Spre nord şanţul se căsca iar într-o groapă, dar nici pe departe la fel de lată sau la fel de adâncă pe cât fusese.

Blackthorne ridică din umeri.

— *Karma.*

Toranaga îşi drese vocea cu zgomot, apoi tuşi, scuipă şi râgâi. Vocea îi reveni şi un torent de înjurături se revărsă peste şanţ, degetele-i boante împungând şanţul şi, deşi Blackthorne nu înţelegea toate cuvintele, era clar că

Toranaga spunea ca orice japonez:

— S-o ia naiba de *karma,* să-l ia naiba de cutremur, să-l ia naiba de şanţ. Eu mi-am pierdut săbiile, la naiba şi cu ele!

Blackthorne izbucni în râs. Uşurarea că era în viaţă şi stupiditatea faptului în sine îl făceau să se simtă epuizat. Apoi, peste o clipă, râse şi Toranaga, iar veselia lor o cuprinse şi pe Mariko.

Toranaga se ridică în picioare. Cu grijă. Apoi, încălzit de bucuria de a trăi, începu să facă giumbuşlucuri pe marginea şanţului, parodiindu-se pe sine şi cutremurul. Se opri şi-i făcu semn lui Blackthorne să i se alăture şi încalecă şanţul, îşi desfăcu fâşia de pânză din brâu şi, râsul cuprinzându-l iar, îi spuse lui Blackthorne să facă la fel. Blackthorne se supuse şi amândoi bărbaţii încercară să urineze în şanţ. Dar nu reuşiră. Îşi dădură toată silinţa, ceea ce-i făcu să râdă şi mai tare şi să se blocheze şi mai mult. În cele din urmă, izbutiră, iar Blackthorne se aşeză jos, să-şi adune puterile şi se lăsă pe spate sprijinindu-se în mâini. Când îşi reveni cât de cât, se întoarse spre Mariko.

— Cutremurul s-a terminat de tot, Mariko-san?

— Până la următorul, da.

Ea continuă să-şi cureţe noroiul de pe mâini şi de pe chimonou.

— Totdeauna e la fel?

— Nu. Uneori e foarte slab. Uneori urmează o altă serie de cutremure după un ceas, sau după o zi, sau după o jumătate de ceas, sau după o jumătate de zi. Uneori nu e decât o singură zguduitură, niciodată nu ştii, Anjin-san. E bine până când începe din nou. *Karma, neh?*

Străjile-i priveau fără să se clintească, aşteptând porunca lui Toranaga. Către nord focul făcea prăpăd în tabăra improvizată. Samuraii luptau cu flăcările şi săpau să-i găsească pe cei îngropaţi de stâncile aduse de avalanşă. Către răsărit, Yabu, Omi şi Bun taro stăteau cu celelalte gărzi, la celălalt capăt al fisurii, teferi, doar cu nişte vânătăi, aşteptând, de asemeni, să fie chemaţi. Igurashi dispăruse. Îl înghiţise pământul.

Blackthorne se lăsă purtat de gânduri. Dispreţul faţă de sine dispăruse şi se simţea pe de-a-ntregul senin şi teafăr.

Acum mintea-i cugeta cu mândrie la faptul de a fi samurai, la drumul spre Yedo, la nava lui, la Corabia Neagră şi iarăşi la samurai. Îşi aruncă privirea spre Toranaga şi ar fi vrut să-i pună zeci de întrebări, dar băgă de seamă că *daimyo* era pierdut în propriile lui gânduri şi ştia că ar fi nepoliticos să-l deranjeze. E destul timp, gândi el mulţumit şi se uită spre Mariko. Ea-şi aranja părul şi veşmintele, aşa că n-o mai privi. Se lungi de-a binelea, cu ochii aţintiţi în înaltul cerului, simţind pământul cald sub el şi aşteptând liniştit.

Toranaga vorbi, serios acum:

— *Domo,* Anjin-san, *neh? Domo.*

— *Dozo,* Toranaga-sama. *Nané mo. Hombun neh?* Vă rog, Toranaga-sama, a fost o nimica toată. Datoria.

Apoi neştiind destule cuvinte şi voind ca spusele lui să fie exacte, zise:

— Mariko-san, ai vrea să explici în locul meu că acum cred că înţeleg ce-ai vrut dumneata să spui şi ce-a vrut seniorul Toranaga să spună în legătură cu *karma* şi cu prostia de a te înspăimânta pentru ceea ce *este.* Foarte multe îmi par acum mai clare. Nu ştiu de ce — poate pentru că n-am fost niciodată atât de înspăimântat, poate că asta mi-a limpezit capul —, dar parcă gândesc mai clar. Cum... ei bine, cum a fost, de pildă, cu bătrânul grădinar. Da, asta a fost în întregime vina mea şi într-adevăr îmi pare rău, dar a fost o greşeală, n-am făcut-o dinadins. Asta *este.* Aşa că nu se mai poate face nimic în legătură cu asta. Puţin mai înainte eram cu toţii la un pas de moarte. Toată grija şi tot zbuciumul au fost în zadar, nu-i aşa? *Karma.* Da, acum ştiu ce e *karma.* Înţelegi?

— Da.

Ea-i tălmăci lui Toranaga.

— Înălţimea sa zice: „Bine, Anjin-san. *Karma* este începutul cunoaşterii. Mai departe vine răbdarea. Răbdarea este foarte importantă. Sunt puternici cei ce au răbdare, Anjin-san. Răbdare înseamnă să-ţi înfrângi pornirea către cele şapte simţăminte: ură, adoraţie, bucurie, nelinişte, mânie, tristeţe, teamă. Dacă nu te laşi cuprins de ele înseamnă că ai răbdare, că eşti liniştit şi-atunci vei începe să înţelegi în curând tot mersul lucrurilor şi vei fi în armonie cu

Eternitatea.”

— Dumneata crezi asta, Mariko-san?

— Da. Foarte mult. Încerc, de asemeni, să am răbdare, dar e greu.

— Şi eu zic la fel. Asta înseamnă şi *wa,* armonia voastră, „seninătatea” voastră, *neh?*

— Da.

— Spune-i că-i mulţumesc, într-adevăr, pentru ce-a făcut pentru bătrânul grădinar. Înainte n-am zis-o decât de formă, nu din toată inima. Spune-i-o, te rog.

— Nu-i nevoie, Anjin-san. El a ştiut dinainte că nu erai decât politicos.

— De unde a ştiut?

— Ţi-am spus că este cel mai înţelept om din lume.

El zâmbi.

— Uite, spuse ea, ţi-au zburat anii de pe chip. Apoi adăugă în latină: Eşti iarăşi dumneata însuţi, poate chiar mai bun ca înainte!

— Dar dumneata eşti frumoasă ca întotdeauna.

Ochii ei deveniră mai luminoşi, dar şi-i feri de Toranaga.

Blackthorne o văzu şi nu-i scăpă nici precauţia ei. Se ridică în picioare şi-şi pironi privirea în despicătura din pământ făcută în zigzag. Sări cu atenţie în ea şi dispăru.

Mariko se ridică, speriată pe moment, dar Blackthorne reveni repede la suprafaţă. Avea în mâini sabia de la Fujiko. Era tot în teacă, deşi plină de noroi şi zgâriată. Sabia lui mică, pentru înjunghiere, dispăruse.

Îngenunche în faţa lui Toranaga şi-i oferi sabia sa, aşa cum trebuia oferită o sabie.

— *Dozo,* Toranaga-sama, spuse el pur şi simplu, *Kara samurai ni samuri, neh?* Vă rog, senior Toranaga, de la un samurai, pentru un samurai, nu?

— *Domo,* Anjin-san. Seniorul de Kwanto acceptă sabia şi şi-o puse la cingătoare. Apoi zâmbi, se aplecă şi-l bătu pe Blackthorne zdravăn pe umăr. *Tomo, neh?* Prieten, nu?

— *Domo.*

Blackthorne privi în depărtare. Zâmbetu-i dispăru. Un nor de fum se înălţa peste dealul unde se afla satul. Imediat îl întrebă pe Toranaga dacă putea să plece să vadă ce e cu

Fujiko.

— Dânsul zice da, Anjin-san. Urmează ca noi să-l întâlnim la fortăreaţă la apusul soarelui, pentru cină. Vrea să vorbească anume lucruri cu dumneata.

Blackthorne se întoarse în sat. Totul era devastat, drumul stricat şi de nerecunoscut. Dar bărcile nu fuseseră atinse. Multe focuri încă ardeau. Sătenii cărau găleţi cu nisip şi cu apă. Dădu colţul. Casa lui Omi se vedea înclinată într-o parte, ca beată. A lui era arsă din temelii.

Capitolul 39

Fujiko era rănită. Nigatsu, slujnica ei, murise. Prima undă de şoc distrusese pilonii centrali ai casei, împrăştiind cărbunii din bucătărie. Fujiko şi Nigatsu fuseseră prinse de una din grinzile căzute şi flăcările o transformaseră pe Nigatsu într-o torţă. Pe Fujiko reuşiseră s-o scoată. Murise şi unul din copiii bucătarului, dar ceilalţi servitori se aleseseră doar cu vânătăi şi luxaţii. Toţi erau foarte bucuroşi să-l vadă pe Blackthorne viu şi nevătămat.

Lângă gardul grădinii rămas în picioare, Fujiko zăcea pe jumătate conştientă pe un aşternut salvat de la dezastru. Şi ea, când văzu că Blackthorne era teafăr, aproape că plânse.

— Îi mulţumesc lui Buddha, Anjin-san, că nu eşti rănit, spuse ea cu voce stinsă.

Încă buimacă, încercă să se ridice, dar el o rugă să nu se mişte. Picioarele şi partea de jos a spatelui erau arse rău. Un doctor o îngrijea deja, înfăşurându-i mădularele cu bandaje muiate-n ceai şi alte ierburi, ca să-i aline durerea. Blackthorne îşi ascunse îngrijorarea şi aşteptă până ce doctorul termină, apoi vorbi cu el între patru ochi:

— Fujiko-san, *yoi ka*? Doamna Fujiko are să fie bine?

Doctorul ridică uşor din umeri.

— *Hai.* Buzele îi dezveliră dinţii ieşiţi în afară. *Karma, neh?*

— *Hai,* Blackthorne văzuse destui marinari murind din pricina arsurilor, ca să ştie cât erau de periculoase. Rănile deschise aproape întotdeauna putrezeau în câteva zile, nimic nu putea opri răspândirea infecţiei. Nu vreau să moară.

— *Dozo?*

El întrebă în japoneză şi doctorul clătină din cap şi-i răspunse că doamna are să se facă bine cu siguranţă. Era tânără şi puternică.

— *Shigata ga nai,* spuse doctorul şi porunci slujnicelor să-i ţină bandajele umede, îi dădu lui Blackthorne ierburi pentru propriile lui junituri, îi spuse că are să se întoarcă curând, apoi o porni grăbit pe deal în sus, către casa distrusă a lui Omi.

Blackthorne stătea la poarta principală, care rămăsese în

picioare. Săgeţile lui Buntaro erau încă înfipte în stâlpul din stânga. Absent, atinse una. N-a fost decât *Karma* că ea se alesese cu asemenea arsuri, gândi trist.

Se întoarse la Fujiko şi porunci unei slujnice să aducă ceai. O ajută să-l bea şi o ţinu de mână până ce adormi sau părea că doarme. Servitorii lui salvau tot ce se putea, muncind de zor, ajutaţi de câţiva săteni. Ştiau că ploile o să înceapă curând. Patru bărbaţi încercau să ridice un adăpost vremelnic.

— *Dozo,* Anjin-san.

Bucătarul îi oferea ceai proaspăt, încercând să nu lase să i se citească nenorocirea pe faţă. Fata cea mică fusese copilul lui favorit.

— *Domo,* răspunse Blackthorne. *Sumimasen.* Îmi pare rău.

— *Arigato,* Anjin-san. *Karma, neh?*

Blackthorne încuviinţă din cap şi luă ceaiul prefăcându-se că nu vede mâhnirea bucătarului, ca să nu-l facă de ruşine. Mai târziu un samurai urcă dealul, aducând vorbă de la Toranaga că Blackthorne şi Fujiko aveau să doarmă în cetate până li se reclădea casa. Sosiră două palanchine. Blackthorne o aşeză pe Fujiko cu grijă într-unul din ele şi o trimise cu slujnicele. Dădu drumul propriului palanchin, spunând c-avea să vină şi el curând.

Ploaia începu, dar el nu-i dădu nici o atenţie. Se aşeză pe o piatră în grădina ce-i oferise atâta bucurie. Acum totul era dezolant. Podeţul era rupt, heleşteul împrăştiat, iar pârâiaşul dispăruse.

— N-are importanţă, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Pietrele n-au murit.

Ueki-ya îi spusese că o grădină trebuie aranjată în preajma pietrelor ei, că, fără ele, o grădină e goală, devenind pur şi simplu, un loc de cultivat.

Una din pietre era colţuroasă şi banală, dar Ueki-ya o aşezase astfel încât, dacă o priveai îndelung şi intens spre apusul soarelui, când vinişoarele şi cristalele dinăuntrul ei reflectau lumina roşiatică, puteai să vezi un lanţ întreg de munţi, cu văi domoale şi lacuri adânci şi, în depărtare, un orizont ce bătea în verde, din care izvora o mare de

întuneric.

Blackthorne atinse piatra.

— Te numesc Ueki-ya-sama, spuse el.

Asta îi făcu plăcere şi ştia că, dacă Ueki-ya s-ar fi aflat în viaţă, bătrânul ar fi fost şi el foarte încântat. Chiar dacă e mort, poate că are să ştie. Poate că acum *kami*-ul lui este aici, îşi spuse Blackthorne. *Shintoiştii* credeau că, atunci când mor, ajung *kami.*

— Ce este *kami,* Mariko-san?

— *Kami* nu se poate explica, Anjin-san. Este ca un spirit şi totuşi nu, ca un suflet şi totuşi nu. Poate că este temeiul neîntrupat al unui lucru sau al unui om... trebuie să ştii că o fiinţă umană devine *kami* după moarte, dar un pom, o stâncă, o plantă sau o pictură pot fi la fel de bine *kami.* Toţi *kami* sunt veneraţi, dar niciodată idolatrizaţi. Ei există între cer şi pământ şi vizitează acest Pământ al Zeilor sau îl părăsesc cu toţii deodată.

— Şi *Shinto*? Ce este *Shinto*?

— A, nici asta nu se poate explica, îmi pare rău. E ca o religie, şi totuşi nu e. La început nici măcar n-a avut un nume. Noi i-am zis *Shinto,* Calea lui *kami,* abia acum o mie de ani, spre a-l deosebi de *Butsudo,* Calea lui Buddha; Dar, deşi nu se poate defini, *Shinto* este temeiul Japoniei şi al japonezilor şi, cu toate că n-are nici teologie, nici zeu-căpetenie, nici credinţă, nici sistem etic, el este justificarea existenţei noastre. *Shinto* este un cult al naturii, cu mituri şi legende, în care nimeni nu crede din adâncul inimii, dar toţi îl venerează întru totul. Un ins e *Shinto,* aşa cum prin naştere e japonez.

— Tu eşti *Shinto* şi creştină totodată, nu?

— O, da, cu siguranţă, bineînţeles...

Blackthorne atinse din nou piatra.

— Te rog, *kami* al lui Ueki-ya, te rog rămâi în grădina mea.

Apoi, fără să se sinchisească de ploaie, îşi lăsă ochii furaţi de peisajul rocii, cutreierând văile bogate, lacul senin, oprindu-se pe orizontul ce bătea în verde, o mare de întuneric îngrămădindu-se acolo.

*

* *

Simţi că trebuie să se întoarcă. Îşi ridică privirea. Omi se uita la el, stând liniştit pe vine. Tot mai ploua şi Omi purta un chimonou proaspăt călcat sub haina de ploaie din pai de orez şi o pălărie largă, conică, din bambus. Păru-i era proaspăt spălat.

— *Karma,* Anjin-san, spuse el arătând spre ruinele ce ardeau înăbuşit.

— *Hai. Ikaga desu ka?*

Blackthorne îşi şterse ploaia de pe faţă.

— *Yoi.* Omi arătă spre casa lui. *Watakushi no yuya wa hakaisarete imasen ostukai ni narimasen-ka?* Baia mea n-a fost distrusă. N-ai vrea s-o foloseşti?

— *Ah so desu! Domo,* Omi-san, *hai, domo.*

Bucuros, Blackthorne îl urmă pe Omi pe poteca şerpuindă ce ducea în sus, către curtea lui. Slujitorii şi meşterii satului, sub supravegherea lui Mura, bocăneau, tăiau cu fierăstrăul, reparau. Pilonii centrali erau deja la locul lor şi acoperişul aproape pus.

Prin semne şi-cuvinte simple rostite cu multă răbdare, Omi îl lămuri că servitorii lui izbutiseră să stingă focul la timp. Într-o zi sau două, îi spuse el lui Blackthorne, casa avea să fie ridicată la loc, tot atât de bună pe cât fusese, aşa că n-avea de ce să-şi facă griji.

— A dumitale va dura mai mult, o săptămână, Anjin-san. Nu te-ngrijora, Fujiko-san ştie să se gospodărească. Ea o să stabilească toate preţurile cu Mura cât ai bate din palme şi casa dumitale o să fie mai bună ca oricând. Am auzit că Fujiko are arsuri grave. Ei, asta se-ntâmplă uneori, dar nu te speria, doctorii noştri se pricep foarte bine la arsuri — trebuie să se priceapă, *neh?* Da, Anjin-san, a fost un cutremur puternic, dar putea fi şi mai rău. Câmpurile de orez au fost greu atinse, dar irigaţiile, care sunt atât de importante, n-au fost distruse. Nici bărcile n-au fost stricate, şi asta-i, de asemeni, foarte bine. Doar o sută cincizeci şi patru de samurai au fost omorâţi în avalanşa de pietre din munte, asta nu-i mult, *neh?* Cât despre sat, după o săptămână cu greu ai să mai ştii că aici a fost un cutremur. Au fost omorâţi cinci ţărani şi câţiva copii, o nimica toată!

Anjiro a fost foarte norocos, *neh?* Am auzit că l-ai scos pe Toranaga-sama dintr-o primejdie de moarte. Noi toţi îţi suntem foarte recunoscători, Anjin-san. Foarte. Dacă l-am fi pierdut... Se spune că seniorul Toranaga a acceptat sabia dumitale, eşti norocos, asta e o mare cinste. Da, *Karma* dumitale e puternică, foarte bună, foarte bogată. Da, noi îţi mulţumim foarte mult. Ascultă, o să stăm de vorbă mai pe îndelete după ce-ţi faci baia. Sunt bucuros că îmi eşti prieten.

Omi îi strigă pe servitorii de la baie:

— *Isogi!* Grăbiţi-vă!

Slujitorii îl însoţiră pe Blackthorne la casa de baie, care se afla într-un crâng micuţ de arţari şi era legată de casa principală printr-o alee şerpuitoare, bine îngrijită, de obicei acoperită. Baia era mult mai spaţioasă decât a lui. Un perete crăpase foarte rău, dar sătenii deja îl tencuiau. Acoperişul era solid, deşi câteva ţigle lipseau şi ploaia picura ici-colo, dar asta nu conta.

Blackthorne se dezbrăcă şi se aşeză pe scăunel. Servitorii îi săpuniră trupul şi părul în ploaie. Când fu curăţat, intră înăuntru şi se cufundă în baia aburindă. Toate grijile-i dispărură.

Fujiko o să se facă bine. Sunt un om norocos — norocos că am fost acolo să-l trag afară pe Toranaga, norocos că am salvat-o pe Mariko şi norocos că el a fost acolo să ne ajute.

Magia lui Suwo îl învioră ca de obicei. Mai târziu îl lăsă pe Suwo să-i îngrijească vânătăile, tăieturile, să-i pună o fâşie de pânză curată în brâu, chimonoul şi şosetele-*tabi,* aduse de servitorii lui Omi, şi ieşi afară. Ploaia se oprise.

Un adăpost provizoriu fusese ridicat într-un colţ al grădinii. Avea o duşumea curată, înălţată de la pământ, aşternuturi curate şi o vază mică, cu un aranjament floral. Omi îl aştepta însoţit de o bătrână ştirbă, aspră la chip.

— Te rog ia loc, Anjin-san.

— Mulţumesc şi mulţumesc pentru haine, răspunse el într-o japoneză poticnită.

— O, te rog. Ce doreşti, ceai sau *saké?*

— Ceai, hotărî Blackthorne, gândind că era mai bine să-şi păstreze capul limpede pentru discuţia cu Toranaga.

Mulţumesc.

— Aceasta este mama mea, spuse Omi ceremonios, cu vădită veneraţie.

Blackthorne se înclină. Bătrâna zâmbi cu ifos şi-şi ţinu respiraţia.

— Sunt onorată, Anjin-san, spuse ea.

— Mulţumesc, dar eu sunt onorat.

Blackthorne repetă automat suita de formule de politeţe învăţate de la Mariko.

— Anjin-san, ne-a părut atât de rău să-ţi vedem casa în flăcări.

— Ce se putea face? Asta-i *karma, neh?*

— Da, *karma.* Bătrâna îşi întoarse privirea de la el şi se încruntă. Grăbeşte-te! Anjin-san vrea ceaiul cald!

O slujnică venea aducând tava cu ceai. Lângă ea, o fată atât de frumoasă că-i tăie respiraţia lui Blackthorne. Apoi şi-o aminti. Nu era aceea pe care o văzuse cu Omi prima oară, când el trecea prin piaţa satului, în drum spre galeră?

— Aceasta e soţia mea, spuse Omi scurt.

— Sunt onorat, răspunse Blackthorne, în timp ce ea trecu la locul ei, îngenunche şi se înclină.

— Trebuie să-i ierţi încetineala, spuse mama lui Omi, Ceaiul este destul de cald?

— Mulţumesc, e foarte bun.

Blackthorne observă că bătrâna nu rostise numele nurorii, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar nu fu surprins, pentru că Mariko îi povestise deja despre purtările aspre ale soacrei faţă de noră în societatea japoneză.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu e la fel şi-n Europa, îi spusese el.

— Soacra nu poate face nici un rău, Anjin-san. În definitiv, părinţii aleg nevasta fiului din capul locului, şi ce tată ar lua o hotărâre fără să-şi întrebe propria soţie? Bineînţeles, nora trebuie să se supună şi fiul totdeauna face ceea ce vor mama şi tatăl lui.

— Totdeauna?

— Totdeauna.

— Şi dacă fiul refuză?

— Asta nu se poate. Fiecare trebuie să dea ascultare

căpeteniei casei. Prima datorie a fiului este către părinţii lui. Bineînţeles. Fiii primesc totul de la mama lor: viaţă, hrană, tandreţe, apărare. Ea-i ajută toată viaţa. Aşa că e drept, bineînţeles, ca un fiu să ia în seamă dorinţele mamei lui. Nora trebuie să se supună. Asta e datoria ei.

— La noi e altfel.

— E greu să fii o noră bună, foarte greu. Nu-ţi rămâne decât să speri că ai să trăieşti destul de mult încât să ai fii şi să ajungi tu însăţi soacră.

— Şi soacra dumitale?

— A, e moartă, Anjin-san. A murit în urmă cu mulţi ani. N-am cunoscut-o niciodată. Seniorul Hiro-matsu, în înţelepciunea lui, nu şi-a mai luat o altă nevastă.

— Buntaro-san e singurul său fiu?

— Da. Soţul meu are cinci surori în viaţă, dar nici un frate. Ea glumise: într-un fel, acum suntem rude, Anjin-san. Fujiko e nepoata soţului meu. Ce este?

— Sunt surprins că nu mi-ai spus-o niciodată, asta-i tot.

— Ei bine, e foarte complicat, Anjin-san.

Apoi Mariko îi explicase că Fujiko era, de fapt, o fiică adoptivă a lui Numata Akinori, care se însurase cu sora cea mai mică a lui Buntaro, şi că adevăratul tată al lui Fujiko era un nepot al dictatorului Goroda, prin cea de a opta concubină a sa, că Fujiko fusese înfiată de Numata când era copilă, la porunca lui *taikō,* pentru că *taikō* voia legături mai strânse între descendenţii lui Hiro-matsu şi Goroda...

— Poftim?

Mariko râsese spunându-i că da, relaţiile de familie în Japonia erau foarte complicate, pentru că înfierea era un lucru normal, pentru că familiile îşi schimbau deseori între ele fiii şi fiicele şi divorţau, se recăsătoreau şi se înrudeau din nou prin căsătorie. Cu atâtea concubine legale şi cu uşurinţa divorţului — în special dacă era la porunca seniorului feudal —, toate familiile japoneze ajungeau destul de repede la o încâlceală de necrezut.

— Ca să descurci exact legăturile de familie ale seniorului Toranaga ţi-ar trebui zile în şir, Anjin-san. Gândeşte-te numai la câte complicaţii apar: acum el are şapte concubine *oficiale,* în viaţă, care i-au dat cinci fii şi trei

fiice. Unele concubine au fost văduve sau divorţate, având alţi fii şi fiice — pe unii dintre aceştia Toranaga i-a adoptat, pe alţii nu. În Japonia nu întrebi pe cineva dacă este înfiat sau copil legitim. Într-adevăr, ce contează? Moştenirea este întotdeauna la bunul plac al căpeteniei casei, aşa că, înfiat sau nu, este acelaşi lucru, *neh*? Chiar şi mama lui Toranaga a fost divorţată. Mai târziu ea s-a recăsătorit şi a mai avut trei fii şi două fiice de la cel de al doilea soţ. Acum toţi sunt căsătoriţi! Fiul ei cel mai mare din cea de a doua căsătorie este Zataki, seniorul de Shinano.

Blackthorne se gândise. Apoi spusese:

— La noi divorţul nu e cu putinţă.

— La fel ne spun şi sfinţii părinţi. Îmi pare rău, dar asta nu e foarte înţelept, Anjin-san. Se mai fac greşeli, oamenii se schimbă, asta-i *karma, neh*? De ce ar trebui un bărbat să suporte o nevastă dezgustătoare, sau o nevastă un bărbat nemernic? E o prostie să fii legat pentru totdeauna, bărbat sau femeie, *neh?*

— Da.

— În această privinţă noi suntem foarte înţelepţi, iar sfinţii părinţi neînţelepţi. Acesta a fost unul din cele două motive importante pentru care *taikō* n-a îmbrăţişat creştinismul, această prostie în privinţa divorţului, şi cea de a şasea poruncă: „Să nu ucizi!”. Părintele Superior a trimis tocmai la Roma, cerând scutire pentru japonezi în legătură cu divorţul. Dar Sanctitatea sa Papa, în înţelepciunea sa, a spus nu. Dacă Sanctitatea sa spunea da, cred că *taikō* s-ar fi convertit, toţi *daimyo* ar fi urmat adevărata credinţă şi ţara ar fi fost creştină. Cea de-a şasea poruncă nu mai conta, pentru că, de fapt, nimeni nu-i dă nici o importanţă, creştinii mai puţin decât toţi. O favoare atât de mică pentru atât de mult, *neh*?

— Da, spuse Blackthorne.

Ce înţelept părea divorţul aici! De ce acasă era un păcat de moarte, căruia i se împotrivea orice preot creştin, catolic sau protestant, în numele lui Dumnezeu?

— Cum e soţia lui Toranaga? întrebase el dorind s-o ţină de vorbă.

Mai tot timpul ea se ferise să aducă vorba despre

Toranaga şi istoria familiei lui, iar pentru Blackthorne era important să ştie orice.

O umbră trecuse peste faţa lui Mariko.

— E moartă. Ea a fost cea de a doua soţie şi a murit acum zece sau unsprezece ani. A fost sora vitregă a lui *taikō.* Seniorul Toranaga n-a avut niciodată noroc la neveste, Anjin-san.

— De ce?

— O, cea de a doua era bătrână, obosită, apucătoare, moartă după aur, deşi zicea că nu, la fel ca fratele ei, *taikō* însuşi. Stearpă şi rea. A fost o căsătorie politică, bineînţeles. Pentru o vreme eu a trebuit să fiu una din doamnele ei de onoare. Nimic nu-i făcea plăcere şi nici unul din tineri, sau din bărbaţi, n-a putut să-i dezlege Nodul din Pavilionul ei de Aur.

— Poftim?

— Poarta ei de Jad, Anjin-san. Cu Turturelele lor, cu Suliţele lor în plin avânt. Nu înţelegi?

— O! Înţeleg. Da.

— Nimeni n-a putut să-i dezlege Nodul... n-a putut s-o mulţumească.

— Nici chiar Toranaga?

— El n-a-mpărţit niciodată perna cu ea, Anjin-san, spusese ea destul de uimită. Bineînţeles, după căsătorie, el n-a mai avut nimic de-a face cu ea, decât să-i dea un castel, o suită şi cheile vistieriei lui. De ce să fi-mpărţit perna cu ea? Ea era destul de bătrână, fusese măritată de două ori înainte, dar fratele ei, *taikō,* anulase căsătoriile. O femeie foarte nesuferită — toată lumea a fost foarte uşurată când ea s-a dus în Marele Necunoscut, chiar şi *taikō,* iar toate nevestele fiilor ei din căsătoriile dinainte şi toate concubinele lui Toranaga au ars în taină tămâie de mare bucurie.

— Şi prima nevastă a lui Toranaga?

— A, doamna Tachibana. Asta a fost o altă căsătorie politică. Seniorul Toranaga avea optsprezece ani, ea cincisprezece. Cu timpul ea a ajuns o femeie cumplită. Acum douăzeci de ani Toranaga a condamnat-o la moarte, pentru că a aflat că ea urzea în taină să-l asasineze pe seniorul lor feudal, dictatorul Goroda, pe care-l ura. Tatăl meu deseori

mi-a spus că el credea c-au fost norocoşi cu toţii că şi-au păstrat capetele pe umeri — el, Toranaga, Nakamura şi toţi generalii —, pentru că Goroda era nemilos, neînduplecat şi deosebit de bănuitor faţă de cei foarte apropiaţi lui. Femeia aceea ar fi putut să-i termine pe ei toţi, oricât de nevinovaţi erau. Din pricina complotului ei împotriva seniorului Goroda, singurul lor fiu, Nobunaga, a fost şi el condamnat la moarte, Anjin-san. Bietul Nobunaga — era fiul favorit al lui Toranaga şi moştenitorul lui oficial: fiind curajos şi devotat a ajuns general prin meritele sale. Era nevinovat, dar ea l-a amestecat în complot. El nu avea decât nouăsprezece ani când Toranaga i-a poruncit să-şi facă *seppuku.*

— Toranaga şi-a omorât propriul fiu? Şi nevasta?

— Da. El le-a poruncit, dar n-a avut de ales, Anjin-san. Dacă n-ar fi făcut-o, seniorul Goroda ar fi bănuit, pe drept, că Toranaga însuşi luase parte la complot, şi i-ar fi poruncit imediat să-şi spintece pântecul. O, da, Toranaga a fost norocos să scape de mânia lui Goroda şi a fost înţelept să-şi trimită nevasta în cealaltă viaţă. Când ea a murit, nora ei şi concubinele lui Toranaga au fost bucuroase. Fiul lui trebuise să-şi trimită prima soţie acasă, în dizgraţie, din pricina ei, pentru o lipsă de respect închipuită — după ce născuse doi copii. Fata şi-a făcut *seppuku* — ţi-am spus, Anjin-san, că doamnele îşi fac *seppuku* tăindu-şi beregata, nu burţile, ca bărbaţi? —, dar ea s-a dus la moarte împăcată, bucuroasă să scape de o viaţă plină de lacrimi, după cum şi soţia următoare şi-a dorit moartea, soacra făcându-i viaţa la fel de nenorocită...

Acum, privind la soacra lui Midori, căreia i se prelingea ceaiul încet pe bărbie, Blackthorne ştia că această cotoroanţă bătrână avea putere de viaţă şi de moarte, putea să o divorţeze sau să o dezonoreze pe Midori, dacă bărbatul ei, căpetenia casei lor, era de acord. Şi, indiferent ce hotărau ei, Omi avea să se supună. Ce îngrozitor, îşi spuse el.

Midori, cu faţa-i ovală şi părul bogat, era plină de graţia şi tinereţea pe care bătrâna le pierduse de mult. Era mai frumoasă decât Mariko, dar fără focul şi vigoarea ei, mlădie ca o trestie şi plăpândă ca un funigel.

— Unde sunt gustările? Bineînţeles, lui Anjin-san trebuie

să-i fie foame, *neh?* spuse bătrâna.

— O, îmi cer iertare, răspunse Midori imediat. Du-te şi adu-le degrabă, spuse ea slujnicei. Fuga! Iartă-mă, Anjin-san!

— Îmi pare rău, spuse bătrâna.

— Vă rog, nu trebuie să vă cereţi iertare, îi spuse Blackthorne lui Midori şi imediat ştiu că făcuse o greşeală. Bunele maniere cereau să-i vorbească doar soacrei, mai cu seamă dacă i se dusese vestea de rea. Îmi pare rău, spuse el. Nu mi-e foame. Astă-seară trebuie să mănânc cu seniorul Toranaga.

— *Ah so desu!* Am auzit că i-ai salvat viaţa. Ar trebui să ştii cât de recunoscători îţi suntem noi, vasalii lui! spuse bătrâna.

— A fost datorie. Eu n-am făcut nimic.

— Ai făcut totul, Anjin-san. Omi-san şi Yabu-san preţuiesc fapta dumitale tot atât de mult pe cât o preţuim şi noi toţi.

Blackthorne o văzu pe bătrână privind către fiul ei. Aş vrea să te pot ghici, căţea bătrână, gândi. Eşti tot atât de rea ca şi cealaltă, Tachibana?

Omi spuse:

— Mamă, sunt norocos să-l am pe Anjin-san prieten.

— Noi toţi suntem norocoşi, spuse ea.

— Nu, eu sunt norocos, răspunse Blackthorne. Eu norocos am prieteni ca familia lui Kasigi Omi-san.

Toţi minţim, gândi Blackthorne, dar nu ştiu de ce-o faceţi voi. Eu mint să-mi apăr pielea şi pentru că aşa e obiceiul. Dar n-am uitat niciodată... Stai puţin. Pe cinstite, n-a fost asta *karma*? Tu n-ai fi făcut ce-a făcut Omi? Asta a fost demult, într-o viaţă anterioară, *neh*? Acum nu mai are nici un sens.

Un grup de călăreţi urca dealul tropăind. Naga era în fruntea lor. Descălecă şi înaintă cu paşi mari prin grădină. Toţi sătenii se opriră din lucru şi îngenunchează. El le făcu semn să-şi continue munca.

— Îmi cer iertare că te deranjez, Omi-san, dar m-a trimis seniorul Toranaga.

— Se poate? Nu mă deranjezi. Te rog, ia loc, spuse Omi. Midori îi dădu imediat perna ei şi se înclină foarte adânc. Ce doreşti, ceai sau *saké,* Naga-sama?

Naga se aşează.

— Nimic, mulţumesc. Nu mi-e sete.

Omi insistă politicos, continuând ritualul obligatoriu, ce părea nesfârşit, deşi era clar că Naga se grăbea.

— Cum se simte seniorul Toranaga?

— Foarte bine. Anjin-san, ne-ai fost de mare ajutor. Da. Vreau să-ţi mulţumesc eu însumi.

— A fost datorie, Naga-san. Dar eu am făcut puţin. Seniorul Toranaga m-a tras din... m-a tras din pământ.

— Da, dar asta a fost după aceea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Naga-san, pot să-i fiu cu ceva de folos seniorului Toranaga? întrebă Omi, acum când politeţea îi îngăduia să vină la subiect.

— Ar dori să te vadă după cină. Va avea loc o întrunire a tuturor ofiţerilor.

— Aş fi onorat.

— Anjin-san, dumneata urmează să vii acum cu mine, dacă-ţi face plăcere.

— Bineînţeles. Mi se face o deosebită cinste.

Urmară mai multe plecăciuni şi saluturi, apoi Blackthorne se urcă pe cal şi coborâră în galop dealul. Când grupul de samurai ajunse în piaţă, Naga struni calul.

— Anjin-san!

— *Hai*?

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru că l-ai salvat pe seniorul Toranaga. Dă-mi voie să-ţi fiu prieten... urmară câteva cuvinte pe care Blackthorne nu le pricepu.

— Îmi pare rău, nu înţeleg: *Karite iru?*

— A, îmi pare rău. *Karite iru* — un om *karite iru* ceva unui alt om, ca „datorie". Înţelegi, „datorie"?

— „Îţi sunt dator", îi străfulgeră lui Blackthorne prin minte. *Ah so desu! Wakarimasu.*

— Bun. Am spus doar că îţi sunt dator.

— A fost datoria mea, *neh?*

— Da. Chiar şi aşa, eu îţi datorez o viaţă.

*

* *

— Toranaga-sama spune că tot praful de puşcă şi ghiulelele au fost puse înapoi pe nava dumitale, Anjin-san,

aici în Anjiro, înainte de a pleca spre Yedo. Înălţimea sa întreabă cât timp ţi-ar trebui să fii gata să ieşi în larg?

— Asta depinde de starea ei, dacă a fost carenată, pusă la punct, catargul înlocuit şi toate celelalte. Ştie seniorul Toranaga în ce stare e?

— Nava pare în ordine, zice înălţimea sa, dar el nu e marinar, aşa că nu poate fi sigur. El n-a mai fost la bordul ei de când a fost trasă în portul Yedo, când a poruncit să fie reparată. Presupunând că nava este în stare bună, *neh,* el întreabă cât timp ţi-ar trebui s-o pregăteşti de război?

Inima lui Blackthorne tresări.

— Cu cine să mă lupt, Mariko-san?

— El întreabă cu cine ai dori dumneata să te baţi?

— Anul acesta cu Corabia Neagră, răspunse el pe loc, luând o hotărâre bruscă, sperând cu disperare că acesta era momentul potrivit să-i înfăţişeze lui Toranaga planul pe care-l urzise în taină zile de-a rândul. Juca totul pe o carte socotind că, întrucât salvase şi viaţa lui Toranaga în dimineaţa asta, s-ar bucura de un privilegiu special, care l-ar ajuta să depăşească momentele critice.

Mariko fu luată prin surprindere.

— Poftim?

— Corabia Neagră. Spune-i seniorului Toranaga că singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să-mi dea dezlegarea de a porni lupta. De rest mă ocup eu. Cu nava mea şi cu puţin ajutor... Împărţim încărcătura, toată mătasea şi lingourile.

Ea râse. Toranaga nu.

— Stăpânul... stăpânul meu spune că asta ar fi un act de război, de neiertat, împotriva unei naţii prietene. Portughezii sunt de neînlocuit pentru Japonia.

— Da, sunt — pentru moment. Dar eu cred că ei sunt duşmanii lui, aşa cum sunt şi ai mei, şi orice servicii vă fac ei, noi le putem face mai bine. La un preţ mai mic.

— El zice că se poate. Dar nu crede c-o să facă China negoţ cu voi. Nici englezii, nici olandezii nu au încă poziţii puternice în Asia, iar noi acum avem nevoie de mătase şi de o aprovizionare continuă.

— Are dreptate, bineînţeles. Dar într-un an sau doi asta

se va schimba şi el o să aibă dovada atunci. Aşa că iată altă propunere. Eu sunt deja în război cu portughezii. Dincolo de limita de trei mile sunt apele tuturor. Cu dezlegările pe care le am acum pot s-o iau legal, ca pe o captură de război, pot s-o duc în orice port şi s-o vând cu încărcătură cu tot. Cu nava mea şi cu un echipaj are să fie uşor. În câteva săptămâni sau luni aş putea să aduc la Yedo Corabia Neagră cu tot ce are în ea. Aş putea s-o vând în Yedo. Jumătate din câştig va fi a lui — ca taxă portuară.

— El spune că îl interesează prea puţin ce se întâmplă pe mare între dumneata şi duşmanii dumitale. Marea aparţine tuturor, dar acest pământ este al nostru şi aici guvernează legile noastre, iar legile noastre nu trebuiesc încălcate.

— Da. Blackthorne ştia că pornise pe un drum periculos, dar intuiţia-i spunea că timpul e nimerit şi că Toranaga avea să prindă momeala. Şi Mariko. A fost doar o sugestie. El m-a întrebat cu cine aş vrea să lupt. Te rog, iartă-mă, dar uneori e bine să faci planuri, pentru orice o fi să fie. Cred că interesele seniorului Toranaga sunt şi ale mele.

Mariko tălmăci. Toranaga mormăi, apoi vorbi scurt.

— Seniorul Toranaga preţuieşte sfaturile înţelepte, Anjin-san, de pildă, ideea dumitale despre flota de război, dar asta e fără noimă. Chiar dacă interesele voastre, ale amândurora, ar fi aceleaşi, — dar nu sunt —, cum ai putea dumneata cu nouă oameni să ataci o navă atât de uriaşă, cu aproape o mie de oameni la bord?

— Nu m-aş încumeta. Trebuie să-mi fac un nou echipaj, Mariko-san. Optzeci sau nouăzeci de oameni, marinari şi puşcaşi instruiţi. Îi voi găsi la Nagasaki, pe navele portugheze. Blackthorne se prefăcu că nu bagă de seamă cum lui Mariko i se tăie respiraţia sau cum i se opri evantaiul. Trebuie să fie câţiva franţuji, un englez sau doi, dacă sunt norocos, şi ceva nemţi sau olandezi — mai toţi dezertori sau înrolaţi cu forţa. Voi avea nevoie de o scrisoare de liberă trecere pentru Nagasaki, o oarecare protecţie şi ceva aur sau argint. Totdeauna se găsesc marinari în flotele duşmane care se vor angaja pentru bani gheaţă, plătiţi în parte pe loc, în parte din prada de război.

— Stăpânul meu spune că orice comandant care, într-un

atac, ar avea încredere în asemenea lepădături, ar fi nebun.

Blackthorne spuse:

— De acord, dar eu trebuie să am un echipaj să ies în larg.

— El întreabă dacă ai putea să instruieşti samuraii şi marinarii noştri, să-i faci puşcaşi şi matrozi?

— Fireşte. Cu timpul. Dar asta ar putea lua luni. Sigur ar fi gata la anu'. N-ar mai fi nici o şansă de-a merge împotriva Corăbiei Negre din acest an.

— Seniorul Toranaga spune: Nu plănuiesc să atac Corabia Neagră a portughezilor din acest an sau următorul. Ei nu sunt duşmanii mei şi eu nu sunt în război cu ei.

— Ştiu. Dar eu sunt în război cu ei. Vă rog să mă iertaţi. Bineînţeles, acum doar stăm de vorbă, dar va trebui să fac rost de câţiva oameni ca să ies în larg, să fiu de folos seniorului Toranaga, dacă doreşte.

Ei se aflau în locuinţa personală a lui Toranaga, care dădea cu faţa spre grădină. Fortăreaţa abia dacă fusese atinsă de cutremur. Noaptea era umedă şi sufocantă, iar fumul de la spiralele aromate se înălţa leneş alungând ţânţarii.

— Stăpânul meu vrea să ştie, spuse Mariko, dacă ai avea acum nava dumitale şi pe cei câţiva membri din echipaj cu care-ai venit, ai naviga la Nagasaki să-ţi faci rost de aceşti oameni de care mai ai nevoie?

— Nu, ar fi prea periculos. Aş avea un echipaj atât de mic, încât portughezii m-ar prinde foarte lesne. Ar fi mult mai bine să am mai întâi oamenii, să-i aduc în apele de acasă, la Yedo, *neh?* O dată ce am echipajul complet şi sunt bine înarmat, duşmanul nu mă mai poate atinge cu nimic în aceste ape.

— Înălţimea sa nu crede că dumneata şi nouăzeci de oameni aţi putea lua Corabia Neagră.

— Pot s-o depăşesc în viteză şi s-o scufund cu *Erasmus.* Bineînţeles, Mariko-san, ştiu că toate astea-s vorbe, dar, dacă mi s-ar permite să atac duşmanul în clipa când aş fi echipat, aş naviga spre Nagasaki, folosindu-mă de maree. Dacă Corabia Neagră ar fi deja în port, aş înălţa steagurile de luptă şi aş ieşi în larg pentru blocadă. Aş lăsa-o să-şi

termine negoţul şi apoi, când vântul ar fi prielnic pentru ea să se întoarcă acasă, m-aş preface că am nevoie de provizii şi aş lăsa-o să se strecoare din port. Aş prinde-o la câteva leghe în larg, pentru că noi o întrecem ca viteză şi tunurile mele ar face restul. Imediat ce s-ar preda, aş pune un echipaj la bordul ei şi aş aduce-o înapoi la Yedo. O să aibă peste trei, aproape patru sute de tone în lingouri de aur la bord.

— Dar de ce nu şi-ar scufunda căpitanul nava, o dată ce l-ai înfrânt, dacă-l înfrângi, înainte de a putea merge dumneata la bordul ei?

— De obicei... Blackthorne avea de gând să spună: „De obicei echipajul se revoltă dacă are un căpitan nebun, dar eu n-am cunoscut niciodată unul atât de nebun. Mai întotdeauna faci un târg cu căpitanul — le cruţi vieţile, le oferi o mică parte din încărcătură şi o acostare sigură la cel mai apropiat port. Dar de data asta o să-l am pe Rodrigues cu care să tratez, eu îl cunosc, şi ştiu ce-o să facă.” Dar se mai gândi la asta şi la faptul de a-şi dezvălui întregul plan. Mai bine lasă barbarilor căile lor, îşi spuse. De obicei, nava învinsă renunţă, Mariko-san, spuse el, în schimb. E un obicei... e unul din obiceiurile noastre de război pe mare — spre a salva pierderile fără rost de vieţi.

— Seniorul Toranaga spune că-i pare rău, Anjin-san, dar acesta este un obicei dezgustător. Dacă el ar avea nave, n-ar încăpea nici una pe mâna duşmanului. Mariko sorbi puţin ceai, apoi continuă: Şi dacă nava nu este încă în port?

— Atunci voi cerceta drumurile pe mare ca s-o prind la câteva leghe în larg. Va fi mai uşor de luat, fiind încărcată din greu şi greu de manevrat, decât de adus la Yedo. Când este aşteptată să intre în port?

— Stăpânul meu nu ştie. Poate peste treizeci de zile, zice el. Nava o să vină mai devreme anul ăsta.

Blackthorne ştia că se afla aproape de pradă, foarte aproape.

— Atunci blocada şi capturarea ar fi la sfârşitul acestui anotimp.

Ea tălmăci şi Blackthorne avu impresia că, pentru o clipă, chipul lui Toranaga fu străbătut de o nemulţumire fugară. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi cântărit soluţiile, apoi spuse:

— Dacă am fi în Europa, ar mai exista o cale. Ai putea s-o ataci în timpul nopţii şi s-o iei prin forţă. Un atac prin surprindere.

Mâna lui Toranaga se încordă pe mânerul sabiei.

— El spune: Ai îndrăzni să lupţi pe pământul *nostru* împotriva duşmanilor *dumitale?*

Buzele lui Blackthorne erau uscate.

— Nu. Bineînţeles, aceasta este doar o părere, dar, dacă s-ar isca război între înălţimea sa şi portughezi, iar seniorul Toranaga ar voi să-i lovească, aceasta ar fi calea de urmat. Dacă aş avea-o pe *Erasmus* şi un echipaj bun, format din două sau trei sute de luptători foarte disciplinaţi, ar fi uşor să abordez Corabia Neagră şi s-o trag în larg. Înălţimea sa ar putea alege timpul pentru atacul prin surprindere — dacă am fi în Europa.

Se făcu tăcere o bună bucată de vreme.

— Seniorul Toranaga spune că nu suntem în Europa şi că nu este război, şi nici nu va exista vreodată, între el şi portughezi.

— Bineînţeles. Un ultim lucru, Mariko-san: Nagasaki nu e sub puterea seniorului Toranaga, nu-i aşa?

— Nu, Anjin-san. Seniorul Harima stăpâneşte portul şi zona învecinată..

— Dar, în fapt, nu iezuiţii controlează portul şi tot negoţul?! Blackthorne observă şovăiala ei în a tălmăci, dar n-o slăbi deloc. Asta nu e *honto,* Mariko-san? Şi nu este seniorul Harima catolic? Nu este mai tot Kyushu catolic? Şi-atunci, nu controlează iezuiţii, într-o anume măsură, întreaga insulă?

— Creştinismul e o religie. *Daimyo* stăpânesc propriile lor pământuri, Anjin-san, spuse Mariko apărându-se.

— Dar mie mi s-a spus că, de fapt, Nagasaki e pământ portughez. Mi s-a spus că ei se poartă ca şi cum ar fi astfel. N-a vândut tatăl seniorului Harima pământ iezuiţilor?

Vocea lui Mariko se făcu tăioasă.

— Da, dar *taikō* a luat pământul înapoi. Acum nu i se îngăduie nici unui străin să aibă pământ aici.

— Dar nu-i aşa că *taikō* nu şi-a dus la îndeplinire edictele, încât azi nimic nu se întâmplă acolo fără aprobarea

iezuiţilor? Nu controlează iezuiţii toată navigaţia din Nagasaki şi tot negoţul? Nu negociază iezuiţii tot comerţul pentru voi şi nu fac ei pe mijlocitorii?

— Eşti foarte bine informat despre Nagasaki, Anjin-san, spuse ea înţepător.

— Poate că seniorul Toranaga ar trebui să ia controlul portului de la duşman. Poate...

— Ei sunt duşmanii dumitale, Anjin-san, nu ai noştri, spuse ea înghiţind momeala în cele din urmă. Iezuiţii sunt...

— *Nan ja?*

Ea se întoarse spre Toranaga cerându-şi scuze şi-i explică ce se spusese între ei. După ce termină, el vorbi aspru. Era clar o mustrare. Ea spuse *„hai”* de mai multe ori şi se înclină smerită.

Mariko spuse:

— Seniorul Toranaga îmi aminteşte că părerile mele n-au nici o valoare şi că un tălmaci trebuie doar să tălmăcească, *neh?* Te rog să mă ierţi.

Altădată Blackthorne s-ar fi scuzat pentru că o lăsase să cadă în capcană. Acum nici nu-i trecu prin minte. Dar, pentru că-şi atinsese scopul, râse şi spuse:

— *Hai, kawaii Tsukkuko-sama!* Da, drăguţă doamnă tălmaci!

Mariko zâmbi strepezit, furioasă pe ea însăşi pentru că fusese încolţită, sufletul zbuciumându-i-se între credinţe-mpărţite.

— *Yoi,* Anjin-san, spuse Toranaga, din nou mai bine dispus.

— Mariko-san, *kawaii desu yori* Tsukku-san *anamsu ka nori masen, neh?* Şi Mariko-san e mult mai drăguţă decât bătrânul domn Tsukku şi mult mai plăcut mirositoare, nu-i aşa?

Toranaga râse.

— *Hai.*

Mariko se-mbujoră şi turnă ceai, oarecum îmbunată Apoi Toranaga vorbi. Cu seriozitate.

— Stăpânul meu spune: De ce ai pus atâtea întrebări — sau ai spus atâtea lucruri — despre seniorul Harima şi despre Nagasaki?

— Numai ca să arăt că portul Nagasaki este, de fapt, controlat de *străini.* De *portughezi,* Şi, după legea mea, eu am dreptul să atac duşmanul oriunde.

— Dar aici nu este „oriunde”, spuse el. Acesta este Pământul Zeilor şi un asemenea atac nu este cu putinţă.

— Sunt de acord din toată inima. Dar, dacă vreodată seniorul Harima ar deveni duşman sau dacă iezuiţii, care-i conduc pe portughezi, devin vrăjmaşi, aceasta este calea de a-i hăitui.

— Seniorul Toranaga spune că nici el şi nici un alt *daimyo* n-ar permite vreodată vreun atac al unei naţii străine asupra alteia pe pământul japonez, nici ca ei să omoare pe unul de-ai noştri. Un atac împotriva duşmanilor împăratului, asta-i cu totul altceva. Cât priveşte luptătorii şi echipajul, ar fi uşor pentru cineva să strângă orice număr, dacă ar vorbi japoneza. Sunt mulţi *wako* în Kyushu.

— *Wako*, Mariko-san?

— O, iartă-mă. Noi îi numim *wako* pe corsari, Anjin-san. Ei aveau multe ascunzători prin Kyushu, dar au fost mai toţi izgoniţi de *taikō.* Din păcate încă mai pot fi găsiţi supravieţuitori. *Wako* au terorizat coastele Chinei secole de-a rândul. Din pricina lor, China şi-a închis porturile pentru noi.

Ea-i explică lui Toranaga cele spuse. El vorbi iar, mai autoritar.

— Înălţimea sa spune că nu va îngădui niciodată, nici nu va plănui, nici pe dumneata nu te va lăsa să ataci pe uscat, cu toate că ar fi corect ca dumneata să jefuieşti duşmanul reginei dumitale în largul mării. El repetă: Aici nu este oriunde. Acest-a este Pământul Zeilor. Trebuie să ai răbdare, cum ţi-a spus mai înainte.

— Da. Am să-ncerc să am răbdare în felul său. Eu nu vreau decât să lovesc duşmanii, pentru că ei *sunt într-adevăr* duşmani. Cred din toată inima că ei sunt şi duşmanii săi.

— Seniorul Toranaga spune că portughezii îi zic că *dumneata* eşti duşmanul său, iar Tsukku-san şi Părintele Superior sunt absolut siguri de asta.

— Dac-aş putea să capturez Corabia Neagră în larg şi s-o aduc ca pradă în Yedo, sub pavilionul Angliei, mi s-ar

permite s-o vând cu încărcătură cu tot în Yedo, după obiceiul nostru?

— Seniorul Toranaga spune că asta depinde.

— Dacă începe războiul, mi se va îngădui să atac duşmanul, duşmanul seniorului Toranaga, cum voi socoti eu că e mai cu cale?

— Înălţimea sa zice că asta e datoria unui *hatamoto. Un hatamoto* este, bineînţeles, tot timpul sub ordinele sale. Stăpânul meu vrea să-ţi arăt clar că în Japonia lucrurile nu vor fi niciodată orânduite altfel decât după calea japoneză.

— Da. Înţeleg întru totul. Cu umilinţa cuvenită, aş vrea să arăt că, pe cât ştiu mai multe despre ceea ce-l frământă, pe atât aş putea să-l ajut mai mult.

— Anjin-san, el spune că datoria unui *hatamoto* este să-şi ajute întotdeauna stăpânul. Mai zice ca eu să-ţi răspund mai târziu la orice mă vei întreba.

— Mulţumesc. Pot să-l întreb: ar dori să aibă o flotă de război a sa proprie? Aşa cum i-am propus pe galeră?

— El a spus deja că ar dori o flotă modernă, Anjin-san, cu propriii lui oameni. Care *daimyo* nu şi-ar dori-o?

— Atunci spune-i asta: dacă am să fiu destul de norocos ca să iau nava duşmanului, am s-o aduc la Yedo s-o repar şi să socotesc prada. Apoi aş trece jumătatea mea de lingouri pe *Erasmus* şi-aş vinde Corabia Neagră înapoi portughezilor sau i-aş oferi-o în dar lui Toranaga-sama, sau i-aş da foc, orice doreşte el. Apoi aş naviga spre casă. Peste un an m-aş întoarce şi-aş aduce patru nave de război, ca dar din partea reginei Angliei pentru seniorul Toranaga.

— El întreabă ce câştigi dumneata din asta?

— *Honto* e, Mariko-san, că are să-mi rămână şi mie destul după ce navele vor fi plătite de Maiestatea sa. Apoi aş vrea să iau cu mine pe unul din cei mai de încredere sfetnici ai săi, ca ambasador la regina mea. Un legământ de prietenie între ţările noastre l-ar putea interesa.

— Seniorul Toranaga spune că asta ar fi mult prea generos din partea reginei dumitale. El adaugă: Dacă, printr-o minune, s-ar întâmplă un asemenea lucru şi dumneata te-ai întoarce cu celelalte nave, cine ar instrui marinarii, samuraii şi căpitanii săi?

— La început am s-o fac eu, dacă e de acord. Aş fi onorat. Apoi ar putea veni alţii.

— El întreabă ce-nseamnă „la început”?

— Doi ani.

Un zâmbet fugar străbătu chipul lui Toranaga.

— Stăpânul nostru spune că doi ani n-ar fi de-ajuns „pentru început”. Oricum, adaugă el, totul e o vorbă-n vânt. El nu e în război cu portughezii sau cu Harima, seniorul de Nagasaki. El repetă că ceea ce faci dumneata în afara apelor japoneze, cu propria dumitale navă, cu propriul dumitale echipaj, este *karma* dumitale. Mariko părea tulburată. În afara apelor noastre, dumneata eşti străin, zice el. Dar aici dumneata eşti samurai.

— Da. Cunosc cinstea pe care mi-a făcut-o. Pot să întreb cum poate un samurai să împrumute bani, Mariko-san?

— De la un cămătar, Anjin-san. De unde altundeva? De la un ticălos de negustor cămătar. Ea-i tălmăci lui Toranaga. De ce ţi-ar trebui bani?

— Sunt cămătari în Yedo?

— O, da. Cămătari sunt pretutindeni, *neh*? Nu e la fel şi-n ţara dumitale? Întreab-o pe concubina dumitale, Anjin-san, poate că ea te-ar putea ajuta. Asta e de datoria ei.

— Ai spus că mâine plecăm la Yedo?

— Da, mâine.

— Din păcate, Fujiko-san nu va putea să călătorească.

Mariko vorbi cu Toranaga.

— Seniorul Toranaga spune că o s-o trimită cu galera, când o să plece aceasta. El întreabă ce nevoie ai să împrumuţi bani?

— Va trebui să am un nou echipaj, Mariko-san, să navighez oriunde ca să-l slujesc pe seniorul Toranaga, oricare i-ar fi vrerea. Mi-e îngăduit?

— Un echipaj din Nagasaki?

— Da.

— El o să-ţi dea un răspuns când ajungi în Yedo.

— *Domo,* Toranaga-sama. Mariko-san, când ajung în Yedo, unde mă duc? Va fi cineva care să mă-ndrume?

— O, Anjin-san, niciodată nu trebuie să-ţi faci griji pentru asemenea lucruri. Eşti un *hatamoto* al seniorului Toranaga.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Naga deschise uşa şi se înclină.

— Iartă-mă, tată, dar ai dorit să ţi se spună când sunt adunaţi toţi ofiţerii.

— Mulţumesc, vin îndată. Toranaga se gândi o clipă, apoi îi făcu semn lui Blackthorne cu un gest amical. Anjin-san, du-te cu Naga-san. Te va conduce la locul tău. Îţi mulţumesc pentru părerile tale.

— Da, Alteţă. Eu vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat. Vă mulţumesc pentru sfaturi. Da, am să mă străduiesc din răsputeri să am răbdare şi să fiu perfect.

— Mulţumesc, Anjin-san. Toranaga îl privi înclinându-se şi plecând. Când rămaseră singuri, se întoarse spre Mariko: Ei bine, tu ce crezi?

— Două lucruri, Alteţă. Primul, ura lui faţă de iezuiţi este fără de margini, chiar depăşind sila lui faţă de portughezi, aşa că el este un bici pentru înălţimea ta, pe care să-l foloseşti împotriva unuia sau amândurora, dacă doreşti un bici. Ştim că este curajos, aşa că, din orice atac pe mare, el şi-ar croi cu îndrăzneală drum spre casă. Al doilea, banii rămân încă ţelul lui. În apărarea lui ar fi că banii reprezintă, din câte-am auzit, singurul mijloc adevărat de care dispun barbarii spre a avea o putere temeinică. Ei cumpără pământuri şi ranguri — chiar şi regina lor e un neguţător, „vinde" pământ nobililor ei şi cumpără probabil nave şi pământ. Ei nu sunt chiar atât de diferiţi faţă de noi, stăpâne, afară de acest lucru. De asemeni, ei nu înţeleg ce e puterea şi nici că războiul e viaţă şi viaţa e moarte.

— Sunt creştinii duşmanii mei?

— Nu cred aşa ceva.

— Portughezii?

— Cred că ei sunt preocupaţi doar de câştiguri, de pământ şi de răspândirea cuvântului lui Dumnezeu.

— Sunt creştinii duşmanii mei?

— Nu, Alteţă. Deşi unii dintre duşmanii tăi pot să fie creştini — catolici sau protestanţi.

— A, crezi că Anjin-san e duşmanul meu?

— Nu, Alteţă. Cred că el vă respectă şi, cu timpul, o să

ajungă un adevărat vasal.

— Ce-i cu creştinii noştri? Care sunt duşmani?

— Seniorii Harima, Kiyama, Onoshi şi orice alţi samurai care se întorc împotriva ta.

Toranaga râse.

— Da, dar îi conduc preoţii, cum spune Anjin-san?

— Nu ştiu, Alteţă. În trecut au fost cu toţii şi duşmani şi prieteni ai înălţimii tale. Dar, dacă trec de partea lui Ishido, are să fie foarte rău.

— Aşa-i. Da. Eşti un sfetnic destoinic. E greu pentru tine să fii creştină catolică, să trebuiască să fii prietenă cu un duşman şi să asculţi păreri potrivnice ţie.

— Da, Alteţă.

— Te-a prins în cursă, *neh?*

— Da, dar, de fapt, a avut dreptate. Eu nu făceam ce-mi poruncise înălţimea ta. Mă puneam pe mine între adevăratele lui gânduri şi înălţimea ta. Vă rog să mă iertaţi.

— O să fie greu şi pe mai departe. Poate chiar mai greu.

— Da, Alteţă, dar e mai bine să cunoşti ambele feţe ale monedei. Multe din cele spuse de el s-au dovedit a fi adevărate — de pildă, despre lumea care e împărţită între spanioli şi portughezi, despre preoţii care au făcut pe-ascuns negoţ cu arme —, oricât ar părea cu neputinţă de crezut. Alteţă, niciodată nu trebuie să vă fie teamă de credinţa mea. Oricât o să fie de greu, eu îmi voi face totdeauna datoria faţă de înălţimea ta.

— Mulţumesc. Ei bine, a fost foarte interesant ce-a spus Anjin-san, *neh?* Interesant, dar fără noimă. Da, îţi mulţumesc. Mariko-san, eşti un sfetnic de mare preţ. Să-ţi poruncesc să divorţezi de Buntaro?

— Alteţă?

— Ei, ce zici?

O, să fiu liberă, tresări sufletul ei. O, Doamne, să fiu liberă!

Adu-ţi aminte cine eşti, Mariko, adu-ţi aminte ce eşti. Şi nu uita că „iubire” este un cuvânt barbar.

Toranaga o privea într-o tăcere desăvârşită. Afară, ţânţarii se rătăceau când şi când în rotocoalele de fum aromat, ca apoi să se îndepărteze iute spre un loc lipsit de

primejdii. Da, reflectă el, ea e un şoim. Dar spre ce pradă s-o trimit?

— Nu, Alteţă, spuse Mariko în cele din urmă. Mulţumesc, Alteţă, dar nu.

— Anjin-san e un om ciudat, *neh?* Capul lui e plin de vise. N-are nici o noimă să mă gândesc la un atac împotriva prietenilor noştri portughezi sau împotriva Corăbiei lor Negre. E o prostie să cred ce zice el despre cele patru nave, sau douăzeci.

Mariko şovăi.

— Dacă el spune că este cu putinţă, Alteţă, atunci eu cred.

— Nu sunt de acord, spuse Toranaga autoritar. Dar ai dreptate că el îi egalează pe ceilalţi, el şi nava lui de război. Ce ciudat, dar cât de grăitor! E aşa cum a spus Omi: Acum, avem nevoie de barbari, să învăţăm de la ei, mai ales de la el, *neh*?

— Da.

— E timpul să deschid împărăţia, Mariko-san. Ishido o va închide aidoma unei stridii Dacă aş fi iar preşedintele regenţilor, aş încheia tratate cu orice naţie, atâta vreme cât ne e prietenă. Aş trimite oameni să înveţe de la alte naţii, da, şi aş trimite ambasadori. Regina acestui bărbat ar fi un început bun. Pentru o regină aş trimite, poate, o femeie ambasador, dacă ar fi destul de deşteaptă.

— Ea ar trebui să fie foarte robustă şi foarte deşteaptă. Alteţă.

— Da. Călătoria ar fi periculoasă.

— Toate călătoriile sunt periculoase, Alteţă, spuse Mariko.

— Da. Din nou Toranaga schimbă pe neaşteptate vorba. Dacă Anjin-san ar pleca cu nava lui încărcată cu aur, ar mai veni înapoi? El, în persoană?

După un timp, ea spuse:

— Nu ştiu.

Toranaga hotărî să n-o mai încolţească acum cu întrebări.

— Mulţumesc, Mariko-san, spuse el prietenos. Vreau să fii de faţă la adunare, să tălmăceşti ce spun lui Anjin-san.

— Totul, Alteţă?

— Da. Şi diseară, când te duci la Casa de Ceai, să cumperi contractul lui Kiku… ia-l pe Anjin-san cu tine.

Spune-i concubinei lui să facă pregătirile necesare. El merită o răsplată, *neh?*

— *Hai.*

Când ea era la uşă, Toranaga spuse:

— Când neînţelegerea dintre mine şi Ishido va fi încheiată, o să-ţi poruncesc să divorţezi.

Mâna i se încordă pe uşa glisantă. Dădu uşor din cap în semn că auzise, dar nu-şi întoarse privirea. Uşa se închise în urma ei.

Toranaga privi fumul pentru o clipă, apoi se ridică şi se duse în grădină, la privată, şi se aşeză pe vine. După ce termină şi folosi hârtia, auzi servitorul trăgând vasul de dedesubt, ca să-l înlocuiască cu unul curat. Ţânţarii bâzâiau şi el îi pocni absent. Se gândea la şoimi şi la ulii, ştiind că până şi cei mai grozavi şoimi fac greşeli, aşa cum făcuseră şi Ishido, şi Kiri, şi Mariko, şi Omi, până chiar şi Anjin-san.

*

* *

Cei o sută cincizeci de ofiţeri erau aliniaţi în şiruri ordonate, cu Yabu, Omi şi Buntaro în frunte. Mariko îngenunche lângă Blackthorne. Toranaga veni în pas de marş, însoţit de gărzile lui personale, şi se aşeză pe singura pernă ce se afla în faţa lor. Le răspunse la salut, apoi le aduse la cunoştinţă pe scurt şi în linii mari dispunerea trupelor şi le înfăţişă, pentru prima oară în mod public, planul lui final de bătălie. Le ascunse iarăşi partea cu răzmeriţele plănuite în mare taină şi cu grijă, de asemeni faptul că atacul avea să urmeze drumul de coastă, de nord, nu cel de sud. Şi, în aclamaţiile generale — pentru că toţi războinicii lui erau bucuroşi că, în sfârşit, se termina cu incertitudinea —, le spuse că, atunci când o să-nceteze ploile, avea să proclame „Cer de Purpură” care va dezlănţui atacul.

— Între timp aştept ca Ishido să întrunească ilegal noul Consiliu al Regenţilor. Aştept să fiu acuzat, pe nedrept, de înaltă trădare. Aştept ca, împotriva legii, să fie declarat război contra mea. Se aplecă în faţă, cu mâna stângă, după obiceiul lui, sprijinită-n şold, şi cu cealaltă încleştată pe

sabie. Ascultaţi! Eu sprijin testamentul lui *taikō* şi-l recunosc pe nepotul meu, Yaemon, drept *kampaku* şi moştenitorul lui *taikō.* Nu doresc alte pământuri. Nu doresc alte onoruri. Dar, dacă trădătorii mă atacă, trebuie să mă apăr. Dacă trădătorii înşeală pe Maiestatea sa imperială şi încearcă să pună mâna pe putere, este de datoria mea să-l apăr pe împărat şi să pedepsesc răul. *Neh?*

Fu aprobat cu un ropot de aplauze. Strigătele de luptă „Kasigi" şi „Toranaga" se revărsară în încăpere, fiind duse de ecou în toată cetatea.

— Regimentul de atac va fi gata să se îmbarce pe galere, către Yedo, peste cinci zile, cu Toda Buntaro-san la comandă şi Kasigi Omi-san ajutor de comandant. Dumneata, senior Kasigi Yabu, vei chema la arme Izu şi vei trimite şase mii de oameni la trecătorile de hotar, în caz că trădătorul Ikawa Jikkyu atacă prin sud, ca să ne taie liniile de legătură. Când se vor opri ploile, Ishido va ataca Kwanto-ul...

Omi, Yabu şi Buntaro încuviinţară, în gând, înţelepciunea lui Toranaga de a nu răspândi ştirea despre hotărârea din după-amiaza aceasta de a porni atacul imediat, în anotimpul ploios.

Asta o să facă vâlvă, îşi spuse Omi, măruntaiele zvârcolindu-i-se la gândul de a lupta prin ploaie prin munţii din Shinano.

— Puştile noastre îşi vor croi drum cu forţa, spusese Yabu atât de însufleţit în după-amiaza asta.

— Da, încuviinţase Omi, neavând nici o încredere în acest plan, dar nici vreun altul în schimb. E o nebunie, îşi spusese el, deşi era încântat că fusese înaintat ca înlocuitor la comandă. Nu înţeleg cum poate Toranaga gândi că avem vreun sorţ de izbândă pe drumul din nord.

Nu e nici unul, îşi spuse el iar, nemaiascultând îndemnurile înflăcărate ale lui Toranaga, ca să se poată gândi la răzbunarea lui. Cu siguranţă atacul asupra provinciei Shinano îţi va da zeci de posibilităţi să-l duci pe Yabu în prima line, fără nici o primejdie pentru tine. Războiul, orice război, va fi în avantajul tău, cu singura condiţie ca războiul să nu fie pierdut...

Apoi îl auzi pe Toranaga spunând:

— Azi am fost aproape la un pas de moarte. Astăzi Anjin-san m-a tras afară din pământ. E pentru a doua oară, poate chiar a treia, când îmi salvează viaţa. Viaţa mea nu e nimic faţă de viitorul familiei mele şi cine ştie dacă aş mai fi trăit sau poate aş fi murit, fără ajutorul lui. Dar, deşi *bushido* spune ca vasalii să nu aştepte niciodată vreo răsplată pentru serviciile făcute, este totuşi datoria seniorului să acorde din când în când favoruri.

În aclamaţiile generale Toranaga spuse:

— Anjin-san, stai aici! Şi tu, Mariko-san.

Gelos, Omi îl privi pe bărbatul falnic cum se ridică şi îngenunchează în locul pe care-l arătase Toranaga, lângă el. Şi nu era bărbat în încăpere care să nu fi dorit ca el însuşi să fi avut norocul de a fi făcut ce făcuse barbarul.

— Lui Anjin-san i se dă o feudă lângă satul de pescari Yokohama, la sud de Yedo, valorând două mii de *koku* anual. Apoi, dreptul de a recruta o suită de două sute de samurai, drepturi depline ca samurai şi *hatamoto* pentru casa lui Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-Minowara. De asemeni, urmează să primească zece cai, douăzeci de chimonouri, împreună cu echipamentul complet de luptă pentru vasalii lui — rangul de amiral şi pilot al Kwanto-ului. Toranaga aşteptă până ce Mariko tălmăci, apoi strigă: Naga-san!

Ascultător, Naga îi aduse lui Toranaga pachetul învelit în mătase. Toranaga scoase învelitoarea. Erau două săbii pereche, una scurtă, iar cealaltă lungă.

— Văzând că pământul mi-a înghiţit săbiile şi că eram neînarmat, Anjin-san a coborât din nou surpătură ca să-şi găsească sabia şi să mi-o dea mie. Anjin-san, ţi le dăruiesc pe acestea în schimb. Au fost făcute de meşterul făurar Yori-ya. Ţine minte, sabia este sufletul samuraiului. Dacă o uită sau o pierde *nu va fi iertat niciodată.*

În aclamaţii şi mai puternice, şi pizmuit în taină, Blackthorne luă săbiile, se înclină corect şi le puse la cingătoare, apoi se înclină iar.

— Mulţumesc, Toranaga-sama. Îmi faceţi o prea mare cinste. Mulţumesc.

Dădu să plece, dar Toranaga îi făcu semn să stea.

— Nu, aşează-te aici, lângă mine, Anjin-san.

Toranaga îşi întoarse privirile spre chipurile fanatice, războinice ale ofiţerilor săi.

„Nebunilor”, voia el să le strige. „Nu înţelegeţi că războiul, fie acum, fie după ploi, n-ar fi decât un dezastru? Că orice război cu Ishido — Ochiba — Yaemon şi aliaţii lor de acum ar însemna măcelărirea tuturor armatelor mele, a voastră, a tuturor, şi ştergerea mea de pe faţa pământului şi a stirpei mele? Nu înţelegeţi că n-am nici o şansă, decât să aştept şi să sper că Ishido o să se vâre singur în laţ?”

În schimb, el îi stârni şi mai mult, pentru că era esenţial să-şi descumpănească duşmanul.

— Ascultaţi, samurai, curând o să vă puteţi dovedi vitejia, de la bărbat la bărbat, aşa cum străbunii noştri şi-au dovedit-o pe-a lor. Îl voi distruge pe Ishido şi pe toţi trădătorii lui, dar primul va fi Ikawa Jikkyu. Ca atare, am să-i dau toate pământurile lui, provinciile Suruga şi Totomi, valorând trei sute de mii de *koku,* credinciosului meu vasal, seniorul Kasigi Yabu, şi îl întăresc pe el şi urmaşii urmaşilor lui ca stăpânii lor de drept.

Izbucni un tunet de aclamaţii. Yabu era roşu de exaltare.

Omi lovea duşumeaua, strigând tot atât de înflăcărat. Acum norocul lui era fără margini, pentru că, prin tradiţie, urmaşul lui Yabu moştenea toate pământurile lui.

Cum să-l ucizi pe Yabu fără să aştepţi războiul?

Apoi ochii i se opriră asupra lui Anjin-san, care striga cât îl ţinea gura. De ce să nu-l laşi pe Anjin-san s-o facă pentru tine? se întrebă el şi râse tare la gândul nerod. Buntaro se aplecă şi-l bătu prietenos pe umăr, tălmăcind greşit râsul drept bucurie pentru Yabu.

— Curând ai să primeşti feuda pe care o meriţi, *neh*? strigă Buntaro peste tumultul general. Şi tu meriţi recunoştinţă din plin. Sfatul şi ideile tale sunt valoroase.

— Mulţumesc, Buntaro-san.

— Nu te îngrijora, noi putem străbate orice munţi.

— Da.

Buntaro era un general feroce în război şi Omi ştia că ei se potriveau de minune: Omi — strategul curajos, Buntaro — neînfricatul conducător al atacului.

Dacă ne poate trece cineva prin munţi, el este cu

siguranţă acela.

Urmă un alt ropot de aplauze când Toranaga porunci să fie adus *saké,* întâlnirea oficială luând sfârşit.

Omi îşi bău *saké*-ul şi-l privi pe Blackthorne cum dădea pe gât încă o ceaşcă. Avea chimonoul îngrijit, săbiile la locul lor, iar Mariko încă îi vorbea. Te-ai schimbat foarte mult din acea primă zi, Anjin-san, gândi el mulţumit. Multe din ideile tale străine sunt încă neclintite, dar aproape c-ai ajuns un om civilizat...

— Ce e, Omi-san?

— Nimic, nimic, Buntaro-san...

— Arătai de parcă un *eta* şi-ar fi dezgolit fundul în faţa dumitale.

— Nici poveste! Ehei, ba dimpotrivă. Mi-a trecut prin cap un gând. Să bem! Hei, Floare de Piersic, mai adu *saké,* ceaşca seniorului Buntaro este goală!

Capitolul 40

— Am însărcinarea să mă interesez dacă Kiku-san este liberă în seara asta, spuse Mariko.

— O, îmi pare rău, doamnă Toda, dar nu sunt sigură, spuse Gyoko, *mama-san,* prevenitoare. Pot să-ntreb dacă onoratul client ar dori-o pe doamna Kiku pentru toată seara, sau pentru o bucată de vreme doar, sau, poate, până mâine, dacă ea nu este deja angajată?

Mama-san era o femeie înaltă, elegantă, cu un zâmbet plăcut, care abia trecuse de cincizeci de ani. Dar bea prea mult *saké,* inima-i era o maşină de socotit, şi-avea un nas ce mirosea banul de la cincizeci de *ri.*

Cele două femei se aflau în camera de opt *tatami*[5], învecinată cu reşedinţa lui Toranaga, care fusese aleasă pentru Mariko. De cealaltă parte, locuinţa dădea spre o mică grădină înconjurată de primul din zidurile interioare ale cetăţii. Ploua din nou şi picăturile de ploaie străluceau în lumina lampioanelor.

Mariko spuse politicos:

— Asta ar fi o treabă pe care clientul o s-o hotărască. Poate s-ar putea face acum un aranjament care să preîntâmpine orice dorinţă.

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi că nu ştiu pe loc dacă e liberă sau nu. E aşa de căutată, doamnă Toda! Sunt sigură că înţelegeţi.

— O, da, bineînţeles. Noi suntem într-adevăr foarte norocoşi să avem o asemenea doamnă de vază aici, în Anjiro.

Mariko accentuă pe „Anjiro”. Ea trimisese după Gyoko în loc s-o viziteze ea, aşa cum ar fi putut să facă. Când femeia sosise, cu destulă întârziere ca faptul să se facă remarcat, dar nu îndeajuns ca să fie o impoliteţe, Mariko fusese bucuroasă de prilejul de a-şi măsura puterile cu un adversar atât de pe potrivă.

— Casa de Ceai a fost distrusă foarte rău? întrebă ea.

— Din fericire, nu, afară doar de câteva vase de ceramică de valoare şi haine, deşi o să coste ceva repararea

---

[5] Casele japoneze sânt pardosite cu rogojini din pai de orez — ***tatami*** (1,80 x 0,90 m) — ce servesc şi ca unitate de măsură.

acoperişului şi rearanjarea grădinii. Întotdeauna e atât de scump ca să ţi se facă lucrurile repede, nu credeţi?

— Da, e foarte greu. Fie la Yedo, Mishima sau chiar în acest sat.

— E atât de important să ai linişte în jur, *neh*? Poate clientul ne va face cinstea să vină la Casa de Ceai? Sau ar dori ca însăşi Kiku-san să-l viziteze aici, dacă este liberă.

Mariko îşi ţuguie buzele, reflectând.

— La Casa de Ceai.

— *Ah, so desu!*

Numele adevărat al lui *mama-san* era Heiko-ichi, Prima Fiică a Zidarului. Tatăl ei şi tatăl tatălui ei fuseseră meşteri în împrejmuiri de grădină. Ea fusese mulţi ani curtezană de mâna a doua în Mishima, capitala Izu-lui. Dar norocul îi surâsese şi, cu darurile de la patroana ei, însoţite de un simţ ascuţit al afacerilor, izbutise să strângă destui bani să-şi cumpere la timp propriu-i contract şi astfel ajunsese patroană de curtezane cu o Casă de Ceai proprie, atunci când nu mai avusese căutare pentru trupu-i frumos şi umoru-i şăgalnic cu care zeii o înzestraseră. Acum îşi pusese numele de Gyoko-san, Doamna cu Noroc. Când era curtezană începătoare, de paisprezece ani, i se dăduse numele de Tsukaiko — Doamna Îmblânzitoare de Şerpi. Patroana îi explicase că partea aceea anume a bărbatului putea fi asemănată cu un şarpe, că şarpele aduce noroc şi, dacă ea putea s-ajungă un îmblânzitor de şerpi, în acest sens, avea să aibă o trecere nemaipomenită. De asemeni, numele avea să-i facă pe clienţi să râdă şi râsul era esenţial în acest gen de afacere. Gyoko nu uitase niciodată cât de important era râsul.

— *Saké,* Gyoko-san?

— Da, mulţumesc, doamnă Toda.

Slujnica turnă. Mariko îi făcu semn să plece.

Băură în tăcere pentru moment. Mariko reumplu ceştile.

— O ceramică atât de frumoasă. Atât de elegantă, spuse Gyoko.

— E foarte modestă. Îmi pare atât de rău că trebuie s-o folosim pe aceasta.

— Dacă aş putea să o fac liberă, cinci *kobani* ar fi bine?

Un *koban* era o monedă de aur ce cântărea optsprezece grame. Un *koban* echivala cu trei *koku* de orez.

— Îmi pare rău, poate că nu m-am făcut clar înţeleasă. N-am vrut să cumpăr toată Casa de Ceai din Mishima, ci doar serviciile doamnei pentru o seară.

Gyoko râse.

— Ah, doamnă Toda, faima Domniei tale este pe drept meritată, dar pot să arăt că şi Kiku-san este de primă clasă. Breasla i-a acordat această cinste anul trecut.

— Adevărat, şi sunt sigură că rangul este meritat. Dar asta a fost în Mishima. Chiar şi în Kyoto — dar, bineînţeles, dumneata făceai doar o glumă, îmi pare rău.

Gyoko îşi înghiţi vorbele urâte ce-i stăteau pe limbă şi zâmbi blajin.

— Din păcate, va trebui să dau înapoi banii clienţilor care, parcă-mi amintesc, au angajat-o deja. Biata copilă, patru din chimonourile ei au fost distruse când au stins focul cu apă. Vin timpuri grele, doamnă, sunt sigură că mă înţelegeţi. Cinci n-o să fie din cale afară.

— Bineînţeles că nu. Cinci ar fi corect în Kyoto, pentru o săptămână de petreceri cu două doamne de primă clasă. Dar acestea nu sunt vremuri normale şi trebuie lăsat din preţ. Jumătate de *koban. Saké ,* Gyoko-san?

— Mulţumesc, mulţumesc. *Saké* -ul e bun — de o calitate grozavă, extraordinară. Numai puţin, dacă vreţi, apoi trebuie să plec. Dacă Kiku-san nu este liberă în seara asta, aş fi încântată să aranjez pentru una din celelalte doamne — Akeko, poate. Sau poate că ar fi bine într-o altă zi? Poate poimâine?

Mariko nu-i răspunse deocamdată. Cinci *kobani* era enorm — atât cât ai plăti pentru o curtezană renumită, de primă clasă, în Yedo. Jumătate de *koban* ar fi mai mult decât rezonabil pentru Kiku. Mariko ştia preţul curtezanelor, pentru că Buntaro le folosea din când în când şi chiar cumpărase contractul uneia, iar ea trebuise să plătească notele, care, bineînţeles şi în mod normal, ajunseseră la ea. Ochii ei o măsurau pe Gyoko. Femeia îşi sorbea *saké*-ul calm, mâna-i era sigură.

— Poate, spuse Mariko. Dar nu cred, nici altă doamnă,

nici altă noapte... Nu, dacă nu se poate aranja pentru astă-seară, mă tem că poimâine va fi prea târziu, îmi pare rău. Cât despre o altă doamnă...

Mariko zâmbi şi ridică din umeri.

Gyoko îşi puse ceaşca jos, mâhnită.

— Am auzit că slăvitul nostru samurai o să ne părăsească! Ce păcat! Nopţile sunt atât de plăcute aici. În Mishima n-avem briza mării ca aici, la voi. Şi mie o să-mi pară rău că plec.

— Poate un *koban.* Dacă acest aranjament este mulţumitor, atunci aş dori să discut cât ar costa contractul ei.

— Contractul ei!

— Da. Saké ?

— Mulţumesc, da. Contractul... contractul ei? Ei bine, asta-i altceva. Cinci mii de *koku.*

— Peste poate!

— Da, încuviinţă Gyoko, dar Kiku-san e ca propria mea fiică. Ea *este* propria mea fiică, mai bună decât propria mea fiică. Am instruit-o de când avea şase ani. E cea mai desăvârşită doamnă în Lumea Sălciilor din tot Izu. Da, ştiu, în Yedo aveţi doamne mai deosebite, mai spirituale, mai de lume, dar asta e doar pentru că frumoasa Kiku-san n-a avut norocul să trăiască în preajma unor oameni de aceeaşi calitate. Chiar şi acum, nimeni nu o întrece la cântat, sau la *samisen.* Jur pe toţi zeii! Daţi-i un an în Yedo, cu o patroană potrivită şi cu sursele necesare de cunoştinţe, şi are să se poată lua la întrecere mulţumitor cu orice curtezană din împărăţie. Să plăteşti cinci mii de *koku* pentru o asemenea floare e o sumă mică. Broboane de transpiraţie se strânseseră pe fruntea femeii. Trebuie să mă iertaţi, dar până acum nu m-am gândit niciodată să-i vând contractul. Ea abia are optsprezece ani, e fără cusur şi e singura doamnă de primă clasă de care am avut cinstea să mă ocup. Într-adevăr, nu cred că am să-i pot vinde vreodată contractul, chiar la preţul amintit. Nu, cred că va trebui să mă mai gândesc, îmi pare rău. Poate că e mai bine să discutăm mâine. S-o pierd pe Kiku-san? Micuţa mea Kiku-chan?

Lacrimile i se adunară la coada ochilor.

— Îmi pare rău. *Shigata ga nai, neh,* spuse Mariko politicos şi o lăsă să se vaite şi să plângă, umplându-i ceaşca iar şi iar.

De fapt, cât valorează contractul? se întrebă ea. Cinci sute de *koku* ar fi cu mult mai mult decât cinstit. Depinde de nerăbdarea bărbatului, care, în acest caz, nu este nerăbdător. Cu siguranţă nu e seniorul Toranaga. Pentru cine o cumpără? Pentru Omi? Probabil, dar de ce i-a poruncit Toranaga lui Anjin-san să fie aici?

— Eşti de acord, Anjin-san? îl întrebase ea mai devreme, cu un râs nervos, în vacarmul ofiţerilor beţi.

— Zici că seniorul Toranaga doreşte o doamnă pentru mine? Ca parte din răsplată?

— Da, pe Kiku-san. Cu greu poţi să refuzi. Mie... mie mi s-a poruncit să tălmăcesc.

— Poruncit?

— O, voi fi fericită să tălmăcesc pentru dumneata. Dar, Anjin-san, chiar că nu poţi să refuzi. Ar fi o impoliteţe îngrozitoare, după atât de multe onoruri, *neh?* Îi zâmbise îndemnându-l, atât de mândră şi încântată de incredibila generozitate a lui Toranaga. Te rog. Eu n-am văzut niciodată până acum o Casă de Ceai pe dinăuntru, mi-ar plăcea la nebunie s-o văd cu ochii mei şi să stau de vorbă cu o adevărată doamnă din Lumea Sălciilor.

— Poftim?

— O, aşa se numesc ele, pentru că se presupune că doamnele sunt tot atât de graţioase ca nişte sălcii. Uneori se cheamă Lumea Plutitoare, pentru că sunt asemănate cu nuferi ce plutesc pe un lac. Hai, Anjin-san, te rog primeşte.

— Cum e cu Buntaro-sama?

— O, el ştie că trebuie să fac acest aranjament pentru dumneata. Seniorul Toranaga i-a spus. Totul e foarte oficial, bineînţeles. Mi s-a poruncit. La fel şi dumitale! Te rog! Apoi spusese în latină, atât de bucuroasă că nimeni din Anjiro nu vorbea această limbă: Mai este încă un motiv pe care ţi-l voi spune mai târziu.

— A... spune-mi-l acum.

— Mai târziu. Dar încuviinţează, de dragul jocului. Pentru că te rog eu.

— Dumneata... cum pot eu să te refuz pe dumneata?

— Dar cu voie bună. Trebuie să fie cu voie bună. Promite-mi!

— Cu râsete. Promit. Voi încerca. Îţi făgăduiesc c-am să mă străduiesc să fiu la înălţime.

Apoi ea-l părăsise ca să facă pregătirile de trebuinţă.

— O, sunt înnebunită numai la gândul de a vinde contractul frumoasei mele, se văita Gyoko. Da, mulţumesc, doar încă un pic de *saké,* apoi, trebuie să plec. Bău imediat ceaşca şi o ridică cu un aer obosit spre a fi reumplută pe loc. Să zicem doi *kobani* pentru seara asta, ca o dovadă a dorinţei mele de a face o plăcere unei doamne de un asemenea rang.

— Unul. Dacă eşti de acord, poate că am putea discuta mai mult despre contract în seara asta, la Casa de Ceai. Îmi pare rău că mă grăbesc, dar timpul, înţelegi... Mariko flutură vag o mână spre sala de întruniri. Treburi de stat... seniorul Toranaga... viitorul împărăţiei... Înţelegi, Gyoko-san.

— O, da, doamnă Toda, cu siguranţă, Gyoko începu să se ridice. Să zicem unul şi jumătate pentru seara asta? Bine, atunci e sta...

— Unul.

— *Oh ko,* doamnă, o jumătate e o nimica toată şi nici nu merită discuţia, se văicărea Gyoko, mulţumind zeilor pentru iscusinţa ei, păstrându-şi suferinţa prefăcută pe chip. Un *koban* şi jumătate însemna de trei ori preţul, dar mai mult decât banii, aceasta era, în sfârşit, prima invitaţie de la cineva din adevărata nobilime a Japoniei, invitaţie după care umblase atât şi pentru care ar fi sfătuit-o bucuroasă pe Kiku-san să facă totul pe degeaba. Pe toţi zeii, doamnă Toda, mă las la mila Domniei tale, un *koban* şi jumătate. Vă rog, gândiţi-vă la celelalte copile ale mele care trebuiesc îmbrăcate, instruite şi hrănite ani de zile, care n-au să ajungă aşa de nepreţuit precum Kiku-san, dar care trebuiesc crescute cu tot atâta grijă ca şi ea.

— Un *koban* de aur, mâine. *Neh*?

Gyoko luă de jos carafa de porţelan şi turnă două ceşti, îi oferi una lui Mariko, pe cealaltă o dădu pe gât şi şi-o reumplu imediat.

— Unul, spuse ea, aproape înecându-se.

— Mulţumesc, eşti atât de bună şi înţeleaptă. Da, timpurile sunt grele. Mariko sorbi din vin cu reţinere. Eu şi cu Anjin-san o să fim la Casa de Ceai nu peste mult timp.

— Ce? Ce-aţi spuuus?

— Că eu şi Anjin-san vom fi în curând la Casa de Ceai. Eu am să tălmăcesc pentru el.

*

* *

— Barbarul? Kiku rămase cu gura căscată.

— Barbarul. Şi o să vină aici dintr-o clipă într-alta, dacă nu-l oprim — cu ea, cu cea mai nemiloasă, cea mai apucătoare harpie pe care am întâlnit-o vreodată, dea zeii să se renască târfă de mâna a cincisprezecea!

În ciuda spaimei, Kiku izbucni în râs.

— O, *mama-san,* nu te necăji aşa! Ea pare o doamnă aşa de drăguţă şi un *koban* întreg... Într-adevăr, ai făcut un aranjament grozav! Hai, liniştеşte-te, avem o mulţime de timp. Mai întâi un pic de *saké* o să-ţi ia tot focul de la inimă. Ako, repede, zboară!

Ako dispăru.

— Da. clientul e Anjin-san.

Gyoko aproape că se sufocă iar.

Kiku îi făcu vânt cu evantaiul şi Hana, mica ucenică, îi făcu şi ea, dându-i să miroasă ierburi cu aromă dulceagă.

— Eu am crezut că ea se târguieşte pentru seniorul Buntaro, sau pentru seniorul Toranaga însuşi. Bineînţeles, când a zis Anjin-san, am întrebat-o pe loc de ce nu se tocmeşte concubina lui, doamna Fujiko, aşa cum o cer manierele corecte, dar tot ce-a spus a fost că doamna lui este rău bolnavă din pricina arsurilor şi că însuşi seniorul Toranaga îi poruncise ei să discute cu mine.

— O! Să fiu eu atât de norocoasă să-l servesc pe marele senior!

— Ai să fii, copilă, ai să fii, dac-o punem la cale cum trebuie. Dar barbarul! Ce-au să gândească toţi ceilalţi clienţi ai tăi? Bineînţeles, eu am lăsat-o în coadă de peşte, spunându-i doamnei Toda că nu ştiu dacă eşti liberă, aşa că poţi totuşi să refuzi, dacă doreşti, fără să ofensezi pe nimeni.

— Ce pot să spună ceilalţi clienţi? Seniorul Toranaga a

poruncit-o. Nu e nimic de făcut, *neh*?

Kiku îşi ascunse neliniştea.

— O, poţi cu uşurinţă să refuzi, dar trebuie s-o faci repede, Kiku-san. *Oh ko,* eu trebuia să fi fost mai înţeleaptă… trebuia.

— Nu te îngrijora, Gyoko-sama. Totul o să fie în ordine, dar trebuie să ne gândim bine. E mare primejdie, *neh?*

— Da. Foarte.

— Dacă primim, nu mai putem da înapoi.

— Da. Ştiu.

— Dă-mi un sfat.

— Nu pot, Kiku-chan. Simt că m-au prins *kami* în capcană. Asta trebuie să fie hotărârea ta.

Kiku cântări toate părţile rele, puse în cumpănă şi părţile bune.

— Să ne încercăm norocul. Să-l primim. La urma urmelor, e samurai, şi *hatamoto,* şi vasalul favorit al seniorului Toranaga. Nu uita ce-a spus prezicătorul, că am să te ajut să ajungi bogată şi vestită pentru totdeauna. Mă rog s-o pot face ca să-ţi răsplătesc toată bunătatea.

Gyoko mângâie părul frumos al lui Kiku.

— O, copilă, eşti atât de bună, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Da, cred că eşti înţeleaptă. Şi eu zic la fel. Să vină la noi. O ciupi de obraz cu dragoste. Totdeauna ai fost favorita mea! Dar aş fi cerut preţ îndoit pentru amiralul barbar, dacă aş fi ştiut!

— Dar am primit îndoit, *mama-san.*

— Trebuia să cerem întreit.

Kiku mângâie mâna lui Gyoko.

— Nu te îngrijora… acesta este începutul norocului tău.

— Da. Şi e adevărat că Anjin-san nu este un barbar obişnuit, ci un barbar samurai şi *hatamoto.* Doamna Toda mi-a spus că i s-a dat o feudă de două mii de *koku,* şi a fost făcut amiral al tuturor navelor lui Toranaga, şi îşi face baie ca o persoană civilizată, nu mai pute…

Ako veni într-un suflet şi turnă vinul fără să verse nici o picătură. Patru ceşti se goliră una după alta. Gyoko începu să se simtă mai bine.

— Seara asta trebuie să fie desăvârşită. Da, dacă seniorul

Toranaga a poruncit-o, bineînţeles că trebuie să fie. N-ar fi poruncit-o el însuşi, dacă n-ar fi fost important pentru el, *neh?* Anjin-san este într-adevăr ca un *daimyo.* Două mii de *koku* pe an — pe toţi *kami,* s-avem atâta noroc! Kiku-san, ascultă! Se aplecă mai aproape şi Ako veni şi ea mai aproape, toate numai ochi şi urechi. Am întrebat-o pe doamna Toda, văzând că ea vorbeşte limba lor spurcată, dacă ştie ceva obiceiuri sau ciudăţenii, poveşti, dansuri, cântece, poziţii, instrumente sau întăritoare pe care le-ar prefera Anjin-san.

— A, asta ar fi de foarte mare ajutor, spuse Kiku înspăimântată că încuviinţase, dorind să fi avut înţelepciunea să refuze.

— Nu mi-a spus nimic! Ea vorbeşte limba lor, dar nu ştie nimic despre obiceiurile lor la-mpărţitul pernei. Am descusut-o dacă-l întrebase vreodată despre asta şi a spus că da, dar cu rezultate dezastruoase. Gyoko le povesti întâmplarea din castelul Osaka. Vă puteţi închipui ce stânjenitor a fost!

— Cel puţin ştim că nu trebuie să-i propunem băieţi, asta e ceva!

— În afară de asta, din toată casa lui, numai slujnica a împărţit perna cu el!

— Avem timp să trimitem după slujnică?

— Eu însămi m-am dus acolo. Direct din cetate. Nici chiar simbria pe-o lună nu i-a deschis gura slujnicei, mica lighioană tâmpită!

— Era arătoasă?

— O, da, pentru o slujnică neinstruită şi fără pricepere la asta. Şi tot ce-a vrut să spună a fost că stăpânul este viril şi nu e ca un bolovan, că a-mpărţit perna cu ea din plin, în cea mai obişnuită poziţie. Şi că este înzestrat cu prisosinţă.

— Asta nu ne-ajută mult, *mama-san.*

— Ştiu. Poate că cel mai bun lucru de făcut e să avem totul pregătit, dacă e cazul, *neh?* Totul.

— Da. Va trebui doar să fiu cu foarte mare grijă. E foarte important ca totul să fie perfect. Va fi foarte greu — dacă nu peste poate — să-l distrez cum trebuie, dacă nu pot să discut cu el.

— Doamna Toda a spus c-o să tălmăcească pentru tine şi pentru el.

— O, ce drăguţ din partea ei! Asta o să ajute foarte mult, deşi, cu siguranţă, nu e acelaşi lucru.

— Adevărat, adevărat. Mai toarnă *saké,* Ako. Cu graţie, copilă, toarnă-l cu graţie. Dar, Kiku-san, tu eşti o curtezană de primă clasă. Născoceşte ceva. Barbarul-amiral a salvat azi viaţa seniorului Toranaga şi e nedezlipit de el ca o umbră. Viitorul nostru depinde de tine! Ştiu c-ai să te descurci de minune. Ako!

— Da, stăpână.

— Vezi ca aşternuturile să fie perfecte. Ai grijă ca florile… nu. Eu însămi am să aranjez florile! Şi bucătarul, unde e bucătarul? O bătu uşor pe Kiku pe genunchi, îmbracă chimonoul auriu şi cel verde dedesubt. Trebuie s-o impresionăm în seara ăsta pe doamna Toda.

Plecă grăbită să-nceapă să pună casa la punct, toate doamnele, ucenicele şi slujnicele zorindu-se fericite încoace şi-ncolo, curăţind şi dând o mână de ajutor, atât de mândre de norocul ce dăduse peste casa lor.

Când totul fu aranjat, programul celorlalte fete refăcut, Gyoko se duse în camera ei şi se lungi pentru o clipă, ca să-şi mai vină-n puteri. Încă nu-i spusese lui Kiku despre oferta cu contractul.

O să aştept şi-o să văd, gândi ea. Dacă pot să fac aranjamentul pe care-l doresc, atunci poate c-am s-o las pe scumpa mea Kiku să plece. Dar niciodată înainte de a şti la cine. Sunt bucuroasă c-am fost prevăzătoare să-i spun clar doamnei Toda înainte de a pleca. De ce plângi, tu, femeie bătrână şi proastă? Iar eşti beată? Adună-ţi minţile! Ce preţ are nefericirea pentru tine?

— Hana-chan!

— Da, mama-sama?

Copila veni în fugă. Abia trecută de şase ani, cu ochi mari, căprui, cu păr lung, frumos, ea purta un chimonou nou de mătase, de un roşu intens. Gyoko o cumpărase acum două zile, prin samsarul de copii şi cu ajutorul lui Mura.

— Cum îţi place noul nume, copilă?

— O foarte mult, foarte mult. Sunt onorată, *mamasama!*

Numele însemna Micuţă Floare — după cum Kiku însemna Crizantemă — şi Gyoko i-l dăduse din prima zi.

— Eu sunt mama ta acum, îi spusese Gyoko blând, dar hotărât, când plătise preţul şi o luase în stăpânire, minunându-se că o frumuseţe atât de promiţătoare putea să iasă din nişte pescari atât de grosolani, precum umflata de Tamasaki. După patru zile de târguială nu glumă, ea plătise un *koban* pentru serviciile copilei până la vârsta de douăzeci de ani, destul ca să hrănească familia Tamasaki doi ani de zile.

— Adu-mi puţin ceai, apoi pieptenul şi nişte frunze aromate, ca să nu-mi mai miroasă răsuflarea a *saké.*

— Da, mama-sama.

Fugi zănatecă, cu sufletul la gură, dornică să placă şi, în prag, intră în fustele ca pânza de păianjen ale lui Kiku,

— O, o, o, îmi pare răăăău...

— Trebuie să fii atentă, Hana-chan.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, Soră mai Mare...

Hana-chan era aproape cu ochii în lacrimi.

— De ce eşti tristă, Micuţă Floare? Haide, hai, spuse Kiku, ştergându-i blând lacrimile. Tristeţea am alungat-o din această casă. Adu-ţi aminte, copilă, noi, cele din Lumea Sălciilor, n-avem nevoie niciodată de tristeţe, pentru că la ce-ar fi ea bună? Tristeţea nu place niciodată. Datoria noastră este să aducem bucurie şi să fim vesele. Aleargă, copilă, dar uşor, uşor, fii graţioasă! Kiku se întoarse şi se înfăţişă bătrânei zâmbind radios. Aşa îţi place, stăpână-san?

*

* *

Blackthorne o privi şi murmură:

— Dumnezeule!

— Aceasta este Kiku-san, spuse Mariko ceremonios, încântată de reacţia lui Blackthorne.

Fata intră în cameră cu un foşnet de mătase, îngenunche, se înclină şi spuse ceva ce Blackthorne nu pricepu.

— Ea zice că eşti bine venit, că faci o mare cinste acestei case.

— *Domo,* spuse el.

— *Do itashemasite. Saké,* Anjin-san? spuse Kiku.

— *Hai, domo.*

Îi privi mâinile desăvârşite cum luară carafa fără să şovăie. Cercetă dacă vinul e încălzit cât trebuie şi apoi turnă, cu mai multă graţie decât şi-ar fi imaginat că e cu putinţă, în ceaşca pe care el i-o întinsese, aşa cum îi arătase Mariko.

— Promiţi că ai să te porţi ca un japonez, da? îl întrebase Mariko când porniseră din cetate, ea în palanchin, el alături, pe jos, coborând cărarea ce şerpuia spre sat şi spre piaţa ce dădea spre mare. Purtătorii de torţe mergeau înainte şi-n urma lor. Îi însoţeau zece samurai, ca gardă de onoare.

— Voi încerca, da, spusese Blackthorne. Ce trebuie să fac?

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este ca *dumneata* să uiţi ce trebuie să faci şi să-ţi aminteşti numai că noaptea asta este doar pentru plăcerea *dumitale.*

Astăzi a fost cea mai bună zi din viaţa mea, gândea el. Şi diseară... ce va fi diseară? Era emoţionat de rugăminte şi hotărât să încerce să fie japonez, să se bucure de toate şi să nu se simtă stânjenit.

— Cât... ei bine... cât costă... seara? întrebase el.

— Asta e foarte ne-japonez, Anjin-san, îl dojenise ea. Ce importanţă are asta? Fujiko-san a fost de acord că aranjamentul e convenabil.

El o văzuse pe Fujiko înainte de a pleca. Doctorul o vizitase, îi schimbase bandajele şi îi dăduse ierburi de leac. Ea era mândră de onorurile şi de noua feudă date, flecărise, fără să pară c-o mai doare ceva, bucuroasă că el se ducea la Casa de Ceai — bineînţeles, Mariko-san se sfătuise cu ea şi totul fusese aranjat. Cât de bună era Mariko-san! Cât de rău îi părea că avea arsurile şi nu putea ea însăşi să facă aranjamentele pentru el. Înainte de a pleca, el îi atinsese cu duioşie mâna lui Fujiko. Ea-i mulţumise, se scuzase iar, şi-i spusese să-şi vadă de drum, sperând că o aibă o seară minunată.

Gyoko şi slujnicele îl întâmpinaseră cu mare ceremonie în poarta Casei de Ceai.

— Aceasta este Gyoko-san, ea e *mama-san* aici.

— Sunt foarte onorată, Anjin-san, foarte onorată.

— *Mama-san?* Vrei să zici mama? În engleză e la fel,

Mariko-san. Mamă — mămico — maică.

— O! E aproape la fel, dar *mama-san* înseamnă doar „mamă vitregă” sau „părinte de suflet”, Anjin-san. Mamă se spune *haha-san* sau *oba-san.*

Imediat Gyoko se scuză şi plecă grăbită. Blackthorne îi zâmbi lui Mariko. Ea se purtase ca un copil, privind uimită la toate.

— O, Anjin-san, totdeauna am vrut să văd interiorul unei asemenea case. Bărbaţii sunt atât de norocoşi! Nu e frumos? Nu e minunat, chiar într-un sat atât de mic? Gyoko-san trebuie să fi pus meşteri iscusiţi s-o lustruiască iar în întregime. Priveşte la calitatea lemnăriei şi... o, dumneata ai fost atât de drăguţ să mă laşi să venim împreună. Niciodată n-o să mai am un alt prilej... priveşte florile... ce aranjament splendid... şi, o, priveşte în grădină...

Blackthorne era foarte bucuros, dar îi părea rău că se afla de faţă o slujnică, iar uşa era deschisă, pentru că, şi aici, într-o Casă de Ceai, era de neconceput şi nefast pentru Mariko să fie lăsată numai cu el în cameră.

— Eşti frumoasă, îi spuse el în latină.

— Şi dumneata. Faţa-i radia de bucurie. Sunt foarte mândră de dumneata, amiral de nave. Şi Fujiko... o, era atât de mândră, că abia putea să stea liniştită!

— Arsurile ei par grave.

— Nu te teme. Doctorii sunt pricepuţi, iar ea e tânără, puternică şi plină de încredere. În seara asta să uiţi totul. Nici o întrebare despre Ishido, sau Ikawa Jikkyu, sau bătălii, sau cuvinte încifrate, sau feude, sau nave. Astă-seară îndepărtează grijile. Astă-seară vor fi numai lucruri minunate pentru dumneata.

— Dumneata eşti o minune pentru mine.

Ea-şi flutură evantaiul, turnă vin şi nu spuse nimic. El o privi, apoi zâmbiră amândoi.

— Pentru că mai sunt şi alţii de faţă şi gurile-s flecare, trebuie să fim totuşi cu grijă. Dar, sunt atât de fericită pentru dumneata, spuse ea.

— Care a fost celălalt motiv? Ai spus că mai este încă un motiv pentru care vrei să fiu în seara asta aici.

— A, da, celălalt motiv. Acelaşi parfum dens îl învălui.

Este un obicei străvechi pe care-l avem noi, Anjin-san. Când o doamnă, care aparţine altcuiva, ţine la un alt bărbat şi doreşte să-i dea ceva ce, ca atare, îi este oprit, atunci aranjează cu altcineva s-o înlocuiască, îi dă — ca un dar — pe cea mai desăvârşită curtezană pe care şi-o poate permite.

— Ai zis „când o doamnă ţine la altcineva”. Vrei să zici că-l „iubeşte”?

— Da, dar numai pentru seara asta.

— De ce numai seara asta, Mariko-san, de ce nu şi înainte?

— Seara asta e magică şi *kami* sunt cu noi. Te doresc.

Atunci apăru Kiku în cadrul uşii.

— Dumnezeule!

Şi el fu întâmpinat cu bineţe şi servit cu *saké.*

— Cum să zic că doamna e deosebit de drăguţă?

Mariko îi spuse şi el repetă cuvintele. Fata râse veselă, acceptă complimentul şi i-l întoarse la rândul ei.

— Kiku-san întreabă dacă ai dori să cânte sau să danseze pentru dumneata.

— Tu ce vrei?

— Această doamnă se află aici pentru plăcerea ta, samuraiule, nu pentru a mea.

— Şi tu? Tu te afli aici tot pentru plăcerea mea?

— Da, într-un fel… Într-un anume fel.

— Atunci, te rog, spune-i să cânte.

Kiku bătu uşor din palme şi Ako aduse *samisen*-ul. Era lung, cam de forma unei chitare şi cu trei corzi. Ako îl aşează pe duşumea în poziţie de cântat şi îi dădu lui Kiku plectrul de fildeş.

Kiku spuse:

— Doamnă Toda, te rog spune-i onoratului nostru oaspete că mai întâi am să cânt „Cântecul Libelulei”.

— Kiku-san, aş fi onorată dacă astă-seară, aici, mi-ai spune Mariko-san.

— Sunteţi prea bună cu mine, doamnă. Vă rog să mă iertaţi. Mi-ar fi cu neputinţă să fiu atât de nepoliticoasă.

— Te rog.

— Fie, dacă vă face plăcere, deşi… Zâmbetul ei era fermecător. Mulţumesc, Mariko-sama.

Atinse o coardă. Din clipa în care musafirii păşiseră pe poartă, în lumea ei, toate simţurile-i intraseră în alertă, îi privise pe furiş, când se aflau cu Gyoko-san şi când erau singuri, căutând orice indiciu, cum să-i facă lui plăcere sau cum s-o impresioneze pe doamna Toda.

Nu fusese pregătită pentru ceea ce-i sărise curând în ochi: era limpede ca lumina zilei că Anjin-san o dorea pe doamna Toda, deşi o ascundea tot atât de bine pe cât o putea ascunde orice persoană civilizată. Asta, în sine, nu era surprinzător, pentru că doamna Toda era foarte frumoasă, desăvârşită şi foarte importantă, era singura care putea să stea de vorbă cu el. Ceea ce o uluise însă era că, în mod cert, doamna Toda îl dorea tot atât de mult, dacă nu chiar mai mult.

Bărbatul samurai şi doamna samurai, fiica de viţă nobilă a asasinului Akechi Jinsai, soţia seniorului Buntaro! Ehei! Bietul bărbat, biata femeie! E atât de trist! Cu siguranţă, se va termina în mod tragic.

Kiku simţea c-o podideşte plânsul în timp ce se gândea la amărăciunile vieţii, la nedreptăţile ei. O, cât aş vrea să mă fi născut samurai şi nu ţărancă, ca să pot ajunge măcar concubina lui Omi-sama, nu doar o jucărie vremelnică. Pentru asta mi-aş da bucuroasă speranţa renaşterii într-o viaţă viitoare.

Lasă la o parte tristeţea. Oferă bucurie, asta este datoria ta.

Degetele ei atinseră a doua coardă, coarda plină de melancolie. Apoi băgă de seamă că, deşi Mariko era fermecată de muzica ei, Anjin-san nu era.

— De ce? Kiku ştia că nu din pricina felului ei de a cânta, sigură fiind că era aproape desăvârşit. O asemenea măiestrie ca a ei era dată doar câtorva.

A treia coardă, mai minunată, o încercă de probă. Nu e nici o îndoială, îşi spuse ea în grabă, lui nu-i place. Lăsă sunetul să se stingă şi începu să cânte fără acompaniament, vocea avântându-i-se o dată cu schimbarea bruscă a ritmului, care cerea ani spre a atinge desăvârşirea. Din nou Mariko era vrăjită şi el nu, aşa că se opri imediat.

— Seara asta nu e pentru *samisen,* nici pentru cântec,

anunţă ea. Seara asta va fi dedicată fericirii. Mariko-san, cum se spune în limba lui te rog”?

— *Por favor.*

— *Por favor,* Anjin-san, astă-seară trebuie doar să râdem, *neh?*

— *Domo,* Kiku-san. *Hai.*

— E greu să distrezi fără cuvinte, dar nu imposibil, *neh*? A, ştiu!

Se ridică brusc şi începu să facă pantomime comice: un *daimyo,* purtătorul de palanchin, pescarul, negustorul ambulant, samuraiul îngâmfat, chiar şi un ţăran bătrân cărând o găleată plină. Le făcu pe toate atât de bine şi de amuzant că-n scurt timp Mariko şi Blackthorne râdeau în hohote şi băteau din palme. Apoi ea ridică mâna.

Începu să imite ştrengăreşte un bărbat urinând, un bebeluş udând aşternutul şi urlând, apoi un tânăr zorit şi, în cele din urmă, un moşneag bătut de vreme, gemând în extaz că putuse să-şi deşerte cât de cât băşica udului.

Kiku se înclină la aplauzele lor şi sorbi puţin ceai, ştergându-şi uşor transpiraţia de pe frunte. Băgă de seamă că el îşi dezmorţea umerii şi spatele.

— *O, por favor, senhor!* îngenunche în spatele lui şi începu să-i maseze gâtul.

Degetele-i pricepute găsiră imediat punctele sensibile.

— O, Doamne, e... *hai...* chiar acolo!

Ea făcu aşa cum îi ceruse.

— În curând gâtul dumitale o să fie mai bine. Prea mult stat jos, Anjin-san!

— Asta foarte bun, Kiku-san. Face Suwo pare aproape prost!

— O, mulţumesc. Mariko-san, umerii lui Anjin-san sunt atât de laţi, n-ai vrea să m-ajuţi? Doar să-i masezi umărul stâng, iar eu pe dreptul? Îmi pare rău, dar mâinile nu-mi sunt destul de puternice.

Mariko se lăsă convinsă şi făcu precum i se ceruse. Kiku îşi ascunse zâmbetul când îl simţi încordându-se sub degetele lui Mariko şi fu foarte încântată de născocirile ei. Acum clientul simţea desfătarea datorită priceperii şi măiestriei ei şi era manevrat aşa cum trebuia să fie

manevrat.

— Acum e mai bine, Anjin-san?

— Bine, foarte bine, mulţumesc.

— O, pentru nimic. Mi-a făcut plăcere. Dar doamna Toda este cu mult mai îndemânatică decât mine. Kiku simţea atracţia dintre ei, deşi încercau s-o ascundă. Acum, poate că n-ar strica puţină mâncare.

Fu adusă imediat.

— Asta-i pentru dumneata, Anjin-san, spuse ea plină de mândrie.

Era un mic fazan fript pe cărbuni, tăiat în bucăţele mici, cu un sos dulce, din soia. Ea-l servi pe Blackthorne.

— E delicios, delicios, spuse el.

Şi era într-adevăr.

— Mariko-san?

— Mulţumesc.

Mariko luă un pic, de formă, dar nu mâncă.

Kiku luă o bucăţică cu beţigaşele ei şi o mestecă cu poftă.

— E bun, *neh?*

— Nu, Kiku-san, e foarte bun! Foarte bun.

— Te rog, Anjin-san, mai serveşte. Ea mai luă o bucăţică. E din belşug.

— Mulţumesc. Te rog. Cum făcut... cum acesta?

Arătă spre sosul gros, maroniu.

Mariko tălmăci spusele ei:

— Kiku-san zice că e zahăr cu soia şi puţin ghimbir. Ea întreabă dacă, în ţara dumitale, aveţi zahăr. Şi soia?

— Zahăr din sfeclă, da. Soia nu, Kiku-san.

— O! Cum poate cineva să trăiască fără soia? Kiku deveni solemnă. Te rog, spune-i lui Anjin-san că noi avem aici zahăr de o mie de ani. Călugărul budist Ganjin ni l-a adus din China. Toate lucrurile noastre cele mai bune au venit din China, Anjin-san. Ceaiul a fost adus la noi cam acum cinci sute de ani. Călugărul budist Eisai a adus câteva seminţe şi le-a plantat în provincia Chikuzen, unde m-am născut eu. El ne-a adus şi zen-budismul.

Mariko tălmăci cu egală solemnitate, apoi Kiku dădu drumul unui hohot de râs.

— O, iartă-mă, Mariko-sama, dar amândoi păreaţi atât de

gravi. Eu doar mă prefăceam solemnă în povestea cu ceaiul, ca şi cum ar fi avut importanţă! A fost doar ca să vă amuz.

Îl priviră pe Blackthorne terminând fazanul.

— Bun, spuse el. Foarte bun. Te rog mulţumeşte lui Gyoko-san.

— Va fi încântată. Kiku le mai turnă *saké* la amândoi. Apoi, ştiind că era timpul, spuse candid: Pot să vă întreb ce s-a întâmplat azi la cutremur? Am auzit că Anjin-san i-a salvat viaţa seniorului Toranaga. Ar fi o cinste pentru mine dacă mi-aţi povesti cele petrecute.

Se aşeză la loc liniştită, lăsându-i pe Blackthorne şi pe Mariko să se bucure de povestire, adăugând un „oh", sau „ce s-a întâmplat apoi?", sau turnând *saké,* niciodată întrerupându-i, fiind ascultătorul perfect.

Şi, când terminară, Kiku se minună de curajul lor şi de norocul seniorului Toranaga. Mai tăifăsuiră o vreme, apoi Blackthorne se ridică şi i se spuse slujnicei să-l conducă.

Mariko rupse tăcerea.

— N-ai mâncat niciodată până acum carne, Kiku-san, nu-i aşa?

— E datoria mea să fac tot ce pot ca să-l mulţumesc măcar pentru o vreme, *neh*?

— N-am ştiut niciodată cât de perfectă poate fi o doamnă. Acum înţeleg de ce trebuie să existe întotdeauna o Lume Plutitoare, o Lume a Sălciilor, şi-mi dau seama cât de norocoşi sunt bărbaţii şi cât de nepricepută sunt eu.

— O, ăsta n-a fost niciodată scopul meu, niciodată, Mariko-san. Şi nu e menirea noastră. Noi suntem aici ca să aducem mulţumire pentru o clipă trecătoare.

— Da. Voiam doar să spun că te admir atât de mult. Mi-ar plăcea să-mi fii soră.

Kiku se înclină.

— N-aş merita această cinste. Un sentiment de căldură le-nvăluia. Apoi ea spuse: Acesta e un loc foarte tainic şi toţi sunt oameni de încredere. Nimeni nu este iscodit. Camera de plăceri din grădină este foarte întunecată şi întunericul păstrează toate tainele.

— Unicul chip să păstrezi o taină este să fii singur şi s-o şopteşti deasupra unui puţ în miez de noapte, *neh?* spuse

Mariko şovăind, având nevoie de timp ca să ia o hotărâre.

— Între surori nu este nevoie de fântâni. I-am dat liber slujnicei mele până-n zori. Camera noastră de plăceri este un loc foarte retras.

— Acolo trebuie să fii tu singură cu el.

— Totdeauna pot să fiu singură, totdeauna.

— Eşti atât de bună cu mine, Kiku-chan, atât de binevoitoare.

— E o noapte fermecată, *neh?* Şi foarte deosebită.

— Nopţile fermecate se termină prea curând, Micuţă Surioară. Nopţile fermecate sunt pentru copii, *neh*? Eu nu mai sunt copil.

— Cine ştie ce se-ntâmplă într-o noapte fermecată? întunericul ascunde orice.

Mariko îşi clătină trist capul şi o atinse cu blândeţe.

— Da. Dar pentru el, dacă te ascunde pe tine, asta ar însemna totul.

Kiku se lăsă păgubaşă, apoi spuse:

— Eu sunt un dar pentru Anjin-san? Nu m-a cerut el singur, nu-i aşa?

— Dacă te-ar fi văzut, cum ar fi putut să nu te ceară? Pe drept cuvânt, acum îmi dau seama că el este onorat că l-ai primit.

— Dar el m-a văzut totuşi o dată, Mariko-san. Eram cu Omi-san când el se ducea către navă, ca să plece la Osaka, prima oară.

— O, dar Anjin-san a spus că a văzut-o pe Midori-san cu Omi-san. Tu erai lângă palanchin?

— Da, în piaţă eu eram, Mariko-san, nu doamna, soţia lui Omi-san. El mi-a spus: *Konnichi wa.* Dar, bineînţeles, el nu-şi mai aminteşte. Cum ar putea să-şi amintească? Asta era într-o viaţă anterioară, *neh*?

— O, el şi-a adus aminte de ea, de fata frumoasă cu umbrelă verde. A spus că era cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Mi-a vorbit de ea de multe ori. Mariko o privi mai atent. Da, Kiku-san, ai putea uşor să fii luată drept ea, într-o asemenea zi şi sub umbrelă.

Kiku turnă *saké* şi Mariko era vrăjită de eleganţa ei firească.

— Umbrela mea era verde marin, spuse ea foarte încântată că el îşi amintise.

— Cum arăta atunci Anjin-san? Foarte diferit? Noaptea Urletelor trebuie să fi fost cumplită.

— Da, da, a fost. Şi el arăta atunci mai bătrân, cu pielea feţei fleşcăită... Dar prea am devenit grave, Soră mai Mare. A, nu ştii ce onorată sunt că mă laşi să-ţi spun aşa. Noaptea asta este doar pentru petrecere. Gata cu seriozitatea, *neh?*

— Da. şi eu zic la fel. Te rog, iartă-mă.

— Acum să trecem la lucruri ceva mai lumeşti. Te rog, n-ai vrea să-mi dai un sfat?

— Orice, spuse Mariko la fel de prietenoasă.

— Ai cunoştinţă de anumite instrumente pe care oamenii naţiei lui le preferă la-mpărţitul pernei? Iartă-mă că te-ntreb, dar poate că ştii să-mi dai un sfat.

Lui Mariko îi trebui toată stăpânirea de sine ca să rămână netulburată.

— Nu, nu ştiu. Anjin-san este foarte sensibil la orice are legătură cu-mpărţitul pernei.

— Ar putea fi întrebat pe ocolite?

— Nu cred că poţi întreba un străin în acest chip. Şi... Îmi pare rău, eu nu ştiu care... sunt instrumentele, în afară, bineînţeles, de *harigata.*

— A! Din nou intuiţia lui Kiku o ajută şi ea întrebă direct: N-ai vrea să le vezi? Aş putea să ţi le arăt, poate cu el de faţă, şi atunci nu ar mai fi nevoie să-l întrebăm. Putem să ne dăm seama din purtarea lui.

Mariko şovăi, curiozitatea covârşindu-i raţiunea.

— Dacă ne-am putea astfel amuza...

Îl auziră pe Blackthorne apropiindu-se. Kiku îl întâmpină şi turnă vin. Mariko şi-l sorbi pe-al ei pe îndelete, bucuroasă că nu mai era singură, neliniştită pentru că, fără îndoială, Kiku îi putea citi gândurile.

Au sporovăit şi-au jucat jocuri stupide şi apoi, când Kiku gândi că era momentul potrivit, îi întrebă dacă n-ar vrea să vadă grădina şi camerele de plăceri.

Ieşiră afară în noapte. Grădina scânteia în lumina torţelor, acolo unde încă mai stăruiau picăturile de ploaie. Poteca şerpuia pe lângă un mic lac şi o cascadă în şopot. La

capătul potecii era căsuţa singuratică, în mijlocul unui crâng de bambuşi. Fusese ridicată pe un teren defrişat şi avea patru trepte ducând spre veranda ce-o înconjura. Totul, în căsuţa de două camere, era scump şi plin de gust. Lemnul cel mai bun, cea mai bună tâmplărie, cele mai bune *tatami,* cele mai bune perne de mătase, cele mai elegante pânze pictate, atârnate în *tokonama.*

— E atât de drăguţ, Kiku-san, spuse Mariko.

— Casa de Ceai din Mishima e mult mai frumoasă, Mariko-san. Te rog, fă-te comod, Anjin-san! Por *favor,* îţi place, Anjin-san?

— Da, foarte mult.

Kiku văzu că el era încă ameţit de noapte şi de *saké,* dar foarte atent la Mariko. Era ispitită să se ridice şi să intre în camera din spate, unde aşternuturile erau întinse, să iasă iar în verandă şi să plece. Dar, dac-o făcea, ştia că încălca legea. Mai mult decât atât, simţea că o asemenea comportare ar fi fost o nebunie, pentru că ştia că, în adâncul inimii, Mariko era gata s-o facă şi aproape nu se mai sinchisea.

Nu, gândi ea, nu trebuie s-o aduc la o asemenea nechibzuinţă, care ar putea fi tragică, oricât de folositoare ar fi pentru viitorul meu. Eu am făcut oferta, dar Mariko s-a hotărât să refuze. Înţelept. Sunt oare ibovnici? Nu ştiu. Asta e *karma* lor.

Se aplecă şi râse conspirativ.

— Ascultă, Soră mai Mare, te rog spune-i lui Anjin-san că aici sunt câteva instrumente ce se folosesc când împărţi perna cu cineva. În ţara lui există aşa ceva?

— El zice că nu, Kiku-san. Îmi pare rău, n-a auzit niciodată de vreunul.

— O! L-ar amuza să le vadă? Sunt în camera de alături; pot să le-aduc, ele sunt într-adevăr foarte aţâţătoare.

— Ai vrea să le vezi, Anjin-san? Ea zice că sunt într-adevăr foarte amuzante.

Mariko schimbă cu bună ştiinţă cuvântul.

— De ce nu? spuse Blackthorne cu vocea sugrumată, întreaga lui fiinţă era conştientă de parfumul şi feminitatea lor. Voi... voi folosiţi instrumente când împărţiţi perna cu cineva? întrebă el.

— Kiku-san zice că uneori da, Anjin-san. Ea spune — şi asta e adevărat — că obiceiul nostru este ca întotdeauna să încercăm să prelungim clipa de Nori şi Ploaie, pentru că noi credem că, în acel scurt moment, noi, muritorii, suntem una cu zeii. Mariko îl privi. Aşa că e foarte important să-l faci să dureze cât se poate de mult, *neh*? E aproape o datorie, *neh?*

— Da.

— Da, ea zice că e foarte important să fii una cu zeii. E o credinţă bună şi poţi să crezi în ea, nu-i aşa? Senzaţia Ruperii de Nori e atât de nepământeană şi divină. Nu? Aşa că folosirea oricăror mijloace care să te facă să fii una cu zeii, cât mai mult cu putinţă, este datoria noastră, *neh*?

— Absolut. O, da.

— Vrei *saké,* Anjin-san?

— Mulţumesc.

Ea-şi făcu vânt cu evantaiul.

— Povestea asta cu Ruperea de Nori, sau Nori şi Ploaie, sau Foc şi Potop, cum o numim noi uneori, este tipic japoneză, Anjin-san. E foarte important să fii japonez în lucruri ca-mpărţitul pernei, *neh*?

Spre uşurarea ei, el zâmbi şi se înclină ca un curtean.

— Da, absolut. Eu sunt japonez, Mariko-san. *Honto.*

Kiku se întoarse cu o cutie căptuşită în mătase. O deschise şi scoase un penis de mărime naturală, din fildeş, şi altul dintr-un material mai moale, elastic. Blackthorne nu mai văzuse aşa ceva până acum. Ea le puse nepăsătoare alături.

— Acestea, bineînţeles, sunt nişte *harigata* obişnuite, Anjin-san, spuse Mariko indiferentă, privind celelalte obiecte.

— Este un lucru obişnuit? răspunse Blackthorne, neştiind ce să zică. Dumnezeule!

— *Harigata* este ceva obişnuit, Anjin-san. Bineînţeles că le au şi femeile voastre!

— Cu siguranţă, nu! Nu, nu au, adăugă el, încercând să-şi ţină promisiunea şi să se amuze în continuare.

Lui Mariko nu-i venea să creadă. Îi explică lui Kiku, care fu la fel de surprinsă. Kiku vorbi îndelung, Mariko aprobând-o.

— Kiku-san zice că e foarte ciudat. Şi eu trebuie să încuviinţez, Anjin-san. Aici aproape fiecare fată o foloseşte pentru uşurarea firească. Cum ar putea altfel să rămână sănătoasă, când e oprită de la lucruri de la care bărbatul nu este? Eşti sigur, Anjin-san? Nu râzi de noi?

— Nu... sunt sigur că femeile noastre nu le au. Asta ar fi... Isuse, asta... ei bine, nu, noi... ele... nu le au.

— Fără ele viaţa trebuie să fie foarte dificilă. Noi avem o vorbă, că *harigata* e ca un bărbat, dar mai bun, pentru că este exact ca partea lui cea mai de preţ, fără părţile lui mai rele. *Neh?* Totodată, este mai bună pentru că nu toţi bărbaţii sunt la fel de bine înzestraţi aşa ca *harigata.* Ele sunt şi devotate, Anjin-san, niciodată nu se plictisesc de tine, cum se-ntâmplă cu bărbaţii. De asemeni, ele pot să fie tot atât de aspre său de moi... Anjin-san, ai promis, ţii minte! Să te amuzi!

— Ai dreptate, zâmbi Blackthorne. Zău c-aveţi dreptate. Vă rog, iertaţi-mă. Luă o *harigata* şi o cercetă îndeaproape fluierând în surdină. Apoi o ridică. Ce ziceai, profesor-san?! Poate fi aspră?

— Da, spuse ea bine dispusă. Poate fi cât de aspră sau cât de moale doreşti şi *harigata* are mult mai multă rezistenţă decât orice bărbat şi niciodată nu este istovită.

— O, asta e ceva!

— Da. Nu uita, nu fiecare femeie e destul de norocoasă să aparţină unui bărbat viril. Fără una dintre acestea, care ajută la potolirea dorinţelor obişnuite sau a nevoilor fireşti, unei femei normale curând i se ofileşte trupul şi apoi, cu siguranţă, această stare îi distruge armonia, dăunându-i astfel ei şi celor din jur. Femeile n-au libertatea pe care o au bărbaţii şi aşa e şi firesc, *neh?* Lumea aparţine bărbaţilor şi pe bună dreptate, *neh?*

— Da şi nu. El zâmbi.

— Le plâng de milă pe femeile voastre, îmi pare rău. Ele trebuie să fie la fel ca ale noastre. Când te întorci acasă să le instruieşti, Anjin-san. A, da, spune-i reginei dumitale, ea va înţelege. Noi suntem foarte sensibili în probleme legate de împărţitul pernei.

— Am să-i spun Maiestăţii sale. Blackthorne puse

harigata de-o parte cu o şovăială prefăcută. Ce urmează?

Kiku arătă un şirag din patru mărgele rotunde, mari, din jad alb, care erau aşezate la distanţe egale pe un fir rezistent de mătase. Mariko ascultă atentă explicaţiile lui Kiku, fluturând evantaiul, cu ochii mai mari ca niciodată. Privea uimită în jos, spre mărgele.

— *Ah, so desu!* Ei bine, Anjin-san, începu ea, acestea se cheamă *Konomi-shinju,* Perlele Plăcerii, şi pot fi folosite fie de bărbat, fie de femeie... *Saké ,* Anjin-san?

— Mulţumesc.

— Da. Mărgelele sunt băgate cu grijă în anus, fie la bărbat, fie la femeie. În momentul Norilor şi Ploii sunt trase afară încet, una câte una.

— Ce?

— Da. Mariko aşează mărgelele pe pernă, în faţa lui. Doamna Kiku spune că alegerea momentului este foarte importantă şi că întotdeauna... nu ştiu cum îi zice, a, da, întotdeauna trebuie folosită o pomadă uleioasă... pentru *mulţumire,* Anjin-san. Îşi ridică privirea spre el şi adăugă: Ea mai zice că Perlele Plăcerii pot fi de diverse mărimi şi că, dacă sunt folosite cum trebuie, rezultatul este deosebit.

Izbucni într-un râs tumultuos şi bolborosi în engleză:

— Pun pariu un butoi de dubloni contra unei baligi de porc că eşti în stare s-o crezi!

— Îmi pare rău, n-am înţeles, Anjin-san.

Când putu să vorbească, spuse în portugheză:

— *Pariez un munte de aur pe o pală de iarbă* că rezultatul este într-adevăr nemaipomenit, Mariko-san.

El ridică mărgelele şi le cercetă, fluierând fără să-şi dea seama. Perlele Plăcerii, da? După un moment le puse jos. Ce altceva mai e acolo?

Kiku era încântată că experimentul ei dădea rezultate. Apoi le arătă un *himitsu-kawa,* o Pieliţă Tainică.

— Este un Inel al Plăcerii, Anjin-san, pe care bărbaţii îl pun ca să-şi menţină erecţia, atunci când sunt epuizaţi. Cu acesta, zice Kiku-san, bărbatul poate să mulţumească femeia după ce el a *atins zenitul,* sau după ce dorinţa lui s-a micşorat. Mariko îl privi. *Neh?*

— Categoric. Blackthorne zâmbi. Ferească-mă Dumnezeu

şi de una şi de alta! Fii drăguţă, roag-o pe Kiku-san să-mi cumpere trei, să nu duc lipsă!...

În continuare i se arătă *hiro-gumbi,* Muniţie pentru Oboseală, lujeri subţiri ai unei plante care, atunci când sunt umeziţi şi înfăşuraţi în jurul Organului fără de Seamăn, îl măresc şi-l întăresc. Mai erau şi tot felul de afrodiziace, ca să excite sau să sporească excitaţia, şi tot felul de unguente. Alifii care umezeau şi întăreau organele genitale.

— Niciodată ca să-l slăbească? întrebă el spre a spori hazul.

— O, nu, ar fi cumplit!

Apoi Kiku le arătă alte inele pe care le punea bărbatul: inele din fildeş, elastic sau mătase, cu noduri, sau ţepi, ori fâşii cu tot felul de legături şi accesorii, făcute din păr de cal, seminţe, de care erau atârnaţi chiar şi mici clopoţei.

— Kiku-san spune că aproape oricare din acestea fac din cea mai timidă doamnă o nebunatică.

Doamne, cât te-aş dori eu pe tine nebunatică, gândi el.

— Acestea sunt numai pentru bărbat, *neh*? întrebă el.

— Cu cât femeia este mai aţâţată cu atât sporeşte şi plăcerea bărbatului, *neh?* spunea Mariko. Bineînţeles că bărbatul este dator în egală măsură să mulţumească femeia. Dacă, din nefericire, bărbatul o are mică sau este pipernicit, bătrân ori istovit, cu unul dintre aceste obiecte poate să mulţumească în chip onorabil femeia.

— Dumneata le-ai folosit, Mariko-san?

— Nu, Anjin-san, eu nu le-am văzut niciodată până acum. Acestea sunt... nevestele nu sunt pentru plăceri, ci pentru creşterea copiilor şi ca să se îngrijească de gospodărie şi de casă,

— Nevestele n-aşteaptă să fie mulţumite?

— Nu, n-ar fi normal. Asta e pentru doamnele din Lumea Sălciilor. Mariko îşi făcu vânt cu evantaiul şi-i explică lui Kiku ce se spusese. Ea zice: Cu siguranţă la fel se petrece şi-n lumea voastră, nu? Datoria bărbatului este să-i aducă bucurie doamnei, după cum şi ea e datoare să-i aducă lui.

— Te rog, spune-i că-mi pare rău, dar nu e la fel, ba dimpotrivă.

— Ea zice că e foarte rău. *Saké ?*

— Spune-i, te rog, că noi suntem învăţaţi să ne fie ruşine de trupurile noastre, de goliciune şi de-mpărţitul pernei şi… şi tot felul de prostii. Numai de când sunt aici mi-am dat seama de asta. Acum, că sunt cât de cât civilizat, ştiu mai bine.

Mariko tălmăci. El îşi bău ceaşca până la fund. Fu reumplută imediat de Kiku, care se aplecă şi-şi ţinu mâneca lungă cu mâna stângă ca să nu atingă masa joasă, lăcuită, în timp ce turna cu dreapta.

— *Domo.*

— *Do itashimashite,* Anjin-san.

— Kiku-san zice că ar trebui să fim onorate că spui asemenea lucruri. Şi eu zic la fel, Anjin-san. Mă faci să mă simt foarte mândră. Azi am fost foarte mândră de dumneata, dar cu siguranţă că nu e chiar atât de rău pe cât spui.

— E mai rău. E greu de înţeles, ca să nu mai vorbim de explicat, dacă n-ai fost niciodată acolo, sau n-ai fost crescut acolo. Ştiţi… de fapt…

Blackthorne le văzu privindu-l aşteptând liniştite, multicolor îmbrăcate, atât de drăguţe şi curate. Camera era atât de simplă, neîncărcată, orânduită şi liniştită. Imediat mintea lui începu s-o pună în contrast cu mirosul fetid, înăbuşitor, atât de familiar, al căminului său englezesc, cu rogojini peste lutul de pe jos, fumul din soba de cărămidă ridicându-se spre gaura din acoperiş. Numai trei din sobele noi din tot satul aveau coşuri, iar acelea erau doar la familiile foarte bogate. Două odăi de dormit, mici, şi singura odaie mare a casei de ţară, toată vraişte, unde locuiai, găteai, mâncai şi stăteai la taifas. Te duceai în sat în cizme înalte de marinar, fie vară, fie iarnă; nu băgai în seamă noroiul, nu băgai în seamă bălegarul, te aşezai pe un scaun sau pe o laviţă. Masa de stejar era tot atât de răvăşită ca şi camera; trei sau patru câini şi doi copii se învârteau în jur — fiul său şi fata fratelui său mort, Arthur —, căţărându-se şi căzând, jucându-se într-o hărmălaie de neînchipuit. Felicity gătea, poalele-i lungi măturând rogojinile şi murdăria de pe jos, slujnica leneşă strâmba din nas şi-ţi stătea în cale şi, în camera de-alături, construită de el, Mary, văduva lui Arthur, care tuşea gata să moară, ca-ntotdeauna, dar care o ducea

aşa de ani de zile.

Felicity, draga de ea. Făcea o baie o dată pe lună, şi atunci doar vara, să n-o vadă nimeni, în cazanul de aramă, dar îşi spăla faţa, mâinile şi picioarele în fiecare zi. Era totdeauna acoperită până la gât şi la încheietura mâinilor, înfofolită tot timpul anului în ţesături grele, de lână, nespălate de luni sau ani, puţind ca toţi ceilalţi, plină de păduchi ca toţi ceilalţi, scărpinându-se ca toţi ceilalţi.

Mai erau şi toate celelalte credinţe şi superstiţii tâmpite, cum că ferestrele deschise şi curăţenia te puteau omorî, apa te putea ucide, deoarece făceai pântecăraie, sau aducea ciuma, iar păduchii, purecii, muştele, murdăria şi bolile erau pedepsele lui Dumnezeu pentru păcatele de pe pământ.

Pureci, muşte şi rogojini noi în fiecare primăvară, dar în fiecare zi trebuia să mergi la biserică şi duminicile chiar de două ori, ca să asculţi Cuvântul cu care te pisau; nimic nu contează, decât Dumnezeu şi mântuirea.

Născută în păcat, trăind în ruşine, creatură a diavolului condamnată la iad, rugându-se pentru mântuire şi iertare, evlavioasă şi plină de teamă de Dumnezeu şi de groaza diavolului, Felicity căuta cu disperare raiul. După slujbă, se ducea acasă ca să le dea să mănânce. O ciozvârtă de carne friptă şi, dacă bucata cădea pe jos, o ridicai, o ştergeai de praf şi-o mâncai, dacă n-o prindeau mai întâi câinii, cărora, oricum, le aruncai oasele. Gunoaie pe jos, resturi aruncate peste tot, spre a fi eventual măturate şi azvârlite în drum. Dormind mai tot timpul în hainele de peste zi şi scărpinându-te ca un câine mulţumit, îţi petreceai viaţa în mizerie. Îmbătrâneai atât de tânăr şi mureai atât de tânăr. Felicity avea acum douăzeci şi nouă de ani, era căruntă — îi mai rămăseseră doar câţiva dinţi —, îmbătrânită, brăzdată de riduri şi secătuită.

— Înainte de vreme, biata femeie! Dumnezeule, fără nici un rost! strigă el plin de furie. Ce irosire nenorocită şi ticăloasă!

— *Nan desu ka,* Anjin-san? spuseră amândouă femeile într-un glas, dându-şi seama că bucuria se spulberase.

— Îmi pare rău... a fost doar... voi sunteţi atât de curaţi şi noi atât de murdari... totul e o irosire, milioane de oameni, şi

eu, şi toată viaţa mea... şi numai pentru că nu ştim altceva mai bun! Dumnezeule, ce irosire! Preoţii sunt de vină, ei sunt cei care ştiu carte şi-i instruiesc pe ceilalţi. Toate şcolile, toată învăţătura este în mâna lor şi fac totul în numele Domnului... murdărie în numele Domnului... Ăsta-i adevărul!

— O, da, bineînţeles, spuse Mariko blând, mişcată de durerea lui. Te rog, nu-ţi face griji acum, Anjin-san, te vei gândi la toate mâine.

Kiku schiţă un zâmbet, dar era furioasă pe ea însăşi. Trebuia să fi fost mai atentă, îşi spuse. Proasto, proasto, proasto! Mariko-san avea nevoie de tine! Ai lăsat ca seara să fie stricată şi vraja s-a dus, s-a dus, s-a dus!

Într-adevăr, senzualitatea grea, aproape palpabilă, care-i cuprinsese pe toţi dispăruse. Poate că este tot atât de bine, gândi ea. Cel puţin, Mariko şi Anjin-san sunt apăraţi pentru încă o noapte.

Bietul om, biata doamnă. E atât de trist. Îi privi cum discutau, apoi simţi o schimbare în tonul lor.

— Acum trebuie să te las, spuse Mariko în latină.

— Să plecăm împreună.

— Te implor să rămâi. Pentru onoarea ta şi a ei. Şi a mea, Anjin-san.

— Nu vreau acest dar al tău, spuse el. Te vreau pe tine.

— Sunt a ta, crede-mă, Anjin-san. Te rog, rămâi, te implor, şi să ştii că-n noaptea asta sunt a ta.

El nu insistă ca ea să rămână.

*

* *

După ce ea plecă, el se lungi pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi-şi aţinti privirile pe fereastră, în întunericul nopţii. Ploaia răpăia pe olane, vântul sufla în rafale blânde dinspre mare.

Kiku îngenunche în faţa lui şi rămase nemişcată. Picioarele-i înţepeniseră. I-ar fi plăcut să se lungească şi ea, dar nu voia să-l tulbure nici prin cea mai uşoară mişcare. Nu eşti obosită. Picioarele nu te dor, îşi spuse. Ascultă ploaia şi gândeşte-te la lucruri plăcute. Gândeşte-te la Omi-san şi la Casa de Ceai din Mishima, şi că eşti în viaţă, şi că tot cutremurul de ieri n-a fost decât un cutremur printre atâtea

altele. Gândeşte-te la Toranaga-sama şi la preţul nemaipomenit de mare pe care Gyoko-san a îndrăznit să-l ceară la început pentru contractul tău. Prezicătorul a avut dreptate, norocul tău o va face bogată cum nici n-a visat. Şi dacă acest lucru s-a adeverit, de ce nu s-ar adeveri şi restul? Că într-o zi ai să te măriţi cu un samurai, căruia îi vei face cinste şi vei avea un fiu de la el, şi ai să trăieşti mult şi o să mori la o vârstă înaintată, făcând parte din familia lui, bogată şi respectată, şi că, miracolul miracolelor, fiul tău va ajunge la un rang egal — de samurai — cu cel al fiilor lui.

Kiku începu să radieze de fericire pentru viitorul ei incredibil şi minunat.

După un timp Blackthorne se întinse voluptos cuprins de o oboseală plăcută. O văzu şi zâmbi.

— *Nan desu ka,* Anjin-san?

El clătină din cap blând, se ridică şi deschise uşa de la camera alăturată. Nu era nici o slujnică care să îngenuncheze lângă aşternuturile matlasate. El şi Kiku erau singuri în casa mică şi încântătoare.

El intră în camera de dormit şi începu să-şi scoată chimonoul. Ea se grăbi să-l ajute. El se dezbrăcă de tot, apoi îşi puse chimonoul uşor, de mătase, pentru dormit, pe care ea i-l ţinu. Ea deschise plasa contra ţânţarilor şi el se lungi.

Apoi se schimbă şi Kiku. El o văzu cum îşi scoate *obi*-ul, apoi chimonoul de deasupra şi chimonoul mai mic, de un verde foarte pal, cu bordură stacojie şi, în sfârşit, jupa. Ea-şi puse chimonoul de dormit, de culoarea piersicii, apoi îşi scoase peruca sofisticată de ceremonie şi-şi lăsă părul slobod. Era negru, bătând în albastru, frumos şi foarte lung.

Ea îngenunche lângă plasă.

— *Dozo,* Anjin-san?

— *Domo,* spuse el.

— *Domo arigato goziemashita,* şopti ea.

Se strecură sub plasă şi se lungi lângă el. Lumânările şi lămpile cu ulei ardeau dând o lumină strălucitoare. El era bucuros de lumină, pentru că fata era atât de frumoasă.

Dorinţa lui disperată se stinsese, deşi durerea rămăsese. Nu te doresc, Kiku-chan, gândi. Chiar dacă ai fi Mariko, ar fi la fel. Chiar dacă eşti cea mai frumoasă femeie pe care am

văzut-o vreodată, mai frumoasă chiar decât Midori-san, despre care am crezut că e mai frumoasă decât o zeiţă. Nu te doresc. Mai târziu poate, dar acum nu, îmi pare rău.

Ea-şi întinse mâna şi-l atinse.

— Dozo?

— *Iyé,* spuse el blând, clătinând din cap.

Îi ţinu mâna, apoi îşi strecură un braţ pe sub umerii ei. Ascultătoare, ea se cuibări lângă el, înţelegând imediat. Parfumul ei se amesteca cu prospeţimea cearşafurilor şi aşternutului. Sunt atât de curate, gândi el, totul atât de neînchipuit de curat.

Ce voise să spună Rodrigues cu: „Japoniile sunt raiul pe pământ, englezule, dacă ştii unde să priveşti”, sau: „Acesta e paradisul, englezule.” Nu-mi amintesc. Ştiu doar că nu era acolo, pe mare, unde am crezut că este.

Raiul pe pământ este aici.

Capitolul 41

Olăcarul galopa în noapte pe drum, către satul adormit. Cerul se-ngâna de ziuă şi bărcile pescăreşti, ce trăseseră cu năvodul peste noapte pe lângă bancurile de peşti, tocmai intrau în port. El călărise din Mishima fără popas, prin trecătorile din munţi şi pe drumuri proaste, luându-şi cai odihniţi de oriunde putea.

Calul tropăia pe uliţele satului — ochi nevăzuţi urmărindu-l — şi-o apucă pe drum, în sus, către fortăreaţă. Steagul lui purta însemnele lui Toranaga şi el cunoştea noua parolă. Cu toate acestea, a fost somat şi cercetat de patru ori înainte de-a fi lăsat să intre şi să fie primit de ofiţerul de strajă.

— Depeşă urgentă de la Mishima, Naga-san, de la seniorul Hiro-matsu.

Naga luă sulul de hârtie şi se grăbi înăuntru. La uşa puternic păzită se opri.

— Tată?

— Da.

Naga trase uşa glisantă şi aşteptă. Sabia lui Toranaga alunecă înapoi în teacă. Una din străji aduse o lampă cu ulei.

Toranaga, care stătea în capul oaselor sub plasa contra ţânţarilor, rupse sigiliul. În urmă cu două săptămâni îi poruncise lui Hiro-matsu să meargă-n taină, cu un regiment de elită, la Mishima, oraşul-cetate de pe drumul Tokaido, care păzea intrarea în pasul ce ducea peste munţi către oraşele din nord, Atami şi Odawara. Odawara era punctul cheie în apărarea întregului Kwanto.

Hiro-matsu scria:

„Alteţă, fratele tău vitreg, Zataki, senior de Shinano, a ajuns astăzi aici venind din Osaka. A cerut un bilet de liberă trecere spre Anjiro, ca să te vadă. El călătoreşte oficial cu o sută de samurai şi slujitori sub însemnele «noului» Consiliu al Regenţilor. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că veştile doamnei Kiritsubo sunt adevărate. Zataki a ajuns un trădător şi se făleşte în văzul tuturor cu alianţa lui cu Ishido. Ceea ce ea n-a ştiut e că acum Zataki e regent în locul seniorului Sugiyama. El mi-a arătat numirea oficială, semnată aşa cum

trebuie de Ishido, Kiyama, Onoshi şi Ito. Tot ce-am putut face a fost să-mi strunesc oamenii în faţa neobrăzării lui şi să dau ascultare poruncilor tale ca să las orice sol de la Ishido să treacă. Eu, cu mâna mea, am vrut să-l omor pe ticălosul ăsta. Cu el călătoreşte preotul barbar Tsukku-san, care a sosit pe mare în portul Numazu, venind din Nagasaki. El a cerut învoire să te viziteze, aşa că l-am trimis cu acelaşi grup. Am pus două sute din oamenii mei ca să-i însoţească. Au să ajungă în Anjiro peste două zile. Când te întorci la Yedo? Iscoadele spun că Jikkyu strânge în taină oaste şi vin veşti din Yedo cum că sunt gata să treacă de partea lui Ishido şi clanurile din nord, acum când provincia Shinano a lui Zataki e împotriva ta. Eu te rog stăruitor să părăseşti Anjiro de-ndată şi să te retragi pe mare. Să-l laşi pe Zataki să te urmeze la Yedo, unde putem să ne ocupăm de el cum se cuvine."

Toranaga lovi duşumeaua cu pumnul.

— Naga-san. Adu-i aici imediat pe Buntaro-san, Yabu-san şi Omi-san.

Ei sosiră foarte repede. Toranaga le citi misiva.

— Mai bine am opri toată instrucţia. Să trimitem regimentul de muschete şi toţi oamenii în munţi. N-avem acum nevoie să se afle ceva despre măsurile noastre de pază.

Omi spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar dacă aţi întâmpina coloana dincolo de munţi? Să zicem la Yokosé. Invitaţi-l pe seniorul Zataki — alese titlul cu grijă — să bea ape la una din aşezările cu izvoare din apropiere, dar întâlnirea s-o aveţi la Yokosé. Apoi, după ce v-a înmânat mesajul, el şi toţi oamenii lui se pot întoarce şi pot fi însoţiţi până la hotar, sau lichidaţi, exact după cum vă este voia.

— Nu cunosc Yokosé-ul.

Yabu spuse plin de importanţă:

— E frumos, Alteţă, e aproape în mijlocul Izu-ului, peste munţi, într-o depresiune. E lângă râul Kano. Kano curge spre nord şi la sfârşit de tot trece prin Mishima şi prin Numazu şi ajunge la mare, *neh?* Yokosé e la răscrucea drumurilor care merg de la nord la sud şi de la răsărit la apus. Da, Yokosé ar fi un loc bun pentru întâlnire, Alteţă. Aşezarea cu izvoare

calde Shuzenji e-n apropiere — foarte fierbinţi, foarte bune —, una din cele mai bune de la noi. Ar trebui s-o vizitaţi, Alteţă. Cred că Omi-san a dat un sfat bun.

— Am putea s-o apărăm uşor?

Omi spuse repede:

— Da, Alteţă. Există un pod. Coastele munţilor sunt foarte povârnite. Cine atacă ar trebui să lupte pe un drum ce şerpuieşte-n sus. Amândouă trecătorile pot fi ţinute de câţiva oameni. N-ai putea niciodată să intri într-o ambuscadă. La nevoie, noi avem destui oameni ca să vă apărăm şi să măcelărim de zece ori numărul lor.

— Îi măcelărim indiferent de ce se-ntâmplă, *neh?* spuse Buntaro cu dispreţ. Dar mai bine acolo decât aici. Alteţă, vă rog lăsaţi-mă pe mine să păzesc locul. Cinci sute de arcaşi — toţi călări —, nici o muschetă, aceştia adăugaţi la oamenii pe care i-a trimis tatăl meu, va fi mai mult decât destul.

Toranaga verifică data de pe misivă.

— Când au s-ajungă la răscrucea de drumuri?

Yabu privi spre Omi pentru confirmare.

— Diseară cel mai devreme, nu?

— Da. Poate mâine-n zori.

— Buntaro-san, pleci imediat, spuse Toranaga. Opreşte-i la Yokosé, dar ţine-i de cealaltă parte a râului. Eu am să pornesc mâine în zori cu altă sută de oameni. Ar trebui să fim acolo pe la prânz. Yabu-san, pentru moment, dumneata iei comanda regimentului nostru de muschete şi ne asiguri retragerea. Organizează o ambuscadă pe şoseaua Heikawa, la linia orizontului, astfel ca noi să ne putem retrage printre oamenii tăi, dacă e nevoie.

Buntaro dădu să plece, dar se opri când Yabu spuse încurcat:

— Cum ar putea fi vorba de trădare, Alteţă? Ei n-au decât o sută de oameni.

— Mă aştept la trădare. Seniorul Zataki nu şi-ar pune capul în mâinile mele fără un plan, pentru că, bineînţeles, eu am să-i iau capul dacă am să pot, spuse Toranaga. Dacă nu ar fi el în fruntea oamenilor săi credincioşi, noi am avea o şansă mult mai bună ca să trecem prin munţii lui. Dar de ce riscă el totul? De ce?

Omi spuse şovăind:

— S-ar putea să se pregătească să devină iar aliat?

Ei ştiau cu toţii rivalitatea ce exista de vreme îndelungată între cei doi fraţi vitregi. O rivalitate amicală până acum.

— Nu, nu e el acela. N-am avut niciodată încredere în el. V-aţi încrede vreunul din voi în el acum?

Ei clătinară din cap.

Yabu spuse:

— Cu siguranţă nu e nimic care să vă îngrijoreze, Alteţă. Seniorul Zataki e regent, da, dar el e doar un sol, *neh?*

Prostule, voia Toranaga să strige, nu înţelegi nimic?

— În curând o să aflăm. Buntaro-san, pleci imediat.

— Da, Alteţă. Am să aleg locul de întâlnire cu grijă, dar să nu-l lăsaţi mai aproape de zece paşi. Am fost cu el în Coreea. E mult prea iute când mânuieşte sabia.

— Da.

Buntaro se îndepărtă grăbit. Yabu spuse:

— Poate că Zataki e ispitit să-l trădeze pe Ishido. Îl îmbie oare vreo răsplată? Ce l-ar ispiti? Chiar şi fără el în frunte, munţii Shinano sunt periculoşi.

— Ispita e limpede, spuse Toranaga. El vrea Kwanto-ul. Nu asta doreşte el, nu asta a dorit întotdeauna? Nu asta vor toţi duşmanii mei? Nu asta doreşte Ishido însuşi?

Ei nu-i răspunseră. Nu mai era nevoie.

Toranaga spuse grav:

— Buddha, ajută-ne. Pacea lui *taikō* s-a terminat. Începe războiul.

*

* *

Urechile lui Blackthorne, obişnuite cu marea, auziseră zgomotul copitelor ce se apropiau în grabă şi-i şoptiseră că e pericol. Se trezise imediat din somn, gata de atac sau de retragere, cu toate simţurile în alertă. Tropotul trecu, apoi o luă pe deal în sus, către fortăreaţă, ca din nou să nu se-mai audă.

Aşteptă. Nici un sunet de escortă nu le urmă. Pesemne e un singur mesager, gândi. De unde? E deja război?

Zorile erau aproape. Blackthorne putea zări o bucăţică de cer acoperit cu nori grei, de ploaie. Aerul cald, îmbibat de

sare, flutura din când în când plasa. Un ţânţar bâzâia anemic pe dinafară. El era foarte încântat că se găsea înăuntru, apărat, pentru moment. Bucură-te de siguranţă şi linişte, atâta vreme cât sunt, îşi spuse.

Kiku dormea lângă el ghemuită ca un pisoi. Ciufulită de somn, ea-i părea mai frumoasă. El se întinse cu grijă în moliciunea cuverturilor matlasate de pe duşumeaua acoperită cu *tatami.*

Aşternutul ăsta e mult mai bun decât un pat. Mai bun decât oricare cabină, cu mult mai bun! Dar în curând o să fii înapoi pe navă, *neh?* Curând o să te arunci asupra Corăbiei Negre şi-ai s-o capturezi, *neh?* Cred că Toranaga s-a-nvoit, deşi n-a spus-o clar. N-a fost el de acord chiar în felul lor japonez? „Nimic nu se poate face în Japonia niciodată decât în felul japonezilor.” Da, cred că e adevărat.

Am vrut să ştiu mai multe. Nu i-a spus el lui Mariko să tălmăcească totul şi să-mi explice problemele lui politice?

Am vrut bani ca să-mi cumpăr un nou echipaj. Nu mi-a dat el două mii de *koku?*

Am cerut două sau trei sute de corsari. Nu mi-a dat el două sute de samurai, cu toată puterea şi rangul de care am nevoie? O să-mi dea ei ascultare? Bineînţeles. El m-a făcut samurai şi *hatamoto.* Aşa că o să-mi dea ascultare cu preţul vieţii. Am să-i aduc la bordul lui *Erasmus* şi ei au să fie detaşamentul meu de asalt, iar eu o să-i conduc la atac.

Cât de neînchipuit de norocos sunt! Am tot ce-mi doresc. În afară de Mariko. Dar o am chiar şi pe ea. Am sufletul şi iubirea ei. Şi i-am avut trupul noaptea trecută, noaptea de vrajă, care n-a existat niciodată. Ne-am iubit fără s-o facem de-adevărat. E vreo diferenţă? între mine şi Kiku nu e iubire, doar o dorinţă care a înmugurit. Pentru mine a fost fantastic. Sper că şi pentru ea a fost la fel. Am încercat să fiu ca un japonez, să-mi fac datoria şi să-i fiu pe plac, după cum şi ea mi-a fost mie.

Îşi aminti cum folosise un Inel al Plăcerii. Se simţise foarte stângaci şi timid şi se-ntorsese cu spatele ca să şi-l pună, înlemnit la gândul că-şi va pierde toată vigoarea. După aceea, au făcut dragoste iar şi iar. Trupul ei tremura şi se răsucea, iar freamătul îi trezise o dorinţă atât de arzătoare

cum nu mai cunoscuse niciodată în viaţa lui.

Apoi, când îşi revenise, începuse să râdă şi ea şoptise: „De ce râzi?” iar el răspunsese: „Nu ştiu decât că mă faci fericit”.

N-am râs niciodată până acum în momentul acela. Dar asta a făcut ca totul să fie perfect. N-o iubesc pe Kiku-san, îmi place doar s-o dezmierd. O iubesc pe Mariko-san din adâncul inimii şi-mi place Fujiko-san.

Ai împărţi perna cu Fujiko? Nu. Cred, cel puţin, că n-aş putea.

Nu e asta datoria ta? Dacă accepţi privilegiile de samurai şi ceri de la alţii să te trateze ca pe un adevărat samurai, nu înseamnă că trebuie să-ţi asumi şi responsabilităţi şi îndatoriri, *neh?* Doar aşa e corect şi onorabil, *neh?* E datoria ta să-i dăruieşti lui Fujiko-san un fiu.

Şi Felicity? Ce-ar zice ea?

Când ai să pleci departe, pe mare, ce are să se întâmple cu Fujiko-san şi ce are să se întâmple cu Mariko-san? Ai să revii într-adevăr aici, renunţând la titlul de cavaler şi la onorurile chiar mai mari care, cu siguranţă, ţi se vor da, dacă ai să te-ntorci încărcat de bogăţii? Ai să navighezi iar în oceanul duşmănos, ai să te lupţi iar cu furtunile, ce-ţi îngheaţă sângele-n vine, din strâmtoarea Magellan, ai să înduri iar întinderi nesfârşite de apă, scorbut şi revolte pentru alte şase sute nouăzeci şi opt de zile, ca să debarci a doua oară aici? Ca să iei viaţa *asta* de la capăt?

Hotărăşte!

Apoi îşi aminti ce-i spusese Mariko despre cămăruţele minţii: „Fii japonez, Anjin-san, ca să supravieţuieşti. Fă ce facem noi, lasă-te în voia *karmei* fără să-ţi fie ruşine. Forţele pe care nu le stăpâneşti, lasă-le, dă-le pace. Pune toate lucrurile în cămăruţele lor separate şi ascultă de *wa,* de armonia vieţii. Supune-te, Anjin-san, *karma e karma, neh?”*

Da. Când o să vină vremea o să hotărăsc.

Mai întâi trebuie să-mi strâng un echipaj, după aceea voi lua Corabia Neagră, apoi am să fac ocolul pământului către Anglia. Ajuns la Londra, am să cumpăr şi am să echipez navele de război. Când totul va fi pregătit, voi hotărî. *Karma e karma.*

Kiku se mişcă şi se vârî mai bine sub aşternut, cuibărindu-se mai aproape de el. Îi simţi căldura prin chimonourile lor de mătase şi sângele începu să-i clocotească în vine.

— Anjin-san, murmură ea încă adormită.

— *Hai?*

N-o trezi. Se mulţumi s-o legene şi să se odihnească, încântat de seninătatea pe care i-o adusese supunerea. Dar, înainte de a se lăsa pradă somnului, o binecuvântă pe Mariko pentru ceea ce-l învăţase.

*

* *

— Da, Omi-sama, cu siguranţă, spuse Gyoko. Am să-l aduc pe Anjin-san imediat. Vă rog, iertaţi-mă. Ako, vino cu mine.

Gyoko o trimise pe Ako după ceai, apoi ţâşni în grădină, întrebându-se ce veşti importante adusese mesagerul călare, pe care-l auzise galopând în noapte. Şi de ce e Omi atât de ciudat astăzi? se întrebă ea. De ce e atât de neprietenos, dur şi periculos? Şi de ce a venit el însuşi cu o sarcină de slugă? De ce n-a trimis un samurai oarecare?

Ah, cine ştie? Omi e bărbat! Şi pe ei cum poţi să-i înţelegi, mai ales pe samurai? Ceva nu e-n regulă... Să fi adus mesagerul o înştiinţare de război? Cred că da. Dacă e război, e război, iar războiul nu ne-a stricat niciodată afacerile. *Daimyo* şi samuraii tot o să aibă nevoie de distracţii, ca întotdeauna — chiar mai abitir în timp de război —, şi, în război, banii înseamnă mai puţin ca oricând pentru ei. Bun, bun, bun!

Zâmbi în sinea ei. Îţi aminteşti vremurile din războiul de acum patruzeci şi ceva de ani, când tu aveai şaptesprezece ani şi-n cinstea ta se închinau pocale în Mishima? Îţi aminteşti de râsetele şi de nopţile acelea? Îţi aminteşti când îl serveai pe însuşi Moş Chelie, tatăl lui Yabu, drăguţul domn bătrân care-i fierbea pe criminali, la fel ca fiul lui, mai târziu? Îţi aminteşti cât de mult trebuia să munceşti ca să-l domoleşti, spre deosebire de fiu! Gyoko chicoti. Am împărţit perna trei zile şi trei nopţi, apoi mi-a fost stăpân un an întreg. Au fost vremuri bune... şi el a fost un bărbat bun. O,

şi ce ne-am mai făcut de cap!

Război sau pace, ce contează! *Shigata ga nai?* Am destui bani investiţi la cămătari şi la negustorii de orez, un pic aici, un pic dincolo. Apoi mai e fabrica de *saké* în Odawara, Casa de Ceai din Mishima, care înfloreşte, iar astăzi, seniorul Toranaga, care are de gând să cumpere contractul lui Kiku!

Da, ne aşteaptă vremuri interesante! Şi ce frumoasă a fost noaptea trecută. Kiku a fost magnifică la izbucnirea lui Anjin-san. La fel de iscusită ca oricare curtezană din ţară. Apoi, când doamna Toda îi părăsise, măiestria lui Kiku făcuse ca totul să fie desăvârşit şi noaptea o adevărată bucurie.

Ah, bărbaţii şi femeile! Sunt atât de previzibili. Mai ales bărbaţii.

Ei rămân toată viaţa copii. Vanitoşi, dificili, teribili, cu toane, docili, cruzi — minunaţi foarte rar —, dar toţi născuţi cu acel unic, incredibil amănunt care răscumpără totul şi căruia noi în negoţ îi spunem Rădăcină de Jad, Cap de Turturică, Piscul Bărbatului, Suliţă-n Avânt, sau, pur şi simplu, Bucată de Carne.

Ce jignitor! Şi, totuşi, cât de nimerit!

Gyoko chicoti şi se-ntrebă pentru a mia oară, pe toţi zeii vii, morţi şi care încă se vor naşte, ce naiba ne-am face pe lumea asta fără Bucata de Carne?

Se grăbi din nou, paşii ei făcând doar atâta zgomot cât să-şi anunţe prezenţa. Urcă treptele lustruite, de cedru. Bătu la uşă discret.

— Anjin-san, Anjin-san, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga a trimis după dumneata. Ţi se porunceşte să mergi degrabă la fortăreaţă.

— Ce? Ce-ai spus?

Ea repetă în cuvinte mai simple.

— A! înţeleg! Perfect... Eu acolo repede, îl auzi ea spunând cu accentul lui nostim.

— Îmi pare rău, iartă-mă. Kiku-san?

— Da, *mama-san.* Într-o clipă *shoji se* deschise. Kiku-i zâmbea, cu chimonoul strâns pe trup şi părul într-o neorânduială plăcută. Bună dimineaţa, *mama-san,* ai dormit bine?

— Da, da, mulţumesc. Îmi pare rău că te deranjez. Kiku-

san, vrei ceai proaspăt?

— O!

Zâmbetul lui Kiku dispăru. Aceasta era formula pe care Gyoko o putea folosi fără grijă în faţa oricărui client şi prin care-i spunea lui Kiku că Omi-san, clientul ei favorit, se afla la Casa de Ceai. Atunci Kiku îşi putea termina mai repede povestea, cântecul sau dansul şi se ducea la Omi, dacă voia. Kiku împărţea perna cu foarte puţini, cu toate că-i distra pe mulţi, dacă plăteau taxa. Foarte, foarte puţini îşi puteau permite toate serviciile ei.

— Ce este? întrebă Gyoko atent.

— Nimic, *mama-san.* Anjin-san, strigă Kiku veselă, vrei un ceai?

— Da, te rog.

— Imediat, spuse Gyoko! Grăbeşte-te, copilă!

— Da, stăpână.

Ako aduse tava de ceai şi două ceşti şi turnă, iar Gyoko plecă, scuzându-se din nou că-l deranjase.

Kiku însăşi îi dădu lui Blackthorne ceaşca. El o bău cu sete, apoi ea-l ajută să se-mbrace. Ako îi pregăti lui Kiku alt chimonou. Kiku era foarte atentă, dar o preocupa gândul că-n curând va trebui să-l însoţească pe Anjin-san până dincolo de poartă şi să-l salute la plecare. Aşa cereau bunele maniere. Mai mult decât atât, era privilegiul şi datoria ei. Numai curtezanelor de primă clasă li se permitea să meargă dincolo de poartă şi să acorde această rară cinste; toate celelalte trebuiau să rămână în curte. Ea nici nu concepea să nu termine noaptea aşa cum era de aşteptat, ar fi fost o insultă cumplită pentru oaspetele ei şi, totuşi...

Pentru prima oară în viaţa ei Kiku nu voia să salute un oaspete la plecare în faţa unui alt oaspete.

Nu pot, nu-l pot saluta pe Anjin-san în faţa lui Omi-san.

De ce? se-ntrebă ea. Pentru că Anjin-san e barbar şi ţi-e ruşine că toată lumea o să ştie că te-a avut un barbar? Nu. Tot Anjiro ştie deja şi un bărbat e ca oricare altul, în majoritatea cazurilor. Bărbatul ăsta e samurai, *hatamoto* şi amiralul navelor seniorului Toranaga! Nu, nici vorbă de aşa ceva.

Atunci ce e?

În noaptea asta mi-a fost ruşine de ce i-a făcut Omi-san. Aşa cum tuturor ar trebui să ne fie ruşine. Omi-san nu trebuia niciodată să facă aşa ceva. Anjin-san e însemnat cu fierul roşu şi degetele mele parcă simţeau semnul prin mătasea chimonoului. Îmi crăpa mie obrazul de ruşine pentru el, pentru că e un om bun căruia nu trebuia să i se fi făcut aşa ceva.

Mă simt murdărită?

Nu, bineînţeles că nu, doar ruşinată faţă de el. Şi ruşinată pentru Omi-san că l-a umilit.

Apoi, în tainiţa minţii o auzi pe *mama-san* spunându-i iar: „Copilă, copilă, lasă-i pe bărbaţi cu treburile lor... Râsul e consolarea noastră faţă de ei, faţă de lume, faţă de zei şi în faţa bătrâneţii.”

— Kiku-san?

— Da, Anjin-san?

— Acum plec.

— Da. Să mergem împreună, spuse ea.

El îi prinse faţa cu tandreţe în mâinile lui aspre şi o sărută.

— Mulţumesc. Cuvintele nu destule ca să mulţumesc.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Te rog, dă-mi voie să-ţi mulţumesc, Anjin-san. Acum să plecăm.

Îi îngădui lui Ako să-i aranjeze pentru ultima oară părul lăsat slobod pe spate, îşi legă eşarfa chimonoului şi plecă cu el.

Kiku mergea alături de el, aşa cum era privilegiul ei, nu la câţiva paşi în urmă, cum era obligată ca soţie, concubină, fiică sau slujnică. Pentru o clipă el îşi puse mâna pe umărul ei şi asta o dezgustă, pentru că nu erau în intimitatea camerei. Apoi ea avu o presimţire bruscă, îngrozitoare, că el avea s-o sărute în public, la poartă, cum îi pomenise Mariko despre acest obicei al barbarilor. O, Buddha, fă să nu se-ntâmple, gândi ea aproape leşinată de groază.

Săbiile lui se găseau în camera de primire. Obiceiul era ca toate armele să fie lăsate sub pază, în afara camerelor de plăceri, spre a preveni încăierările sângeroase cu alţi clienţi şi, de asemeni, spre a opri vreo doamnă să-şi pună capăt vieţii. Nu toate doamnele din Lumea Sălciilor erau fericite şi

norocoase.

Blackthorne îşi puse săbiile la cingătoare. Cu plecăciunile de rigoare, Kiku îl conduse în verandă, unde el îşi puse încălţările. Gyoko şi celelalte doamne erau adunate să i se încline la plecare, ca unui oaspe de vază. Dincolo de poartă era piaţa satului şi marea. Acolo se aflau mulţi samurai, învârtindu-se încoace şi-ncolo, Buntaro fiind printre ei. Kiku nu-l vedea pe Omi, deşi era sigură că el o privea de pe undeva.

Anjin-san părea cumplit de înalt şi ea atât de micuţă lângă el. Tocmai traversau curtea. Amândoi îl văzură pe Omi în acelaşi timp. El stătea lângă poartă.

Blackthorne se opri.

— ’Mneaţa, Omi-san, spuse el ca unui prieten şi se înclină ca unui prieten, neştiind că Omi şi Kiku erau mai mult decât amici. Cum ar putea să ştie, gândi ea. Nimeni nu i-a spus. De ce să-i spună? Şi, oricum, ce importanţă are?

— Bună dimineaţa, Anjin-san.

Vocea lui Omi era, de asemeni, prietenoasă, dar ea văzu că el se înclină doar atât cât să fie de ajuns. Apoi privirea lui se întoarse din nou spre ea şi ea se înclină, zâmbindu-i.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Vizita Domniei tale face o cinste deosebită acestei case.

— Mulţumesc, Kiku-san. Mulţumesc.

Ea-i simţi privirea scrutătoare, dar se prefăcu că n-o vede, ţinându-şi ochii plecaţi cu modestie. Gyoko, slujnicele şi curtezanele, care erau libere, priveau din verandă.

— Eu merg la fortăreaţă, Omi-san, spuse Blackthorne. Totul e bine?

— Da. Seniorul Toranaga a trimis după dumneata.

— Merg acum. Sper te văd curând.

— Da.

Kiku îşi ridică ochii. Omi încă mai avea privirile pironite asupra ei. Ea-i zâmbi şi privi către Anjin-san. El se uita atent spre Omi; apoi, simţindu-i privirile, se-ntoarse spre ea şi-i zâmbi şi el. Ei i se păru un zâmbet forţat.

— Îmi pare rău, Kiku-san. Omi-san, trebuie să plec acum.

Se înclină spre Omi. Salutul îi fu întors. Ieşi apoi pe poartă. Ea-l urmă abia trăgându-şi sufletul. Mişcarea încetă

în piaţă. În tăcerea ce se lăsase, ea-l văzu întorcându-se şi, pentru o clipă de groază, fu sigură că el avea s-o îmbrăţişeze. Dar, spre marea ei uşurare, el n-o făcu, rămase doar acolo aşteptând, aşa cum face o persoană civilizată.

Ea se înclină cu toată tandreţea de care era capabilă, privirea lui Omi sfredelind-o.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse ea şi zâmbi numai spre el. Un oftat străbătu piaţa. Mulţumesc. Apoi adăugă formula de o politeţe deosebită: Te rog, mai vino pe la noi. Am să număr clipele până ne vom reîntâlni.

El se înclină exact cu nepăsarea care se cuvenea şi se îndepărtă arogant ca un samurai de vază. Apoi, pentru că el o tratase foarte corect şi pentru a-l pedepsi pe Omi, care-l salutase cu răceală, ea, în loc să se întoarcă imediat în casă, rămase unde se afla şi privi după Anjin-san, făcându-i o cinste şi mai mare. Aşteptă până ce el ajunse la ultimul colţ. Îl văzu privind înapoi. El îi făcu o dată semn cu mâna. Ea se înclină foarte adânc, încântată acum de atenţia din piaţă, prefăcându-se că n-o vede. Şi, numai când el nu se mai zări deloc, ea plecă înapoi spre casă. Mândră şi păşind elegant. Până se-nchise poarta, fiecare bărbat o privi, sorbind din ochi o asemenea frumuseţe, plini de invidie pe Anjin-san, care probabil că era un bărbat straşnic, dacă ea aşteptase în felul acesta.

— Eşti atât de drăguţă, spuse Omi.

— Aş vrea să fie adevărat, Omi-san, spuse ea, cu un zâmbet rece. Vreţi puţin ceai, Omi-sama? Sau mâncare?

— Cu tine, da.

Gyoko li se alătură mieroasă:

— Vă rog să-mi scuzaţi proastele maniere, Omi-sama. Nu luaţi masa cu noi? Aţi servit masa de dimineaţă?

— Nu, nu încă, dar nu mi-e foame. Omi îşi aruncă privirea spre Kiku. Tu ai mâncat deja?

Gyoko îi întrerupse prietenoasă.

— Omi-sama, lăsaţi-ne să vă aducem ceva ce n-o să fie prea nepotrivit. Kiku-san, după ce te schimbi, ai să mi te-alături, *neh?*

— Bineînţeles. Vă rog să mă scuzaţi, Omi-sama, că mă înfăţişez în felul acesta. Îmi pare rău.

Fata plecă în fugă mimând o fericire pe care n-o simţea. Ako alergă în urma ei.

Omi spuse scurt:

— Aş dori să fiu cu ea diseară, pentru masă şi distracţie.

— Bineînţeles, Omi-sama, răspunse Gyoko cu o plecăciune adâncă, ştiind că ea n-avea să fie liberă. Domnia ta îmi onorezi casa şi ne faci o prea mare cinste. Kiku-san e atât de norocoasă că e aleasa Domniei tale.

*

* *

— Trei mii de *koku?*

Lui Toranaga nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Da, Alteţă, spuse Mariko. Ei se aflau în cetate, în veranda singuratică. Ploaia începuse, dar nu micşorase zăpuşeala zilei. Ea se simţea lipsită de viaţă, foarte obosită şi tânjea după răcoarea toamnei. Îmi pare rău, dar n-am putut deloc s-o fac pe femeie să lase din preţ. Am discutat până aproape de ziuă. Îmi pare rău, Alteţă, dar mi-aţi poruncit să-nchei târgul noaptea trecută.

— Dar trei mii, Mariko-san! Asta e înşelătorie curată!

De fapt, Toranaga era bucuros să aibă o nouă problemă care să-i abată gândurile de la grijile ce-l frământau. Preotul creştin Tsukku-san, care călătorea cu Zataki, regentul parvenit, nu prevestea altceva decât necazuri. El cercetase orice posibilitate de scăpare, fiecare drum de retragere, sau de atac, pe care orice om şi le-ar putea imagina, şi răspunsul era întotdeauna acelaşi: dacă Ishido se mişcă rapid, sunt pierdut.

Trebuie să câştig timp, dar cum?

Dacă aş fi în locul lui Ishido, aş porni acum, înainte de a se opri ploile.

Ar avea oamenii exact în aceeaşi poziţie în care-i aveam eu şi *taikō* când l-am distrus pe Beppu. Acelaşi plan va câştiga întotdeauna — e atât de simplu! Ishido nu poate fi aşa de prost să nu vadă că singura cale adevărată de a apăra Kwanto-ul este să stăpâneşti Osaka şi toate pământurile dintre Yedo şi Osaka. Atâta vreme cât Osaka nu e de partea ta, Kwanto-ul e în primejdie. *Taikō* a ştiut-o, de ce altceva mi l-a dat mie? Fără Kiyama, Onoshi şi preoţii barbari...

Cu un efort Toranaga puse ziua de mâine în propria ei cămăruţă şi se concentră numai asupra acestei sume imposibile de bani.

— Trei mii de *koku,* nici nu intră în discuţie!

— Şi eu zic la fel, Alteţă. Aveţi dreptate. E numai şi numai vina mea. M-am gândit că până şi cinci sute ar fi prea mult, dar Gyoko n-a vrut cu nici un chip să lase din preţ. Ar mai fi totuşi ceva.

— Ce?

— Gyoko a cerut privilegiul de a reduce preţul la două mii cinci sute de *koku* dacă i-aţi face cinstea să primiţi s-o vedeţi între patru ochi pentru un ceas.

— O *mama-san* ar renunţa la cinci sute de *koku* doar ca să vorbească cu mine?

— Da, Alteţă.

— De ce? întrebă el bănuitor.

— Ea mi-a spus motivul, Alteţă, dar m-a rugat cu umilinţă să i se permită să vă explice personal. Cred că propunerea ei v-ar interesa, Alteţă. Şi cinci sute de *koku...* ar fi o economie. Mă simt îngrozitor că n-am putut să fac un aranjament mai bun, chiar dacă Kiku-san e de prima clasă şi merită întru totul acest statut. Ştiu că v-am înşelat aşteptările.

— Aşa-i, spuse Toranaga posac. Chiar şi o mie ar fi prea mult. Ăsta e Izu, nu Kyoto!

— Aveţi perfectă dreptate, Alteţă. I-am spus femeii că preţul e aşa mare că eu însămi nu pot să fiu de acord cu el, deşi îmi dăduserăţi porunci precise să închei târgul noaptea trecută. Sper că-mi veţi ierta nesupunerea, dar i-am spus că va trebui mai întâi să mă consult cu doamna Kasigi, mama lui Omi, care este doamna cu vârsta cea mai respectabilă de aici, înainte ca aranjamentul să fie încheiat.

Toranaga se lumină, uitând celelalte griji.

— A, deci este şi nu prea este aranjat...

— Nu, Alteţă. Nimic nu e încheiat până nu mă sfătuiesc cu doamna. I-am spus c-am să-i dau un răspuns astăzi, la prânz. Vă rog să-mi iertaţi nesupunerea.

— Târgul trebuia să fie încheiat aşa cum am poruncit! Toranaga era încântat în sinea lui că Mariko, cu înţelepciune, îi dăduse şansa de a fi de acord sau nu, fără să-

i fi pus câtuşi de puţin obrazul în joc. N-ar fi fost de conceput ca el să umble cu ocolişuri când e vorba de o simplă problemă de bani. Dar, *oh ko,* trei mii de *koku...* Zici că totuşi contractul fetei merită cu prisosinţă atâta orez cât să hrănească o mie de familii pe timp de trei ani?

— Merită fiecare bob de orez, pentru bărbatul potrivit.

Toranaga o privi scrutător.

— Da? Povesteşte-mi despre ea şi despre ce s-a întâmplat.

Ea-i povesti totul — în afară de simţămintele ei faţă de Anjin-san şi de profunzimea sentimentelor lui faţă de ea. Nici despre oferta pe care i-o făcuse Kiku.

— Bun. Foarte bine. Ai procedat înţelept. Da, spuse Toranaga. Lui trebuie să-i fi plăcut foarte mult ca ea să stea astfel la poartă de prima dată.

Mai toţi din Anjiro aşteptaseră acel moment, să vadă cum aveau să se poarte cei doi, barbarul şi doamna de primă clasă din Lumea Sălciilor.

— Da.

— Cei trei *koku* investiţi pentru el au meritat din plin. Acum o să i se ducă vestea.

— Da, încuviinţă Mariko, tare mândră de succesul lui Blackthorne. Ea e o doamnă excepţională, Alteţă.

Toranaga era intrigat de încrederea lui Mariko în aranjamentul ei. Dar cinci sute de *koku* pentru contract ar fi fost mai corect. Cinci sute de *koku* erau mai mult decât putea să strângă majoritatea *mama-san* într-o viaţă, aşa că numai dacă te gândeşti că una din ele renunţa la cinci sute...

— Merită fiecare bob, zici? Nu prea-mi vine să cred.

— Pentru bărbatul potrivit, Alteţă. Sunt convinsă de asta, dar nu-mi pot da seama cine ar fi bărbatul potrivit.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

— Anjin-san e la intrarea principală, Alteţă.

— Adu-l aici.

— Da, Alteţă.

Toranaga îşi făcu vânt cu evantaiul. O privise pe Mariko pe furiş şi văzuse lumina de o clipă de pe chipul ei. Anume n-o prevenise că trimisese după el.

Ce-i de făcut? Tot ce s-a plănuit încă merge, dar acum am nevoie mai mult ca niciodată de Buntaro, de Anjin-san şi de Omi-san. Şi mai ales de Mariko.

— Bună dimineaţa, Toranaga-sama.

El răspunse la plecăciunea lui Blackthorne şi observă înviorarea lui bruscă când o văzu pe Mariko. Urmară schimburile ceremonioase de politeţuri, după care el zise:

— Mariko-san, spune-i că o să plece cu mine în zori. Şi tu de asemeni. Tu ai să mergi mai departe, la Osaka.

O trecu un fior.

— Da, Alteţă.

— Eu merg la Osaka, Toranaga-sama? întrebă Blackthorne.

— Nu, Anjin-san. Mariko-san, spune-i că eu merg la izvoarele calde de la Shuzenji pentru o zi sau două. Amândoi o să mă însoţiţi până acolo. Tu o să mergi mai departe, la Osaka. El va călători cu tine până la hotar, apoi va merge la Yedo singur.

El îi privi atent în timp ce Blackthorne îi vorbea repede şi insistent.

— Îmi pare rău, Toranaga-sama, dar Anjin-san întreabă cu umilinţă dacă m-aţi putea lăsa pentru încă câteva zile. El zice, vă rog să mă iertaţi, că prezenţa mea ar grăbi teribil lucrurile cu nava lui. Apoi, dacă sunteţi de acord, el ar lua imediat una din navele de coastă ale Domniei voastre şi m-ar aduce la Osaka, el însuşi mergând la Nagasaki, El crede că asta ar putea economisi timp.

— Eu încă n-am hotărât nimic în privinţa navei lui. Nici în legătură cu echipajul. Poate că nici n-o să trebuiască să meargă la Nagasaki. Spune-i-o foarte clar. Nu, nimic nu e hotărât, dar am să mă mai gândesc la cererea lui în legătură cu tine. Mâine veţi afla hotărârea mea. Acum puteţi pleca... O, da, un ultim lucru, spune-i că vreau să-i aflu viaţa şi stirpea din care se trage. El poate să scrie şi tu vei tălmăci, întărindu-i corectitudinea.

— Da, Alteţă. O vreţi imediat?

— Nu. O să fie destul timp când ajunge la Yedo.

Mariko îi explică lui Blackthorne.

— De ce o vrea? întrebă el.

Mariko se holbă la el.

— Anjin-san, toţi samuraii trebuie, bineînţeles, să aibă înregistrate naşterea, moartea, precum şi domeniile lor şi pământurile primite în dar. Cum altfel ar putea un senior să-şi ţină totul în balanţă? Nu e la fel şi-n ţara voastră? Aici, prin lege, toţi oamenii, chiar şi *eta,* sunt trecuţi în acte oficiale: naşteri, morţi, căsătorii. Fiecare cătun, sat, ori stradă din oraş îşi are zapisul său oficial. Cum altfel ai putea fi sigur unde şi cui aparţii?

— Noi nu le scriem. Nu întotdeauna. Şi nu oficial. Fiecare e înregistrat? Fiecare?

— O, da, chiar şi *eta,* Anjin-san. E important, *neh*? Atunci nimeni nu poate spune că e ce nu e, răufăcătorii pot fi prinşi mai uşor, iar bărbaţii şi femeile, ori părinţii nu pot să înşele la căsătorii, *neh?*

Blackthorne lăsă aceasta la o parte, să se gândească mai apoi, şi jucă o altă carte în jocul în care i se alăturase lui Toranaga şi care spera că va duce la pieirea Corăbiei Negre.

Mariko ascultă atentă, îi puse câteva întrebări, apoi se întoarse spre Toranaga:

— Alteţă, Anjin-san vă mulţumeşte pentru favorurile şi numeroasele Voastre daruri. El întreabă dacă i-aţi face cinstea de a-i alege pe cei două sute de vasali. Zice că în treaba asta sfatul Vostru ar merita orice.

— Merită o mie de *koku*? întrebă Toranaga pe loc.

El observă surpriza ei şi a lui Anjin-san. Mă bucur că eşti încă uşor de pătruns, Anjin-san, cu tot lustrul tău de civilizaţie, gândi el. Dacă mi-ar place pariurile, aş pune rămăşag că n-a fost ideea ta să-mi ceri mie sfatul.

— *Hai,* îl auzi pe Blackthorne spunând hotărât.

— Bun, răspunse el scurt. De vreme ce Anjin-san e atât de generos, am să primesc oferta lui. O mie de *koku.* Asta va fi de folos altor samurai care sunt la strâmtoare. Spune-i că oamenii lui îl vor aştepta la Yedo. Ne vedem mâine în zori, Anjin-san.

— Da, mulţumesc, Toranaga-sama.

— Mariko-san, sfătuieşte-te imediat cu doamna Kasigi. De vreme ce tu ai acceptat suma, cred că ea o să fie de acord cu aranjamentul tău, oricât de îngrozitor pare, deşi cred că-i va

trebui timp până mâine-n zori să se gândească cu toată chibzuinţă la o sumă atât de mare. Trimite un servitor să-i poruncească lui Gyoko să fie aici la apusul soarelui. Poate s-o aducă cu ea pe curtezană. Kiku-san poate să cânte în timp ce noi stăm de vorbă.

Le dădu drumul încântat că economisise o mie cinci sute de *koku.* Oamenii sunt atât de ciudaţi, gândi el blajin.

*

* *

— O să-mi rămână îndeajuns ca să plătesc un echipaj? întrebă Blackthorne.

— O, da, Anjin-san. Dar el încă n-a încuviinţat să te lase să pleci la Nagasaki, spuse Mariko. Cinci sute de *koku* au să fie mai mult decât destul ca să trăieşti din ei timp de un an şi ceilalţi cinci sute îţi vor aduce cam o sută şi optzeci de *kobani* de aur, ca să cumperi marinari. Asta e o foarte mare sumă de bani.

Fujiko se ridică anevoie şi-i vorbi lui Mariko.

— Concubina ta spune că nu trebuie să-ţi faci griji, Anjin-san. Ea îţi poate da scrisori către nişte cămătari care au să-ţi dea banii de care vei avea nevoie. Ea o să aranjeze totul.

— Da, dar nu trebuie să-mi plătesc suita? Cu ce o să-mi ţin casa, Fujiko-san, toată gospodăria?

Mariko era uluită.

— Te rog, iartă-mă, dar asta, bineînţeles, nu e grija ta. Concubina ta ţi-a spus că se va îngriji de toate. Ea...

Fujiko o întrerupse şi, câteva clipe, cele două femei vorbiră între ele.

— *Ah so dessu,* Fujiko-san! Mariko se întoarse către Blackthorne. Ea zice că nu trebuie să-ţi iroseşti vremea gândindu-te la asta. Te roagă să-ţi foloseşti timpul preocupându-te doar de problemele seniorului Toranaga. Ea are banii ei, pe care i-ar putea folosi, dacă ar fi nevoie.

Blackthorne clipi din ochi.

— Ea o să-mi împrumute banii ei?

— O, nu, Anjin-san, bineînţeles ea ţi-i va *da,* dacă ai nevoie. Nu uita că ai necazuri doar anul acesta, îi explică Mariko. Anul viitor eşti bogat, Anjin-san. Cât priveşte suita ta, ei vor primi câte doi *koku* fiecare pentru un an. Nu uita că

Toranaga-sama îţi dă toate armele şi caii pentru ei, iar doi *koku* sunt de ajuns ca să-i hrăneşti pe ei, caii şi familiile lor. Şi, de asemeni, nu uita că tu i-ai dat seniorului Toranaga jumătate din venitul tău pe un an ca să fii sigur că ei au să fie aleşi de el însuşi. Asta e o cinste extraordinară, Anjin-san.

— Crezi că da?

— O, cu siguranţă. Fujiko-san încuviinţează din toată inima. Ai fost foarte înţelept să te gândeşti la asta.

— Mulţumesc.

Blackthorne lăsă să i se vadă puţin din încântarea lui. Ţi-au venit iar minţile la cap şi începi să gândeşti ca ei, îşi spuse fericit. Da, asta a fost o treabă deşteaptă, să ceri sfatul lui Toranaga! Acum o să ai cei mai buni oameni cu putinţă şi singur n-ai fi izbutit niciodată s-o faci. Ce sunt o mie de *koku* faţă de Corabia Neagră? Aşa că, şi de data aceasta, Mariko spusese un lucru adevărat, anume că una din slăbiciunile lui Toranaga era zgârcenia. Bineînţeles, ea n-o spusese atât de direct, ci doar că Toranaga făcuse ca incredibila lui avere să depăşească cu mult pe-a oricărui alt *daimyo* din împărăţie. Acest amănunt, adăugat la propriile lui observaţii — că hainele lui Toranaga erau tot atât de simple ca şi mâncarea, iar modul lui de viaţă era foarte puţin diferit de al unui samurai de rând — îi dăduseră un alt indiciu cu care să-l descifreze pe Toranaga.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Mariko şi pentru bătrânul călugăr Domingo!

Memoria lui Blackthorne îl duse înapoi spre temniţă şi se gândi cât de aproape fusese de moarte atunci şi cât de aproape de moarte era acum, cu toate onorurile lui. Toranaga îţi poate lua înapoi tot ce-ţi dă. Tu crezi că-ţi este prieten, dar, dacă el şi-a omorât o nevastă şi şi-a ucis fiul favorit, ce preţ poţi să mai pui pe prietenia lui sau pe viaţa ta? Nu pun, îşi spuse Blackthorne, reînnoindu-şi făgăduinţa. Asta-i *karma. Karma* nu pot s-o schimb şi toată viaţa am trăit în apropierea morţii, aşa că totu-i neschimbat. Mă plec în faţa *karmei,* în toată splendoarea ei. Accept *karma* în toată măreţia ei. Am încredere în *karma* mea c-o să mă ajute să trec peste următoarele şase luni. Apoi, anul viitor, pe vremea asta, voi naviga împins de vânt prin strâmtoarea Magellan,

spre Londra, departe, fără ca *el* să-mi mai poată face ceva...

Fujiko vorbea. El o privi. Bandajele erau încă pătate. Ea zăcea chinuită de dureri pe cuvertura matlasată. O slujnică îi făcea vânt cu evantaiul.

— Ea o să-ţi aranjeze totul până-n zori, Anjin-san, spuse Mariko. Concubina ta zicea să iei doi cai pentru tine şi un cal pentru bagaje. Un servitor şi o slujnică.

— Un servitor îmi va fi de ajuns.

— Îmi pare rău, slujnica trebuie să meargă ca să te servească. Şi, bineînţeles, un bucătar şi un ajutor de bucătar.

— Nu vor fi şi acolo bucătării pe care noi — eu le-aş putea folosi?

— O, ba da. Dar, totuşi, va trebui să ai proprii tăi bucătari, Anjin-san. Eşti *hatamoto.*

Ştia că n-avea rost să mai argumenteze.

— Am să las totul în seama ta.

— O, asta-i foarte înţelept din partea ta, Anjin-san, foarte înţelept. Acum trebuie să plec şi să împachetez, te rog scuză-mă.

Mariko plecase fericită. Ei nu stătuseră mult de vorbă, doar atât cât să ştie fiecare că, deşi noaptea magică nu existase niciodată şi deşi despre ea — la fel ca despre cealaltă noapte — n-avea să se mai vorbească niciodată, amândouă aveau să trăiască în sufletul lor pentru totdeauna.

— Dumneata!

— Dumneata!

— Am fost atât de mândră când am auzit că ea a stat la poartă atâta vreme. Faima ta e uriaşă, Anjin-san.

— Pentru o clipă aproape că uitasem ce-mi spuseseşi. Fără să vreau era gata-gata s-o sărut în faţa lumii.

— *Oh ko,* Anjin-san, asta ar fi fost îngrozitor!

— *Oh ko,* ai dreptate! Dacă n-ai fi fost tu, aş fi ajuns de ocară, un vierme zvârcolindu-se în ţărână.

— În schimb eşti mare şi vestit, iar curajul nimeni nu ţi-l pune la-ndoială. Te-a încântat vreunul din instrumentele acelea ciudate?

— O, scumpă doamnă, în ţara mea avem un obicei străvechi: un bărbat nu discută cu o altă doamnă obiceiurile intime ale unei doamne.

— Şi noi avem acelaşi obicei, dar eu te-am întrebat dacă te-a încântat, nu dacă l-ai folosit. Da, şi noi avem acelaşi obicei. Mă bucur că seara a fost pe placul tău. Şi zâmbi cu drag. E înţelept să fii japonez în Japonia, *neh?*

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că m-ai învăţat, m-ai călăuzit, mi-ai deschis ochii, spuse el. Pentru că... Avea de gând să spună pentru că mă iubeşti. În schimb adăugă: Pentru că exişti.

— Eu n-am făcut nimic. Ăsta eşti tu.

— Îţi mulţumesc pentru tot... şi pentru darul tău.

— Mă bucur că ţi-a plăcut mult.

— Sunt trist că tu nu ai avut nici o plăcere, dar sunt bucuros că ţi s-a poruncit şi ţie să vii la izvoarele alea calde. Dar de ce trebuie să te duci la Osaka?

— O, nu mi se porunceşte să merg la Osaka. Seniorul Toranaga mă lasă să mă duc. Averea noastră se află acolo, iar eu am nişte necazuri de familie pe care trebuie să le rezolv. De asemeni, fiul meu este acum acolo. Şi, pe deasupra, eu pot să duc mesaje secrete lui Kiritsubo-san şi doamnei Sazuko.

— Asta nu e periculos? Adu-ţi aminte cuvintele tale: vine războiul şi Ishido e duşmanul nostru. N-a spus şi seniorul Toranaga acelaşi lucru?

— Da, dar încă nu e război, Anjin-san. Şi samuraii nu se războiesc cu femeile, dacă femeile nu se luptă cu ei.

— Dar tu? Cum e cu podul peste şanţul cu apă de la Osaka? N-ai venit cu mine ca să-l înşeli pe Ishido? El m-ar fi omorât. Şi adu-ţi aminte de sabia ta în lupta de pe navă.

— O, asta a fost doar ca să apăr viaţa seniorului meu şi propria mea viaţă, când a fost ameninţată. A fost datoria mea, Anjin-san, nimic mai mult. Nu e nici un pericol pentru mine. Am fost doamnă de onoare a doamnei Yodoko, văduva lui *taikō,* chiar şi a doamnei Ochiba, mama moştenitorului. Am cinstea să le fiu prietenă. Sunt destul de în siguranţă. De asta Toranaga-sama mă lasă să mă duc. Dar pentru tine Osaka nu e un loc sigur, din pricina fugii seniorului Toranaga şi din pricina celor făcute seniorului Ishido. Aşa că tu niciodată nu trebuie să pui piciorul acolo. În Nagasaki vei fi în siguranţă.

— Atunci el a fost de acord că pot să mă duc?

— Nu. Nu încă. Dar când o s-o spună, o să fii în siguranţă. El are putere în Nagasaki.

El voia să-ntrebe: Mai măre decât a iezuiţilor? în schimb spuse doar atât:

— Am să-l rog pe seniorul Toranaga să-ţi poruncească să mergi pe mare la Osaka. O văzu tremurând uşor. Ce nu-ţi convine?

— Nimic, afară... afară doar că marea nu-mi place.

— Ce va porunci el?

— Nu ştiu. Dar... O schimbă pe portugheză şi pe glumă. Dar pentru sănătatea ta ar trebui s-o luăm cu noi pe Kiku-san, *neh?* Astă-seară ai s-ajungi iar în Camera ei Stacojie?

Râseră amândoi.

— Asta ar fi grozav, deşi... Apoi se opri, amintindu-şi brusc şi foarte clar de privirea lui Omi. Ştii, Mariko-san, când eram la poartă, sunt sigur că l-am văzut pe Omi-san uitându-se la ea într-un chip aparte, aşa cum ar privi-o un iubit. Un iubit gelos. N-am ştiut că ei se iubesc.

— Înţeleg că el e unul din clienţii ei, un client preferat, da. Dar de ce trebuie să te preocupe asta?

— Pentru că a fost o privire foarte ciudată.

— El n-are nici un drept anume asupra ei, Anjin-san. Ea e o curtezană de primă clasă. E liberă să accepte sau să respingă pe oricine.

— Dac-am fi în Europa şi eu aş împărţi perna cu iubita lui... Înţelegi, Mariko-san?

— Cred că înţeleg, Anjin-san, dar de ce trebuie să te preocupe asta? Nu eşti în Europa, Anjin-san, el n-are nici un drept oficial asupra ei. Dacă ea vrea să te accepte pe tine şi pe el, sau chiar să te respingă pe tine ori pe el, ce are a face una cu alta?

— Eu aş zice că el a fost iubitul ei, aşa cum înţelegem noi cuvântul. Lucrul acesta înseamnă ceva, *neh?*

— Dar ce are a face cu profesia ei sau cu-mpărţitul pernei?

În cele din urmă, el îi mulţumise din nou şi nu mai vorbi despre Omi. Dar mintea şi inima-i spuneau să se păzească. Nu e atât de simplu cum crezi tu, Mariko-san, chiar şi aici.

Omi o socoteşte pe Kiku-san drept ceva mai mult decât o legătură oarecare, chiar dacă ea nu simte la fel. Era bine să fi ştiut că el a fost iubitul ei. Mai bine să-l am pe Omi prieten decât duşman. S-ar putea ca Mariko să aibă din nou dreptate? Că la ei împărţitul pernei nu are nimic de-a face cu iubirea?

Doamne, ajută-mă, sunt tare încurcat. Acum, în parte, aparţin Orientului, dar cel mai mult aparţin Apusului. Trebuie să mă port ca ei şi să gândesc ca ei, ca să rămân în viaţă. Multe din obiceiurile lor sunt mult mai bune decât ale noastre, şi eşti ispitit să doreşti să ajungi ca ei şi, totuşi... casa mea este acolo, peste mări, acolo unde s-au născut străbunii mei, acolo unde trăieşte familia mea, Felicity, Tudor şi Elisabeth, *neh?*

— Anjin-san?

— Da, Fujiko-san?

— Te rog nu-ţi mai face griji pentru bani. Nu suport să te văd îngrijorat. Îmi pare aşa de rău că nu pot să merg cu dumneata la Yedo.

— Curând ne vedem la Yedo, *neh?*

— Doctorul zice că mă vindec bine şi mama lui Omi crede la fel.

— Când doctor aici?

— La apusul soarelui. Îmi pare rău că nu pot pleca cu dumneata mâine. Te rog să mă ierţi.

El se întrebă din nou despre datoria pe care o avea faţă de concubina sa. Apoi puse acest gând înapoi în cămăruţa lui, în timp ce altul nou dădu năvală. Cercetă această idee şi o găsi foarte bună. Şi grabnică.

— Plec acum, întorc curând. Te odihneşti. Înţelegi?

— Da. Te rog, iartă-mă că nu mă ridic şi pentru... Îmi pare rău.

El o părăsi şi se duse în camera lui. Scoase un pistol din ascunzătoare, verifică încărcătura şi-l băgă sub chimonou. Apoi plecă singur spre casa lui Omi. Omi nu era acolo. Midori îl întâmpină, îi oferi ceai, dar el refuză politicos. Ea-şi ţinea în braţe copilul de doi ani. Spuse că Omi avea să sentoarcă curând. N-ar vrea Anjin-san să aştepte? Părea stânjenită, deşi politicoasă şi atentă. Din nou el refuză şi-i

mulţumi, spunând c-avea să se-ntoarcă mai târziu, apoi coborî spre casa lui.

Sătenii deja curăţiseră lotul, pregătindu-se să reclădească totul. Nimic nu fusese salvat de la foc, în afară de vasele de gătit. Fujiko n-a vrut sub nici un chip să-i spună preţul reconstrucţiei. „E foarte ieftin", îi spusese ea. „Te rog, nu-ţi face griji."

— *Karma,* Anjin-san, spuse unul din săteni.

— Da.

— Ce-aţi putea face? Nu vă-ngrijoraţi, casa Domniei voastre o să fie-n curând gata şi mai bună decât înainte.

Blackthorne îl văzu pe Omi urcând dealul, încordat şi încruntat. Se îndreptă spre el. Când Omi-l zări, păru să-şi mai domolească furia.

— A, Anjin-san, spuse el prietenos. Am auzit că şi dumneata pleci mâine în zori cu Toranaga-sama. Foarte bine, putem călători împreună.

În ciuda prieteniei aparente a lui Omi, Blackthorne era foarte prudent.

— Ascultă, Omi-san, acum eu merg acolo. Arătă spre platou. Te rog, vii cu mine, da?

— Azi nu e nici o instrucţie.

— Înţeleg. Te rog, mergi cu mine, da?

Omi văzu că mâna lui Blackthorne era pe mânerul sabiei de ucidere, aşa cum se ţinea de obicei. Apoi ochiu-i perspicace observă umflătura de sub eşarfă şi-şi dădu seama imediat, din forma abia conturată, că acolo era ascuns un pistol.

— Un bărbat căruia i se permit cele două săbii ar trebui să ştie să le folosească, nu numai să le poarte, *neh?* spuse el cu o voce slabă.

— Poftim? Nu înţeleg.

Omi îi spuse din nou, mai simplu.

— A, înţeleg. Da, ar fi mai bine.

— Da. Seniorul Yabu a spus că — acum că eşti samurai — ar trebui să-ncepi să înveţi o mulţime de lucruri pe care noi le socotim de la sine înţelese. Ce să faci ca secundant la un *seppuku,* de exemplu, chiar să te pregăteşti pentru propriul tău *seppuku,* aşa cum suntem noi obligaţi să facem. Da,

Anjin-san, ar trebui să-nveţi să mânuieşti săbiile. E foarte necesar pentru un samurai să ştie cum să folosească şi cum să-şi onoreze sabia, *neh?*

Blackthorne nu înţelese jumătate din cuvinte, dar pricepu ce spunea Omi. Cel puţin, se corectă el neliniştit, ştiu ce spune în mare.

— Da. Adevărat. Important, îi spuse el. Te rog, într-o zi tu înveţi la mine, iartă-mă, mă înveţi, poate? Te rog, da? Eu onorat.

— Da, mi-ar face plăcere să te-nvăţ, Anjin-san.

Pe Blackthorne îl apucă turbarea la ameninţarea din vocea lui Omi. Fii atent, se mustră singur. Nu începe s-o iei razna.

— Mulţumesc. Acum mergem acolo, te rog? Puţin timp. Vii? Da?

— Foarte bine, Anjin-san. Dar vom merge călare. Mă-ntorc îndată.

Omi o porni la deal spre propria lui curte.

Blackthorne porunci unui servitor să-i pună şaua pe cal şi încălecă stângaci de pe partea dreaptă, cum se obişnuia în Japonia şi China. Să nu crezi c-o să iasă ceva dacă-l laşi să te înveţe mânuirea sabiei, îşi spuse împingând uşor eu mâna dreaptă pistolul ascuns, ca să fie mai în siguranţă, căldura lui plăcută liniştindu-l. Această încredere dispăru când Omi apăru din nou. Cu el erau patru samurai călări.

Porniră cu toţii într-un galop mărunt pe drumul plin de hârtoape, în sus, spre platou. Trecură pe lângă multe companii de samurai în marş forţat, înarmaţi, sub comanda ofiţerilor lor, cu flamuri fluturând în suliţe. Când ajunseră în vârful dealului văzură că tot regimentul de muschete era aliniat în ordine de marş, în faţa taberei, fiecare bărbat stând lângă calul lui echipat de război. Un convoi de aprovizionare se afla în ariergardă, Yabu, Naga şi ofiţerii lor în avangardă. Atunci începu să plouă cu găleata.

— Toate trupele pleacă? întrebă Blackthorne neliniştit, strunindu-şi calul.

— Da.

— Merg la aşezarea cu izvoare calde cu Toranaga-sama, Omi-san?

— Nu ştiu.

Instinctul de supravieţuire îl avertiză pe Blackthorne să nu mai pună alte întrebări, dar la una tot avea nevoie de un răspuns.

— Şi Buntaro? întrebă el cu indiferenţă. Vine cu noi mâine, Omi-san?

— Nu. El deja a plecat. În dimineaţa asta, când ai plecat de la Casa de Ceai, el era în piaţă. Nu l-ai văzut lângă Casa de Ceai?

Blackthorne nu putea citi nimic potrivnic pe faţa lui Omi.

— Nu. Nu văzut, îmi pare rău. Şi el merge la aşezarea cu izvoare calde?

— Cred că da. Nu sunt sigur. Ploaia şiroia de pe pălăria conică a lui Omi, legată sub bărbie. Ochii aproape că nu i se zăreau. Acum spune-mi, de ce-ai vrut să vin cu tine aici?

— Arăt loc, aşa cum am zis. Înainte ca Omi să mai poată spune ceva, Blackthorne dădu pinteni calului. Cu foarte ascuţitul lui simţ de orientare pe mare, ochi cu precizie locul din memorie şi o porni iute chiar spre punctul de deasupra malului spart. Descălecă şi-i făcu semn lui Omi. Te rog.

— Ce e?

Vocea lui Omi era iritată.

— Te rog aici, Omi-san. Singur.

Omi făcu semn gărzile să se îndepărteze şi dădu pinteni calului până ajunse lângă Blackthorne, privindu-l de sus, din şa.

— *Nan desu ka*? întrebă el, mâna strângându-i-se parcă pe sabie.

— Acest loc Toranaga-sama... Lui Blackthorne nu-i veneau în minte cuvintele, aşa că explică în parte prin semne. Înţelegi?

— Aici l-ai scos din pământ, *neh*? Aşa?

Blackthorne se uită la el, apoi îşi coborî anume privirile spre sabie şi din nou îşi ridică ochii spre el, fără să mai spună nimic. Îşi şterse ploaia de pe faţă.

— *Nan desu ka?* repetă Omi şi mai iritat.

Totuşi Blackthorne nu răspunse. Omi se holbă în jos spre surpătură şi din nou spre Blackthorne. Apoi ochii i se luminară.

— *Ah, so desu! Wakarimasu!* Omi gândi un moment apoi strigă spre una din străji: Adu-l pe Mura aici imediat. Cu douăzeci de samurai şi lopeţi!

Samuraiul plecă în galop. Omi îi trimise pe ceilalţi înapoi în sat, apoi descălecă şi veni lângă Blackthorne.

— Da, Anjin-san, spuse el, ăsta a fost un gând foarte bun. O idee bună.

— Idee? Ce idee? întrebă Blackthorne făcând pe prostul. Doar arătat locul, gândeşte, tu vrut ştii locul, *neh?* Îmi pare rău, nu înţeleg.

Omi spuse:

— Toranaga-sama şi-a pierdut săbiile aici. Săbii de foarte mare preţ. El va fi fericit să le aibă înapoi. Foarte fericit, *neh*?

— *Ah so!* Nu ideea mea, Omi-san, spuse Blackthorne. Omi-san idee.

— Bineînţeles. Mulţumesc, Anjin-san. Eşti un prieten bun şi-ţi merge mintea iute. Ar fi trebuit eu însumi să mă gândesc la asta. Da, eşti un prieten bun şi noi toţi vom avea nevoie de prieteni în următoarele câteva luni. Va fi curând război, că-l vrem sau nu.

— Poftim? îmi pare rău. Nu înţeleg, vorbeşti prea repede. Te rog, iartă-mă.

— Mă bucur că suntem prieteni, tu şi cu mine. Înţelegi?

— *Hai.* Tu zis război? Război acum?

— Curând. Ce putem noi să facem? Nimic. Nu fi îngrijorat, Toranaga-sama îi va înfrânge pe Ishido şi pe trădătorii lui. Asta-i adevărul, înţelegi? Nici o grijă, *neh?*

— Înţeleg. Eu plec acum casa mea. E-n ordine?

— Da. Ne vedem în zori. Din nou, îţi mulţumesc.

Blackthorne dădu din cap, dar nu plecă.

— Ea e drăguţă, *neh?*

— Poftim?

— Kiku-san.

Blackthorne stătea cu picioarele uşor depărtate şi se legăna, gata să sară înapoi, să scoată pistolul, să ochească şi să tragă. Îşi aminti limpede iuţeala de necrezut şi uşurinţa cu care Omi îl decapitase pe acel sătean, în urmă cu atâta vreme, aşa că era pregătit cât se putea de bine. Se gândi că,

pentru a scăpa teafăr, singura cale era să vorbească mai departe despre Kiku. Omi n-ar face-o niciodată, socotind asemenea purtare de neconceput. Ruşinat de propria sa slăbiciune, şi-ar încuia gelozia atât de nejaponeză undeva, într-o cămăruţă foarte ascunsă a inimii. Fiindu-i străină şi umilitoare, această gelozie putea să mocnească mult timp până să explodeze orbeşte şi cu ferocitate, tocmai atunci când te aşteptai mai puţin.

— Kiku-san? spuse Omi.

— *Hai.* Blackthorne vedea că Omi era tulburat. Chiar şi aşa, era bucuros că el alesese timpul şi locul. E drăguţă, *neh*?

— Drăguţă?

— Hai.

Ploaia se înteţi. Stropii grei împroşcau noroiul. Caii tremurau neliniştiţi. Amândoi bărbaţii erau uzi leoarcă, dar ploaia era caldă şi se scurgea de pe ei.

— Da, spuse Omi. Kiku-san e foarte drăguţă, şi urmă un torent de cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese.

— Cuvintele nu destule acum, Omi-san, nu destule pentru vorbit clar acum, spuse Blackthorne. Mai târziu, da. Nu acum. Înţelegi?

Omi părea că n-aude. Apoi spuse:

— E destul timp, Anjin-san, destul timp ca să vorbim despre ea, despre tine, despre mine şi despre *karma.* Dar şi eu zic, acum nu e timpul, *neh?*

— Cred înţeleg. Da. Ieri nu ştiut Omi-san şi Kiku-san buni prieteni, spuse el înteţind atacul.

— Ea nu e proprietatea mea.

— Acum ştiu tu şi ea foarte prieteni. Acum...

— Acum pleacă. Problema asta e închisă. Femeia nu e nimic. Nimic.

Încăpăţânat, Blackthorne rămase unde se afla.

— Data viitoare eu...

— Discuţia asta e încheiată! N-ai auzit? încheiată!

— *Iyé! Iyé,* pentru Dumnezeu!

Omi îşi duse mâna la sabie. Blackthorne făcu doi paşi înapoi, fără să-şi dea seama. Dar Omi nu-şi trase sabia şi Blackthorne nu-şi scoase pistolul. Amândoi bărbaţii erau

pregătiţi, deşi nici unul nu voia să-nceapă.

— Ce vrei să spui, Anjin-san?

— Data viitoare, întâi întreb despre Kiku-san. Dacă Omi-san spune da, da. Dacă nu, nu! Înţelegi? Ca între prieteni, *neh?*

Omi slăbi uşor mâna de pe sabie.

— Îţi repet, ea nu e proprietatea mea. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat locul acesta, Anjin-san. La revedere.

— Prieten?

— Bineînţeles.

Omi se-ndreptă spre calul lui Blackthorne şi-l ţinu de căpăstru. Blackthorne se urcă bălăngănindu-se în şa. Privi în jos spre Omi. Ştia că, dacă ar fi avut cum să scape, i-ar fi zburat capul samuraiului chiar acum. Asta ar fi fost cea mai sigură cale pentru el.

— La revedere, Omi-san, şi mulţumesc.

— La revedere, Anjin-san.

Omi îl privi pe Blackthorne îndepărtându-se şi nu se întoarse cu spatele până ce el nu trecu dealul. Însemnă cu nişte pietre locul exact din spărtura malului şi apoi, tulburat, se aşeză pe vine în aşteptare, fără să bage în seamă ploaia care turna.

Curând Mura şi ţăranii sosiră, plini de noroi.

— Mura, Toranaga-sama a căzut la cutremur în acest loc. Săbiile lui sunt îngropate aici. Să mi le aduci înainte de apusul soarelui.

— Da, Omi-sama.

— Dacă ai fi avut ceva minte şi dacă-ţi dădeai cât de cât silinţa faţă de mine, seniorul tău, ai fi făcut-o deja.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia.

Omi urcă în şa şi plecă. Ei îi aruncară o privire fugară apoi se răspândiră în cerc în jurul pietrelor şi începură să sape.

Mura coborî vocea.

— Uo, ai să pleci cu convoiul de bagaje.

— Da, Mura-san. Dar cum?

— Am să te ofer lui Anjin-san. El n-o să bage de seamă.

— Dar concubina lui, *oh ko,* o s-o facă, răspunse Uo în şoaptă.

— Nu merge cu el. Aud că arsurile ei sunt rele de tot. Ea o să se ducă la Yedo mai târziu, cu nava. Ştii ce ai de făcut?

— Să-l caut în secret pe sfântul părinte şi să răspund la orice întrebare.

— Da. Mura se linişti şi începu să vorbească normal. Uo, poţi să pleci cu Anjin-san, el o să plătească bine. Fă-te folositor, dar nu prea, pentru că altfel are să te ia tot drumul până la Yedo.

Uo râse.

— Ehei, am auzit că Yedo e atât de bogat, că toţi îşi fac nevoile în ţucale de argint, chiar şi cei din *eta.* Şi femeile au pielea ca spuma mării şi n-au păr jos deloc.

— E adevărat, Mura-san? întrebă un alt sătean.

— Când am fost acolo prima dată, Yedo nu era decât un cătun împuţit de pescari, n-atingea nici pe departe Anjiro, le spuse Mura fără să se oprească din săpat. Asta a fost când cu Toranaga-sama, când îi hăituiam cu toţii pe cei din clanul lui Beppu. Am luat mai mult de trei mii de capete. Cât despre părul de jos, toate femeile pe care le-am cunoscut îl aveau, afară de una din Coreea, dar ea spunea că-l smulsese fir cu fir.

— Ce nu fac unele femei ca să ne ademenească, nu? spuse cineva.

— Da, dar mie mi-ar plăcea să văd una de-asta, spuse Ninjin cu gura-i ştirbă. Da, mi-ar plăcea să văd o Poartă de Jad fără tufiş,

— Pun rămăşag pe-o barcă plină cu peşte că doare nu glumă să smulgi părul ăla.

Uo fluieră.

— Când am să fiu *kami,* am de gând să-mi iau drept lăcaş Pavilionul Ceresc al lui Kiku-san! Se spune că-l are din naştere parfumat şi fără păr!

Printre râsete, Uo întrebă:

— Mura-san, a fost ceva deosebit să cucereşti o Poartă de Jad fără tufiş?

— A fost, şi încă cum! Întâi că eşti mai aproape şi, fiind mai aproape, e cu totul altceva, *neh?* Aşa am aflat că e mai bine pentru fete să-şi smulgă tufişul, măcar că unele sunt superstiţioase iar altele se plâng de mâncărime. Tu eşti mai

aproape de ea, şi ea de tine. Or apropierea face ca totul să fie altfel, *neh?*

Ei râseră şi se aşternură pe săpat. Groapa creştea sub ploaie.

— Pun rămăşag că azi-noapte Anjin-san a fost din cale afară de aproape de vreme ce ea a stat atâta vreme la poartă de dimineaţă! Ehei, ce n-aş fi dat să fiu eu în locul lui!

Uo îşi şterse sudoarea de pe frunte. Ca toţi ceilalţi, purta doar fâşia de pânză din brâu, o pălărie conică de bambus şi era desculţ.

— Ehei! Uo, eu am fost acolo în piaţă şi am văzut totul. I-am văzut zâmbetul şi am simţit cum mă furnică până-n tălpi.

— Da, spuse un altul. Trebuie să recunosc că numai cu zâmbetul şi m-a băgat în boală.

— Dar tu nu eşti nici la degetul cel mic al lui Anjin-san, nu, Mura-san? Uo chicoti. Haide, te rog, mai spune-ne o dată povestea.

Fericit, Mura le făcu pe plac şi le povesti despre prima noapte şi despre casa de baie. De-atâtea ori spusă, povestea lui căpătase tot mai multe înfloriturі, dar nici unul din ei nu dădea vreo importanţă.

— Cine s-ar fi gândit vreodată că străinul barbar are s-ajungă din groapă în paradis? Mura se sprijini o clipă în lopată, ca să-şi tragă sufletul. N-aş fi crezut-o niciodată, e ca un basm de demult. *Karma, neh?*

— Poate că, într-o altă viaţă, el a fost unul de-ai noştri şi s-a reîntors cu aceeaşi minte, dar cu o piele diferită.

Ninjin încuviinţă din cap:

— Se poate. Tot ce se poate, pentru că, din ce-a spus sfântul părinte, eu am crezut că el trebuia de mult să ardă în focul iadului. N-a spus părintele că o să arunce un blestem anume asupra lui? Eu, cu urechile mele, l-am auzit cerând răzbunare chiar marelui *kami* Isus împotriva lui Anjin-san şi, *oh ko,* chiar şi pe mine m-au trecut toate spaimele. Îşi făcu semnul crucii şi ceilalţi abia dacă băgară de seamă. Dar, dacă mă-ntrebaţi, Dumnezeu îşi pedepseşte duşmanii într-un fel tare sucit.

Uo spuse:

— După cum bine ştiţi, eu nu sunt creştin, dar mie Anjin-

san îmi pare un om bun şi, vă rog să mă iertaţi, chiar mai bun decât părintele creştin, care pute, blestemă şi bagă groaza în toată lumea. Şi el a fost bun cu noi, *neh?* Se poartă bine cu oamenii lui, unii spun că e prietenul seniorului Toranaga, trebuie să fie, cu toate favorurile de care se bucură, *neh?* Şi nu uitaţi că Kiku-san l-a onorat cu Lăcaşul ei de Aur.

— Chiar că de aur. Am auzit că noaptea l-a costat cinci *kobani!*

— Cincisprezece *koku* pentru o noapte? bolborosi Ninjin. Ehei, ce norocos e Anjin-san! *Karma* lui e grozavă pentru un duşman al lui Dumnezeu Tatăl, al Fiului şi al Sfintei Fecioare.

Mura spuse:

— El a plătit un *koban* — trei *koku.* Dar, dacă credeţi că asta e mult... Se opri şi privi în jur conspirativ ca să se asigure că nu era nimeni să tragă cu urechea, deşi ştia, bineînţeles, că pe ploaia asta n-avea cum să fie cineva. Şi chiar dacă era, ce conta?

Toţi se opriră şi veniră mai aproape. i

— Da, Mura-san?

— Acum mi-a ajuns la urechi, în mare secret, că ea o să fie concubina seniorului Toranaga. În dimineaţa asta el i-a cumpărat contractul. *Trei mii de koku.*

Era o cifră ce te băga în sperieţi, însemnând mai mult decât câştiga tot satul lor, în peşte şi orez, în douăzeci de ani. Dacă asta era cu putinţă, respectul lor faţă de ea crescu. Şi faţă de Anjin-san, care era, ca atare, ultimul om de pe faţa pământului care se bucurase de ea în calitate de curtezană de prim rang.

— Ehei! murmură Uo, abia putând să vorbească. Aşa de mulţi bani... nu ştiu ce-mi vine să fac.

— Nu faci nimic, spuse Mura laconic. Sapă. Hai să găsim săbiile.

Ei îi dădură ascultare, fiecare pierdut în gândurile lui. Groapa se adâncea văzând cu ochii.

Curând Ninjin, frământat de griji, nu se mai putu stăpâni şi se opri din săpat.

— Mura-san, rogu-te iartă-mă, dar ce-ai hotărât cu noile

taxe? întrebă el.

Ceilalţi se opriră. Mura continuă să sape în felul lui, mărunt, metodic.

— Ce e de hotărât? Yabu-sama spune să plătim, aşa că plătim, *neh?*

— Dar Toranaga-sama a scăzut taxele la patru părţi din zece şi acum el e seniorul nostru.

— Adevărat, dar seniorului Yabu i s-a dat înapoi Izu — precum şi Suruga şi Totomi — şi a fost făcut iar stăpân, deci cine e seniorul nostru?

— Toranaga-sama. Cu siguranţă, Mura-san, Tora...

— Ai de gând să i te plângi lui, Ninjin? Ei? Trezeşte-te, Yabu-sama e stăpân, aşa cum a fost întotdeauna. Nimic nu s-a schimbat. Şi, dacă el urcă taxele, noi plătim taxe mai mari. Gata!

— Dar asta o să ne ia toate proviziile pentru iarnă. Toate. Vocea lui Ninjin era un scâncet înfuriat, dar toţi ştiau că era adevărat ce spunea. Chiar şi cu orezul pe care l-am furat...

— Orezul pe care l-am economisit, şuieră Uo la el, punându-l la punct.

— Chiar şi cu ăsta, n-o să fie destul ca să trecem iarna. Va trebui să vindem o barcă sau două...

— Nu vindem nici o barcă, spuse Mura. Îşi vârî lopata în noroi, îşi şterse sudoarea, ce-i intra în ochi, şi-şi legă mai bine şnurul de la pălărie. Apoi începu să sape. Lucrează, Ninjin. Asta o să-ţi mute gândurile de la ziua de mâine.

— Cum o să răzbim la iarnă, Mura-san?

— Mai avem încă vara de trecut.

— Da, încuviinţă Ninjin cu amărăciune. Am plătit dinainte taxele pe doi ani şi mai bine şi tot nu e de ajuns.

— *Karma,* Ninjin, spuse Uo.

— Vine războiul. Poate o să avem un alt stăpân care va fi mai cinstit, *neh?* zise altul.

— Nu poate fi mai rău, mai rău nu există.

— Nu puneţi rămăşag pe asta, le spuse Mura tuturor. Sunteţi în viaţă, foarte curând puteţi să fiţi morţi, şi-atunci gata şi cu Lăcaşurile de Aur, cu sau fără păduri. Lopata lui lovi o piatră şi el se opri. Uo, bătrâne, dă-mi o mână de ajutor.

Amândoi scoaseră piatra din noroi. Uo şopti neliniştit:

— Mura-san, ce fac dacă sfântul părinte mă-ntreabă de arme?

— Îi spui. Şi-i zici că suntem gata, că tot Anjiro e gata.

Capitolul 42

Au ajuns la Yokosé pe la prânz. Buntaro îl oprise deja din drum pe Zataki seara trecută şi-l întâmpinase cu mare fast, aşa cum poruncise Toranaga.

— I-am cerut să-şi aşeze tabăra în afara satului, spre nord, Alteţă, până să se poată pregăti locul de întâlnire, spuse Buntaro. Întâlnirea oficială urmează să aibă loc aici, în după-amiaza asta, dacă vă convine. Adăugă sobru: M-am gândit că Ora Caprei ar fi potrivită.

— Bine.

— El voia să vă vadă diseară, dar n-am fost de acord. I-am spus că aţi fi „onorat" să-l întâlniţi azi sau mâine, oricând ar dori, dar, nu după ce se lasă întunericul.

Toranaga mormăi o aprobare, dar încă nu descălecă de pe calu-i numai spume. Purta platoşă, coif şi o armură uşoară din bambus, la fel ca escorta sa, care era tot atât de plină de noroi din pricina drumului. Îşi aruncă din nou ochii roată, foarte atent. Luminişul fusese bine ales, fără nici o posibilitate de ambuscadă. Nu se aflau nici pomi, nici case în apropiere, unde să se poată ascunde arcaşi sau puşcaşi. Numai la răsărit de sat era un platou ceva mai înalt. Nordul, vestul şi sudul erau străjuite de sat şi de podul de lemn peste râul ce curgea năvalnic. Aici, în defileu, apa făcea vârtejuri şi era plină de pietre. Către răsărit, în spatele lui şi al călăreţilor săi asudaţi şi îngrijoraţi, drumul urca pieptiş prin trecătoare către vârful ascuns în ceaţă, aflat la cinci *ri* mai departe. Munţii dominau totul în jur, mulţi erau vulcanici şi mai toţi cu vârfurile dormind în nori. În mijlocul luminişului, pe piloni joşi, fusese special amenajată o platformă de douăsprezece *tatami.* Deasupra ei se înălţa un umbrar de papură. Măiestria execuţiei nu lăsa să se vadă graba lucrului.

Două perne din brocart stăteau una în faţa celeilalte pe *tatami.*

— Am oameni acolo, acolo şi-acolo, continuă Buntaro, arătând cu arcul spre toate înălţimile din jur. Se poate vedea pe o întindere de mulţi *ri* în toate direcţiile, Alteţă. Poziţiile de apărare sunt bune — podul şi satul sunt bine străjuite.

Către răsărit retragerea vă e asigurată de şi mai mulţi oameni. Bineînţeles, podul e împânzit de santinele şi am lăsat o „gardă de onoare” de o sută de oameni la tabăra lui.

— Acum seniorul Zataki e-acolo?

— Nu, Alteţă. Pentru el şi suita lui am ales un han la marginea satului, spre nord, demn de rangul lui şi l-am invitat să se bucure de băile de-acolo. Hanul acela e izolat şi păzit. I-am dat să-nţeleagă că o să mergeţi la Băile Shujenzi şi el o să fie invitatul înălţimii voastre. Buntaro arătă spre un han bine îngrijit, cu un singur cat, de la marginea luminişului, care dădea cu faţa spre o privelişte minunată, lângă un izvor cald, ce ieşea clocotind dintr-o stâncă şi se vărsa într-o baie naturală. Hanul acela e al Vostru, Alteţă. În faţa hanului era un grup de bărbaţi, toţi în genunchi, nemişcaţi şi cu capetele plecate în direcţia lor. Ei sunt bătrânii satului şi căpetenia lor. N-am ştiut dacă doriţi să-i vedeţi imediat.

— Mai târziu.

Calul lui Toranaga nechează obosit şi-şi agita capul în toate părţile, zornăindu-şi căpăstrul. El îl mângâie şi, mulţumit acum de siguranţa locului, făcu semn oamenilor săi şi descălecă. Unul din samuraii lui Buntaro îi prinse dârlogii; samuraiul, ca şi Buntaro şi toţi ceilalţi, era în zale, înarmat şi gata de luptă.

Toranaga se întinse mulţumit, făcu câteva mişcări ca să-şi dezmorţească picioarele şi spatele. Străbătuse tot drumul de la Anjiro în marş forţat şi se oprise doar ca să schimbe caii. Restul convoiului de bagaje — palanchine şi purtători — era sub comanda lui Omi şi se afla încă mult în urmă, pe drumul ce cobora din creastă. Drumul din Anjiro şerpuise de-a lungul coastei, apoi se bifurcase. Ei o apucaseră spre apus, îndepărtându-se de mare, şi urcaseră în ritm susţinut prin păduri cu vegetaţie bogată şi pline de vânat. Muntele Omura în dreapta şi vârfurile lanţului vulcanic Amagi, ce atingea aproape cinci mii de picioare, în stânga. Drumul îl înveselise deoarece făcea, în sfârşit, puţină mişcare! Parte din călătorie fusese printr-un ţinut atât de bun pentru vânatul cu şoimi, încât îşi promisese că va veni într-o zi să vâneze prin tot Izu.

— Bine. Da, foarte bine, spuse el în zarva oamenilor ce

descălecau, sporovăiau şi se împrăştiau care încotro. Ai procedat bine.

— Dacă vreţi să-mi faceţi o mare favoare, Alteţă, vă rog să-mi permiteţi să termin cu Zataki şi oamenii lui imediat.

— Te-a insultat?

— Nu, dimpotrivă, purtările lui au fost demne de un curtean, dar steagul sub care călătoreşte e o trădare faţă de înălţimea ta.

— Ai răbdare. Cât de des trebuie să-ţi spun? zise Toranaga dojenitor.

— Mi-e teamă că prea des, Alteţă, răspunse Buntaro morocănos. Vă rog să mă iertaţi.

— Cândva ţi-era prieten.

— Cândva vă era aliat.

— El ţi-a salvat viaţa la Odawara.

— Eram de aceeaşi parte la Odawara, spuse Buntaro posomorât, apoi izbucni: Cum poate să facă asta, Alteţă? Propriul vostru frate! Nu l-aţi copleşit cu onoruri, n-aţi luptat toată viaţa de aceeaşi parte?

— Oamenii se schimbă. Toranaga îşi concentră toată atenţia asupra platformei. Fusese împodobită cu perdele fine de mătase, ce atârnau de grinzile de deasupra. Canafi din brocart, ce se asortau cu pernele, alcătuiau o friză plăcută, şi alţii, mai mari, împodobeau cei patru stâlpi de colţ. E mult prea bogată şi dă întâlnirii o importanţă prea mare, spuse el. Faceţi-o simplă. Scoateţi perdelele, toţi canafii şi pernele, şi daţi-le înapoi negustorilor şi, dacă ei nu vor să-i înapoieze intendentului banii, spuneţi-i să le vândă. Aduceţi patru perne — nu, două — simple, umplute cu paie.

— Da, Alteţă.

Privirea lui Toranaga se opri asupra izvorului şi paşii lui o porniră într-acolo. Apa sulfuroasă şi aburindă şopotea ieşind dintr-o crăpătură din stâncă. Trupu-i tânjea după o baie.

— Şi creştinul? întrebă el.

— Alteţă?

— Tsukku-san, preotul creştin?

— O, el! E undeva, în sat, dar de cealaltă parte a podului. Nu poate veni aici fără îngăduinţa Voastră. De ce? E important? El a zis ceva, despre cât de onorat ar fi dacă l-aţi

primi când vă convine. Doriţi să vină acum?

— Era singur?

Buntaro îşi ţuguie buzele cu dispreţ.

— Nu, are o escortă de douăzeci de ciraci, toţi cu tonsură ca el. Toţi sunt bărbaţi din Kyushu, Alteţă, de viţă nobilă şi samurai. Au venit toţi călări, dar fără arme. I-am controlat cu de-amănuntul.

— Şi pe el?

— Bineînţeles şi pe el, pe el mai mult ca pe oricare. Printre bagajele lui erau patru porumbei călători. I-am confiscat.

— Bun. Lichidează-i. Vreun nebun a făcut-o din greşeală, îmi pare rău, ştii tu ce să zici, *neh?*

— Înţeleg. Doriţi să trimit după el acum?

— Mai târziu. Am să-l văd mai târziu.

Buntaro se încruntă.

— N-am făcut bine că l-am controlat?

Toranaga clătină din cap şi, absent, îşi întoarse privirile spre creastă, pierdut în gânduri. Apoi spuse:

— Trimite câţiva oameni de încredere să supraveghere regimentul de muschete.

— Am făcut-o deja, Alteţă. Faţa lui Buntaro se lumină de un zâmbet de satisfacţie. Şi-n garda personală a seniorului Yabu sunt câteva iscoade de-ale noastre. El n-o să poată face nici o mişcare fără să nu i-o ştiţi, dacă asta doriţi.

— Bine.

Capul convoiului de bagaje, încă foarte departe, apăru la o cotitură pe drumul în meandre. Toranaga zări cele trei palanchine, Omi era călare, în frunte, aşa cum i se poruncise, Anjin-san alături, călărind şi el cu uşurinţă. Se întoarse cu spatele spre ei.

— Pe soţia ta am adus-o cu mine.

— Da, Alteţă.

— Ea mi-a cerut încuviinţare să meargă la Osaka.

Buntaro se holbă spre el, dar nu spuse nimic. Apoi privi cu coada ochiului spre figurile ce-abia se distingeau.

— I-am dat-o doar dacă, bineînţeles, şi tu eşti de acord.

— Orice spuneţi, Alteţă, aprob şi eu, zise Buntaro.

— Pot s-o las să plece pe uscat, din Mishima, sau poate

să-l însoţească pe Anjin-san la Yedo şi de acolo să pornească pe mare la Osaka. Anjin-san a fost de acord să-şi ia răspunderea în privinţa ei, dacă tu te învoieşti.

— Ar fi mai în siguranţă pe mare.

Buntaro mocnea.

— Totul depinde de mesajul seniorului Zataki. Dacă Ishido mi-a declarat oficial război, atunci, bineînţeles, trebuie să-i interzic. Dacă nu, soţia ta poate să plece mâine sau poimâine, dacă eşti de acord.

— Orice hotărâţi, eu sunt de acord.

— În după-amiaza asta îţi predai toate îndatoririle lui Naga. E un moment potrivit ca tu şi soţia ta să vă împăcaţi.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, trebuie să stau cu oamenii mei. Vă rog să mă lăsaţi cu oamenii mei. Până când plecaţi şi sunteţi în siguranţă.

— În seara asta îţi predai îndatoririle fiului meu. Tu şi soţia ta sunteţi oaspeţii mei la cină. O să staţi la han. Trebuie să faceţi pace între voi.

Buntaro stătea cu ochii pironiţi în pământ, apoi spuse şi mai împietrit:

— Da, Alteţă.

— Ţi se porunceşte să încerci să te împaci, spuse Toranaga. Avea de gând să adauge: „O pace onorabilă e mai bună decât războiul, *neh?"* Dar asta nu era adevărat şi putea stârni o controversă filozofică, iar el era obosit şi nu voia o discuţie în contradictoriu, ci doar o baie şi odihnă. Acum adu-l pe starostele satului!

Căpetenia şi bătrânii nu mai ştiau ce să mai facă în graba lor ca să i se închine, urându-i bun venit în fel şi chip. Toranaga le spuse, fără ocolişuri, că spera ca nota de plată pe care au s-o prezinte intendentului său la plecare avea să fie, bineînţeles, corectă şi convenabilă.

— *Neh?*

— *Hai,* spuseră ei în cor, umil, binecuvântând zeii pentru norocul lor neaşteptat şi câştigurile grase pe care această vizită avea să le aducă.

Cu şi mai multe plecăciuni şi vorbe măgulitoare, spunând cât de mândri şi onoraţi erau că li se permitea să-l slujească pe cel mai mare *daimyo* din împărăţie, energicul şi bătrânul

staroste îl conduse la han.

Toranaga îl inspectă în întregime, printre pâlcurile de slujnice de toate vârstele, crema satului, care se înclinau şi zâmbeau. Erau zece camere, în jurul unei grădini de nedescris, o căsuţă de ceai în mijloc, bucătăriile în spate şi, spre apus, cuibărită-ntre stânci, o casă spaţioasă de baie, alimentată direct din izvoarele naturale. Tot hanul era împrejmuit cu un gard îngrijit — o potecă acoperită ducea spre baie — şi era uşor de apărat.

— N-am nevoie de tot hanul, Buntaro-san, spuse el când se aflau iar în verandă. Trei camere vor fi de-ajuns: una pentru mine, una pentru Anjin-san şi una pentru femei. Tu o iei pe a patra. N-ai de ce să plăteşti restul.

— Intendentul zice că a făcut un aranjament foarte bun pentru tot hanul, Alteţă, la mai puţin de jumătate de preţ. Eu l-am aprobat pentru siguranţa Voastră.

— Foarte bine, încuviinţă Toranaga, fără tragere de inimă. Dar vreau să văd nota de plată înainte de plecare. N-avem de ce să risipim banii. Mai bine ai umple camerele cu străji, patru în fiecare.

— Da, Alteţă.

Buntaro se hotărâse deja să facă asta. Îl privi pe Toranaga cum se îndrepta cu paşi mari spre camera lui, din aripa de răsărit, însoţit de două gărzi personale şi înconjurat de patru din cele mai frumoase slujnice. Posomorât, se întreba ce femei aveau nevoie de cameră? Fujiko? N-are importanţă, gândi obosit, o să aflu destul de curând.

O slujnică trecu pe lângă el. Îi zâmbi radioasă şi el îi răspunse mecanic la zâmbet. Era tânără, drăguţă, cu pielea catifelată. Împărţise perna cu ea noaptea trecută, dar lui nu-i făcuse plăcere şi, deşi ea era iscusită, focoasă şi bine instruită, pofta lui dispăruse curând şi nu mai simţise absolut nici o dorinţă pentru ea. În cele din urmă, de dragul bunelor maniere, el se prefăcuse că e-n culmea extazului, aşa cum se prefăcuse şi ea, apoi tânăra îl lăsase singur.

Frământându-şi creierii, ieşi din curte să scruteze drumul.

De ce Osaka?

*

* *

La Ora Caprei santinelele de pe pod se dădură la o parte. Alaiul începu să treacă. Mai întâi veneau crainicii, purtând steagurile împodobite cu însemnele atotputernice ale regenţilor, urma apoi palanchinul bogat şi, în sfârşit, mai multe străji.

Sătenii se plecară până-n pământ. Toţi erau în genunchi, impresionaţi în adâncul sufletelor de asemenea bogăţie şi fast. Starostele întrebase prevăzător dacă trebuia să-şi adune toţi oamenii să cinstească evenimentul. Toranaga trimisese vorbă că acei care nu erau la muncă puteau să privească, cu învoirea stăpânilor lor. Aşa că starostele alesese cu mare grijă un grup format mai mult din bătrâni şi tineri ascultători, atâţia doar cât să facă o impresie plăcută. Cei în puterea vârstei ar fi dorit să fie de faţă, dar ar fi însemnat să se opună poruncilor marelui *daimyo.* Toţi cei care aveau posibilitatea se uitau pe furiş de la uşi şi ferestre, sau din locurile de unde se vedea mai bine.

Saigawa Zataki, senior de Shinano, era mai înalt decât Toranaga şi mai tânăr cu cinci ani, tot aşa de lat în umeri şi cu un nas la fel de proeminent. Dar n-avea burtă, barba îi era neagră şi stufoasă, iar ochii-i păreau două despicături înguste pe chip. Deşi exista o asemănare ciudată între cei doi fraţi vitregi luaţi separat, când se aflau împreună, erau destul de deosebiţi. Chimonoul lui Zataki era bogat, armura de paradă îţi lua ochii, iar săbiile le purta cu mare fală.

— Fii bine venit, frate. Toranaga coborî de pe platformă şi se înclină. Purta cel mai simplu chimonou posibil, sandale din pai, ca orice soldat, şi nelipsitele săbii. Te rog, scuză-mă că te primesc atât de neceremonios, dar am venit cât am putut de repede.

— Te rog, iartă-mă că te deranjez. Arăţi bine, frate. Foarte bine.

Zataki coborî din palanchin şi se înclină şi el, la rândul lui, începând formalităţile meticuloase, interminabile ale ceremonialului, care acum îi guverna pe amândoi.

— Te rog, ia loc pe perna asta, nobile Zataki.

— Te rog, scuză-mă, aş fi onorat dacă tu te-ai aşeza primul, nobile Toranaga.

— Eşti foarte amabil, dar, te rog, fă-mi cinstea aşezându-te tu primul.

Continuară să facă jocul pe care-l repetaseră de atâtea ori înainte, unul cu celălalt, cu prieteni sau cu duşmani, urcând treptele puterii, bucurându-se de regulile care guvernau fiecare mişcare şi fiecare frază, care le apărau onoarea, astfel ca nici unul să nu poată face vreodată vreo, greşeală, sau să se pună pe el şi misiunea lui în pericol.

În cele din urmă, se aşezară pe perne, unul în faţa celuilalt, la două lungimi de săbii distanţă. Buntaro era la stânga, în spatele lui Toranaga. Sfetnicul principal al lui Zataki, un samurai în vârstă, cu păr cărunt, era la stânga, în spatele lui. De jur-împrejurul platformei, la douăzeci de paşi distanţă, stăteau aliniaţi samuraii lui Toranaga, toţi anume îmbrăcaţi în hainele în care călătoriseră, dar cu armele în perfectă stare. Omi era aşezat pe pământ, la capătul platformei, Naga pe latura opusă. Oamenii lui Zataki purtau haine somptuoase de ceremonie, iar tunicile cu umeri largi, ca nişte aripi, le erau încinse cu paftale de argint. Şi ei erau la fel de bine înarmaţi şi stăteau la o distanţă tot de douăzeci de paşi.

Mariko servi ceaiul după datină şi între cei doi fraţi se înfiripă o discuţie oarecare, ceremonioasă. La timpul potrivit, Mariko se înclină şi plecă. Buntaro era tulburat de prezenţa ei, dar mândru de graţia şi frumuseţea soţiei sale. Apoi, mult prea repede, Zataki spuse pe neaşteptate:

— Aduc porunci din partea Consiliului Regenţilor.

O linişte bruscă se lăsă asupra pieţii. Toţi, chiar şi propriii lui oameni, erau uluiţi de lipsa de maniere a lui Zataki, de obrăznicia cu care spusese „porunci” în loc de „mesaj” şi de nesocotinţa lui în a nu aştepta ca Toranaga să întrebe: „Cu ce-ţi pot fi de folos?”, aşa cum cerea ceremonialul.

Naga aruncă o privire rapidă de la braţul lui Zataki sprijinit pe sabie, la tatăl său. Văzu roşeaţa de pe gâtul lui Toranaga, care era un semn cert de mânie. Chipul lui însă părea liniştit. Naga fu uluit auzind răspunsul stăpânit:

— Nu înţeleg, tu ai porunci? De la cine, frate? Cu siguranţă ai un mesaj.

Zataki smulse două mici suluri de hârtie din mânecă. La acest gest brusc şi surprinzător, mâna lui Buntaro aproape că zbură spre sabia-i în aşteptare, pentru că ritualul cerea ca toate mişcările să fie încete şi chibzuite. Toranaga nu se mişcase.

Zataki rupse sigiliul de la primul pergament şi-l citi cu o voce sonoră, tăioasă:

„Din porunca Consiliului Regenţilor, în numele împăratului Go-Niji, Fiul Cerului: îl salutăm pe ilustrul nostru vasal Yoshi Toranaga-noh-Minowara şi-l invităm să-şi prezinte omagiile în faţa noastră imediat, în Osaka, şi-l invităm să comunice de îndată ilustrului nostru sol, seniorul şi regentul Saigawa Zataki, dacă invitaţia noastră este acceptată sau refuzată.”

Îşi ridică privirile şi, cu aceeaşi voce puternică, continuă:

— Este semnată de toţi regenţii şi e pecetluită cu Marele Sigiliu al împărăţiei.

Cu trufie puse pergamentul în faţa sa.

Toranaga îi făcu semn lui Buntaro, care înaintă, se înclină adânc în faţa lui Zataki, ridică pergamentul, se întoarse spre Toranaga şi se înclină iar. Toranaga luă pergamentul şi-i făcu semn lui Buntaro să se întoarcă la locul lui.

Toranaga studie pergamentul îndelung.

— Toate semnăturile sunt autentice, spuse Zataki. Primeşti sau refuzi?

Cu o voce joasă, încât numai cei de pe platformă şi Omi cu Naga îl putură auzi, Toranaga spuse:

— De ce nu ţi-aş lua eu capul pentru manierele tale dezgustătoare?

— Pentru că sunt fiul mamei tale, răspunse Zataki.

— Asta n-o să te apere, daca vei continua să te porţi ca până acum.

— Atunci ea are să moară înainte de vreme.

— Poftim?

— Doamna, mama noastră, se află la Takato. Takato era o fortăreaţă înconjurată de munţi, cu neputinţă de cucerit, şi capitala provinciei Shinano, domeniul lui Zataki. Aş regreta dacă rămăşiţele ei pământeşti ar rămâne acolo pentru totdeauna.

— Vorbe deşarte! Tu o preţuieşti tot atât de mult ca şi mine.

— Preţuiesc sufletul ei nemuritor, frate, pe cât de mult o şi cinstesc, dar eu urăsc şi mai mult ceea ce faci tu ţării.

— Eu nu umblu după alte pământuri şi nu...

— Umbli să răstorni succesiunea.

— Greşeşti din nou; eu totdeauna îmi voi apăra ne-potul de trădători.

— Cauţi să-l înlături pe moştenitor, asta cred eu, aşa că am hotărât să fiu prevăzător, şi să închid, cu orice preţ, provincia Shinano şi drumul de nord pentru tine. Voi continua, *cu orice preţ,* să fac asta până ce Kwanto va fi în mâini prietene.

— În mâinile tale, frate?

— *Orice* mâini sigure, dar în nici un caz ale tale, frate.

— Ai încredere în Ishido?

— N-am încredere în nimeni, tu m-ai învăţat asta. Ishido e Ishido, dar credinţa lui nu se pune la-ndoială. Chiar tu ai s-o recunoşti.

— Am să recunosc că Ishido încearcă să mă distrugă şi să dezbine ţara, că a uzurpat puterea şi că încalcă legatul lui *taikō.*

— Dar tu ai uneltit cu seniorul Sugiyama ca să lichidaţi Consiliul Regenţilor. *Neh?*

Vena de pe fruntea lui Zataki zvâcnea ca un vierme negru.

— Ce poţi să spui? Unul din sfetnicii lui a recunoscut trădarea: tu ai uneltit cu Sugiyama ca el să-l accepte pe seniorul Ito în locul tău, apoi să demisioneze cu o zi înainte de prima întâlnire, să fugă noaptea şi să descumpănească ţara. Eu, cu urechile mele, am auzit mărturisirea, frate.

— Tu ai fost unul dintre ucigaşi?

Zataki se-nroşi.

— *Ronini* zeloşi l-au ucis pe Sugiyama, nu eu, nici vreunul din oamenii lui Ishido!

— Curios că tu i-ai luat locul, ca regent, atât de repede, *neh?*

— Nu! Viţa mea e la fel de veche ca a ta. Nu eu am poruncit moartea lui şi nici Ishido — el a jurat pe cinstea lui

de samurai. Şi eu jur la fel. *Roninii* l-au omorât pe Sugiyama, dar el a meritat să moară.

— Torturat, dezonorat într-o pivniţă murdară, iar copiii şi concubinele lui decapitaţi de faţă cu el?

— Asta-i zvon răspândit de rebeli ticăloşi — poate de iscoadele *tale* —, ca să-l facă de râs pe seniorul Ishido şi, prin el, pe doamna Ochiba şi pe moştenitor. Nu există nici o dovadă în privinţa asta.

— Vezi cadavrele lor.

— *Roninii* au dat foc casei. Nu există nici un cadavru.

— Toate s-au potrivit, *neh*? Cum poţi să fii atât de credul? Doar nu eşti un ţăran prost!

— Refuz să mai stau aici şi să ascult aceste prostii! Dă-mi răspunsul acum. Ori îmi iei capul şi ea moare, ori mă laşi să plec! Zataki se aplecă în faţă. În clipa în care îmi vei zbura capul de pe umeri, zece porumbei călători vor fi trimişi spre nord, spre Takato. Am oameni de încredere la o zi de mers, la miazănoapte, la răsărit şi la apus la care n-ai cum s-ajungi şi dacă ei nu izbutesc, mai sunt şi alţii, în siguranţă, dincolo de hotarele tale. Dacă tu-mi iei capul, sau pui să mă omoare, sau dacă mor în Izu — *indiferent de motiv* —, moare şi ea. Acum, sau îmi iei capul sau hai să terminăm cu înmânarea pergamentelor şi să plec din Izu imediat. Alege!

— Ishido l-a omorât pe seniorul Sugiyama. Cu timpul îţi pot aduce dovezi. Asta e important, *neh*? Am nevoie doar de puţin...

— Nu mai ai timp! Aşa spune mesajul. Bineînţeles că refuzi să te supui. Atunci, poftim. Zataki puse cel de al doilea sul pe *tatami.* Iată acuzaţia oficială de înaltă trădare şi porunca să-ţi faci *seppuku,* pe care o vei trata cu egală nesupunere, fie ca Buddha să te ierte! Acum totul e făcut. Voi pleca imediat şi, data viitoare când ne vom întâlni, va fi pe câmpul de luptă şi jur pe Buddha că mi-am făgăduit că-n aceeaşi zi, înainte de apusul soarelui, îţi voi vedea capul în ţeapă.

Toranaga nu-l slăbi din ochi pe adversar.

— Seniorul Sugiyama a fost prietenul tău şi al meu. A fost camaradul nostru, samuraiul cel mai demn de respect din câţi au trăit vreodată. Adevărul în legătură cu moartea lui ar

trebui să aibă importanţă pentru tine.

— Al tău are mai multă importanţă, frate.

— Ishido te-a dus de nas ca pe-un copil de ţâţă.

Zataki se-ntoarse spre sfetnicul său.

— Spune, pe cinstea ta de samurai, este adevărat că am pus oameni la o zi de mers de aici şi că am lăsat acel mesaj?

Bătrânul şi venerabilul samurai cu părul cărunt, mai marele sfetnicilor lui Zataki, binecunoscut lui Toranaga ca om de cinste, simţi că i se face rău şi că pică cerul pe el de ruşine din pricina vrăjmăşiei arătate făţiş între cei doi fraţi vitregi. Toţi cei care putuseră auzi simţiseră acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, Alteţă, spuse el într-o şoaptă gâtuită de emoţie, înclinându-se spre Toranaga, dar stăpânul meu grăieşte, bineînţeles, adevărul. Cum vă puteţi îndoi de asta? Şi, vă rog să mă iertaţi, dar este de datoria mea să vă arăt la amândoi, cu tot respectul şi umilinţa cuvenite, că o asemenea... o asemenea uluitoare şi ruşinoasă lipsă de politeţe, pe care aţi arătat-o unul faţă de altul, nu este demnă de rangul vostru şi de solemnitatea acestei clipe.

Dacă vasalii voştri — dacă ei ar fi putut auzi — mă îndoiesc că vreunul din voi i-aţi fi putut ţine în frâu. V-aţi uitat datoria pe care o aveţi ca samurai şi datoria faţă de oamenii voştri. Vă rog să mă iertaţi — se înclină către amândoi —, dar trebuia să v-o spun. Apoi adăugă: Toate mesajele au fost la fel, nobile Toranaga, sub sigiliul oficial al seniorului Zataki: „Omorâţi-o pe doamna, mama mea, imediat”.

— Cum pot să dovedesc că nu încerc să-l răstorn pe moştenitor? îşi întrebă Toranaga fratele.

— Renunţi imediat la toată puterea şi la toate titlurile în favoarea fiului şi moştenitorului tău, seniorul Sudara, şi-ţi faci *seppuku* azi. Apoi, eu şi toţi oamenii mei, până la ultimul om, îl vom sprijini pe Sudara ca senior de Kwanto.

— Am să mă gândesc la ce-ai spus.

— Poftim?

— Am să mă gândesc la ce-ai spus, repetă Toranaga mai hotărât. Ne vom întâlni mâine, pe vremea asta, dacă doreşti.

Faţa lui Zataki se schimonosi.

— Ăsta e vreun alt şiretlic de-al tău? De ce să ne mai

întâlnim?

— Pentru ce-ai spus, pentru asta. Toranaga ridică pergamentul pe care-l avea în mână. Mâine am să-ţi dau răspunsul.

— Buntaro-san! Zataki făcu semn către cel de al doilea pergament. Te rog, dă-i asta stăpânului tău.

— Nu! Glasul lui Toranaga răsună de jur-împrejurul luminişului. Apoi adăugă cu o voce puternică: În mod oficial, sunt onorat să primesc mesajul Consiliului Regenţilor şi voi înainta răspunsul meu ilustrului lor sol, fratele meu, senior de Shinano, mâine, pe vremea asta.

Zataki se holba la el neîncrezător.

— Ce răspuns po...

— Te rog, iartă-mă, stăpâne, îl întrerupse liniştit bătrânul samurai, cu o demnitate gravă, aducând iarăşi conversaţia la tonul confidenţial, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga are perfectă dreptate să propună acest lucru. I-ai cerut să facă o alegere importantă, o alegere neînscrisă în pergamente. Este drept şi cinstit să i se dea răgazul pe care-l cere.

Zataki ridică cel de al doilea sul şi-l vârî în mânecă.

— Foarte bine. Sunt de acord. Nobile Toranaga, te rog, scuză-mi proastele maniere. O ultimă rugăminte: spune-mi unde e Kasigi Yabu? Am un pergament pentru el. Numai unul.

— Am să ţi-l trimit.

*

* *

Şoimiţa îşi strânse aripile şi se năpusti de la vreo sută de picioare, din înaltul cerului de seară, şi se izbi, într-o explozie de pene, de porumbelul care zbura, apoi îl prinse-n gheare şi-l purtă spre pământ, căzând asemeni unui bolovan. La câteva picioare de pământ, dădu drumul prăzii, moartă deja, încetini violent şi ateriză pe ea perfect.

— Vieee, vieee, vieeeee! ţipă ea, fluturându-şi mândră penele de pe gât şi sfâşiind cu ghearele capul porumbelului, în extazul victoriei.

Toranaga, cu Naga drept strajă personală, veneau în galop. *Daimyo* coborî de pe cal. O chemă blând la el. Ascultătoare, ea i se urcă pe mănuşă. Imediat fu răsplătită cu

o bucăţică de carne dintr-o altă pradă. Îi puse gluga pe cap şi-i strânse băierile cu dinţii. Naga ridică porumbelul şi-l puse în tolba de vânătoare, plină pe jumătate, care atârna de şaua tatălui său, apoi se întoarse şi făcu semn hăitaşilor şi străjilor ce se aflau în depărtare.

Toranaga urcă iar în şa, şoimiţa stând liniştită pe mănuşa lui, ţinută de cureluşele-i subţiri de piele. El îşi ridică privirile spre cer, cântărind cât mai avea să fie lumină.

Târziu, după-amiaza, soarele se arătase printre nori şi acum, când ziua se grăbea să moară, iar soarele se dusese de mult să se culce după creasta de la apus, în vale era răcoare şi plăcut. Împinşi de vânt, norii se adunau spre nord şi se-nvârteau deasupra piscurilor, pe multe din ele ascunzându-le. La această altitudine şi la adăpostul înălţimilor din jur, aerul era curat şi proaspăt.

— Mâine ar trebui s-avem o zi frumoasă, Naga-san. Fără nori, poate. Cred c-am să vânez de-ndată ce se crapă de ziuă.

— Da, tată.

Naga îl privea uluit, temându-se ca-ntotdeauna să-i pună întrebări, totuşi voind să ştie totul. Nu putea înţelege cum izbutea tatăl său să fie atât de detaşat după o întâlnire atât de îngrozitoare. Să-l expedieze pe Zataki cu ceremonialul cuvenit, apoi, imediat, să-şi cheme şoimii, gonacii şi străjile şi să-i trimită val-vârtej spre dealurile unduitoare de dincolo de pădure. Toate acestea i se păreau lui Naga o dovadă de stăpânire de sine supranaturală. Numai gândul la Zataki îl făcea acum pe Naga să i se înfioare carnea pe el şi ştia că bătrânul sfetnic avea dreptate: dacă a zecea parte din conversaţie ar fost auzită, samuraii ar fi sărit să apere onoarea stăpânului lor. Dacă n-ar fi fost ameninţarea ce atârna deasupra capului veneratei lui bunici, el s-ar fi năpustit asupra lui Zataki. Cred că din pricina asta tatăl meu este ce este şi se află unde se află, cugetă el...

Ochii lui zăriră călăreţi ţâşnind din pădurea din vale şi galopând în sus către ei, peste colinele unduitoare. Dincolo de verdele întunecat al pădurii, râul era o panglică neagră, şerpuitoare. Luminile de la han scânteiau asemeni unor licurici.

— Tată!

— Da! A, da, îi văd acum. Cine sunt?

— Yabu-san, Omi-san şi… opt străji.

— Ochii tăi sunt mai buni decât ai mei. A, da, acum îi recunosc.

Naga spuse fără să se gândească:

— Eu nu l-aş fi lăsat pe Yabu-san să meargă singur la seniorul Zataki, fără… Se opri şi se bâlbâi. Te rog să mă ierţi.

— De ce nu l-ai fi trimis pe Yabu-san singur?

Naga se blestemă pentru că deschisese gura şi curajul

Îl părăsi sub privirea lui Toranaga.

— Te rog să mă ierţi, pentru că atunci n-aş fi ştiut niciodată ce au pus la cale-n taină. Tată, el ar putea foarte uşor unelti împotriva ta. Eu i-aş fi supravegheat, te rog să mă scuzi. N-am încredere în el.

— Dacă Yabu-san şi Zataki-san pun la cale o trădare pe la spatele meu, o vor face, fie că trimit eu martor sau nu. Uneori e mai înţelept să laşi vânatului o cale-n plus. Nu se prinde aşa peştele?

— Da, te rog să mă ierţi.

Toranaga îşi dădea seama că fiul său nu înţelegea, că n-avea să-nţeleagă niciodată şi totdeauna avea să fie doar un şoim pe care să-l slobozi asupra unui duşman, un şoim iute, precis şi aducător de moarte.

— Sunt bucuros că înţelegi, fiule, spuse el să-l încurajeze, cunoscându-i calităţile şi preţuindu-le. Eşti un fiu bun, adăugă vorbind serios.

— Mulţumesc, tată, spuse Naga plin de mândrie pentru lauda neobişnuită. Eu nădăjduiesc doar c-o să-mi ierţi prostiile şi-ai să mă-nveţi să te slujesc mai bine.

— Tu nu eşti prost.

Yabu e prost, era gata să adauge Toranaga. Cu cât oamenii ştiu mai puţin, cu atât mai bine şi nu trebuie să-ţi storci creierii, Naga. Eşti atât de tânăr — cel mai tânăr dintre fiii mei, în afară de fratele tău vitreg, Tadateru. Câţi ani are el? A, da, şapte, o să aibă şapte.

Privi o clipă călăreţii care se apropiau.

— Ce face mama ta, Naga?

— Ca-ntotdeauna, e cea mai fericită doamnă de pe lume. Ca de obicei, nu mă lasă s-o văd decât o dată pe an. Nu poţi

s-o convingi să se schimbe?

— Nu, spuse Toranaga. Ea n-o să se schimbe niciodată.

Toranaga totdeauna simţea o văpaie când se gândea la Chano-Tsuboné, cea de-a opta concubină oficială a sa şi mama lui Naga. Râse în sinea lui când îşi aminti de umorul ei frust, de obrajii cu gropiţe, de fundu-i ispititor, de felul unduitor de a se mişca şi de entuziasmul cu care făcea dragoste.

Fusese văduva unui proprietar de lângă Yedo şi-l atrăsese acum douăzeci de ani. Rămăsese cu el trei ani, apoi îl rugase să-i îngăduie să se-ntoarcă la ţară. O lăsase să plece. Acum ea trăia într-o gospodărie bună, lângă locul unde se născuse — grasă şi mulţumită, văduvă, călugăriţă budistă, onorată de toţi şi fără a fi obligată nimănui. Din când în când, obişnuia să meargă s-o vadă şi râdeau amândoi din te miri ce ca vechi prieteni.

— A, e o femeie de treabă, spuse Toranaga.

Yabu şi Omi sosiră şi descălecară. La zece paşi se opriră şi se înclinară.

— Mi-a dat un pergament, spuse Yabu furios, fluturându-l: *„... Te invităm să părăseşti imediat Izu, să te-ndrepţi astăzi spre Osaka şi să te prezinţi la castelul Osaka pentru o întrevedere, altminteri toate pământurile tale sunt confiscate şi tu, ca atare, eşti declarat în afara legii.”*

Mototoli hârtia în pumn şi-o aruncă jos.

— Astăzi!

— Atunci, mai bine-ai pleca imediat, spuse Toranaga cuprins brusc de un umor nestăvilit la furia şi tâmpenia lui Yabu.

— Alteţă, vă conjur, începu Omi precipitat, căzând jalnic în genunchi. Seniorul Yabu este un vasal devotat şi eu vă rog cu umilinţă să nu-l luaţi în derâdere. Iertaţi-mă că sunt atât de lipsit de bună-cuviinţă, dar seniorul Zataki… Iertaţi-mă că sunt atât de necivilizat.

— Yabu-san, scuză-mi spusele, n-au fost cu răutate, zise Toranaga blestemându-se pentru că-l luase gura pe dinainte. Noi toţi ar trebui s-avem simţul umorului pentru asemenea mesaje, *neh?* Îşi chemă şoimarul, îi dădu pasărea de pe pumn şi le spuse lui şi gonacilor să plece. Apoi făcu semn tuturor

samurailor, cu excepţia lui Naga, să se îndepărteze, se aşează pe vine şi-i invită şi pe ceilalţi să facă la fel. Poate c-ar fi mai bine să-mi spui ce s-a-ntâmplat.

Yabu zise:

— Aproape că nu e nimic de spus. Am fost să-l văd. M-a primit cu o politeţe rece. Mai întâi au fost „salutările" din partea seniorului Ishido şi o invitaţie fără înconjur să mă aliez în taină cu el, să plănuim imediata ta asasinare şi să omorâm toţi samuraii tăi din Izu. Bineînţeles că am refuzat să ascult şi pe loc — dar pe loc — fără nici o politeţe sau altceva, el mi-a înmânat asta! Degetul lui se-ndrepta bătăios spre pergament. Dacă n-ar fi fost porunca ta să-l apărăm, l-aş fi tăiat în bucăţi! Îţi cer să anulezi ordinul ăsta. Nu pot trăi cu această ruşine. Trebuie să mă răzbun.

— Asta-i tot ce s-a-ntâmplat?

— Nu e destul?

Toranaga trecu peste mojicia lui Yabu şi se încruntă spre Omi.

— Tu eşti de vină, *neh?* De ce n-ai avut minte să-ţi aperi suveranul mai bine? Doar îi eşti sfetnic! Ar fi trebuit să-i fii ca un scut. Trebuia să-l fi tras de limbă pe seniorul Zataki, să-ncerci să afli ce are Ishido în minte, ce planuri au. Se zice că eşti un sfetnic iscusit. Ţi s-a oferit un prilej potrivit şi tu îl iroseşti ca un prostănac fără experienţă.

Omi îşi plecă capul.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Eu pot s-o fac, dar nu văd de ce-ar trebui seniorul Yabu s-o facă. Seniorul tău a acceptat hârtia. Acum nu mai poate da înapoi. Acum trebuie să acţioneze într-un fel sau altul

— Ce? spuse Yabu.

— De ce altceva crezi că eu am făcut ce-am făcut? Ca să amân, bineînţeles, spuse Toranaga.

— Dar o zi? Ce contează o zi? întrebă Yabu.

— Cine ştie? O zi pentru tine înseamnă una mai puţin pentru duşman. Ochii lui Toranaga îl fulgerară iar pe Omi. Mesajul de la Ishido a fost prin viu grai sau în scris?

Yabu răspunse în locul lui.

— Prin viu grai, bineînţeles.

Toranaga continuă să-l sfredelească pe Omi cu privirea.

— Nu ţi-ai făcut datoria faţă de seniorul tău şi faţă de mine.

— Vă rog să mă iertaţi...

— Tu ce-ai spus exact?

Omi nu răspunse.

— Ţi-ai uitat şi bunele maniere? Tu ce-ai spus?

— Nimic, Alteţă. N-am spus nimic.

— Ce?

Yabu izbucni:

— Nu i-a spus nimic lui Zataki pentru că n-a fost de fată. Zataki a cerut să vorbească numai cu mine.

— A! Toranaga îşi ascunse bucuria că Yabu trebuise să recunoască ceea ce el deja bănuise şi că o parte din adevăr era acum dezvăluită. Te rog să mă ierţi, Omi-san. Eu am bănuit, în chip firesc, că ai fost de faţă.

— A fost greşeala mea, Alteţă. Eu trebuia să fi insistat. Aveţi dreptate, n-am reuşit să-mi apăr seniorul, spuse Omi. Trebuia să fi fost mai energic. Vă rog să mă iertaţi. Yabu-sama, vă rog să mă iertaţi.

Înainte ca Yabu să poată răspunde, Toranaga spuse:

— Bineînţeles că eşti iertat, Omi-san! Dacă seniorul tău ţi-a poruncit, acesta e dreptul lui. Tu i-ai poruncit, Yabu-sama?

— Da... da, dar nu m-am gândit c-avea importanţă. Crezi că eu...

— Ei bine, răul este deja făcut. Ce-ai de gând să faci?

— Bineînţeles, să refuz mesajul ca atare, Alteţă. Yabu era neliniştit. Crezi c-aş fi putut să nu-l primesc?

— Bineînţeles. Puteai să te fi târguit cu el pentru o zi. Poate mai mult. Săptămâni chiar, adăugă Toranaga răsucind cuţitul mai adânc în rană, bucurându-se răutăcios că tâmpenia lui Yabu îl împinsese în undiţă, fără să fie preocupat absolut deloc de trădarea pentru care, fără doar şi poate, Yabu fusese plătit, ademenit, măgulit. Sau ameninţat să trădeze. Îmi pare rău, dar nu mai ai cum să dai înapoi. N-are importanţă, e cum ai spus tu: „Cu cât fiecare alege mai repede de partea cui este, cu atât mai bine”. Se ridică. Nu e nevoie să vă întoarceţi la regiment astă-seară. Amândoi sunteţi invitaţii mei la cină. Am pregătit şi o distracţie.

Pentru fiecare, adăugă în sinea lui cu o mare satisfacţie.

*

* *

Degetele iscusite ale lui Kiku atinseră o coardă, ţinând plectrul cu vigoare. Apoi începu să cânte din gură şi puritatea vocii ei umplu liniştea nopţii. Ei stăteau în camera mare — cu *shoji* dinspre verandă şi grădină trase — fermecaţi de efectul extraordinar pe care ea-l făcea în lumina torţelor pâlpâinde, firele de aur ale chimonoului ei scânteind când se apleca deasupra samisen-ului.

Toranaga aruncă o clipă privirea în jur, simţind briza nopţii. Mariko stătea pe aceeaşi parte cu el, între Blackthorne şi Buntaro. De cealaltă parte erau Omi şi Yabu, unul lângă altul. Locul de onoare era încă gol. Zataki fusese invitat, dar, bineînţeles, refuzase cu părere de rău, din pricina sănătăţii şubrede, deşi fusese văzut galopând pe dealurile dinspre miazănoapte şi acum împărţea perna cu vigoarea lui legendară. Naga şi gărzile alese cu mare grijă stăteau de jur-împrejur, iar Gyoko se învârtea pe undeva prin spate. Kiku-san îngenunche în verandă — cu faţa spre ei şi spatele spre grădină — micuţă, singură şi neasemuit de frumoasă.

Mariko a avut dreptate, gândi Toranaga. Curtezana merită banii. Sufletul lui era vrăjit de ea şi neliniştea în legătură cu Zataki i se mai domolise. Să trimit după ea la noapte sau să dorm singur? Bărbăţia i se stârni când îşi aminti de noaptea trecută.

— Deci, Gyoko-san, ai dorit să mă vezi? întrebase el în locuinţa sa din cetate.

— Da, Alteţă.

El aprinsese băţul din lemn mirositor, ce servea drept unitate de măsurare a timpului.

— Spune, te rog.

Gyoko se înclinase, dar el nu avusese ochi pentru ea. Era pentru prima oară când o vedea pe Kiku de aproape. Apropierea îi sporea frumuseţea trăsăturilor, încă nemarcate de greutăţile meseriei.

— Te rog, cântă-ne ceva cât stăm de vorbă, îi spusese el, surprins că Gyoko era pregătită să discute de faţă cu ea.

Kiku se supusese imediat, iar muzica ei devenise şi mai tulburătoare. Seara trecută fusese ca să tempereze, un acompaniament potrivit pentru afaceri. Astă-seară era ca să stârnească, să inspire veneraţie, să promită.

— Alteţă, începuse Gyoko ceremonios, mai întâi daţi-mi voie să vă mulţumesc cu umilinţă pentru cinstea pe care mi-o faceţi mie, bietei mele case şi lui Kiku-san, prima dintre doamnele mele din Lumea Sălciilor. Preţul pe care l-am cerut pentru contract e neruşinat, ştiu, imposibil, sunt sigură, neacceptat încă până mâine în zori, când doamna Kasigi şi doamna Toda, în înţelepciunea lor, vor hotărî. Dacă ar fi căzut în seama înălţimii voastre, aţi fi hotărât-o de mult, fiindcă pentru un samurai, mai ales când e vorba despre cel mai mare *daimyo* din lume, ce importanţă au nişte bani demni de dispreţ?

Gyoko făcuse o pauză ca să vadă efectul. El nu muşcase momeala, dar îşi mişca uşor evantaiul, ceea ce putea fi luat drept iritare la limbuţia ei, acceptare a măgulelii, sau respingere categorică a preţului cerut. Amândoi ştiau foarte clar cine aproba, de fapt, banii.

— Ce sunt banii? Nimic decât un mijloc de comunicare, continuase ea, precum muzica lui Kiku-san. Ce facem, de fapt, noi, cele din Lumea Sălciilor, decât să comunicăm şi să distrăm, să înseninăm sufletul bărbatului, să-i uşurăm povara...

Toranaga îşi înăbuşi un răspuns usturător amintindu-şi că femeia plătise întrevederea cu cinci sute de *koku,* iar pentru cinci sute de *koku* merita să o asculte atent. Aşa că o lăsase să vorbească mai departe, ascultând-o cu o ureche, cu cealaltă bucurându-se de revărsarea muzicii desăvârşite, ce-şi croia drum spre ascunzişurile cele mai tainice ale fiinţei lui, înmuindu-l, creându-i o senzaţie de euforie. Apoi fusese readus cu brutalitate în lumea realităţii de ultimele cuvinte rostite de Gyoko.

— Poftim?

— Eu sugeram doar că ar trebui să luaţi Lumea Sălciilor sub oblăduirea Voastră şi să schimbaţi cursul istoriei.

— Cum?

— Făcând ceea ce aţi făcut întotdeauna, Alteţă,

îngrijindu-vă de viitorul întregii împărăţii, punându-l înaintea propriului vostru viitor.

Nu luă în seamă exagerarea ridicolă şi-şi impuse să nu mai audă muzica — pentru că deja căzuse într-o primă capcană când îi spusese lui Gyoko să aducă fata, într-a doua, când se delectase cu frumuseţea şi parfumul ei, într-a treia, când o lăsase să cânte ademenitor, în timp ce stăpâna ei vorbea.

— Lumea Sălciilor? Ce e cu Lumea Sălciilor?

— Două lucruri, Alteţă. În primul rând, Lumea Sălciilor este în momentul de faţă amestecată cu lumea reală, în dauna amândurora. În al doilea rând, doamnele noastre nu se pot ridica cu adevărat la perfecţiunea la care toţi bărbaţii au dreptul să se aştepte.

— O?!

O undă din parfumul lui Kiku, complet necunoscută lui până acum, ajunsese până la el. Era perfect ales. Fără să vrea, privise spre ea. Pe buze îi fluturase un zâmbet fugar, numai pentru el. Ea-şi coborâse încet ochii, iar degetele-i loviseră corzile şi sunetul lor îl pătrunsese până-n adâncul fiinţei. Încercase să se concentreze.

— Îmi pare rău, Gyoko-san. Ce spuneai?

— Vă rog să mă iertaţi că n-am fost destul de limpede, Alteţă. Mai întâi: Lumea Sălciilor ar trebui separată de lumea reală. Casa mea de Ceai din Mishima e pe o stradă în sud, celelalte sunt răspândite în tot oraşul. La fel ca în Kyoto, Nara şi în toată împărăţia. Chiar şi în Yedo. Dar m-am gândit că Yedo ar putea să dea tonul în lume.

— Cum?

Inima lui tresărise la sunetul desăvârşit al unei corzi.

— Toate celelalte meserii îşi au, în chip înţelept, străzile lor proprii, cartierele lor proprii. Ar trebui să ni se permită să avem şi noi locul nostru, Alteţă. Yedo este un oraş nou; înălţimea voastră ar putea alege o zonă anume pentru Lumea Sălciilor. Aduceţi toate Casele de Ceai între zidurile acestei zone şi interziceţi, în afara ei, orice Casă de Ceai, oricât de mică ar fi.

Devenise numai ochi şi urechi, pentru că aceasta era o idee colosală. Era atât de bună, încât se mustră că nu se

gândise el mai întâi. Toate Casele de Ceai şi toate curtezanele strânse laolaltă şi, ca atare, extrem de uşor de supravegheat şi de impus taxele. De asemeni, uşor de urmărit clienţii suspecţi. Simplitatea ideii îl cutremurase. El ştia şi ce influenţă puternică au doamnele de primă clasă din Lumea Sălciilor.

Dar nimic din entuziasmul său nu i se citise pe chip.

— Care-i avantajul, Gyoko-san?

— Noi am avea breasla noastră, Alteţă, cu toată proteguirea ce-o reprezintă o breaslă, o breaslă adevărată, într-un singur loc, nu răspândită aiurea, adică o breaslă căreia toţi i-ar da ascultare…

— *Trebuie* să i se dea ascultare?

— Da, Alteţă. Trebuie să se supună, pentru binele tuturor. Breasla ar fi răspunzătoare ca preţurile să fie corecte şi calitatea să fie menţinută. De ce o doamnă de categoria a doua din Yedo n-ar egala, în câţiva ani, pe una din Kyoto şi aşa mai departe? Dacă aranjamentul reuşeşte în Yedo, de ce n-ar izbuti în fiecare oraş de pe domeniul vostru?

— Dar proprietarii corporaţiei stăpânesc totul şi acaparează totul, *neh?* Pot închide uşile multora care au drepturi egale să lucreze în Lumea Sălciilor, *neh?*

— Da, s-ar putea să fie aşa, Alteţă. Şi o să se-ntâmple în unele locuri şi în unele vremuri, dar se pot face lesne legi aspre, care să asigure corectitudinea. Totuşi, binele cântăreşte mai mult decât răul pentru noi şi pentru onoraţii noştri clienţi. În al doilea rând: doamnele din…

— Să terminăm cu primul punct, Gyoko-san, spuse Toranaga sec. Deci ăsta ar fi punctul slab al planului tău, *neh?*

— Da, Alteţă. E posibil, dar fiecare *daimyo* ar putea lesne să poruncească altfel. Şi fiecare urmează să se ocupe de o singură breaslă de pe un singur domeniu. Înălţimea voastră n-aţi avea nici o bătaie de cap. Fiecare zonă ar fi, bineînţeles, răspunzătoare de pacea de acolo şi de taxele impuse.

— A, da, taxele! Ar fi cu siguranţă mult mai uşor de strâns taxele. Ăsta e un punct foarte bun în favoarea propunerii tale.

Ochii lui Gyoko erau pe băţul-etalon, de lemn mirositor.

Se dusese mai mult de jumătate.

— Alteţă, în înţelepciunea Voastră, aţi putea ordona, ca Lumea noastră, a Sălciilor, să fie singura din întreaga împărăţie care să nu fie nicicând supusă taxelor. Niciodată, absolut niciodată, de acum încolo. Îşi ridicase senină privirile spre el şi rostise cu o voce nevinovată: La urma urmelor, Alteţă, nu se cheamă lumea noastră şi Lumea Plutitoare, nu este singura care ne oferă frumuseţe, nu este o bună parte din frumuseţea tinereţii? Mai este altceva atât de trecător şi de sacru ca tinereţea, un dar primit de la zei? Alteţă, înălţimea voastră trebuie să ştie mai bine decât toţi bărbaţii cât de trecătoare şi fără de seamăn este tinereţea, femeia.

Muzica încetase. Ochii lui erau pironiţi asupra lui Kiku. Ea-l privea intens, cu o uşoară încruntare a frunţii.

— Da, spusese el cinstit. Ştiu cât de trecătoare poate fi. Sorbise din ceai. Am să mă gândesc la ce-ai spus. Al doilea?

— Al doilea. Gyoko îşi adunase gândurile. Al doilea şi ultimul. Alteţă, aţi putea să vă legaţi numele de Lumea Sălciilor pentru totdeauna. Să luăm câteva din doamnele noastre: Kiku-san, de pildă, a studiat cântecul, dansul şi *samisen*-ul de când avea şase ani. Din zori şi până-n noapte a muncit din răsputeri ca să-şi perfecţioneze arta. După cum se ştie, ea a ajuns pe drept doamnă de primă clasă, aşa cum şi merită măiestria ei unică. Dar ea este totuşi o curtezană, iar unii clienţi se aşteaptă ca ea să-i distreze atât împărţind perna cu ei, cât şi prin arta sa. Cred c-ar trebui statornicite două categorii de doamne. Prima, curtezanele, cum a fost întotdeauna — pentru distracţie, veselie şi pentru plăcerile trupului. A doua, o nouă clasă, pentru care numele de *geisha* ar fi poate nimerit. Persoane de artă, persoane menite în exclusivitate artei. Împărţitul pernei nu ar face parte din datoria lor. Ele ar fi artiste, dansatoare, cântăreţe din gură şi la instrument — special instruite ca să se dedice exclusiv acestei profesii. *Gei-she*-le să încânte mintea şi sufletul bărbaţilor prin frumuseţea, graţia şi măiestria lor. Curtezanele să mulţumească trupul cu frumuseţe, graţie şi cu egală măiestrie.

Din nou el fusese uimit de simplitatea şi posibilităţile largi ale ideii ei.

— Cum ai alege o *gei-sha*?

— După aptitudinile ei. La pubertate, proprietarul i-ar hotărî viitorul şi breasla ar putea aproba sau respinge ucenicia, *neh*?

— Este o idee extraordinară, Gyoko-san.

Femeia se înclină şi o trecură fiorii.

— Vă rog să-mi iertaţi pălăvrăgeala lungă şi plicticoasă, Alteţă, dar în acest fel, când frumuseţea se duce şi trupul sengraşă, fata poate avea totuşi un viitor deosebit şi o adevărată preţuire. Ea nu va fi silită s-o apuce pe drumul pe care trebuie să-l ia toate curtezanele de azi. Eu vorbesc despre artistele care se află printre ele, una fiind şi Kiku-san a mea. Eu vă rog să acordaţi celor câteva privilegiate viitorul şi poziţia pe care le merită în ţară. Să înveţi să cânţi, din gură şi la instrument, şi să dansezi îţi cere un exerciţiu de ani în şir. Împărţitul pernei are nevoie doar de tinereţe şi nu există nici un afrodiziac mai bun ca tinereţea. *Neh?*

— Este adevărat. Toranaga îşi pironise privirile asupra ei. *Gei-she*-le să n-aibă voie să-mpartă perna cu nimeni?

— Asta n-ar face parte din datoria unei *gei-she,* indiferent de banii oferiţi. *Gei-she*-le n-ar fi niciodată *obligate,* Alteţă, să-mpartă perna cu cineva. Dacă o *gei-sha* ar dori să-mpartă perna cu un anume bărbat, asta ar privi-o personal — sau poate ar trebui aranjat cu permisiunea patroanei ei, ca preţul să fie doar atât cât bărbatul acela îşi poate permite. Datoria unei curtezane ar fi să împartă perna cu măiestrie — *gei-she-le* şi ucenicele *gei-she,* în schimb, ar fi intangibile. Vă rog să mă iertaţi c-am vorbit atât de mult.

Gyoko se înclinase şi Kiku de asemenea. Nu mai rămăsese decât o fărâmă din beţişorul de lemn aromat.

Toranaga le pusese tot felul de întrebări, stând cu ele de două ori timpul acordat la început, încântat de prilejul de a afla despre lumea lor, cercetându-le gândurile, speranţele şi temerile. Fusese aţâţat de cele descoperite şi le memorase, spre a le folosi, în viitor, apoi o trimisese pe Kiku în grădină.

— Astă-seară, Gyoko-san, aş dori ca ea să rămână până-n zori, dacă i-ar face plăcere şi dacă e liberă. Ai vrea, te rog, s-o întrebi? Bineînţeles, îmi dau seama că ar putea fi obosită acum. De fapt, a cântat aşa de minunat şi pentru atâta vreme

încât o voi înţelege. Dar poate că are să se mai gândească. Şi-aş fi foarte recunoscător dacă ai întreba-o.

— Bineînţeles, Alteţă, dar ştiu că are să fie onorată de invitaţie. E datoria noastră să slujim în orice chip putem, *neh?*

— Da, dar ea este, aşa cum tu, pe bună dreptate, ai arătat-o, cu totul deosebită. Am s-o înţeleg foarte bine, dacă e prea obosită. Te rog întreab-o imediat. Îi dăduse lui Gyoko o pungă mică de piele cu zece *kobani,* regretând gestul ostentativ, dar ştiind că poziţia lui o cerea. Poate că darul meu are să te compenseze pentru seara asta atât de obositoare. Este o mică dovadă de mulţumire pentru ideile tale.

— Datoria noastră este să vă slujim, Alteţă. El o văzuse încercând să-şi înfrâneze degetele de-a număra banii prin pielea delicată, dar fără să izbutească. Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, am s-o întreb. Apoi, în chip ciudat şi neaşteptat, ochii i se umpluseră de lacrimi. Vă rog să primiţi mulţumirile unei femei bătrâne şi de rând pentru amabilitatea de a fi ascultat-o. Asta e doar pentru că singura noastră răsplată pentru toată plăcerea pe care o oferim este un râu de lacrimi. De fapt, stăpâne, e greu să spui tot ce simte o femeie... vă rog să mă iertaţi...

— Ascultă, Gyoko-san, eu înţelege Nu-ţi face griji. Am să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. O, da, voi amândouă veţi pleca cu mine imediat după revărsatul zorilor. Câteva zile la munte o să fie o schimbare plăcută. Presupun că preţul contractului o să fie acceptat, *neh?*

Gyoko se plecase mulţumindu-i, apoi îşi ştersese lacrimile şi spusese hotărât:

— Pot, atunci, să-ntreb numele onoratei persoane pentru care va fi cumpărat contractul ei?

— Yoshi Toranaga-noh-Minowara.

În noaptea de la Yokosé şi în răcoarea plăcută a aerului, cu muzica şi vocea lui Kiku-san învăluindu-le minţile şi inimile, Toranaga îşi lăsă gândurile să rătăcească.

Îşi aminti strălucirea plină de mândrie ce inundase faţa lui Gyoko şi se miră iar de naivitatea tulburătoare a oamenilor. Cât de ruşinos era că până şi cei mai versaţi şi

deştepţi oameni vedeau adeseori doar ceea ce voiau ei să vadă şi rareori priveau dincolo de pojghiţa de la suprafaţa lucrurilor. Şi apoi, când toată lumea lor se făcea ţăndări şi ajungeau în genunchi, spintecându-şi burţile sau tăindu-şi beregatele, ori erau aruncaţi în indiferenţa de gheaţă a lumii, îşi smulgeau părul din cap, sau îşi sfâşiau hainele şi-şi plângeau *karma,* blestemând zeii, sau *kami,* sau norocul, sau pe stăpânii, soţii sau vasalii lor — pe oricine sau orice —, dar niciodată pe ei înşişi.

Atât de ciudat.

Îşi privi oaspeţii şi văzu că toţi o urmăreau pe Kiku, închişi în tainele lor, cu minţile copleşite de măiestria ei — toţi, în afară de Anjin-san, care era morocănos şi neliniştit. N-are importanţă, Anjin-san, gândi Toranaga amuzat, nu e decât lipsa ta de maniere. Da, n-are importanţă, asta o să vină cu timpul şi poate că nici nu contează, atâta vreme cât te supui. Acum, am nevoie de ţâfna ta, de mânia şi de violenţa ta.

Da, sunteţi cu toţii aici. Tu, Omi, şi tu, Yabu, şi Naga, şi Buntaro, şi tu, Mariko, şi tu, Kiku-san, până şi tu, Gyoko, toţi ulii şi şoimii mei din Izu, toţi dresaţi şi foarte pregătiţi. Toţi aici, în afară de unul — preotul creştin. Curând va fi rândul tău, Tsukku-san. Sau poate al meu.

*

* *

Părintele Martin Alvito, din Societatea lui Isus, era furios. Chiar acum când trebuia să se pregătească pentru întâlnirea cu Toranaga, la care avea nevoie de toată înţelepciunea, îi cădea pe cap această nouă ticăloşie, care nu suferea amânare.

— Ce-ai de spus, în ceea ce te priveşte? izbucni năprasnic spre acolitul japonez cu glugă, care îngenunche plin de umilinţă în faţa lui.

Ceilalţi fraţi stăteau strânşi roată în mica încăpere. I

— Vă rog să mă iertaţi, părinte. Am păcătuit, se bâlbâi omul amărât. Vă rog să mă iertaţi…

— Îţi repet, Dumnezeu atotputernic iartă, nu eu. Ai făcut un păcat de moarte. Ţi-ai încălcat jurământul sfânt. Ei bine, ce ai de spus?

Răspunsul abia dacă se auzi:

— Îmi pare rău, părinte.

Bărbatul era subţire şi delicat. Numele lui de botez era Joseph şi avea treizeci de ani. Tovarăşii lui, fraţi din Societate, aveau între optsprezece şi patruzeci de ani. Toţi aveau tonsuri şi erau samurai de viţă, din diverse comitate din Kyushu, pregătiţi cu grijă pentru preoţie, deşi nici unul nu fusese încă hirotonisit.

— Îmi mărturisesc vina, spuse fratele Joseph, ţinându-şi capul plecat.

— Crezi că e de-ajuns?

Neliniştit, Alvito se întoarse şi se îndreptă spre fereastră. Camera era oarecare, cu rogojini curate şi paravanele de hârtie reparate prost. Hanul era prăpădit şi de mâna a treia, dar cel mai bun pe care-l putuse găsi în Yokosé, celelalte fiind luate de samurai. Îşi pironi privirile-n noapte, trăgând cu urechea la vocea îndepărtată a lui Kiku, ce se înălţa peste zgomotul râului. Până ce curtezana nu termina, Alvito ştia că Toranaga n-avea să trimită după el.

— Târfă împuţită, spuse mai mult pentru sine, disonanţa tânguită a cântecului japonez iritându-l mai mult ca de obicei şi sporindu-i mânia faţă de trădarea lui Joseph.

— Ascultaţi, spuse Alvito către ceilalţi, întorcându-se iar spre ei. Ne aflăm aici ca să-l judecăm pe fratele Joseph, care a fost cu o târfă din acest oraş noaptea trecută, încălcându-şi jurământul sacru de castitate, încălcându-şi jurământul sfânt de supunere, pângărindu-şi sufletul nemuritor, viaţa de iezuit, locul lui în sfânta biserică şi toate celelalte pe care aceasta le apără în faţa lui Dumnezeu, vă întreb pe fiecare din voi, aţi fi făcut la fel?

Toţi clătinară din cap.

— Aţi făcut vreodată la fel?

— Nu, părinte.

— Tu, păcătosule! În faţa lui Dumnezeu, îţi recunoşti păcatul?

— Da, părinte, deja mi-am măr...

— În faţa lui Dumnezeu, e pentru prima oară?

— Nu, n-a fost prima oară, spuse Joseph. Am... am mai fost cu alta acum patru nopţi, la Mishima.

— Dar... dar ieri ai spus liturghia! Cum rămâne cu spovedania ta de ieri şi de alaltăieri seară şi de răsalaltăieri, nu te-ai... Ieri am spus liturghia! Pentru Dumnezeu, ai luat sfânta împărtăşanie fără să te spovedeşti, în deplină cunoaştere a unui păcat de moarte?

Fratele Joseph se făcuse pământiu la chip de ruşine. Era la iezuiţi de la vârsta de opt ani.

— A fost... a fost prima oară, părinte. Doar acum patru zile. Toată viaţa mea n-am păcătuit cu nimic. Am fost din nou ispitit... şi, Dumnezeu să mă ierte, de data asta am fost slab. Am treizeci de ani. Sunt bărbat, toţi suntem bărbaţi. Vă rog, Domnul Isus a iertat păcătoşii... de ce nu mă puteţi ierta? Toţi suntem bărbaţi...

— Toţi suntem preoţi!

— Nu suntem preoţi adevăraţi! N-am depus jurămintele, nu suntem nici măcar hirotonisiţi! Nu suntem adevăraţi iezuiţi. Noi nu putem să depunem cele patru jurăminte ca sfinţia ta, părinte, spuse Joseph posac. Celelalte ordine îşi hirotonisesc fraţii, dar iezuiţii nu. De ce...

— Taci!

— N-o să tac! izbucni Joseph. Vă rog să mă iertaţi, părinte, dar de ce să nu fie hirotonisiţi unii din noi? Arătă spre unul din fraţi, un bărbat înalt, cu faţa rotundă, care privea senin. De ce să nu fie hirotonisit fratele Michael? El studiază de când avea doisprezece ani. Acum are treizeci, şi şase şi e un creştin desăvârşit, aproape un sfânt. A creştinat mii, dar tot nu e hirotonisit deşi...

— În numele lui Dumnezeu, ai să...

— În numele lui Dumnezeu, părinte, de ce nu poate unul dintre noi să fie hirotonisit? Cineva trebuie să îndrăznească să vă-ntrebe! Joseph era acum în genunchi. De şaisprezece ani mă instruiesc, fratele Matteo de douăzeci şi trei, Juliao de mai mulţi, toată viaţa noastră... nici nu mai ştim numărul anilor. Cunoaştem rugăciunile, catehismele şi imnurile mai bine decât sfinţia ta, iar eu şi Michael vorbim chiar latina, tot atât de bine ca şi portu...

— Opreşte-te!

— ...portugheza. Noi ţinem toate predicile şi vorbim cu budiştii şi cu toţi ceilalţi închinători la idoli, şi noi facem

majoritatea convertirilor. *Noi* le facem! Pentru Dumnezeu, ce nu e-n ordine cu noi? De ce nu suntem destul de buni pentru iezuiţi? Doar pentru că nu suntem portughezi sau spanioli, sau pentru că nu suntem păroşi şi cu ochii rotunzi? în numele lui Dumnezeu, părinte, de ce nu este nici un japonez hirotonisit iezuit?

— Taci odată!

— Noi am fost chiar şi la *Roma,* eu, Michael şi Juliao, izbucni Joseph. Sfinţia ta n-ai fost niciodată la Roma şi nu l-ai întâlnit nici pe Generalul ordinului sau pe Sanctitatea Sa, Papa, ca noi...

— Acesta ar fi încă un motiv ca tu să cunoşti şi mai bine ce nu trebuie să faci şi să nu cauţi pricină. Ai depus jurămintele de castitate, de trai în sărăcie şi de *supunere.* Ai fost ales dintre mulţi, ai fost privilegiat dintre mulţi şi acum îţi laşi sufletul să ajungă atât de pângărit că...

— Îmi pare rău, părinte, dar eu nu cred c-am fost favorizaţi petrecându-ne opt ani acolo şi venind înapoi dacă, după toată învăţătura, şi rugile, şi predicile, şi aşteptarea noastră, nici unul din noi nu este hirotonisit, deşi ni s-a promis. Aveam doisprezece ani când am plecat. Juliao unspre...

— Îţi interzic să mai spui un cuvânt! Îţi *poruncesc* să te opreşti. Apoi, în tăcerea îngrozitoare, Alvito privi spre ceilalţi fraţi înşiraţi pe lângă pereţi, care priveau şi ascultau atenţi. Veţi fi hirotonisiţi cu toţii, cu timpul. Dar tu, Joseph, în faţa lui Dumnezeu, ai să...

— În faţa lui Dumnezeu, izbucni Joseph, când?

— Când o vrea Dumnezeu, i-o trânti Alvito, uluit de revolta făţişă şi-ntr-un acces de zel. În genunchi!

Fratele Joseph îl privi fix încercând să-l facă să-şi piardă cumpătul, dar nu reuşi, apoi mânia trecându-i, dădu drumul aerului din piept cu putere, se lăsă în genunchi şi-şi plecă privirea.

— Dumnezeu să aibă milă de tine. Tu singur ţi-ai recunoscut înfiorătorul păcat de moarte şi te-ai făcut vinovat de a-ţi fi încălcat jurământul sacru de castitate, jurământul sfânt de supunere faţă de superiori. Şi te-ai făcut vinovat de o obrăznicie de necrezut. Cum îndrăzneşti să te-ndoieşti de

ordinele Generalului nostru, sau de biserică? Ţi-ai primejduit sufletul tău nemuritor. Eşti o ruşine pentru Dumnezeu, pentru ordin, pentru biserică, pentru familie şi pentru prietenii tăi. Cazul tău e atât de grav încât va trebui să se ocupe de el însuşi Părintele Superior. Până atunci n-ai să iei sfânta împărtăşanie, n-ai să primeşti spovedanii, n-ai să iei parte la nici o slujbă. Umerii lui Joseph începură să tremure în agonia remuşcării ce punea stăpânire pe el. Ca penitenţă de început ţi se interzice să vorbeşti, treizeci de zile vei primi doar orez şi apă, următoarele treizeci de nopţi ţi le vei petrece în genunchi rugându-te lui Dumnezeu să-ţi ierte înfiorătoarele păcate şi, în plus, ai să fii biciuit. Treizeci de lovituri. Scoate-ţi sutana.

Umerii încetară să-i mai tremure. Joseph îşi înălţă privirile.

— Primesc tot ce-aţi poruncit, părinte, spuse el, şi-mi cer iertare din toată inima şi din tot sufletul. Vă implor iertarea aşa cum voi implora iertarea Lui în veci, dar n-am să fiu biciuit ca un criminal de rând.

— Ai — să — fii — biciuit!

— Vă rog iertaţi-mă, părinte, spuse Joseph. Nu e vorba de durere, jur. Durerea nu e nimic pentru mine, şi nici moartea. Faptul că sunt condamnat şi că am să ard în veci în focul iadului poate că e *karma* mea, şi am s-o îndur, dar eu sunt samurai. Sunt din familia seniorului Harima.

— Mândria ta mă scârbeşte. Nu eşti pedepsit pentru durere, ci ca să ţi se îndepărteze dezgustătoarea ta mândrie. Criminali de rând? Unde-ţi este umilinţa? Domnul nostru Isus a îndurat umilinţa şi a murit lângă criminali de rând.

— Da, asta ne frământă pe noi cel mai tare, părinte,

— Poftim?

— Vă rog să mă iertaţi că vorbesc prea slobod, părinte, dar dacă Regele Regilor n-ar fi murit pe cruce, ca un criminal de rând, samuraii poate că ar accep…

— Încetează!

— …creştinismul mai uşor. Ordinul iezuit e înţelept că se fereşte să predice că Isus a fost răstignit, aşa cum fac celelalte ordine…

Ca un înger al răzbunării, Alvito îşi puse crucea în faţă ca

pe un scut.

— În numele lui Dumnezeu, taci şi supune-te, ori eşti excomunicat! Puneţi mâna pe el şi dezbrăcaţi-l!

Ceilalţi se treziră la viaţă şi înaintară spre el, dar Joseph ţâşni în picioare. De sub sutană apăru un pumnal. Se aşeză cu spatele la perete. Toţi se opriră, în afară de fratele Michael care înaintă încet şi calm, cu mâna întinsă.

— Frate, te rog dă-mi pumnalul, spuse el blând.

— Nu. Te rog, iartă-mă.

— Atunci roagă-te pentru mine, frate, aşa cum eu mă rog pentru tine.

Michael întinse mâna spre armă.

Joseph făcu câţiva paşi înapoi, apoi se pregăti pentru o lovitură mortală.

— Iartă-mă, Michael.

Michael continuă să se apropie.

— Michael, opreşte-te. Lasă-l în pace, porunci Alvito.

Michael se supuse, oprindu-se la câteva degete de lama ce şovăia.

Apoi Alvito spuse, pământiu la faţă:

— Dumnezeu să aibă milă de tine, Joseph. Eşti excomunicat. Satana a pus stăpânire pe sufletul tău, aici pe pământ, aşa cum o să pună stăpânire şi după moarte. Pleacă!

— Mă lepăd de Dumnezeul creştin! Sunt japonez, sunt *shintoist.* Sufletul meu îmi aparţine acum. Nu mi-e teamă, strigă Joseph. Da, noi avem mândrie, nu ca barbarii. Noi suntem japonezi, nu suntem barbari. Nici chiar ţăranii noştri nu sunt barbari.

Grav, Alvito făcu semnul crucii ca o apărare către ei toţi şi, fără să se teamă, se întoarse cu spatele spre pumnal.

— Să ne rugăm împreună, fraţilor. Satana este în mijlocul nostru.

Se întoarseră şi ceilalţi, mulţi trişti, câţiva încă nevenindu-şi în fire. Numai Michael rămase acolo unde se afla privind spre Joseph. Joseph îşi smulse mătăniile şi crucea. Avea de gând să le arunce, dar Michael îşi întinse din nou mâna.

— Te rog, frate, te rog, dă-mi-le, e un dar atât de simplu, spuse el.

Joseph privi lung spre el, apoi i le dădu.

— Te rog, iartă-mă.

— Am să mă rog pentru tine, spuse Michael.

— N-ai auzit? M-am lepădat de Dumnezeu!

— Am să mă rog ca Dumnezeu să nu se lepede de tine, Uraga-noh-Tadamasa-san.

— Iartă-mă, frate, spuse Joseph.

Îşi vârî pumnalul la cingătoare, deschise uşa cu o smucitură şi-o apucă orbeşte de-a lungul coridorului, ieşind în verandă. Oamenii îl priveau curioşi, printre ei şi Uo, pescarul, care aştepta răbdător în întuneric. Joseph traversă curtea şi se îndreptă spre poartă. Un samurai îi aţinu calea.

— Stai!

Joseph se opri.

— Unde te duci, te rog?

— Îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi, nu... nu ştiu.

— Eu îl slujesc pe seniorul Toranaga. Îmi pare rău, n-am putut să n-aud ce s-a petrecut acolo. Tot hanul a auzit. Uluitor de proaste purtări... conducătorul vostru să strige astfel şi să tulbure pacea. Şi tu, de asemeni. Eu sunt de strajă aici. Cred c-ar fi foarte bine să-l vezi pe ofiţerul meu.

— Cred... mulţumesc, am să merg pe dincolo. Te rog, scuză-mă...

— Îmi pare rău, n-ai să te duci nicăieri. Doar să-mi vezi ofiţerul.

— Poftim? A... da. Da, îmi pare rău, bineînţeles.

Joseph încerca să-şi facă mintea să lucreze.

— Bine. Mulţumesc.

Samuraiul se întoarse pentru că un alt samurai se apropia dinspre pod, şi salută.

— Vin să-l iau pe Tsukku-san la seniorul Toranaga.

— Bine. Eşti aşteptat.

Capitolul 43

Toranaga îl privea pe preotul înalt apropiindu-se, traversând zarişte a, lumina pâlpâindă a torţelor făcându-i faţa uscăţivă mai rigidă ca de obicei, deasupra întunecimii bărbii. Sutana budistă, portocalie, a preotului era elegantă, şi-n brâu îi atârnau mătăniile şi crucea.

La zece paşi de Toranaga, părintele Alvito se opri, îngenunche şi se înclină cu respect, începând ceremonialul obişnuit.

Toranaga stătea singur pe platformă, gărzile erau în semicerc în jurul lui, destul de departe, să nu poată auzi. Numai Blackthorne se afla în preajmă, sprijinit de platformă, aşa cum i se poruncise, sfredelindu-l cu ochii pe preot. Alvito părea că nu-l vede.

— Mă bucur că vă văd, Alteţă, spuse părintele Alvito când ceremonialul o cerea s-o facă.

— Şi eu la fel, Tsukku-san. Toranaga făcu semn preotului să se aşeze pe o pernă care fusese pusă jos, pe un *tatami,* în faţa platformei. E multă vreme de când nu te-am văzut.

— Da, Alteţă, sunt multe de spus. Alvito îşi dădea bine seama că perna fusese aşezată pe pământ şi nu pe platformă. De asemeni, nu trecură neobservate nici săbiile de samurai pe care le purta acum Blackthorne, aşa de aproape de Toranaga, vedea şi atitudinea lui degajată, atât de nepăsătoare. Vă aduc un mesaj confidenţial de la mai marele meu, Părintele Superior, care vă salută cu respect.

— Mulţumesc, dar mai întâi povesteşte-mi despre tine.

— O, Alteţă, spuse Alvito ştiind ca Toranaga era mult prea ager la minte să nu fi observat remuşcarea ce-l chinuia, oricât încercase el s-o alunge. În seara asta văd prea limpede propriile mele nereuşite. Astă-seară mi-ar plăcea să pot lăsa de-o parte îndatoririle mele pământeşti şi să merg într-un loc retras, să mă rog, să implor mila Celui de Sus. Era ruşinat de propria-i lipsă de umilinţă. Deşi păcatul lui Joseph fusese cumplit, Alvito acţionase în grabă, la mânie şi prosteşte. Era vina lui că un suflet fusese alungat şi pierdut pentru totdeauna. Domnul nostru a spus odată: „Te rog, Tată, îndepărtează de la mine această cupă”, dar chiar şi El a

trebuit să reţină cupa. Noi, pe pământ, trebuie să încercăm să-i urmăm paşii pe cât putem de bine. Vă rog să mă iertaţi că am lăsat să mi se vadă grijile.

— Care a fost „cupa” ta, prietene?

Alvito îi povesti. Ştia că n-avea nici un motiv să ascundă faptele, pentru că, bineînţeles, Toranaga o să le afle foarte curând, dacă nu le cunoştea deja, şi era mult mai bine să audă adevărul decât o versiune deformată.

— E atât de trist să pierzi un frate, e-ngrozitor să proscrii pe cineva, oricât de teribilă ar fi crima. Trebuia să fi fost mai răbdător. A fost vina mea.

— Unde este el acum?

— Nu ştiu, Alteţă.

Toranaga chemă o strajă.

— Găseşte creştinul renegat şi adu-mi-l mâine la prânz.

Samuraiul plecă grăbit.

— Vă rog să aveţi milă de el, Alteţă, spuse repede Alvito, dorind-o într-adevăr.

Dar el ştia că orice-ar spune n-ar ajuta aproape la nimic ca să-l abată pe Toranaga de la calea pe care deja o alesese. Din nou dori ca Societatea să-şi aibă tribunalul ei civil, care să-i poată aresta şi pedepsi pe apostaţi, ca oriunde în lume. El, de repetate ori, recomandase înfiinţarea lui, dar întotdeauna fusese respins, şi aici, în Japonia, şi la Roma, de către Generalul ordinului. Totuşi, fără tribunalul nostru civil, gândi el obosit, noi n-o să putem niciodată aplica o adevărată disciplină asupra fraţilor noştri şi asupra turmei noastre.

— De ce nu sunt hirotonisişi preoţii în societatea voastră, Tsukku-san?

— Pentru că nici unul din credincioşii noştri nu este încă destul de bine pregătit, Alteţă. De exemplu, latina este o necesitate absolută, pentru că ordinul nostru cere oricărui frate să călătorească oriunde şi oricând în lume, iar latina, din păcate, este foarte greu de învăţat. Nici unul nu este încă instruit sau pregătit.

Alvito credea asta din toată inima. De asemeni, spre deosebire de Părintele Superior, el se opunea cu-nverşunare hirotonisirii unui cleric iezuit japonez.

— Eminenţă, spusese el întotdeauna, vă rog să nu vă

lăsaţi înşelat de aparenta lor modestie şi bună-cuviinţă. Dedesubt, cu toţii sunt caractere pe care nu te poţi bizui şi, până la urmă, mândria şi japonismul lor vor precumpăni totdeauna. Ei n-au să fie niciodată slujitori adevăraţi ai Societăţii, sau soldaţi de nădejde al Sanctităţii Sale, locţiitorul lui Cristos pe pământ, supuşi numai lui. Niciodată.

Pentru o clipă Alvito îşi aruncă privirea spre Blackthorne, apoi şi-o întoarse spre Toranaga, care spunea:

— Dar doi sau trei din aceşti ucenici-preoţi vorbesc latina, *neh,* şi portugheza? E adevărat ce-a spus omul acela, *neh?* Ei de ce n-au fost aleşi?

— Îmi pare rău, dar Generalul societăţii noastre nu-i consideră destul de pregătiţi. Poate că însăşi căderea tragică a lui Joseph este un exemplu.

— E rău să încâlci un jurământ sfânt, spuse Toranaga.

El îşi aminti anul când cei trei băieţi navigaseră din Nagasaki într-o Corabie Neagră spre a fi primiţi cu pompă la curtea regelui spaniol şi la curtea celui mai mare preot al creştinilor, în acelaşi an când fusese asasinat Goroda. Nouă ani mai târziu, ei se întorseseră, dar toată şederea lor acolo fusese supravegheată şi controlată cu grijă. Ei plecaseră ca tineri fanatici creştini, naivi, şi se întorseseră tot atât de înguşti la minte şi aproape tot atât de prost informaţi ca atunci când plecaseră: O irosire fără rost, gândi Toranaga, pierderea unei şanse incredibile de care Goroda refuzase să profite, oricât de mult îl sfătuise el:

— Nu, Tora-san, noi avem nevoie de creştini împotriva budiştilor, spusese Goroda. Mulţi preoţi şi călugări budişti sunt soldaţi, *neh?* Mai toţi sunt. Creştinii nu sunt, *neh*? Să-l lăsăm pe Marele Preot să aibă pe cei trei tineri pe care-i vrea, ei nu sunt decât nişte tăntălăi din Kyushu, *neh?* Eu îţi spun să încurajăm creştinismul. Nu mă bate pe mine la cap cu un plan pe zece ani, ci arde orice mânăstire budistă ce ţi-e la îndemână. Budiştii sunt ca muştele pe un stârv, iar creştinii nu sunt decât o traistă de aghioase.

Acum nu mai sunt, gândi Toranaga cu mânie crescândă. Acum sunt viespi.

— Da, spuse el cu voce tare. E foarte rău să încalci un jurământ, să strigi şi să tulburi pacea unui han.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, şi să mă iertaţi c-am amintit de necazurile mele. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Ca întotdeauna, grija pe care mi-o-arătaţi mă face să mă simt mai bine. Mi se permite să-l salut pe pilot?

Toranaga consimţi.

— Trebuie să te felicit, pilotule, spuse Alvito în portugheză. Săbiile ţi se potrivesc.

— Mulţumesc, părinte, învăţ să le folosesc, răspunse Blackthorne. Dar, îmi pare rău s-o spun, încă nu sunt foarte priceput la ele. Când va trebui să lupt, am să rămân la pistol, cuţit de abordaj şi tun.

— Eu mă rog să nu trebuiască să lupţi iar, pilotule, şi ca ochii să-ţi fie deschişi spre mila nemărginită a Domnului.

— Ai mei sunt deschişi. Ai voştri sunt înceţoşaţi.

— Pentru binele sufletului tău, pilotule, ţine-ţi ochii deschişi şi mintea trează. Poate că te-nşeli. Chiar şi aşa, trebuie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa seniorului Toranaga.

— Cine ţi-a spus?

Alvito nu-i răspunse. Se întoarse iar spre Toranaga.

— Ce-aţi vorbit? întrebă Toranaga rupând tăcerea.

Alvito îi povesti şi adăugă:

— Deşi el e duşmanul credinţei mele şi pirat, sunt bucuros că v-a salvat, Alteţă. Necunoscute sunt căile Domnului. I-aţi acordat o mare cinste făcându-l samurai.

— E şi *hatamoto.* Toranaga era încântat de uimirea fugară de pe chipul preotului. Ai adus dicţionarul?

— Da, Alteţă, cu o mulţime din hărţile pe care le-aţi dorit, cu unele din bazele portugheze de-a lungul drumului din Goa. Cartea e în bagajul meu. Pot să trimit pe cineva după ea, sau i-o pot da eu însumi mai târziu?

— Dă-i-o lui mai târziu. Diseară sau mâine. Ai adus şi raportul?

— Despre armele ce se bănuiesc c-au fost aduse din Macao? Părintele Superior lucrează la el, Alteţă.

— Şi numărul de mercenari japonezi folosiţi la fiecare din noile voastre baze?

— Părintele Superior a cerut de la toate un raport cu cifrele la zi, pe care vi-l va înmâna imediat ce este complet,

Alteţă.

— Bun. Acum, spune-mi cum ai aflat de salvarea mea?

— Un lucru ce i se-ntâmplă lui Toranaga-noh-Minowara cu greu nu e subiect de zvon şi legendă. Când veneam din Mishima, Alteţă, am auzit c-a fost cât pe ce să fiţi înghiţit într-un cutremur, dar că „Barbarul Blond” v-a tras afară. De asemeni şi că înălţimea voastră aţi făcut acelaşi lucru pentru el şi pentru o doamnă, presupun că doamna Mariko?

Toranaga încuviinţă scurt din cap.

— Da. Ea e aici, în Yokosé. Se gândi o clipă, apoi spuse: Mâine ea ar dori să se spovedească, după obiceiul vostru, dar va vorbi numai despre acele lucruri care n-au legătură cu politica. Sunt de părere că spovedania nu trebuie să cuprindă nimic din orice ar avea de-a face cu mine şi cu diverşii mei *hatamato, neh*? I-am spus-o şi ei.

Alvito se înclină în semn de înţelegere.

— Cu permisiunea Voastră, aş putea să spun o liturghie pentru toţi creştinii de aici, Alteţă? Bineînţeles, foarte discret. Mâine?

— Am să mă mai gândesc. Toranaga continuă să vorbească o vreme despre lucruri lipsite de importanţă, apoi spuse: Ai un mesaj pentru mine? De la Părintele tău Superior?

— Cu smerenie, Alteţă, trebuie să vă spun că este un mesaj de taină.

Toranaga se prefăcu că se mai gândeşte, deşi stabilise exact cum avea să decurgă întâlnirea şi-i dăduse deja instrucţiuni precise lui Anjin-san ce să facă şi ce să spună.

— Foarte bine. Se întoarse spre Blackthorne: Anjin-san, poţi să pleci acum, o să stăm de vorbă mai târziu.

— Da, Alteţă, răspunse Blackthorne. Iertaţi-mă, Corabia Neagră. Ajuns Nagasaki?

— A, da. Mulţumesc, răspunse el încântat că întrebarea lui Anjin-san nu suna ca învăţată dinainte. Ei, Tsukku-san, a acostat deja?

Alvito era uimit de japoneza lui Blackthorne şi foarte tulburat de întrebare.

— Da, Alteţă. A acostat acum paisprezece zile.

— A, paisprezece? spuse Toranaga. Înţelegi, Anjin-san?

— Da. Mulţumesc.

— Bun. Orice altceva îl poţi întreba pe Tsukku-san mai târziu, *nsh?*

— Da, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi.

Blackthorne se ridică, se înclină şi plecă.

Toranaga îl privi îndepărtându-se.

— Pentru un pirat, este un bărbat foarte interesant. Acum, mai întâi spune-mi despre Corabia Neagră.

— A ajuns în siguranţă, Alteţă, cu cea mai mare încărcătură de mătase din câte au fost vreodată. Alvito încercă să pară entuziast. Învoiala făcută între înălţimea voastră şi seniorii Harima, Kiyama şi Onoshi rămâne în picioare. Anul viitor, pe vremea asta, vistieria înălţimii voastre va fi mai bogată cu zece mii de *kobani.* Mătăsurile sunt de cea mai bună calitate, Alteţă. „Am adus o copie a certificatului de încărcătură pentru şeful intendenţei Voastre. Căpitanul general Ferreira vă trimite omagiile lui, sperând să vă vadă curând, Acesta a fost motivul pentru care am întârziat să vin să vă văd. Părintele Superior m-a trimis în mare grabă din Osaka în Nagasaki să mă asigur că totul e în perfectă ordine. Chiar când plecam din Nagasaki am auzit că aţi părăsit Yedo îndreptându-vă spre Izu, aşa că am venit aici cât am putut de repede, pe mare, până-n portul Nimazu, cu una dintre cele mai iuţi caravele ale noastre, apoi pe uscat. La Mishima am dat peste seniorul Zataki şi-am cerut permisiunea să călătorim împreună.

— Corabia voastră e încă la Nimazu?

— Da, Alteţă. M-aşteaptă acolo.

— Bun... Pentru o clipă Toranaga se întrebă dacă s-o trimită sau nu pe Mariko la Osaka cu corabia aceea, apoi se hotărî să se ocupe de asta mai târziu. Te rog să dai diseară certificatul de încărcătură şefului intendenţei.

— Da, Alteţă.

— Şi înţelegerea pentru încărcătura din anul acesta este hotărâtă definitiv?

— Da, absolut.

— Bun. Acum cealaltă treabă. Cea importantă.

Mâinile lui Alvito înţepeniră.

— Nici seniorul Kiyama, nici seniorul Onoshi nu sunt de

acord să-l părăsească pe generalul Ishido. Îmi pare rău. În ciuda celor mai insistente sfaturi ale noastre, ei nu vor să vină sub steagul înălţimii voastre.

Vocea lui Toranaga coborî şi se făcu necruţătoare.

— Eu am arătat deja că cer mai mult decât sfaturi.

— Îmi pare rău că, în această privinţă, aduc veşti proaste, Alteţă, dar nici unul nu va fi de acord să treacă în mod public dintr-o parte în...

— A, în mod public, zici? Dar în particular... În secret?

— În particular, amândoi sunt la fel de neînduplecaţi ca în pu...

— Ai stat de vorbă cu ei separat sau laolaltă?

— Bineînţeles, laolaltă şi separat, în mare taină, dar nimic din ce am sugerat noi nu...

— „Aţi sugerat" doar anume fapte? De ce nu le-aţi poruncit?

— Aşa cum a spus Părintele Superior, noi nu putem, Alteţă, să poruncim nici unui *daimyo* şi nici...

— Da, dar voi puteţi *porunci* unuia din fraţii voştri, *neh?*

— Da, Alteţă.

— I-aţi ameninţat şi c-o să-i excomunicaţi?

— Nu, Alteţă.

— De ce?

— Pentru că n-au comis nici un păcat de moarte. Alvito o spuse hotărât, aşa cum se înţeleseseră, el şi dell'Aqua, dar inima îi bătea cu putere şi nu putea suferi să fie purtătorul unor veşti rele, care acum erau şi mai cumplite, pentru că seniorul Harima, care stăpânea de drept Nagasaki, le spusese, în taină, că toată influenţa şi averea lui imensă aveau să meargă de partea lui Ishido. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar nu eu fac legile divine, după cum nici înălţimea voastră n-a făcut codul *bushido,* Calea Războinicului. Noi... noi trebuie să ne supunem...

— Voi excomunicaţi un biet nenorocit pentru un act firesc ca împărţitul pernei, dar când doi dintre convertiţii voştri se comportă nefiresc — da, chiar ca nişte trădători —, când eu caut ajutorul vostru, ajutor urgent — şi eu sunt prietenul vostru — voi, nu daţi decât „sfaturi", înţelegi gravitatea acestui fapt, *neh?*

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi, dar...

— Poate că n-am să te scuz, Tsukku-san. Am spus dinainte: acum fiecare trebuie să aleagă de partea cui trece, zise Toranaga.

— Bineînţeles că noi suntem de partea Voastră, Alteţă, dar nu putem să poruncim nimic seniorului Kiyama sau seniorului Onoshi...

— Din fericire, eu pot porunci creştinului meu.

— Alteţă?

— Pot să-i poruncesc lui Anjin-san să jefuiască. Cu nava lui. Cu tunurile lui.

— Păziţi-vă de el, Alteţă. Pilotul e diabolic de deştept, dar e eretic, pirat şi nu te poţi încrede în el.

— Aici Anjin-san e samurai şi *hatamoto.* Pe mare poate că e pirat. Dacă e pirat, îmi închipui c-o să atragă mulţi alţi corsari şi *wako* de partea lui, foarte mulţi. Ce face un străin în largul mării e treaba lui, *neh?* Asta a fost întotdeauna politica noastră. *Neh?*

Alvito rămase tăcut şi încercă să-şi pună mintea la treabă. Nimeni nu se gândise că englezul o să ajungă atât de apropiat de Toranaga.

— Acei doi *daimyo* creştini n-o să cadă la nici o înţelegere cu mine, nici chiar una de tainã?

— Nu, Alteţă. Noi am încercat to...

— Nici o înţelegere, nici una?

— Nu, Alteţă...

— Nici un troc, nici o tocmeală, nici un favor, nimic?

— Nu, Alteţă. Noi am încercat orice îndemn, orice chip de convingere, vă rog să mă credeţi. Alvito ştia că era prins în capcană şi ieşea la iveală ceva din disperarea lui. Dacă ar fi în puterea mea, da. I-aş ameninţa cu excomunicarea, deşi ar fi o ameninţare falsă, pentru că n-aş îndeplini-o niciodată, numai dacă n-ar face un păcat de moarte şi nu l-ar mărturisi, sau nu şi-ar face canoanele şi nu s-ar supune. Dar chiar şi o ameninţare pentru un câştig vremelnic ar fi o greşeală foarte mare din partea mea, Alteţă, un păcat de moarte. Aş risca pedeapsa veşnică.

— Zici că, dacă ar păcătui împotriva credinţei voastre, atunci i-ai excomunica?

— Da, dar nu vă sfătuiesc să folosiţi asemenea căi spre a-i aduce de partea Voastră, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar ei... ei vă sunt total potrivnici acum, îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Amândoi au spus-o foarte clar, laolaltă şi separat. Mă rog lui Dumnezeu să se răzgândească. În faţa lui Dumnezeu, noi ne-am dat cuvântul să încercăm, eu şi Părintele Superior. Noi ne-am ţinut promisiunea. Jur că n-am izbutit.

— Atunci am să pierd, spuse Toranaga. Ştii asta, nu? Dacă ei se aliază cu Ishido, toţi *daimyo* creştini vor trece de partea lui. Atunci trebuie să pierd. Sunt douăzeci de samurai contra unui samurai de-al meu. *Neh?*

— Da.

— Care e planul lor? Când mă vor ataca?

— Nu ştiu, Alteţă.

— Mi-ai spune, dacă ai şti?

— Da... da, v-aş spune.

Mă îndoiesc, gândi Toranaga şi privi departe în noapte, greutatea neliniştii lui aproape strivindu-l. În cele din urmă are să fie „Cer de Purpură”? se întrebă disperat. Lovitura precipitată, stupidă, sortită eşecului asupra Kyoto-ului?

Ura cuşca ruşinoasă în care se afla. La fel ca *taikō* şi Goroda, înaintea lui, el trebuia să tolereze preoţii creştini, pentru că ei se ţineau scai de neguţătorii portughezi, precum muştele de cai, deţinând putere laică şi spirituală absolută asupra turmei lor greu de stăpânit. Fără preoţi nu exista negoţ. Serviciile lor ca negociatori şi mijlocitori în drumul Corăbiei Negre erau vitale, pentru că ei vorbeau limba şi erau crezuţi de ambele părţi şi, dacă vreodată s-ar închide complet porţile împărăţiei pentru preoţi, toţi barbarii ar naviga ascultători în alte părţi, fără să se mai întoarcă niciodată. Îşi aminti vremea când *taikō* încercase să scape de preoţi, încurajând totuşi negoţul. Timp de doi ani n-a fost nici o Corabie Neagră. Iscoadele raportaseră cum cel mai mare şef al preoţilor, stând în Macao ca un păianjen negru, otrăvitor, poruncise încetarea oricărui negoţ ca represalii la Edictele de Expulzare ale lui *taikō,* ştiind că, în cele din urmă, însuşi *taikō* trebuia să se umilească. În cel de al treilea an, el se plecase inevitabilului, îi invitase pe preoţi înapoi şi

închisese ochii la propriile lui Edicte, ca şi la trădarea şi rebeliunea pe care preoţii le sprijiniseră.

Nu există nici o cale să fugi de realitate, gândi Toranaga. Nici una. Eu nu cred ce spune Anjin-san — că negoţul este tot atât de important pentru barbari cât e şi pentru noi, că lăcomia lor îi va împinge să facă negoţ, orice le-am face noi preoţilor. Primejdia e prea mare, nu pot risca şi nu e timp, iar eu n-am puterea. Noi am încercat o dată şi-am dat greş. Cine ştie? Pesemne că preoţii ar putea s-aştepte zece ani; ei sunt destul de necruţători. Dacă preoţii poruncesc să nu se facă nici un negoţ, cred că n-o să fie nici un negoţ. Noi n-am putea aştepta zece ani. Nici chiar cinci. Şi dacă izgonim toţi barbarii, e nevoie pesemne de douăzeci de ani ca barbarii englezi să umple golul, dacă Anjin-san spune întregul adevăr şi dacă — şi asta este o piedică imensă —, dacă chinezii ar fi de acord să facă negoţ cu ei, împotriva barbarilor din sud. Nu cred c-o să-şi schimbe chinezii obiceiurile. *Ei nu şi le-au schimbat niciodată.* Douăzeci de ani: e prea mult. Zece ani: e prea mult.

Nu există fugă de realitate. Or, cea mai rea realitate din toate, spectrul care, în taină, i-a înlemnit pe Goroda şi pe *taikō,* şi care acum îşi ridică iar capu-i ticălos, este că preoţii creştini, fanatici şi neînfricaţi, dacă sunt împinşi prea departe, îşi vor pune toată influenţa, toată puterea pe care o au pe mare şi în negoţ în sprijinul unuia din marii *daimyo* creştini. Apoi o să pună la cale o armată invadatoare de conchistadori tot atât de fanatici, îmbrăcaţi în zale şi înarmaţi cu cele mai noi muschete, ca să-l sprijine pe acest singur *daimyo* creştin — *aşa cum erau gata-gata să facă ultima oară.* Ei singuri, oricâţi ar fi barbarii invadatori şi preoţii lor, nu reprezintă o ameninţare pentru forţele noastre unite, care sunt de neînvins. Noi am nimicit hoardele lui Kubilai Han şi putem să ne descurcăm cu orice invadator. Dar aliaţi cu unul dintr-ai noştri, cu un important *daimyo* creştin, care are armate de samurai, în cele din urmă, dat fiind şi războiul civil din întreaga împărăţie, ar putea să-i dea acestui singur *daimyo* putere absolută asupra noastră, a tuturor.

Kiyama sau Onoshi? Acum e limpede că trebuie să fie

lucrătura preotului. Timpul e ales de minune. Dar care *daimyo?*

Amândoi la început, ajutaţi de Harima din Nagasaki. Dar cine va purta, în cele din urmă, steagul? Kiyama, pentru că Onoshi, leprosul, n-o să mai facă multă vreme umbră pământului, iar răsplata sigură a lui Onoshi pentru că l-a sprijinit pe Kiyama, detestatul său duşman şi rival, va fi o viaţă veşnică, garantată, fără suferinţe, în raiul creştin, cu un loc permanent la dreapta Dumnezeului creştin.

Acum ei au împreună patru sute de mii de samurai. Baza lor este Kyushu şi insula aceea este în siguranţă, n-am cum să mă ating de ea. Cei doi laolaltă ar putea cu uşurinţă să pună stăpânire pe întreaga insulă, ca apoi să aibă trupe cu nemiluita, hrană cu nemiluita, toate corăbiile necesare pentru o invazie, toată mătasea şi Nagasaki. În toată ţara sunt pesemne alte cinci sau şase sute de mii de creştini. Dintre aceşti creştini convertiţi de iezuiţi, mai mult de jumătate sunt samurai, toţi presăraţi cum nu se poate mai bine printre forţele tuturor *daimyo*-ilor, o rezervă imensă de posibili trădători, iscoade sau asasini, *dacă preoţii o poruncesc.* Şi de ce n-ar face-o? Aceasta le-ar aduce ceea ce ei îşi doresc mai presus decât însăşi viaţa: putere absolută asupra tuturor sufletelor noastre şi, în acest fel, asupra sufletului acestui Pământ al Zeilor — spre a moşteni pământul nostru cu tot ce are el —, exact cum explicase Anjin-san că s-a întâmplat deja de zeci de ori în Lumea Nouă a lor... Ei convertesc un rege, apoi îl folosesc împotriva semenilor lui, până ce toată ţara e înghiţită.

E atât de uşor pentru ei, pentru acest mănunchi subţire de preoţi barbari, să ne cucerească. Câţi sunt în toată Japonia? Cincizeci sau şaizeci? Dar ei au putere şi ei *cred.* Ei sunt pregătiţi să moară bucuroşi pentru credinţa lor, cu numele Dumnezeului lor pe buze. Noi am văzut asta la Nagasaki, când încercarea lui *taikō* s-a dovedit o greşeală catastrofală. Nici unul din preoţi nu s-a lepădat de credinţă, zeci de mii au fost martori la arderile pe rug, zeci de mii au fost convertiţi şi acest „martiriu” i-a dat religiei creştine un prestigiu imens din care preoţii creştini s-au hrănit mereu de-atunci.

În ce mă priveşte, preoţii n-au izbutit, dar asta n-o să-i oprească să-şi urmeze neabătuţi calea. Asta e o realitate.

Tot aşa şi Kiyama.

Este planul deja stabilit, cu Ishido tras pe sfoară şi doamna Ochiba şi Yaemon asemeni? A trecut deja, în taină, Harima de partea lor? Să-l trimit imediat pe Anjin-san asupra Corăbiei Negre şi asupra oraşului Nagasaki?

Ce să fac?

Nimic mai mult ca de obicei. Fii liniştit, caută armonia, dă la o parte toate grijile legate de Eu sau Tu, Viaţă sau Moarte, Uitare sau Viaţă Viitoare, Acum sau Apoi şi pune un nou plan în mişcare. Ce plan, voia să strige cu disperare? Nu există nici unul!

— Mă întristează că cei doi stau de partea adevăratului duşman.

— Jur că noi am încercat, Alteţă.

Alvito îl privea compătimitor, văzând mâhnirea din sufletul lui.

— Da, cred. Sunt convins că dumneata şi Părintele Superior v-aţi ţinut promisiunea solemnă, aşa că eu o voi ţine pe a mea. Puteţi începe imediat să vă construiţi templul în Yedo. Locul a fost ales. Eu nu pot interzice preoţilor, celor păroşi, intrarea în împărăţie, dar, cel puţin, pot să-i fac să nu fie bine veniţi pe domeniul meu. Noii barbari vor fi la fel de prost primiţi, dacă vor sosi vreodată, în ce-l priveşte pe Anjin-san... Toranaga ridică din umeri. Dar atâta vreme cât toate astea... ei bine, asta e *karma, neh?*

Alvito îi mulţumea lui Dumnezeu cu înflăcărare pentru mila şi ajutorul lui în neaşteptata păsuire.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse el, abia putând să vorbească. Ştiu că n-o să vă pară rău. Am să mă rog ca cerul să vă răsplătească, iar duşmanii înălţimii voastre să fie împrăştiaţi ca pleava.

— Îmi pare rău pentru cuvintele-mi grele. Au fost spuse la mânie. E aşa multă... Toranaga se ridică anevoie. Ai învoirea mea, bătrân prieten, să-ţi spui mâine slujba.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse Alvito plecându-se adânc, fiindu-i milă de omul care, de felul lui, era, atât de maiestuos. Mulţumesc din toată inima. Dumnezeu să vă binecuvânteze

şi să vă aibă în pază.

Abia târându-şi picioarele, Toranaga intră în han. Gărzile îl urmau.

— Naga-san!

— Da, tată, spuse tânărul grăbindu-se spre el.

— Unde e doamna Mariko?

— Acolo, Alteţă, cu Buntaro-san. Naga arătă spre micuţa casă de ceai din grădină, luminată cu lampioane, cu chipuri profilându-se înăuntru. Să întrerup *cha-no-yu*-ul?

Un *cha-no-yu* era o ceremonie a ceaiului îndeplinită după un ritual foarte strict.

— Nu, aşa ceva nu se întrerupe niciodată. Unde sunt Omi şi Yabu-san?

— La hanul lor, Alteţă.

Naga arătă spre clădirea joasă ce se răsfira de cealaltă parte a râului, lângă mal.

— Cine l-a ales?

— Eu, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, mi-aţi cerut să le găsesc un han de cealaltă parte a podului. V-am înţeles greşit?

— Anjin-san?

— E în camera lui, Alteţă. Aşteaptă, în caz că vreţi să-l vedeţi.

Din nou Toranaga clătină din cap.

— Am să-l văd mâine. După o pauză, adăugă cu aceeaşi voce îndepărtată: Acum o să fac o baie, apoi nu vreau să fiu tulburat până-n zori, în afară de...

Naga aşteptă stânjenit, urmărind privirea tatălui său pironită-n gol, fiind foarte îngrijorat de starea lui.

— Te simţi bine, tată?

— Ce? O, da... da, mi-e bine. De ce?

— Nimic... te rog să mă ierţi. Tot mai vrei să vânezi în zori?

— Să vânez? A, da, asta e o idee bună. Mulţumesc că mi-ai sugerat-o, da, asta ar fi foarte bine. Îngrijeşte-te tu de treaba asta. Bine, noapte bună... O, da, Tsukku-san are învoirea mea să ţină mâine o slujbă restrânsă. Toţi creştinii se pot duce. Şi tu, de asemeni.

— Alteţă?

— În prima zi de Anul Nou ai să te faci creştin.

— Eu!

— Da, din propria ta voinţă şi nesilit de nimeni. Spune-i-o lui Tsukku-san între patru ochi.

— Alteţă?

Toranaga se-ncruntă spre el.

— Eşti surd? Nu mai înţelegi nici cel mai simplu lucru?

— Te rog să mă ierţi. Da, tată, înţeleg.

— Bine.

Toranaga căzu iar în starea lui de absenţă, apoi se îndepărtă, garda personală urmându-l. Toţi samuraii se înclinau ţeapăn, dar el nu vedea pe nici unul.

Un ofiţer veni spre Naga, la fel de neliniştit.

— Ce e cu stăpânul nostru?

— Nu ştiu, Yoshinaka-san. Naga privi înapoi spre luminiş. Alvito tocmai pleca, îndreptându-se spre pod, însoţit de un singur samurai. Trebuie să fie ceva cu *el.*

— Nu l-am văzut niciodată pe seniorul Toranaga mergând atât de anevoie. Niciodată. Se spune... se spune că preotul barbar e magician, vrăjitor. Trebuie să fie, de vorbeşte limba noastră atât de bine, *neh*? Să-l fi vrăjit pe stăpânul nostru?

— Nu. Peste poate. Pe tatăl meu, în nici un caz.

— Barbarii mă fac şi pe mine să mă treacă fiorii până-n măduva oaselor. Ai auzit zarva? Ai auzit cum Tsukku-san şi banda lui au strigat şi s-au certat precum necivilizaţii *eta?*

— Da. Dezgustător. Sunt sigur că omul acela a distrus armonia tatălui meu.

— Dacă-mi porunciţi, o săgeată-n gâtul preotului ăluia ne-ar salva stăpânul de o mulţime de necazuri.

— Da.

— Poate c-ar trebui să-i spunem lui Buntaro-san despre seniorul Toranaga. El e ofiţerul nostru superior.

— Sunt de acord, dar mai târziu. Tatăl meu mi-a spus clar că nu trebuie să întrerup *cha-no-yu*-ul. Am să aştept până când e gata.

*

* *

În pacea şi liniştea colibei, Buntaro deschise cu gesturi studiate cutiuţa de ceai din ceramică, de pe timpul dinastiei

Tang şi, cu egală grijă, ridică lingura de bambus, începând partea finală a ceremoniei. Scoase cu îndemânare exact cantitatea necesară de pudră verde şi o puse în bolul de porţelan. Un ceainic străvechi, din fontă, îşi susură cântecul deasupra vasului cu jeratic. Cu aceeaşi graţie liniştită, Buntaro turnă apa clocotindă în ceaşcă, puse la loc ceainicul pe trepied, apoi agită uşor pudra şi apa cu pămătuful de bambus, ca să le-amestece perfect.

Adăugă o lingură de apă rece, se înclină spre Mariko, care era îngenuncheată în faţa lui, şi-i oferi ceaşca. Ea se înclină şi o luă cu un rafinament egal, admirând lichidul verde, şi sorbi de trei ori, se odihni, apoi sorbi din nou, terminându-l. Ea-i dădu ceaşca înapoi. El repetă din nou ritualul preparării ceaiului şi-i oferi iar ceaşca. Ea-l rugă să guste el însuşi ceaiul, aşa cum era de aşteptat din partea ei. El sorbi înghiţitură cu înghiţitură până-l termină. Pregăti apoi a treia ceaşcă şi a patra. Următoarea fu politicos refuzată.

Cu mare grijă şi după ritual, el spălă şi şterse ceştile, folosind ştergarul de bumbac imaculat, şi le aşeză pe amândouă la locul lor. El se înclină spre ea şi ea spre el. *Cha-no-yu*-ul se sfârşise.

Buntaro era mulţumit că fusese la înălţime şi că acum, cel puţin pentru moment, era pace între ei. În după-amiaza asta el n-avusese pic de linişte.

O întâmpinase la palanchin. Imediat, ca întotdeauna, se simţise grosolan şi vulgar în contrast cu gingaşa ei perfecţiune — ca un individ din dispreţuitele triburi barbare ale păroşilor Ainu, care cândva populaseră ţara, dar care acum fuseseră împinşi departe, spre nord, dincolo de strâmtoare, în neexplorata insulă Hokkaido. Toate cuvintele lui plănuite cu grijă îl părăsiseră şi el o invitase grosolan la *cha-no-yu,* adăugând:

— Sunt ani de când noi... eu nu ţi-am oferit niciodată unul, dar astă-seară are să fie tocmai bine. Apoi trântise cuvintele acelea, fără să fi avut vreodată de gând să le spună, ştiind că era stupid, neelegant şi că făcea o imensă greşeală: Seniorul Toranaga a zis că e timpul să stăm de vorbă.

— Dar nu e şi părerea ta, Alteţă.

În ciuda hotărârii lui, sângele i se urcase în obraji şi vocea-i scrâşnise:

— Mi-ar plăcea să fie armonie între noi, da, şi chiar mai mult. Eu nu m-am schimbat niciodată, *neh*?

— Bineînţeles, Alteţă, şi de ce s-o faci? Dacă există vreo vină, nu Domnia ta trebuie să te schimbi, ci eu. Dacă este vreo vină, este din pricina mea, te rog să mă ierţi.

— Am să te iert, spusese el privind-o de sus, de la înălţimea lui, acolo, lângă palanchin, foarte conştient de privirile celorlalţi, Anjin-san şi Omi printre ei.

Ea era atât de încântătoare, micuţă şi fără de seamăn, cu părul strâns sus, în creştet, şi cu ochii plecaţi părând atât de rezervaţi dar privindu-l totuşi cu aceeaşi crustă de gheaţă neagră ce-l împingea totdeauna la nebunie oarbă, neputincioasă, şi-l făcea să vrea să omoare, să strige, să mutileze, să sfarme totul în mii de fărâme şi să se comporte aşa cum un samurai n-ar trebui să se comporte niciodată.

— Am reţinut casa de ceai pentru astă-seară, îi spusese. Pentru diseară, după cină. Ni s-a poruncit să luăm masa cu seniorul Toranaga. Aş fi onorat dacă mi-ai fi oaspete după aceea.

— Eu sunt cea onorată.

Ea se înclinase şi aşteptase cu ochii plecaţi. El voise s-o facă pulbere, una cu ţărâna, apoi să plece, să-şi împlânte pumnalul cruciş în burtă şi să lase durerea veşnică să-i cureţe chinul din suflet.

O văzuse cum îşi ridică privirea ageră spre el.

— Mai e şi altceva, Alteţă? întrebase ea atât de blând.

Sudoarea-i şiroia de-a lungul spatelui şi coapselor, pătându-i chimonoul. Pieptul îl durea, la fel şi capul.

— Tu... tu stai la han noaptea asta.

Apoi plecase şi dăduse dispoziţii minuţioase pentru tot convoiul de bagaje. De îndată ce fusese posibil, îşi predase îndatoririle lui Naga şi plecase cu paşi mari, cu o prefăcută ferocitate, pe malul râului, în jos, şi, când fusese singur, se aruncase gol în torent, fără să-i pese de viaţă, şi se luptase cu râul până ce capul i se limpezise şi durerea zdrobitoare dispăruse.

Se lungise pe mal, adunându-şi gândurile. Acum, că ea acceptase, el trebuia să înceapă pregătirile. Timpul era scurt. Îşi adunase puterile şi se întorsese la poarta necizelată a grădinii, aflată într-o grădină mai mare, şi rămăsese, acolo o, clipă, revăzându-şi planul. Voia ca astă-seară totul să fie desăvârşit. Bineînţeles, coliba nu era perfectă, după cum nici grădina ei — era o încercare provincială, timidă de a arăta ca o adevărată casă de ceai. N-are importanţă, gândise el, absorbit complet de sarcina lui, va trebui aranjată. Noaptea va ascunde multe din cusururi, iar luminile vor trebui să-i dea forma care-i lipseşte.

Slugile deja aduseseră lucrurile pe care el le poruncise mai devreme — *tatami,* lampioane din ceramică şi instrumentele de curăţat — cele mai bune din Yokosé, totul nou-nouţ, dar modest, discret şi fără pretenţii.

Îşi scosese chimonoul, îşi pusese săbiile jos şi începuse să deretice. Mai întâi micuţa cameră de primire, bucătăria şi veranda. Apoi poteca şerpuitoare şi lespezile implantate în muşchi şi, în sfârşit, pietrele şi grădina exterioară. Frecase, măturase şi periase până ce totul devenise fără cusur, lăsându-se cuprins de simplitatea muncii fizice, ceea ce era începutul unui *cha-no-yu,* care cerea ca gazda singură să pregătească totul fără greş. Prima treaptă spre desăvârşire era curăţenia absolută.

În amurg terminase mai toate pregătirile. Apoi se îmbăiase meticulos, suportase masa de seară şi cântatul. Imediat ce putuse, se schimbase iar în haine mult mai sobre şi se grăbise înapoi în grădină. Zăvorâse uşa. Mai întâi, pusese lumânări în lampioane, apoi stropise cu grijă lespezile de piatră şi pomii, care acum erau presăraţi ici-colo cu lumini pâlpâitoare, până când micuţa grădină ajunsese un tărâm de basm, cu picături de rouă, dansând în adierea caldă a brizei de vară. Schimbase locul câtorva lampioane. În cele din urmă, mulţumit, trăsese zăvorul de la poartă şi intrase în vestibul. Bucăţile de cărbune, alese cu grijă şi aşezate meticulos în formă de piramidă pe nisipul alb, ardeau corect. Florile din *tokonama* păreau perfecte. Mai curăţase încă o dată vasele deja impecabile. Ceainicul începuse să cânte şi el fusese încântat de sunetul amplificat de micile bucăţi de fier

pe care le pusese cu atâta grijă pe fundul lui.

Totul era gata. Prima cerinţă a unui *cha-no-yu* era curăţenia; a doua: simplitatea absolută. Ultima şi cea mai importantă: să fie pe placul unui anume musafir, sau a mai multora.

El îi auzise paşii pe dalele de piatră, sunetul mâinilor ce se cufundau, conform ritualului, în bazinul cu apă proaspătă de râu şi apoi erau şterse. Trei paşi uşori către verandă. Încă doi spre uşa cu perdea. Până şi ea trebuise să se aplece prin uşa mică, astfel construită ca fiecare să-şi plece capul în semn de umilinţă. La un *cha-no-yu,* toţi erau egali: gazdă şi oaspeţi, cel mai înalt *daimyo* şi cel mai simplu samurai, chiar şi un ţăran, dacă era invitat.

Mai întâi ea cercetase cu luare aminte aranjamentul floral făcut de soţul ei. El alesese o singură floare de răsură albă, presărase pe frunza verde o singură perlă de apă şi aşezase floarea pe pietre roşii. Vine toamna, sugera el prin floare, vorbind prin floare, nu plânge anotimpul destrămării, anotimpul morţii, când pământul începe să doarmă; bucură-te de anotimpul ce începe şi încearcă minunata răcoare a aerului de toamnă în această seară de vară... curând lacrima o să dispară, la fel şi răsura, numai pietrele vor rămâne... curând tu şi eu vom dispărea şi numai pietrele vor rămâne.

El o privise desprins de sine, aproape căzut în transa care uneori i-e dată unui maestru destul de norocos al ceremoniei ceaiului s-o încerce, în deplină armonie cu cele ce-l înconjoară. Ea se înclinase spre floare în semn de omagiu, apoi venise şi îngenunchease în faţa lui. Chimonoul ei era maro închis, firul de aur din tighele sporind albeaţa gâtului şi feţii; *obi*-ul avea cele mai închise nuanţe de verde, ce se asortau cu chimonoul de dedesubt; părul îl purta simplu, adunat în creştet şi fără podoabe.

— Bine-ai venit, spusese el cu o plecăciune, începând ritualul.

— Îmi faci o cinste deosebită, răspunsese ea, acceptându-şi rolul.

El servise cina frugală pe o tavă lăcuită, imaculată. Beţişoarele erau plasate exact unde trebuie, iar feliile de peşte fuseseră puse pe orezul pregătit de el după tipic. Spre

a completa efectul, împrăştiase, într-o dezordine perfectă, câteva flori sălbatice pe care le găsise lângă malul râului. Când ea terminase de mâncat, el ridicase tava, cu gesturi conform ritualului — spre a fi văzute, judecate şi întipărite în minte —, şi o dusese prin uşa joasă, în bucătărie.

Apoi, singură, în timp ce se odihnea, Mariko privise focul şi cărbunii — un munte incandescent pe o mare de nisip alb, curat, de sub trepied —, ascultând trosnetul focului amestecat cu cântecul îngânat al ceainicului de deasupra, ce fierbea domol. Din bucătăria ascunsă privirii, se auzea foşnetul pânzei pe porţelan şi apa spălând ceea ce era deja curat. Apoi ochii ei rătăciseră spre grinzile răsucite, nefinisate, spre trestia şi nuielele de bambus ale acoperişului. Umbrele aruncate de cele câteva lampioane, pe care el le pusese chipurile, la întâmplare, făceau ca tot ce era mic să pară mare, nesemnificativul, deosebit şi întregul, o armonie perfectă. După ce văzuse totul şi-şi măsurase sufletul după ele, ea se dusese iar în grădină la bazinul cu apă puţină, pe care natura îl aşezase de veacuri în stâncă. Încă o dată îşi purificase mâna şi gura cu apa rece, proaspătă, ştergându-se pe un prosop nou.

Când se aşezase iarăşi la locul ei, el spusese:

— Poate că acum ai vrea să iei ceaiul.

— Aş fi onorată, dar, te rog, nu te deranja atât de mult pentru mine.

— Eu sunt onorat. Eşti oaspetele meu.

Aşa că el o servise, iar acum se apropiau de sfârşit.

În tăcerea care se lăsă pentru o clipă, Mariko nu se mişcă, ci rămase în linişte, nedorind încă să recunoască sfârşitul, sau să tulbure pacea ce o împresura. Dar simţi intensitatea crescândă a privirilor lui. *Cha-no-yu*-ul se terminase. Acum viaţa trebuia să-şi reia cursul.

— Totul a fost desăvârşit, şopti ea, copleşită de tristeţe. O lacrimă îi alunecă din ochi şi căderea ei îi sfâşie inima soţului.

— Nu... nu. Te rog, iartă-mă... tu eşti desăvârşită... a fost ceva obişnuit, spuse el, uimit de o asemenea laudă neaşteptată.

— A fost cel mai bun pe care l-am văzut vreodată, spuse

ea mişcată de onestitatea neprefăcută din glasul lui.

— Nu. Nu, te rog iartă-mă, dacă a fost bun, a fost din cauza ta, Mariko-san. A fost doar acceptabil, tu l-ai făcut mai bun.

— Pentru mine a fost fără cusur. Ce păcat că alţii, mai merituoşi decât mine, n-au putut şi ei să fie de faţă!

Ochii ei străluceau în lumina tremurândă.

— Tu ai fost de faţă. Totul n-a fost decât pentru tine. Ceilalţi n-ar fi înţeles.

Ea simţi lacrimi fierbinţi pe obraz. Altădată s-ar fi ruşinat de ele, dar acum nu-i păsa.

— Mulţumesc. Cum pot să-ţi mulţumesc?

El ridică un fir de cimbrişor, degetele tremurându-i, se aplecă şi, cu mişcări blânde, prinse una din lacrimile ei. Privi în tăcere în jos, spre lacrimă. Rămurica părea şi mai mică în pumnul său uriaş.

— Munca mea — orice muncă — e un nimic pe lângă frumuseţea lacrimii tale. Mulţumesc.

Privi lacrima de pe frunză. Un tăciune căzu din mormanul de jeratic. Absent, el luă cleştele şi-l puse la locul lui. Câteva scântei dansau în aer, deasupra jeraticului, care părea un vulcan în erupţie.

Amândoi se lăsară cuprinşi de o dulce melancolie, emoţionaţi de simplitatea unei singure lacrimi, împăcaţi în sinea lor de liniştea care îi învăluia, uniţi în umilinţă, ştiind că ceea ce le fusese dat reîntorseseră naturii prin puritatea şi calmul lor.

Mai târziu, el spuse:

— Dacă datoria noastră nu ne-ar interzice-o, te-aş ruga să mi te alături în moarte. Acum.

— Aş merge cu tine bucuroasă, răspunse ea imediat. Să trecem în moarte. Acum.

— Nu putem. Datoria noastră este faţă de seniorul Toranaga.

Ea scoase stiletul ce-l purta în *obi* şi îl puse cu o plecăciune pe *tatami.*

— Atunci, te rog, permite-mi să deschid eu drumul.

— Nu, ar însemna că n-am izbutit să ne facem datoria.

— Ce e să fie, va fi. Domnia ta şi cu mine nu putem

stăpâni *karma.*

— Da, dar nu putem pleca înaintea stăpânului nostru. Nici tu şi nici eu. Pentru încă o vreme el are nevoie de fiecare vasal de încredere. Te rog, iartă-mă, trebuie să ţi-o interzic.

— Aş fi fost încântată să plec în noaptea asta. Sunt pregătită. Mai mult decât atât, doresc întru totul să plec dincolo. Sufletul meu se revarsă de bucurie, rosti ea cu un zâmbet şovăielnic. Te rog, iartă-mă că mă gândesc numai la mine. Ai perfectă dreptate în legătură cu datoria noastră.

Lama ascuţită strălucea în lumina lumânării. O priviră pierduţi în contemplare, apoi el rupse vraja.

— De ce pleci la Osaka, Mariko-san?

— Sunt lucruri de făcut acolo pe care numai eu le pot face.

Cuta dintre sprâncene i se adânci, în timp ce privea cum lacrima de pe frunză, luminată de o lumânare ce se stingea, împrăştia milioane de culori.

— Ce lucruri?

— Lucruri ce privesc viitorul casei noastre şi e neapărată nevoie să le fac.

— În cazul ăsta trebuie să pleci. O privi cercetător, întrebând-o: Numai tu singură?

— Da. Vreau să mă încredinţez că toate învoielile de familie dintre noi şi seniorul Kiyama, pentru căsătoria lui Saruji, sunt în ordine. Bani, zestre, pământuri şi toate celelalte. Trebuiesc făcute formele pentru feuda lui mărită. Seniorul Hiro-matsu şi seniorul Toranaga le cer. Eu sunt răspunzătoare de casă.

— Da, asta e datoria ta, spuse el tărăgănat, privind-o drept în ochi. Dacă seniorul Toranaga spune că poţi să mergi, atunci du-te, dar pesemne că n-o să ţi se îngăduie să stai acolo. Chiar şi aşa... trebuie să te întorci repede. Foarte repede. Nu ar fi înţelept să rămâi în Osaka mai mult decât trebuie.

— Da.

— Pe mare ar fi mai repede decât pe uscat, dar tu întotdeauna ai urât marea.

— O urăsc şi acum.

— Trebuie să fii acolo degrabă?

— Nu cred că o jumătate de lună sau o lună ar conta. Poate, nu ştiu... Simt doar că trebuie să plec imediat.

— Atunci o să lăsăm plecarea şi vremea ei în seama seniorului Toranaga, dacă el o să-ţi permită până la urmă să te duci. Faptul că seniorul Zataki este aici, cu cele două hârtii, nu înseamnă decât că va fi curând război. Va fi prea periculos să pleci.

— Da. Mulţumesc.

Bucuros că toate astea se terminaseră, el îşi plimbă mulţumit privirea prin micuţa încăpere, fără să se mai sinchisească acum că trupu-i mătăhălos şi hâd domina spaţiul, că o coapsă de-a lui era mai mare decât talia ei, iar braţul mai gros decât gâtul ei.

— Asta a fost o cameră minunată, mai bună decât am îndrăznit să sper. Mi-a făcut plăcere să fiu aici. Îmi aminteşte din nou că omul nu e decât o colibă în pustiu. Mulţumesc că ai venit. Sunt atât de bucuros că eşti la Yokosé, Mariko-san. Dacă n-ar fi fost pentru tine, n-aş fi oferit niciodată un *cha-no-yu* aici şi niciodată nu m-aş fi simţit atât de contopit cu eternitatea.

Ea şovăi, apoi ridică timid cutia de ceai, din dinastia Tang. Era un vas simplu, cu capac, neornamentat. Emailul brun-portocaliu nu-l acoperea tot, lăsând la fundul vasului o margine zgrunţuroasă de porţelan, neglazurată, care-i dădea dramatism şi dezvăluia originalitatea olarului şi silinţa lui de a nu ascunde simplitatea materialelor sale. Buntaro o cumpărase cu douăzeci de mii de *koku* de la Sen-Nakada, cel mai faimos maestru al ceremoniei ceaiului, care trăise vreodată.

— E atât de frumoasă, murmură ea, făcându-i plăcere atingerea ei. Atât de perfectă pentru această ceremonie.

— Da.

— Ai fost cu adevărat un maestru în seara asta, Buntaro-san. M-ai făcut atât de fericită. Vocea-i era gravă şi sinceră. Aplecându-se puţin în faţă, rosti: Pentru mine totul a fost desăvârşit, grădina şi felul cum ţi-ai folosit măiestria ca să învingi neajunsurile prin lumini şi umbre. Şi aceasta este în armonie cu restul. Ea atinse din nou cutia de ceai. Totul a

fost perfect, până şi caracterele pe care le-ai scris pe prosop: *ai,* afecţiune. Pentru mine, în noaptea asta, cuvântul afecţiune a fost cel mai desăvârşit. Din nou lacrimile i se revărsară pe obraji. Te rog, iartă-mă, spuse ea, ştergându-le.

El se înclină emoţionat de laudă. Ca să-şi ascundă tulburarea, puse cutia în săculeţul ei de mătase. După ce termină, o băgă în altă cutie şi o aşeză cu grijă în faţa lui Mariko.

— Mariko-san, dacă în casa noastră sunt necazuri băneşti, ia asta. Vinde-o.

— Niciodată! În afară de săbii şi de arcul său lung, acesta era singurul bun din viaţa lui pe care-l preţuia. Cutia ar fi ultimul lucru pe care l-aş vinde vreodată.

— Te rog, iartă-mă, dar dacă ai greutăţi privind plata vasalilor mei, ia-o.

— Cu chibzuinţă, e destul pentru toţi. Vor avea cele mai bune arme şi cei mai buni cai. În asta casa noastră este puternică. Nu, Buntaro-san, cutia Tang este a ta.

— Nouă nu ne-a mai rămas mult de trăit. Cui să i-o las? Lui Saruji?

Ea privi spre tăciuni şi spre focul care mistuia mormanul de cărbuni.

— Nu. Până ce el n-are s-ajungă un maestru al ceremoniei ceaiului, vrednic de toată lauda, care să-şi egaleze tatăl, te sfătuiesc să laşi cutia Tang seniorului Toranaga, care e demn de ea, şi să-l rogi ca, înainte de a muri, să hotărască dacă fiul nostru o să merite vreodată s-o primească.

— Şi dacă seniorul Toranaga pierde războiul şi moare înainte de venirea iernii, după cum sunt sigur c-are să se întâmple?

— Poftim?

— Pot să-ţi şoptesc acest adevăr, numai între noi doi, fără nici o amăgire. Nu e important la *cha-no-yu* să nu mintă nimeni şi să-şi spună părerea cinstit? Da, o să piardă, dacă nu primeşte ajutorul lui Kiyama şi al lui Onoshi, şi al lui Zataki.

— În acest caz, pune în testamentul tău ca acest obiect să fie trimis cu pompă Maiestăţii sale imperiale, cu rugămintea

să-l accepte. Cu siguranţă că Tang-ul merită să fie în stăpânirea împăratului.

— Da, ar fi alegerea cea mai bună. Cercetă atent pumnalul, apoi adăugă posomorât: Ah, Mariko-san, nu e nimic de făcut pentru seniorul Toranaga, *karma* lui e hotărâtă. Şi chiar dacă va câştiga sau va pierde, vor muri mulţi oameni...

— Da.

Îşi desprinse gânditor ochii de pe pumnal şi contemplă firul de cimbrişor şi lacrima cristalină, apoi spuse:

— Dacă el pierde războiul înainte ca eu să mor, sau dacă voi fi mort, eu sau unul din oamenii mei are să-l omoare pe Anjin-san.

Pe fundalul de întuneric faţa ei era diafană. Briza blândă îi mişca şuviţele de păr, făcând-o să pară ca o statuie.

— Te rog, iartă-mă, pot să te întreb de ce?

— E prea periculos să rămână în viaţă. Cunoştinţele lui, ideile lui, despre care eu am auzit multe... o să zăpăcească ţara, chiar şi pe seniorul Yaemon. Seniorul Toranaga este deja sub vraja lui, *neh?*

— Seniorul Toranaga e bucuros de cunoştinţele lui, spuse Mariko.

— În clipa în care seniorul Toranaga va muri, el va fi condamnat la moarte. Dar eu nădăjduiesc ca ochii stăpânului nostru să se deschidă înainte de vremea aceea. Lumânarea ce se topea sfârâi şi se stinse. El îşi ridică ochii spre ea. Eşti şi tu sub vraja lui?

— E un om încântător, dar mintea lui e atât de diferită de a noastră... valorile lui... da, atât de diferite că uneori e aproape imposibil să-l înţelegi.. Odată am încercat să-i explic ce înseamnă un *cha-no-yu,* dar a fost peste puterea lui de pricepere.

— Trebuie să fie îngrozitor să fii barbar, îngrozitor, spuse Buntaro.

— Da.

Ochii lui căzură pe lama stiletului ei.

— Unii cred că Anjin-san a fost japonez într-o viaţă anterioară. El nu e ca ceilalţi barbari şi el... el încearcă din toate puterile să vorbească şi să se poarte ca unul de-ai

noştri, deşi nu izbuteşte, *neh?*

— Aş vrea să-l fi văzut cum a fost gata-gata să-şi facă *seppuku,* Buntaro-san. Eu... a fost extraordinar. Am văzut moartea coborând asupra lui, ca apoi să fie îndepărtată de mâna lui Omi. Dacă el a fost cândva japonez, cred că asta ar explica multe lucruri. Seniorul Toranaga crede că el e foarte preţios pentru noi acum.

— E timpul să încetezi să-l mai instruieşti şi să devii iar japoneză.

— Alteţă?

— Cred că seniorul Toranaga e sub vraja lui. Şi tu.

— Te rog să mă ierţi, dar eu nu cred că sunt.

— În noaptea aceea, în Anjiro, când totul a ieşit prost, am simţit că tu erai cu el, împotriva mea. Bineînţeles că a fost un gând rău, dar l-am simţit.

Privirea ei părăsi lama stiletului. Se uită ţintă la el şi nu răspunse. O altă lumânare sfârâi scurt şi se stinse. Acum nu mai rămăsese în cameră decât o singură lumină.

— Da, l-am urât în noaptea aceea, continuă Buntaro cu aceeaşi voce calmă, şi-l voiam mort... şi pe tine, şi pe Fujiko-san. Arcul mi-a şoptit, aşa cum face uneori, cerând moarte. Şi, în ziua următoare, în zori, când l-am văzut coborând dealul cu pistoalele acelea mici şi laşe în mâini, săgeţile m-au rugat să-i soarbă sângele. Dar eu am amânat moartea lui şi m-am umilit, urând proastele mele maniere mai mult decât pe el, ruşinat de comportarea mea grosolană şi de *saké.* Oboseala i se citea pe chip. Atâta ruşine am îndurat amândoi, *neh?*

— Da.

— Tu nu vrei să-l omor?

— Trebuie să faci ceea ce ştii că este datoria ta, spuse ea. După cum şi eu mi-o voi face întotdeauna pe a mea.

— La noapte stăm la han, spuse el.

— Da.

Şi apoi, pentru că ea fusese un oaspe desăvârşit, iar *cha-no-yu*-ul cel mai bun din toată viaţa lui, el se răzgândi şi-i dădu răgazul şi pacea pe care şi el le primise în egală măsură de la ea.

— Du-te la han. Culcă-te, spuse el. Mâna lui ridică stiletul

şi i-l oferi. Când arţarii se vor desfrunzi — sau când te vei întoarce din Osaka — o s-o luăm de la capăt ca soţ şi soţie.

— Da. Mulţumesc.

— Încuviinţezi de bună voie, Mariko-san?

— Da. Mulţumesc.

— În faţa Dumnezeului tău?

— Da, în faţa lui Dumnezeu.

Mariko se înclină şi luă pumnalul, îl puse la loc în ascunzătoarea lui, se înclină din nou şi plecă.

Paşii ei nu se mai auziră. Buntaro privea spre crenguţa ce se afla încă în mâna lui, cu lacrima rămasă pe frunza micuţă. Degetele lui tremurară când aşezară blând crenguţa pe ultimii cărbuni. Frunzele de un verde pur începură să se contorsioneze şi să ardă. Lacrima dispăru cu un şuier uşor.

Apoi, în tăcere, el începu să plângă de mânie, fiind dintr-o dată sigur, în străfundurile fiinţei lui, că ea-l înşelase cu Anjin-san.

*

* *

Blackthorne o văzu ieşind din grădină şi traversând curtea bine luminată. Frumuseţea ei îi tăie respiraţia. Zorii se strecurau alene pe cerul de la răsărit.

— Bună, Mariko-san.

— O... bună, Anjin-san! Iartă-mă... m-ai speriat... nu te-am văzut. Te-ai sculat târziu.

— Nu. *Gomen nasai,* am ieşit din casă la timp. Zâmbi şi arătă spre dimineaţa ce nu era departe. E un obicei pe care-l am de pe mare, să mă trezesc chiar înainte de revărsatul zorilor, ca să merg în gabie şi să fiu gata să stabilesc punctul. Zâmbetul lui se lărgi. Tu te-ai trezit târziu!

— Nu mi-am dat seama că e... că noaptea s-a dus. La porţi şi la toate uşile erau samurai care priveau curioşi. Naga se afla printre ei. Vocea ei deveni aproape imperceptibilă. Începu să vorbească în latină. Fii cu ochii-n patru, te implor. Chiar şi-n întunericul nopţii sunt vestitori ai nenorocirii.

— Îmi cer iertare.

Priviră în depărtare spre caii ce tropăiau la poarta principală. Acolo se aflau şoimarii, grupul de vânători şi străji. Printre ei apăru abătut Toranaga.

— Totul e pregătit, Alteţă, spuse Naga. Pot să vin cu tine?

— Nu, nu, mulţumesc. Trebuie să te odihneşti. Mariko-san, cum a fost *cha-no-yu-u*?

— Foarte frumos, Alteţă. Foarte, foarte frumos.

— Buntaro-san e un maestru. Eşti norocoasă.

— Da, Alteţă.

— Anjin-san! Nu vii la vânătoare? Aş vrea să învăţ cum slobozi tu un şoim.

— Alteţă?

Mariko tălmăci imediat.

— Da, mulţumesc, spuse Blackthorne.

— Bine. Toranaga îi făcu semn cu mâna spre un cal. Vino cu mine.

— Da, Alteţă.

Mariko îi privi plecând. Când ei o porniră la trap pe potecă, în sus, se îndreptă spre camera ei. Slujnica o ajută să se dezbrace, să-şi cureţe fardurile şi să-şi sloboadă părul din coafura montantă. Apoi îi spuse slujnicei să rămână în cameră, căci nu voia să fie tulburată până la prânz.

— Da, stăpână!

Mariko se lungi, închise ochii şi-şi lăsă trupul să se afunde în moliciunea plăcută a cuverturilor matlasate aşternute pe jos. Era istovită şi exaltată. *Cha-no-yu*-ul îi dăduse o pace stranie şi absolută, purificând-o, iar hotărârea sublimă, plină de bucurie, de a merge în moarte o împinsese şi mai departe, spre culmi pe care nu le mai atinsese niciodată până atunci. Întorcându-se de pe culmi în viaţa obişnuită, rămăsese cu o ciudată şi incredibilă conştiinţă a frumuseţii vieţii. Părea că se detaşase de sine când îi răspunsese calm lui Buntaro, sigură că răspunsurile ei şi partea ei de ritual fuseseră tot atât de perfecte. Se ghemui în aşternut atât de bucuroasă că acum era pace… până la căderea frunzelor.

O, Sfântă Fecioară, se rugă ea cu ardoare, îţi mulţumesc că, în mila ta, mi-ai dat slăvită păsuire. Îţi mulţumesc şi te preamăresc din toată inima, din tot sufletul şi în vecii vecilor.

Repetă Ave Maria cu smerenie şi apoi, cerând iertare, aşa cum îi era obiceiul, şi dând ascultare seniorului ei, îşi îndepărtă gândurile de la Dumnezeu pentru încă o zi.

Ce-aş fi făcut, medită ea, chiar înainte de a o cuprinde somnul, dacă Buntaro mi-ar fi cerut să împart patul cu el?

L-aş fi refuzat.

Dar dacă ar fi insistat, aşa cum e dreptul lui?

Mi-aş fi ţinut promisiunea faţă de el. O, da, nimic nu s-a schimbat.

Capitolul 44

La Ora Caprei, alaiul traversa din nou podul. Totul era ca înainte, doar că acum Zataki şi oamenii lui erau îmbrăcaţi uşor, pentru călătorie, sau pentru încăierare. Toţi erau înarmaţi până-n dinţi şi, deşi foarte disciplinaţi, toţi aveau chef să se lupte pe viaţă şi pe moarte, dacă ar fi trebuit. Se aşezară în ordine în faţa samurailor lui Toranaga, care-i depăşeau cu mult ca număr. Părintele Alvito se afla pe margine, printre privitori. La fel şi Blackthorne.

Toranaga îl întâmpină pe Zataki cu aceeaşi politeţe calmă, prelungind şederea cerută de protocol. Astăzi cei doi *daimyo* stăteau singuri pe podium sub un cer acoperit de nori, iar pernele erau mai îndepărtate una de cealaltă. Yabu, Omi, Naga şi Buntaro se aflau pe pământ, înconjurându-l pe Toranaga. Patru din sfetnicii-soldaţi ai lui Zataki erau în spatele lui, la o oarecare, distanţă unul de celălalt.

La timpul cuvenit, Zataki scoase cel de al doilea pergament.

— Am venit pentru răspunsul tău oficial.

— Sunt de acord să merg la Osaka şi să mă supun voinţei Consiliului, răspunse Toranaga calm şi se înclină.

— Ai de gând să te supui? începu Zataki, faţa strâmbându-i-se a neîncredere. Tu, Toranaga-noh-Minowara, ai de gând...

— Ascultă, îl întrerupse Toranaga cu vocea-i sonoră, poruncitoare, care ricoşă de jur-împrejurul luminişului, fără să pară stridentă. Consiliul Regenţilor trebuie ascultat! Deşi ilegal, el *este* constituit şi nici un *daimyo* nu are dreptul să dezmembreze ţara, chiar dacă ar avea adevărul de partea sa. Împărăţia e mai presus de toate. Dacă un *daimyo* se revoltă, este datoria tuturor să-l nimicească. I-am jurat lui *taikō* că n-am să fiu niciodată primul care să strice pacea şi nu voi fi, chiar dacă răul a cuprins ţara. *Accept invitaţia. Voi pleca azi.*

Fiecare samurai încerca uluit să ghicească ce însemna această schimbare de necrezut. Toţi erau dureros de conştienţi că majoritatea, dacă nu toţi, aveau să fie forţaţi să ajungă *ronini* şi să sufere urmările: pierderea onoarei, a venitului, a familiei, a viitorului.

Buntaro ştia că el avea să-l însoţească pe Toranaga în ultima lui călătorie şi că avea să-i împărtăşească soarta — moartea, împreună cu toată familia lui. Ishido era duşmanul său, prea înveterat ca să ierte, şi, oricum, cine ar vrea să rămână în viaţă când propriul lui senior a renunţat la adevărata luptă într-un mod atât de laş? *Karma,* gândi Buntaro plin de amărăciune. Buddha, dă-mi putere! Acum sunt obligat să-i iau viaţa lui Mariko, viaţa fiului nostru, înainte de a mi-o lua pe-a mea. Când? Când datoria mea va fi împlinită şi seniorul nostru va fi plecat cu cinste şi în siguranţa spre Marele Necunoscut. El o să aibă nevoie de un secundant credincios, *neh?* Totul s-a dus, ca frunzele toamnei, tot viitorul şi tot prezentul, „Cerul de Purpură" şi destinul? Ce mai contează, *neh?* Acum, cu siguranţă seniorul Yaemon o să moştenească totul. Seniorul Toranaga, în străfundurile inimii, pesemne că e ispitit să ia puterea, oricât de mult o tăgăduieşte el. Poate că *taikō* o să trăiască prin fiul lui şi, cu timpul, o să ne războim iar cu China şi-o să câştigăm de data asta, ca să stăm pe cele mai înalte culmi ale lumii, aşa cum ne-o cere datoria noastră divină. Da, doamna Ochiba şi Yaemon n-or să ne vândă data viitoare, aşa cum au făcut Ishido şi laşii lui susţinători...

Naga era uluit. Nici un „Cer de Purpură"? Nici un război onorabil? Nici o luptă pe viaţă şi pe moarte în munţii Shinano, sau pe câmpiile de la Kyoto? Nici o moarte onorabilă în luptă, apărând eroic stindardul tatălui său, nici mormane de leşuri duşmane pe care să te caţeri într-o ultimă încercare acoperită de glorie, sau într-o victorie magnifică? Nici măcar un atac cu ticăloasele de puşti? Nimic din toate astea — doar un *seppuku,* probabil grăbit, fără fast, ceremonie sau onoare, şi capul înfipt într-o ţeapă, spre batjocura oamenilor de rând. Doar moartea şi sfârşitul neamului Yoshi. Pentru că, bineînţeles, toţi ai lor or să moară, tatăl său, toţi fraţii şi surorile, veri, nepoţi, şi nepoate, unchi şi mătuşi. Ochii i se pironiră asupra lui Zataki. Setea de sânge începu să-i cotropească mintea...

Omi-l privea pe Toranaga ca prin ceaţă, ura devorându-l. Stăpânul nostru a luat-o razna, gândi el. Cum poate fi atât de prost? Noi avem o sută de mii de oameni şi regimentul de

muschete şi alţi cincizeci de mii în jurul castelului Osaka! „Cerul de Purpură” e de un milion de ori mai bun decât o groapă împuţită şi pustie.

Mâna-i atârna grea pe mânerul sabiei şi, într-un moment de exaltare, se văzu ţâşnind să-l decapiteze pe Toranaga, să-i dea capul regentului Zataki şi aşa să pună capăt acestui joc demn de dispreţ. Apoi să moară de propria sa mână, cu cinste, aici, în faţa tuturor. Pentru că ce rost mai are să trăiască acum? De Kiku nu se mai putea atinge deoarece contractul ei era cumpărat de Toranaga, care-i trădase pe toţi. Noaptea trecută, cât ea cântase, trupul lui fusese pe jar şi el ştia că, în taină, cântecul ei fusese pentru el şi numai pentru el. Amândoi erau ca un foc neostoit. Dar de ce nu s-ar sinucide laolaltă? Să moară împreună, să fie împreună o veşnicie. O, ce minunat ar fi! Să ne-mpreunăm sufletele în moarte ca o mărturie veşnică a preţului vieţii. Dar mai întâi să moară trădătorul, Toranaga, *neh*?

Cu efort, Omi se trase înapoi de pe marginea prăpastiei.

Totul a mers prost, gândi el. În casa mea nu e pace, totdeauna am parte de mânie şi ceartă, iar Midori e mereu cu ochii în lacrimi. Răzbunarea mea asupra lui Yabu nu şi-a mai urmat calea. Noaptea trecută n-am făcut nici o învoială de taină cu Zataki, cu sau fără Yabu. Nici un târg, de nici un fel. Nimic nu merge. Când Mura a găsit săbiile, amândouă erau aşa de deformate de greutatea pământului, încât sunt sigur că Toranaga m-a urât pentru că i le-am arătat. Şi acum, la urmă, capitularea asta laşă şi mişelească!

Parc-aş fi cuprins de vrăji rele! Să fie făcute de Anjin-san? Poate. Totul a fost pierdut. Nimic nu s-a împlinit: nici izbânda cu săbiile, nici răzbunarea, nici calea tainică de scăpare, nici un viitor pentru mine şi Kiku. Cu ea există totuşi un viitor. Moartea e un viitor, un trecut şi un prezent şi are să fie curată şi simplă...

— Te dai bătut? N-o să luptăm? răcni Yabu, conştient că moartea lui şi a spiţei sale erau acum sigure!

— Primesc invitaţia Consiliului, răspunse Toranaga. Aşa cum şi tu ai să o primeşti!

— Eu n-o să fac...

Omi se trezi din visare cu destulă prezenţă de spirit ca să

ştie că trebuie să-l întrerupă pe Yabu şi să-l apere de moartea imediată, pe care orice confruntare cu Toranaga ar aduce-o. Dar, cu bună ştiinţă, îşi încleştă buzele, urlând în sinea lui de bucurie pentru acest dar trimis de ceruri şi aşteptă ca dezastrul să se abată asupra lui Yabu.

— Ce n-o să faci? întrebă Toranaga.

Sufletul lui Yabu simţi pericolul. Reuşi să bolborosească:

— Eu... eu... bineînţeles, vasalii tăi au să se supună. Da, dacă Domnia ta hotărăşti — indiferent ce-o să hotărăşti — eu... eu am să mă supun.

Omi înjură în sinea lui, privirea i se împăienjeni iar, mintea fiindu-i încă răvăşită de neaşteptata şi totala capitulare a lui Toranaga.

Mânios, Toranaga îl lăsă pe Yabu să se bâlbâie mai departe ca scuzele să fie mai puternice. Apoi i-o reteză dispreţuitor:

— Bine. Se întoarse spre Zataki, dar rămase-n gardă. Deci, frate, poţi să te descotoroseşti de cea de-a doua hârtie. Nu mai este... Văzu cu coada ochiului că faţa lui Naga se schimbă şi se-ntoarse spre el: Naga!

Tânărul tresări speriat şi-şi luă mâna de pe sabie.

— Da, tată? bolborosi.

— Du-te şi adu-mi cele trebuincioase scrisului! Acum!

Când Naga se-ndepărtase la mai bine de o lungime de sabie, Toranaga respiră uşurat că oprise atacul asupra lui Zataki înainte de-a fi început. Ochii lui îi cercetară cu atenţie pe Buntaro, apoi pe Omi şi, în cele din urmă, pe Yabu. Socoti că cei trei se stăpâneau acum destul de bine, ca să nu facă vreo mişcare prostească, care ar fi declanşat o încăierare imediată.

I se adresă din nou lui Zataki:

— Îndată am să-ţi dau în scris acordul meu oficial. Acesta va pregăti Consiliul pentru vizita mea. Îşi coborî vocea şi vorbi doar pentru urechile lui Zataki: între hotarele Izului eşti în siguranţă, regentule. În afara lor de asemeni. Până ce mama nu scapă din ghearele tale eşti în siguranţă. Numai până atunci. Această întâlnire s-a terminat.

— Bine. „Vizită”? Zataki îşi arătă deschis dispreţul. Câtă făţărnicie! N-am crezut niciodată c-am să văd ziua când

Yoshi Toranaga-noh-Minowara are să-şi plece fruntea în ţărână în faţa generalului Ishido. Nu eşti decât...

— Ce e mai important, frate? spuse Toranaga. Şirul necurmat al spiţei mele, sau şirul necurmat al împărăţiei?

*

* *

Întunericul plutea deasupra văii. Ploua acum, norii, nici la trei sute de paşi de pământ, acopereau complet drumul spre trecătoare. Luminişul şi curtea exterioară a hanului erau pline de samurai mânioşi, care se agitau lovindu-se unii de alţii. Caii băteau din copite neliniştiţi. Ofiţerii îşi ţipau ordinele cu o asprime ce nu-şi avea rostul. Hamali înspăimântaţi se zoreau încoace şi-ncolo, pregătind coloana care pleca. Abia dacă mai era o oră până se întuneca de-a binelea.

Toranaga scrisese mesajul cu o caligrafie înflorată şi-l semnase, trimiţându-l lui Zataki printr-un curier, fără să ţină seama de rugăminţile stăruitoare ale lui Buntaro, Omi şi Yabu de la sfatul lor de taină. Ascultase în tăcere argumentele lor. Când terminaseră, spusese:

— Nu mai vreau s-aud nici un cuvânt. Eu mi-am hotărât calea. Supuneţi-vă!

Le spusese să se întoarcă la Anjiro şi să adune restul de oameni. Mâine o s-o pornească pe drumul de pe coasta de răsărit către Atami şi Odawara, iar de aici, prin trecătorile din munte, către Yedo. Buntaro o să-i comande escorta. Mâine, regimentul de muschete, comandat de Yabu, urma să se îmbarce pe galere la Anjiro şi să pornească în larg, spre a-l aştepta la Yedo. Lui Omi i se poruncea ca-n ziua următoare să meargă spre hotar, pe drumul din interior, cu toţi războinicii din Izu. Urma să-l ajute pe Hiro-matsu, care era comandant general, şi trebuia să se asigure că duşmanul Ikawa Jikkyu îi lăsa să-şi vadă de drum. Deocamdată, Omi avea să-şi stabilească baza în Mishima, ca să păzească porţiunea aceea din drumul Tokaidō şi să pregătească palanchine şi cai, în număr îndestulător, pentru Toranaga şi escorta considerabilă ce se cerea într-o vizită oficială.

— Zoreşti toate posturile de-a lungul drumului şi pregăteşte-le şi pe ele tot atât de bine. Înţelegi?

— Da, Alteţă.

— Te asiguri că totul e-n ordine!

— Da, Alteţă. Vă puteţi bizui pe mine.

Chiar şi Omi se-nfiorase sub asprimea privirii lui.

Când totul era gata pentru plecare, Toranaga ieşi în verandă. Toţi se înclinară. Posac, le făcu semn să-şi continue treaba şi trimise după „hangiu. Omul se plecă umil când îi prezentă în genunchi nota de plată. Toranaga o verifică punct cu punct. Nota era foarte corectă. Încuviinţă din cap şi i-o dădu omului său care făcea plăţile, apoi îi chemă pe Mariko şi pe Anjin-san. Lui Mariko i se acordase permisiunea să meargă la Osaka.

— Dar mai întâi ai să pleci de-aici direct la Mishima. Îi dai această misivă secretă lui Hiro-matsu, apoi îţi continui drumul spre Yedo cu Anjin-san. Eşti răspunzătoare de el până când sosiţi. Tu, probabil, ai să mergi la Osaka pe mare; voi hotărî mai târziu. Anjin-san! Ai primit dicţionarul de la preot-san?

— Vă rog? Îmi pare rău, nu înţeleg.

Mariko tălmăci.

— Iertaţi-mă. Da, eu carte primit.

— Când ne vom întâlni în Yedo, ai să vorbeşti mai bine japoneza decât acum. *Wakarimasu ka?*

— *Hai. Gomen nasai.*

Abătut, Toranaga ieşi în curte cu un mers anevoios. Un samurai îi ţinea o umbrelă mare, ca să-l ferească de ploaie. Toţi samuraii, hamalii şi sătenii se înclinară din nou. Toranaga nu le dădu nici o atenţie, intră doar în palanchinul acoperit, aflat în fruntea coloanei, şi trase perdelele.

Imediat, cei şase purtători, pe jumătate goi, ridicară lectica şi porniră într-un pas mărunt şi săltat, împroşcând noroiul cu picioarele desculţe şi bătătorite. O escortă de samurai călări mergea în faţă şi alta înconjura palanchinul. Urmau hamalii de schimb şi convoiul de bagaje, toţi grăbiţi, toţi încordaţi şi înspăimântaţi. Omi conducea avangarda. Buntaro urma să comande ariergarda. Yabu şi Naga plecaseră deja spre regimentul de muschete, încă plasat în ambuscadă de-a curmezişul drumului, spre a-l aştepta pe Toranaga în creastă; urma să-i cadă în spate ca să formeze

ariergarda.

— Ariergardă împotriva cui? mârâise Yabu către Omi în cele câteva clipe când se aflaseră singuri, înainte de a o porni în galop.

Buntaro se îndreptă cu paşi mari spre poarta înaltă, boltită a hanului, fără să-i pese de ploaia ce turna cu găleata.

— Mariko-san!

Ascultătoare, ea se grăbi spre el, cu umbrela portocalie, din hârtie impregnată-n ulei, izbită de stropii grei de ploaie.

— Da, Alteţă.

El îşi ridică ochii spre ea, pe sub marginile pălăriei de bambus, apoi şi-i îndreptă spre Blackthorne, care privea din verandă.

— Spune-i...

Se opri.

— Alteţă?

El îşi pironi privirile asupra ei.

— Spune-i că-l fac direct răspunzător în privinţa ta.

— Da, Alteţă, spuse ea. Dar, te rog să mă ierţi, eu răspund de mine.

Buntaro se răsuci şi măsură distanţa până la capul coloanei. Când îşi întoarse privirea, chipul îi trăda o urmă din frământările sale.

— Acum n-or să mai fie frunze ce cad, pentru ochii noştri, *neh?*

— Asta e-n mâinile Domnului, Alteţă.

— Nu, asta e-n mâinile seniorului Toranaga, spuse el cu dispreţ.

Ea-şi ridică ochii spre el, fără să şovăie sub privirea lui. Ploaia se mai domolise. Picăturile cădeau de pe marginea umbrelei ca o perdea de lacrimi. Tivul chimonoului i se pătase de noroi. Apoi el spuse:

— *Sayonara,* până te văd la Osaka.

Ea fu surprinsă.

— O, iartă-mă, n-am să te văd la Yedo? Cu siguranţă că ai să fii acolo cu seniorul Toranaga. O să ajungeţi cam în acelaşi timp, *neh?* Atunci am să te văd.

— Da, dar la Osaka, când o să ne-ntâlnim, sau când tu o să te întorci de acolo, atunci o s-o luăm din nou de la capăt.

Atunci am să te văd eu cu adevărat, *neh?*

— A, înţeleg. Iartă-mă.

— *Sayonara,* Mariko-san, spuse el.

— *Sayonara,* stăpânul meu.

Mariko se înclină. El îi întoarse plecăciunea autoritar şi porni cu paşi mari prin mocirlă spre calul lui. Se aruncă în şa şi plecă în galop fără să se mai uite înapoi.

— Mergi cu Dumnezeu, spuse ea, uitându-se lung după el.

*

* *

Urmărindu-l pe Buntaro, Blackthorne îi văzu ochii. Aşteptă sub acoperiş, ploaia fiind ceva mai domoală. Curând, capul coloanei dispăru învăluită de nori, apoi şi palanchinul lui Toranaga, iar el respiră mai uşurat, încă zguduit de Toranaga şi de întreaga zi ce nu prevestea nimic bun.

Vânătoarea cu şoimi din dimineaţa asta începuse atât de bine. El alesese un şoim micuţ, cu aripi lungi, ca un erete, şi-l slobozise cu succes spre o ciocârlie, pe care-o urmărise în zbor elansat, sau în picaj, împins spre sud, dincolo de o perdea de pomi, de vântul care se înteţea. Făcându-i-se cinstea de a conduce vânătoarea, Blackthorne gonise mâncând pământul prin pădure, de-a lungul unei poteci bătătorite. Negustorii ambulanţi şi ţăranii i se fereau din cale, dar un vânzător de ulei, bătut de vreme, cu un cal la fel de prăpădit, se oprise în mijlocul drumului şi, arţăgos, nu voise să se urnească din loc. În febra urmăririi, Blackthorne îi strigase omului să se mişte, dar negustorul ambulant se încăpăţânase, şi el îl înjurase cât îl ţinuse gura. Vânzătorul de ulei răspunsese grosolan şi strigase la rândul lui, dar, în clipa aceea, Toranaga se afla deja acolo şi făcuse semn gărzii sale personale spunându-i:

— Anjin-san, dă-i puţin sabia ta. Toranaga rostise şi alte câteva cuvinte pe care el nu le înţelesese.

Blackthorne se supusese imediat. Înainte ca el să-şi fi dat seama ce se-ntâmplă, samuraiul îl şi atacase pe negustorul ambulant. Lovitura fusese atât de sălbatică şi atât de perfectă, încât vânzătorul de ulei mai făcuse încă un pas, înainte de a cădea despicat în două din brâu.

Toranaga îşi pocnise oblâncul şeii cu o încântare de moment, apoi recăzuse în melancolia lui, în timp ce toţi ceilalţi samurai ovaţionau. Straja curăţase cu grijă lama, folosindu-şi eşarfa de mătase ca să protejeze oţelul. Băgase sabia în teacă şi i-o dăduse înapoi, spunând ceva ce Mariko îi explicase mai târziu:

— Anjin-san, el a spus doar că e mândru că i s-a permis să încerce o asemenea lamă. Seniorul Toranaga îţi sugerează să numeşti sabia Vânzătorul de Ulei, pentru că o asemenea lovitură şi o asemenea precizie trebuiesc ţinute minte cu mare cinste. Sabia ta a intrat acum în legendă, *neh?*

Blackthorne îşi aminti cum încuviinţase din cap, ascunzându-şi suferinţa. Acum purta Vânzătorul de Ulei.

— Vânzătorul de Ulei avea să-i rămână numele-n veci —, aceeaşi sabie pe care i-o dăruise Toranaga. Aş vrea să nu mi-o fi dat niciodată, gândi, dar n-a fost numai vina lor, a fost şi-a mea. Eu am strigat la om, el a fost grosolan la rândul lui şi samuraii nu suportă să fie trataţi aşa. Mai era altă cale? Blackthorne ştia că nu. Omorul îi luase bucuria vânătorii, deşi trebuise s-o ascundă cu grijă, pentru că Toranaga fusese întors pe dos şi dificil toată ziua.

Chiar înainte de prânz se întorseseră la Yokosé, şi apoi avusese loc întâlnirea lui Toranaga cu Zataki. După o baie fierbinte şi masaj, îi apăruse-n cale, pe nepusă masă, părintele Alvito, ca o fantomă a răzbunării, însoţit de doi ciraci care-l priveau pe Blackthorne cu duşmănie.

— Ucigă-te crucea, piei din calea mea!

— N-ai de ce să te temi sau să huleşti, spusese Alvito.

— Fii blestemat, tu şi toţi preoţii! răspunsese Blackthorne, încercând să se stăpânească, ştiind că se afla pe teritoriu duşman. Mai devreme văzuse vreo cincizeci de samurai catolici mergând pe pod la slujba despre care Mariko îi spusese că se ţinea în curtea exterioară a hanului în care stătea Alvito. Mâna-i căutase mânerul sabiei, dar n-o purta la halatul de baie şi nici n-o avea mereu, aşa cum era obiceiul. Îşi blestemase prostia de a se afla neînarmat.

— Dumnezeu să-ţi ierte hula, pilotule. Fie ca El să te ierte şi să-ţi deschidă ochii. Eu nu-ţi port nici o pică. Am venit să-ţi aduc un dar. Poftim, iată un dar de la Dumnezeu, pilotule.

Blackthorne luase bănuitor pachetul. Când îl deschisese şi văzuse cartea cu gramatica japoneză şi dicţionarul portughezo-latino-japonez, un fior îi străbătuse tot trupul. Frunzărise câteva pagini. Tipăritura era cea mai bună pe care o văzuse vreodată, iar calitatea şi informaţiile amănunţite îl uluiră.

— Da, că e un dar de la Dumnezeu e-n ordine, dar seniorul Toranaga ţi-a poruncit să mi-l dai.

— Noi ne supunem doar poruncilor lui Dumnezeu.

— Toranaga ţi-a cerut să mi-l dai?

— Da. A fost cererea lui.

— Şi o „cerere” a lui Toranaga nu e un ordin?

— Asta depinde, căpitane-pilot, de cine eşti şi cât de mare ţi-e credinţa. Alvito arătase spre carte. Trei din fraţii noştri şi-au petrecut douăzeci şi şapte de ani ca s-o scrie.

— De ce mi-o dai?

— Ni s-a cerut să ţi-o dăm.

— De ce n-ai evitat cererea lui Toranaga? Eşti îndeajuns de abil ca s-o poţi face.

Alvito ridicase din umeri. Blackthorne se uitase rapid pe toate paginile, verificându-le. Hârtia era excelentă şi tipăritura foarte clară. Paginile veneau una după alta, fără să lipsească nici una.

— E completă, spusese Alvito amuzat. Noi nu ne îndeletnicim cu lucruri făcute pe jumătate.

— Cartea preţuieşte mult prea mult ca să renunţi la ea. Ce vrei în schimb?

— El ne-a cerut să ţi-o dăm. Părintele Superior a fost de acord. Aşa că ţi-a fost dată. Este tipărită anul ăsta. E frumoasă, nu-i aşa? Nu-ţi cerem decât s-o preţuieşti şi s-o tratezi cum se cuvine. Merită să fie tratată bine.

— Merită să fie apărată cu preţul vieţii. Ea conţine cunoştinţe de nepreţuit, ca una din cărţile voastre de drum. Dar asta e şi mai preţioasă. Ce vrei pe ea?

— Nu cerem nimic în schimb.

— Nu te cred. Blackthorne o cântărise în mână şi mai bănuitor. Trebuie să ştii că această carte mă va face egal cu tine. Îmi dă toate cunoştinţele tale şi ne scuteşte pe noi, cei de curând sosiţi, de zece, poate douăzeci de ani de muncă.

Cu ea, curând am să vorbesc tot atât de bine ca şi tine. O dată ce eu voi putea vorbi am să-i învăţ şi pe ceilalţi. Asta-nseamnă cheia pentru Japonia, *neh?* Limba e cheia pentru orice loc străin, *neh*? În şase luni am să pot sta de vorbă direct cu Toranaga-sama.

— Da, probabil c-ai s-o faci. Dacă mai trăieşti şase luni.

— Ce vrei să spui?

— Nimic mai mult decât ce ştii şi tu. Seniorul Toranaga va muri cu mult înainte de şase luni.

— De ce? Ce veşti i-ai adus? De când a stat de vorbă cu tine e ca un taur înjunghiat. Ce i-ai spus?

— Mesajul meu a fost din partea Eminenţei sale numai către seniorul Toranaga. Îmi pare rău, eu nu sunt decât un mesager. Generalul Ishido stăpâneşte Osaka, după cum cu siguranţă ştii, şi, când Toranaga-sama se va duce la Osaka, totul va fi terminat pentru el şi pentru tine.

Blackthorne simţi că-l trec fiori de gheaţă până-n măduva oaselor.

— De ce şi pentru mine?

— Nu poţi fugi de soartă, pilotule. L-ai ajutat pe Toranaga împotriva lui Ishido. Ai uitat? L-ai pus într-o mare încurcătură pe Ishido. Tu ai condus fuga din portul Osaka. Îmi pare rău, dar vorbitul japonezei, săbiile tale şi statutul de samurai n-or să te ajute absolut deloc. Probabil că acum e mai rău că eşti samurai. Acum ţi se va porunci să-ţi faci *seppuku* şi dacă refuzi... Alvito adăugase cu aceeaşi voce blândă: Ţi-am mai spus că ei sunt un popor simplu.

— Şi noi, englezii, suntem un popor simplu, spusese el, bravând. Când murim, murim, dar, până atunci, ne punem credinţa în Dumnezeu şi ţinem praful de puşcă uscat. Mi-au mai rămas câteva şiretlicuri, nu te teme.

— O, nu mă tem, pilotule. Nu mă tem de nimic, nici de tine, nici de erezia ta, nici de puştile tale. Toate nu duc la nimic, după cum şi soarta ta e pecetluită.

— Asta e *karma,* sau totul e în mâinile Domnului, zi-i cum vrei, spusese repede Blackthorne. Dar, pe Dumnezeul meu, am să-mi iau nava înapoi şi, peste câţiva ani, am să aduc aici un escadron de nave şi am să vă trimit pe voi toţi la dracu, afară din Asia!

Alvito vorbise iar cu calmul lui desăvârşit, care te scotea din minţi.

— Asta e-n mâinile Domnului, pilotule, dar aici zarurile au fost aruncate şi nimic din ce spui tu n-o să se-ntâmple. Nimic. Alvito-l privise de parcă ar fi fost deja mort. Fie ca Domnul să aibă milă de tine, pentru că, aşa să-mi ajute Dumnezeu, pilotule, eu cred că tu n-o să părăseşti niciodată aceste insule.

Blackthorne se înfioră amintindu-şi din nou de convingerea deplină cu care Alvito o spusese.

— Ţi-e frig, Anjin-san?

Mariko stătea în picioare lângă el, în verandă, scuturându-şi umbrela în întuneric.

— O, nu, nu mi-e frig, rătăceam doar cu gândul.

Îşi ridică privirile spre trecătoare. Toată coloana dispăruse în masa de nori. Ploaia se mai potolise puţin, devenind blândă şi liniştită. Câţiva săteni şi servitori lipăiau prin băltoace, îndreptându-se spre casele lor. Curtea exterioară era pustie şi grădina plină de apă. Felinarele se mişcau încoace şi-ncolo prin tot satul. Nu mai erau santinele la poartă, nici la capetele podului. Un pustiu imens părea că învăluie amurgul.

— E mult mai frumos noaptea, nu-i aşa? spuse ea.

— Da, răspunse el, conştient că erau singuri, împreună, şi în siguranţă dacă vor fi prevăzători şi dacă ea voia ceea ce voia şi el.

Veni o slujnică şi luă umbrela, aducând şosetele-*tabi*. Îngenunche şi începu să şteargă picioarele lui Mariko cu un prosop.

— Mâine în zori o să-ncepem călătoria, Anjin-san.

— Cât o să dureze?

— Un număr de zile, Anjin-san. Seniorul Toranaga a spus… Mariko privi spre Gyoko, care ieşea cu o faţă smerită din han. Seniorul Toranaga mi-a spus că avem timp destul.

Gyoko făcu o plecăciune adâncă.

— Bună seara, doamna Toda. Vă rog să mă iertaţi că vă întrerup.

— Ce mai faci, Gyoko-san?

— Bine, mulţumesc, deşi aş vrea ca ploaia asta să se

oprească. Nu-mi place umezeala. Dar, când o să stea ploaia, vine căldura şi asta e cu mult mai rău, *neh?* Însă toamna nu e departe... o, suntem atât de norocoşi c-avem de aşteptat toamna şi divina primăvară, *neh?*

Mariko nu răspunse. Slujnica îi legă şnurul şosetelor-*tabi* şi se ridică.

— Mulţumesc, îi spuse Mariko. Deci, Gyoko-san? Pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Kiku-san întreabă dacă doriţi să vă servească la cină, sau să vă cânte, sau să danseze pentru dumneavoastră astă-seară. Seniorul Toranaga a lăsat porunci să vă distreze, dacă doriţi.

— Da, mi-a spus şi mie, Gyoko-san. Ar fi foarte drăguţ, dar poate nu astă-seară. Trebuie să plecăm în zori şi eu sunt foarte obosită. O să mai fie şi alte nopţi, *neh?* Te rog, transmite-i scuzele mele şi, o, da, te rog, spune-i că sunt încântată de tovărăşia voastră, a amândurora, la drum.

Toranaga poruncise ca Mariko să le ia pe cele două femei şi ea-i mulţumise, bucuroasă să le aibă ca însoţitoare oficiale.

— Sunteţi mult prea amabilă, spuse Gyoko cu miere-n glas, dar cinstea e a noastră. O să mergem şi noi, totuşi, la Yedo?

— Da, bineînţeles. De ce?

— Nimic, doamnă Toda. Dar, în acest caz, ne-am putea opri o zi sau două în Mishima? Kiku-san ar dori să-şi ia câteva haine. Nu se simte îmbrăcată aşa cum se cuvine pentru seniorul Toranaga şi am auzit că vara la Yedo e înăbuşitoare şi plină de ţânţari. Trebuie să le ia, aşa modeste cum sunt.

— Da, bineînţeles. Amândouă veţi avea timp mai mult decât suficient.

Gyoko nu aruncase nici o privire spre Blackthorne, deşi amândouă erau foarte conştiente de prezenţa lui.

— E... e de rău cu stăpânul nostru, *neh?*

— *Karma,* răspunse Mariko calm. Apoi adăugă, cu o mică răutate feminină: Dar nu s-a schimbat nimic, Gyoko-san. Ai să fii plătită în ziua când soseşti, în argint, aşa cum zice contractul.

— O, îmi pare rău, îi spuse bătrâna, prefăcându-se

surprinsă. Îmi pare rău, doamnă Toda, dar ce contează banii? Nu mi-a trecut câtuşi de puţin prin minte... Eram doar îngrijorată de viitorul stăpânului nostru.

— El e stăpân pa viitorul său, o spuse Mariko cu uşurinţă, fără s-o mai creadă nici ea. Dar viitorul tău e bun, nu? Orice se va întâmpla. Acum eşti bogată. Toate necazurile tale de pe lumea asta s-au sfârşit. Curând ai să fii o putere în Yedo, cu noua ta breaslă de curtezane, indiferent cine va guverna în Kwanto. În scurt timp ai să fii cea mai importantă dintre toate *mama-san* şi, orice s-ar întâmpla, Kiku-san e încă protejata ta, iar tinereţea ei nu este atinsă şi nici *karma* ei, *neh?*

— Sigura mea grijă e pentru seniorul Toranaga, răspunse Gyoko cu gravitate prefăcută, trecând-o fiorii la gândul celor două mii cinci sute de *koku,* care nu mai aveau decât puţin până s-ajungă în casa ei de bani. Dacă aş putea să-l ajut cu ceva, aş...

— Câtă generozitate din partea ta, Gyoko-san! Am să-i spun de oferta ta. Da, o mie de *koku* mai puţin din preţ i-ar prinde foarte bine. Accept în numele lui.

Gyoko îşi flutură evantaiul, îşi aşternu un zâmbet graţios pe chip şi cu greu izbuti să nu urle de prostia ei de a fi căzut în cursă ca o novice ameţită de *saké.*

— O, nu, doamnă Toda, cum ar putea banii să ajute un patron atât de generos? Nu, categoric, banii nu sunt de nici un folos pentru el, se bâlbâi ea, încercând să-i recâştige. Nu, banii nu sunt de nici un ajutor. Mai degrabă informaţii, sau un serviciu, sau...

— Iartă-mă, ce informaţii?

— Nici una, nici una în momentul de faţă. O spusesem aşa, doar ca o figură de stil, îmi pare rău. Dar banii...

— A, îmi pare rău. Bine, am să-i spun despre oferta ta. Şi despre generozitatea ta. Îţi mulţumesc în numele lui.

Gyoko se înclină şi se-ntoarse grăbită la han.

Pe chipul lui Mariko se aşternu încet-încet un surâs.

— De ce râzi, Mariko-san?

Ea-i povesti ce se spusese.

— Toate *mama-san* sunt, pesemne, la fel în lume. Ea e-ngrijorată doar pentru banii ei.

— Seniorul Toranaga va plăti chiar dacă... Blackthorne se opri. Mariko aşteptă sincer interesată. Apoi, sub privirea ei, el continuă: Părintele Alvito a spus că, atunci când seniorul Toranaga se va duce la Osaka, totul se va sfârşi pentru el.

— O, da. Anjin-san, asta e foarte adevărat, spuse Mariko cu o seninătate pe care nu o avea. Apoi îşi mută gândurile de la Toranaga şi Osaka şi fu din nou liniştită. Osaka e hăt departe — la multe leghe şi la un număr de ceasuri ce nu pot fi numărate şi, până atunci, până când ce e scris să fie o *să fie,* nimeni nu ştie ce-o să se-ntâmple cu-adevărat, nici Ishido, nici bunul părinte şi nici noi. *Neh?* în afară de Dumnezeu. Dar El n-o să ne spună, nu? Poate până în clipa în care totul se va întâmplă. *Neh?*

— *Hai.* Râseră amândoi. Eşti atât de înţeleaptă.

— Mulţumesc. Am o propunere, Anjin-san. În timpul călătoriei, hai să uităm de toate grijile ce nu ne privesc.

— Tu... spuse el în latină. Mă bucur aşa de mult că te văd.

— Şi eu. Trebuie s-avem foarte mare grijă în faţa celor două femei pe timpul călătoriei, *neh?*

— Bizuie-te pe mine, doamnă.

— Mă bizui. De fapt, mă bizui foarte mult.

— Acum suntem aproape singuri, *neh?* Tu şi cu mine.

— Da, dar ce-a fost nu s-a-ntâmplat niciodată.

— Adevărat. Ai din nou dreptate. Eşti frumoasă.

Un samurai intră pe poartă cu paşi mari şi o salută. Era de vârstă mijlocie, încărunţit, cu faţa ciupită de vărsat şi mergea şchiopătând uşor.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, dar plecăm în zori, *neh?*

— Da, Yoshinaka-san. Însă n-are importanţă dacă amânăm până la prânz, dacă doreşti. Avem destul timp.

— Da, cum doriţi. Plecăm atunci la prânz. Bună seara, Anjin-san. Vă rog permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Akira Yoshinaka, căpitanul suitei dumneavoastră.

— Bună seara, căpitane.

Yoshinaka se întoarse iar spre Mariko.

— Răspund de dumneavoastră şi de el, doamnă, aşa că vă rog să-i spuneţi că am poruncit ca doi oameni să doarmă noaptea în camera lui, ca gardă personală. În fiecare noapte

vor mai fi de pază zece santinele. Toţi vor fi în preajma Domniilor voastre. Am o sută de oameni cu totul.

— Foarte bine, căpitane. Dar cred că ar fi mai bine să nu pui nici un om în camera lui Anjin-san. Obiceiul lor este să doarmă singuri sau cu o doamnă. Slujnica mea va sta cu el, aşa că va fi apărat. Te rog, ţine gărzile în preajmă, dar nu prea aproape, ca el să nu fie deranjat,

Yoshinaka se scărpină-n cap şi se încruntă.

— Foarte bine, doamnă. Da, sunt de acord, deşi ar fi mai bine cum zic eu. Atunci, vă rog să mă iertaţi, spuneţi-i să nu se mai plimbe noaptea. Până ajungem la Yedo răspund cu capul şi, când sunt răspunzător de persoane foarte importante, îmi ies foarte uşor din fire.

Se înclină rigid şi plecă.

— Căpitanul te roagă să nu te plimbi singur în timpul călătoriei. Dacă te trezeşti noaptea, să iei totdeauna un samurai cu tine, Anjin-san. El spune că asta i-ar uşura misiunea.

— E-n ordine. Da, aşa am să fac. Blackthorne îl urmărea cu privirea pe căpitanul care se îndepărta. Ce altceva a mai spus? Am prins ceva în legătură cu dormitul. Nu l-am putut înţelege foarte...

Se opri. Kiku ieşise din han. Purta un halat de baie şi un prosop înfăşurat în jurul capului. Păşea desculţă şi agale spre casa de baie cu izvoare calde. Îşi înclină uşor capul spre ei şi le făcu veselă semn cu mâna. Ei îi răspunseră la salut.

Blackthorne îi privi îndelung picioarele lungi şi unduirea mersului până când ea dispăru. Simţi ochii lui Mariko urmărindu-l atent şi se-ntoarse spre ea.

— Nu, spuse el calm şi clătină din cap.

Ea râse.

— Mă gândeam că s-ar putea să-ţi fie greu, poate stânjenitor, s-o ai doar ca tovarăş de drum, după ce ai împărţit perna cu ea.

— Stânjenitor, nu. Dimpotrivă, foarte plăcut. Sunt bucuros că acum aparţine seniorului Toranaga. Asta uşurează totul, pentru ea şi pentru el şi pentru toată lumea. Avea de gând să adauge: toată lumea, în afară de Omi, dar se răzgândi. La urma urmelor, pentru mine ea n-a fost decât un

dar foarte preţios şi foarte deosebit. Nimic mai mult. *Neh?*

— A fost un dar, da.

Voia s-o atingă pe Mariko, dar n-o făcu. În schimb, se-ntoarse şi-şi aţinti privirile spre trecătoare, ascunsă acum de noapte şi de nori. Apa picura plăcut de pe acoperiş.

— Ce altceva a mai spus căpitanul?

— Nimic important, Anjin-san.

Capitolul 45

Călătoria spre Mishima a ţinut nouă zile şi ei au fost împreună o bună parte din fiecare noapte. Pe ascuns. Fără voia lui, Yoshinaka i-a ajutat. La fiecare han el alegea, cum era şi firesc, camere alăturate pentru ei toţi.

— Sper să n-aveţi nimic împotrivă, doamnă, dar aşa se asigură paza mult mai uşor, spunea el întotdeauna, iar Mariko încuviinţa şi lua camera din mijloc, Kiku şi Gyoko într-o parte, Blackthorne în cealaltă.

Apoi, în întunericul nopţii, ea-şi părăsea slujnica, pe Chimmoko, şi se ducea la el. Date fiind camerele alăturate, tăifăsuiala obişnuită din hanuri, zgomotele nopţii, cântatul şi benchetuiala celorlalţi călători cu mulţimea lor de slugi, mereu prezente şi dornice să placă, vigilentele străji n-au aflat nimic. Numai Chimmoko le ştia taina.

Mariko îşi dădea seama că, în cele din urmă, Gyoko, Kiku şi toate femeile din grupul lor aveau să afle, dar asta n-o îngrijora. Ea era samurai şi ele nu. Cuvântul ei avea greutate faţă de-al lor, numai dacă nu era prinsă fără putinţă de tăgadă, or, nici un samurai, nici chiar Yoshinaka, n-ar fi îndrăznit să-i deschidă uşa în timpul nopţii, neinvitat. Pentru ceilalţi, Blackthorne împărţea patul cu Chimmoko sau cu una din slujnicele de pe la hanuri. Asta nu era treaba nimănui, ci doar a lui. Numai o femeie putea s-o trădeze şi, dacă ar fi fost trădată, cea care o făcea şi toate femeile din suită aveau să moară de-o moarte mai urâtă şi mai înceată decât a ei, pentru o faptă atât de dezgustătoare. De asemeni, toţi ştiau că, dacă ea voia, înainte de-a ajunge la Mishima sau la Yedo, putea să-i trimită pe toţi la moarte, după bunul ei plac, pentru cea mai vagă indiscreţie, adevărată sau închipuită. Mariko era sigură că Toranaga n-ar fi avut nimic împotrivă. Cu siguranţă ar fi fost mulţumit de moartea lui Gyoko şi, în adâncul inimii, Mariko era convinsă că el n-ar fi zis nimic nici de cea a lui Kiku. Cu două mii şi jumătate de *koku* ar fi putut să-şi cumpere o mulţime de curtezane de primă clasă.

Ea se simţea în siguranţă în privinţa femeilor, dar nu şi în cea a lui Blackthorne, cu atât mai mult cu cât acum îl iubea. El nu era japonez. El nu fusese învăţat, de când deschisese

ochii în această lume, să-şi ascundă sentimentele. Chipul, felul de a se purta sau mândria lui aveau să-i trădeze. Pentru ea însăşi nu se temea, ci doar pentru el.

— În sfârşit, ştiu şi eu ce-nseamnă iubirea, murmurase ea în prima noapte. Şi pentru că nu mai lupta împotriva asaltului nestăvilit al iubirii, ci se lăsa în voia forţei ei irezistibile; spaima pentru viaţa lui o secătuia. Te iubesc, aşa că mi-e teamă pentru tine, şoptise ea agăţându-se de el, folosind latina, limba îndrăgostiţilor.

— Te iubesc. O, cât de mult te iubesc.

— Te-am distrus, iubitule, de la bun început. Acum suntem condamnaţi. Te-am distrus, ăsta e adevărul.

— Nu, Mariko, o să se-ntâmple ceva, cumva, ca totul să fie bine.

— Nu trebuia să-ncep. Vina e a mea.

— Nu-ţi face griji, te rog din suflet. *Karma e karma.*

În cele din urmă, se prefăcuse liniştită şi se lăsase înlănţuită de braţele lui, dar era sigură că el o să se dea pe faţă.

Nopţile erau fericirea lor. Zilele erau uşoare pentru ea, grele pentru el. El era tot timpul în gardă, hotărât, de dragul ei, să nu facă nici o greşeală.

— Nu se va întâmpla nimic rău, îi spuse ea, în timp ce călăreau alături în siguranţă, departe de restul grupului, arborând acum un aer de încredere absolută, după ce lăsase să i se vadă temerile în prima noapte. Tu eşti puternic. Eşti samurai şi n-o să faci nici o greşeală.

— Şi când vom ajunge la Yedo?

— Să lăsăm ca la Yedo să hotărască tot *karma.* Te iubesc.

— Da, şi eu te iubesc.

— Atunci de ce eşti atât de trist?

— Nu sunt trist, doamnă. Tăcerea a devenit dureroasă, aş vrea să-mi strig iubirea de pe vârful munţilor.

Erau încântaţi de singurătatea lor şi de certitudinea că se aflau departe de privirile iscoditoare.

— Ce se va întâmpla cu ei, Gyoko-san? întrebase Kiku în şoaptă, în palanchinul lor, în timpul primei zile a călătoriei.

— O mare nenorocire, Kiku-san. Nu e nici o speranţă pentru viitorul lor. El o ascunde bine, dar ea...! Iubirea i se

citeşte pe chip. Uită-te la ea! Se poartă ca o fetişcană! O, cât poate fi de naivă!

— O, dar cât e de frumos, *neh?* Ce noroc să ai parte de atâta împlinire, *neh?*

— Da, dar chiar şi aşa, n-aş dori nimănui moartea lor.

— Ce o să facă Yoshinaka când o să descopere? întrebase Kiku.

— Poate că n-o să afle. Mă rog zeilor să nu-i descopere. Bărbaţii sunt atât de nesăbuiţi şi de proşti. Ei nu pot să vadă la femei nici cele mai simple lucruri, mulţumită lui Buddha, binecuvântat fie-i numele. Să ne rugăm să nu fie daţi în vileag până ce ne-om termina treburile în Yedo. Să ne rugăm să nu fim făcute răspunzătoare. În după-amiaza asta, când vom face un popas, să căutăm cel mai apropiat altar. Am să aprind zece beţe de tămâie, ca zeii să ne aibă în pază. Jur că, dacă scăpăm şi dacă-mi primesc banii, am să înzestrez un templu al tuturor zeilor cu trei *koku* pe an, timp de zece ani.

— Dar ei sunt atât de frumoşi împreună, *neh?* N-am văzut niciodată o femeie atât de înfloritoare.

— Da, dar ea o să se ofilească precum o camelie ruptă, când o să fie învinuită în faţa lui Buntaro-san. *Karma* lor este *karma* lor şi noi nu putem face nimic pentru ei, nici pentru seniorul Toranaga şi nici chiar pentru Omi-san. Nu plânge, copilă.

— Bietul Omi-san.

Omi îi ajunsese din urmă în cea de a treia zi. Stătuse la hanul lor şi, după cină, vorbise între patru ochi cu Kiku, rugând-o ceremonios să i se alăture întru eternitate.

— Din toată inima, Omi-san, din toată inima, răspunsese ea imediat, începând să plângă pentru că ţinea foarte mult la el. Dar datoria mea faţă de seniorul Toranaga, care m-a ajutat, şi faţă de Gyoko-san, care m-a educat, îmi interzice s-o fac.

— Dar seniorul Toranaga a pierdut drepturile asupra ta. El a capitulat.

— Dar contractul lui rămâne încă în picioare, Omi-san, oricât de mult aş dori-o să nu fie. Contractul lui e legal şi obligatoriu. Te rog, iartă-mă, trebuie să refuz...

— Nu-mi da răspunsul acum, Kiku-san. Mai gândeşte-te.

Te rog, te rog din suflet. Îmi dai mâine răspunsul, spusese el şi plecase.

Dar răspunsul ei, înlăcrimat, fusese acelaşi.

— Nu pot să mă gândesc doar la mine, Omi-san. Te rog, iartă-mă. Datoria mea faţă de seniorul Toranaga şi faţă de Gyoko-san... nu pot, oricât de mult aş dori-o. Te rog, iartă-mă.

El insistase. Curseseră şi mai multe lacrimi. Îşi juraseră iubire veşnică şi apoi ea îi promisese:

— Dacă nu va mai fi valabil contractul, sau dacă seniorul Toranaga moare şi eu voi fi liberă, atunci am să fac orice doreşti, am să-ţi dau ascultare, orice vei porunci.

Şi aşa, el plecase de la han îndreptându-se călare spre Mishima, plin de presimţiri rele, iar ea-şi ştersese lacrimile şi-şi refăcuse machiajul. Gyoko o lăudase:

— Eşti atât de înţeleaptă, copilă. O, cât aş vrea ca doamna Toda să aibă jumătate din înţelepciunea ta.

Yoshinaka îi condusese fără grabă din han în han, de-a lungul râului Kano, ce şerpuia spre nord, către mare, învoindu-se, fără să se sinchisească de timp, cu întârzierile care întotdeauna păreau să vină din întâmplare. Toranaga îi spusese, între patru ochi, că nu era nevoie să se grăbească, cu condiţia să-i aducă în siguranţă la Yedo cam de lună nouă.

— Mai degrabă să fie acolo mai târziu decât mai devreme. Înţelegi?

— Da, Alteţă, răspunsese el.

Acum el îşi binecuvânta *kami*-ul protector pentru că-i dăduse răgazul de care avea nevoie. La Mishima, pentru seniorul Hiro-matsu, sau la Yedo, pentru seniorul Toranaga, el trebuia să-şi facă raportul obligatoriu, verbal şi în scris. Atunci va trebui să hotărască dacă să scrie ce gândea şi nu ceea ce fusese atât de grijuliu să nu vadă. Ehei, îşi spuse el înspăimântat, cu siguranţă că greşesc. Tocmai doamna Toda? Ea, cu un bărbat oarecare, şi mai ales cu acest barbar!

Nu e datoria ta să vezi? se întrebă el. Să cauţi dovezi, Să-i prinzi în dosul uşilor închise, împărţind patul amândoi. Tu însuţi ai să fii condamnat pentru complicitate, dacă n-o faci, *neh*? Ar fi atât de uşor, chiar dacă ei sunt foarte prevăzători.

Da, dar numai un nebun ar aduce o asemenea veste,

gândi el. Nu e mai bine să faci pe prostul şi să te rogi ca nimeni să nu-i trădeze? Astfel ca nimeni să nu te trădeze şi pe tine? Viaţa ei e sfârşită, noi toţi suntem condamnaţi, aşa că, oricum, ce mai contează? Întoarce-ţi ochii în altă parte. Lasă-i pe ei cu *karma lor.* Ce importanţă mai are?

În adâncul sufletului, samuraiul ştia că avea totuşi o foarte mare importanţă.

*

* *

— A, bună dimineaţa, Mariko-san. Ce zi frumoasă! spuse părintele Alvito înaintând spre ei. Se aflau în faţa hanului, gata de plecare în călătoria zilnică. El făcu semnul crucii spre ea. Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în pază pentru totdeauna.

— Mulţumesc, părinte.

— Bună dimineaţa, pilotule. Azi cum o mai duci?

— Bine, mulţumesc. Dar tu?

În timpul călătoriei, grupul lor şi iezuiţii se ajunseseră din urmă când unii, când ceilalţi. Uneori trăseseră la acelaşi han. Alteori călătoriseră împreună.

— N-ai vrea să călăresc lângă tine în dimineaţa asta, pilotule? Aş fi fericit să continuăm lecţiile de japoneză, dacă doreşti.

— Mulţumesc, da, aş dori.

În prima zi Alvito se oferise să încerce să-l înveţe pe Blackthorne limba japoneză.

— În schimbul a ce? întrebase Blackthorne prudent.

— A nimic. Mi-ar ajuta să-mi treacă timpul mai uşor şi, ca să-ţi spun drept, acum viaţa mă întristează şi mă simt bătrân. Poate şi pentru a-mi cere iertare pentru cuvintele mele aspre.

— N-aştept nici o scuză de la tine. Tu ai calea ta, eu pe a mea. Drumurile noastre nu se pot întâlni niciodată.

— Poate, dar în timpul călătoriei ne-am putea împărtăşi diverse păreri, *neh?* Suntem călători pe acelaşi drum. Mi-ar plăcea să te ajut.

— De ce?

— Cunoştinţele aparţin lui Dumnezeu, nu omului. Mi-ar plăcea să te ajut, ca un dar, fără să-ţi cer nimic în schimb.

— Mulţumesc, dar n-am încredere în tine.

— Atunci, dacă ţii neapărat, spune-mi, în schimb, despre lumea ta, ce-ai văzut, pe unde-ai fost. Orice doreşti, dar numai ceea ce doreşti. Adevărul adevărat. Pe drept cuvânt că m-ar fascina şi-ar fi un schimb cinstit. Eu am venit în Japonia când aveam treisprezece sau paisprezece ani şi n-am văzut lumea. Am putea cădea la învoială, la un armistiţiu pe timpul călătoriei, dacă vrei.

— Dar nimic despre religie, politică sau dogme papistaşe.

— Eu sunt ceea ce sunt, pilotule, dar am să-ncerc.

Aşa că ei începuseră să facă schimb de cunoştinţe cu prudenţă. Lui Blackthorne târgul i se părea necinstit; erudiţia lui Alvito era vastă, iar el un dascăl desăvârşit, în timp ce Blackthorne era convins că îi povestea lucruri pe care le ştia orice pilot.

— Dar asta nu e adevărat, îi spusese Alvito. Tu eşti un pilot de excepţie, ai făcut lucruri de necrezut. Eşti unul dintre cei cinci-şase cei mai buni piloţi de pe pământ, *neh?*

Încetul cu încetul, se stabilise un armistiţiu între ei şi asta-i plăcea lui Mariko.

— Asta înseamnă prietenie, Anjin-san, sau începutul ei, spusese Mariko.

— Nu. Nu e prietenie. Eu, ca-ntotdeauna n-am încredere în el, după cum nici el nu are în mine. Noi suntem duşmani pe veci. Eu n-am uitat nimic, nici el n-a uitat. Ăsta e un răgaz vremelnic, pesemne pentru un scop anume, pe care el nu mi l-ar spune niciodată, dacă ar fi să-l întreb. Îl înţeleg şi nu e nici un pericol, atâta vreme cât sunt în gardă.

Atunci când el îşi petrecea vremea cu Alvito, ea călărea la pas cu Kiku şi cu Gyoko şi vorbeau despre împărţitul pernei, despre cum să-i încânţi pe bărbaţi şi despre Lumea Sălciilor. În schimb, ea le povestea despre lumea ei, dezvăluindu-le lucruri la care fusese martoră, sau pe care le auzise despre dictatorul Goroda, despre *taikō* şi chiar despre seniorul Toranaga, poveşti înţelepte despre oameni iluştri, pe care un om de rând nu le putea şti niciodată.

La câteva leghe la sud de Mishima, unde râul şerpuia spre apus, curgând domol către coastă şi spre marele port Numazu, au părăsit defileul şi-au apucat-o peste câmpiile

plate, cu lanuri de orez, pe drumul larg, aglomerat, care sendrepta spre nord. Aveau de trecut multe râuri şi afluenţi. Unele erau adânci şi foarte late, şi-a trebuit să le treacă cu şlepul. Poduri erau foarte puţine. De obicei, erau trecuţi în cârcă de hamalii, care aşteptau tot timpul în preajmă în număr mare special pentru acest scop, şi care vorbind şi ţinându-se scai de tine, încercau să te convingă să le faci această favoare.

Era cea de-a şaptea zi de când plecaseră de la Yokosé. Drumul se bifurca şi aici părintele Alvito spuse că trebuie săi părăsească. El urma s-o apuce spre apus, ca să se întoarcă la nava lui pentru o zi sau două, dar avea să-i prindă din urmă şi să li se alăture din nou pe drumul de la Mishima la Yedo, dacă i se permitea.

— Bineînţeles, amândoi sunteţi bineveniţi, dacă doriţi să mă însoţiţi.

— Mulţumesc, dar îmi pare rău, am multe lucruri pe care trebuie să le fac în Mishima, spuse Mariko.

— Anjin-san? Dacă doamna Mariko are să fie ocupată, vei fi binevenit şi singur. Bucătarul nostru e foarte bun, şi vinul grozav. Dumnezeu mi-e martor, ai să fii în siguranţă şi liber să vii şi să pleci după cum doreşti. Rodrigues este la bord.

Mariko văzu că Blackthorne voia s-o părăsească. Cum poate? se întrebă ea cu mare tristeţe. Cum vrea să mă părăsească când timpul e atât de scurt?

— Te rog, du-te, Anjin-san, spuse ea. Ar fi plăcut pentru tine şi-ar fi bine să-l vezi pe Rodrigues, *neh?*

Dar Blackthorne nu plecă, oricât îi dădea ghes inima. Navea încredere în preot. Nici chiar pentru Rodrigues nu şi-ar fi vârât capul în laţ. Îi mulţumi lui Alvito şi-l priviră amândoi cum se-ndepărta călare.

— Să ne oprim acum, Anjin-san, spuse Mariko, deşi era abia prânzul. N-avem de ce să ne grăbim, *neh?*

— Minunat. Da, mi-ar plăcea.

— Părintele e un om bun, dar sunt bucuroasă că a plecat.

— Şi eu la fel, dar nu e un om bun. E preot.

Ea fu surprinsă de îndârjirea din glasul lui.

— O, îmi pare rău, Anjin-san, te rog iartă-mă pentru ceam sp...

— N-are importanţă, Mariko-chan. Ţi-am mai spus: nu am uitat nimic. Totdeauna va trebui să mă feresc de el.

Blackthorne plecă să-l găsească pe căpitanul Yoshinaka.

Tulburată, ea privi spre răscrucea de la apus.

Caii grupului părintelui Alvito se mişcau fără zor printre ceilalţi călători. Unii trecători se înclinau spre mica procesiune, alţii îngenuncheau cu umilinţă, mulţi erau curioşi, mulţi priveau cu asprime, dar toţi se dădeau politicoşi din drum. În afară de samurai, chiar şi cei mai umili. Când părintele Alvito întâlnea un samurai, se dădea în stânga sau în dreapta şi ciracii lui îl urmau.

Era bucuros că-i părăsea pe Mariko şi pe Blackthorne, era bucuros de răgaz. Avea mesaje urgente de trimis Părintelui Superior, pe care nu le putuse trimite, pentru că porumbeii săi fuseseră omorâţi în Yokosé. Erau aşa de multe probleme de rezolvat: Toranaga, Uo, pescarul, Mariko şi piratul. Şi Joseph care se ţinea mereu pe urmele lui.

— Ce face el acolo, căpitane? izbucnise Alvito în prima zi, când îl zărise pe Joseph printre străji, purtând un chimonou militar şi, cu stângăcie, săbiile.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-l duc la Mishima, Tsukku-san. Acolo urmează să-l predau seniorului Hiro-matsu. O, îmi pare rău, vă deranjează că-l vedeţi?

— Nu, nu, spusese el neconvingător.

— A, vă uitaţi la săbiile lui? N-aveţi de ce vă-ngrijora. Nu sunt decât mânerele, lamele lipsesc. Aşa a poruncit seniorul Toranaga. Dat fiind că el a intrat în ordinul vostru atât de tânăr, nu ştiu dacă trebuie să aibă săbii adevărate sau nu, oricât ar fi de îndreptăţit să le poarte, oricât de mult şi le-ar dori el. Am auzit că a intrat în ordinul vostru de copil, Tsukku-san. Chiar şi aşa, noi nu putem, bineînţeles, să avem un samurai fără săbii, *neh?* Uraga-noh-Tadamasa e samurai, deşi a fost preot barbar timp de douăzeci de ani. Stăpânul nostru, în chip înţelept, a făcut această concesie.

— Ce-o să se-ntâmple cu el?

— Eu trebuie să-l predau seniorului Hiro-matsu. Poate c-o să fie trimis înapoi la unchiul lui pentru judecată, poate c-o să stea la noi. Eu nu fac altceva decât să ascult poruncile, Tsukku-san.

Părintele Alvito se dusese să vorbească cu Joseph, dar Yoshinaka îl oprise politicos.

— Îmi pare rău, dar stăpânul meu mi-a poruncit să stea singur, departe de oricine şi mai ales de creştini. Până când seniorul Harima va hotărî într-un fel. Uraga-san e vasalul seniorului Harima, *neh?* Seniorul Harima e şi el creştin. *Neh?* Seniorul Toranaga spune că un *daimyo* creştin trebuie să aibă grijă de creştinul renegat. La urma urmelor, seniorul Harima e unchiul lui şi conducătorul familiei şi el i-a poruncit întâia oară să intre sub oblăduirea voastră.

Deşi-i fusese interzis, Alvito încercase din nou să stea de vorbă cu Joseph între patru ochi, să-l roage să renunţe la nesupunere şi să îngenuncheze cu pocăinţă în faţa Părintelui Superior, dar tânărul se îndepărtase cu răceală, fără să-l asculte. După această întâmplare Joseph fusese trimis să meargă mereu în faţă.

Doamne, trebuie cumva să-l aducem înapoi către mila Ta, gândi Alvito neliniştit. Ce pot să fac? Poate că Părintele Superior o să ştie cum să discute cu Joseph. Da, el o să ştie ce e de făcut cu incredibila hotărâre a lui Toranaga de a se supune, hotărâre pe care ei, în întrunirea lor secretă, o înlăturaseră ca imposibilă.

— Nu, asta e cu totul împotriva firii lui Toranaga, spusese dell'Aqua. El o să meargă la război. Când se opresc ploile, poate chiar mai-nainte, dacă izbuteşte să-l facă pe Zataki să se răzgândească şi să-l trădeze pe Ishido. Părerea mea e că el o să aştepte atât cât o să poată şi o să-ncerce să-l forţeze pe Ishido să facă prima mişcare. Este jocul lui obişnuit de-a aştepta. Orice se-ntâmplă, atâta vreme cât Kiyama şi Onoshi îl sprijină pe Ishido, Kwanto-ul va fi cotropit şi Toranaga distrus.

— Dar Kiyama şi Onoshi? O să-şi ţină îngropată propria lor vrăjmăşie pentru binele general?

— Da. Ei sunt întru totul convinşi că victoria lui Toranaga ar fi sfârşitul sfintei biserici. Acum, că Harima o să treacă de partea lui Ishido, mi-e teamă că Toranaga va fi învins.

Iar război civil, gândi Alvito. Frate împotriva fratelui, tată împotriva fiului, satele unul împotriva celuilalt. Anjiro gata de revoltă, înarmat cu muschetele furate, după cum îi şoptise

Uo, pescarul. Şi cealaltă veste îngrozitoare: un regiment secret de muschete aproape gata! O unitate modernă de cavalerie, de stil european, cu mai bine de două mii de muschete, adaptate războiului japonez. O, Doamne, apără-i pe credincioşi şi blestemat fie ereticul...

Ce păcat că Blackthorne are o minte răsucită şi deformată. Ar putea fi un aliat atât de preţios. N-aş fi crezut-o niciodată, dar e adevărat. E incredibil de deştept în tot ce priveşte marea şi lumea. Curajos şi destoinic, cinstit în erezia lui, drept şi sincer. Niciodată nu trebuie să-i spui ceva de două ori, memoria lui e uluitoare. M-a învăţat atât de multe despre lume şi despre el însuşi. E asta greşit? se întrebă Alvito trist în timp ce se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Mariko pentru ultima oară. E greşit să înveţi de la duşmanul tău şi să-l înveţi şi tu pe el? Nu. E greşit să închizi ochii la un păcat de moarte?

La trei zile după ce plecaseră din Yokosé, spusele fratelui Michael îl zguduiseră.

— Crezi că ei sunt iubiţi?

— Ce este Dumnezeu decât iubire? Nu acesta e cuvântul Domnului? răspunsese. Michael. Eu n-am spus decât că am văzut cum se sorbeau din ochi unul pe celălalt şi era atât de frumos să-i priveşti. Despre trupurile lor nu ştiu, părinte, şi, de fapt, nu-mi pasă. Sufletele lor se ating şi din pricina asta simt că parcă sunt mai conştient de Dumnezeu.

— Trebuie să te fi înşelat în privinţa lor. Ea n-ar face niciodată asta! E împotriva întregii ei moşteniri de veacuri, împotriva legii ei şi a legii lui Dumnezeu. Ea e o creştină evlavioasă. Ştie că adulterul e un păcat îngrozitor.

— Da, asta e ce predicăm noi, dar căsătoria ei a fost după ritualul *shinto,* n-a fost consacrată în faţa lui Dumnezeu, aşa că este oare un adulter?

— Te îndoieşti şi tu de Cuvântul Domnului? Eşti şi tu molipsit de erezia lui Joseph?

— Nu, părinte, vă rog să mă iertaţi, eu nu m-am îndoit niciodată de Cuvântul Domnului. Doar de ceea ce a făcut omul din el.

De atunci înainte el îi urmărise mai atent. Era limpede că bărbatul şi femeia se plăceau mult unul pe celălalt. Şi de ce

nu? Nu era nimic rău în asta! Fuseseră mereu aruncaţi laolaltă, fiecare învăţând de la celălalt. Femeii i se poruncise să-şi uite religia, iar bărbatul n-avea nici o credinţă, sau numai o patină de erezie luterană, aşa cum spusese dell'Aqua că au toţi englezii. Amândoi erau puternici, plini de vitalitate, deşi atât de diferiţi unul de altul.

La confesiune, ea nu-i destăinuise nimic şi el n-o presase. Ochii ei spuneau totul şi nimic, dar nu citise nimic concret în ei ca s-o poată judeca. El se auzea pe sine, explicându-i lui dell'Aqua:

— Michael trebuie să se fi înşelat, Eminenţă.

— Dar s-a făcut vinovată de adulter? A existat vreo dovadă?

— Slavă cerului, nici una.

Alvito struni calul şi-şi întoarse privirile pentru o clipă: O văzu stând în picioare pe panta lină, pilotul discuta cu Yoshinaka, iar bătrâna şi târfa ei sulemenită erau lungite în palanchinul lor. Zelul fanatic îl sfredelea până-n măruntaie. Îndrăzni pentru prima oară să întrebe: „Ai preacurvit cu pilotul, Mariko-san? Ţi-a condamnat el sufletul pe veci? Tu, care ai fost aleasă să fii călugăriţă şi, probabil, prima noastră stareţă printre băştinaşi, trăieşti în păcatul scârbavnic, nemărturisit, pângărită — ascunzându-ţi sacrilegiul în faţa confesorului tău — şi întinată în faţa lui Dumnezeu?"

El îi văzu fluturarea mâinii. De data asta se făcu a n-o vedea, se-ntoarse cu spatele, dădu pinteni calului şi se îndepărtă grăbit.

*

* *

În noaptea aceea somnul nu prea s-a lipit de ei.

— Ce e, iubitule?

— Nimic, Mariko-chan. Culcă-te.

Dar ea nu s-a culcat şi nici el. Cu mult înainte de vreme, ea se strecurase tiptil înapoi în camera ei, iar el se sculase şi rămăsese în curte, citind dicţionarul la lumina lumânării, până în zori. După ce răsărise soarele şi ziua se-ncălzise, grijile lor de peste noapte dispăruseră şi-şi continuaseră călătoria liniştiţi. Curând au ajuns la drumul principal Tokaidō, care era la răsărit de Mishima, iar călătorii se

făcuseră mult mai numeroşi. Cei mai mulţi mergeau, cantotdeauna, pe jos, ducându-şi lucrurile în spate. Pe drum se zăreau câţiva cai cu tot felul de boccele şi absolut nici o caleaşcă.

— A, caleaşcă, asta e ceva cu roţi, *neh?* Ele nu sunt de nici un folos în Japonia, Anjin-san. Drumurile noastre sunt prea povârnite şi mai mereu tăiate de râuri şi pâraie. În plus roţile ar distruge drumurile, aşa că ele sunt interzise tuturor, cu excepţia împăratului. El merge în caleaşcă doar câţiva *ri,* la ceremonii, pe o stradă anume în Kyoto. Nouă nu ne fac trebuinţă roţile. Cum poţi să treci astfel peste râuri şi pâraie? Ele sunt atât de multe încât nu poţi să faci poduri peste tot. De aici până la Yedo sunt probabil şaizeci de râuri de traversat, Anjin-san. Peste câte am trecut deja? Zeci, *neh*? Nu, noi toţi mergem pe jos, sau călare. Bineînţeles, caii şi palanchinele sunt permise doar persoanelor importante, toţi *daimyo* şi anumiţi samurai au voie să folosească aşa ceva.

— Cum? Chiar dacă-ţi poţi permite, nu ai voie să-nchiriezi unul?

— Nu, dacă n-ai rangul cuvenit, Anjin-san. Asta e foarte înţelept, nu crezi? Doctorii şi oamenii foarte bătrâni pot să călătorească cu calul sau în palanchin, sau cei foarte bolnavi, dacă au permisiune în scris de la seniorul lor. Ţăranii şi oamenii de rând, Anjin-san, nu au voie să aibă palanchine şi cai. Asta ar putea să-i înveţe la lene, *neh?* E mult mai sănătos pentru ei să meargă pe jos.

— Şi îi ţine şi la locul lor. *Neh?*

— O, da, dar toate astea se fac pentru pace, ordine şi *wa.* Numai negustorii au bani de risipit şi ei nu sunt decât nişte paraziţi, care nu produc nimic, nu cultivă nimic şi nu fac decât să trăiască din munca altora! Categoric *ei* trebuie cu toţii să meargă pe jos, *neh*? În aceste probleme suntem foarte înţelepţi.

— N-am văzut niciodată atâţia oameni în mişcare, spuse Blackthorne.

— O, asta-i nimic. Aşteaptă până ajungem lângă Yedo. Nouă ne place la nebunie să călătorim, Anjin-san, dar foarte rar singuri. Ne place să călătorim în grup.

Mulţimea nu le stânjenise cu nimic mersul. Însemnele lui

Toranaga de pe steagurile pe care le purtau, rangul personal al lui Mariko Toda, eficienţa imediată a lui Akira Yoshinaka şi olăcarii trimişi înainte să anunţe cine venea, le asigurau cele mai bune camere în fiecare noapte, la cel mai bun han, şi o călătorie neîntreruptă. Toţi ceilalţi călători şi samurai se dădeau la o parte şi se înclinau foarte adânc, aşteptând până treceau.

— Trebuie să se oprească şi să îngenuncheze aşa cu toţii, în faţa oricui?

— O, nu, Anjin-san. Doar în faţa *daimyo*-ilor şi persoanelor importante. Şi în faţa majorităţii samurailor. O practică foarte înţeleaptă pentru orice om de rând. E politicos să facă aşa, Anjin-san, şi necesar, *neh*? Dacă oamenii de rând nu-i respectă pe samurai şi nu se respectă pe ei înşişi, cum poate fi respectată legea şi cum poate fi guvernată ţara? Legile astea sunt pentru toată lumea. Noi ne-am oprit, ne-am înclinat şi l-am lăsat să treacă pe mesagerul imperial, nu-i aşa? Toţi trebuie să fim politicoşi; *neh? Daimyo* mai neînsemnat trebuie să descalece şi să se încline în faţa celor mai importanţi. Ritualul guvernează vieţile noastre, iar astfel ţara este în pace.

— Să zicem că doi *daimyo* de rang egal se întâlnesc?

— Atunci amândoi descălecă, se înclină egal şi apoi fiecare îşi vede de drum.

— Să zicem că seniorul Toranaga şi generalul Ishido se întâlnesc?

Mariko începu să vorbească liniştită în latină:

— Cine sunt ei, Anjin-san? Astăzi nu cunosc aceste nume, ele n-au ce căuta între noi doi.

— Ai dreptate. Te rog, iartă-mă.

— Ascultă, iubitule, te rog să facem un legământ, dacă Dumnezeu ţine cu noi şi scăpăm cu bine de Mishima, numai la Yedo, la Primul Pod, când nu mai avem încotro, numai atunci să ne părăsim lumea noastră, da?

— Ce pericol deosebit e în Mishima?

— Acolo căpitanul nostru trebuie să-i prezinte un raport seniorului Hiro-matsu. Acolo şi eu trebuie să-l văd. El e un om înţelept, foarte ager. Ar fi foarte uşor să fim trădaţi.

— Am fost prevăzători. Să ne rugăm cerului ca temerile

tale să fie fără motiv.

— Nu-mi fac griji pentru mine, doar pentru tine.

— Atunci făgăduim unul celuilalt să rămânem numai în lumea noastră?

— Da, să ne închipuim că asta este lumea cea adevărată.

*

* *

— Iată Mishima, Anjin-san.

Mariko arătă dincolo de ultimul râu.

Oraşul-cetate tentacular, adăpostind aproape şaizeci de mii de suflete, abia se zărea prin ceaţa joasă a dimineţii. Se distingeau doar acoperişurile câtorva case şi castelul de piatră. Dincolo de el, se vedeau munţii care coborau spre apus către mare. Departe, spre nord-vest, era vestitul munte Fuji. La nord şi la răsărit şirul de munţi îşi înălţa crestele în înaltul cerului.

— Acum ce urmează?

— Acum Yoshinaka a fost rugat să găsească cel mai frumos han pe o distanţă de zece *ri.* Vom rămâne acolo două zile. Atât îmi va trebui, pe puţin, ca să-mi termin treburile. În vremea asta Gyoko şi Kiku-san ne vor părăsi. Apoi vom merge mai departe. Semnele tale despre vreme ce-ţi spun de Mishima?

— Că e prielnică şi fără primejdii, răspunse el. După Mishima ce urmează?

Arătă spre nord-est, neîncrezătoare.

— Apoi vom urma drumul acela. E un defileu care şerpuieşte printre munţi, către Hakoné. E cea mai istovitoare parte din tot drumul Tokaidō. După aceea drumul se lasă spre oraşul Odawara, care e mult mai mare decât Mishima, Anjin-san. E la mare. De acolo la Yedo nu e decât o chestiune de timp.

— Cât timp?

— Nu îndeajuns.

— Greşeşti, iubito, iartă-mă, spuse el. Avem tot timpul de pe lume.

Capitolul 46

Generalul Toda Hiro-matsu luă misiva personală pe care i-o înmână Mariko. Rupse sigiliile lui Toranaga. Pergamentul spunea pe scurt ce se întâmplase la Yokosé, confirma hotărârea lui Toranaga de a se supune, îi poruncea lui Hiro-matsu să apere hotarele şi trecătorile spre Kwanto împotriva *oricărui* oaspe nepoftit până ce sosea el (dar să trimită degrabă orice sol de la Ishido sau din est) şi dădea instrucţiuni în legătură cu creştinul renegat şi cu Anjin-san. Obosit, bătrânul soldat citi mesajul a doua oară.

— Acum spune-mi tot ce-ai văzut sau ai auzit la Yokosé, care să-l privească pe seniorul Toranaga.

Mariko se supuse.

— Acum spune-mi ce crezi tu că s-a întâmplat.

Din nou ea-i dădu ascultare.

— Ce s-a petrecut la *cha-no-yu* între tine şi fiul meu?

Ea-i povesti totul, aşa cum se întâmplase.

— Fiul meu a spus că stăpânul nostru are să piardă? înainte de cea de-a doua întâlnire cu Zataki?

— Da, Alteţă.

— Eşti sigură?

— O, da, Alteţă.

Urmă o lungă tăcere în camera de sus, din donjonul castelului care domina oraşul. Hiro-matsu se ridică şi se îndreptă spre ambrazurile pentru arcaşi din zidul gros, de piatră; spatele şi încheieturile îl dureau. Ţinea în mână sabia scoasă din teacă.

— Nu înţeleg.

— Alteţă?

— Nici pe fiul meu, nici pe stăpânul nostru. Noi putem să zdrobim oricâte armate aruncă Ishido în luptă. Cât priveşte hotărârea de a se supune...

Ea se juca cu evantaiul privind cerul nopţii spuzit de stele, care-i încânta sufletul.

Hiro-matsu o privi atent.

— Arăţi foarte bine, Mariko-san, mai tânără ca oricând. Care ţi-e secretul?

— N-am nici unul, Alteţă, răspunse ea, simţind brusc că i

se usucă gura.

Aşteptă să se năruiască lumea cu ea, dar clipa trecu şi bătrânul îşi întoarse iar ochii ageri spre oraş.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat de când ai plecat din Osaka. Tot ce-ai văzut sau auzit, sau la ce-ai fost părtaşă, spuse el.

Era târziu în noapte când ea terminase. Îi povestise totul limpede, în afară de legăturile ei strânse cu Anjin-san. Avusese totuşi grijă să nu ascundă că-l plăcea, că-i respecta inteligenţa şi curajul şi că Toranaga-l admira pentru valoarea lui.

O vreme Hiro-matsu continuă să se plimbe în sus şi-n jos, mişcarea domolindu-i durerea. Totul se potrivea cu raportul lui Yoshinaka şi cu raportul lui Omi — până şi cu tirada lui Zataki înainte ca daimyo-ul să se pornească ca o furtună spre Shinano. Acum înţelegea multe lucruri care-i fuseseră neclare şi avea destule date ca să ia o hotărâre bine gândită. Unele din cele povestite de ea îl dezgustaseră. Unele îl făcuseră să-şi urască fiul şi mai mult; îi înţelegea motivele, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Celelalte lucruri spuse de ea îl forţau să-i displacă barbarul şi uneori să-l admire.

— Tu l-ai văzut trăgându-l şi salvându-l pe stăpânul nostru?

— Da. Seniorul Toranaga ar fi acum mort, Alteţă, dacă nu era el. Sunt foarte sigură. De trei ori l-a salvat pe stăpânul nostru: să scape din castelul Osaka, apoi pe galeră, în portul Osaka, şi absolut sigur în timpul cutremurului. Am văzut săbiile pe care Omi-san le-a scos din pământ. Erau răsucite precum coca de tăiţei şi tot pe-atât de nefolositoare.

— Crezi că Anjin-san a vrut cu-adevărat să-şi facă *seppuku?*

— Da. Pe Dumnezeul creştinilor, cred că el luase această hotărâre. Numai Omi-san l-a oprit s-o facă. Şi, Alteţă, eu sunt pe deplin convinsă că el merită să fie samurai, merită să fie *hatamoto.*

— Nu ţi-am cerut părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, într-adevăr nu mi-aţi cerut-o, dar întrebarea asta o aveaţi totuşi în minte.

— Ai ajuns şi cititor de gânduri, nu numai educatorul

barbarului?

— O, nu, vă rog să mă iertaţi, Alteţă, bineînţeles că nu, spuse cu vocea ei cea mai plăcută. Eu am răspuns doar şefului clanului meu cât am putut de bine, după biata mea pricepere. Interesele stăpânului meu au primul loc în mintea mea. Interesele Domniei voastre sunt pe locul al doilea, după ale sale.

— Oare?

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu ar trebui să mă întrebaţi aşa ceva. Porunciţi-mi, Alteţă. Am să vă îndeplinesc porunca.

— De ce atâta mândrie, Mariko-san? întrebă el morocănos. Mândrie arătată atât de făţiş...

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Am fost nepoliticoasă. Nu merit o asemenea...

— Ştiu! Nici o femeie nu merită! râse Hiro-matsu. Dar chiar şi aşa, sunt vremuri când avem nevoie de judecata practică, vicleană, ranchiunoasă, crudă, rece a unei femei. Ele sunt cu mult mai deştepte decât noi, *neh?*

— O, nu, Alteţă, spuse ea, întrebându-se ce era, de fapt, în mintea lui.

— Noroc că suntem singuri. Dacă întâmplarea s-ar repeta de faţă cu alţii, s-ar spune că bătrânul Pumn de Fier s-a ramolit, că e timpul să-şi lase sabia, să se radă-n cap şi să-nceapă să spună rugăciuni către Buddha, pentru sufletele celor pe care i-a trimis în Marele Necunoscut. Şi ar avea dreptate.

— Nu, Alteţă. E aşa cum a spus stăpânul meu şi fiul Vostru. Până ce soarta stăpânului nostru nu e hotărâtă, nu puteţi să vă retrageţi. Nici Domnia voastră, nici stăpânul şi soţul meu. Nici eu.

— Da. Cu toate astea, aş fi încântat să-mi las sabia şi să caut pacea lui Buddha, pentru mine şi pentru acei pe care i-am omorât.

Pentru o vreme, el rămase cu ochii aţintiţi în noapte, simţind povara anilor, apoi îşi întoarse privirile spre ea. Îi făcea plăcere s-o privească, mai mult decât pe orice femeie pe care-o cunoscuse vreodată.

— Alteţă?

— Nimic, Mariko-san. Îmi aminteam de timpurile când te-

am văzut prima oară.

Asta era pe vremea când Hiro-matsu îşi legase sufletul în taină de Goroda, spre a obţine această fată subţirică pentru fiul său, acelaşi fiu care-şi omorâse propria mamă, singura femeie pe care Hiro-matsu o adorase cu adevărat vreodată. De ce-am luat-o pe Mariko pentru el? Pentru că voiam să-i fac în necaz lui *taikō,* care şi el o dorea. Să-i fac în ciudă unui rival, nimic mai mult.

A fost concubina mea cu adevărat necredincioasă? se întrebă bătrânul, redeschizând o veche rană. O, zei, când am să vă privesc în faţă, am să vă cer un răspuns la această întrebare. Vreau un da, sau un nu! Vreau adevărul! Cred c-a fost o minciună, dar Buntaro a spus că ea era singură în cameră cu bărbatul acela, ciufulită şi cu chimonoul slobod. Totul se petrecuse cu luni înainte de reîntoarcerea mea. Ar putea fi o minciună, *neh*? Trebuie să fie adevărul; cu siguranţă, nici un fiu nu şi-ar decapita propria mamă, fără să fie sigur, nu?

Mariko privea chipul brăzdat al lui Hiro-matsu, pielea-i căzută şi fleşcăită de vârstă, muşchii braţelor şi umerii puternici cândva. La ce te gândeşti? se întrebă în sinea ei. Ştii deja despre mine şi Anjin-san? Ştii că tremură inima-n mine pentru el? Că atunci când va trebui să aleg între el şi tine şi Toranaga am să-l aleg pe el?

Hiro-matsu stătea lângă ambrazură privind în jos, spre oraş, strângând în pumn teaca şi mânerul sabiei, Mariko dată cu totul uitării. Se gândea la Toranaga şi la ce-i spusese Zataki cu câteva zile în urmă, cu un dezgust plin de amărăciune, dezgust pe care-l împărtăşise şi el.

— Da, bineînţeles că acum vreau să cuceresc Kwanto-ul, să-mi pun stindardul pe zidurile castelului Yedo şi să-l stăpânesc eu. N-am vrut-o niciodată înainte, dar acum vreau, îi spusese Zataki. Dar în chipul ăsta? Nu e nici o cinste! Nici o cinste pentru fratele meu, nici pentru tine, nici pentru mine! Pentru nimeni! Doar pentru Ishido, şi ţăranul ăla e un troglodit.

— Atunci sprijină-l pe seniorul Toranaga! Cu ajutorul tău Tora…

— Pentru ce? Ca fratele meu să poată ajunge *shōgun* şi

să-l înlăture pe moştenitor?

— El a spus de o sută de ori că-l sprijină pe moştenitor. Eu îl cred. Şi-am avea un Minowara care să ne conducă, nu un ţăran parvenit şi pe scorpia de Ochiba, *neh?* Nepricepuţii ăia vor avea opt ani de guvernat înainte ca Yaemon să-mplinească vârsta, dacă seniorul Toranaga moare. De ce să nu-i dai seniorului Toranaga cei opt ani? *El e un Minowara!* El a spus de o mie de ori că are să-i predea puterea lui Yaemon. Ţi-ai pierdut minţile? Toranaga nu e duşmanul lui Yaemon şi nici al tău!

— Nici un Minowara n-o să îngenuncheze în faţa acelui ţăran! El nu dă doi bani pe onoarea lui, nici pe a noastră, a tuturor. Pe-a ta şi pe-a mea!

Se certaseră şi se-njuraseră, aproape ajungând la bătaie, când fuseseră singuri.

— Haide, îl luase peste picior pe Zataki, trage-ţi sabia, trădătorule! Eşti trădător faţă de fratele tău, care e şeful clanului vostru!

— Eu sunt şeful clanului meu. Avem aceeaşi mamă, dar nu şi acelaşi tată. Tatăl lui Toranaga a alungat-o pe mama mea, ea e în dizgraţie. Eu n-o să-l ajut pe Toranaga, dar, dacă abdică şi-şi spintecă burta, am să-l sprijin pe Sudara...

Nu e nevoie să facă asta, spuse Hiro-matsu nopţii, încă furios. Nu e nevoie să facă asta, atâta vreme cât trăiesc eu, şi nici să se plece cu umilinţă. Eu sunt generalul şef. Este datoria mea să apăr cinstea şi casa stăpânului meu, chiar fără voia lui. Acum eu hotărăsc.

Îmi cer iertare, Alteţă, dar de data asta eu nu mă voi supune. Din mândrie. De data asta te trădez. Am de gând ca, împreună cu fiul şi moştenitorul tău, seniorul Sudara, şi cu soţia lui, doamna Genjiko, să poruncim „Cer de Purpură" când se opresc ploile; atunci o să-nceapă războiul. Şi, până nu moare ultimul bărbat din Kwanto, luptând cu duşmanul, eu am să te ţin în siguranţă în castelul Yedo, orice-ai zice tu şi cu orice preţ.

*

* *

Gyoko era încântată că se afla iar acasă, în Mishima, printre fetele ei, printre registre, facturi, acte ipotecare şi

cambii.

— Te-ai descurcat destul de bine, îi spuse ea contabilului şef.

Bărbatul mic şi uscăţiv îi mulţumi printr-o uşoară plecăciune şi plecă şchiopătând. Ea se-ntoarse morocănoasă spre bucătarul şef.

— Treisprezece *chogini*[6] de argint şi două sute *momne*[7] de aramă pentru hrana pe o săptămână?

— O, vă rog să mă iertaţi, stăpână, dar zvonurile de război au urcat preţurile până la cer, spuse bărbatul gras, agresiv. Totul s-a scumpit. Peşte, orez, legume, chiar şi sosul de soia s-a făcut de două ori mai scump, faţă de luna trecută, iar *saké*-ul şi mai şi. Muncă, muncă şi iar muncă, în bucătăria aia fierbinte, fără aer, la care sigur ar trebui făcute unele îmbunătăţiri. Scump! Ha! Într-o săptămână am servit o sută şaptezeci şi doi de oaspeţi, am dat să mănânce la zece curtezane, unsprezece ucenice lihnite de foame, patru bucătari, şaisprezece slujnice şi paisprezece servitori! Văi rog să mă iertaţi, stăpână, îmi pare nespus de rău, dar bunica mea e foarte bolnavă şi trebuie să vă cer zece zile ca să…

Gyoko se apucă cu mâinile de păr, atâta doar cât să facă impresie, fără să-şi strice coafura, şi-l expedie, spunând că e ruinată, da, ruinată. Fără un bucătar şef atât de bun, va trebui să-nchidă cea mai faimoasă Casă de Ceai din Mishima şi avea să fie numai din vina lui, pentru că ea va trebui să le concedieze pe toate fetele ei devotate şi pe servitorii ei credincioşi, dar fără de noroc.

— Nu uita că vine iarna, se vaită ea, ca o ultimă lovitură înainte de despărţire.

Apoi, singură şi mulţumită, făcu balanţa câştigurilor şi pierderilor, iar câştigurile erau de două ori mai mari decât se aşteptase. *Saké*-ul ei avea gust mai bun ca niciodată şi, dacă preţurile la mâncare crescuseră, crescuse şi preţul la *saké.* Îi scrise imediat fiului ei la Odawara, locul unde se afla fabrica lor de *saké,* spunându-i să dubleze cantitatea. Apoi descurcă inevitabilele certuri dintre slujnice, concedie trei şi mai

[6] Monede japoneze.

[7] Monede japoneze.

angajă patru; trimise după samsarul de curtezane şi se târgui mult pentru contractele a încă şapte fete pe care le admira.

— Şi când ai dori să sosească onoratele doamne, Gyoko-san? zâmbi afectat bătrâna, al cărei câştig era considerabil.

— Imediat. Imediat. Dă-i drumul, zoreşte-te!

După aceea chemă tâmplarul şi făcu planuri pentru extinderea Casei de Ceai, pregătind camere în plus pentru noile doamne.

— În sfârşit, terenul de pe Strada a Şasea e de vânzare, stăpână. Doriţi să închei acum târgul?

De luni de zile aşteptase să se vândă locul acela, dar acum clătină din cap şi dădu instrucţiuni să aleagă patru hectare din terenul viran de pe deal, la nord de oraş.

— Dar nu-l lua pe tot tu singur. Foloseşte mijlocitori. Nu te lăcomi. Şi nu vreau să se afle că-l cumperi pentru mine.

— Dar patru hectare? Asta e...

— Cel puţin patru, poate cinci peste încă cinci luni. Dar numai cu drept de opţiune, înţelegi? Toate să fie puse pe aceste nume.

Îi dădu lista persoanelor de încredere şi-l zori să plece. De pe acum ea vedea cu ochii minţii locul acela împrejmuit cu ziduri în interiorul unui oraş deja prosper. Chicoti de bucurie.

Apoi trimise, după fiecare curtezană, pe unele le lăudă, pe altele le dojeni, la altele ţipă, cu altele plânse. Le scăzu sau crescu preţurile la-mpărţitul pernei. Apoi, în mijlocul acestei tevaturi, a fost anunţat Omi.

— Îmi pare rău, dar Kiku-san nu se simte bine, îi spuse ea. Nimic grav! Nu e decât de la schimbarea vremii. Biata copilă!

— Insist s-o văd.

— Îmi pare rău, Omi-san, dar cu siguranţă dumneata nu *insişti.* Kiku-san aparţine seniorului dumitale, *neh*?

— Ştiu cui aparţine, strigă Omi. Vreau s-o văd, asta-i tot.

— Bineînţeles, dumneata ai tot dreptul să ţipi şi să blestemi, dar te rog, iartă-mă. Îmi pare rău, ea nu se simte bine. În seara asta, sau poate mai târziu, sau mâine, ce pot să fac, Omi-san? Dacă ea se face destul de bine, poate c-am

să reuşesc să trimit vorbă, dacă-mi spui unde stai...

El îi spuse, ştiind că nu poate face nimic, şi plecă val-vârtej, dorind să facă praf şi pulbere Mishima.

Gyoko rămase o clipă cu gândul la Omi, apoi trimise după Kiku şi-i spuse programul pe care i-l aranjase pentru cele două nopţi în Mishima.

— Poate că izbutim s-o convingem pe doamnă Toda să amâne plecarea cu patru sau cinci nopţi, copilă. Ştiu aici vreo cinci sau şase persoane în stare să plătească sume fabuloase ca tu să-i distrezi la unele petreceri restrânse. Ehei! Acum că marele *daimyo* te-a cumpărat, nici unul nu te mai poate atinge, niciodată, aşa că poţi să cânţi, să dansezi, să faci pantomimă şi să fii prima noastră *gei-sha!*

— Şi bietul Omi, stăpână? Nu l-am auzit niciodată atât de mânios, îmi pare rău c-a strigat la tine.

— O! Ce contează un strigăt sau două când noi, în sfârşit, tratăm cu *daimyo* şi cu cei mai bogaţi dintre bogaţii misiţi de orez şi mătase. Astă-seară am să-i spun lui Omi-san unde ai să cânţi ultima oară, dar mult mai devreme, ca el să trebuiască s-aştepte. Am s-aranjez o cameră prin apropiere. Între timp, lui o să i se-aducă *saké* din belşug... şi Akiko îl va servi. N-o să fie cu supărare dac-ai să-i cânţi şi lui după aceea un cântec trist sau două — noi încă nu suntem sigure în privinţa lui Toranaga-sama, *neh?* Nu ne-am primit încă banii, ca să nu mai vorbim de primejdii.

— Te rog, iartă-mă, n-ar fi o alegere mai bună Choko? E mai drăguţă, mai tânără şi mai dulce. Sunt sigură că i-ar plăcea mai mult.

— Da, copilă, dar Akiko e puternică şi cu multă experienţă. Când soiul ăsta de nebunie se-abate asupra bărbaţilor, ei sunt înclinaţi să fie foarte duri. Mai duri decât ai putea crede. Chiar şi Omi-san. Nu vreau ca Choko să fie vătămată. Lui Akiko îi place primejdia şi are nevoie de un pic de violenţă ca să fie-n formă. Ea o să-i spulbere toată durerea ce mocneşte-n el. Du-te acum şi alege cel mai frumos chimonou şi cele mai bune parfumuri...

Gyoko o trimise pe Kiku să se pregătească şi, neobosită, se apucă iar să-şi pună la punct ultimele treburi ale casei. Apoi, când totul fu gata — până şi invitaţiile la ceaiul de a

doua zi pentru opt din cele mai influente *mama-san* din Mishima, spre a discuta o problemă de mare importanţă —, ea se cufundă mulţumită în baie.

— Aaaah!

La timpul potrivit, urmă un masaj desăvârşit, apoi parfumul, pudra, fardul şi coafura, după care chimonoul nou, lejer, din mătase vaporoasă. Mai târziu, exact când trebuia, sosi favoritul ei. Era un student de optsprezece ani, fiul unui samurai scăpătat, cu numele de Inari.

— O, ce drăguţă eşti! Am zburat încoace în clipa când am primit poemul tău, spuse el pe nerăsuflate. Ai avut o călătorie plăcută? Sunt atât de fericit să-ţi spun bine ai venit! Mulţumesc, mulţumesc pentru daruri, sabia este desăvârşită, la fel şi chimonoul! O, ce bună eşti cu mine!

Da, sunt, îşi spuse în sinea ei, deşi, faţă de el, o nega cu-nverşunare. Nu mult mai târziu, ea zăcea lângă el transpirată şi istovită. Oh, Inari, gândea ea amuzată, nu eşti nici la degetul mic al lui Anjin-san, dar ai o vigoare de nestăpânit!

— De ce râzi? întrebă el aproape adormit.

— Pentru că mă faci fericită, suspină ea, încântată că avusese marele noroc să fie educată.

Sporovăi cu naturaleţe, îl lăudă din belşug şi-l alintă ca să doarmă. Mâinile şi vocea-i dezobişnuite de atâta vreme izbutiră încet, cu un efort de voinţă, să facă tot ce era necesar. Mintea-i rătăcea departe. Se întreba despre Mariko şi iubitul ei şi cerceta toate posibilităţile. Cât de departe să-ndrăznească s-o constrângă pe Mariko? Faţă de cine să-i dea în vileag? Cu cine s-o ameninţe, iscusit, bineînţeles: cu Toranaga, cu Buntaro, sau cu cine altcineva? Cu preotul creştin? Ar fi vreun câştig în asta? Sau cu seniorul Kiyama. Cu siguranţă, orice scandal legat de marea doamnă Toda şi de barbar ar ruina şansa fiului ei de a se însura cu nepoata lui Kiyama. Ar aduce-o ameninţarea asta la mâna mea? Sau dacă nu fac nimic, câştigul va fi mai mare aşa?

Păcat de Mariko. O doamnă atât de drăguţă! Ar fi fost o curtezană extraordinară! Păcat de Anjin-san. La naiba, dar el e deştept, aş putea scoate şi de la el o avere.

Cum să folosesc mai bine taina asta, înainte ca ea să fie

dezvăluită şi cei doi omorâţi?

Fii atentă, Gyoko, se avertiză singură. N-ai mult timp la îndemână ca să hotărăşti în legătură cu problema asta, şi cu celelalte noi secrete, puştile şi armele ascunse de ţăranii din Anjiro, de exemplu, sau noul regiment de muschete: număr de oameni, de puşti, ofiţeri şi organizare. Sau în legătură cu Toranaga, care, noaptea trecută, la Yokosé, a împărţit perna cu Kiku cu plăcerea şi vigoarea unui bărbat de treizeci de ani, şi-a dormit până-n zori ca un prunc. Nu aşa se comportă un bărbat înnebunit de teamă, *neh?*

Sau chinurile preotului virgin, cu tonsură, care, gol şi în genunchi, s-a rugat mai întâi Dumnezeului său creştin, cerând iertare pentru păcatul pe care era pe cale să-l facă şi pentru celălalt păcat, cel adevărat, pe care-l făcuse în Osaka. Acolo aflase lucruri ciudate, secrete, „taine de spovedanie", care-i fuseseră şoptite de un lepros, iar el, în chip necinstit, le spusese seniorului Harima. Cum s-ar folosi Toranaga de ele? Vorbe, vorbe ce nu mai conteneau. Atâta ură, agonie şi ruşine măcinată de chinuri!

Sau despre ajutorul de bucătar al lui Omi, care i-a spus în taină unei slujnice, iar slujnica i-a spus iubitului ei şi acesta lui Akiko, cum că auzise, din întâmplare, pe Omi şi mama lui punând la cale moartea lui Kasigi Yabu, seniorul lor? Ehei! Ştirea asta dată în vileag ar însemna dihonia intrată în clanul Kasigi! Dar dacă ai ajunge la urechile lui Toranaga oferta făcută în taină lui Zataki de către Omi şi Yabu, sau cuvintele murmurate în somn de Zataki, pe care fata cu care a-mpărţit perna le-a ţinut minte şi mi le-a vândut în ziua următoare pentru un *chogin* de argint. Cuvintele dădeau de înţeles că generalul Ishido şi doamna Ochiba mănâncă împreună, dorm împreună şi că însuşi Zataki îi auzise gâfâind şi strigând când Yanq-ul străpungea Yin-ul până-n Câmpia îndepărtată. Gyoko zâmbi în sinea ei, mândră de ea. Scandalos, *neh,* oameni în locuri atât de sus puse!

Ciudat era şi faptul că seniorul Zataki, în momentul Norilor şi Ploii, şi de câteva ori puţin mai înainte, a numit-o, fără să-şi dea seama, pe fata cu care împărţea perna „Ochiba". Curios, *neh?*

Zataki, cel atât de necesar ambelor părţi, şi-ar schimba

jocul, dacă Toranaga i-ar oferi-o pe Ochiba ca momeală? Gyoko chicoti înviorată de minunatele secrete, toate atât de valoroase pentru urechea potrivită, pe care bărbaţii le scăpaseră în clipele lor de extaz.

— L-ar schimba, murmură ea plină de încredere. Da, cu siguranţă.

— Poftim?

— Nimic, nimic, Inari-chan. Ai dormit bine?

— Poftim?

Ea zâmbi şi-l lăsă să se cufunde iar în somn, apoi îl mângâie şi-l sărută, pentru plăcerea lui. Şi-a ei.

*

* *

— Unde e englezul, părinte?

— Nu ştiu exact, Rodrigues. S-ar putea să fie într-unul din hanurile din sudul Mishimei. Am lăsat un servitor să afle în care anume.

Alvito înmuie o coajă de pâine proaspătă în restul de sos din farfurie.

— Când ai să ştii?

— Mâine, negreşit.

— *Que va,* mi-ar plăcea să-l revăd. E sănătos? întrebă calm Rodrigues.

— Da.

Clopotul navei bătu de şase ori. Erau trei ceasuri după-amiaza.

— Ţi-a povestit ce i s-a întâmplat de când a plecat din Osaka?

— Ştiu câte ceva de la el şi de la alţii. E o poveste lungă şi sunt multe de spus. Mai întâi o să mă ocup de mesajele mele şi apoi stăm de vorbă.

Rodrigues se lăsă pe spate în scaunul său din cabina mică de la pupa.

— Bun. Ar fi foarte bine. Privi chipul aprig al iezuitului, ochii tăioşi, căprui, cu irizaţii galbene. Ochi de pisică. Ascultă, părinte, spuse el, englezul mi-a salvat nava şi viaţa. Cu siguranţă că e duşman, cu siguranţă că e eretic, dar e pilot, unul din cei mai buni din câţi au fost vreodată. Nu e greşit să respecţi un duşman şi chiar să-ţi placă de unul.

— Isus şi-a iertat duşmanii; ei totuşi l-au răstignit pe cruce. Calm, la rândul lui, Alvito îl privi şi el ţintă pe pilot. Şi eu îl plac sau, cel puţin, îl înţeleg mai bine. Să-l lăsăm deocamdată.

Rodrigues încuviinţă din cap bucuros. Băgă de seamă că farfuria preotului era goală, aşa că se-ntinse peste masă şi mută platoul mai aproape.

— Părinte, mai ia nişte clapon. Pâine?

— Mulţumesc, da, am să mai iau. Nu mi-am dat seama cât mi-era de foame.

Încântat, preotul mai rupse un copan şi-şi puse şi din tocătura de salvie, ceapă şi pâine, apoi turnă ultima rămăşiţă de sos gras deasupra.

— Vin?

— Da, mulţumesc.

— Unde-ţi sunt ceilalţi oameni, părinte?

— I-am lăsat la un han, lângă debarcader.

Rodrigues îşi aruncă privirea spre hublourile de la pupa care dădeau spre Nimazu, debarcadere, port şi gura râului Kano, ce se găsea chiar la tribord, unde apa era mai întunecată decât restul mării. O mulţime de bărci de pescuit se agitau încoace şi-ncolo.

— Servitorul pe care l-ai lăsat, părinte, e de încredere? Eşti sigur c-o să ne găsească?

— O, da. Cu siguranţă ei n-or să plece în mai puţin de două zile. Alvito hotărâse deja să nu amintească nimic despre ceea ce el, sau mai bine zis, ceea ce fratele Michael bănuia, aşa că adăugă doar atât: Nu uita că ei călătoresc cu mare pompă. La rangul Todei Mariko şi sub steagurile lui Toranaga, ei călătoresc cu foarte mare pompă. Oricine, pe-o rază de patru leghe, are să ştie unde sunt şi unde trag.

Rodrigues râse.

— Englezul cu mare pompă? Cine ar fi crezut-o? Ca un ticălos de *daimyo!*

— Asta nu e nimic, pilotule! Toranaga l-a făcut samurai şi *hatamoto.*

— Ce?

— Acum pilotul şef Blackthorne poartă cele două săbii. Şi pistoalele lui. Acum este, într-o anumită măsură, omul de

încredere al lui Toranaga şi protejatul lui.

— *Englezul?*

— Da.

Alvito lăsă tăcerea să se-aştearnă în cabină şi se apucă iar de mâncat.

— Şi ştii de ce? întrebă Rodrigues.

— Da, în parte. Toate la vremea lor, pilotule.

— Spune-mi doar de ce. Pe scurt. Amănuntele mai târziu, te rog.

— Anjin-san i-a salvat viaţa lui Toranaga de trei ori. De două ori în timpul fugii din Osaka şi ultima oară în Izu, în timpul unui cutremur.

Alvito mestecă cu poftă carnea de pe copan. O dâră de sos i se prelinse pe barba-i neagră.

Rodrigues aşteptă, dar preotul nu mai spuse nimic. Gânditor, îşi coborî privirea spre pocalul pe care-l ţinea în căuşul palmelor. Lumina se oglindea în vinul roşu rubiniu. După o lungă pauză spuse:

— N-o să fie bine pentru noi dacă afurisitul de englez e apropiatul lui Toranaga. Absolut deloc. Nu?

— Aşa-i.

— Cu toate astea, mi-ar plăcea să-l văd.

Preotul nu spuse nimic. Rodrigues îl lăsă să mănânce tot din farfurie în tăcere, apoi îl mai servi, bucuria părăsindu-l. Acceptă ultimele resturi, ultima aripă şi încă un pocal de vin. Apoi, în încheiere, un excelent coniac franţuzesc, pe care părintele Alvito îl scoase dintr-un bufet.

— Rodrigues, vrei un pahar?

— Mulţumesc.

Marinarul îl urmări cu privirea pe Alvito turnând licoarea de culoarea alunei în paharul de cristal. Vinul şi coniacul proveneau din rezerva personală a Părintelui Superior, ca dar de plecare pentru prietenul său iezuit.

— Bineînţeles, Rodrigues, poţi să bei şi tu din el împreună cu părintele, spusese dell'Aqua. Mergeţi cu Dumnezeu! Să vă ocrotească şi să v-aducă înapoi teferi.

— Mulţumesc, Eminenţă.

Da, mulţumesc, Eminenţă, dar să le ia naiba de mulţumiri, îşi spuse Rodrigues în sinea lui cu amărăciune,

nici o mulţumire, pentru că l-aţi pus pe căpitanul general să-mi poruncească să mă îmbarc pe corabia asta nenorocită, sub comanda acestui iezuit şi să mă ia din braţele Graciei, draga de ea. Doamne, viaţa e atât de scurtă, prea scurtă şi prea nesigură ca s-o iroseşti însoţindu-i pe împuţiţii de preoţi, fie el şi Alvito, care, mai mult decât oricine, e un om şi jumătate, şi, tocmai de aceea, mai periculos. Doamne, ajută-mă!

— O! Pleci, Rod-san? Pleci aşa de curând? Îmi pare rău...

— Mă-ntorc curând, draga mea.

— O, îmi pare rău... o să-ţi ducem dorul, micuţul şi cu mine.

Pentru o clipă îi trecuse prin minte s-o ia la bordul *Santei Filipa,* dar imediat îndepărtase gândul, ştiind că era periculos pentru ea, pentru copil şi pentru navă.

— Îmi pare rău, mă-ntorc curând.

— Noi aşteptăm, Rod-san. Te rog, iartă-mi tristeţea, îmi pare rău.

Auzea mereu portugheza pe care ea se străduia din răsputeri s-o vorbească, insistând să fie chemată cu numele ei de botez, Gracia, şi nu Nyan-nyan, care suna atât de frumos şi care însemna Pisoi, ceea ce i se potrivea atât de bine, iar lui îi plăcea mai mult.

El pornise în larg din Nagasaki, urând această plecare, blestemând toţi preoţii şi căpitanii generali, dorind să se termine vara şi toamna ca să poată ridica ancora Corăbiei Negre, deja cu calele pline de lingouri, să se-ndrepte, în sfârşit, spre casă, bogat şi fără să mai depindă de nimeni. Dar atunci ce-o să fie? Îl măcina mereu aceeaşi întrebare. Ce-o să se întâmple cu *ea* şi copilul? Doamne, ajută-mă să aflu un răspuns în pace.

— O masă excelentă, Rodrigues, spuse Alvito, jucându-se cu un miez de pâine pe masă. Mulţumesc.

— Bun. Rodrigues era serios acum. Care îţi e planul, părinte? Ar trebui...

Se opri în mijlocul propoziţiei şi privi pe fereastră. Apoi, nemulţumit, se ridică de la masă şi se îndreptă şchiopătând spre un hublou, ce dădea spre ţărm, şi privi atent afară.

— Ce e, Rodrigues?

— Mi s-a părut că s-au schimbat curenţii. Vreau doar să verific spaţiul de manevră. Deschise mai mult hubloul şi se plecă în afară, dar tot nu putu să vadă ancora prova. Iartă-mă o clipă, părinte.

Urcă pe punte. Apa clipocea pe lângă lanţul ancorei ce intra oblic în mâl. Nici o mişcare, apoi apăru un uşor siaj şi nava se lăsă împinsă de vântul din pupa, spre a-şi relua noua poziţie o dată cu refluxul. El verifică direcţia şi apoi posturile de veghe. Totul era în ordine. Nici o altă barcă nu era prin preajmă. După-amiaza era frumoasă, ceaţa dispăruse de mult. Erau cam la un cablu de ţărm, destul de în larg spre a evita un control neaşteptat din partea autorităţilor şi foarte departe de drumurile ce duceau la debarcadere.

Ambarcaţiunea lui era o *lorcha,* o navă japoneză, la care fuseseră adaptate o velatură şi un greement modern, portughez: rapidă, cu două catarge şi un bompres cu două vele. Avea patru tunuri pe puntea centru şi câte două mai mici la pupa şi prova. Numele ei era *Santa Filipa* şi avea un echipaj de treizeci de oameni.

Îşi îndreptă privirea spre oraş şi spre dealurile din zare.

— Pesaro!

— Da, *senhor*?

— Pregăteşte barcazul. Mă duc la ţărm înainte de lăsarea întunericului.

— Bine. E-n ordine. Când vă-ntoarceţi?

— În zori.

— Şi mai bine! Eu o să conduc grupul de zece oameni care va merge la ţărm.

— Nimeni nu pleacă la ţărm, Pesaro. E *kinjiru!* Ţi-ai pierdut minţile?

Rodrigues străbătu cu paşi mari duneta şi se aplecă peste parapet.

— Nu e drept ca toţi să sufere, spuse nostromul Pesaro, frângându-şi mâinile mari, pline de bătături. Eu o să conduc grupul şi promit că n-o să fie nici o dandana. Stăm închişi aici de două săptămâni.

— Autorităţile din portul ăsta spun *kinjiru,* aşa că, îmi pare rău, rămâne totuşi *kinjiru!* Ai uitat? Aici nu e Nagasaki!

— Da, zău că e mai mare păcatul! Omul mătăhălos se

încruntă. N-a fost făcut zob decât un singur *jappo.*

— Unul mort, făcut chiseliţă, doi înjunghiaţi, o mulţime de răniţi şi o fată lovită, toate astea până când samuraiul a oprit scandalul. V-am prevenit pe toţi înainte de a pleca la ţărm: „Nimazu nu e Nagasaki, aşa că aveţi grijă ce faceţi!” Doamne! Am avut noroc că n-a murit decât un marinar de-al nostru. După lege, ei ar fi avut tot dreptul să vă ciopârţească pe toţi cinci.

— După legea lor, pilotule, nu după a noastră. Să-i ia dracu de maimuţe! N-a fost decât o încăierare la un bordel.

— Da, dar oamenii tăi au început-o, autorităţile mi-au pus nava sub carantină, aş-a că toţi rămâneţi la bord. Inclusiv tu! Rodrigues îşi mişcă piciorul ca să-şi mai domolească durerea. Ai răbdare, Pesaro. Acum, că părintele s-a-ntors, o să plecăm.

— Cu refluxul? E un ordin?

— Nu, nu încă. Doar pregăteşte barcazul. Gomez o să vină cu mine.

— Lăsaţi-mă şi pe mine să vin, da? *Por favor,* pilotule. Mi s-a făcut lehamite să stau vârât în hârdăul ăsta blestemat.

— Nu. Ai face bine să nu mergi la ţărm în seara asta. Nici tu, nici oricare altul.

— Şi dacă nu vă-ntoarceţi până-n zori?

— Înţepeneşti aici, la ancoră, până mă-ntorc. Clar?

Nostromul se încruntă şi mai mult. Şovăi, apoi bătu în retragere.

— Da, da, e limpede, pentru Dumnezeu.

— Bine.

Rodrigues coborî în cabina de jos. Alvito aţipise, dar se trezi în clipa când pilotul deschise uşa.

— Totu-i bine? întrebă el, cu mintea şi trupul ostenite acum.

— Da. N-a fost decât o rotire. Rodrigues sorbi cu lăcomie nişte vin ca să-şi îndepărteze greaţa. Totdeauna se-ntâmpla aşa după ce era la un pas de răzmeriţă. Dacă Pesaro n-o lăsa baltă pe loc, Rodrigues ar fi trebuit ori să-i ardă omului una peste mutră, ori să-l bage-n fiare, ori să poruncească cincizeci de lovituri, ori să-l treacă pe sub chilă, ori să pună în aplicare una din cele o sută de porcării esenţiale prin

legea mării, pentru a menţine disciplina. Fără disciplină, orice navă era pierdută. Ce plan aveţi acum, părinte? Plecăm în zori?

— Cum sunt porumbeii călători?

— În bună stare. Mai avem încă şase: patru pentru Nagasaki şi doi pentru Osaka.

Preotul se mai uită o dată la soare. Mai erau patru sau cinci ceasuri până la asfinţit. Destul timp ca să trimită păsările cu primul mesaj codificat, pe care-l plănuise de multă vreme: *„Toranaga capitulează în faţa ordinelor regenţilor. Mă duc mai întâi la Yedo, apoi la Osaka. Îl voi însoţi pe Toranaga la Osaka. El zice că putem totuşi să înălţăm catedrala la Yedo. Amănunte prin Rodrigues.”*

— Vrei, te rog, să-i spui îngrijitorului să pregătească imediat doi pentru Nagasaki şi unul pentru Osaka? spuse Alvito. Apoi o să stăm de vorbă. N-o să mă întorc cu tine. Am să merg la Yedo pe şosea. O să-mi ia mai toată noaptea şi ziua de mâine ca să scriu o misivă amănunţită pe care s-o duci Părintelui Superior, lui însuşi. Poţi să pleci imediat ce am terminat?

— E-n ordine. Dacă are să fie prea aproape de căderea nopţii, am s-aştept până-n zori. Sunt bancuri de nisip şi nisipuri mişcătoare pe vreo zece leghe.

Alvito se-nvoi. Cele douăsprezece ceasuri în plus n-aveau mare importanţă. Ştia c-ar fi fost cu mult mai bine dacă ar fi putut trimite veştile din Yokosé. Dumnezeu să-l pedepsească pe diavolul păgân care mi-a omorât acolo păsările! Ai răbdare, îşi spuse. Ce rost are graba? Nu e asta regula de bază a Ordinului nostru? Răbdare. Câştigă totul cel care aşteaptă şi munceşte. Ce contează douăsprezece ore sau chiar opt zile? Acelea n-au să schimbe cursul istoriei. Zarurile au fost aruncate la Yokosé.

— O să călătoreşti cu englezul? întrebă Rodrigues. Ca până acum?

— Da, dar de la Yedo o să-mi urmez propria cale, înapoi spre Osaka. Am să-l însoţesc pe Toranaga. Aş vrea să te opreşti la Osaka cu o copie a misivei mele, în caz că Părintele Superior e acolo, sau a plecat din Nagasaki înainte de sosirea ta şi e-n drum către acolo. Poţi să i-o dai părintelui

Soldi, secretarul său, dar numai lui.

— E-n ordine. Sunt bucuros că plec. Nu suntem pe placul celor de aici.

— Cu mila lui Dumnezeu, putem să schimbăm toate astea, Rodrigues. Cu voia lui Dumnezeu o să creştinăm toţi păgânii de aici.

— Amin. Bărbatul înalt îşi simţi piciorul mai domolit, zvâcniturile potolindu-i-se pe moment. Rămase cu privirea pironită pe fereastră, apoi se ridică neliniştit. Am s-aduc eu însumi porumbeii. Scrieţi-vă mesajul, apoi o să stăm de vorbă despre englez.

Se duse pe punte şi alese păsările din panere. Când se-ntoarse, preotul folosise deja pana specială, ascuţită ca un ac, şi cerneala ca să scrie acelaşi mesaj cifrat pe foiţele minuscule de hârtie. Alvito le puse în cilindri mici, îi sigilă şi dădu drumul păsărilor. Cele trei făcură o dată un cerc, apoi se-ndreptară stol către apus, în soarele după-amiezii.

— Stăm de vorbă aici sau jos?

— Aici, e mai răcoare.

Rodrigues arătă spre postul de veghe de la mijlocul dunetei, unde nu puteau fi auziţi.

Alvito se aşează pe scaunul de pe punte.

— Mai întâi despre Toranaga.

Îi spuse pilotului pe scurt ce se-ntâmplase în Yokosé, omiţând incidentul cu fratele Joseph şi suspiciunile lui în legătură cu Mariko şi Blackthorne. Rodrigues era la fel de uluit de capitulare cum fusese şi el.

— Nici un război? E un miracol! Acum suntem într-adevăr în siguranţă, Corabia Neagră la fel, biserica e bogată, noi suntem bogaţi... să-i mulţumim lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor! Asta e cea mai bună veste pe care ai fi putut-o aduce, părinte. Suntem în siguranţă!

— Dac-o vrea Dumnezeu. Un singur lucru, care l-a spus Toranaga, m-a pus pe gânduri. El a zis aşa: „Pot să-l slobod pe creştinul meu — pe Anjin-san — cu nava şi cu tunurile lui.”

Voia bună a lui Rodrigues îl părăsi.

— *Erasmus* e încă în Yedo? Se află încă sub stăpânirea lui Toranaga?

— Da. Se poate întâmplă ceva grav dacă englezul e lăsat liber?

— Grav? Nava aia ne-ar face harcea-parcea dacă ne-ar prinde Corabia Neagră în drum spre Macao, avându-l pe el la bord, înarmat şi cu un echipaj mai de doamne ajută. Noi n-avem decât o corabie mică să-i ţină calea, şi nu e de talia lui *Erasmus!* Dacă s-ar învârti în jurul nostru, noi ar trebui să ne predăm!

— Eşti sigur?

— Da, ar putea să ne termine! Furios, Rodrigues îşi încleştă pumnii. Dar, stai puţin, englezul a spus că a ajuns aici cu doisprezece oameni şi nu toţi marinari, mulţi dintre ei negustori şi majoritatea bolnavi... Numai ei n-ar avea cum s-o manevreze. Singurul loc unde ar putea găsi un echipaj ar fi la Nagasaki, sau la Macao. La Nagasaki ar putea să strângă destui! Acolo sunt cei care... mai bine să fie ţinut departe de Nagasaki şi de Macao!

— Ar putea să aibă un echipaj din băştinaşi?

— Adică câţiva din ticăloşii lui Toranaga? sau *wako?* Vrei să spui că, dacă Toranaga capitulează, toţi oamenii lui ajung *ronini, neh*? Dacă englezul ar avea timp destul, i-ar putea pregăti cu uşurinţă. Doamne... te rog, iartă-mă, părinte, dar, dacă englezul are samurai sau *wako...* noi nu putem risca... el e prea bun. Am văzut-o cu toţii în Osaka! Slobod, pe scârba aia de navă, în Asia, cu un echipaj din samurai...

Alvito îl privi căzut pe gânduri.

— Cred c-ar fi mai bine să trimit un alt mesaj Părintelui Superior. Trebuie încunoştinţat dacă e urgent. El o să ştie ce e de făcut.

— Ştiu ce e de făcut! Pumnul lui Rodrigues izbi parapetul. Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre preot. Părinte, ascultă-mi confesiunea: în prima noapte — chiar întâia oară când a stat el lângă mine pe galeră, în largul mării, când plecam din Anjiro —, inima mi-a spus să-l omor. Apoi am încercat din nou, în timpul furtunii. Atunci l-am trimis la prova şi, cu bună ştiinţă, am făcut o voltă-n vânt, fără să-l previn şi fără ca el să aibă centura de salvare, ca să-l omor, dar englezul nu a căzut peste bord, cum s-ar fi întâmplat cu oricare altul. M-am gândit c-a fost mâna lui

Dumnezeu şi am fost sigur de asta când, mai târziu, el mi-a nesocotit ordinul, salvându-mi nava. Apoi, când corabia mea a fost în siguranţă, când pe mine m-a luat valul şi eram gata să mă înec, ultimul meu gând a fost că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru omorul ce-l plănuisem. Aşa ceva nu se face unui pilot, el nu mi-ar fi făcut-o niciodată! Am meritat-o atunci şi apoi, când am văzut că trăiesc şi că el mă ajuta să beau, am fost atât de ruşinat şi din nou am implorat mila Celui de Sus şi am jurat să caut să fac ceva pentru el. Doamne! izbucni el chinuit, omul acela m-a salvat, deşi *ştia* c-am încercat să-l omor. Am văzut-o în ochii lui. El m-a salvat şi m-a ajutat să trăiesc, iar eu acum trebuie să-l omor.

— De ce?

— Căpitanul general avea dreptate: Dumnezeu să ne-ajute, dacă englezul iese în larg cu *Erasmus,* înarmat şi cu un echipaj mai acătării.

În liniştea nopţii, Blackthorne şi Mariko dormeau în căsuţa lor, una din puzderia de case ce forma Hanul Cameliilor, de pe Strada a Noua din Sud. Fiecare căsuţă avea trei camere. Mariko luase o cameră pentru ea şi Chimmoko, Blackthorne alta şi cea de a treia, care dădea spre uşa din faţă şi spre verandă, fusese lăsată liberă pentru stat peste zi, pentru mâncat şi tăifăsuit.

— Crezi că aşa suntem în siguranţă? întrebase Blackthorne neliniştit. Fără Yoshinaka, sau fără multe slugi şi străji care să doarmă acolo?

— Nu, Anjin-san. Nimic nu e cu adevărat în siguranţă, dar are să fie plăcut să fim singuri. Acest han e socotit cel mai frumos şi cel mai renumit din Izu. E drăguţ, *neh?*

Era, într-adevăr. Fiecare căsuţă înălţată pe piloni eleganţi, cu verande de jur-împrejur şi cu patru trepte făcute din cel mai bun lemn, totul lăcuit şi strălucitor. Fiecare era separată, la cincizeci de paşi de vecinele ei, şi toate erau înconjurate de flori îngrijite, în interiorul unei grădini mai mari, împrejmuită cu un gard înalt, de bambus. În grădină se aflau o mulţime de izvoraşe, eleşteie cu crini de pădure, cascade, pomi înfloriţi, răspândind tot felul de miresme — plăcute şi dulci, pe timp de zi şi de noapte —, cărări curate din dale, peste care se înălţau acoperişuri frumos

ornamentate ce duceau spre băile centrale, reci, fierbinţi şi foarte fierbinţi, alimentate de izvoare naturale. Pretutindeni erau lampioane multicolore, servitori şi slujnice fericite şi niciodată nu auzeai un cuvânt mânios, care să tulbure foşnetul pomilor, susurul apei şi cântul păsărilor din colivii.

— Bineînţeles că eu am cerut două case, Anjin-san, una pentru tine şi una pentru mine. Din păcate, n-a fost liberă decât una, îmi pare rău. Yoshinaka nu e totuşi nemulţumit, dimpotrivă, este încântat că n-o să trebuiască să-şi împartă oamenii. A pus străji la fiecare potecă, aşa că suntem în siguranţă şi nu putem fi deranjaţi ca în alte locuri. De ce să fim deranjaţi? Ce-ar putea să nu fie în ordine cu o cameră aici şi alta acolo şi Chimmoko, care doarme în odaie cu mine?

— Bine. N-am văzut niciodată un loc atât de frumos. Cât eşti de înţeleaptă şi de frumoasă!

— O, ce bun eşti cu mine, Anjin-san! Mai întâi să facem baie, apoi cina, cu *saké* din belşug.

— Bine. Foarte bine.

— Lasă acum dicţionarul, Anjin-san, te rog.

— Dar tu întotdeauna m-ai încurajat...

— Dacă laşi dicţionarul, am... am să-ţi spun un secret.

— Ce?

— L-am invitat pe Yoshinaka-san să mănânce cu noi. Am chemat şi câteva doamne ca să ne distreze.

— O!

— După ce eu o să plec, tu o să alegi una, *neh?*

— Îmi pare rău, dar asta ar putea să-ţi tulbure somnul.

— Promit că am să dorm buştean, iubitule. Serios, o schimbare ţi-ar putea prinde bine.

— Da, dar anul viitor, nu acum...

— Fii serios.

— Sunt.

— Atunci, dacă, din întâmplare, te răzgândeşti şi o îndepărtezi în mod politicos pe doamna aceea — după ce Yoshinaka a plecat cu doamna lui — cine ştie ce-ar putea *kami*-ul nopţii să găsească pentru tine?

— Ce?

— Azi am făcut târguieli.

— O! Şi ce-ai târguit?

— Ehei!

Ea cumpărase o trusă cu instrumente folosite la-mpărţitul pernei, aşa cum le arătase Kiku şi, apoi, mult mai târziu, după ce Yoshinaka plecase şi Chimmoko stătea de pază în verandă, ea i le oferise cu o plecăciune adâncă. Pe jumătate în glumă, el le primise cu politeţe şi împreună aleseră un inel al plăcerii.

— Pare foarte aspru, Anjin-san, *neh*? Nu ai nimic împotrivă?

— Nu, dacă tu n-ai, dar nu mai râde, c-o să strici totul. Stinge lumânările.

— O, nu, te rog, vreau să mă uit.

— Stinge lumânările, ori... Poftim, uite ce-ai făcut! Nu mai râde! N-are rost să-ţi înfunzi capu-n aşternuturi...

— O! Eşti... eşti sigur că n-ai nimic împotrivă?

— Nu, dar nu prea mi-e de folos, cu toată vorbăria asta...

— O, n-are importanţă. A fost vina mea c-am râs. O, Anjin-san, te iubesc atât de mult, te rog, iartă-mă.

— Te-am iertat.

— Îmi place să-ţi ating pielea.

— N-am simţit niciodată o mângâiere ca a ta.

După aceea, ea adormise imediat, complet epuizată, dar el nu. Fusese preocupat numai de ea. Hotărâse ca de data aceasta să-i facă plăcere *ei.*

Apoi adormise. Mai târziu, zgomote de voci şi de ceartă, în japoneză şi în portugheză, îl treziră din somn. Pentru o clipă crezu că visează, apoi recunoscu vocea.

— Rodrigues!

Mariko murmură ceva, încă cufundată în somn.

La sunetul paşilor de pe potecă, el se lăsă în genunchi, stăpânindu-şi panica. O săltă ca pe o păpuşă, se îndreptă cu ea spre *shoji* şi se opri exact când uşa se deschidea pe dinafară. Era Chimmoko. Slujnica îşi ţinea capul plecat şi ochii închişi cu discreţie. Ţâşni pe lângă ea cu Mariko în braţe şi, încă pe jumătate adormită, o aşeză uşor în propriile ei aşternuturi. Alergă apoi în vârful picioarelor spre camera lui, lac de sudoare. Îşi puse pe bâjbâite un chimonou şi se grăbi să iasă afară în verandă. Yoshinaka pusese deja

piciorul pe cea de-a doua treaptă.

— *Nan desu ka,* Yoshinaka-san?

— *Gomen nasai,* Anjin-san, spuse Yoshinaka. Arătă spre luminile de la poarta îndepărtată a hanului, adăugând multe cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese. Bărbatul de-acolo, barbarul, vrea să te vadă şi eu i-am spus s-aştepte, dar el a zis că n-o s-aştepte. El se poartă ca un *daimyo,* dar nu e, şi a încercat să treacă cu forţa pe lângă mine, dar eu l-am oprit. El a zis că e prietenul Domniei tale. E adevărat?

— Hei, englezule! Sunt eu, Vasco Rodrigues!

— Hei, Rodrigues! îi strigă la rândul lui Blackthorne fericit. E-n ordine. *Hai,* Yoshinaka-san. *Kare wa watashi no ichi yujin desu.* E prietenul meu.

— *Ah so desu!*

— *Hai. Domo.*

Blackthorne coborî scările pornind spre poartă. În spatele lui, auzi vocea lui Mariko.

— *Nan ja,* Chimmoko? şi un răspuns în şoaptă, după care ea strigă cu autoritate: Yoshinaka-san!

— *Hai,* Toda-sama!

Blackthorne îşi întoarse privirile. Samuraiul urcă treptele şi se îndreptă spre camera lui Mariko. Uşa ei era închisă. Chimmoko stătea afară. Aşternutul ei mototolit era lângă uşă, acolo unde dormea întotdeauna, dacă stăpâna ei, cum era şi firesc, nu voia s-o lase în camera ei. Yoshinaka se înclină spre uşă şi începu să raporteze. Blackthorne mergea desculţ pe potecă, într-o bună dispoziţie crescândă, cu ochii aţintiţi la portughezul care-l aştepta cu un zâmbet larg. Lumina făcliilor îi dansa pe cercei şi pe catarama pălăriei fercheşe.

— Hei, Rodrigues. Mă bucur grozav că te văd. Ce-ţi face piciorul? Cum de m-ai găsit?

— Sfântă Fecioară, te-ai înzdrăvenit, englezule, şi te-ai rotunjit! Da, eşti viguros şi sănătos şi te porţi ca un ticălos de *daimyo.*

Rodrigues îl îmbrăţişă cu putere şi el îi răspunse la fel.

— Ce-ţi face piciorul?

— Doare ca dracu, dar merge şi te-am găsit întrebând unde este marele Anjin-san — ticălosul, banditul, matahala

de barbar cu ochi albaştri!

Râseră amândoi, spunându-şi unul altuia tot felul de măscări, fără să se sinchisească de samuraii şi de servitorii care-i înconjurau. Imediat Blackthorne trimise un servitor după *saké* şi-l conduse pe Rodrigues spre casă. Amândoi mergeau cu mersul lor de marinar; Rodrigues, din obişnuinţă, cu mâna dreaptă pe mânerul floretei, şi degetul mare de la cealaltă îndoit sub cingătoarea lată, lângă pistol. Blackthorne era cu un lat de palmă mai înalt, dar portughezul era mai spătos şi mai vânjos.

Yoshinaka aştepta în verandă.

— *Domo arigato,* Yoshinaka-san, spuse Blackthorne, mulţumind din nou samuraiului şi-i făcu semn lui Rodrigues spre una din perne. Să stăm de vorbă aici.

Rodrigues puse un picior pe trepte, dar se opri când Yoshinaka i se aşează în cale, arătând spre floretă şi spre pistol, întinzând apoi mâna stângă cu palma în sus.

— *Dozo!*

Portughezul îl privi cu ochi duşmănoşi.

— *Iyé,* samurai-sama, *domo ari...*

— *Dozo!*

— *Iyé,* samurai-sama, *iyé!* repetă Rodrigues mai tăios. *Watashi yujin i,* Anjin-san, *neh?*

Blackthorne făcu un pas în faţă, încă uluit de confruntarea neaşteptată.

— Yoshinaka-san, *shigata ga nai, neh?* spuse e l cu un zâmbet. Rodrigues *yujin, wata...*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Kinjiru.* Yoshinaka dădu un ordin. Imediat samuraii înaintară împresurându-l pe Rodrigues ameninţător şi el întinse mâna din nou. *Dozo!*

— Târfele astea împuţite sunt pline de ţâfnă, englezule, spuse el cu un zâmbet larg. Opreşte-i, ce faci? Până acum niciodată n-a trebuit să mă despart de armele mele.

— Stai, Rodrigues! spuse el repede, intuind hotărârea ameninţătoare ce punea stăpânire pe prietenul său, apoi către Yoshinaka: *Domo, gomen nesai,* Rodrigues, *yujin, watash...*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Kinjiru.* Apoi, dur, către portughez: *Ima!*

Rodrigues spuse pe un ton sardonic:

— *Iyé! Wakarimasu ka?*

Blackthorne trecu repede între ei.

— Hei, Rodrigues, ce importanţă are? Dă-i-le lui Yoshinaka. N-are nimic a face cu tine sau cu mine. E din cauza doamnei Toda Mariko-sama. Ea e acolo, înăuntru. Tu-i ştii cât sunt de bănuitori când e vorba de arme în preajma *daimyo*-ilor sau a nevestelor lor. O să ne certăm toată noaptea, îi ştii doar cum sunt, nu? Ce importanţă are?

Portughezul se căzni să-şi readucă zâmbetul pe chip.

— Bineînţeles. De ce nu? *Hai. Shigata ga nai,* samurai-sama. *So desu!*

Se înclină ca un curtean, fără sinceritate, îşi desprinse floreta şi teaca din cheutoare, îşi scoase pistolul şi le oferi. Yoshinaka făcu semn unui samurai, care luă armele şi fugi cu ele la poartă, unde le puse jos şi rămase să le păzească. Rodrigues începu să urce treptele, însă din nou, politicos, dar ferm, Yoshinaka îl rugă să se oprească. Alţi samurai înaintară ca să-l controleze. Furios, Rodrigues făcu un pas înapoi:

— IYÈ! *Kinjiru,* pentru Dumnezeu. Ce...

Samuraii se aruncară asupra lui şi, înlănţuindu-i braţele, îl cercetară amănunţit. Găsiră două cuţite în carâmbul cizmelor, încă unul prins în curele pe antebraţul stâng, două pistoale mici — unul ascuns în căptuşeala hainei, altul sub cămaşă — şi o ploscă din cositor la şold.

Blackthorne cercetă pistoalele. Amândouă erau încărcate.

— Şi celălalt a fost încărcat?

— Da, bineînţeles. Ţara asta ne e vrăjmaşă, n-ai băgat de seamă, englezule? Spune-le să-mi dea drumul!

— Nu în felul ăsta îţi vizitezi un prieten noaptea. *Neh?*

— Îţi spun că pământul ăsta ne e vrăjmaş. Totdeauna sunt înarmat aşa. Nu eşti în toate minţile? Pentru Dumnezeu, spune-le ticăloşilor ăstora să mă lase să plec.

— Asta-i tot ce ai? Absolut totul?

— Bineînţeles... Englezule, spune-le să mă lase să plec.

Blackthorne dădu pistoalele unui samurai şi înaintă câţiva paşi. Pipăi cu atenţie căptuşeala cingătorii late, de

piele, a lui Rodrigues. Un stilet foarte subţire, foarte flexibil, din cel mai bun oţel de Damasc alunecă din ascunzătoarea-i secretă. Yoshinaka îi sudui pe samuraii care făcuseră percheziţia. Ei îşi cerură scuze, dar Blackthorne nu se uita decât la Rodrigues.

— Mai ai ceva? întrebă el cu stiletul în mână.

Rodrigues se holba spre el încremenit.

— Am să le spun unde să se uite şi cum să se uite, Rodrigues. Aşa cum ar face-o un spaniol, unii din ei. Ce zici?

— *Cabrón!*

— *Que va!* Grăbeşte-te! Nu urmă totuşi nici un răspuns.

Blackthorne înaintă cu stiletul în mână. *Dozo,* Yoshinaka-san. *Watashi...*

Rodrigues spuse răguşit:

— În panglica de la pălărie.

Blackthorne se opri.

— Bine, spuse el şi întinse mâna spre pălăria cu boruri largi.

— N-o să... n-o să le arăţi?

— Tu n-ai face-o?

— Ai grijă de pană, englezule, ţin la ea.

Panglica era lată şi băţoasă, pana ţanţoşă ca şi pălăria. Sub panglică era un stilet subţire, mai mic, făcut anume pentru aşa ceva, din oţel foarte bun, ce se putea modela cu uşurinţă după curbura pălăriei. Yoshinaka ţipă iarăşi la samurai.

— Jură, asta-i tot, Rodrigues?

— Doamne sfinte... ţi-am spus doar!

— Jură.

Rodrigues se supuse.

— Yoshinaka-san, *ima ichi-ban. Domo,* spuse Blackthorne. Acum e în ordine. Mulţumesc.

Yoshinaka strigă un ordin. Oamenii lui dădură drumul portughezului. Rodrigues îşi frecă mădularele să-şi potolească durerea.

— Pot să mă aşez, englezule?

— Da.

Rodrigues îşi şterse sudoarea cu o batistă roşie, apoi ridică plosca de cositor şi se aşeză pe una din perne cu

picioarele încrucişate. Yoshinaka rămase prin apropiere, în verandă. Toţi samuraii, în afară de patru, se întoarseră la posturile lor.

— De ce sunt atât de bănuitori? Şi tu, englezule, de ce eşti la fel? Până acum niciodată n-a trebuit să-mi las armele. Sunt eu un asasin?

— Te-am întrebat dacă acelea sunt toate armele tale şi ai minţit.

— Nu eram atent. Sfinte Dumnezeule! Ai să... ai să mă crezi un criminal de rând? Rodrigues adăugă amărât: Ei, ce contează, englezule, ce mai contează? De noaptea asta oricum s-a ales praful... Ehei, dar stai, englezule! De ce să lăsăm un fleac să ne strice o seară grozavă? Eu îi iert. Şi pe tine te iert, englezule. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Îmi cer scuze. Mă bucur că te văd. Deşurubă dopul şi-i oferi plosca. Uite, ia nişte rachiu straşnic.

— Bea tu-ntâi.

Rodrigues se făcu pământiu la chip.

— Dumnezeule, crezi că aduc otravă?

— Nu. Bea tu primul.

Rodrigues bău.

— Încă o dată!

Portughezul se supuse, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei. Blackthorne luă plosca.

— *Salud.* O dădu peste cap şi se prefăcu că-nghite, dar, fără să fie văzut, opri cu limba lichidul să i se ducă pe gât, oricât i-ar fi dat inima ghes să bea. Ah! spuse el. A fost grozav. Poftim!

— Păstreaz-o, englezule! E un dar.

— De la bunul părinte? Sau de la tine?

— De la mine.

— Juri?

— Doamne Dumnezeule, jur! spuse Rodrigues. A fost un dar de la mine şi de la părinte! Toată băutura de la bordul *Santei Filipa* îi aparţine lui, dar Eminenţa sa a spus că pot să iau şi eu. Plosca asta e una din duzina de la bord. E un dar. Unde-ţi sunt bunele maniere?

Blackthorne se prefăcu din nou că bea şi i-o dădu înapoi.

— Poftim, mai trage o duşcă.

Rodrigues simţi licoarea până-n vârful degetelor şi era bucuros că, după ce primise plosca plină de la Alvito, o golise pe-ascuns, o spălase bine şi o reumpluse cu rachiu din propria lui sticlă. Doamne, se ragă el în gând, iartă-mă că m-am îndoit de sfântul părinte. O, Doamne, cobori iar pe pământ şi schimbă lumea asta în care cutezăm uneori să nu mai credem nici în preoţi.

— Ce e?

— Nimic, englezule. Mă gândeam numai că lumea asta a ajuns o mare ticăloşenie, de vreme ce azi nu mai poţi să ai încredere în nimeni. Am venit ca prieten şi acum e o adevărată prăpastie între noi.

— Aşa ai venit?

— Da.

— Aşa înarmat?

— Totdeauna sunt înarmat aşa. De-asta şi trăiesc. *Salud!* Bărbatul mătăhălos ridică plosca posomorât şi bău. Fac ceva pe lumea asta şi pe toate!

— Vrei să zici că şi pe mine?

— Englezule, eu sunt Vasco Rodrigues, pilot în flota portugheză şi nu un samurai împuţit. Am schimbat multe ocări cu tine, toate în glumă. În noaptea asta am venit să-mi văd prietenul şi acum nu mai am nici un prieten. E foarte trist.

— Da.

— N-ar trebui să fiu trist, dar sunt. Fiind prieten cu tine, mi-am complicat teribil viaţa. Rodrigues se ridică, îşi dezmorţi spatele, apoi se aşează iar. Nu-mi place să stau pe blestematele astea de perne! Scaunele-s de mine. Pe navă. Ei bine, *salud,* englezule.

— Când ai virat-o cu prova-n vânt şi eu eram la mijlocul navei, ai vrut să m-arunci peste bord, nu-i aşa?

— Da, răspunse imediat Rodrigues. Se ridică în picioare. Da, mă bucur că m-ai întrebat, pentru că asta-mi apăsa greu sufletul. Îmi pare bine că trăieşti şi ţi-o pot spune. Nu ţi-am putut-o mărturisi până acum. Da, englezule. Nu-ţi cer iertare, ori înţelegere, sunt bucuros să-ţi mărturisesc ruşinea asta.

— Crezi că eu ţi-aş face la fel?

— Nu, dar, dacă s-ar întâmpla... Niciodată nu ştii până nu-ţi vine timpul să fii pus la-ncercare.

— Ai venit aici să mă omori?

— Nu. Cred că nu. Nu cred că asta a fost la-nceput în mintea mea, deşi amândoi ştim că, pentru poporul şi ţara mea, ar fi mai bine să fii mort. E atât de trist, dar atât de adevărat. Ce stupidă e viaţa, nu, englezule?

— Eu nu vreau să mori. Eu vreau doar Corabia voastră Neagră.

— Ascultă, englezule, spuse Rodrigues fără mânie. Dacă ne întâlnim în larg, tu, în nava ta, înarmat, eu, în a mea, păzeşte-ţi viaţa. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Pentru asta am venit. Am crezut c-o să pot să ţi-o spun ca prieten şi să rămân totuşi prietenul tău. Îţi sunt îndatorat pe veci, dar să nu ne întâlnim pe mare! *Salud!*

— Nădăjduiesc să-ţi prind Corabia Neagră în larg. *Salud,* pilotule.

Rodrigues se îndepărtă cu paşi mari. Yoshinaka şi samuraii îl urmară. La poartă, portughezul îşi adună armele. Curând dispăru în noapte.

Yoshinaka aşteptă până ce străjile se duseră la posturile lor. Când fu mulţumit că totul e-n ordine, plecă şchiopătând spre locuinţa lui. Blackthorne se aşeză iar pe una din perne şi, într-o clipă, slujnica pe care o trimisese după *saké* apăru bucuroasă cu tava, cu paşi abia simţiţi.

Îi turnă o ceaşcă şi-ar fi rămas să-l servească în continuare, dar el o trimise la culcare. Acum era singur. Sunetele nopţii — freamătul frunzelor, cascada şi fâlfâitul păsărilor de noapte — îl împresurară. Totul era ca mai-nainte, dar totul se schimbase.

Trist, întinse mâna să-şi mai umple ceaşca, dar se auzi un foşnet de mătase şi o văzu pe Mariko care ţinea butelca. Îi turnă şi umplu şi cealaltă ceaşcă pentru ea.

— *Domo,* Mariko-san.

— *Do, itashimashité,* Anjin-san.

Ea se aşeză pe cealaltă pernă. Sorbiră pe-ndelete vinul fierbinte.

— Avea de gând să te omoare, *neh?*

— Nu ştiu, nu sunt sigur.

— Ce-a vrut să-nsemne „să cauţi ca un spaniol”?

— Unii din ei îşi dezbracă prizonierii, apoi îi caută în anume locuri. Şi nu cu blândeţe. Ei o numesc „a cerceta *con significa”*, cu înţeles. Uneori folosesc cuţite.

— A! Ea sorbi din *saké* şi ascultă şopotul apei. Şi aici e la fel, Anjin-san. Uneori. De-asta e înţelept să nu fii luat niciodată în captivitate. Dacă eşti prins, eşti într-atât de dezonorat că, orice-ar face învingătorul… E mai bine să nu fii prizonier. *Neh?*

El îşi aţinti privirea spre lampioanele ce se mişcau în briza plăcută şi răcoroasă.

— Yoshinaka a avut dreptate, eu am greşit. Controlul era necesar. A fost ideea ta, *neh?* Tu i-ai spus lui Yoshinaka să-l caute?

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, sper că nu ţi-a adus neplăceri. A fost doar pentru că mă tem pentru tine.

— Îţi mulţumesc, spuse el, iarăşi în latină, deşi îi părea rău că avusese loc percheziţia. Fără ea, ar mai fi avut totuşi un prieten. Poate, îşi zise cu prudenţă.

— N-ai pentru ce, spuse ea, dar nu mi-am făcut decât datoria.

Mariko purta un chimonou de noapte şi peste el un chimonou albastru, iar părul legat uşor cu o panglică îi ajungea până-n brâu. Îşi întoarse privirea spre poarta îndepărtată ce se zărea printre pomi.

— Ai fost foarte înţelept în privinţa băuturii, Anjin-san. Mi-era ciudă c-am uitat să-l previn pe Yoshinaka despre asta. Ai fost foarte isteţ făcându-l pe el să bea de două ori. La voi se foloseşte mult otrava?

— Uneori. Unii oameni o fac. E un obicei murdar.

— Da, dar foarte sigur. Şi aici se foloseşte.

— Îngrozitor, nu-i aşa, să nu poţi avea încredere în nimeni?

— O, nu, Anjin-san, îmi pare rău, răspunse ea. Asta e doar una din cele mai importante legi ale vieţii — atât şi nimic mai mult.

Cartea a patra

Capitolul 47

Lângă debarcaderul din Yedo, nava *Erasmus* strălucea superb în soarele înalt al amiezii.

— Doamne, Mariko, uită-te la ea! Ai văzut vreodată ceva asemănător? Uită-te la conturul ei!

Nava lui se afla la o sută de paşi, dincolo de barierele închise, ancorată cu parâme noi la cheu. Împrejurimile erau straşnic păzite. Pe punte se vedeau numeroşi samurai, iar însemnele puse peste tot indicau că această zonă este interzisă, fără permisiunea personală a seniorului Toranaga.

Erasmus fusese proaspăt dată cu smoală şi vopsită, punţile erau curate, bordajul fusese călăfătuit şi tachelajul reparat. Până şi catargul prova, smuls de furtună, fusese înlocuit cu ultimul din rezervele din cală şi instalat perfect, la înclinaţia necesară. Toate parâmele erau strânse colac pe punte, iar în borduri tunurile străluceau sub stratul protector de ulei. Deasupra tuturor, ferfeniţit, flutura mândru Leul Angliei.

— Ahoe! strigă el, plin de bucurie, dincoace de bariere, dar nu veni nici un răspuns.

Una din santinele îi spuse că azi nu este nici un barbar pe navă.

— *Shigata ga nai,* spuse Blackthorne. *Domo.*

Îşi domoli nerăbdarea de a merge imediat pe corabie şi zâmbi radios spre Mariko.

— Mariko-san, arată de parcă-ar fi ieşit de la o reparaţie capitală din şantierul naval de la Portsmouth. Uită-te la tunurile ei, flăcăii trebuie să fi muncit pe brânci. E frumoasă, *neh?* De-abia aştept să-i văd pe Baccus, Vinck şi pe ceilalţi. N-am crezut niciodată c-am s-o găsesc astfel. Doamne, arată grozav, *neh?*

Mariko se uita la el, nu la navă; ştia că acum ea fusese dată uitării.

N-are importanţă, îşi spuse, călătoria noastră s-a sfârşit.

În dimineaţa asta ajunseseră la ultima barieră, la marginea oraşului Yedo. Din nou fuseseră verificate documentele de călătorie şi lăsaţi să treacă cu mare ceremonie, dar, de data asta, îi aştepta o nouă gardă de

onoare.

— Ei ne vor duce la castel, Anjin-san. Tu ai să stai acolo şi diseară o să ne întâlnim cu seniorul Toranaga.

— Bun, atunci înseamnă că avem o grămadă de timp. Priveşte, Mariko-san, docurile nu sunt la mai mult de o milă, *neh?* Nava mea e pe undeva, pe acolo. Te rog, n-ai vrea să-l întrebi pe căpitanul Yoshinaka dacă nu ne putem duce până la ea?

— El zice că-i pare rău, dar n-are instrucţiuni să facă asta, Anjin-san. El trebuie să ne conducă la castel.

— Te rog spune-i... poate-ar fi mai bine să-ncerc eu. *Taicho-san! Okashira, sukoshi no aida watakushi wa ikatai no desu. Watakushi no funega asoko ni arimasu.* Căpitane, vreau să mergem în locul acela pentru puţin timp. Nava mea se află acolo.

— *Iyé,* Anjin-san, *gomen nasai. Ima...*

Mariko ascultase mulţumită şi amuzată cum Blackthorne pledase politicos şi insistase hotărât să-şi vadă nava. Yoshinaka, fără tragere de inimă şi încălcind porunca, îl lăsase, dar numai pentru o clipă, *neh?* Fusese îngăduitor deoarece Anjin-san îşi revendicase statutul de *hatamoto,* care îi dădea anumite drepturi de netăgăduit, şi, totodată, îi arătase că o cercetare rapidă era importantă pentru seniorul Toranaga. Vizita lui pe navă ar salva, cu siguranţă, timpul extrem de preţios al seniorului lor şi era absolut necesară pentru întâlnirea din seara aceea.

— Da, Anjin-san se poate uita, dar, îmi pare rău, este interzis să meargă pe navă fără hârtii semnate de seniorul Toranaga şi trebuie să fie doar pentru puţin timp, pentru că suntem aşteptaţi, îmi pare rău.

— *Domo, taicho-san,* spusese Blackthorne plin de bucurie, mai mult decât încântat că, pe zi ce trecea, înţelegea căile cele mai nimerite pentru a-i convinge şi că stăpânea din ce în ce mai bine limba.

Noaptea trecută şi mai toată ziua de ieri o petrecuseră la un han mai jos de drumul principal, cale de doi *ri* spre sud. Yoshinaka îi lăsase să lenevească la fel ca înainte.

O, asta a fost o noapte aşa de frumoasă, îşi zise ea.

Fuseseră atâtea zile şi nopţi încântătoare! Totul mersese

perfect, în afară de prima zi după ce părăsiseră Mishima, când părintele Tsukku-san îi prinsese din urmă şi armistiţiul precar dintre cei doi bărbaţi se destrămase. Cearta izbucnise brusc şi fusese amarnică, hrănită de incidentul cu Rodrigues şi de prea mult rachiu. După ameninţări şi blesteme, părintele Alvito plecase în grabă spre Yedo, lăsând multă supărare în urma lui. Bucuria călătoriei se spulberase.

— Nu trebuia să lăsăm să se-ntâmple asta, Anjin-san.

— Dar omul n-avea nici un drept...

— O, da, sunt de acord, şi, bineînţeles, tu ai fost corect. Dar, te rog, dacă îngădui ca această întâmplare să-ţi distrugă armonia, ai să fii pierdut şi eu la fel. Te rog, te rog din suflet, poartă-te ca un japonez! Înlătură această întâmplare, este una între alte zeci de mii. Nu trebuie s-o laşi să-ţi distrugă armonia.

— Cum? Cum să fac asta? Uită-te la mâinile mele! Sunt atât de furios că nu le pot opri din tremurat!

— Priveşte la piatra asta, Anjin-san. Ascult-o cum creşte.

— Poftim?

— Ascult-o cum creşte, Anjin-san. Lasă-ţi mintea să zăbovească asupra ei, asupra armoniei pietrei. Ascultă *kami*-ul acestei pietre. Ascultă, iubitule, de dragul vieţii tale. Şi de dragul meu.

El încercase dar prea puţin izbutise să înţeleagă vorbele ei cu tâlc. În zilele următoare, ea continuase să-l înveţe cum să-şi câştige armonia şi echilibrul sufletesc, pe care ei îl numeau Gardul de Opt Ori împrejmuit. Construind ziduri interioare de apărare, omul reuşea să-şi găsească singura cale spre armonie şi astfel putea supravieţui.

— Sunt atât de bucuroasă, Anjin-san, că preotul a plecat şi n-o să se mai întoarcă..

— Da.

— Ar fi fost mai bine dacă nu v-aţi fi certat. Mă tem pentru tine.

— Nu s-a schimbat nimic. El a fost întotdeauna duşmanul meu şi-o să fie mereu. *Karma* e *karma.* Dar nu uita că tot ce se petrece în afara noastră nu există. Nici el, nici altcineva. Până ajungem la Yedo. *Neh?*

— Da. Eşti înţelept şi din nou ai dreptate. Sunt atât de

fericită că sunt cu tine...

De la Mishima, drumul părăsise curând câmpiile plate şi şerpuise în sus, pe munte, spre pasul Hakoné. Se odihniseră acolo două zile, bucuroşi şi mulţumiţi. Muntele Fuji, cu vârfu-i învăluit într-o cunună de nori, arăta măreţ în zori şi la apus de soare.

— Totdeauna e aşa?

— Da, Anjin-san, mai întotdeauna este învăluit în ceaţă. Dar asta face ca apariţia lui limpede şi clară să fie şi mai minunată, *neh?* Poţi să urci până-n vârf, dacă vrei.

— Hai să urcăm acum!

— Nu acum, Anjin-san. Într-o bună zi o s-o facem. Trebuie să lăsăm ceva şi pentru viitor, *neh*? O să urcăm pe Fuji-san la toamnă...

Coborând spre câmpiile din Kwanto, au întâlnit la tot pasul hanuri retrase, încântătoare. Şi mereu aveau de trecut râuri, pâraie şi pârâiaşe, după ce lăsaseră marea undeva în dreapta. Alaiul lor se îndreptase spre nord, de-a lungul aglomeratului şi agitatului drum Tokaidō, traversând cele mai mari orezării din împărăţie. Câmpiile plate, aluvionare erau pline cu apă. Fiecare petic de pământ era cultivat. Aerul era fierbinte şi umed, greu mirositor, de la excrementele umane pe care ţăranii le amestecau cu apă şi le puneau din belşug la rădăcina plantelor, cu o grijă uimitoare.

— Orezul ne dă hrana pe care o mâncăm, Anjin-san, *tatami,* pe care dormim, sandalele cu care umblăm, hainele care ne apără de ploaie şi de frig, paiele care ne încălzesc casele şi din care facem hârtie pentru scris. Fără orez, noi nu putem exista.

— Dar duhoarea e insuportabilă, Mariko-san!

— E un preţ de nimic pentru atâta dărnicie, *neh*? Fă numai ce facem noi, deschide-ţi ochii, urechile şi mintea. Ascultă vântul şi ploaia, gâzele şi păsările, ascultă plantele cum cresc şi priveşte-ţi cu ochii minţii urmaşii care vor veni după tine până la sfârşitul timpului. Dacă vei înţelege toate astea, Anjin-san, curând vei simţi numai bucuriile vieţii. Îţi cere un exerciţiu îndelungat... dar numai aşa vei putea ajunge cu adevărat japonez, *neh?*

— O, îţi mulţumesc, doamna mea! Ţin să-ţi mărturisesc că începe să-mi placă orezul. Da, îmi place mai mult decât cartofii şi să mai ştii un lucru: nu mai simt lipsa cărnii. Nu e ciudat? Şi nu-mi mai e atât de foame cum îmi era.

— Mie îmi e mai foame ca oricând.

— Ah, eu vorbeam despre mâncare.

— Şi eu la fel.

La trei zile după pasul Hakoné, ea fusese indispusă şi-l rugase să ia pe una din slujnicele de la han.

— Ar fi înţelept, Anjin-san.

— Iartă-mă, n-aş vrea.

— Te rog, ţi-o cer. Trebuie să fim cu băgare de seamă. E mai prudent aşa.

— Pentru că mi-o ceri, atunci, da, dar mâine, nu astă-seară. În noaptea asta vom dormi liniştiţi.

Da, îşi zise Mariko, în noaptea aceea am dormit liniştiţi şi zorii au fost atât de minunaţi încât am părăsit căldura trupului său şi am stat în verandă cu Chimmoko şi am privit cum se zămislea o nouă zi.

— O, bună dimineaţa, doamna Toda. Gyoko stătea la poarta grădinii făcând plecăciuni spre ea. Un revărsat de zori splendid, *neh?*

— Da, minunat.

— Vă rog, pot să vă deranjez? Aş putea să vorbesc numai cu dumneavoastră, singură? Despre o chestiune de afaceri.

— Bineînţeles.

Mariko plecase din verandă, nevoind să tulbure somnul lui Anjin-san. O trimisese pe Chimmoko după ceai şi poruncise să fie puse pături pe iarbă, lângă cascada mică din grădină.

Când fusese timpul cuvenit să înceapă şi erau doar ele singure, Gyoko spusese:

— Mă gândeam cum aş putea să-i fiu de foarte mare ajutor lui Toranaga-sama.

— Cei o mie de *koku* au să fie mai mult decât o simplă dovadă de mărinimie.

— Trei secrete ar putea fi de şi mai mare preţ.

— Şi unul ar fi de-ajuns, Gyoko-san, numai să fie cel nimerit.

— Anjin-san e un om bun, *neh?* Şi trebuie ajutat în viitor, *neh?*

Anjin-san are propria lui *karma,* răspunse ea ştiind că timpul târguielii sosise, întrebându-se ce trebuia să admită, dacă se încumetă să admită ceva. Vorbeam despre seniorul Toranaga, *neh?* Sau unul din secrete îl priveşte pe Anjin-san?

— O, nu, doamnă. E aşa cum ziceţi. Anjin-san are propria lui *karma,* pe cât sunt de sigură că are propriile lui secrete. Mi-a trecut doar prin minte că Anjin-san e unul din vasalii favoriţi ai seniorului Toranaga, aşa că orice vine în apărarea stăpânului nostru, într-un fel, îi ajută şi pe vasalii lui, *neh?*

— Sunt de acord. Bineînţeles, e de datoria vasalilor să aducă la cunoştinţă *orice* ştire, care ar putea să fie de folos stăpânului lor.

— Adevărat, doamnă, foarte adevărat. O, e o cinste aşa de mare pentru mine să vă slujesc. *Honto.* Pot să vă spun cât de onorată sunt că mi s-a permis să călătoresc cu dumneavoastră, să vorbesc cu dumneavoastră, să mănânc şi să râd cu dumneavoastră şi, din când în când, să vă fiu un modest povăţuitor, oricât de slabe îmi sunt puterile, pentru care îmi cer iertare. Şi, în cele din urmă, să vă spun că înţelepciunea Voastră e tot atât de mare pe cât frumuseţea, iar curajul vă e tot atât de mare precum rangul.

— O, Gyoko-san, te rog, iartă-mă, eşti prea amabilă şi prea măgulitoare. Nu sunt decât soţia unuia din generalii stăpânului nostru. Ce ziceai? Patru secrete?

— Trei, doamnă. Mă întrebam dacă aţi vrea să le spuneţi seniorului Toranaga în locul meu. Nu s-ar cădea ca eu să-i şoptesc la ureche ceea ce ştiu că nu e decât adevărul. Asta ar însemna să dau dovadă de maniere foarte proaste, pentru că n-aş şti să aleg cuvintele potrivite, sau cum să-i prezint ştirile şi, în orice caz, obiceiul nostru de a folosi un mijlocitor într-o problemă de oarecare importanţă e mult mai bun, *neh?*

— Cu siguranţă, Kiku-san ar fi o alegere mai potrivită, nu? N-am cum să ştiu când va trimite după mine, sau cât va trece până să fiu primită la el, sau nici măcar dacă ar fi interesat să asculte orice aş avea eu să-i spun.

— Vă rog, iertaţi-mă, doamnă, dar dumneavoastră aţi fi cu mult mai bună. Puteţi judeca valoarea informaţiilor, pe

când ea n-ar avea cum. Dumneavoastră ascultaţi cu urechile lui, ea se pricepe la alte lucruri.

— Eu nu sunt un sfetnic, Gyoko-san.

— Aş zice că ele merită o mie de *koku.*

— *So desu ka?*

Gyoko se asigurase pe deplin că nu asculta nimeni, apoi îi povestise lui Mariko cele bâiguite de preotul creştin renegat, lucruri pe care i le mărturisise seniorul Onoshi în confesional şi pe care el le spusese unchiului său, seniorul Harima; apoi ceea ce auzise, din întâmplare, cel de-al doilea bucătar al lui Omi despre uneltirea lui Omi şi a mamei lui împotriva lui Yabu; şi, în sfârşit tot ceea ce ştia despre Zataki şi vădita lui poftă trupească pentru doamna Ochiba şi despre Ishido şi doamna Ochiba.

Mariko ascultase atentă, fără să comenteze, deşi darea în vileag a secretului confesional o uluise teribil şi mintea ei întrezărise noianul de posibilităţi pe care aceste informaţii le deschideau. Apoi îi pusese cu grijă tot felul de întrebări lui Gyoko ca să se asigure că înţelesese clar ceea ce i se spusese şi spre a şi le întipări bine în minte.

Când fusese mulţumită că ştia tot ceea ce Gyoko era pregătită să spună pentru moment — pentru că, evident, o persoană atât de vicleană ţine totdeauna multe de rezervă —, trimisese după ceai proaspăt.

Turnase ea însăşi în ceaşca lui Gyoko şi apoi îşi sorbiseră ceaiul pe îndelete. Amândouă prudente, amândouă sigure de propriile puteri.

— N-am cum să ştiu cât de importante sunt aceste informaţii, Gyoko-san.

— Bineînţeles, Mariko-sama.

— Cred că aceste informaţii şi mia de *koku* au să-i facă o foarte mare plăcere seniorului Toranaga.

Gyoko îşi stăpâni o sudalmă. Ea se aşteptase la o reducere însemnată a ofertei iniţiale.

— Îmi pare rău, dar banii n-au nici o însemnătate pentru un asemenea *daimyo,* deşi, pentru un om simplu ca mine, sunt o avere: o mie de *koku* îmi permit să las şi eu o moştenire, *neh?* Fiecare trebuie să ştie întotdeauna exact cine este, nu, doamnă Toda?

Tonul ei era tăios.

— Da, e bine să ştii ce eşti şi cine eşti, Gyoko-san, Asta este una din puţinele calităţi pe care le are o femeie faţă de un bărbat. O femeie întotdeauna ştie. Din fericire, eu ştiu ceea ce sunt. O, şi încă prea bine. Te rog, spune ce ai de spus.

Gyoko nu se dădu bătută sub ameninţare şi atacă scurt şi nepoliticos:

— Principalul este că amândouă cunoaştem viaţa şi înţelegem moartea, şi amândouă ştim că felul cum eşti privit în iad sau oriunde altundeva depinde de bani.

— Oare?

— Da. Îmi pare rău, dar cred că o mie de *koku* e prea mult.

— Moartea e de preferat?

— Mi-am scris deja poemul pentru moarte, doamnă:

Când am să mor,
să nu mă ardeţi,
să nu mă îngropaţi
doar să-mi aruncaţi hoitul pe un ogor
să-ngraşe vreun câine hămesit.

— Dorinţa aceasta ar fi uşor de îndeplinit.

— Da, dar eu am urechi lungi şi limba ascuţită, ceea ce poate că e mai important...

Mariko mai turnă ceai. Doar pentru ea.

— Îmi pare rău, ai într-adevăr?

— O, da, precis. Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar am fost bine educată în privinţa asta şi în multe altele... Nu mi-e teamă să mor. Mi-am scris testamentul şi-am lăsat instrucţiuni amănunţite familiei mele în cazul unei morţi neaşteptate. De multă vreme sunt împăcată cu zeii şi ştiu că la patruzeci de zile după moarte voi renaşte. Iar dacă nu — femeia ridică din umeri —, atunci o să fiu un *kami.* Evantaiul i se oprise. Pot să-mi permit să vreau luna de pe cer, *neh?* Vă rog să mă iertaţi c-am spus-o, dar eu sunt ca dumneavoastră: nu mă tem de nimic. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, eu n-am nimic de pierdut în această viaţă.

— Prea multe vorbe despre lucruri rele, Gyoko-san, într-o dimineaţă atât de plăcută. E plăcută, *neh?* Mariko se pregăti să facă pace. Aş prefera să te văd în viaţă, trăindu-ţi în cinste bătrâneţea, ca unul din stâlpii noii tale bresle. Ai avut o idee bine chibzuită, o idee grozavă, Gyoko-san.

— Mulţumesc, doamnă. Şi mie mi-ar plăcea să fiţi în siguranţă, fericită şi înfloritoare, după placul inimii Voastre. Cu toate distracţiile şi onorurile pe care le doriţi.

— Distracţii? repetase Mariko, pe un ton ameninţător.

Gyoko era ca un câine dresat să adulmece vânatul.

— Doamnă, eu nu sunt decât o femeie simplă, aşa că n-am cum să ştiu ce onoruri doriţi, sau ce distracţii v-ar face plăcere dumneavoastră, *ori fiului dumneavoastră.*

Fără să bage de seamă vreuna din ele, partea fină, din lemn a evantaiului lui Mariko pocnise între degetele ei. Briza încetase. Aerul umed şi fierbinte plutea peste grădina ce dădea spre o mare fără valuri. Muştele bântuiau încoace şi-ncolo, se aşezau şi o porneau din nou.

— Ce... ce onoruri sau distracţii ţi-ai dori? Pentru tine?

Mariko o privea fix, cu o fascinaţie plină de ură, ştiind acum că trebuie s-o distrugă pentru a-şi salva fiul.

— Pentru mine nimic, rosti Gyoko. Seniorul Toranaga mi-a dat onoruri şi bogăţii cum nici n-am visat. Dar pentru fiul *meu*? O, da, lui i s-ar putea da o mână de ajutor.

— Ce ajutor?

— Două săbii.

— Imposibil.

— Ştiu, doamnă. Îmi pare rău. Sunt atât de uşor de dat şi totuşi acum e cu neputinţă... Cu toate astea, războiul bate la uşă şi va fi nevoie de mulţi oameni ca să lupte.

— Acum n-o să fie nici un război. Seniorul Toranaga va pleca la Osaka.

— Două săbii nu înseamnă mult.

— Imposibil. Îmi pare rău, asta nu stă-n puterea mea.

— Iertaţi-mă, dar n-am cerut de la *dumneavoastră* nimic, însă ăsta-i singurul lucru care mi-ar face plăcere. Nimic altceva. O picătură de sudoare căzu de pe faţa lui Gyoko în poală. Mi-ar plăcea să-i ofer seniorului Toranaga, în aceste vremuri grele, cinci sute de *koku* din preţul contractului, ca

o dovadă a preţuirii mele. Ceilalţi cinci sute de *koku* vor merge la fiul meu. Un samurai are nevoie de avere, *neh?*

— Îţi condamni fiul la moarte. Foarte curând toţi samuraii lui Toranaga vor muri sau vor ajunge *ronini.*

— *Karma.* Doamnă, fiul meu are deja fii. Ei le vor spune fiilor lor că noi, cândva, am fost samurai. Asta-i tot ce contează, *neh?*

— Nu stă-n puterea mea s-o fac.

— Adevărat. Îmi pare rău, dar este singurul lucru care m-ar mulţumi.

*

* *

Supărat, Toranaga clătină din cap.

— Informaţiile ei sunt interesante, poate, dar nu într-atât încât să-i fac fiul samurai.

Mariko răspunse:

— Alteţă, ea pare să fie un vasal credincios. A spus că ar fi onorată dacă aţi opri încă cinci sute de *koku* din preţul contractului pentru ajutorarea unor samurai aflaţi la strâmtoare.

— Asta nu e mărinimie. Nu, absolut deloc. Mai degrabă se face vinovată de preţul de camătă pe care l-a cerut la-nceput.

— Poate că merită să vă mai gândiţi, Alteţă. Sugestia ei în legătură cu breasla, cu *gei-sha* şi noile clase de curtezane, o să aibă urmări pline de răsunet, *neh*? Poate că n-o să fie nimic rău în asta.

— Nu sunt de acord. Nu. De ce trebuie să fie răsplătită? Nu există nici un motiv să i se acorde această onoare. E caraghios! Sigur că nu ea ţi-a cerut-o, nu?

— Ar fi fost mai mult decât o obrăznicie din partea ei, Alteţă. Eu m-am gândit la asta pentru că am credinţa că v-ar putea fi de foarte mare folos.

— Ar face bine să fie şi mai utilă. Probabil că secretele ei sunt nişte minciuni. Zilele astea n-am avut parte de altceva decât de minciuni.

Toranaga sună un clopoţel şi imediat apăru un ofiţer la uşa din celălalt capăt al încăperii.

— Alteţă?

— Unde e curtezana Kiku?

— La locuinţa Voastră, Alteţă.

— Femeia Gyoko este cu ea?

— Da, Alteţă.

— Dă-le pe amândouă afară din castel. Imediat! Trimite-le înapoi la... Nu, instalează-le la un han, un han de mâna a treia, şi spune-le să aştepte acolo până trimit după ele. Când omul dispăru, Toranaga spuse morocănos: Dezgustător! Codoaşe care vor să fie samurai! Ţărani împuţiţi care nu-şi mai cunosc lungul nasului!

Mariko îl privea cum şedea pe pernă, fluturându-şi evantaiul. Era uluită de schimbarea lui. Mâhnire, iritare şi mânie acolo unde înainte fusese întotdeauna numai încredere şi bucurie. Ascultase secretele cu interes, dar nu cu freamătul la care se aşteptase. Bietul om, gândi ea cu milă, s-a dat bătut. La ce-i mai foloseşte orice veste? Poate că, în înţelepciunea lui, lasă treburile lumii deoparte şi se pregăteşte pentru Marele Necunoscut. Ai face mai bine ca şi tu să procedezi aşa, îşi zise. Da, dar tu nu poţi, nu încă, tu trebuie să-ţi aperi cumva fiul.

Se aflau la catul al şaselea al donjonului înalt şi fortificat, iar prin ferestre se vedeau mai bine de trei sferturi din oraş. În seara asta asfinţitul era întunecat, luna, ca un fir de aţă, coborâse la orizont, iar aerul era umed şi înăbuşitor. Odaia era scundă, bine apărată, şi se-ntindea pe jumătate de cat, celelalte încăperi ocupând restul.

Toranaga luă misiva pe care Hiro-matsu o trimisese prin Mariko şi o citi din nou. Ea-i observă tremurul mâinilor.

Mâniat, Toranaga aruncă sulul de hârtie deoparte.

— De ce vrea să vină la Yedo?

— Nu ştiu, Alteţă, îmi pare rău. El m-a rugat numai să vă dau acest mesaj.

— Ai stat de vorbă cu creştinul renegat?

— Nu, Alteţă. Yoshinaka-san a spus că aţi poruncit ca nimeni să nu facă asta.

— Cum a fost Yoshinaka în timpul călătoriei?

— Foarte destoinic, Alteţă, spuse ea, răspunzând răbdătoare la întrebare pentru a doua oară. Foarte folositor. Ne-a asigurat o pază foarte bună şi ne-a adus exact la timp.

— De ce preotul Tsukku-san nu v-a însoţit tot drumul?

— După ce-am plecat din Mishima, el şi Anjin-san s-au certat, Alteţă, răspunse Mariko, neştiind ce i-a spus deja părintele Alvito lui Toranaga, dacă acesta trimisese, într-adevăr, după el până acum. Părintele a hotărât să călătorească singur.

— Pentru ce-a fost cearta?

— În parte, pentru mine, pentru sufletul meu, Alteţă. Cel mai mult, din pricina duşmăniei lor religioase şi din pricina războiului dintre conducătorii lor.

— Cine a pornit-o?

— Amândoi sunt la fel de vinovaţi. A început de la o ploscă de băutură.

Mariko îi spuse ce se întâmplase cu Rodrigues, apoi continuă:

— Tsukku-san a adus a doua ploscă în dar, voind, după cum zicea el, să pună o vorbă bună pentru Rodrigues, dar Anjin-san a spus, într-un chip surprinzător de grosolan, că nu vrea nici o „băutură papistaşă", preferă *saké*-ul şi nu are încredere în preoţi. Sfântul părinte s-a făcut foc de supărare şi a fost la fel de surprinzător de grosolan. El a spus că el nu s-a-ndeletnicit niciodată cu otrava şi n-ar putea ierta niciodată o asemenea insultă.

— A, otravă? Folosesc otrava ca armă?

— Anjin-san mi-a spus că unii din ei da, Alteţă. Asta a dus la vorbe şi mai pătimaşe şi apoi s-au hărţuit unul pe altul pentru religie, pentru sufletul meu, în legătură cu catolicii şi protestanţii... Am plecat cât am putut de repede să-l aduc pe Yoshinaka-san şi el a curmat cearta.

— Barbarii n-aduc altceva decât necazuri. Creştinii n-aduc altceva decât necazuri. *Neh?*

Ea nu-i răspunse. Mânia lui o tulbura. Era atât de nefirească pentru el şi nu părea să existe nici un motiv pentru o asemenea prăbuşire a legendarei lui stăpâniri de sine. Pesemne că şocul de a se vedea înfrânt este prea mare pentru el, îşi spuse. Fără el, s-a zis cu noi toţi, s-a zis cu fiul meu şi curând Kwanto-ul va încăpea pe alte mâini. Mâhnirea lui o cuprindea şi pe ea. Observase, pe străzi şi la castel, tristeţea ce părea să-nvăluie întregul oraş; un oraş vestit

pentru veselia, buna dispoziţie şi pofta de viaţă a oamenilor care trăiau acolo.

— M-am născut în anul în care au sosit aici primii creştini şi de atunci au zăpăcit ţara, spuse Toranaga. De cincizeci şi opt de ani ei nu aduc decât nenorociri. *Neh?*

— Îmi pare rău că ei vă aduc neplăceri, Alteţă. Mai doriţi altceva? Cu permisiunea Voas...

— Stai jos. N-am terminat încă. Toranaga sună din nou clopoţelul. Uşa se deschise. Trimite-l aici pe Buntaro.

Buntaro păşi înăuntru. Încruntat la chip, îngenunche şi se înclină. Ea se înclină spre el încremenită, dar el n-o băgă în seamă.

Buntaro întâlnise alaiul lor puţin mai înainte, la poarta castelului. După un salut scurt, îi spusese că ea urma să meargă imediat la seniorul Toranaga. Anjin-san avea să fie chemat mai târziu.

— Buntaro-san, mi-ai cerut să mă vezi în prezenţa soţiei tale cât mai curând cu putinţă.

— Da, Alteţă.

— Ce doreşti?

— Cu umilinţă vă cer îngăduinţa să-i iau capul lui Anjin-san, spuse Buntaro.

— De ce?

— Vă rog să mă iertaţi, dar mie... mie nu-mi place felul în care se uită la soţia mea. Am vrut... am vrut să v-o spun de faţă cu ea. De asemeni, el m-a insultat în Anjiro şi nu mai pot trăi eu această ruşine.

Toranaga îşi aruncă privirea spre Mariko, care părea să fi îngheţat pe loc.

— O învinuieşti că l-a încurajat?

— Eu… eu vă cer permisiunea să-i iau *lui* capul.

— O învinuieşti că l-a încurajat? Răspunde la întrebare!

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar, dacă credeam asta, datoria mi-o cerea să-i iau ei capul imediat, răspunse Buntaro împietrit, cu ochii-n pământ. Barbarul este o neîntreruptă primejdie pentru armonia casei mele. Cred că şi pentru înălţimea voastră este o povară. Lăsaţi-mă să-i iau capul, vă rog. Îşi înălţă privirile. Fălcile puternice-i erau nebărbierite, ochii întunecaţi. Sau lăsaţi-mă să-mi iau acum

nevasta şi să plecăm la noapte înaintea Voastră, să vă pregătim drumul.

— Tu ce spui, Mariko-san?

— El e soţul meu, Alteţă. Ce va hotărî asta voi face, numai dacă nu-l veţi dezaproba. Asta e datoria mea.

Toranaga îşi mută privirea de la bărbat la femeie, apoi vocea i se oţeli şi, pentru o clipă, fu Toranaga cel de altădată.

— Mariko-san, peste trei zile pleci la Osaka. Îmi vei pregăti drumul şi ai să mă aştepţi acolo. Buntaro-san, când plec, tu ai să mă însoţeşti ca şef al suitei mele. După ce vei fi secundantul meu la *seppuku,* tu sau unul din oamenii tăi poate să facă acelaşi lucru pentru Anjin-san, cu sau fără voia lui.

Buntaro îşi drese glasul:

— Alteţă, vă rog, porunciţi *„Cer de...*

— Taci! Ţi-ai întrecut măsura! Să nu ţi-o spun a treia oară. Data viitoare, când o să ai neobrăzarea să-mi dai un sfat nedorit, ai să-ţi spinteci burta într-o hazna din Yedo!

Capul lui Buntaro era pe *tatami.*

— Vă cer iertare, Alteţă. Vă cer iertare pentru necuviinţa mea.

Mariko era uluită de proastele maniere ale lui Toranaga şi de izbucnirea lui ruşinoasă. Se înclină adânc, ca să-şi ascundă stânjeneala. Imediat Toranaga spuse:

— Vă rog să mă iertaţi că mi-am ieşit din fire. Dorinţa îţi va fi îndeplinită, Buntaro-san, dar numai după ce vei fi secundantul meu.

— Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi că v-am supărat.

— V-am poruncit să vă împăcaţi. Aţi îndeplinit porunca?

Buntaro dădu scurt din cap. Mariko de asemeni.

— Bine, Mariko-san, tu ai să vii aici din nou cu Anjin-san diseară, la Ora Câinelui. Acum poţi să pleci.

Ea se înclină şi plecă.

Toranaga se uita ţintă la Buntaro.

— Ei bine? *Tu* o învinovăţeşti pe ea?

— Nici... nici nu poate fi vorba că ea m-ar înşela, Alteţă, răspunse Buntaro ursuz.

— Sunt de acord. Obosit, Toranaga îndepărtă o muscă cu evantaiul. O să ai capul lui Anjin-san curând. Mai am însă nevoie să-i rămână pe umeri încă puţină vreme.

— Mulţumesc, Alteţă. Din nou îmi cer iertare că v-am scos din fire.

— Trăim vremuri care te scot din minţi. Nenorocite timpuri! Ascultă, vreau să pleci imediat la Mishima ca să-i ţii locul tatălui tău pentru câteva zile. El îmi cere permisiunea să vină nici să se sfătuiască cu mine. Nu ştiu în legătură cu ce... Oricum, eu trebuie să am pe cineva de încredere în Mishima. Te rog, vrei să pleci în zori, dar prin Takato.

— Alteţă?

Buntaro văzu că Toranaga îşi păstra calmul doar cu un mare efort şi, în ciuda voinţei lui, vocea îi tremura.

— Am un mesaj personal pentru mama mea, în Takato. Nu trebuie să spui nimănui că te duci acolo. Dar, imediat ce ieşi din oraş, tai-o spre nord.

— Înţeleg.

— S-ar putea ca seniorul Zataki să te oprească să i-l dai, e posibil să-ncerce. Trebuie să-l laşi numai în mâinile ei. Înţelegi? Numai într-ale ei. Ia douăzeci de oameni şi porniţi în galop. Am să trimit un porumbel călător ca să-i spun lui Zataki să-ţi lase cale liberă.

— Mesajul va fi prin viu grai sau în scris, stăpâne?

— În scris.

— Şi dacă nu-l pot înmâna?

— Trebuie să-l înmânezi, bineînţeles că trebuie. De asta te-am ales pe tine, nu? Dar... dacă eşti trădat aşa cum am fost eu... dacă eşti trădat, distruge-l înainte de a-ţi pune capăt zilelor. Când am să aud asemenea veşti proaste, capul lui Anjin-san va zbura de pe umeri. Şi dacă... cum rămâne cu Mariko-san? Ce se va întâmplă cu soţia ta dacă nu vei reuşi?

— Vă rog trimiteţi-o în cealaltă viaţă, Alteţă, înainte de moartea Voastră. Aş fi onorat dacă... Ea merită un secundant pe măsură.

— Ea n-o să moară ruşinos, ţi-o făgăduiesc. Mă voi îngriji de asta eu însumi. Acum, te rog, să te întorci în zori după mesaj. Să nu-mi înşeli aşteptările. Îl laşi numai în mâinile mamei mele.

Buntaro îi mulţumi şi plecă ruşinat de teama vădită ce pusese stăpânire pe Toranaga.

Rămas singur, Toranaga luă o batistă şi-şi şterse sudoarea de pe faţă. Degetele-i tremurau. Încercă să şi le stăpânească, dar nu izbuti. Îi trebuise toată puterea ca să continue să facă pe neghiobul şi să-şi ascundă freamătul nestăvilit în legătură cu secretele, care, uimitor, promiteau amânarea atât de mult sperată.

— O amânare posibilă, dacă sunt adevărate, spuse el cu voce tare, abia putând să mai gândească, în timp ce informaţiile uluitoare şi atât de bine venite pe care Mariko i le adusese de la Gyoko îi clocoteau încă în minte.

Ochiba, jubila el de bucurie... deci harpia asta e momeala cu care să-l aduc val-vârtej pe fratele meu din cuibul lui din munţi. *Fratele meu o vrea pe Ochiba.* Dar acum e limpede că el vrea mai mult decât atât şi mai mult chiar decât Kwanto. Vrea împărăţia. El îl urăşte pe Ishido. Pe creştini nu-i poate suferi şi acum e măcinat de gelozie pe Ishido. Aşa că el o să rupă legământul cu Ishido, Kiyama şi Onoshi, pentru că ce vrea, de fapt, fratele meu trădător este să fie *shōgun.* El este un adevărat Minowara, din moşi-strămoşi, ambiţios, dar fără împuternicire şi fără Kwanto. Mai întâi trebuie să pună mâna pe Kwanto ca apoi să capete restul.

Toranaga îşi frecă mâinile de bucurie pentru toate aceste noi, posibile şi minunate manevre care i se ofereau împotriva fratelui său.

Şi leprosul de Onoshi! O picătură de miere în urechea lui Kiyama la momentul potrivit, gândi el, doar miezul puţin răstălmăcit din spusele renegatului şi s-ar putea ca Kiyama să-şi adune oştile şi să-l treacă pe Onoshi prin foc şi sabie.

— Gyoko e foarte sigură, Alteţă. Acolitul, fratele Joseph, a spus că seniorul Onoshi i-a mărturisit în confesional că făcuse o înţelegere de taină cu Ishido împotriva unui prieten, un *daimyo* creştin, şi voia dezlegare. Înţelegerea consfinţea în chip solemn că, în schimbul sprijinului de acum, Ishido se angaja ca, în ziua în care înălţimea ta vei fi mort, acel prieten creştin să fie acuzat de trădare şi trimis în Marele Necunoscut, cu forţa, dacă era necesar, iar fiul şi urmaşul lui Onoshi avea să moştenească toate pământurile. Creştinul n-a

fost numit. Alteţă.

Kiyama sau Harima din Nagasaki? se întrebă Toranaga. N-are importanţă, pentru mine trebuie să fie Kiyama.

În ciuda acestei bucurii, se ridică totuşi clătinându-se, se îndreptă pe bâjbâite spre una din ferestre şi se aplecă anevoie peste pervazul de lemn. Privi scrutător luna şi cerul îndepărtat. Stelele abia se vedeau. Se adunau nori de ploaie.

— Buddha şi toţi zeii laolaltă şi fiecare în parte, faceţi ca fratele meu să muşte momeala şi faceţi ca vorbele acelei femei să fie adevărate!

Nu apăru nici o stea căzătoare ca să arate că mesajul fusese primit de zei. Nu se iscă nici un vânt, nici un nor nu acoperi brusc Craiul Nou. Chiar dacă ar fi fost un semn foarte vădit, el l-ar fi socotit o simplă întâmplare.

Ai răbdare. Ia în seamă numai faptele. Aşează-te şi gândeşte, îşi spuse.

Ştia că încordarea începea să-şi spună cuvântul, dar era absolut necesar ca nimeni din prietenii sau vasalii lui — şi astfel nici unul din puzderia de imbecili cu gură slobodă, ori iscoadele din Yedo — să nu bănuiască câtuşi de puţin că el se prefăcea numai că a capitulat şi juca rolul unui om înfrânt. La Yokosé îşi dăduse imediat seama că, acceptând cel de al doilea pergament de la fratele său, şi-ar fi semnat imediat condamnarea la moarte. Hotărâse că singura lui posibilitate de supravieţuire era să convingă pe toată lumea, chiar şi pe el însuşi, că acceptase categoric înfrângerea, deşi, în fapt, nu era decât o acoperire spre a câştiga timp, continuându-şi obiceiul de o viaţă de a negocia, de a amina şi de a se preface că bate-n retragere, aşteptând întotdeauna liniştit până ce apărea un punct slab în tabăra duşmanului. Apoi lovea cu ferocitate, fără şovăire.

După Yokosé urmaseră zile şi nopţi de veghe singuratică, fiecare din ele tot mai greu de suportat. Nu vânătoare, nu râs, nu uneltiri sau planuri, nu înot, nici glume, nu dans sau cântat în piesele Nōh, care-l încântaseră întotdeauna. Numai acelaşi unic rol, cel mai greu din viaţa sa: tristeţe, capitulare, nehotărâre, aparentă neajutorare şi un fel de înfometare impusă.

Ca să-i treacă mai uşor timpul, continuase să facă unele

cizelări la cartea sa de învăţătură pentru urmaşi. Ea reprezenta o serie de rânduieli pentru succesorii săi, pe care le formulase în decursul anilor asupra celui mai bun mod de guvernare. Sudara jurase deja să se supună legatului, aşa cum se cerea oricărui moştenitor s-o facă. În această privinţă, viitorul clanului avea să fie asigurat. Ar putea fi asigurat... Îşi reaminti Toranaga, în timp ce schimba un cuvânt, ori adăuga o propoziţie, ori elimina un paragraf... cu o condiţie: să scap din capcana asta.

Cartea de învăţătură începea aşa: „Datoria seniorului unei provincii este să asigure pacea şi securitatea oamenilor, nu să-şi acopere de glorie strămoşii, ori să muncească pentru prosperitatea urmaşilor...”

Una din maxime era: „Ţine minte că norocul şi nenorocul trebuiesc lăsate cerului şi legilor firii. Ele nu pot fi aduse prin rugăciunile sau prin vicleşugurile la care s-a gândit vreun om sau vreun aşa-zis sfânt.”

Toranaga tăie aşa-zis „...sfânt”, încheind propoziţia cu „vreun om oarecare”.

De obicei, îi făcea plăcere să-şi încordeze mintea ca să scrie clar şi pe scurt, dar îi trebuise toată stăpânirea de sine ca, nopţi şi zile la rând, să joace un rol atât de străin lui.

Că izbutise atât de bine îl încânta, dar îl şi înspăimânta. Cum pot oamenii să fie atât de uşor amăgiţi?

Mulţumeşte zeilor că sunt aşa, îşi spuse pentru a mia oară. Acceptând „înfrângerea”, ai evitat de două ori războiul. Eşti încă în capcană, dar acum, în sfârşit, răbdarea ta şi-a arătat roadele şi se-ntrezăresc noi sorţi de izbândă.

Poate că ai o şansă, se corectă el, dacă secretele nu sunt mincinoase şi nu sunt născocite de un duşman ca să te prindă într-o nouă cursă.

Pieptul începu să-l doară, se simţea ameţit şi slăbit, aşa că se aşeză jos şi respiră adânc, cum îl învăţaseră profesorii Zen cu ani în urmă. „De zece ori adânc, de zece ori uşor, zece adânc, zece uşor, trimite-ţi mintea în Marele Necunoscut. Nu există nici trecut, nici viitor, nici fierbinte, nici rece, nici durere, nici bucurie... din nimic în nimic...”

Curând începu să gândească iarăşi clar, apoi se duse la măsuţa joasă şi începu să scrie. O ruga pe mama sa să facă

pe mijlocitorul între el şi fratele său vitreg şi să-i prezinte o propunere pentru viitorul clanului. În primul rând, îl ruga pe fratele său să se gândească la o căsătorie cu doamna Ochiba: ...bineînţeles, pentru mine ar fi cu neputinţă săi fac asta, frate. Prea mulţi *daimyo* ar fi furioşi de «ambiţia mea peste măsură», dar, o asemenea legătură ar întări pacea împărăţiei şi-ar asigura succesiunea lui Yaemon — nimeni nepunând la îndoială credinţa ta, deşi unii, greşind, se îndoiesc de a mea. Cu siguranţă, tu ai putea să faci o partidă mai bună, dar ea cu greu şi-ar putea găsi un soţ mai bun. De îndată ce trădătorii înălţimii sale imperiale sunt îndepărtaţi şi eu îmi reiau locul de drept ca preşedinte al Consiliului Regenţilor, am să-l invit pe Fiul Cerului să ceară căsătoria, dacă tu vei fi de acord să-ţi iei o asemenea povară. Eu cred din inimă că această jertfă este singura cale prin care noi amândoi putem să asigurăm succesiunea şi să ne facem datoria, după cum am jurat faţă de *taikō.* În al doilea rând, ţi se oferă toate domeniile trădătorilor creştini Kiyama şi Onoshi, care, acum, pun la cale cu preoţii barbari un război viclean împotriva tuturor *daimyo*-ilor necreştini, sprijiniţi de o năvală a barbarilor înarmaţi cu muschete, *aşa cum au făcut mai înainte împotriva seniorului nostru, taikō.* Ţi se mai oferă pământurile tuturor celorlalţi creştini din Kyushu, care trec în această ultimă bătălie de partea trădătorului Ishido şi împotriva mea. (Ai aflat că ţăranul parvenit a avut neobrăzarea să facă cunoscut că, o dată ce eu voi fi mort şi el va *conduce* regenţii, va plănui desfiinţarea Consiliului şi se va însura cu mama moştenitorului?)

În schimbul celor de mai sus, frate, îţi cer numai atât: o înţelegere tainică de alianţă, o cale sigură de trecere pentru armatele mele prin munţii Shinano, un atac unit, sub comanda mea, împotriva lui Ishido la vremea şi în felul ales de mine. În sfârşit, ca o măsură a credinţei mele, ţi-l voi trimite imediat în Takato pe fiul meu, Sudara, pe soţia lui, doamna Genjiko, şi pe copiii lor, laolaltă cu singurul meu nepot...”

Ăsta nu e planul unui om înfrânt îşi spuse Toranaga în timp ce sigila sulul de hârtie. Zataki o să-şi dea seama imediat. Da, dar acum momeala e pusă în capcană. Shinano

stă de-a curmezişul singurului drum pe care-l pot urma şi Zataki e prima cheie pentru câmpiile Osakăi.

E adevărat că Zataki o vrea pe Ochiba? Eu risc atât de mult sprijinindu-mă doar pe presupusele şoapte ale unei slujnice şi ale unui bărbat la aşternut. S-ar putea ca Gyoko, ploşniţa aia neobrăzată, să mintă spre propriu-i folos! Samurai? Deci asta e cheia cu care să-i deschid toate secretele.

Pesemne că are dovezi despre Mariko şi Anjin-san. De ce altceva mi-ar fi făcut Mariko o asemenea cerere? Toda Mariko şi barbarul! Barbarul şi Buntaro! Ehei, viaţa e aşa de ciudată.

Un alt spasm violent la inimă îl secătui de tot. După puţin timp, scrise mesajul pentru porumbelul călător şi urcă anevoie pe scări până-n hulubăria de deasupra. Alese cu grijă un porumbel pentru Takato, dintr-unul din numeroasele panere, şi strecură uşor micuţul cilindru la locul lui. Apoi puse porumbelul pe o stinghie în cutia lăsată deschisă, din care avea să zboare la prima geană de lumină.

Mesajul o ruga pe mama sa să ceară cale liberă pentru Buntaro, care avea o misivă importantă pentru ea şi pentru fratele lui. Îl semnase aidoma ofertei: Yoshi Toranaga-noh-Minowara, având nevoie de, scutul numelui său pentru prima oară în viaţă.

— Zbori cu bine şi teafără, micuţă pasăre, spuse el mângâind-o cu o pană căzută. Duci o moştenire de zece mii de ani.

Îşi aruncă încă o dată ochii spre oraş. O fâşie subţire de lumină se zărea spre apus, la orizont. Jos, în zona docurilor, vedea luminiţele ce înconjurau nava barbară.

Mai exista o cheie, gândi el şi începu să cerceteze iarăşi cele trei secrete. Ştia că ceva îi scăpase.

— Aş vrea să fie Kiri aici, spuse el nopţii.

*

* *

Mariko îngenunche în faţa oglinzii din metal lustruit, îşi întoarse privirea de la chipul ei. Ţinea în mâini pumnalul care reflecta lumina pâlpâindă a opaiţului.

— Ar trebui să te folosesc, spuse ea plină de amărăciune.

Ochii-i căutară Fecioara cu Pruncul, din nişa de lângă minunatul aranjament floral, şi i se umplură de lacrimi. Ştiu că sinuciderea e un păcat de moarte, dar ce pot să fac? Cum am să trăiesc cu această ruşine? E mai bine pentru mine s-o fac înainte de a fi trădată.

Camera era liniştită, ca şi casa. Aceasta era locuinţa familiei ei, construită în inelul central de fortificaţii al castelului, unde li se permitea să locuiască numai celor mai favorizaţi şi demni de încredere *hatamoto.* De jur-împrejurul casei era o grădină străjuită de o perdea de bambuşi şi prin ea curgea un pârâiaş, abătut din puzderia de ape din preajma castelului.

Desluşi paşi. Uşa de la intrare se deschise scârţâind şi se auziră servitorii alergând să-şi întâmpine stăpânul. Ea-şi puse repede stiletul în *obi* şi-şi şterse lacrimile. Curând paşii se apropiară şi ea deschise uşa înclinându-se politicos.

Prost dispus, Buntaro îi spuse că Toranaga se răzgândise iar, că acum îi poruncise să meargă pentru o vreme la Mishima.

— Am să plec în zori. Voiam să-ţi urez drum bun... Se opri şi se holbă spre ea. De ce plângi?

— Te rog să mă, ierţi, Alteţă. Plâng doar pentru că sunt femeie şi viaţa îmi pare atât de grea. Şi din pricina lui Toranaga-sama.

— Este un om de nimic. Mi-e ruşine s-o spun. E cumplit, dar aici a ajuns. Ar trebui să pornim războiul. Ar fi cu mult mai bine să ne batem decât să ştiu că singurul viitor pe care-l am e să văd faţa împuţită a lui Ishido bătându-şi joc de *karma* mea!

— Da, îmi pare atât de rău. Aş vrea să pot face ceva ca să-l ajut. Ce-aţi dori, ceai ori *saké?*

Buntaro se întoarse şi răcni la o slujnică ce aştepta pe coridor.

— Adu *saké.* Grăbeşte-te!

Buntaro intră în cameră. Mariko închise uşa. El rămase la fereastră privind zidurile castelului şi donjonul.

— Te rog să nu-ţi faci griji, Alteţă, spuse ea împăciuitoare. Baia e pregătită şi am trimis după favorita ta.

El rămase cu ochii pironiţi asupra donjonului, fierbând de

mânie. Apoi spuse:

— Ar trebui să lase clanul în seama seniorului Sudara, dacă nu mai are chef să conducă. Seniorul Sudara e fiul şi moştenitorul său legal, *neh? Neh?*

— Da, Alteţă.

— Da. Ori şi mai bine, ar trebui să facă ce i-a sugerat Zataki. Să-şi facă *seppuku.* Atunci l-am avea alături de noi pe Zataki cu armatele lui. Cu ei şi cu muschetele, am putea să ne croim drum spre Kyoto, nimicind totul în cale. Chiar dacă n-am izbuti, mai bine asta decât să ne dăm bătuţi ca împuţiţii şi laşii. Stăpânul nostru şi-a pierdut toate drepturile. *Neh?*

Se răsuci spre ea.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, n-am căderea s-o spun. El este seniorul nostru.

Buntaro se întoarse iar spre fereastră, căzut pe gânduri, rămânând cu privirea pironită, pe donjon. Luminile pâlpâiau la toate caturile. Mai cu seamă la al şaselea.

— Sfatul meu pentru sfetnicii lui este să-l invite să plece şi, dacă n-o vrea, să-l ajute. S-a mai făcut asta şi alte dăţi! Sunt mulţi care-mi împărtăşesc părerea, dar seniorul Sudara nu, încă. Poate că o face în taină, cine ştie ce gândeşte el, de fapt? Când îi întâlneşti nevasta, când o întâlneşti pe doamna Genjiko, stai de vorbă cu ea, înduplec-o. Apoi ea o să-l convingă, ea-l duce de nas, *neh?* Voi sunteţi prietene, o să te asculte. Convinge-o.

— Cred că ar fi foarte rău s-o fac, Alteţă. Asta e trădare.

— Îţi poruncesc să vorbeşti cu ea!

— Am să-ţi îndeplinesc porunca.

— Da, tu ai să îndeplineşti o poruncă, nu-i aşa? spuse el pe un ton sarcastic. Dai ascultare? De ce eşti întotdeauna aşa rece şi aspră? Ei? Ridică oglinda şi i-o împinse în faţă. Priveşte-te!

— Te rog să mă ierţi dacă nu-ţi sunt pe plac, Alteţă. Vocea-i era calmă-şi-l privea peste oglindă, drept în faţă. Nu vreau să te mânii.

El se uită la ea pentru o clipă, apoi azvârli morocănos oglinda înapoi pe masa lăcuită.

— Eu nu te-am acuzat pe tine. Dac-aş fi crezut asta, n-aş... n-aş fi şovăit.

Mariko se auzi spunând necruţător:

— N-ai fi şovăit să faci ce? Să mă omori, Alteţă? Sau să mă laşi să trăiesc, ca să mă umileşti şi mai mult?

— Nu te-am acuzat pe tine, doar pe el! urlă Buntaro.

— Dar eu te acuz! ţipă ea. Şi tu, într-*adevăr,* m-ai acuzat!

— Tacă-ţi gura!

— M-ai umilit în faţa stăpânului nostru! M-ai acuzat şi n-ai să-ţi faci datoria! Ţi-e frică! *Eşti* un laş! Un laş şi un fricos împuţit!

Sabia-i ieşi din teacă şi ea triumfă pentru că, în sfârşit, îndrăznise să-l scoată din sărite.

Dar sabia rămase nehotărâtă în aer.

— Am... am promisiunea ta în faţa... Dumnezeului tău, în Osaka. Înainte ca noi... să mergem în moarte... am promisiunea ta şi... am să te fac să ţi-o ţii!

Râsul ei era ascuţit şi răutăcios.

— O, da, stăpân atotputernic! Am să-ţi mai servesc drept pernă doar o singură dată, dar vei fi întâmpinat cu uscăciune, amărăciune şi acreală!

Apucând sabia cu amândouă mâinile lovi orbeşte în stâlpul din colţ şi lama trecu aproape complet prin lemnul uscat, de grosimea unui picior. Trase cu forţă, dar sabia rămase înţepenită. Aproape scos din minţi, o răsuci, trase cu putere de ea şi apoi sabia se frânse. Cu o ultimă înjurătură, azvârli mânerul rupt din panoul subţire şi se îndreptă spre uşă, clătinându-se ca un om beat. Slujnica stătea acolo tremurând, cu *saké*-ul pe tavă. Buntaro i le zbură din mâini, făcându-le ţăndări. Slujnica îngenunche pe loc, îşi puse capul pe duşumea şi îngheţă.

Buntaro se rezemă de cadrul uşii făcută zob.

— Aşteaptă... aşteaptă până la Osaka.

Ieşi din casă orbecăind prin întuneric.

Pentru o vreme, Mariko rămase nemişcată, ca-n transă, apoi culoarea începu să-i revină în obraji. Privirea-i era concentrată. Se întoarse tăcută spre oglindă. Îşi studie chipul pentru o clipă, apoi, destul de calmă, termină machiajul.

*

* *

Blackthorne, însoţit de garda sa, urca grăbit câte două trepte deodată. Se aflau pe scara principală din donjon şi era bucuros că săbiile nu-l mai stânjeneau. Le predase, conform ritualului, primelor străji din curte, care, de asemeni, îl controlaseră politicos, dar amănunţit. Scara şi palierele erau luminate de torţe. La catul al patrulea se opri, aproape nemaiputându-şi stăpâni emoţia şi strigă în urmă:

— Mariko-san, te simţi bine?

— Da, da. Bine, mulţumesc, Anjin-san.

Începu să urce iar, simţindu-se uşor şi foarte puternic, până ajunse la ultimul palier de la catul al şaselea. Acesta era puternic păzit, la fel ca toate celelalte. Samuraiul care-l escorta se îndreptă spre ceilalţi, îngrămădiţi la ultima uşă ferecată în fier, şi se înclină. Ei îi răspunseră la plecăciune şi-i făcură semn lui Blackthorne să aştepte.

Feroneria şi tâmplăria din tot castelul erau excelente. Aici, în donjon, toate ferestrele, deşi delicate şi elansate, serveau şi de posturi pentru arcaşi, iar obloane grele, ferecate în fier stăteau gata să fie trase pentru o şi mai bună pază.

Mariko dădu ultimul cot al scării, uşor de apărat, şi-l prinse din urmă.

— Te simţi bine?

— O, da, mulţumesc, răspunse ea, gâfâind uşor.

Dar pe chipul ei încă mai putea citi acea stranie seninătate şi detaşare pe care el le observase imediat când se întâlniseră în curtea castelului şi pe care nu le mai văzuse niciodată până acum.

Nu e nimic, îşi zise plin de încredere, nu e decât din pricina castelului, a lui Toranaga şi a lui Buntaro şi pentru că ne aflăm aici, în Yedo. Acum ştiu ce am de făcut.

De când îşi văzuse nava fusese cuprins de o bucurie fără margini. De fapt, nu se aşteptase deloc s-o găsească într-o stare atât de perfectă, atât de curată, îngrijită şi gata să pornească în larg. Acum nu mai este nici un motiv să rămân în Yedo, îşi zise. Va trebui doar să arunc o scurtă privire asupra părţii de jos, să văd santinele, să mă las sub apă să cercetez chila, apoi tunurile, pulberăria, muniţia, ghiulelele şi velele. În timpul călătoriei spre Yedo plănuise cum să

folosească mătasea grea sau ţesătura de bumbac pentru vele; Mariko îi spusese că în Japonia nu există pânză de vele. Numai să am eu velele pregătite, jubilă el, şi celelalte rezerve de care avem nevoie, şi apoi pornim ca fulgerul spre Nagasaki.

— Anjin-san!

Samuraiul se întorsese.

— *Hai?*

— *Dozo.*

Uşa ferecată se deschise fără zgomot. Toranaga era aşezat în celălalt capăt al camerei pătrate, pe un fel de podium din *tatami.* Singur.

Blackthorne îngenunche şi se plecă adânc, cu mâinile lipite de duşumea.

— *Konbanwa*[8], Toranaga-sama. *Ikaga desu ka*[9]?

— *Okagesana de genki desu. Anata wa*[10]?

Toranaga părea îmbătrânit, fără vlagă şi mult mai slab ca până acum. *Shigata ga nai,* îşi spuse Blackthorne. *Karma* lui Toranaga n-o s-o atingă pe *Erasmus,* nava asta o să fie salvarea lui, pe Dumnezeul meu.

El răspunse la obişnuitele întrebări ale lui Toranaga într-o japoneză simplă, dar cu accent corect, folosind o tehnică simplificată pe care şi-o însuşise cu ajutorul lui Alvito. Toranaga îl felicită pentru progresele făcute şi începu să vorbească mai repede.

Blackthorne folosi una din frazele gata învăţate, pe care le pregătise cu Alvito şi Mariko:

— Vă rog să mă iertaţi, stăpâne, dar cum japoneza mea e săracă, n-aţi vrea să vorbiţi mai rar şi să folosiţi cuvinte simple, pentru că şi eu trebuie să folosesc cuvinte simple. Vă rog să mă iertaţi că vă fac atâtea greutăţi.

— E-n ordine. Da, desigur. Spune-mi, ţi-a plăcut Yokosé-ul?

Blackthorne răspunse, ţinând pasul cu Toranaga, poticnindu-se ici-colo, vocabularul fiindu-i încă foarte limitat, până ce Toranaga puse o întrebare ale cărei cuvinte cheie nu

---

[8] Bună seara (jpn.).

[9] Ce mai faceţi (jpn.).

[10] Bine, mulţumesc. Dar tu (jpn.).

le cunoştea deloc.

— *Dozo? Gomen nasai,* Toranaga-sama, spuse el cerându-şi scuze. *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

Toranaga repetă ceea ce spusese, în cuvinte mai simple. Blackthorne îşi aruncă privirea spre Mariko.

— Iartă-mă, Mariko-san, ce-nseamnă *sonkei su beki umi?*

— În stare să navigheze, Anjin-san.

— A! *Domo.* Blackthorne se întoarse spre Toranaga. *Daimyo* îl întrebase dacă putea să se asigure rapid în ce măsură nava îi era în perfectă stare şi cât i-ar trebui pentru asta. Răspunse: Da, uşor. Jumătate de zi, stăpâne.

Toranaga se gândi o clipă, apoi îi spuse s-o facă mâine şi să-i raporteze după-amiază, la Ora Caprei.

— *Wakarimasu?*

— *Hai.*

— Atunci poţi să-ţi vezi oamenii, adăugă Toranaga.

— Alteţă?

— Vasalii tăi. Te-am chemat ca să-ţi spun că mâine o să-ţi vezi vasalii.

— A, iertaţi-mă. Înţeleg. Vasali samurai. Două sute de oameni.

— Da. Noapte bună, Anjin-san. Am să te văd mâine.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, pot respectuos să vă cer trei lucruri?

— Ce?

— Primul: Pot văd echipajul meu acum,vă rog? Economie de timp, *neh?* Vă rog.

Toranaga fu de acord şi dădu un ordin scurt unuia din samurai să-l conducă pe Blackthorne.

— Ia o gardă de zece oameni cu tine. Îl duci pe Anjin-san acolo şi-l aduci înapoi la castel.

— Da, Alteţă.

— Următorul, Anjin-san.

— Vă rog, putem vorbim singuri? Puţină vreme. Vă rog să iertaţi nepoliteţea.

Blackthorne încercă să-şi ascundă neliniştea în timp ce Toranaga o întreba pe Mariko despre ce era vorba. Ea răspunse, aşa cum şi era, că nu ştia decât că Anjin-san are să-i spună ceva numai lui, dar că nu-l întrebase ce anume.

— Eşti sigură c-o să fie bine pentru mine dacă-l rog, Mariko-san? îi spusese Blackthorne când începuseră să urce scările.

— O, da. Numai să aştepţi până termină el. Dar să ştii exact ce vrei să-i spui, Anjin-san. El nu... el nu mai are răbdarea pe care o avea de obicei.

Ea nu-l iscodise ce voia să-ntrebe şi nici el nu se oferise să-i spună ceva.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Toranaga. Mariko-san, te rog, aşteaptă afară. Ea se înclină şi plecă. Ce este?

— Mă iertaţi, auzit seniorul Harima din Nagasaki acum duşman.

Toranaga fu uimit, pentru că el însuşi aflase despre trecerea făţişă a lui Harima sub steagurile lui Ishido abia când ajunsese în Yedo.

— De unde ai această ştire?

— Vă rog?

Toranaga repetă întrebarea mai rar.

— A! înţeleg. Auzit despre seniorul Harima la Hakoné. Gyoko-san spus la noi. Gyoko-san auzit în Mishima.

— Femeia aceea e bine informată. Chiar prea bine, poate.

— Alteţă, pot, cu respect, să spun: nava mea armă puternică asupra Corăbiei Negre, *neh?* Dacă iau Corabia Neagră foarte repede, preoţii sunt foarte furioşi, pentru că lucrarea creştină nu mai are nici un ban, la fel şi portughezii de pe alte meleaguri nu mai au nici un ban. Anul trecut nu fost nici o Corabie Neagră aici, aşa că nu fost nici un ban, *neh?* Dacă iau acum Corabia Neagră repede, foarte repede, şi la fel şi la anul, toţi preoţii sunt la mare ananghie. Acesta este adevărul, Alteţă. Cred că preoţii *trebuie* să se plece, dacă sunt ameninţaţi. Fac aşa la preoţi, pentru Toranaga-sama!

Blackthorne îşi închise palmele pocnindu-le ca să fie mai bine înţeles.

Toranaga îl ascultase atent privindu-i buzele, aşa cum făcuse şi el.

— Te urmăresc, Anjin-san, dar care-i ţelul?

— Alteţă?

Toranaga recurse la acelaşi procedeu de a folosi cuvinte

puţine.

— Să obţii ce? Să prinzi ce? Să te-alegi cu ce?

— Seniorul Onoshi, seniorul Kiyama şi seniorul Harima.

— Deci tu vrei să te amesteci în treburile noastre politice, precum preoţii? Anjin-san, tu crezi că ştii şi cum să ne guvernezi?

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, nu înţeleg.

— N-are importanţă. Toranaga căzu pe gânduri o bună bucată de vreme, apoi spuse: Preoţii zic că n-au nici o putere să poruncească *daimyo*-ilor creştini.

— Nu este adevărat, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Banii au *mare* putere la preoţi, acesta este adevărul, Alteţă. Dacă nu Corabie Neagră anul acesta şi nici la anul, atunci jale. Foarte, foarte rău pentru preoţi. Acesta e adevărul, Alteţă. Banii au putere. Vă rog, gândiţi-vă dacă în acelaşi timp, sau mai înainte, este „Cer de Purpură" eu atac Nagasaki, Nagasaki e duşman acum, *neh?* Eu iau Corabia Neagră şi atac pe mare între Kyushu şi Honshu. Poate ameninţarea e destul de mare ca să facă duşmanul prieten?

— Nu. Preoţii or să oprească negoţul. Eu nu sunt în stare de război cu preoţii, nici cu Nagasaki. Nici cu altcineva. Plec la Osaka. N-o să fie nici un „Cer de Purpură". *Wakarimasu?*

— *Hai.*

Blackthorne nu era deloc tulburat. Ştia că acum Toranaga înţelesese clar că această posibilă tactică ar face, cu siguranţă, să bată-n retragere o mare parte din forţele lui Kiyama, Onoshi şi Harima, care toate îşi aveau baza în Kyushu. Iar *Erasmus,* categoric, ar putea să scufunde orice transport de trupe ele mari proporţii de pe insula aceea pe insula principală. Ai răbdare, îşi spuse. Lasă-l pe Toranaga să se gândească. Poate c-o să fie aşa cum zice Mariko: Mai e destulă vreme până la întâlnirea de la Osaka şi cine ştie ce se poate întâmpla? Pregăteşte-te pentru ce e mai bine, dar nu te teme de ce e mai rău.

— Anjin-san, de ce n-ai spus asta de faţă cu Mariko-san? Pentru c-o să le spună preoţilor? Crezi asta?

— Nu, Alteţă. Am vrut numai să încerc vorbesc direct. Războiul nu e treabă de femeie. Ultima rugăminte, Toranaga-sama. E obicei ca *hatamoto* cere favoare, uneori. Vă rog să

mă iertaţi, Alteţă, pot acum, cu respect, spun rugămintea?

Evantaiul lui Toranaga se opri.

— Ce favoare?

— Ştiu divorţ uşor aici, dacă seniorul spune. Cer Toda Mariko-sama soţie. Toranaga era uluit şi Blackthorne se temea că mersese prea departe. Vă rog să iertaţi nepoliteţea, adăugă el.

Toranaga îşi reveni repede.

— Mariko-san este de acord?

— Nu, Toranaga-sama. Secret *al meu.* Niciodată spus la ea, la nimeni. Secret al meu doar. Nu spuneţi la Toda Mariko-san. Niciodată. *Kinjiru, neh?* Dar ştiu că e supărare între bărbat şi nevastă. Divorţ uşor în Japonia. Aceasta secret al meu doar. Întreb numai pe seniorul Toranaga. Foarte secret. Niciodată pe Mariko-san. Vă rog mă iertaţi dacă v-am supărat.

— E o cerere îndrăzneaţă pentru un străin. Nu s-a mai pomenit aşa ceva! Pentru că eşti *hatamoto,* datoria mă obligă să mă gândesc la rugămintea ta, totuşi ţi se interzice categoric să pomeneşti, ceva, ei sau soţului ei. E limpede?

— Vă rog? întrebă Blackthorne neînţelegând nimic, abia fiind în stare să gândească cât de cât.

— Gând şi cerere foarte rea, Anjin-san. Înţelegi?

— Da, Alteţă, rog să mă…

— Pentru că Anjin-san e *hatamoto,* nu sunt furios. Mă voi mai gândi. Înţelegi?

— Da, cred că da. Mulţumesc. Vă rog să iertaţi japoneza proastă, îmi pare rău.

— Anjin-san, nu scoţi o vorbă cu ea despre divorţ. Cu Mariko-san sau cu Buntaro-san. *Kinjiru, wakarimasu?*

— Da, Alteţă. Înţeleg. Secret, eu şi Înălţimea ta ştim numai. Secret. Mulţumesc. Vă rog să iertaţi neobrăzarea şi mulţumesc pentru răbdarea cu mine.

Blackthorne se înclină perfect şi, aproape ca-n vis, ieşi din cameră. Uşa se închise în urma lui. Pe palier toţi îl priveau ciudat.

Voia să-i împărtăşească lui Mariko victoria lui, dar fu oprit de seninătatea ei detaşată şi de prezenţa străjilor.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

— Nu face nimic, răspunse ea, la fel de nehotărât.

Porniră iarăşi pe scări, în jos. Apoi, după câteva trepte, ea spuse:

— Anjin-san, felul tău simplu de a vorbi este ciudat, totuşi poţi fi înţeles destul de bine.

— M-am pierdut de multe ori. Însă m-a ajutat foarte mult faptul că te ştiam acolo.

— N-am făcut nimic.

Continuară să meargă în tăcere, Mariko uşor în urma lui, cum cerea obiceiul. La fiecare cat, treceau printr-un cordon de samurai, apoi, la, o cotitură a scărilor, tivul de la chimonoul ei, care mătura pământul, se agăţă într-un grilaj şi ea se împiedică. El o prinse să nu cadă şi atingerea bruscă le făcu plăcere.

— Mulţumesc, spuse ea tulburată, în timp ce el o reechilibra.

Îşi văzură mai departe de drum, simţindu-se mai aproape unul de celălalt decât fuseseră în tot cursul serii.

Afară, în curtea exterioară, luminată de torţe, samuraii împânzeau pământul. Permisele de liberă trecere le-au fost verificate din nou şi-au fost escortaţi din donjon, laolaltă cu hamalii-purtători de torţe, de-a lungul unui drum ce şerpuia ca un labirint printre ziduri înalte, crenelate, către poarta următoare, care ducea la şanţul cu apă şi la podul de lemn din inima fortăreţei. În cetate erau în total şapte şanţuri cu apă. Unele fuseseră făcute de mâna omului, altele fuseseră amenajate din pâraiele şi râurile, care erau din belşug. În timp ce se îndreptau spre poarta principală, poarta de sud, Mariko îi spuse că, peste doi ani, când fortăreaţa avea să fie gata, va adăposti o sută de mii de samurai şi douăzeci de mii de cai, cu toate proviziile necesare pentru un an de zile.

— Atunci va fi cea mai mare din lume, spuse Blackthorne.

— Acesta a fost planul Seniorului Toranaga. Vocea ei era gravă. *Shigata ga nai, neh?*

În sfârşit, ajunseră la ultimul pod.

— Uite, Anjin-san, aici poţi să vezi, că, de fapt, castelul este inima oraşului Yedo. Este centrul unui păienjeniş de străzi ce pornesc ca nişte raze spre a forma oraşul. Aici, în urmă cu zece ani, nu era decât un mic sat de pescari. Acum

cine mai ştie numărul oamenilor? Trei sute de mii? Două? Patru? Seniorul Toranaga încă nu i-a numărat, dar ei se află cu toţii aici pentru un singur scop: spre a sluji castelul, care apără portul şi câmpiile ce hrănesc armatele.

— Pentru nimic altceva? întrebă el.

— Nu.

N-ai de ce să fii îngrijorată şi să arăţi atât de gravă, Mariko, îşi zise el fericit. Eu am aranjat totul. Toranaga o să-mi împlinească toate rugăminţile.

La celălalt capăt luminat de felinare al lui *Ichi-bashi* — Primul Pod —, care ducea spre oraşul propriu-zis, ea se opri.

— Acum trebuie să te las, Anjin-san.

— Când pot să te văd?

— Mâine la Ora Caprei. Am să te aştept în curtea exterioară.

— Nu te pot vedea în seara asta, dacă mă-ntorc devreme?

— Nu, îmi pare rău, te rog să mă ierţi. Nu în astă seară. Apoi ea se înclină protocolar. *Konbanwa,* Anjin-san.

El se înclină. Ca un samurai. O privi cum traversa iar podul, însoţită de o parte din purtătorii de torţe, insectele roind în jurul faclelor prinse în suporţii de pe zid. Curând fu înghiţită de mulţime şi de noapte.

Apoi, emoţia punând tot mai mult stăpânire pe el, îşi întoarse spatele spre castel şi o porni după călăuză.

Capitolul 48

— Barbarii locuiesc acolo, Anjin-san.

Samuraiul arătă ceva în faţă.

Stânjenit, Blackthorne scrută întunericul, simţind aerul înăbuşitor, de nerespirat.

— Unde? Casa aceea? Acolo?

— Da. Acolo. O vedeţi?

La o sută de paşi în faţă, dincolo de fâşia de pământ mocirlos, era un alt labirint de ulicioare şi şandramale, iar deasupra lor o casă mare se profila vag pe cerul întunecat.

Blackthorne îşi aruncă o clipă ochii în jur să se orienteze cât de cât, îndepărtând cu evantaiul insectele care roiau în jurul lui. După ce părăsiseră Primul Pod el se simţise rătăcit în labirint.

Străbătuseră în drumul lor o mulţime de străzi şi alei, îndreptându-se mai întâi către ţărm, pe care-l urmaseră o vreme spre răsărit, traversând poduri şi podeţe, apoi o apucaseră din nou spre nord, de-a lungul unui alt râu ce şerpuia prin mahalale, locul aici fiind jos şi mustind de apă. Cu cât se îndepărtau de castel, cu atât drumurile deveneau mai proaste, locuinţele mai prăpădite. Oamenii arătau foarte umili şi prin *shoji* răzbăteau tot mai puţine licăriri de lumină, Yedo era o îngrămădeală lăbărţată care lui îi părea formată din cătune despărţite, pur şi simplu, de drumuri sau pâraie.

Aici, la marginea de sud-est a oraşului, terenul era destul de mlăştinos, iar drumul împrăştia un miros dezgustător. Duhoarea se-nteţise vădit, se simţeau tot felul de miasme — de alge, de fecale şi nămol — şi, peste toate, un miros dulce, înţepător, pe care nu-l putea identifica, dar care-i părea cunoscut.

— Pute precum Billingsgate[11] la sfârşitul zilei, murmură el omorând încă o insectă de noapte, de pe obraz.

Tot trupul îi era leoarcă de transpiraţie.

Apoi auzi un crâmpei vag dintr-un cântec vesel marinăresc, în olandeză, şi toată senzaţia neplăcută fu dată uitării.

— Nu-i acela Vinck?

---

[11] Piaţă de peşte din Londra.

Înveselit, se îndreptă în direcţia glasului. Hamalii îi luminau drumul cu grijă şi samuraii îl urmau.

Acum, mai de-aproape, văzu că locuinţa cu un singur cat era în parte japoneză, în parte europeană. Era ridicată pe piloni şi înconjurată cu un gard înalt şi şubred de bambus, având propria ei parcelă de pământ şi era mult mai mare decât colibele ce se înghesuiau în preajmă. Nu exista o poartă, doar o spărtură în gard. Acoperişul era din paie, uşa din faţă solidă, pereţii din scânduri grosolane şi ferestrele cu obloane, de tip olandez. Ici-colo lumina străbătea prin crăpături. Cântecul şi râsetele se auzeau mai bine, dar el încă nu recunoştea nici o voce. Dale de piatră duceau direct, printr-o grădină neîngrijită; spre treptele verandei. La poartă era legat un catarg scurt pentru pavilion. Se opri şi-şi aţinti ochii asupra lui. O improvizaţie de steag olandez mototolit flutura nepăsător. Când îl văzu, inima începu să-i bată mai tare.

Uşa din faţă era deschisă. O pală de lumină se revărsa în verandă. Baccus van Nekk, beat, veni împleticindu-se până la marginea ei cu ochii pe jumătate închişi, se descheie la prohab şi slobozi un jet de urină înalt şi boltit.

— Aaaah! murmură el în culmea fericirii. Nimic nu e mai grozav!

— Nu-i aşa? strigă din poartă Blackthorne în olandeză. De ce nu foloseşti o găleată?

— Ce? Van Nekk clipi miop în întuneric către Blackthorne, care stătea cu samuraii în lumina torţelor. DoamneDumnezeulesamurai! Mormăi, venindu-şi în fire şi se plecă anevoie din şale. *Gomen nasai,* samurai-sama. *Ichibon gomen nasai,* pentru toate maimuţele-sama. Reveni la verticală, schiţă cu greu un zâmbet chinuit şi murmură mai mult pentru sine: Sunt mai beat decât am crezut. Mi s-a părut că ticălosul a vorbit în olandeză! *Gomen nasai, neh*? strigă el iar şi plecă, împleticindu-se, în spatele casei, scărpinându-se şi căutându-şi pe bâjbâite prohabul.

— Hei, Baccus, altceva mai bun nu ştii decât să-ţi pângăreşti propria casă?

— Ce? Van Nekk se răsuci brusc şi se uită năuc spre lumini încercând disperat să vadă clar. Pilotule? spuse el

înecându-se. Tu eşti, pilotule? Să-i ia naiba de ochi, nu văd nimic cu ei. Pilotule, pentru Dumnezeu, tu eşti?

Blackthorne râse. Vechiul lui prieten arăta atât de jalnic, atât de caraghios, cu penisul atârnându-i afară din pantaloni.

— Da, eu sunt! Apoi către samuraii care priveau cu un dispreţ abia mascat: *Matte kurasai.* Aşteptaţi-mă, vă rog.

— *Hai,* Anjin-san.

Blackthorne înaintă şi, în dâra de lumină, văzu gunoiul zăcând vraişte în grădină. Dezgustat, îşi aruncă saboţii din picioare şi urcă în fugă treptele.

— Bună, Baccus, te-ai mai îngrăşat faţă de cum erai când am plecat din Rotterdam, *neh*?

Îl bătu prietenos pe umeri.

— Doamne Dumnezeule, tu eşti de-adevăratelea?

— Da, bineînţeles că eu sunt.

— Noi te-am crezut mort de multă vreme. Van Nekk întinse mâna şi-l atinse pe Blackthorne, să se asigure că nu visa. Doamne, rugăciunile mele au fost ascultate. Pilotule, ce ţi s-a întâmplat, de unde vii? E un miracol! Eşti tu cu-adevărat?

— Acum, te rog, încheie-te la prohab şi să mergem înăuntru, îi spuse Blackthorne cu gândul la samuraii săi.

— Ce? O! Iartă-mă, eu... Van Nekk se execută rapid şi începură să-i curgă lacrimi pe obraz. O, Doamne, pilotule... am crezut că diavolii din gin îmi fac iar festa. Haide, dar lasă-mă să te anunţ, da?

Porni spre intrare, împleticindu-se uşor. Beţia îi dispăruse în bună măsură din pricina bucuriei. Blackthorne venea după el. Van Nekk îi ţinu uşa deschisă ca să intre apoi strigă acoperind cântecul răguşit:

— Băieţi! Priviţi ce ne-a adus Moş Crăciun!

Trânti uşa puternic în spatele lui Blackthorne ca să sporească efectul.

Brusc, se făcu linişte.

Lui Blackthorne îi trebui o clipă să-şi obişnuiască ochii cu lumina. Aerul fetid aproape că-l înăbuşea. Îi văzu cum se uitau toţi la el cu gurile căscate, ca la o stafie. Apoi vraja se risipi şi urmară strigăte de bucurie şi de bun-venit. Toţi se-nghesuiau şi-l băteau pe spate, vorbind deodată..

— Pilotule, de unde vii?

— Hai să bei ceva!

— Doamne, e cu putinţă...

— Să mă ia naiba, mă bucur grozav că te văd!

— Noi te-am crezut mort.

— Nu, noi suntem bine, cel puţin, în mare parte, bine.

— Ridică-te, târâtură, pilot-sama trebuie să stea pe cel mai bun scaun.

— Hei, aduceţi grog, *neh,* repede, blestemaţilor, repede! Să-i ia naiba de ochi, daţi-vă la o parte, vreau să-i strâng mâna...

În cele din urmă, Vinck urlă cât îl ţinu gura:

— Pe rând, băieţi! Lăsaţi-l să vorbească! Aduceţi-i pilotului un scaun şi băutură, pentru Dumnezeu! Da, şi eu am crezut că e samurai...

Cineva puse un pocal de lemn în mâna lui Blackthorne. EI se aşeză pe scaunul şubred şi toţi ridicară ceştile, iar potopul de întrebări începu din nou.

Blackthorne privi în jur. Camera era mobilată cu bănci, câteva mese şi scaune grosolane şi era luminată cu luminări şi opaiţe. Un butoiaş destul de mărişor cu *saké* stătea pe podeaua murdară. Pe una din mese zăceau vraişte farfurii soioase şi o ciozvârtă de carne pârjolită, năpădită de muşte.

Şase femei şleampete se ghemuiseră în genunchi, cu spatele la perete, înclinându-se spre el.

Oamenii lui, radiind de bucurie, aşteptau ca el să înceapă: Sonk, bucătarul, Johann Vinck, ajutorul nostromului şi tunar şef, Salamon, mutul, Ginsel, velarul, Baccus van Nekk, neguţătorul şef şi trezorierul, şi ultimul, Jan Roper, celălalt neguţător, care stătea deoparte, ca întotdeauna, cu acelaşi zâmbet strepezit pe faţa-i uscăţivă şi încordată.

— Unde e căpitanul general? întrebă Blackthorne.

— E mort, pilotule... a murit, răspunseră şase voci, bulucindu-se una peste alta, învălmăşind povestea până ce Blackthorne ridică o mână.

— Baccus?

— E mort, pilotule. El n-a mai ieşit din pivniţă. Îţi aduci aminte că era bolnav, da? După ce te-au luat pe tine, ei bine, în noaptea aceea l-am auzit sufocându-se în întuneric. Aşa-i,

băieţi?

Toţi spuseră da în cor şi van Nekk adăugă:

— Eu stăteam lângă el, pilotule. Încerca să ajungă la apă, dar nu mai era nici un strop. Gemea. Nu sunt prea sigur în privinţa timpului — toţi eram înspăimântaţi de moarte —, dar, în cele din urmă, s-a sufocat şi apoi a urmat horcăitul morţii. A fost cumplit, pilotule.

Jan Roper adăugă:

— A fost îngrozitor, da, dar a fost pedeapsa lui Dumnezeu. Blackthorne îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— L-a lovit cineva?

— Nu... nu, o, nu, răspunse van Nekk. A dat ortul popii, pur şi simplu. A fost lăsat în groapă cu celălalt, japonezul, ţi-l aminteşti, cel care a încercat să se înece în găleata cu urină? Seniorul Omi i-a pus să scoată cadavrul lui Spellberger afară şi l-au ars, dar nenorocitul celălalt a fost lăsat jos. Seniorul Omi i-a dat doar un pumnal, iar el şi-a despicat blestemata de burtă şi ei au umplut groapa. Ţi-l aminteşti, pilotule?

— Da, dar Maetsukker?

— Asta mai bine spune-i-o tu, Vinck.

— Bietul Faţă de Şobolan a putrezit, pilotule. Vinck începu, iar ceilalţi se porniră să strige amănunte şi să spună povestea, până ce Vinck urlă: Baccus m-a rugat pe mine, pentru Dumnezeu! O să vă vină rândul la toţi!

Vocile se potoliră şi Sonk spuse plin de bunăvoinţă:

— Spune-o, Johann.

— Pilotule, braţul începuse să-i putrezească. În încăierare s-a ales c-o tăietură, îţi aminteşti, când tu ai fost scos din luptă? Doamne, parcă s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă! In orice caz, braţul i s-a obrintit. I-am luat sânge în zilele următoare, apoi a început să se înnegrească. I-am spus de mai multe ori că mai bine i l-aş deschide, ca să nu piardă tot braţul, dar el n-a vrut. În cea de-a cincea zi rana a început să pută. L-am ţinut cu forţa şi eu i-am tăiat mai toată putreziciunea, dar n-a ajutat. Ştiam că n-o să fie de folos, dar unii dintre noi au crezut că merită încercat. Ticălosul de doctor galben a venit de câteva ori, dar nici el n-a putut face nimic. Faţă de Şobolan a mai rezistat o zi sau două, dar

putreziciunea era prea adâncă şi el delira. Spre sfârşit, a trebuit să-l legăm.

— Aşa-i, pilotule, spuse Sonk, scărpinându-se liniştit. A trebuit să-l legăm.

— Ce s-a întâmplat cu cadavrul lui? întrebă Blackthorne.

— La fel, l-au dus pe deal şi l-au ars. Noi am vrut să-i facem şi lui şi căpitanului general o înmormântare creştinească, cum se cuvine, dar nu ne-au lăsat. Ei i-au ars, pur şi simplu.

Se lăsă tăcere.

— Nu te-ai atins de băutură, pilotule!

Blackthorne duse pocalul la gură şi aproape că vomită. Alcoolul brut îl arse pe gât. Duhoarea de trupuri neîmbăiate şi de haine nespălate şi râncede aproape că-l dobora.

— Cum e grogul, pilotule? întrebă van Nekk.

— Bun, bun.

— Povesteşte-i despre el, Baccus, dă-i drumul!

— Ehei! Eu am făcut un cazan de rachiu. Van Nekk era foarte mândru de el şi ceilalţi erau la fel de radioşi. Acum, îl facem cu butoiaşul. Orez, fructe şi apă şi le lăsăm să fermenteze, aşteptăm cam o săptămână şi apoi, cu ajutorul unei mici magii... Bărbatul rotofei râse şi se scărpină fericit. Bineînţeles ar fi mai bine să-l ţinem cam un an sa se înmoaie, dar noi îl bem mai repede decât...

Cuvintele i se pierdură. Nu-ţi place?

— O, iartă-mă, e bun... bun.

Blackthorne văzu un păduche în părul rar al lui van Nekk.

Jan Roper spuse sfidător:

— Şi tu, pilotule? Eşti bine, nu? Ce ne spui despre tine?

Urmă un alt potop de întrebări, care încetă în momentul în care Vinck strigă:

— Lăsaţi-l să vorbească! Apoi bărbatul cu faţa tăbăcită izbucni fericit: Doamne, când te-am văzut stând la uşă, am crezut că eşti una din maimuţe, pe cinstite... zău!

Un alt cor de încuviinţări şi van Nekk se dezlănţui iar.

— Aşa e. Să le ia dracu de chimonouri nenorocite, arăţi ca o femeie, pilotule, sau unul din ăia care sunt bărbaţi doar pe jumătate! Pederaşti blestemaţi! Zău, o mulţime de japonezi sunt pederaşti! Unul umbla după Croocq...

Urmă o avalanşă de ţipete şi glume deocheate, apoi van Nekk continuă:

— O să ai nevoie de hainele tale adevărate, pilotule. Ştii, le avem aici. Noi am venit la Yedo cu Erasmus. Au adus nava remorcată şi ne-au lăsat să ne luăm la ţărm hainele şi nimic altceva. Ne-au îngăduit să le luăm, şi pe-ale tale, să ţi le păstrăm. Am umplut o raniţă cu toate hainele tale marinăreşti. Sonk, le aduci, da?

— Bineînţeles c-am să le aduc, Baccus, dar mai târziu! Nu vreau să-mi scape nimic.

— Bine.

Zâmbetul vag al lui Jan Roper era batjocoritor;

— Săbii şi chimonouri, eşti ca un adevărat păgân! Pesemne că acum îţi plac mai mult obiceiurile păgâne, pilotule?

— Hainele sunt răcoroase, mai bune ca ale noastre, răspunse Blackthorne stânjenit. Uitasem că sunt îmbrăcat altfel. S-au întâmplat atât de multe. Acestea sunt singurele pe care le am, aşa că m-am obişnuit să le port. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Fără doar şi poate, sunt mai uşoare.

— Acelea sunt săbii adevărate?

— Da, bineînţeles, de ce?

— Pe noi nu ne lasă să purtăm arme. Nici o armă! Jan Roper se încruntă. Pe tine de ce te lasă? La fel ca orice samurai păgân?

Blackthorne râse scurt.

— Nu te-ai schimbat, Jan Roper. Eşti chiar mai sfânt decât ai fost, nu? Ei bine, în privinţa săbiilor mele, toate la vremea lor, dar, mai întâi, cea mai bună veste din toate. Ascultaţi, cam într-o lună vom fi iar în largul mării.

— Doamne, într-adevăr, pilotule? spuse Vinck.

— Da.

Urmă un ropot de strigăte şi o altă învălmăşeală de întrebări şi răspunsuri.

— V-am spus c-o să plecăm... V-am spus că Dumnezeu ţine cu noi!

— Lăsaţi-l să vorbească... lăsaţi-l pe pilot să vorbească...

În cele din urmă, Blackthorne le făcu semn cu mâna să

tacă. Arătă spre femeile încă îngenuncheate şi nemişcate, care acum, sub privirea lui, erau mai jalnice.

— Ele cine sunt?

Sonk râse.

— Sunt damele noastre, pilotule. Târfele noastre, şi sunt ieftine, Dumnezeule, abia dacă ne costă un crăiţar pe săptămână! Alături avem o casă întreagă... şi-n sat sunt şi mai multe...

— Sunt sperioase ca herminele, se vârî în vorbă Croocq.

Sonk spuse:

— Aşa-i pilotule. Bineînţeles că sunt bondoace şi crăcănate, dar au vigoare şi n-au sifilis. Vrei una, pilotule? Avem propriile noastre paturi, nu stăm ca maimuţele, avem paturile şi camerele noastre...

— Încearc-o pe Mary-Fund Mare, ea e pentru tine, pilotule, spuse Croocq.

Vocea lui Jan Roper le acoperi pe toate celelalte.

— Pilotul nu vrea nici una din damele noastre. Ei le are pe ale lui proprii. Nu, pilotule?

Feţele le străluciră.

— E-adevărat, pilotule? Ai femei? Hai, spune-ne, da? Maimuţele astea sunt cele mai bune din câte am pomenit vreodată, nu?

— Povesteşte-ne despre damele tale, pilotule!

Sonk se scărpină iar de păduchi.

— Sunt multe de povestit, zise Blackthorne, dar ar trebui să fim numai noi. Cu cât mai puţine urechi, cu atât mai bine, *neh?* Trimiteţi femeile de aici să putem vorbi de-ale noastre.

Vinck le ameninţă cu degetul:

— Spălaţi putina, *hai?*

Femeile se înclinară, murmurară mulţumiri şi scuze şi zburară din cameră, închizând încet uşa.

— Mai întâi despre navă. E de necrezut. Vreau să vă mulţumesc şi să vă felicit pentru toată munca. Când o să ajungem acasă am să stărui să primiţi, pentru cât aţi muncit, de trei ori partea din banii capturaţi şi are să fie o captură ce depăşeşte... Văzu că oamenii se uitau unii la alţii încurcaţi. Ce este?

Van Nekk spuse stingherit:

— N-am fost noi, pilotule. Au fost oamenii regelui Toranaga. Ei au reparat-o, Vinck le-a arătat cum, dar noi n-am făcut nimic.

— Poftim?

— După ce am fost prima oară, pe noi nu ne-au mai lăsat pe navă. Nimeni din noi n-a mai ajuns la bord, în afară de Vinck şi el se ducea cam la fiecare zece zile. Noi n-am făcut nimic.

— El e singurul, spuse Sonk. Johann le-a arătat.

— Dar cum ai vorbit cu ei, Johann?

— E un samurai care ştie portugheza şi am vorbit în portugheză, destul cât să ne înţelegem unul cu altul. Samuraiul ăsta, numele lui e Sato-sama, a fost pus la comandă când am sosit noi aici. El a întrebat care sunt ofiţeri şi marinari dintre noi. I-am spus că ar fi Ginsel, dar el e mai mult tunar, şi aş mai fi şi eu şi Sonk care...

— Care e cel mai prost bucătar din...

— Tacă-ţi gura blestemată, Croocq!

— Pe dracu, tu nu eşti în stare să găteşti pe uscat, dară-mi-te pe navă!

— Vă rog, potoliţi-vă amândoi! spuse Blackthorne. Zi-i mai departe, Johann.

Vinck continuă:

— Sato-sama m-a întrebat ce nu e-n ordine la navă şi eu i-am spus că ar trebui carenată, raşchetată şi reparată în întregime. I-am spus tot ce ştiam şi ei s-au apucat de ea. Au carenat-o bine şi au curăţat calele, le-au frecat cu peria de parc-ar fi fost o casă de prinţ, pe puţin. Samuraii erau şefii şi celelalte maimuţe, cu sutele, munceau ca diavolii. Zău, pilotule, n-ai văzut niciodată oameni să lucreze ca ei!

— Asta e adevărat, spuse Sonk. Ca diavolii!

— Am făcut tot ce am putut pentru ziua... Doamne, pilotule, crezi, într-adevăr, că putem pleca?

— Da, dacă avem răbdare şi dacă...

— Dacă vrea Dumnezeu, pilotule. Numai atunci.

— Da. Poate că ai dreptate, răspunse Blackthorne, gândind: Ce contează că Roper e fanatic? Am nevoie de el, de ei toţi. Şi de ajutorul lui Dumnezeu. Da, avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, spuse el şi se-ntoarse iar spre Vinck.

Cum e chila?

— Curată şi solidă, pilotule. Au făcut-o mai bine decât aş fi crezut că e cu putinţă. Ticăloşii ăia sunt tot atât de deştepţi ca oricare dulgher, marangoz şi frânghier din toată Olanda. Tachelajul e perfect, totul.

— Velatura?

— Au făcut o garnitură din mătase, rezistentă ca pânza de vele. Cu un set de schimb. Le-au dat pe-ale noastre jos şi le-au copiat exact, pilotule. Tunurile sunt, pe cât se poate, în ordine — toate înapoi la bord, iar praful de puşcă şi ghiulelele sunt din belşug. E gata să plece în larg o dată cu refluxul, în noaptea asta, dacă e nevoie. Pentru că n-a fost în larg, n-o să ştim cum e cu pânzele până nu trecem prin furtună, dar, pun pariu pe viaţa mea, hurmuzurile-i sunt la fel de rezistente ca atunci când a fost lansată la apă prima oară în Zuider Zee, ba chiar mai bune, pentru că acum, slavă zeilor, lemnăria e uscată. Vinck făcu o pauză să respire. Când plecăm?

— Într-o lună. Cam aşa.

Se-nghiontiră unii pe alţii nemaiputând de bucurie şi închinară zgomotos în cinstea pilotului şi a navei.

— Cum e cu corăbiile duşmane? Sunt prin preajmă? Ce e cu captura, pilotule? întrebă Ginsel.

— Din belşug, cum nici n-aţi visat. Suntem cu toţii bogaţi.

Alte strigăte de bucurie.

— Era şi timpul.

— Bogaţi, da? O să-mi cumpăr un castel.

— Doamne Dumnezeule, când o să ajung acasă...

— Bogaţi! Ura pentru pilot!

— Sunt mulţi papistaşi de omorât? Bine, spuse Jan Roper potolit. Foarte bine.

— Care e planul, pilotule? întrebă van Nekk şi se opriră cu toţii din vorbă.

— O să ajung la asta îndată. Sunteţi păziţi? Puteţi să vă mişcaţi prin preajmă liberi, când doriţi? Cât de des...

Vinck spuse repede:

— Putem să ne mişcăm oriunde în sat, pe o rază de cel mult jumătate de leghe de aici, dar nu ni se dă voie în Yedo şi nu...

— Nu dincolo de pod, spuse repede Sonk fericit. Zi-i despre pod, Johann!

— O, pentru Dumnezeu, ajungeam la pod, Sonk. Pentru Dumnezeu, nu mă mai întrerupeţi. Pilotule, e un pod cam la o jumătate de milă spre sud-vest. Sunt o grămadă de semne pe el. Numai până acolo ne lasă să mergem. N-avem voie să trecem dincolo de el. *Kinjiru, zice* samuraiul. Ştii ce-nseamnă *kinjiru,* pilotule?

Blackthorne dădu din cap şi nu spuse nimic.

— În afară de asta, putem să mergem unde dorim, dar numai până la bariere. Sunt bariere de jur-împrejur, cam la o jumătate de leghe. Doamne Dumnezeule... nici nu-ţi vine să crezi, în curând o să fim acasă!

— Spune-i despre doctor, nu? Şi despre...

— Samuraii trimit din când în când un doctor, pilotule, şi trebuie să ne scoatem hainele şi el se uită la noi...

— Da, e destul cât să te facă să borăşti când vezi o ticăloasă de maimuţă păgână uitându-se la tine, aşa gol cum eşti.

— În afară de asta, pilotule, ei nu ne supără cu nimic, doar că...

— Hei, nu uita că doctorul ne dă nişte împutite de ierburi pisate de „ceai", pe care ar trebui să le băgăm în apă fierbinte, dar noi le aruncăm. Când suntem bolnavi, bătrânul Johann ne ia sânge şi ne facem bine.

— Da, spuse Sonk. Aruncăm „ceaiul".

— În afară de asta...

— Aici am avut noroc, pilotule, nu ca prima oară.

— Aşa-i. La început...

— Spune-i despre inspecţie, Baccus!

— Ajungeam la asta, pentru Dumnezeu, aveţi răbdare, lăsaţi-mă să vorbesc. Cum pot să-i spun ceva când voi toţi trăncăniţi? Toarnă-mi nişte rachiu! spuse van Nekk însetat şi continuă: La fiecare zece zile vin câţiva samurai aici, iar noi ne aliniem afară şi ei ne numără. Apoi ne dau saci de orez şi bani peşin, bani de aramă. O mulţime, pentru toate, pilotule. Noi schimbăm orezul pe carne, legume, fructe sau orice altceva. Sunt de toate din belşug şi femeile fac orice vrem. La început noi...

— Dar n-a fost aşa la început. Spune-i despre asta, Baccus!

Van Nekk se aşează pe duşumea.

— Doamne, dă-mi putere!

— Nu te simţi bine, bătrâne? întrebă Sonk plin de bunăvoinţă. N-ar mai trebui să bei, că iar te apucă dracii, nu? Îl apucă dracii o dată pe săptămână, pilotule. Pe toţi ne apucă.

— Aveţi de gând să tăceţi cât îi povestesc pilotului?

— Cine, eu? Eu n-am scos o vorbă. Nu eu te opresc. Poftim, ia-ţi băutura!

— Mulţumesc, Sonk. Ei bine, pilotule, la început ne-au dus într-o casă în partea de vest a oraşului...

— Era în partea de jos, lângă ogoare.

— La dracu, atunci spune tu povestea, Johann!

— Bine. Doamne, pilotule, a fost cumplit. Nici haleală, nici băutură şi cu blestematele alea de case din hârtie e ca şi cum ai sta în câmp, nu poţi să-ţi faci nevoile, să te scobeşti în nas, nu poţi face nimic, fără să nu se uite cineva la tine, nu? Da, şi cel mai mic zgomot ne punea vecinii-n cap, iar samuraii erau grămadă pe noi şi cine-i vrea pe ticăloşii ăia prin preajmă, nu? Îşi fluturau blestematele de săbii, strigând şi urlând cât îi ţinea gura, spunându-ne să păstrăm liniştea. Ei bine, într-o noapte, cineva a răsturnat o lumânare şi să te ţii drace cu samuraii! Doamne, trebuia să-i fi auzit! Au ieşit ca furnicile din casele de lemn cu găleţi cu apă, nebunii dracului, sâsâind, înclinându-se şi înjurând... Numai un nenorocit de perete a ars de tot. Au năvălit cu sutele pe casă, ca libărcile. Ticăloşii! Ai...

— Hai, mai dă-o dracului!

— Vrei să povesteşti tu?

— Dă-i drumul, Johann. Nu te uita la el. Nu e decât un bucătar împuţit.

— Ce?

— O, tacă-ţi fleanca! Pentru Dumnezeu! Grăbit, van Nekk îşi începu iar povestea. Ziua următoare, pilotule, ne-au scos de acolo şi ne-au dus într-o altă casă pe lângă debarcader. Aceea era la fel de rea. Apoi, peste câteva săptămâni, Johann a dat din întâmplare de locul ăsta. Pe vremea aceea, el era

singurul dintre noi căruia i se permitea să iasă, din pricina navei. Ei îl luau în fiecare zi şi-l aduceau înapoi la apusul soarelui. El a fost la pescuit, aici ne aflăm numai la câteva sute de iarzi de mare... Mai bine povesteşte-i tu, Johann.

Blackthorne simţi o ciupitură pe laba goală a piciorului şi se scărpină nepăsător. Iritaţia crescu. Văzu roşeaţa de la pişcătura puricelui pe când Vinck continua fălos:

— E aşa cum a spus Baccus, pilotule. L-am întrebat pe Sato-sama dacă nu ne putem muta şi el a zis da, de ce nu? Ei mă lăsau să pescuiesc cu una din bărcile lor mici ca să-mi treacă timpul. Nasul meu m-a adus aici, pilotule. Bătrânul nas m-a adus aici: mirosea a sânge!

Blackthorne spuse:

— Un abator! Un abator şi o argăsitorie! Acesta e...

Se opri şi se făcu alb ca varul.

— Ce se-ntâmplă? Ce e?

— Acesta e un sat *eta?* Doamne, oamenii ăştia sunt *eta?*

— Ce nu e-n ordine cu „eţii”? întrebă van Nekk. Bineînţeles că sunt „eţi”.

Blackthorne alungă cu mâna ţânţarii care roiau în jur, simţind cum îl furnică pielea.

— Să le ia dracu de insecte. Sunt... sunt îngrozitoare, nu? E o tăbăcărie pe aici, nu-i aşa?

— Da. Câteva străzi mai sus. De ce?

— Nimic. N-am recunoscut mirosul, asta-i tot.

— Ce e cu „eţii”?

— Nu... nu mi-am dat seama, prostul de mine. Dac-aş fi văzut vreun bărbat, aş fi ştiut după tunsoarea scurtă. Cu femeile, niciodată n-ai cum să ştii. Îmi pare rău. Continuă-ţi povestea, Vinck.

— Ei bine, atunci ei au zis...

Jan Roper îl întrerupse:

— Stai puţin, Vinck. Ce nu e-n ordine, pilotule? Ce e cu „eţii”?

— Atâta doar că japonezii îi consideră diferiţi. Ei fac meseria de gâde, tăbăcesc pieile şi se ocupă de cadavre. El le simţi privirile, în special pe cea a lui Jan Roper. Cei din *eta* tăbăcesc pieile, spuse, încercând să-şi păstreze vocea nepăsătoare, omoară toţi caii bătrâni şi oile şi se ocupă de

cadavre.

— Dar ce e rău în asta, pilotule? Tu însuţi ai înmormântat o duzină, i-ai pus în giulgiuri, i-ai spălat, noi toţi am făcut-o, nu? Noi ne tăiem animalele pentru mâncare, totdeauna am făcut-o. Ginsel, aici de faţă, a fost gâde... Ce e rău în toate astea?

— Nimic, spuse Blackthorne ştiind că era adevărat, dar cu toate acestea se simţea întinat.

Vinck râse zgomotos.

— „Eţii" sunt cei mai buni păgâni pe care i-am întâlnit aici. Seamănă mai mult cu noi decât cu ticăloşii ceilalţi. Suntem al dracului de norocoşi că ne aflăm aici, pilotule, carnea proaspătă nu e o problemă, nici seul. Ei nu ne fac nici un rău.

— Aşa e. Dac-ai fi trăit printre „eţi", pilotule...

— Doamne, pilotul a trebuit să trăiască printre ceilalţi ticăloşi tot timpul! El n-are cum să ştie. Sonk, ce-ar fi s-o aduci pe Mary-Fund Mare?

— Sau pe Twicklebum?

— Pe dracu, nu pe ea, nu pe târfa aia bătrână. Pilotului îi trebuie ceva deosebit. S-o întrebăm pe *mama-san...*

— Pariez că jinduieşte după o haleală ca lumea! Hei, Sonk, taie-i o bucată de carne.

— Mai ia puţin grog...

— De trei ori ura pentru pilot...

În larma plină de veselie, van Nekk îl bătu uşor pe Blackthorne pe umăr.

— Eşti acasă, bătrâne. Acum te-ai întors, rugile noastre au fost ascultate şi totul e bine pe lume. Eşti acasă, bătrâne. Ascultă, ia patul meu. Ţin cu tot dinadinsul.

*

* *

Vesel, Blackthorne flutură mâna pentru ultima oară. Din întuneric, de la celălalt capăt al podeţului, se auzi un strigăt de răspuns. Apoi îşi întoarse capul, entuziasmul forţat dispăru şi dădu colţul înconjurat de garda sa de zece samurai.

În drum spre castel, mintea-i era pradă confuziei. Nimic nu era în neregulă cu cei din *eta* şi totuşi era; cei de acolo

sunt echipajul meu, propriii mei oameni şi aceştia sunt păgâni, străini şi duşmani...

Străzi, alei, poduri nici nu le vedea, apoi îşi dădu seama că-şi băgase mâna-n chimonou pentru a se scărpina şi se opri din drum.

— Să-i ia naiba de-mpuţiţi...

Îşi desfăcu cingătoarea şi-şi smulse de pe el chimonoul plin de purici aruncându-l în şanţ ca pe-o zdreanţă.

— *Dozo, nan desu ka,* Anjin-san? întrebă unul dintre samurai.

— *Nani mo!* Nimic, pentru Dumnezeu!

Blackthorne o porni iar la drum cu săbiile în mână.

— *Ah! Eta! Wakarimasu! Gomen nasai!*

Samuraii discutau între ei, dar nu le dădu nici o atenţie.

Aşa e mai bine, îşi zise el, teribil de uşurat, fără să bage de seamă că era aproape gol, simţind doar că pielea nu-l mai mânca, acum că azvârlise chimonoul plin de purici.

Doamne, ce bine mi-ar pica o baie chiar acum!

El povestise echipajului său întâmplările prin care trecuse, dar nu pomenise că era samurai şi *hatamoto,* nici că era unul din protejaţii lui Toranaga, nici despre Fujiko, nici despre Mariko. Nu le spusese că vor acosta la Nagasaki, c-au să ia Corabia Neagră cu asalt şi că el va fi în fruntea samurailor. Astea pot fi spuse mai târziu, îşi zise obosit, ca toate celelalte.

Am să pot vreodată să le povestesc despre Mariko-san?

Saboţii-i bocăniră pe traversele de lemn ale Primului Pod. Santinelele-samurai, şi ei pe jumătate dezbrăcaţi, stăteau lenevind, apoi, când el trecu, se înclinară şi-l urmăriră îndelung cu privirea, pentru că acesta era nemaipomenitul barbar care — lucru de mirare — se bucura de favorurile seniorului Toranaga, care îi acordase cinstea de samurai şi *hatamoto,* cinste — niciodată — acordată — unui — barbar — până — acum.

La poarta principală, poarta de sud a castelului, îl aştepta o altă călăuză. Fu escortat spre locuinţa sa din inelul central de fortificaţii. I se dăduse o cameră într-una din casele de oaspeţi, fortificată, totuşi plăcută, însă el refuză politicos să meargă direct acolo.

— Mai întâi o baie, te rog, îi spuse el samuraiului.

— A, înţeleg. E foarte înţelept din partea Domniei voastre. Casa de baie e pe aici, Anjin-san. Da, e o noapte fierbinte, *neh*? Şi am auzit că aţi fost jos, la Cei Murdari. Ceilalţi oaspeţi din casă vor preţui grija Domniei voastre. Vă mulţumesc în numele lor.

Blackthorne nu înţelese toate cuvintele, dar pricepu sensul. „Cei Murdari". Asta se referă la oamenii mei şi la mine...

— Bună seara, Anjin-san, spuse şeful servitorilor de la baie.

Era un bărbat solid, de vârstă mijlocie cu un pântec voluminos. O slujnică abia îl trezise să-i anunţe sosirea unui client. Bătu din palme. Slugile de la baie îşi făcură apariţia. Blackthorne le urmă în camera pentru curăţare, unde fu săpunit şi spălat, iar el le convinse s-o facă şi a doua oară. Apoi trecu în cealaltă încăpere, cu vana adâncă, intră în apa fierbinte, adusă prin ţevi, îndură la început cu greu fierbinţeala, apoi se lăsă învăluit în îmbrăţişarea ei binefăcătoare.

La vremea potrivită, mâini puternice îl ajutară să iasă afară, îi frecară trupul cu ulei aromat, şi-i dezmorţiră muşchii şi gâtul, apoi îl conduseră în camera de odihnă şi-i dădură un chimonou de bumbac proaspăt spălat şi călcat. Se lungi, oftând adânc de plăcere.

— *Dozo gomen nasai,* ceai, Anjin-san?

— *Hai. Domo.*

Ceaiul sosi. Îi spuse slujnicei c-avea să rămână aici peste noapte şi că n-o să mai meargă la propria sa locuinţă. Apoi, singur şi-n tihnă, sorbi pe îndelete din ceai, simţind cum îl purifică. „...Împuţitele ierburi de ceai..." îşi aminti el dezgustat.

— Fii liniştit, nu lăsa ca întâmplarea asta să-ţi distrugă armonia, spuse el cu voce tare. Ei nu sunt decât nişte ignoranţi amărâţi, care nu ştiu altceva mai bun. Cândva şi tu ai fost la fel. N-are importanţă, acum ai să poţi să-i înveţi pe ei, *neh?*

Şi-i scoase din minte şi-şi întinse mâna după dicţionar, dar în noaptea asta, pentru prima oară de când avea cartea,

o puse cu grijă deoparte şi suflă în lumânare. Sunt prea obosit, îşi zise.

Dar nu atât de obosit încât să nu răspunzi la o întrebare simplă: sunt ei, într-adevăr, proşti, ignoranţi, sau tu eşti cel care te amăgeşti singur?

Am să răspund la asta mai târziu, când o să am vreme. Acum răspunsul nu e important. Acum ştiu doar că nu mai vreau să-i văd în preajma mea.

Se întoarse în aşternut şi adormi.

Se trezi refăcut. Lângă el erau aşezate un chimonou curat, fâşia de pânză de pus în brâu şi şosetele. Tecile săbiilor fuseseră lustruite. Se îmbrăcă repede. Samuraii aşteptau afară. Făcură o plecăciune.

— Astăzi noi suntem straja Domniei voastre, Anjin-san.

— Mulţumesc. Mergem corabie acum?

— Da. Poftiţi biletul de liberă trecere.

— Bine. Mulţumesc. Cum te cheamă, te rog?

— Musashi Mitsutoki.

— Mulţumesc. Musashi-san. Mergem acum?

Coborâră spre docuri. *Erasmus* fusese ancorată solid la trei stânjeni deasupra fundului nisipos al mării. Calele erau o minunăţie. Sări în apă şi înotă sub chilă. Erau puţine alge şi doar câteva crustacee. Cârma părea trainică. În depozitul de muniţii, care era uscat şi curat-lună, găsi cremene şi aprinse o flacără lângă câteva firicele de praf de puşcă spre a-l încerca. Arseră pe dată.

Îşi ridică privirile spre arboradă, căutând plesnituri periculoase. Nu erau nici pe grijéle, nici pe vergile aflate la vedere. Multe din parâme, fungi şi întinzătoare fuseseră legate greşit, dar asta nu cerea decât o jumătate de ceas ca să fie schimbate.

Ajuns iar pe dunetă, îşi permise un zâmbet larg.

— Eşti solidă precum o... precum ce? Nu-i veni în minte un „ce” suficient de puternic, aşa că se mulţumi doar să râdă şi coborî. În cabina lui se simţea străin. Şi foarte singur. Săbiile-i erau pe pat. Le atinse, apoi scoase din teacă „Vânzătorul de Ulei”. Lucrătura-i era minunată şi tăişul desăvârşit. Îi făcea plăcere să se uite la sabie, pentru că era, într-adevăr, o operă de artă, dar fatală, gândi el ca-

ntotdeauna, răsucind-o în lumină..

Câte morţi ai pricinuit în viaţa ta de două sute de ani? Şi câte altele o să mai aduci înainte ca tu însăţi să pieri? Într-adevăr, unele săbii au o viaţă a lor, aşa cum zice Mariko? Mariko. Ce e cu e ea...

Apoi îşi văzu lada de drum reflectată în luciul sabiei şi asta-l scoase din brusca-i melancolie.

Puse sabia în teacă cu mare băgare de seamă ca să nu-i atingă lama cu degetele, pentru că legenda spunea că până si o simplă atingere putea să strice o asemenea perfecţiune.

Când se lungi pe pat, ochii i se opriră pe lada lui de marinar, goală.

— Unde or fi cărţile de drum? Şi instrumentele de navigaţie? îşi întrebă el chipul reflectat de lampa de aramă meticulos lustruită, ca, de altfel, toate celelalte. Se văzu pe sine răspunzând: Ai să le cumperi la Nagasaki, o dată cu echipajul. Şi o să pui mâna pe Rodrigues. Da, înainte de atac. *Neh?*

Îşi privi zâmbetul larg reflectat în lampa de aramă.

— Eşti foarte sigur că Toranaga o să te lase să te duci, nu-i aşa?

— Da, îşi răspunse pe deplin convins. Fie că el se duce la Osaka fie că nu, eu o să-mi iau ce vreau. Şi-am s-o iau şi pe Mariko.

Mulţumit, îşi prinse săbiile în cingătoare, urcă pe punte şi aşteptă până ce uşile fură din nou sigilate.

Când ajunse înapoi la castel, nu era încă amiază, aşa că se duse să mănânce la locuinţa sa. Mâncă orez şi două porţii de peşte pe care propriul său bucătar le prăjise în soia pe sobiţa de cărbuni, aşa cum îl învăţase el. Bău o mică butelcă de *saké,* apoi ceai.

— Anjin-san?

— *Hai?*

Shoji-ul se deschise şi Fujiko zâmbi timid şi se înclină.

Capitolul 49

— De tine uitasem, spuse el în engleză. Mi-era teamă c-ai murit.

— *Dozo goziemasliita,* Anjin-san, *nan desu ka?*

— *Nani mo,* Fujiko-san, îi spuse ruşinat de el însuşi. *Gomen nasai. Ma-suware odoroita honto ni mata aete ureshi.* Te rog, iartă-mă,... o surpriză, *neh*? Îmi pare bine că te văd. Te rog, ia loc.

— *Domo arigato gozaimashita,* răspunse ea şi, cu vocea-i subţire şi înaltă, îi spuse cât era de încântată că-l vede, cât de mult i se îmbunătăţise japoneza, cât de bine arăta şi cât era de fericită că se afla aici.

O privi îngenunchind anevoie pe perna din faţa lui.

— Picioarele... Căută cuvântul „arsuri”, dar nu şi-l putu aminti aşa că spuse, în schimb: Picioare foc durere. Rău?

— Nu, dar încă mă mai dor puţin când mă aşez, spuse Fujiko urmărindu-i atent buzele. Picioarele dor, iartă-mă.

— Te rog, arată-mi.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu vreau să te tulbur. Dumneata ai alte treburi. Eu sunt...

— Nu înţeleg. Prea repede. Îmi pare rău.

— A, iartă-mă. Totul e-n ordine cu picioarele. Nici o grijă, insistă ea.

— Grijă. Tu eşti concubina mea, *neh*? Nu ruşine. Arată acum!

Ascultătoare, ea se ridică. Se vedea cât de colo că era stânjenită, dar, odată ridicată, începu să-şi desfacă şireturile de la *obi.*

— Te rog, cheamă, slujnica, porunci el.

Ea se supuse. Imediat *shoji* se deschise şi o femeie pe care el n-o recunoscu se repezi s-o ajute.

Mai întâi fu desfăcut *obi*-ul rigid. Slujnica puse deoparte *obi*-ul şi stiletul băgat în teaca lui.

— Cum te cheamă, întrebă el cu bruscheţe, aşa cum trebuia să facă un samurai.

— O, vă rog, iertaţi-mă, Alteţă. Numele meu e Hana-ichi.

El mormăi ceva în semn că reţinuse. Domnişoara Prima Floare, în sfârşit, un nume frumos! De obicei, toate slugile se

numeau domnişoara Perie, sau Cocor, sau Peşte, sau Cea de-a Doua Mătură, sau Pătrar de Lună, sau Stea, sau Pom, sau Ramură şi aşa mai departe.

Hana-ichi era de vârstă mijlocie şi foarte grijulie. Pun pariu că e o servitoare de-a casei, îşi spuse. Poate un vasal al fostului soţ al lui Fujiko. Soţ! Uitasem şi de el şi de copilul ucis, şi că soţul a fost omorât de diavolul de Toranaga, care nu e un diavol ci un *daimyo,* şi unul bun, poate chiar un mare conducător. Da. Pesemne că soţul şi-a meritat soarta, dacă s-ar şti adevărul-adevărat, *neh*? Dar nu şi copilul, gândi el. Pentru asta nu există nici o scuză.

Fujiko lăsă să-i cadă chimonoul verde, cu desene, de deasupra. Degetele-i tremurau în timp ce-şi desfăcea eşarfa fină, de mătase a chimonoului galben de dedesubt şi-l lăsă şi pe acesta să cadă. Pielea-i era catifelată şi sânii, atât cât îi putea zări prin cutele mătăsii, păreau să fie plaţi şi mici. Hana-ichi îngenunche şi începu să-i dezlege şnurul de la jupa de dedesubt ce ajungea până-n pământ, ca stăpână să poată să iasă din ea.

— *Iyé,* porunci el. Înaintă şi ridică tivul. Arsurile începeau de la partea posterioară a gambei. *Gomen nasai,* spuse el.

Ea stătea nemişcată. O picătură de sudoare i se prelinse pe obraz stricându-i machiajul. El ridică fusta mai sus. Pielea era arsă pe toată partea posterioară a picioarelor, dar părea să se vindece perfect. Ţesutul de sub rană deja se refăcuse şi nu era nici o infecţie, nici o supuraţie, numai un strop de sânge curat la-ncheietura genunchilor, acolo unde noul ţesut se rupsese atunci când se aşezase.

Îi dădu chimonoul într-o parte şi desfăcu şnurul din talia jupei. Arsurile se opreau în partea de sus a picioarelor, îi ocoleau şezutul, acolo unde bârna o ţinuse ţintuită jos şi-o apărase, apoi reapăreau la scobitura şalelor. O arsură de jumătate de palmă îi înconjura talia. Noul ţesut se forma cu încreţituri ce n-aveau să dispară niciodată. Rana era neplăcută la vedere, dar se vindeca perfect.

— Doctor foarte bun. Cel mai bun văzut eu vreodată! Îi lăsă chimonoul în jos. Cel mai bun, Fujiko-san! Cicatricele, ce contează, *neh*? Nimic. Eu văzut multe răni foc, înţelegi? Eu vrut văd, apoi sigur bun, ori nu bun. Doctor foarte bun.

Buddha veghează, Fujiko-san. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi. Nici o grijă acum. *Shigata ga nai, neh?* Înţelegi?

Începură să-i curgă lacrimile.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san. Sunt aşa de încurcată. Te rog, iartă-mi neghiobia că mă aflam acolo, că m-a prins aşa ca pe un *eta* căruia nu-i merge mintea decât pe jumătate. Trebuia să fi fost cu dumneata, să te apăr, nu să rămân cu servitorii acasă. N-aveam nimic de făcut în casă, chiar nimic, n-aveam nici un motiv pentru care să mă aflu în casă...

Deşi nu înţelegea aproape nimic din ce spunea ea, el o lăsă să vorbească, continuând s-o ţină de umeri cu milă. Trebuie să aflu ce-a folosit doctorul, gândi emoţionat. E vindecarea cea mai rapidă şi cea-mai bună pe care am văzut-o vreodată. Fiecare căpitan de pe oricare din navele Maiestăţii sale şi fiecare căpitan de pe orice navă din Europa trebuie să cunoască acest secret. Stai puţin, pentru acest secret n-ar plăti orice căpitan bani grei? Ai putea să faci o avere! Da, dar nu-n felul ăsta, îşi spuse. Niciodată de pe urma suferinţei unui marinar.

Totuşi, ea a fost norocoasă că nu a avut arsuri decât la picioare şi la şale, nu şi la faţă. Îşi îndreptă privirile spre chipul ei, la fel de pătrat şi plat ca-ntotdeauna, cu dinţii ascuţiţi, ca de dihor, dar înnobilat de căldura care-i izvora din ochi şi-i compensa urâţenia. O mai îmbrăţişa o dată:

— Acum fără plâns. Poruncă!

El trimise slujnica după ceai proaspăt, *saké* şi multe perne şi-o ajută să stea sprijinită de ele, oricât se-mpotrivi ea la-nceput.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată? spuse ea.

— Nici o mulţumire. Eu dat înapoi la tine. Blackthorne se gândi o clipă, dar nu-i veneau în minte cuvintele japoneze pentru „favoare” şi „a aminti”, aşa că-şi scoase dicţionarul şi căută în el. „Favoare: *o-negai*”...? a aminti: *omoi dasu”. Hai, mondoso o-negai! Omi desu ka?* Ţi-am restituit o favoare. Îţi aminteşti? Îşi înălţă pumnii, imitând pistoalele şi luarea ţintei. Omi-san, îţi aminteşti?

— O, bineînţeles, exclamă ea. Apoi, foarte uimită, îl rugă s-o lase să se uite la carte. Ea nu mai văzuse niciodată până

acum scrierea latină, iar coloanele de cuvinte în latină şi portugheză n-aveau nici un înţeles pentru ea, dar îi descoperi repede rostul. E o carte cu toate cuvintele noastre... Carte de cuvinte, *neh?*

— *Hai.*

— *Hombun?* întrebă ea.

El îi arătă cum să caute cuvântul în latină şi portugheză.

— *Hombun:* datorie. Apoi adăugă în japoneză: Eu înţeleg datorie. Samurai datorie, *neh?*

— *Hai.*

Ea bătu din palme bucuroasă, de parcă i s-ar fi arătat o jucărie vrăjită. Dar e vrăjită, nu? îşi spuse în sinea lui, e un dar divin. Aceasta e cheia pentru mintea ei şi a lui Toranaga. În curând am să vorbesc perfect.

Ea-i dădu alte cuvinte şi el i le spuse în engleză, latină sau portugheză, înţelegând cuvintele alese de ea şi găsindu-le întotdeauna. Dicţionarul nu dădu greş deloc.

El căută un cuvânt.

— *Majutsu desu, neh*? E vrăjit, nu?

— Da, Anjin-san. Cartea e vrăjită. Ea sorbi pe-ndelete din ceai. Acum pot să vorbesc cu dumneata.

— Un pic. Numai nu repede, înţelegi?

— Da. Te rog, ai răbdare cu mine. Te rog, iartă-mă.

Clopotul enorm din donjon bătu Ora Caprei şi templele din Yedo repetară ca un ecou schimbarea orei.

— Eu plec acum. Merg senior Toranaga.

Îşi puse cartea în mânecă.

— Am să aştept aici, dacă se poate.

— Unde stai?

Ea-i arătă cu mâna.

— O, acolo, camera mea e alături. Te rog să-mi ierţi sosirea neaşteptată...

— Rar. Vorbeşte rar. Vorbeşte simplu!

Ea repetă mai rar, cu mai multe scuze.

— Bine, spuse el. Bine. Te văd mai târziu.

Ea dădu să se ridice, dar el îi făcu semn din cap că nu şi ieşi în curte. Afară era înnorat şi aerul înăbuşitor. Gărzile îl aşteptau. Curând ajunse în curtea exterioară a donjonului. Mariko era acolo, mai străvezie, mai firavă ca niciodată, cu

faţa de alabastru sub umbrela galben-ruginie. Purta un chimonou sobru, maro, brodat cu verde.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka?* întrebă ea înclinându-se ceremonios.

El îi spuse că se simţea bine, continuându-şi fericit obiceiul de a vorbi în japoneză cât putea de mult, trecând pe portugheză doar când era obosit sau când voiau să-şi spună lucruri mai secrete.

— Tu..., spuse el în latină precaut, în timp ce urcau scările donjonului.

— Tu... repetă ca un ecou Mariko şi o schimbă imediat pe portugheză, cu aceeaşi gravitate ca-n noaptea trecută, îmi pare rău, te rog, iartă-mă, fără latină azi, Anjin-san, astăzi latina nu se potriveşte, latina nu poate sluji scopului pentru care a fost făcută, *neh?*

— Când pot să-ţi vorbesc?

— Asta e foarte greu, îmi pare rău. Am îndatoriri...

— Ceva nu e-n ordine?

— O, nu, răspunse ea. Te rog, iartă-mă, ce ar putea să nu fie-n ordine? Totul e cum trebuie.

Urcară în tăcere un alt rând de trepte. La catul următor, biletele de liberă trecere le fură verificate ca de obicei, străjile mergând înainte şi în urma lor. Începu să plouă cu găleata şi zăpuşeala se mai potoli.

— O să toarne ceasuri în şir, spuse el.

— Da, dar fără ploaie nu se face orezul. Curând ploile au să înceteze de tot, în două sau trei săptămâni, apoi o să fie arşiţă şi umezeală, până la toamnă. Privi afară ploaia torenţială, care învăluia totul. O să-ţi placă toamna, Anjin-san.

— Da. Ochii-i rămaseră pironiţi asupra lui *Erasmus,* hăt-departe, lângă debarcader. Apoi nava lui nu se mai văzu din cauza ploii şi el mai urcă nişte trepte. După ce vorbim cu seniorul Toranaga, o să trebuiască s-aşteptăm până trece ploaia. Poate c-o să izbutim să stăm de vorbă pe aici, pe undeva.

— Asta s-ar putea să fie destul de greu, spuse ea şi el îi găsi vorbele ciudate. De obicei, ea era hotărâtă şi îndeplinea „sugestiile” lui politicoase ca pe nişte ordine, aşa cum le

considerau ei în mod firesc. Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar acum, lucrurile sunt dificile pentru mine şi am multe de făcut. Se opri pentru o clipă şi-şi mută umbrela în cealaltă mână ca să-şi ţină marginea fustei. Cum a fost seara? Ce făceau prietenii tăi, echipajul tău?

— Bine. Totul a fost bine, spuse el.

— Dar nu chiar bine? întrebă ea.

— Bine, dar foarte ciudat. Îşi întoarse privirea spre ea. Observi totul, nu-i aşa?

— Nu, Anjin-san. Însă n-ai pomenit nimic de ei şi-n ultima săptămână te-ai gândit mult la ei. Eu nu sunt un vrăjitor, îmi pare rău.

După o pauză, el spuse:

— Precis te simţi bine? N-ai nici un necaz cu Buntaro-san, nu?

De la Yokosé, el nu vorbise niciodată cu ea despre Buntaro şi nici nu-i pomenise numele. Se învoiseră din prima clipă să nu fie amintit niciodată de vreunul din ei.

— Asta e singura mea rugăminte, Anjin-san, îi şoptise ea în prima noapte. Orice se-ntâmplă în timpul călătoriei noastre până la Mishima sau, dacă vrea Domnul, până la Yedo, asta n-are nici o legătură cu nimeni, decât cu noi doi, *neh*? Nu trebuie să pomenim nimic despre lucrurile care există, de fapt, în realitate. *Neh?* Nimic. Te rog, da?

— De acord. Jur.

— Şi eu. În cele din urmă, călătoria noastră se va termina la Primul Pod din Yedo.

— Nu.

— Trebuie să fie un sfârşit, dragul meu. La Primul Pod, călătoria noastră se va termina. Te rog, altfel am să mor de teamă pentru tine, pentru primejdia în care te-am pus...

Ieri dimineaţă, el se oprise în faţa Primului Pod, cu o greutate neaşteptată pe suflet, în ciuda bucuriei pricinuite de *Erasmus.*

— Acum trebuie să trecem podul, Anjin-sau, îi spusese ea.

— Da, dar nu e decât un pod. Unul din multe altele. Haide, Mariko-san, păşeşte alături de mine pe *acest* pod. Lângă mine, te rog. Să mergem împreună. Apoi adăugase în latină: Să fii convinsă că te poţi bizui pe mine şi că vom păşi

alături şi-n viitor.

Ea coborâse din palanchin şi mersese alături de el până ajunseseră pe celălalt mal, apoi se urcase din nou şi o luaseră încet pe panta uşoară. Buntaro aştepta la poarta castelului.

Blackthorne îşi aminti cum se rugase să cadă fulgerul din senin.

— Nu ai nici un necaz cu el, nu? întrebă din nou când ajunseră la ultimul cat.

Ea clătină din cap.

*

* *

Toranaga spuse:

— Nava e gata, Anjin-san? Nu e nici o greşeală?

— Nici o greşeală, Alteţă. Nava e-n ordine.

— Câţi oameni în plus... câţi oameni mai vrei pentru navă... Toranaga îşi aruncă privirile spre Mariko. Te rog, întreabă-l de câţi oameni o să aibă nevoie ca să navigheze cum trebuie. Ţin să fiu foarte sigur că înţelege ce vreau să aflu.

— Anjin-san spune că pe puţin treizeci de marinari şi douăzeci de tunari. Echipajul cu care a pornit la drum a fost de o sută şapte, cu bucătari şi negustori, cu tot. Ca să navigheze şi să lupte în aceste ape, două sute de samurai ar fi de-ajuns.

— Şi el crede că ceilalţi oameni de care are nevoie ar putea fi angajaţi la Nagasaki?

— Da, Alteţă.

Toranaga spuse nemulţumit:

— Eu, în nici un caz, n-aş avea încredere în mercenari.

— Vă rog să mă iertaţi, doriţi să tălmăcesc asta, Alteţă?

— Poftim? O, nu, asta n-are importanţă.

Toranaga se ridică, continuând să se prefacă prost dispus şi privi ploaia de afară. Oraşul nu se mai vedea din cauza rafalelor de ploaie. De-ar ploua luni în şir, gândi el. Zei, faceţi ca ploaia să ţină până la Anul Nou. Oare când o să-l vadă Buntaro pe fratele meu?

— Spune-i lui Anjin-san c-am să-i dau vasalii mâine. Azi e prăpăd. Ploaia asta o să ţină toată ziua. N-are rost să-i ude.

— Da, Alteţă, o auzi el spunând şi zâmbi ironic în sinea sa. Niciodată, în toată viaţa lui, nu-l oprise vremea de la nimic. Asta, cu siguranţă, trebuie s-o convingă pe ea, şi pe oricare altul care mai are îndoieli, că m-am schimbat şi că mă schimb pe zi ce trece în mai rău, gândi el, ştiind că încă nu putea să se abată de la drumul ales.

— Mâine sau poimâine, ce importanţă are? Spune-i că am să trimit după el când sunt gata. Până atunci să aştepte în castel.

El o auzi transmiţând poruncile lui Anjin-san.

— Da, mărite Toranaga, înţeleg, răspunse Blackthorne direct în japoneză. Dar pot cu respect cer: pot merg Nagasaki repede? Cred că e important. Îmi cer iertare.

— Asta am s-o hotărăsc mai târziu, spuse Toranaga cu bruscheţe, fără să-l cruţe. Îi făcu semn să plece. La revedere, Anjin-san. Am să-ţi hotărăsc viitorul curând. Văzu că omul voia să insiste, dar, din politeţe, n-o făcu. Bun, gândi, în sfârşit, învaţă şi el cât de cât să se poarte! Spune-i lui Anjin-san că nu e nevoie să te aştepte, Mariko-san. La revedere, Anjin-san.

Mariko făcu precum i se poruncise. Toranaga se întoarse să privească oraşul şi potopul de-afară. Ascultă zgomotul ploii. Uşa se închise după Anjin-san.

— Pentru ce a fost cearta? întrebă Toranaga fără să se uite la ea.

— Alteţă?

Urechile-i agere prinseră uşorul tremur din vocea ei.

— Bineînţeles, dintre dumneata şi Buntaro, sau ai mai avut o altă ceartă, care să mă privească? adăugă el cu un sarcasm usturător, trebuind să grăbească lucrurile. Poate cu Anjin-san, sau poate cu duşmanii mei creştini, sau poate cu Tsukku-san?

— Nu, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. A început ca de obicei. Alteţă, cum încep mai toate certurile dintre bărbat şi nevastă. De fapt, pentru nimic. Apoi, dintr-o dată, tot ca de obicei, răbufneşte trecutul şi tulbură bărbatul şi femeia, dacă sunt în toane proaste.

— Şi tu ai fost în toane proaste?

— Da. Vă rog să mă iertaţi. Eu l-am întărâtat pe soţul

meu, fără milă. A fost întru totul vina mea. Îmi pare rău, Alteţă, îmi cer iertare, în asemenea clipe oamenii spun lucruri nesăbuite.

— Haide, dă-i drumul, ce lucruri nesăbuite?

Ea era ca o ciută încolţită. Faţa i se făcu albă ca varul. Ştia că iscoadele trebuie să-i fi şoptit deja ce se strigase în casa lor.

Îi povesti cele ce spuseseră pe cât de bine îşi putu aminti, apoi adăugă:

— Cred că vorbele soţului meu au fost rostite în furia sălbatică pe care i-am stârnit-o eu. El vă e credincios... ştiu că vă e credincios. Dacă trebuie pedepsit cineva, eu sunt aceea, Alteţă. Eu l-am făcut să-şi iasă din minţi.

Toranaga se aşează iar pe pernă, cu spatele ţeapăn şi faţa de granit.

— Ce a spus doamna Genjiko?

— N-am vorbit cu ea, Alteţă.

— Dar ai de gând, sau ai avut de gând s-o faci, *neh?*

— Nu, Alteţă. Cu permisiunea Voastră vreau să plec imediat la Osaka.

— Ai să pleci când am să-ţi spun eu şi nu mai-nainte; iar trădarea e o fiară ticăloasă, oriunde s-ar găsi!

Ea se plecă sub şfichiuirea vorbelor lui.

— Da, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi. Vina e a mea.

El sună un clopoţel. Uşa se deschise. Naga stătea în prag.

— Da, Alteţă?

— Porunceşte seniorului Sudara să vină aici cu doamna Genjiko imediat.

— Da, Alteţă.

Naga dădu să plece.

— Aşteaptă! Apoi adună-mi Consiliul, Yabu şi toţi... toţi generalii de armată. Să fie aici la miezul nopţii. Şi dă-i afară pe toţi de la acest cat. Toate străjile! Te întorci cu Sudara!

— Da, Alteţă.

Alb la faţă ca varul, Naga închise uşa după el.

Toranaga auzi oamenii coborând cu zgomot scările. Se duse la uşă şi o deschise. Palierul era gol. Trânti uşa şi o zăvorî. Ridică un alt clopoţel şi sună. O uşă interioară, la celălalt capăt al camerei, se deschise. Această uşă aproape

că nici nu se vedea, atât de meşteşugit fusese încorporată în lambriuri. O femeie solidă, de vârstă mijlocie stătea în prag. Purta o rasă cu glugă, de călugăriţă budistă.

— Da, Mărite Stăpân?

— Ceai, te rog, Chano-chan, spuse el. Uşa se închise. Ochii lui Toranaga se-ntoarseră spre Mariko. Deci tu crezi că el îmi e credincios?

— O ştiu, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, a fost vina mea, nu a lui, spuse ea, dorind cu disperare să-i intre în voie. Eu l-am întărâtat.

— Da. Tu ai făcut-o. Dezgustător! Cumplit! De neiertat! Toranaga scoase un şerveţel de hârtie şi-şi şterse fruntea. Dar, spre norocul meu, spuse el.

— Alteţă?

— Dacă nu l-ai fi aţâţat, pesemne că n-aş fi aflat niciodată de nici o trădare. Şi, dacă el ar fi spus toate astea fără să fie stârnit, n-ar fi fost decât un singur lucru de făcut, dar, aşa cum stau treburile, tu-mi oferi încă o cale de ales.

— Alteţă?

El nu răspunse. Medita: Aş vrea ca Hiro-matsu să fie aici, atunci aş avea măcar un om în care să am încredere deplină.

— Dar tu? Cum rămâne cu statornicia ta?

— Vă rog, Alteţă, nu trebuie să vă-ndoiţi de ea.

El nu răspunse. Privirea-i era necruţătoare.

Uşa interioară se deschise şi Chano, călugăriţa, intră cutezătoare în cameră, fără să bată la uşă, cu o tavă în mâini.

— Poftim, Mărite Stăpân, era pregătit pentru tine. Îngenunche ca o ţărancă; avea mâinile aspre, dar siguranţa-i de sine era fără margini şi mulţumirea lăuntrică i se citea pe chip. Fie ca Buddha să te binecuvânteze cu pacea lui. Apoi se întoarse către Mariko, se plecă aşa cum ar fi făcut o ţărancă şi se aşeză mulţumită la loc. Poate c-o să-mi faceţi cinstea să turnaţi dumneavoastră, doamnă. O s-o faceţi cu îndemânare, fără să-l vărsaţi, *neh*?

Ochii ei licăriră amuzaţi.

— Cu plăcere, Oku-san, spuse Mariko, numind-o cu numele religios de maică superioară, şi ascunzându-şi uimirea.

Ea n-o văzuse niciodată până acum pe mama lui Naga. Le ştia pe mai toate celelalte doamne oficiale ale lui Toranaga, pe care le văzuse la ceremonii, dar era prietenă doar cu Kiritsubo şi cu doamna Sazuko.

Toranaga spuse:

— Chano-chan, aceasta este doamna Toda Mariko-noh-Buntaro.

— *Ah, so desu,* îmi pare rău, am crezut că eşti una din preacinstitele doamne ale Măritului Stăpân. Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, fie ca Buddha să vă binecuvânteze.

— Mulţumesc, spuse Mariko.

Îi oferi ceaşca lui Toranaga. El o acceptă şi luă o înghiţitură.

— Toarnă-i lui Chano-chan şi ţie, spuse el.

— Cu îngăduinţa ta, Mărite Stăpân, eu nu vreau, îmi cer iertare.

— Puţină mişcare ţi-ar prinde bine, spuse Toranaga, bucuros că trimisese după ea, când se-ntorsese la Yedo.

— Da, Mărite Stăpân. Ai dreptate, aşa cum ai avut întotdeauna. Binevoitoare, Chano îşi întoarse iar atenţia spre Mariko. Deci tu eşti fata seniorului Akechi Jinsai.

Ceaşca lui Mariko şovăi o clipă în aer.

— Da. Vă rog să mă iertaţi...

— O, n-ai de ce să te scuzi, copilă. Chano râse blând şi simţi cum i se-ntoarce stomacul pe dos. Nu te-am recunoscut până nu ţi-am aflat numele, te rog să mă ierţi, dar ultima oară când te-am văzut a fost la nunta ta.

— Da?

— O, da, eu te-am văzut la nuntă, dar tu nu m-ai văzut pe mine. M-am uitat la tine de după paravan. Da, la tine şi la dictator şi la Nakamura, viitorul *taikō,* şi la toţi seniorii. O, eram mult prea ruşinoasă ca să mă amestec printre asemenea feţe sus-puse. Dar atunci au fost vremuri aşa de bune pentru mine, cele mai bune din viaţa mea. Era cel de-al doilea an de când mă bucuram de cinstea Măritului Stăpân. Mă lăsase de curând grea. Făcu creţuri la ochi şi adăugă: Eşti foarte puţin schimbată faţă de atunci şi eşti încă una din cei aleşi de Buddha.

— O, aş vrea să fie adevărat, Oku-san.

— E adevărat. Ştiai că eşti una din cei aleşi de Buddha?

— Nu sunt, Oku-san, oricât de mult aş dori să fiu.

Toranaga spuse:

— E creştină.

— A, creştină... ce contează pentru o femeie, Mărite Stăpân, că e creştină ori budistă? Uneori unei femei îi trebuie un zeu. Chano chicoti veselă. Noi, femeile, avem nevoie de un zeu, Mărite Stăpân, să ne ajute când ne dau de furcă bărbaţii.

— Şi nouă, bărbaţilor, ne trebuie răbdare, răbdare de zeu, ca s-o scoatem la capăt cu femeile, *neh?*

Femeia râse şi atmosfera se încălzi, iar, pentru o clipă, neliniştea lui Mariko dispăru.

— Da, Mărite Stăpân, continuă Chano, şi toate din pricina unui Pavilion Ceresc, care n-are viitor, ci doar puţină căldură şi iad din belşug.

Toranaga mormăi:

— Ce zici de asta, Mariko-san?

— Doamna Chano îşi depăşeşte anii în înţelepciune, spuse Mariko.

— O, doamnă, dumneata spui vorbe bune unei bătrâne zănatice, rosti călugăriţa. Îmi aduc aşa de bine aminte de dumneata. Chimonoul ţi-era albastru, cu cele mai frumoase desene de cocori din câte am văzut vreodată. Îşi întoarse privirile spre Toranaga. Mărite Stăpân, eu voiam să stau doar o clipă. Acum, rogu-te, iartă-mă.

— Mai e încă vreme. Rămâi.

— Da, Mărite Stăpân, spuse Chano ridicându-se anevoie. M-aş supune ca-ntotdeauna, dar natura-şi cere drepturile. Rogu-te, fii îngăduitor cu o ţărancă bătrână, nu-mi place să vă fac de ruşine. E timpul să plec, Mărite Stăpân. Totul e pregătit, mâncare, *saké,* când pofteşti.

— Mulţumesc.

Uşa se închise fără zgomot în urma ei. Mariko aşteptă până când ceaşca lui Toranaga se goli, apoi i-o umplu din nou.

— La ce te gândeşti?

— Aşteptam, Alteţă.

— Ce, Mariko-san?

— Stăpâne, eu sunt *hatamoto.* Până acum n-am cerut nici o favoare. Aş vrea să vă cer o favoare ca *hata...*

— Nu vreau să-mi ceri nici o favoare ca *hatamoto,* spuse Toranaga.

— Atunci o „dorinţă pe o viaţă”.

— Eu nu-ţi sunt soţ ca s-o acord.

— Uneori un vasal poate să ceară unui senior...

— Da, uneori, dar acum nu! Acum să nu aud de „dorinţe pe o viaţă”, favoare, cerere sau orice altceva!

O „dorinţă pe o viaţă” era o favoare pe care, după un obicei străvechi, o nevastă putea s-o ceară soţului, sau fiul tatălui — şi uneori soţul soţiei —, fără să-şi păteze obrazul, cu singura condiţie ca persoana căreia i s-a acordat să nu mai ceară niciodată o altă favoare în această viaţă, dacă dorinţa îi era îndeplinită. Prin tradiţie, nu se punea nici o întrebare în legătură cu favoarea ce putea fi cerută şi nici nu se mai pomenea de ea vreodată.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Trage zăvorul, spuse Toranaga.

Ea se supuse. Intră Sudara urmat de soţia sa, doamna Genjiko, şi Naga.

— Naga-san! Coboară la catul de dedesubt şi pune-le-n vedere să nu urce nimeni, fără ordinul meu.

Naga plecă ţanţoş.

— Mariko-san, închide uşa şi aşează-te acolo.

Toranaga arătă spre un loc cam în dreptul lui şi cu faţa spre ceilalţi.

— V-am poruncit la amândoi să veniţi aici, pentru că avem de discutat probleme de familie, urgente şi secrete.

Fără să vrea, ochii lui Sudara se îndreptară spre Mariko, apoi înapoi spre tatăl său. Ai doamnei Genjiko nici nu clipiră.

Toranaga spuse dur:

— Fiule, ea se află aici din două motive: primul, pentru că eu vreau ca ea să fie aici, al doilea, tot pentru că eu vreau ca ea să fie aici!

— Da, tată, răspunse Sudara ruşinat de nepoliteţea tatălui său faţă de ei toţi. Pot să te-ntreb cu ce te-am supărat?

— Există vreun motiv ca eu să fiu supărat?

— Nu, Alteţă, numai dacă zelul meu în a te şti în siguranţă şi împotrivirea mea în a te lăsa să pleci de pe acest pământ constituie un motiv.

— Cu trădarea cum e? Aud că te grăbeşti să-mi iei locul ca şef al clanului!

Chipul lui Sudara păli. La fel şi al doamnei Genjiko.

— N-am făcut niciodată asta cu gândul, cu vorba sau cu fapta. Nici unul din familia mea, nici altcineva de faţă cu mine.

— E adevărat, Alteţă, spuse doamna Genjiko cu aceeaşi tărie.

Sudara era un bărbat uscăţiv, mândru, cu ochii înguşti, reci şi cu buze subţiri, care nu zâmbeau niciodată. Avea douăzeci şi patru de ani, era un bun general şi era al doilea din cei cinci fii în viaţă ai lui Toranaga. Îşi adora copiii, n-avea nici o concubină şi era devotat soţiei sale.

Genjiko avea cu trei ani mai mult decât soţul ei. Era scundă şi rotofeie, de la cei patru copii pe care-i născuse, semeaţă, ocrotitoare, mândră şi nemiloasă când era vorba de progeniturile ei, precum Ochiba. Caracterul ei era înzestrat cu aceeaşi ferocitate ascunsă, moştenită de la bunicul lor, Goroda.

— Indiferent cine 1-a-nvinuit pe soţul meu este un mincinos, spuse ea.

— Mariko-san, zise Toranaga, cere-i doamnei Genjiko ceea ce soţul tău ţi-a poruncit să faci!

— Stăpânul meu, Buntaro, m-a rugat, mi-a poruncit să te conving c-a venit timpul ca seniorul Sudara să ia puterea. El mi-a spus că şi alţii din Consiliu împărtăşesc părerea soţului meu, că, dacă stăpânul nostru Toranaga, nu vrea să lase puterea să... să-i fie luată cu forţa.

— Nici unul din noi, tată, n-a avut vreodată acest gând, spuse Sudara. Noi îţi suntem credincioşi şi eu niciodată n-aş con...

— Dacă eu ţi-aş da puterea ce-ai face? întrebă Toranaga.

Genjiko răspunse pe loc:

— Cum poate să ştie seniorul Sudara, când el nu s-a gândit niciodată la o asemenea nelegiuire? Îmi pare rău, Alteţă, dar el nu poate să răspundă, pentru că n-a avut

niciodată un asemenea gând. Cum putea să-i treacă aşa ceva prin cap? Cât despre Buntaro-san, este limpede că e posedat de *kami.*

— Buntaro a spus că şi alţii împărtăşesc părerea lui.

— Cine? întrebă Sudara cu venin în glas. Spune-mi cine şi voi muri imediat.

— Tu să-mi spui cine!

— Eu nu ştiu nimic, Alteţă, altfel ţi-aş fi dat de veste.

— Nu i-ai fi omorât mai întâi?

— Tu ne povăţuieşti să avem multă răbdare şi eu ţi-am urmat totdeauna poruncile. Aş fi aşteptat şi ţi-aş fi spus. Dacă te-am supărat, porunceşte să-mi fac *seppuku.* Nu merit mânia ta, stăpâne, eu nu te-am trădat. Nu pot să-ndur să-ţi reverşi mânia asupra mea.

I se alătură şi doamna Genjiko:

— Da, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar, cu smerenie, împărtăşesc părerea soţului meu. El e nevinovat, la fel şi toţi oamenii noştri. Noi îţi suntem credincioşi, tot ce avem e al tău, tot ceea ce suntem ţie îţi datorăm, orice porunceşti, vom face.

— Aşa deci! Sunteţi vasali credincioşi, nu-i aşa? Ascultători? Totdeauna vă supuneţi poruncilor?

— Da, Alteţă.

— Bine. Atunci du-te şi trimite-ţi copiii la moarte. Acum.

Sudara îşi desprinse ochii de pe tatăl său şi-şi privi soţia.

Capul ei se mişcă uşor, în semn de încuviinţare.

Sudara se înclină spre Toranaga. Mâna i se încordă pe mânerul sabiei şi el se ridică de jos. Trase încet uşa după el. În urma lui se lăsă o tăcere adâncă: Genjiko privi o dată spre Mariko, apoi îşi aţinti privirile-n podea.

Clopotele băturâ Ora Caprei. Aerul în cameră părea mai dens. Ploaia se opri pentru scurtă vreme; apoi începu iar, mai cumplită ca-nainte.

Imediat după ce clopotele băturâ ora următoare se auzi un ciocănit la uşă.

— Da?

Uşa se deschise. Naga spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, fratele meu... seniorul Sudara vrea să urce iar.

— Lasă-l, apoi întoarce-te la postul tău.

Sudara intră, îngenunche şi se înclină. Era leoarcă şi avea părul încâlcit din cauza ploii. Umerii-i tremurau uşor.

— Copiii... copiii mei sunt... Alteţă, mi-ai luat deja copiii.

Genjiko se clătină şi fu aproape gata să se prăbuşească, dar îşi stăpâni slăbiciunea şi îşi pironi ochii asupra soţului ei:

— Nu... nu i-ai omorât?

Sudara clătină din cap şi Toranaga spuse încruntat:

— Copiii voştri sunt în locuinţa mea, la catul de dedesubt. După ce v-am trimis poruncă sa veniţi aici, i-am poruncit lui Chano-san să-i aducă. Aveam nevoie să fiu sigur de voi amândoi. Timpurile ticăloase cer încercări ticăloase.

Sună clopoţelul.

— Vă... vă retrageţi po... porunca, Alteţă? întrebă Genjiko, încercând cu disperare să-şi păstreze o demnitate glacială.

— Da, porunca mea e retrasă. De data asta. Era nevoie să *te* cunosc pe tine şi pe moştenitorul meu.

— Mulţumesc, mulţumesc, Alteţă.

Sudara îşi înclină capul cu umilinţă.

Uşa interioară se deschise.

— Chano-san, adu-mi nepoţii pentru o clipă, spuse Toranaga.

Curând trei doici îmbrăcate sobru şi cea care-l alăpta pe cel mic aduseră copiii. Fetele aveau patru, trei şi doi ani, iar băiatul, care avea câteva săptămâni, dormea în braţele doicii. Fetele purtau toate chimonouri de un roşu intens şi funde roşii în păr. Doicile îngenunchează şi se plecară în faţa lui Toranaga. Copiii le imitară, plini de importanţă şi puseră şi ei capetele pe *tatami,* în afară de fetiţa cea mai mică, al cărui cap avea nevoie de ajutor din partea unei mâini bune, blânde, dar ferme.

Toranaga se înclină la rândul lui grav. Apoi, datoria fiind împlinită, copiii se aruncară în braţele lui, cu excepţia celei mai mici care, păşind mărunt, se opri în braţele mamei.

La miezul nopţii Yabu traversa cu pas semeţ curtea, luminată de torţe a donjonului. Corpul de elită a străjilor lui Toranaga împânzea tot locul. Luna era în ceaţă, iar stelele abia se vedeau.

— A, Naga-san, care-i pricina pentru toate astea?

— Nu ştiu, Alteţă, dar tuturor li s-a poruncit să fie în sala de întrunire. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să vă lăsaţi săbiile la mine.

Yabu se aprinse la faţă la această nemaiauzită încălcare a etichetei:

— Eşti... Se răzgândi simţind încordarea ce te îngheţa a tânărului şi agitaţia neliniştită a străjilor din preajmă. Din ale cui porunci, te rog, Naga-san?

— Ale tatălui meu, Alteţă. Îmi pare rău, faceţi cum doriţi, dacă nu vreţi să mergeţi la întrunire, dar trebuie să vă spun că vi se porunceşte să fiţi acolo fără săbii şi, regret, n-aveţi încotro. Vă rog să mă iertaţi, dar n-am de ales.

Yabu văzu grămada de săbii ce se aflau deja în veranda de la casa străjii, de lângă uriaşa poartă principală. Îşi lăsă săbiile fără tragere de inimă. Naga se înclină politicos, la fel de stânjenit când le acceptă. Yabu păşi înăuntru. Sala uriaşă avea dale de piatră, grinzi de lemn şi ambrazuri.

Curând se adunară cei cincizeci de generali de armată, douăzeci şi trei de sfetnici şi şapte *daimyo* prieteni din provincii mai mici, din nord. Toţi aşteptau cu-nfrigurare şi se agitau neliniştiţi.

— Despre ce e vorba? întrebă Yabu în timp ce se aşeza posomorât la locul lui.

Un general ridică din umeri.

— Pesemne în legătură cu călătoria la Osaka.

Un altul privi în jur plin de speranţă.

— Poate că este o schimbare a planului, *neh?* Are de gând să pornească Cer de Pur...

— Iartă-mă, dar ţi-e capu-n nori. El a hotărât. Seniorul nostru a hotărât: Osaka şi nimic altceva! Hei, Yabu-sama, când ai ajuns aici ?

— Ieri. Am stat înţepenit mai bine de două săptămâni într-un sat de pescari, numit Yokohama, la sud de aici. Portul e bun, dar ce te faci cu gândacii! Ţânţari nesuferiţi şi gândaci — niciodată n-au fost atât de răi în Izu.

— Ţi-au ajuns la urechi toate veştile?

— Vrei să zici toate veştile proaste? Plecarea este totuşi peste şase zile, *neh?*

— Da, îngrozitor. Ruşinos!

— Adevărat, dar în noaptea asta e şi mai rău, spuse un alt general. Până acum nu mi s-a întâmplat să fiu fără săbii. Niciodată.

— Este o insultă, spuse Yabu cu bună ştiinţă.

Toţi cei din jur îl priviră.

— Şi eu zic la fel, răspunse generalul Kiyoshio, spărgând tăcerea. Serata Kiyoshio, un om cărunt şi dur, era comandantul Armatei a Şaptea. Până acum nu am apărut niciodată în public fără săbii. Mă face să mă simt ca un împuţit de negustor!

— Aşa-i, spuse cineva. Ce-ar fi făcut bătrânul Pumn de Fier dacă ar fi fost aici?

— Şi-ar fi spintecat burta înainte de a-şi fi dat săbiile! Ar fi făcut-o în noaptea asta în curtea exterioară! spuse un tânăr. Era Serata Tomo, fiul cel mai mare al generalului, ajutor de comandant al Armatei a Patra. Ce n-aş da ca Pumn de Fier să fie aici! El ştia ce să facă... şi-ar fi spintecat burta primul.

— Şi eu m-am gândit la asta. Generalul Kiyoshio îşi drese cu putere glasul. Cineva trebuie să fie răspunzător şi să-şi facă datoria! Cineva trebuie să spună răspicat că senior feudal înseamnă responsabilitate şi datorie!

— Iertaţi-mă, dar ar trebui să fiţi mai cu băgare de seamă şi să vă ţineţi limba, îl sfătui Yabu.

— La ce mai foloseşte limba în gura unui samurai dacă i se interzice să fie samurai?

— La nimic, răspunse un sfetnic bătrân, Isamu. Şi eu zic la fel. Mai bine mort.

— Îmi pare rău, Isamu-san, dar oricum, asta ne aşteaptă în viitorul apropiat, spuse tânărul Serata Tomo. Noi suntem porumbeii priponiţi pentru un uliu făcut de ocară!

— Te rog, ţine-ţi gura! spuse Yabu, ascunzându-şi propria satisfacţie. Apoi adăugă prudent: El e seniorul nostru şi până ce seniorul Sudara sau Consiliul nu-şi ia deschis răspunderea, el rămâne seniorul nostru şi trebuie ascultat. *Neh?*

Generalul Kiyoshio îl cercetă atent, mâna-i căutând inconştient mânerul sabiei.

— Ce ai auzit, Yabu-sama?

— Nimic.

— Buntaro-san a spus că... începu sfetnicul.

Generalul Kiyoshio îl întrerupse cu o voce subţire:

— Te rog, iartă-mă, Isamu-san, dar ce-a spus, ori n-a spus generalul Buntaro nu e important. Ce spune Yabu-sama e adevărat. Un senior feudal este un senior feudal. Dar chiar şi aşa, samuraiul îşi are drepturile lui, vasalul drepturile lui. Chiar şi *daimyo*-ii. *Neh?*

Yabu îşi întoarse privirile spre el cântărind tăria acestei invitaţii.

— Izu este provincia seniorului Toranaga. Eu nu mai sunt *daimyo* de Izu, guvernez doar în numele lui. Îşi aruncă privirea roată prin camera uriaşă. Toată lumea e aici, *neh?*

— În afară de seniorul Noboru, spuse un general, numindu-l pe fiul cel mai mare al lui Toranaga, care era urât de toată lumea.

— Da. Cu-atât mai bine. N-are importanţă, generale, boala chinezească o să-l răpună curând şi o să scăpăm pentru totdeauna de glumele lui dezgustătoare, spuse cineva.

— Şi de duhoare.

— Când se-ntoarce?

— Cine ştie? Noi nici măcar nu ştim de ce Toranaga-sama l-a trimis în nord. Mai bine-ar rămâne acolo, *neh?*

— Dacă şi tu ai avea boala aceea, ai fi tot atât de spurcat la gură ca şi el, *neh?*

— Da, Yabu-san. Da, aşa-i. Păcat că are sifilis, altfel este un bun general, mai bun decât Peştele Mort, adăugă generalul Kiyoshio, folosind porecla lui Sudara.

— Ehei, fluieră sfetnicul, în noaptea asta umblă duhuri necurate pe aici, de eşti aşa slobod de gură. Sau *saké*-ul e de vină?

— Poate că e boala chinezească, răspunse generalul Kiyoshio cu un râs amar.

— Buddha să mă apere de aşa ceva! spuse Yabu. Numai de s-ar răzgândi seniorul Toranaga în legătură cu Osaka!

— Mi-aş face *seppuku* acum, dacă asta l-ar convinge spuse tânărul.

— Fără supărare, fiule, dar ţi-e capu-n nori. El n-o să se răzgândească niciodată.

— Da, tată. Dar eu, pur şi simplu, nu-l înţeleg…

— Trebuie să mergem toţi cu el? În aceeaşi solie? întrebă Yabu după puţin timp.

Isamu, bătrânul sfetnic, spuse:

— Da. Trebuie să mergem ca escortă. Cu două mii de oameni, cu valtrapuri şi cu tot echipamentul de ceremonie. O să ne ia treizeci de zile să ajungem acolo. Nu ne-au rămas decât şase.

Generalul Kiyoshio spuse:

— Asta nu-i mult. Nu-i aşa, Yabu-sama?

Yabu nu răspunse. Nu era nevoie. Generalul nu aştepta nici un răspuns. Rămaseră cu toţii adânciţi în propriile lor gânduri.

Se deschise o uşă laterală. Toranaga intră. Sudara îl urma. Toţi se înclinară rigid. Toranaga se înclină la rândul lui şi se aşeză cu faţa spre ei. Sudara, ca presupus moştenitor, puţin mai înaintea lui, tot cu faţa spre ceilalţi. Naga veni pe uşa principală şi o închise.

Numai Toranaga purta săbii.

— Mi-a ajuns la urechi că unii din voi îndemnaţi la trădare, vă gândiţi la trădare şi faceţi planuri de trădare, spuse el dur.

Nimeni nu răspunse, nici nu se clinti. Toranaga îşi plimbă privirile de la un chip la altul, încet, necruţător.

Totuşi, nici o mişcare, apoi generalul Kiyoshio vorbi:

— Alteţă, pot să vă întreb respectuos ce înţelegeţi prin trădare?

— Orice cârteală împotriva unei hotărâri sau a purtării unui senior este trădare, i-o trânti cu violenţă Toranaga.

Generalul înţepeni.

— Atunci mă fac vinovat de trădare.

— Atunci pleacă şi fă-ţi imediat *seppuku.*

— Îmi voi face, Alteţă, răspunse generalul cu mândrie, dar mai întâi îmi cer dreptul de a vorbi deschis în faţa credincioşilor tăi vasali, ofiţeri şi sfet...

— Ţi-ai pierdut toate drepturile!

— Foarte, bine. Atunci o cer ca o ultimă dorinţă înaintea

morţii — ca *hatamoto* — şi în schimbul celor douăzeci şi opt de ani cât v-am slujit cu credinţă!

— Fă-o, dar fii foarte scurt.

— Aşa voi face, Alteţă, răspunse generalul Kiyoshio glacial. Vă rog să-mi permiteţi să spun în primul rând că mergând la Osaka şi înclinându-te în faţa ţăranului de Ishido, aceasta înseamnă trădare faţă de onoarea ta, faţă de onoarea clanului tău, faţă de onoarea credincioşilor tăi vasali, faţă de moştenirea lăsată de strămoşii tăi. Şi e cu totul împotriva codului nostru, *bushido.* Al doilea: te acuz de această trădare şi spun că ţi-ai pierdut, ca atare, dreptul de a fi seniorul nostru. Al treilea: îţi cer să abdici imediat în favoarea seniorului Sudara şi să părăseşti onorabil această viaţă, sau rade-te în cap şi retrage-te la o mânăstire, pe care din ele vrei s-o alegi.

Generalul se înclină rigid, apoi se aşează la loc. Toţi aşteptau abia mai respirând, acum că vorbele de necrezut fuseseră rostite.

Brusc Toranaga spuse:

— Ce mai aştepţi?

Generalul Kiyoshio rămase cu privirea aţintită asupra lui.

— Nimic, Alteţă, vă rog să mă scuzaţi.

Fiul lui dădu să se ridice.

— Nu. Ţi se porunceşte să stai aici! spuse Toranaga.

Generalul se înclină pentru ultima oară în faţa lui Toranaga, se ridică şi plecă cu mare demnitate. Unii se mişcară neliniştiţi şi un freamăt străbătu încăperea, dar duritatea lui Toranaga îi stăpânea iar.

— Mai este cineva care-şi recunoaşte trădarea? Altcineva care îndrăzneşte să încalce *bushido*-ul, altcineva care cutează să-şi acuze seniorul de trădare?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, zise calm Isami, bătrânul sfetnic, îmi pare rău. că trebuie să spun că, dacă te duci la Osaka, trădezi moştenirea lăsată de strămoşii tăi.

— În ziua în care eu voi pleca Ia Osaka, tu vei părăsi acest pământ.

Bătrânul cu părul cărunt se înclină ceremonios.

— Da, Alteţă.

Toranaga îşi aruncă privirea asupra lor. Necruţător.

Cineva se mişcă neliniştit şi ochii se opriră fulgerător asupra lui. Samuraiul, un războinic care cu ani în urmă îşi pierduse dorinţa de a mai lupta şi se răsese în cap spre a se face călugăr budist şi care acum făcea parte din administraţia civilă a lui Toranaga, nu spuse nimic, pierzându-se cu firea, cuprins de o teamă nenorocită, pe care încerca disperat s-o ascundă.

— De ce ţi-e frică, Numata-san?

— De nimic, Alteţă, spuse omul cu ochii-n pământ.

— Bine. Atunci du-te şi-ţi fă *seppuku,* pentru că eşti un mincinos şi frica ta e o duhoare molipsitoare.

Omul scânci şi ieşi împleticindu-se. Teama punea încet stăpânire pe toţi. Toranaga îi privea şi aştepta.

Atmosfera era apăsătoare, cel mai uşor sfârâit al torţelor părea ciudat de puternic. Apoi, ştiind că era datoria şi responsabilitatea lui, Sudara se întoarse şi se înclină:

— Vă rog, Alteţă, pot să spun ceva?

— Ce să spui?

— Alteţă, cred că nu este nici o... nu mai este nici o trădare aici şi că n-o să mai fie nici o tră...

— Nu-ţi împărtăşesc părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, ştiţi că vă voi da ascultare. Noi toţi ne vom supune. Noi căutăm doar ce este cel mai bine pentru ti...

— Cea mai bună este hotărârea *mea.* Ce hotărăsc eu este cel mai bine.

Fără să mai poată face ceva, Sudara se înclină supus şi amuţi. Toranaga nu-şi dezlipi ochii de pe el. Privirea lui era necruţătoare.

— Nu mai eşti moştenitorul meu.

Sudara păli, apoi Toranaga spulberă încordarea din încăpere.

— Aici eu sunt seniorul.

Aşteptă un moment şi apoi, într-o tăcere deplină, se ridică şi ieşi din cameră cu paşi mari. Uşa se închise în urma lui. Un suspin adânc străbătu încăperea. Mâinile căutară neputincioase mânerele săbiilor, dar nimeni nu-şi părăsi locul.

— În... În dimineaţa asta... am auzit de la comandantul

nostru, începu, în cele din urmă, Sudara. Seniorul Hiromatsu va fi aici în câteva zile. Am... am să vorbesc cu el. Să fim liniştiţi, s-avem răbdare şi să fim credincioşi seniorului nostru. Să mergem să-i acordăm onorurile cuvenite generalului Serata Kiyoshio...

Toranaga urca scările apăsat de o imensă singurătate. Paşii-i răsunau în turnul gol. Aproape de vârf se opri şi se sprijini o clipă de zid, suflând din greu. Durerea îi strângea iar pieptul şi se masă încercând s-o îndepărteze.

— Nu este decât lipsa de mişcare, murmură el. Asta-i tot, doar lipsa de mişcare.

Îşi continuă drumul. Ştia că era în mare primejdie. Trădarea şi teama erau molipsitoare şi amândouă trebuiau arse cu fierul fără milă în clipa când apăreau. Nu puteai fi niciodată sigur dacă erau stârpite din rădăcini. Lupta în care era încleştat nu era un joc de copii. Cei slabi trebuiau să fie hrană pentru cei viguroşi, pionii puternici pentru cei foarte puternici. Dacă Sudara se proclama public conducătorul clanului, n-avea nici o putere să-l oprească. Până primea răspunsul lui Zataki trebuia să aştepte.

Toranaga închise uşa, trase zăvorul şi se îndreptă spre fereastră. Jos, îşi vedea generalii şi sfetnicii răspândindu-se în tăcere spre casele lor, din afara zidurilor donjonului. Dincolo de zidurile castelului, oraşul zăcea aproape cu totul cufundat în întuneric. Deasupra, luna era palidă şi-nvăluită-n ceaţă. Noaptea era întunecată şi ameninţătoare, iar lui i se părea că moartea colindă cerul.

Capitolul 50

Blackthorne stătea singur în soarele dimineţii, cu dicţionarul în mână, visând cu ochii deschişi într-un colţ al grădinii ce-nconjura casa de oaspeţi. Era o zi frumoasă, fără nori — prima după atâtea săptămâni — şi a cincea de când îl văzuse ultima oară pe Toranaga. În tot acest răstimp, fusese obligat să rămână în castel, fără să poată s-o vadă pe Mariko, sau să-şi viziteze nava, ori echipajul, fără să cutreiere oraşul sau să se ducă la vânătoare, ori să călărească. O dată pe zi mergea să înoate cu alţi samurai într-unul din şanţurile cu apă ce-nconjurau castelul şi, ca să-i treacă timpul, îi învăţa pe unii din ei să înoate şi să se scufunde, dar asta nu-i făcea aşteptarea mai uşoară.

— Îmi pare rău Anjin-san, dar pentru toată lumea e la fel, îi spusese Mariko ieri când o întâlnise, din întâmplare, în aripa lui din castel. Chiar şi seniorul Hiro-matsu este ţinut să aştepte. El a venit de două zile şi încă nu l-a văzut pe seniorul Toranaga. Nimeni nu l-a văzut.

— Dar asta e important, Mariko-san. Am crezut c-a înţeles că fiecare zi contează. Nu e nici o cale pentru a trimite un mesaj?

— O, ba da, Anjin-san. E simplu, îi scrii. Dacă-mi spui ce vrei să-i comunici, am să-i scriu eu pentru tine. Toată lumea trebuie să i se adreseze în scris dacă vrea să-i spună ceva, acestea sunt poruncile lui în momentul de faţă. Te rog, ai răbdare, asta-i tot ce putem face.

— Atunci, te rog, cere o întrevedere. Ţi-aş fi foarte recunoscător...

— Cu plăcere, asta nu e greu.

— Unde ai fost? Nu te-am văzut de patru zile.

— Te rog să mă ierţi, dar am avut atâtea lucruri de făcut. E... e puţin cam greu pentru mine, atâtea pregătiri...

— Ce se-ntâmplă? Tot castelul, de aproape o săptămână, e ca un stup de albine gata să roiască.

— O, iartă-mă. Totu-i bine, Anjin-san.

— Oare? Nu te supăra, dar un general şi un administrator de rang înalt şi-au făcut *seppuku* în curtea exterioară a donjonului. Asta e bine? Seniorul Toranaga se-nchide în

turnul de fildeş şi-i lasă pe oameni să aştepte fără vreun motiv vădit! Asta tot bine e? Şi seniorul Hiro-matsu?

— Seniorul Toranaga e suveranul nostru. Orice face el e bine.

— Şi tu, Mariko-san? Pe tine de ce nu te-am văzut?

— Îmi pare rău, te rog iartă-mă, dar seniorul Toranaga mi-a poruncit să te las să studiezi. Acum, vin în vizită la concubina ta, Anjin-san. Pe tine nu-mi este îngăduit să te văd.

— De ce să se opună el la asta?

— Cred că numai ca să te oblige să vorbeşti limba noastră. N-au trecut decât câteva zile, *neh?*

— Când pleci la Osaka?

— Nu ştiu. Credeam că o să plec acum trei zile, dar seniorul Toranaga nu mi-a semnat încă biletul de liberă trecere. Am aranjat totul — hamali şi cai — şi-n fiecare zi îi dau la semnat secretarului său hârtiile mele de călătorie, dar mereu sunt trimise înapoi cu vorbele „Aduceţi-le mâine".

— Credeam c-am să te duc la Osaka pe mare. N-a zis el să te duc cu nava?

— Ba da. Da, aşa a zis, dar... ei bine, Anjin-san, cu seniorul nostru nu ştii niciodată cum e. El îşi schimbă planurile.

— Aşa a fost întotdeauna?

— Da şi nu. De la Yokosé e plin de — cum îi spui tu? — de melancolie, *neh* Da, melancolie, şi e foarte schimbat. E... da, este schimbat acum.

— De la Primul Pod şi tu eşti plină de melancolie şi foarte schimbată. Da, eşti foarte schimbată acum.

— Primul Pod a fost un sfârşit şi un început. Anjin-san, ţii minte făgăduiala noastră? *Neh?*

— Da, te rog, iartă-mă.

Ea se înclinase trist şi plecase, apoi, când era departe şi în siguranţă, şoptise fără să se-ntoarcă: „Tu...". Cuvântul se târâse în urma ei pe coridor laolaltă cu parfumul.

La cină încercase s-o întrebe pe Fujiko, dar nici ea nu ştia nimic deosebit, ori nu voia, ori nu putea să *explice ce* nu era în ordine la-castel.

— *Dozo gomen nasai,* Anjin-san.

El se dusese la culcare fierbând de mânie din cauza amânărilor şi a nopţilor fără Mariko. Tot timpul ăsta fusese un coşmar s-o ştie atât de aproape şi pe Buntaro plecat din oraş. Acum, din pricina acelui „Tu...”, ştia că şi dorinţa ei era atât de arzătoare, ca a lui. Cu câteva zile în urmă se dusese la casa ei sub cuvânt c-ar avea nevoie de ajutor la japoneză. Samuraii de pază îi spuseseră că le pare rău, dar ea nu era acasă. Le mulţumise şi apoi rătăcise lipsit de orice interes spre poarta principală, de sud. De acolo putea să vadă oceanul. Dar nu zărise nimic din debarcadere sau docuri, deşi crezuse c-ar putea distinge în depărtare catargele înalte ale navei sale.

Oceanul îl chema. Mai mult orizontul nemărginit decât adâncurile, nevoia de un vânt prielnic, care să spargă valurile, ochii să-i măsoare tăria, limba să-i simtă gustul sărat, puntea să se-ncline, arborada să scârţâie şi să geamă sub presiunea velelor, care, din când în când, ar chicoti de bucurie când o rafală mai zdravănă şi-ar schimba direcţia cu un punct sau două.

Mai mult decât orizontul nemărginit îşi dorea libertatea. Libertatea să meargă oriunde, pe orice vreme şi după pofta inimii. Să stea pe dunetă şi să fie *cel care hotărăşte,* aşa cum aici Toranaga era singurul *care hotăra.*

Blackthorne îşi înălţă privirile spre creasta donjonului. Arcaturile din olane, bine proporţionate, străluceau în lumina soarelui. Nu văzuse niciodată nici o mişcare acolo, deşi ştia că fiecare fereastră de la catul de dedesubt era păzită.

Clopotele bătură schimbarea orei. Pentru prima oară mintea-i spuse că era mijlocul Orei Calului şi nu ceasurile patru ale acestui cart, cartul de zi.

Îşi puse dicţionarul în mâneca chimonoului, bucuros că era timpul primei mese adevărate.

Astăzi avea orez, creveţi fripţi pe jar, ciorbă de peşte şi legume murate.

— Mai vrei, Anjin-san?

— Mulţumesc, Fujiko. Da. Orez, te rog. Şi peşte. Bun, foarte... Căută în dicţionar cuvântul „delicios” şi-l spuse de câteva ori ca să şi-l întipărească în minte. Da, delicios, *neh?*

Fujiko era încântată.

— Mulţumesc. Peştele acesta e din nord. Apa e mai rece la nord. Înţelegi? Numele lui e *kurima-ebi.*

El repetă numele fixându-şi-l în minte. După ce termină, iar tăvile fuseseră luate, ea-i mai turnă ceai şi scoase un pachet din mânecă.

— Poftim bani, Anjin-san. Îi arătă monezile de aur. Cincizeci de *kobani.* Fac o sută cincizeci de *koku.* Îi vrei, *neh?* Pentru marinari. Te rog, iartă-mă, înţelegi?

— Da, mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Ajung?

— Da. Cred că da. De unde luat?

— De la... Fujiko căută să-i spună cât mai simplu. Eu mers la om important de-al lui Toranaga. Căpetenie. Ca Mura, *neh?* Nu samurai, doar zaraf. Semnat numele meu pentru dumneata.

— A, înţeleg. Mulţumesc. Banii mei? *Koku* al meu?

— O, da.

— Casa asta. Mâncarea. Slugile. Cine plăteşte?

— O, eu plătesc. Din... din simbria ta pe un an.

— E destul? Destul *koku?*

— O, da. Cred că da, spuse ea.

— De ce îngrijorare? Îngrijorare pe chipul tău?

— O, te rog, iartă-mă, Anjin-san. Nu sunt îngrijorată. Nici o îngrijorare.

— Doare? Arsura doare?

— Nu doare. Uite. Fujiko scoase cu grijă pernele groase pe care el ţinea neapărat ca ea să le folosească, îngenunche direct pe *tatami,* fără a da vreun semn de durere, apoi se lăsă pe călcâie şi se aşeză. Acolo, totul mai bine.

— Bravo, foarte bine, spuse el bucuros pentru ea. Arată, da?

Ea se ridică cu grijă, îşi săltă poala chimonoului, dezvelindu-şi partea posterioară a gambelor. Ţesutul cicatrizat nu se rupsese şi nu era nici o supuraţie.

— Foarte bine, spuse el. Da, curând piele de bebeluş, *neh?*

— Mulţumesc, da. Catifelată. Mulţumesc, Anjin-san.

El observă uşoara schimbare din vocea ei, dar nu zise

nimic.

Noaptea n-a trimis-o în camera ei să se culce.

Împărţitul pernei a fost mulţumitor. Nu mai mult. El n-a rămas nici c-o senzaţie de moleşeală plăcută şi nici de bucurie. O împreunare şi-atât. A fost o greşeală, gândi el, şi totuşi nu, *neh?*

Înainte de a pleca, ea îngenunche, se înclină iar şi-i puse mâinile pe frunte.

— Îţi mulţumesc din toată inima. Te rog, culcă-te acum, Anjin-san.

— Mulţumesc, Fujiko-san. Mă culc mai târziu.

— Te rog, culcă-te acum. E datoria mea şi m-ar bucura mult.

Atingerea mâinii ei era caldă şi searbădă şi nu-i făcea plăcere. Totuşi se prefăcu a dormi. Ea-l mângâie neîndemânatică, dar cu mare răbdare. Apoi se-ntoarse tiptil în camera ei. Bucuros că era singur din nou; Blackthorne îşi duse mâinile sub cap şi rămase cu privirile pironite în întuneric.

Hotărârea în privinţa lui Fujiko o luase în timpul călătoriei de la Yokosé la Yedo.

— E datoria ta, îi spusese Mariko, culcata în braţele lui.

— Cred c-ar fi o greşeală, *neh?* Dacă rămâne grea, ei bine, mie îmi trebuiesc patru ani să navighez spre casă şi să mă-ntorc, iar, în timpul ăsta, Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla.

Îşi aminti cum tremurase atunci Mariko.

— O, Anjin-san, asta e foarte multă vreme.

— Trei ani atunci. Dar tu o să fii cu mine pe navă. Am să te aduc înapoi cu...

— Dragul meu, ţi-ai uitat promisiunea! Nimic din toate acestea *nu există*, *neh*?

— Ai dreptate, dar cu Fujiko se pot întâmplă atâtea lucruri rele. Nu cred că ea ar vrea un copil de la mine.

— Nu poţi să ştii. Eu nu te înţeleg, Anjin-san. *E datoria ta.* Ea întotdeauna ar putea să-mpiedice apariţia unui copil, *neh?* Nu uita, ea este concubina ta. De fapt o faci de ruşine dacă n-o inviţi să-mpartă perna cu tine. La urma urmelor, însuşi Toranaga i-a poruncit să vină-n casa ta.

— De ce a făcut el asta?

— Nu ştiu. N-are importanţă. El i-a poruncit şi, ca atare, aşa este bine pentru tine şi pentru ea. A fost bine, *neh?* Ea şi-a făcut datoria cât a putut de bine, *neh?* Te rog, iartă-mă, dar nu crezi că şi tu ar trebui să ţi-o faci pe a ta? O, am uitat, te rog, aprinde lampa, Anjin-san. Am să-ţi arăt ceva.

— Mai târziu, acum...

— O, te rog, iartă-mă, trebuie acum. Am cumpărat-o pentru tine. E o carte despre împărţitul pernei. Desenele sunt foarte hazlii.

— Nu vreau să mă uit acum într-o carte de asta...

Blackthorne îşi aminti că cel mai mult îi plăcea să facă dragoste cu Mariko; ea îl făcea mai fericit decât Kiku, iar Fujiko era nimic pe lângă fiecare din ele. Dar Felicity?

A, Felicity, gândi el, concentrându-se asupra marii lui probleme. Trebuie să fiu nebun s-o iubesc pe Mariko şi pe Kiku. Şi totuşi... adevărul e că Felicity acum nu se poate compara nici măcar cu Fujiko. Fujiko e curată. Biata Felicity. N-am să i-o pot spune niciodată, dar când îmi amintesc cum ne-mpreunam ca animalele în fân sau sub pături soioase, se-nfioară pielea pe mine. Dar acum ştiu cum e mai bine. Acum aş putea s-o-nvăţ şi pe ea, dar ar vrea să-nveţe? Şi cum am putea noi s-ajungem vreodată curaţi, să rămânem curaţi şi să trăim în curăţenie?

Acasă — mormane de gunoi claie peste grămadă. Dar acolo e soţia mea, acolo-s copiii, acolo e locul meu.

— Nu te mai gândi la căminul *acela,* Anjin-san, îi spusese odată Mariko, când gânduri negre se abătuseră asupra lui. Adevărata casă e aici, cealaltă e la o depărtare de zeci şi zeci de mii de „beţe de timp". Acesta-i adevărul. Ai să-nnebuneşti dacă încerci să-ţi capeţi *wa*-ul gândindu-te la asemenea lucruri cu neputinţă de făcut. Ascultă, dacă vrei pace pentru sufletul tău, trebuie să-nveţi să bei ceai dintr-o ceaşcă goală.

Ea-i explicase cum.

— *Gândeşti* că realitatea e-n ceaşcă, gândeşti că ceaiul e-acolo — băutura caldă, verde pal, a zeilor. Dacă te concentrezi intens... O, un profesor Zen ţi-ar putea arăta cum, Anjin-san. E foarte greu, dar atât de uşor. Cât aş vrea să fiu destul de deşteaptă ca să-ţi arăt, pentru că atunci toate

lucrurile de pe lume pot să fie ale tale doar cerându-le... chiar darul cel mai de neobţinut, pacea desăvârşită a sufletului.

El încercase de multe ori, dar nu reuşise niciodată să soarbă din băutura inexistentă.

— Nu face nimic, Anjin-san. Îţi trebuie atât de mult timp ca să-nveţi, dar cândva ai să izbuteşti.

— Tu poţi?

— Rareori. Numai în clipele de mare tristeţe şi singurătate. Dar gustul ceaiului ireal pare să dea un sens vieţii. E greu de explicat. Eu am reuşit o dată sau de două ori. Uneori obţii *wa*-ul doar încercând.

Stând acum lungit în întunericul castelului, somnul nelipindu-se de el, aprinse, lumânarea cu amnarul şi se concentră asupra micii ceşti de porţelan pe care i-o dăduse Mariko şi pe care-o ţinea mereu lângă pat. Încercă timp de un ceas. Dar nu-şi putu limpezi mintea. Inevitabil, aceleaşi gânduri se alungau unul pe celălalt: Vreau să plec, vreau să rămân. Mi-e teamă să plec, mi-e teamă să rămân. Le urăsc pe amândouă şi le vreau pe amândouă. Şi apoi mai sunt şi „eţii".

Dac-ar fi numai după mine, n-aş pleca, nu încă. Dar sunt şi alţii şi ei nu sunt „eţi", iar eu mi-am dat semnătura de pilot: „Jur pe sfântul Dumnezeu să duc flota în largul mărilor şi, cu mila Domnului, s-o aduc iar acasă".

O vreau pe Mariko. Vreau să-mi văd pământul dat de Toranaga şi trebuie să stau aici să mă bucur doar încă puţin de roadele marelui meu noroc. Da, dar eu am *o* datorie care este mai presus de toate, *neh?*

Când se crăpă de ziuă, Blackthorne ştiu că, deşi amânase iar hotărârea, de fapt, alesese. Fără putinţă de a mai da înapoi.

Dumnezeu să-mi ajute, în primul şi-n ultimul rând că sunt pilot.

*

* *

Toranaga desfăşură fâşia minusculă de hârtie sosită la două ceasuri după ivirea zorilor. Mesajul de la mama lui spunea simplu: „*Fiul meu, fratele tău se-nvoieşte. Scrisoarea*

lui de încuviinţare va fi pusă azi în mâini sigure. Vizita seniorului Sudara şi a familiei lui trebuie să-nceapă peste zece zile."

Fără vlagă, Toranaga se aşeză jos. Porumbeii bătură din aripi pe stinghiile lor, apoi se aşezară la loc. Soarele dimineţii se strecura plăcut în hulubărie, deşi se strângeau nori de ploaie. Adunându-şi puterile, coborî în grabă scările spre locuinţa sa de dedesubt ca să se pună pe treabă.

— Naga-san!

— Da. tată?

— Trimite-l pe Hiro-matsu aici. După el, pe secretarul meu.

— Da, tată.

Bătrânul general sosi imediat. Articulaţiile-i trosneau din cauza urcuşului şi se plecă adânc, cu sabia slobodă în mâini, ca-ntotdeauna, mai aprig la chip ca oricând, mai bătrân ca oricând, dar mult mai dârz.

— Fii bine venit, bătrân prieten.

— Mulţumesc, stăpâne. Hiro-matsu îşi ridică privirile. Sunt mâhnit să văd şi să aud atâta trădare.

— Da. Trădarea e un lucru cumplit.

Toranaga văzu ochii bătrâni şi neînduplecaţi măsurându-l.

— Vorbeşte deschis.

— M-ai ştiut vreodată altfel, Alteţă?

Bătrânul era grav.

— Te rog, iartă-mă că te-am ţinut s-aştepţi.

— Te rog să mă ierţi că te necăjesc. Care-i dorinţa ta, Alteţă? Te rog spune-mi hotărârea ta privind viitorul casei tale. Rămâne, până la urmă, Osaka, ne plecăm in faţa grămezii ăleia de bălegar?

— M-ai văzut vreodată luând o hotărâre definitivă în legătură cu ceva?

Hiro-matsu se încruntă, apoi, căzut pe gânduri, îşi îndreptă spatele ca să-şi domolească durerea din umeri.

— Totdeauna am ştiut c-ai avut răbdare şi-ai fost chibzuit şi totdeauna ai câştigat. De-asta nu te pot înţelege acum. Nu e-n firea ta să te dai bătut.

— Împărăţia nu este mai importantă decât viitorul *meu*?

— Nu.

— Ishido şi ceilalţi regenţi sunt totuşi conducătorii legali, după testamentul lui *taikō.*

— Eu sunt vasalul lui Yoshi Toranaga-noh-Minowara şi nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Bine. Poimâine e ziua pe care am ales-o să plec la Osaka.

— Da, am auzit asta.

— Ai să fii comandantul escortei mele, iar Buntaro înlocuitor la comandă.

Bătrânul general oftă.

— Ştiu şi asta, Alteţă. Da, de când m-am întors, Alteţă, am vorbit cu sfetnicii tăi şi cu gener...

— Da. Ştiu. Şi care e părerea lor?

— Că nu trebuie să pleci din Yedo. Că poruncile tale ar trebui zădărnicite o vreme.

— De către cine?

— De mine. De poruncile mele.

— Asta doresc ei? Sau asta ai hotărât tu?

Hiro-matsu îşi puse sabia pe duşumea, mai aproape de Toranaga şi acum, lipsit de apărare, privi direct spre el.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, vreau să te-ntreb ce trebuie să fac eu. Datoria îmi zice să preiau comanda şi să te opresc să pleci. Asta o să-l forţeze pe Ishido să vină imediat asupra noastră. Da, bineînţeles că o să pierdem, dar pare a fi singura cale onorabilă.

— Dar prostească, *neh?*

Sprâncenele sure ale generalului se-mpreunară.

— Nu. Noi murim în bătălie cu cinste. Ne recâştigăm *wa*-ul. Kwanto va fi o pradă de război, dar noi n-o să vedem noul stăpân în viaţa asta. *Shigata ga nai.*

— Niciodată nu mi-a plăcut să pierd oamenii fără rost. N-am pierdut niciodată o bătălie şi nu văd de ce-ar trebui să încep acum.

— Să pierzi o bătălie nu e o dezonoare, Alteţă. Supunerea e onorabilă?

— V-aţi înţeles cu toţii să mă trădaţi?

— Alteţă, te rog să mă ierţi, am cerut oamenilor doar o părere militară. Nu e nici o trădare şi nici un complot.

— Ţi-ai plecat totuşi urechea la glasul trădării.

— Te rog să mă ierţi, dar, dacă eu, în calitate de comandant suprem, sunt de acord, atunci nu mai e trădare, ci doar politică legală de stat.

— Să iei seniorului tău puterea de a hotărî înseamnă trădare.

— Alteţă, de prea multe ori înainte au fost maziliţi seniori. Tu ai făcut-o, Goroda a făcut-o, *taikō...* noi toţi am făcut asta, ba chiar mai rău. Pentru învingător nu există trădare.

— Ai hotărât să mă mazileşti?

— Îţi cer ajutorul în această hotărâre.

— Eşti singurul om în care am crezut că pot avea încredere.

— Pe toţi zeii, nu vreau decât să-ţi fiu cel mai devotat vasal. Nu sunt decât soldat. Vreau să-mi fac datoria faţă de tine. Nu mi-e gândul decât la tine. Merit încrederea ta. Dacă ţi-e de folos, ia-mi capul. Dacă asta te convinge să lupţi, îmi dau bucuros viaţa, viaţa clanului meu, acum, în public sau între patru pereţi, sau oricum „doreşti. Nu aşa a procedat prietenul nostru, generalul Kiyoshio? Îmi pare rău, dar nu văd de ce trebuie să te las să dai cu piciorul la o muncă de o viaţă.

— Deci refuzi să dai ascultare poruncilor mele şi să-mi conduci suita ce va pleca la Osaka poimâine?

Un nor acoperi soarele şi amândoi bărbaţii îşi îndreptară privirile spre fereastră.

— O să plouă curând, spuse Toranaga.

— Da. A fost prea multă ploaie anul ăsta, *neh?* Ploile trebuie, să se oprească curând, altfel se duce de râpă toată recolta.

Priviră unul la celălalt.

— Ei bine?

Pumn de Fier spuse simplu:

— Alteţă, te întreb oficial, îmi porunceşti să te escortez poimâine din Yedo, spre a începe călătoria către Osaka?

— Cum sfatul tuturor sfetnicilor mei pare să fie contrar, am să accept părerea lor, şi pe a ta, şi am să-mi amân plecarea.

Hiro-matsu era complet nepregătit pentru asta.

— Cum? N-o să pleci?

Toranaga râse, masca-i căzu şi deveni iar Toranaga de altădată.

— N-am avut niciodată de gând să plec la Osaka. De ce să fiu atât de idiot?

— Ce?

— Încuviinţarea mea de la Yokosé n-a fost altceva decât o înşelătorie ca să câştig timp, spuse Toranaga binevoitor. Ishido a înghiţit momeala. Proştii mă aşteaptă la Osaka peste câteva săptămâni. Şi Zataki a-nghiţit, momeala. Şi tu şi toţi vitejii şi necredincioşii mei vasali aţi înghiţit momeala. Fără a fi lăsat, cu adevărat, nimic de la mine am câştigat o lună şi am băgat zâzania între Ishido şi ticăloşii lui aliaţi. Aud că deja se-ncaieră pentru Kwanto.

I s-a promis atât lui Kiyama, cât şi lui Zataki.

— N-ai avut niciodată de gând să pleci? Hiro-matsu clătină din cap, apoi, brusc, limpezindu-i-se mintea, faţa i se destinse într-un zâmbet plin de încântare. Totul n-a fost decât un vicleşug?

— Bineînţeles. Ascultă, toată lumea trebuia păcălită, *neh?* Zataki, toţi, până şi tu! Altfel iscoadele i-ar fi spus lui Ishido şi el s-ar fi pornit imediat asupra noastră şi nici un noroc pe acest pământ şi nici un zeii din cer n-ar fi putut opri dezastrul abătut asupra mea.

— Asta aşa e... o, stăpâne, iartă-mă. Sunt atât de prost. Merit să-mi pierd capul! Dar... dar cum e cu generalul Kiyoshio?

— El a spus că e vinovat de trădare. Eu n-am nevoie de generali trădători, ci doar de vasali supuşi.

— Dar de ce te-ai pornit asupra seniorului Sudara? De ce l-ai dezmoştenit?

— Pentru că aşa mi-e vrerea, spuse Toranaga răguşit.

— Da. Te rog, iartă-mă. Acesta este dreptul tău. Îmi cer iertare că m-am îndoit de tine.

— De ce să te iert, bătrân prieten, că ai fost tu însuţi? Mi-a fost de folos ca tu să faci ce ai făcut şi să spui ce ai spus. Acum am nevoie de tine mai mult ca oricând. Trebuie să am pe cineva pe care să mă pot bizui. De asta am încredere în

tine, dar trebuie să rămână o taină între noi doi.,

— O, stăpâne. Mă faci atât de fericit...

— Da, spuse Toranaga. Acesta e singurul lucru de care mă tem.

— Alteţă?

— Eşti comandant suprem. Numai tu poţi să zădărniceşti răzmeriţa prostească ce o să mocnească cât eu aştept. Am încredere în tine şi trebuie să am. Fiul meu nu-i poate ţine pe generali în frâu, deşi el nu şi-ar arăta niciodată pe chip bucuria acestei taine — dacă ar şti-o — dar faţa ta, bătrân prieten, ţi-e oglinda sufletului.

— Atunci lasă-mă să-mi iau viaţa după ce i-am potolit pe generali.

— Asta nu-mi ajută. *Tu* trebuie să-i ţii laolaltă în timpul aşa-zisei mele plecări, *neh?* Tu trebuie doar să-ţi păzeşti faţa şi somnul cum n-ai făcut-o niciodată până acum. Eşti singurul om de pe lume care ştie, eşti singurul în care trebuie să am încredere, *neh?*

— Iartă-mă pentru prostia mea. N-am să greşesc. Lămureşte-mă ce trebuie să fac.

— Spune-le generalilor mei adevărul: că tu m-ai convins să-ţi urmez sfatul, care e şi al lor, *neh?* Oficial poruncesc ca plecarea să-mi fie amânată cu şapte zile. Mai târziu am s-o amân din nou. Boala, de data asta. Tu eşti singurul care ştii.

— Apoi? Apoi are să fie Cer de Purpură?

— Nu cum a fost plănuit la început. Cer de Purpură a fost întotdeauna un ultim plan, *neh?*

— Da. Cum rămâne cu regimentul de muschete? Poate să-şi croiască drum prin munţi?

— În parte, dar nu tot drumul spre Kyoto.

— Pune să-l asasineze pe Zataki.

— Asta s-ar putea, dar Ishido şi aliaţii lui rămân totuşi de neînvins. Toranaga îi povesti ce spuseseră Omi, Yabu, Igurashi şi Buntaro în ziua cutremurului. La vremea aceea am poruncit Cer de Purpură tot ca un şiretlic, ca să-l zăpăcesc pe Ishido... şi am făcut ca unele vorbe spuse atunci să ajungă unde se cuvenea. Dar armata lui Ishido e încă de neînvins.

— Cum putem să-i dezbinăm? Ce zici de Kiyama şi

Onoshi?

— Nu, aceia sunt categoric împotriva mea. Toţi creştinii vor fi împotriva mea, în afara creştinului meu şi curând am să-l folosesc, pe el şi nava lui, exact cum e mai bine. Cel mai mult am nevoie de timp. Am aliaţi şi prieteni, neştiuţi de nimeni, în toată împărăţia şi dacă aş avea timp... Fiecare zi pe care o câştig îl slăbeşte pe Ishido tot mai mult. Acesta este planul meu de bătaie, fiecare zi de amânare este importantă. Ascultă, după ploi, Ishido o să vină asupra Kwanto-ului: or să atace deodată — Ikawa Jikkyu ca avangardă în sud, Zataki în nord. Îl ţinem în loc pe Jikkyu la Mishima, apoi ne retragem spre pasul Hakoné şi Odawara, unde ne organizăm rezistenţa finală, în nord îl vom opri pe Zataki în munţi, de-a lungul drumului Hosho-kaidō, undeva lângă Mikawa. E adevărat ce au spus Omi şi Igurashi: putem să respingem primul atac şi *n-are să mai fie* o altă invazie de mari proporţii. Luptăm şi aşteptăm în spatele munţilor noştri. Luptăm, amânăm şi aşteptăm şi apoi, când fructul e copt ca să fie cules — Cer de Purpură.

— Eheeei, fie ca ziua aceea să vină curând.

— Ascultă, bătrân prieten, numai tu poţi să-mi ţii generalii în frâu. Cu timpul de partea noastră şi având Kwanto-ul în siguranţă, putem să trecem cu bine prin primul atac şi apoi alianţele lui Ishido au să înceapă să se destrame. O dată ce o să se-ntâmple asta, viitorul lui Yaemon este asigurat şi testamentul lui *taikō* neatins.

— N-ai să iei singur puterea, Alteţă?

— Pentru ultima oară îţi spun: „Legea poate să supere dreapta judecată, dar aceasta nu trebuie niciodată să tulbure legea, pentru că altfel întreaga noastră societate are să se destrame ca un *tatami* vechi. Legea poate fi folosită să pună în încurcătură judecata, dar judecata, sub nici o formă, nu trebuie folosită să răstoarne legea.” Testamentul lui *taikō* este lege.

Hiro-matsu se înclină în semn de acceptare.

— Foarte bine, Alteţă. N-am s-o mai spun niciodată. Te rog să mă ierţi. Acum... Lăsă să i se vadă zâmbetul. Acum ce trebuie să fac?

— Prefă-te că m-ai convins să amân. Atâta numai, să-i ţii

pe toţi în pumnul tău de fier.

— Cât timp trebuie să mă prefac?

— Nu ştiu.

— N-am încredere în mine, Alteţă. S-ar putea să fac o greşeală fără să vreau. Cred că n-o să-mi pot ascunde bucuria de pe chip câteva zile. Cu permisiunea ta, „durerile" mele o să mă chinuie atât c-o să trebuiască să stau în pat, fără nici un vizitator, *neh?*

— Bine. Fă-o peste patru zile. Începi să dai semne de boală chiar de azi. N-o să-ţi fie greu, *neh?*

— Nu, Alteţă. Îmi pare rău. Mă bucur că bătălia începe anul ăsta. Următorul... poate că n-am să mai pot să-ţi fiu de folos.

— Prostii. Dar va fi anul acesta, fie că zic eu da sau nu. Peste şaisprezece zile voi pleca din Yedo către Osaka.

Până atunci îţi vei da în silă „aprobarea" şi ai să conduci marşul. Numai eu şi cu tine ştim c-o să mai fie alte amânări şi că, înainte cu mult de a ajunge la hotar, am să mă întorc la Yedo.

— Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine. Dacă n-ar trebui să rămân în viaţă ca să-ţi fiu de folos, n-aş mai putea trăi cu această ruşine.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, bătrân prieten. Dacă tu n-ai fi fost convins, Ishido şi Zataki ar fi întrezărit şiretlicul. O, bine că mi-am adus aminte, cum era Buntaro-san când l-ai văzut?

— Fierbea, Alteţă. O bătălie îi va cădea tocmai bine.

— A pomenit ceva despre înlocuirea mea ca senior?

— Dacă mi-ar fi spus asta mie, i-aş fi zburat capul!

— Am să te chem peste trei zile. Cere să mă vezi în fiecare zi, dar, până atunci, eu am să te refuz.

— Da, Alteţă. Bătrânul general se înclină cu umilinţă. Te rog să-l ierţi pe acest bătrân prost. Acum, ai dat iar vieţii mele un rost.

Plecă.

Toranaga scoase micul petic de hârtie din mânecă şi reciti cu mare mulţumire epistola de la mama lui. Cu posibilitatea ce se întrezărea ca drumul de nord să fie deschis, iar Ishido să fie trădat acolo, sorţii lui de izbândă

creşteau enorm. Duse mesajul deasupra lumânării. Hârtia se răsuci şi se făcu scrum. Mulţumit, făcu cenuşa pulbere. Cine va fi noul comandant suprem? se întrebă el.

*

* *

La prânz, Mariko traversă curtea exterioară a donjonului printre şirurile tăcute de străji, adâncite în gânduri, şi intră înăuntru. Secretarul lui Toranaga o aştepta într-una din anticamerele de la parter.

— Îmi cer iertare, doamnă Toda, c-am trimis după Domnia ta, spuse el fără viaţă.

— Plăcerea este de partea mea, Kawanabi-san.

Kawanabi era un samurai în vârstă, cu trăsături ascuţite şi cu capul ras. Cândva fusese preot budist. De ani de zile se îndeletnicea cu toată corespondenţa lui Toranaga. De felul lui era vesel şi plin de voie bună. Astăzi, ca mai toţi din castel, era foarte tulburat. Îi înmână un mic sul de hârtie.

— Poftiţi documentele de călătorie pentru Osaka, semnate, totul în ordine. Urmează să plecaţi mâine şi să ajungeţi acolo cât mai curând cu putinţă.

— Mulţumesc.

Propria-i voce îi sună lui Mariko firavă şi fără putere.

— Seniorul Toranaga spune că s-ar putea să aibă câteva mesaje pe care Domnia ta să le duci doamnei Kiritsubo şi doamnei Koto. De asemeni, mai sunt altele pentru generalul Ishido şi doamna Ochiba. Vi se vor da mâine în zori dacă... iertaţi-mă, dacă sunt gata. Mă voi ocupa să vă fie înmânate.

— Mulţumesc.

Din numeroasele suluri de hârtie stivuite cu grijă pe măsuţa joasă, Kawanabi alese un document oficial.

— Mi s-a poruncit să vi-l dau. Este feuda măritată a fiului Domniei tale, aşa cum a fost promisă de seniorul Toranaga. Zece mii de *koku* pe an. Este datat cu ultima zi a ultimei luni şi... uitaţi-l.

Ea-l primi, îl citi şi verifică sigiliile oficiale. Totul era în ordine. Dar nu-i aducea nici o fericire. Amândoi credeau că acum nu era mai mult decât o simplă hârtie. Dacă viaţa fiului ei va fi cruţată, el o să ajungă *ronin.*

— Mulţumesc. Te rog să-i mulţumeşti seniorului

Toranaga pentru cinstea pe care ne-o face. Mi se permite să-l văd înainte de a pleca?

— O, da. După ce plecaţi de aici, sunteţi rugată să mergeţi la nava barbarilor. Vi se cere să-l aşteptaţi acolo.

— Urmează... urmează să tălmăcesc?

— N-a spus. Eu aş crede că da, doamnă Toda. Secretarul trase cu coada ochiului spre o listă pe care o avea în mână. Căpitanul Yoshinaka a primit poruncă să conducă suita Domniei tale spre Osaka, dacă vă face plăcere.

— Aş fi onorată să mă aflu iar în grija lui. Mulţumesc. Pot să-ntreb cum se simte seniorul Toranaga?

— Pare destul de bine, dar pentru un om activ ca el să stea închis aşa zile în şir... Ce pot eu să spun? Îşi întinse mâinile neputincios. Îmi pare rău. Cel puţin astăzi l-a văzut pe seniorul Hiro-matsu şi a încuviinţat o amânare. De asemeni, a acceptat să se ocupe de alte lucruri... preţurile la orez trebuie fixate acum, în caz de recoltă proastă... Dar sunt atât de multe de făcut şi... totuşi el nu e el, doamnă Toda. Vremurile sunt cumplite, *neh?* Şi prevestirile sunt rele: prezicătorii spun că recolta o să fie un dezastru anul ăsta.

— Nu le dau nici o crezare... până nu vine timpul culesului.

— Înţelept, foarte înţelept, dar puţini dintre noi vor apuca vremea culesului. Eu o să plec cu el la Osaka. Kawanabi fu străbătut de un fior şi se aplecă în faţă nervos. Am auzit un zvon, c-a-nceput iar molima între Kyoto şi Osaka... ciuma. Să fie ăsta un alt semn ceresc că zeii îşi întorc faţa de la noi?

— Nu e-n firea dumitale, Kawanabi-san, să crezi în zvonuri sau în semne cereşti şi nici să le spui mai departe. Ştii ce gândeşte seniorul Toranaga despre asta.

— Ştiu. Îmi cer iertare. Dar, ei bine... nimeni nu pare în toate minţile în zilele astea, *neh?*

— Pesemne că zvonul nu este adevărat; eu mă rog să nu fie adevărat. Îşi alungă neliniştea. A fost hotărâtă noua dată a plecării?

— Am înţeles că seniorul Hiro-matsu a spus c-a fost amânată cu şapte zile. Sunt atât de bucuros că s-a întors comandantul nostru suprem şi că l-a convins... Aş vrea ca plecarea să fie amânată pentru totdeauna. Mai bine să

luptăm aici decât să fim dezonoraţi acolo, *neh?*

— Da, încuviinţă ea, ştiind că n-avea rost să se mai prefacă, pentru că asta era în mintea fiecăruia. Acum că seniorul Hiro-matsu s-a întors, poate că stăpânul nostru o să vadă că cea mai bună cale nu este capitularea.

— Doamnă, îţi spun ceva numai pentru urechile Domniei tale: seniorul Hiro-matsu... Se opri, îşi ridică privirile şi-şi aşternu un zâmbet pe chip. Yabu intră cu paşi mari în cameră, zornăindu-şi sabia. A, nobile Kasigi Yabu, ce plăcere să vă văd. Se înclină, la fel şi Mariko, urmă un schimb de amabilităţi, apoi spuse: Seniorul Toranaga vă aşteaptă, Alteţă. Vă rog, urcaţi imediat.

— Bine. Pentru ce vrea să mă vadă?

— Îmi pare rău, Alteţă, nu mi-a spus decât că vrea să vă vadă.

— Cum se simte?

Kawanabi şovăi.

— Nici o schimbare, Alteţă.

— În privinţa plecării, a fost hotărâtă o nouă dată?

— Am înţeles că va fi peste şapte zile.

— Poate că seniorul Hiro-matsu o s-o amâne şi mai mult, *neh?*

— Asta are să hotărască stăpânul nostru, Alteţă.

— Bineînţeles.

Yabu ieşi.

— Ce spuneaţi despre seniorul Hiro-matsu?

— Numai pentru urechile dumneavoastră, doamnă, dat fiind că Buntaro-san nu este aici, şopti secretarul. Când bătrânul Pumn de Fier a ieşit de la seniorul Toranaga, a trebuit să se odihnească aproape un ceas. Avea dureri foarte mari, doamnă.

— O! Ar fi îngrozitor dacă i s-ar întâmplă acum ceva!

— Da. Fără el o să fie revoltă, *neh?* Amânarea asta nu rezolvă nimic, nu? Nu este decât un armistiţiu. Mă tem... mă tem că adevăratul necaz este altul: de când seniorul Sudara i-a fost secundant generalului Kiyoshio, de fiecare dată când este pomenit numele seniorului Sudara, stăpânul nostru se face foc şi pară... Numai seniorul Hiro-matsu l-a convins să amâne şi acesta e singurul lucru care... Lacrimile începură

să curgă pe obrajii secretarului. Ce se-ntâmplă, doamnă? Şi-a pierdut autoritatea, *neh?*

— Nu, spuse ea ferm, fără s-o mai creadă nici ea. Sunt sigură că totul o să fie în ordine. Mulţumesc pentru că mi-ai spus. Am să-ncerc să-l văd pe seniorul Hiro-matsu înainte de a pleca.

— Mergi cu Dumnezeu, doamnă.

Ea fu surprinsă.

— N-am ştiut că eşti creştin, Kawanabi-san.

— Nu sunt, doamnă, dar ştiu c-aşa se obişnuieşte la voi.

Ieşi afară, în soare, foarte îngrijorată în privinţa lui Hiro-matsu şi, în acelaşi timp, binecuvântându-l pe Dumnezeu că aşteptarea ei luase sfârşit şi că mâine avea să scape. Se îndreptă spre palanchin şi suita care o aştepta.

— A, doamnă Toda, spuse Gyoko, ieşind de la umbră şi tăindu-i calea.

— A, bună dimineaţa, Gyoko-san, ce plăcere să te văd. Sper că eşti bine, nu? spuse ea cu amabilitate, cuprinsă brusc de un fior de gheaţă.

— Mi-e teamă că nu sunt bine deloc, îmi pare rău. Sunt atât de necăjită. Se pare că nu mai suntem în graţiile stăpânului nostru. Eu şi Kiku-san. De când am ajuns aici, suntem ţinute într-un han împuţit de mâna a treia.

— O, îmi pare rău. Sunt sigură că trebuie să fie vreo greşeală.

— O, da, o greşeală. Cu siguranţă, aşa nădăjduiesc, doamnă. Astăzi, în sfârşit, mi s-a dat permisiunea să vin la castel şi, în sfârşit, există un răspuns la cererea mea de a-l vedea pe Măritul Stăpân. Voi fi lăsată să mă înclin iar în faţa Luminăţiei sale... astăzi, ceva mai târziu. Gyoko îi zâmbi făţarnic. Am auzit că şi Domnia ta vii să-l vezi pe domnul secretar, aşa că m-am gândit să te aştept să-ţi dau bineţe. Sper să nu vă fie cu supărare.

— Mă bucur că te văd, Gyoko-san. V-aş fi vizitat, pe dumneata şi pe Kiku, sau v-aş fi invitat pe amândouă să-mi faceţi o vizită, dar, din păcate, n-a fost cu putinţă.

— Da... e atât de trist. Trăim vremuri grele. Grele pentru nobili. Grele pentru ţărani. Biata Kiku-san e aproape bolnavă de supărare că nu mai e-n graţiile stăpânului nostru.

— Sunt sigură că nu-i aşa, Gyoko-san. El, seniorul Toranaga, are multe necazuri care-i dau bătaie de cap, *neh?*

— Adevărat... adevărat. N-am putea să luăm acum un ceai, doamnă Toda? Mi-aţi face o mare cinste dacă mi-aţi permite să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă.

— O, îmi pare rău, dar mi s-a poruncit să merg cu treburi oficiale. Altfel aş fi fost onorată.

— A, da, trebuie să mergeţi acum la nava lui Anjin-san. O, am uitat, îmi pare rău. Ce face Anjin-san?

— Cred că e bine, spuse Mariko furioasă că Gyoko era la curent cu treburile ei personale. Nu l-am văzut decât o dată de când am venit şi atunci doar pentru câteva clipe.

— E un bărbat interesant. Da, foarte. E trist să nu-ţi vezi prietenii, *neh?*

Amândouă femeile erau numai zâmbete, cu glasuri politicoase şi indiferente, amândouă luând aminte la samuraii neliniştiţi, care le urmăreau şi le ascultau.

— Am auzit că Anjin-san şi-a vizitat prietenii, echipajul. Cum i-a găsit?

— Nu mi-a spus nimic, Gyoko-san. Cum ţi-am zis, nu l-am văzut decât pentru o clipă. Îmi pare rău, dar trebuie să plec...

— E trist să nu-ţi vezi prietenii. Poate c-aş putea să vă spun câte ceva despre ei. De pildă, că locuiesc într-un sat *eta.*

— Poftim?

— Da. Se pare că prietenii lui au cerut permisiunea să locuiască acolo, plăcându-le mai mult decât în cartierele civilizate. Curios, *neh?* Nu ca Anjin-san, care e diferit. Se zvoneşte că ei se simt ca acasă în satul *eta.* Curios, *neh...*

Mariko îşi aminti cât de ciudat fusese Anjin-san în ziua aceea, pe trepte. Asta e explicaţia, gândi ea. *Eta!* Doamne, bietul om! Cât de ruşine trebuie să-i fi fost!

— Iartă-mă, Gyoko-san, ce-ai zis?

— Doar că e curios că Anjin-san e atât de diferit de ceilalţi.

— Cum sunt ei? I-ai văzut? Pe ceilalţi?

— Nu, doamnă. Eu n-am de ce să mă duc acolo. Ce legătură să am eu cu ei? Sau cu *eta?* Trebuie să mă gândesc

la clienţii mei şi la Kiku-san. Şi la fiul meu.

— A, da, fiul tău.

Sub umbrelă, chipul lui Gyoko se întristă, dar ochii-i rămaseră de un maro închis, asemeni chimonoului.

— Te rog să mă ierţi, dar bănui că Domnia ta n-ai cunoştinţă de ce am ieşit din graţiile seniorului Toranaga?

— Nu. Sunt sigură că e o greşeală. Contractul a fost încheiat, *neh?* Conform înţelegerii?

— O, da, mulţumesc. Am o scrisoare de credit pentru neguţătorii de orez din Mishima, plătibilă la cerere. Mai puţin suma pe care am stabilit-o. Dar banii mi-au şi ieşit din minte. Ce contează banii când ai pierdut bunăvoinţa patronului tău, oricine ar fi el. *Neh?*

— Sunt sigură că ai rămas în graţiile lui.

— Ah, graţii! Eram îngrijorată şi pentru bunăvoinţa Domniei tale, doamnă Toda.

— Totdeauna te-ai bucurat de bunăvoinţa şi de prietenia mea, Gyoko-san. Poate, c-o să putem discuta altădată, acum trebuie să plec, îmi pare rău..

— O, da, ce amabilă sunteţi. Mi-ar face plăcere. Când Mariko dădu să plece, Gyoko adăugă pe vocea ei cea mai mieroasă: Dar o să ai Domnia ta timp? Mâine pleci, *neh*? La Osaka?

Mariko simţi brusc fiori de gheaţă în piept când capcana se închise.

— Ceva nu e-n ordine, doamnă?

— Nu... nu, Gyoko-san. Ţi-ar... diseară, la Ora Câinelui... ţi-ar conveni?

— Sunteţi prea amabilă, doamnă. O, da, de vreme ce urmează să-l vedeţi acum pe stăpânul nostru, înaintea mea, n-aţi vrea să puneţi o vorbă bună pentru noi? Avem nevoie de o asemenea mică favoare. *Neh?*

— Aş fi bucuroasă s-o fac. Mariko se gândi o clipă. Unele favoruri pot fi cerute, dar, cu toate acestea, nu sunt şi acordate.

Gyoko înţepeni uşor.

— A! Domnia ta i-ai cerut... i-ai cerut deja să ne acorde o favoare?

— Bineînţeles, de ce nu? Mariko spuse cu grijă: Nu este

Kiku-san favorita? Şi dumneata nu-i eşti un vasal credincios? În trecut nu ţi s-au acordat favoruri?

— Cererile mele sunt întotdeauna atât de neînsemnate. Tot ce am spus mai-nainte rămâne în picioare, doamnă. Poate chiar mai mult.

— Despre câinii hămesiţi?

— Despre urechi lungi şi limbi ascuţite.

— A, da, şi secretele...

— Aş putea fi mulţumită atât de uşor. Bunăvoinţa stăpânului meu şi a doamnei mele, nu cer mult, *neh?*

— Nu. Dacă se iveşte vreun prilej... nu pot promite nimic.

— Pe diseară, doamnă.

Se înclinară una spre cealaltă. Nici un samurai nu pricepuse mare lucru din vorbele lor. Mariko intră în palanchin cu şi mai multe plecăciuni, spre a ascunde tremurul ce o copleşea, şi cortegiul porni. Gyoko rămase uitându-se lung după ea.

— Tu, femeie, îi spuse tăios un samurai tânăr, trecând pe lângă ea. Ce aştepţi? Du-te şi vezi-ţi de treburi!

— Ha! spuse Gyoko dispreţuitor, spre hazul celorlalţi. Femeie, zici? Dacă mi-aş pune mintea să-ţi găsesc socoteala s-ar putea să am mare bătaie de cap, chiar dacă nu eşti destul de copt ca să-ţi fi dat tuleiele!

Ceilalţi râseră. Cu o aruncare semeaţă din cap. Gyoko îşi văzu fără teamă de drum.

*

* *

— Bună, spuse Blackthorne.

— Bună ziua, Anjin-san. Pari fericit!

— Mulţumesc. Asta-i pentru că văd o doamnă atât de încântătoare, *neh?*

— A, mulţumesc, răspunse Mariko. Cum e nava?

— Clasa întâi. N-ai vrea să vii la bord? Mi-ar plăcea să ţi-o arăt.

— E permis? Mi s-a poruncit să vin aici să-l întâlnesc pe seniorul Toranaga.

— Da. Toţi îl aşteptăm. Blackthorne se întoarse şi-i vorbi samuraiului de rang superior de la debarcader. Căpitane, eu duc doamna Toda acolo. Arăt nava. Când soseşte seniorul

Toranaga, tu chemi, *neh?*

— Cum doreşti, Anjin-san.

Blackthorne porni urmat de Mariko. Barierele erau înţesate de samurai, iar paza de ţărm şi de punte era mai puternică decât oricând. Urcă mai întâi pe dunetă.

— Asta este a mea, numai a mea, spuse el cu mândrie.

— E vreunul din echipajul tău aici?

— Nu, nici unul. Astăzi nu, Mariko-san. Îi arătă totul cât putu de repede, apoi o conduse jos. Aceasta este cabina principală.

Hublourile din pupa dădeau spre plajă. El închise uşa. Acum erau complet singuri.

— Asta e cabina ta? întrebă ea.

El clătină din cap, învăluind-o cu privirea. Ea i se ghemui în braţe şi el o strânse la piept.

— O, ce dor mi-a fost de tine.

— Şi mie mi-a fost dor...

— Am atâtea să-ţi spun şi să te-ntreb, zise el.

— Eu n-am nimic să-ţi spun. Decât că te iubesc din toată inima. Ea-i tremura în braţe, încercând să-şi alunge groaza că Gyoko sau altcineva i-ar putea da în vileag. Mă tem atât de mult pentru tine.

— Nu-ţi fie teamă, Mariko, scumpa mea. Totul are să fie bine.

— Şi eu îmi spun la fel, dar azi mi-e cu neputinţă să accept *karma* şi voia Domnului.

— Ai fost atât de rece în ultima vreme.

— Acesta e Yedo, iubitule. Şi suntem dincolo de Primul Pod.

— *A fost* din pricina lui Buntaro-san. Nu-i aşa?

— Da, spuse ea simplu. Din cauza lui şi a hotărârii lui Toranaga de a capitula. Este o ruşine fără noimă... N-am crezut niciodată c-am să spun asta vreodată cu voce tare, dar trebuie s-o spun. Îmi pare rău.

Se ghemui mai strâns în braţele lui ocrotitoare.

— Când se va duce la Osaka, se va sfârşi şi cu tine?

— Da. Clanul Toda e prea puternic şi important. În orice caz, eu n-o să fiu lăsată în viaţă.

— Atunci trebuie să vii cu mine. O să scăpăm. O să...

— Îmi pare rău, dar nu există nici o scăpare.

— Doar dacă o îngăduie Toranaga, *neh?*

— De ce ar face-o?

Blackthorne îi povesti repede ce-i spusese lui Toranaga, dar nu şi că o ceruse de nevastă.

— Ştiu că-i pot forţa pe preoţi să-l aducă pe Kiyama sau pe Onoshi de partea lui, dacă mă lasă să iau Corabia Neagră din anul *ăsta,* termină el emoţionat, şi ştiu c-o pot face!

— Da, spuse ea bucuroasă pentru biserică, fiindcă-l ţinea în loc hotărârea lui Toranaga. Cercetă iar logica planului său şi-l găsi fără cusur. Ar trebui să reuşească, Anjin-san. Acum, că Harima este duşman, n-ar mai fi nici un motiv pentru care Toranaga-sama să nu poruncească un atac, dacă porneşte războiul şi nu se predă.

— Dacă seniorul Kiyama, sau seniorul Onoshi, sau amândoi i se alătură, asta n-ar face să se-ncline balanţa de partea lui?

— Da, spuse ea. Dacă i se alătură Zataki şi dacă va avea vreme. Ea îi explicase importanţa strategică a controlului pe care-l avea Zataki asupra drumului de nord. Dar Zataki îi este potrivnic lui Toranaga-sama.

— Ascultă, eu pot să-i strâng cu uşa pe preoţi. Iartă-mă, dar ei *sunt* duşmanii mei, cu toate că sunt preoţii tăi. Pot să-i ţin în frâu în numele lui şi al meu. Vrei să mă sprijini să-l ajut?

Ea-şi ridică privirile spre el.

— Cum?

— Ajută-mă să-l înduplec să mă lase să încerc şi convinge-l să-şi amâne plecarea la Osaka.

Se auziră zgomote de cai şi voci la debarcader. Se îndreptară uimiţi spre hublouri. Samuraii dădeau la o parte una din bariere. În locul rămas gol îşi făcu apariţia părintele Alvito dând pinteni calului.

— Ce vrea? mormăi Blackthorne mâniat.

Îl văzură pe preot cum descălecă, scoate o hârtie făcută sul din mânecă şi i-o dă samuraiului de rang superior. Omul o citi. Alvito îşi ridică privirile spre navă.

— Orice o fi, e ceva oficial, spuse ea încet.

— Ascultă, Mariko-san, eu nu sunt împotriva bisericii.

Biserica nu e rea, preoţii sunt răi. Şi nu toţi. Alvito nu e, deşi e fanatic. Jur că iezuiţii se vor pleca în faţa seniorului Toranaga dacă le iau Corabia Neagră şi o ameninţ pe cea de anul viitor, pentru că ei au nevoie de bani. Spania şi Portugalia vor bani. Toranaga e mai important. Vrei să mă ajuţi?

— Da, am să te ajut, Anjin-san. Dar, te rog, iartă-mă, nu pot să trădez biserica.

— Tot ce-ţi cer e să vorbeşti cu Toranaga, sau să mă ajuţi s-o fac eu, dacă crezi că e mai bine.

În depărtare se auzi un corn de vânătoare. Priviră iar pe hublouri. Toţi ochii erau aţintiţi spre apus. Din direcţia castelului se apropia capul coloanei de samurai, care înconjurau o lectică cu perdeluţe trase.

Uşa cabinei se deschise.

— Anjin-san, te rog, vino acum, spuse samuraiul.

Blackthorne urcă pe punte, urmat de Mariko, apoi coborî pe debarcader. Înclină din cap către Alvito, politicos şi rece. Preotul îi răspunse la fel de glacial.

Cu Mariko, Alvito fu mai amabil.

— Bună, Mariko-san. Sunt bucuros că te văd.

— Mulţumesc, părinte, spuse ea, plecându-se adânc.

— Dumnezeu să te binecuvânteze. Făcu semnul crucii asupra ei. *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

— Mulţumesc, părinte.

Alvito îşi aruncă privirea spre Blackthorne.

— Deci, pilotule, ce-ţi face nava?

— Sunt sigur că ştii.

— Da, ştiu. Alvito privi spre *Erasmus* cu faţa încordată. Dumnezeu s-o blesteme pe ea şi pe cei care navighează în ea, dacă e folosită împotriva credinţei şi a Portugaliei.

— Pentru asta ai venit aici? Să împroşti şi mai mult venin?

— Nu, pilotule, spuse Alvito. Am fost chemat aici ca să-l întâlnesc pe seniorul Toranaga. Găsesc prezenţa ta la fel de supărătoare cât o găseşti şi tu pe a mea.

— Prezenţa ta nu e supărătoare, părinte. Doar răul pe care-l aduci cu tine.

Alvito se-nroşi şi Mariko spuse repede:

— Vă rog. Nu e bine să vă certaţi astfel în văzul lumii. Vă rog pe amândoi să fiţi mai atenţi!

— Da. Te rog, iartă-mă. Îmi cer scuze, Mariko-san.

Părintele Alvito se întoarse şi privi lectica cu perdeluţe ce trecea bariera, cu fanionul lui Toranaga fluturând în vânt, precedată şi urmată de samurai în uniformă, înconjuraţi de un alt grup răsfirat şi pestriţ de samurai.

Palanchinul se opri. Perdelele fură trase. Yabu păşi afară. Toţi erau uimiţi. Oricum, se înclinară. Yabu le întoarse salutul arogant.

— A, Anjin-san, spuse Yabu. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, Alteţă. Dar Domnia ta?

— Bine, mulţumesc. Seniorul Toranaga este bolnav. Mi-a cerut să vin în locul lui. Înţelegi?

— Da, înţeleg, răspunse Blackthorne, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Îmi pare rău seniorul Toranaga bolnav.

Yabu ridică din umeri, o salută pe Mariko politicos, se prefăcu că nu-l vede pe Alvito şi cercetă pentru o clipă nava. Când se întoarse spre Blackthorne, zâmbetu-i era crispat.

— *So desu,* Anjin-san. Nava ta e cu totul alta faţă de ultima oară când ţi-am văzut-o, *neh?* Da, nava e alta, totul e deosebit, chiar şi lumea noastră e alta! *Neh?*

— Îmi pare rău, nu înţeleg, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar cuvintele voastre foarte repede. Cum... Blackthorne începu formula-i obişnuită, dar Yabu îl întrerupse gutural:

— Mariko-san, te rog tălmăceşte-i.

Ea făcu întocmai.

Blackthorne încuviinţă din cap şi spuse rar:

— Da, alta, Yabu-sama.

— Da, foarte diferit, tu nu mai eşti barbar, ci samurai, la fel şi nava ta, *neh*?

Blackthorne observă zâmbetul de pe buzele lui groase, ţinuta lui bătăioasă, şi brusc se revăzu înapoi în Anjiro, în genunchi pe plajă, îl văzu pe Croocq în cazan, auzi urletele lui Pieterzoon, simţi din nou în nări duhoarea din groapă... Parcă auzi un glas strigându-i: Totul e atât de fără rost, toată suferinţa, groaza, Pieterzoon, Spillbergen, Maetsukker, închisoarea, *eta* şi situaţia fără ieşire în care sunteţi şi toate

sunt numai din vina ta!

— Te simţi bine, Anjin-san? întrebă Mariko, neliniştită de căutătura din ochii lui.

— Poftim? O... o, da. Da, mi-e bine.

— Ce e cu el? spuse Yabu.

Blackthorne îşi scutură capul, încercând să-şi îndepărteze supărarea şi ura de pe chip.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Sunt... sunt... nu e nimic. Capul doare... nu dormit. Îmi pare rău. Îşi pironi din nou privirile în ochii lui Yabu, sperând că-şi mascase scăparea periculoasă. Îmi pare rău Toranaga-sama bolnav... sper nu necazuri, Yabu-sama.

— Nu, nici un necaz. Yabu gândea: Da, necazuri, tu nu eşti altceva decât un mare necaz, eu n-am avut altceva decât necazuri de când ai venit tu cu nava ta împuţită pe ţărmurile mele. Izu s-a dus, armele s-au dus, onoarea s-a dus şi acum o să-mi pierd capul din pricina unui laş. Nici un necaz, Anjin-san, spuse el binevoitor. Toranaga-sama mi-a cerut să-ţi predau vasalii, aşa cum ţi-a făgăduit. Ochii lui se opriră asupra lui Alvito. Deci, Tsukku-san! De ce eşti duşmanul lui Toranaga-sama?

— Nu sunt, Kasigi Yabu-sama.

— *Daimyo*-ii tăi creştini sunt, *neh?*

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar noi nu suntem decât preoţi, noi nu suntem răspunzători pentru părerile politice ale acelor ce preamăresc adevărata credinţă, nici nu avem vreo putere asupra acelor *daimyo* care...

— *Adevărata credinţă* a acestui Pământ al Zeilor este *shinto,* laolaltă cu *tao* şi *Calea lui Buddha!*

Alvito nu răspunse. Yabu se întoarse dispreţuitor şi dădu scurt un ordin. Grupul de samurai zdrenţăroşi începu să se alinieze în faţa navei. Nici unul nu era înarmat. Câţiva aveau mâinile legate.

Alvito făcu un pas în faţă şi se înclină.

— Poate că pe mine mă veţi scuza, Alteţă. Eu urma să-l văd pe seniorul Toranaga. Cum înălţimea sa nu vine...

— Seniorul Toranaga a vrut să fii aici ca să tălmăceşti pentru el şi Anjin-san, îl întrerupse Yabu, cu bună ştiinţă nepoliticos, aşa cum îi spusese Toranaga să facă. Da, să

tălmăceşti aşa cum numai tu poţi s-o faci, atât de inteligent, direct şi imediat, *neh*? Bineînţeles că, înainte de a pleca, n-ai nimic împotrivă să faci pentru mine ce a cerut seniorul Toranaga.

— Nu, bineînţeles că nu, Alteţă.

— Bine. Mariko-san! Seniorul Toranaga cere ca tu să urmăreşti ca răspunsurile lui Anjin-san să fie tălmăcite tot pe-atât de limpede.

Alvito se-nroşi, dar îşi păstră cumpătul.

— Da, Alteţă, spuse Mariko, urându-l pe Yabu.

Yabu dădu scurt un alt ordin. Doi samurai se duseră la lectică şi se întoarseră cu casa de bani de pe navă, cărând-o anevoie, fiecare de câte o parte.

— Tsukku-san, acum ai să-ncepi: ascultă, Anjin-san, mai întâi, seniorul Toranaga m-a rugat să-ţi dau înapoi asta. E proprietatea ta, *neh?* Deschide-o, porunci el samuraiului. Cutia era plină-ochi cu monezi de argint. E aşa cum a fost luată de pe navă.

— Mulţumesc.

Blackthorne cu greu îşi putea crede ochilor, pentru că astfel putea să-şi cumpere cel mai bun echipaj, şi cu bani peşin.

— Trebuie pusă în trezoreria navei.

— Da, bineînţeles.

Yabu făcu semn cu mâna samurailor s-o ducă la bord. Apoi, spre furia crescândă a lui Alvito care-şi continua tălmăcirea aproape simultană, Yabu spuse:

— Mai departe, seniorul Toranaga zice că eşti liber să pleci sau să rămâi. Cât te afli pe pământul nostru eşti samurai, *hatamoto* şi eşti sub legea samurailor. Pe mare, dincolo de ţărmurile noastre, rămâi aşa cum ai fost înainte de a veni aici şi eşti sub puterea legilor barbare. Ţi se acordă dreptul pe viaţă să ancorezi în orice port aflat sub stăpânirea seniorului Toranaga, fără să fii cercetat de autorităţile-portuare. Şi, în sfârşit, aceşti două sute de oameni sunt vasalii tăi. Mi-a cerut să ţi-i predau în mod oficial, cu arme, aşa cum a promis.

— Pot să plec când şi cum doresc? întrebă neîncrezător Blackthorne.

— Da, Anjin-san, poţi să pleci aşa cum a încuviinţat seniorul Toranaga.

Blackthorne se uită la Mariko, dar ea-i ocoli privirea, aşa că el se întoarse iar spre Yabu.

— Aş putea să plec mâine?

— Da, dacă doreşti. Yabu adăugă: în legătură cu aceşti oameni, toţi sunt *ronini.* Toţi sunt din provinciile din nord. Toţi au încuviinţat să-ţi jure credinţă veşnică, ţie şi seminţiei tale. Toţi sunt buni războinici. Nici unul n-a făcut vreo crimă, care să poată fi dovedită. Toţi au ajuns *ronini* pentru că seniorii lor au fost omorâţi, au murit sau au fost maziliţi. Mulţi au luptat pe nave împotriva unor duşmani ca *wako.* Yabu zâmbi în felul lui răutăcios. Unii s-ar putea să fi fost *wako.* Tu înţelegi cuvântul *wako?*

— Da, Alteţă.

— Cei legaţi sunt, pesemne, tâlhari sau *wako.* Au venit în grup şi s-au oferit să te slujească cu vitejie în schimbul iertării crimelor din trecut. Au jurat în faţa seniorului Noboru — care ţi-a ales toţi aceşti oameni din porunca seniorului Toranaga — că n-au făptuit nici o fărădelege împotriva seniorului Toranaga, nici împotriva vreunuia din samuraii săi. Poţi să-i primeşti pe fiecare în parte, sau în grup, sau să-i respingi. Înţelegi?

— Pot să refuz vreunul din ei?

— De ce ai face-o? întrebă Yabu. Seniorul Noboru i-a ales cu grijă.

— Bineînţeles, iertaţi-mă, spuse Blackthorne cu un aer obosit, conştient de proasta dispoziţie crescândă a *daimyo*-ului. Înţeleg, dar ce se va întâmplă cu cei care sunt legaţi, dacă eu nu-i vreau?

— Li se vor tăia capetele. Bineînţeles. Dar ce are una cu alta?

— Nimic. Iertaţi-mă.

— Urmează-mă.

Yabu se îndreptă ţanţoş spre lectică.

Blackthorne aruncă o privire spre Mariko.

— Pot *să plec.* Ai auzit!

— Da.

— Asta înseamnă… E aproape ca un vis. El a zis…

— Anjin-san!

Ascultător, Blackthorne plecă grăbit după Yabu. Lectica servea acum drept podium. Un slujbaş aşezase pe ea o masă joasă, pe care erau hârtii făcute sul. Ceva mai departe, samuraii păzeau o grămadă de săbii scurte şi lungi, suliţe, scuturi, barde, arcuri şi săgeţi pe care hamalii le descărcau de pe cai. Yabu îi făcu semn lui Blackthorne să se aşeze lângă el, Alvito chiar în faţa lui şi Mariko de cealaltă parte. Slujbaşul începu să strige numele. Fiecare bărbat păşea în faţă, se înclina ceremonios, spunea cum îl cheamă şi din ce neam se trage, jura credinţă, îşi semna sulul de hârtie şi-l pecetluia cu o picătură de sânge din înţepătura pe care slujbaşul i-o făcea în deget conform ritualului. Fiecare îngenunchea pentru ultima oară în faţa lui Blackthorne, apoi se ridica şi se grăbea spre armurier. Mai întâi i se înmâna sabia pentru ucidere, apoi cea scurtă. Fiecare primea cele două săbii cu o plecăciune şi le cerceta cu de-amănuntul, exprimându-şi mândria privind calitatea lor şi le punea la cingătoare cu o bucurie sălbatică. Apoi i se dădeau alte arme şi un scut. Când bărbaţii îşi luau noile lucruri, complet înarmaţi acum, din nou samurai, încetând a mai fi *ronini,* arătau mai puternici şi mai băţoşi, şi păreau chiar mai fioroşi.

Ultimii fură cei treizeci de *ronini* legaţi. Blackthorne insistă ca el însuşi să taie legăturile fiecăruia. Rând pe rând jurară supunere cum făcuseră toţi ceilalţi: „Jur pe cinstea mea de samurai că duşmanii tăi sunt şi duşmanii mei şi jur supunere deplină”.

După ce jura, fiecare îşi lua armele.

Yabu strigă:

— Uraga-noh-Tadamasa!

Bărbatul păşi în faţă. Alvito fu cuprins de amărăciune. Uraga — fratele Joseph — stătuse neobservat printre samuraii grupaţi prin apropiere. Era neînarmat şi purta un chimonou simplu şi o pălărie de bambus. Yabu surâse mândru, văzând tulburarea lui Alvito, şi se întoarse spre Blackthorne.

— Anjin-san. Acesta e samuraiul Uraga-noh-Tadamasa, acum *ronin.* Îl recunoşti? Înţelegi „recunoşti”?

— Da, înţeleg. Da, recunosc.

— Bun. Cândva a fost preot creştin, *neh*?

— Da.

— Acum nu. Înţelegi? Acum *ronin.*

— Înţeleg, Yabu-sama.

Yabu îl privi pe Alvito. Alvito se uita fix la apostat, care-l privea, la rândul lui, cu ură.

— A, Tsukku-san, îl recunoşti şi tu?

— Da, îl recunosc, Alteţă.

— Eşti gata să tălmăceşti iar, sau nu mai ai chef s-o faci?

— Vă rog continuaţi, Alteţă.

— Bun. Yabu flutură o mână spre Uraga. Ascultă, Anjin-san, seniorul Toranaga îţi dă acest bărbat, dacă-l vrei. Cândva a fost preot creştin, novice. Acum nu mai e. Acum s-a lepădat de zeul străin neadevărat şi s-a întors la credinţa cea adevărată, *shinto,* şi... Se opri, la fel şi părintele. Ai spus exact, Tsukku-san? *Credinţa cea adevărată, shinto?*

Preotul nu răspunse. Dădu drumul aerului din piept, apoi tălmăci exact, adăugind:

— Asta e ce a spus *el,* Anjin-san, Dumnezeu să-l ierte.

Mariko lăsă vorbele preotului să treacă fără să spună nimic, urându-l şi mai mult pe Yabu, promiţându-şi să se răzbune într-o zi, cât de curând.

Yabu îi privi, apoi continuă:

— Deci, Uraga-san e un fost creştin. Acum e gata să-ţi slujească. El ştie să vorbească limba barbară şi limba preoţilor şi a fost unul din cei patru tineri samurai trimişi pe pământurile voastre. Se spune că el chiar l-a întâlnit pe mai marele tuturor creştinilor, dar acum îi urăşte pe toţi, ca şi tine, *neh*? Yabu îl urmărea pe Alvito, zădărându-l, ochii zburându-i de la el la Mariko, care asculta tot atât de atentă. Anjin-san, îi urăşti pe creştini, *neh?*

— Mai toţi catolicii sunt duşmanii mei, da, răspunse el, complet conştient de Mariko, rămasă cu privirea aţintită-n gol. Spania şi Portugalia sunt duşmanii ţării mele, da.

— Creştinii sunt şi duşmanii noştri. Nu, Tsukku-san?

— Nu, Alteţă. Creştinismul îţi dă cheia vieţii veşnice.

— Aşa-i, Uraga-san? spuse Yabu.

Uraga îşi clătină capul. Vocea-i era aspră:

— Eu nu mai gândesc aşa, Alteţă. Nu.

— Spune-i lui Anjin-san.

— *Senhor* Anjin-san, spuse Uraga cu un accent dur, dar cuvintele portugheze erau corecte şi uşor de înţeles. Eu nu cred că acest catolicism e lacătul... iertaţi-mă, e cheia spre nemurire.

— Da, spuse Blackthorne. Şi eu zic la fel.

— Bun, continuă Yabu. Deci, seniorul Toranaga îţi oferă acest *ronin,* Anjin-san. E renegat, dar dintr-o familie bună de samurai. Uraga jură, dacă-l vei accepta, că va fi secretarul şi tălmaciul tău şi va face orice doreşti. Va trebui să-i dai săbii. Mai ai altceva, Uraga? Spune-i.

— *Senhor,* vă rog să mă iertaţi. Mai întâi... Uraga îşi scoase pălăria. Părul-i era tuns scurt şi căpăţâna rasă după moda samurailor, dar nu avea coada în creştet. Mai întâi, mi-e ruşine că părul nu mi-e corect pieptănat şi că nu am nici un moţ în creştet, cum ar trebui să aibă un samurai, dar părul o să-mi crească. Îşi puse pălăria înapoi pe cap. Îi spuse lui Yabu ce zisese, iar *roninii* care erau în preajmă şi-l puteau auzi ascultau şi ei atenţi în timp ce el continua: în al doilea rând, vă rog mult să mă scuzaţi, dar eu nu ştiu să mânuiesc săbiile, de altfel, nu ştiu să folosesc nici o armă. N-am... n-am fost niciodată instruit pentru asta, dar am să învăţ. Vă rog să mă scuzaţi pentru ruşinea asta. Vă jur supunere absolută şi vă rog să mă primiţi...

Sudoarea i se prelingea pe faţă şi pe spinare.

Blackthorne spuse înţelegător:

— *Shigata ga nai, neh? Ukeru anatawa desu,* Uragasan. Ce contează? Te primesc, Uraga-san.

Uraga se înclină, apoi îi explică lui Yabu ce spusese. Nimeni nu râse. În afară de Yabu. Dar râsul lui fu brusc întrerupt de cearta iscată între ultimii doi *ronini* pentru alegerea săbiilor rămase.

— Voi doi, gura! spuse el.

Amândoi bărbaţii se întoarseră şi unul rosti pe un ton dur:

— Dumneata nu eşti stăpânul meu! De ce nu vorbeşti politicos? Spune „vă rog” sau”tăceţi.”

Imediat Yabu sări în picioare şi ţâşni cu sabia ridicată

spre *roninul* care-l ofensase. Oamenii se-mprăştiară şi *roninul* fugi. Lângă marginea debarcaderului omul îşi smulse sabia şi se întoarse brusc să atace cu un strigăt diabolic de luptă. Pe loc toţi prietenii lui năvăliră să-l salveze, cu săbiile pregătite, şi Yabu fu încercuit. Bărbatul atacă. Yabu evită o lovitură violentă de sabie, atacă şi el şi dădu greş, în timp ce grupul se năpusti să-l omoare. Samuraii lui Toranaga ţâşniră prea târziu, ştiind că Yabu era acum un om mort.

— *Staţi!* strigă Blackthorne în japoneză. Toţi îngheţară de puterea vocii lui. *Mergeţi acolo!* Arătă spre locul unde fuseseră aliniaţi înainte. *Acum! Ordin!*

Pentru o clipă toţi oamenii de pe debarcader rămaseră pe loc. Apoi începură să se mişte. Vraja se risipi. Yabu se repezi la bărbatul care-l insultase. *Roninul* sări înapoi, făcu un pas în lături cu sabia ţinută zdravăn cu ambele mâini deasupra capului, aşteptând neînfricat următorul atac. Prietenii lui şovăiră.

— *Mergeţi acolo! Acum! Ordin!*

Fără tragere de inimă, dar supuşi, ceilalţi oameni băturăn retragere şi-şi băgară săbiile-n teacă. Yabu şi omul se roteau încet unul în jurul celuilalt.

— Tu, strigă Blackthorne. Stai! Sabia jos! *Eu poruncesc!*

Omul rămase cu ochii furioşi pironiţi asupra lui Yabu, dar auzi ordinul şi-şi umezi buzele. Se prefăcu că atacă pe stânga, apoi pe dreapta. Yabu se retrase şi omu-i scăpă printre degete, ţâşni lângă Blackthorne şi-şi puse sabia jos, în faţa lui.

— Mă supun, Anjin-san. Eu nu l-am atacat.

Cum Yabu atacă din nou, omul îi sări din cale şi se retrase fără teamă, mai sprinten şi mai tânăr decât Yabu, luându-l şi-n zeflemea.

— Yabu-san, strigă Blackthorne. Îmi cer iertare, cred că greşeală, *neh?* Poate…

Dar Yabu revărsă un potop de insulte în japoneză şi se aruncă asupra omului care sări iarăşi fără teamă.

Alvito se amuza în sinea lui.

— Yabu-san a zis că nu e nici o greşeală, Anjin-san. Acest *cabrón* trebuie să moară, spune el. Nici un samurai nu poate să accepte o asemenea insultă!

Blackthorne simţi toţi ochii aţintiţi asupra lui în timp ce încerca disperat să hotărască ce era de făcut. Îl văzu pe Yabu urmărindu-l pe barbar. Chiar în stânga lui, un samurai de-al lui Toranaga puse săgeata în arc. Singurul zgomot era al celor doi oameni care gâfâiau, alergau şi strigau unul la celălalt. *Ronin*-ul se trăgea înapoi, apoi se întorcea şi se punea pe fugă, înconjurând luminişul, ferindu-i-se din cale, strecurându-se, tot timpul revărsând un potop gutural, şuierat, de ocări.

Alvito spuse:

— Îl întărâtă pe Yabu, Anjin-san. El zice: „Sunt samurai... eu nu omor oameni neînarmaţi cum faci tu... tu nu eşti samurai, eşti un ţăran care pute a bălegar... a, deci asta e, nu eşti samurai, eşti *eta, neh?* Maică-ta a fost *eta,* taică-tău a fost *eta* şi..” Iezuitul se opri când Yabu dădu drumul unui răcnet de furie, făcu semn unuia din oameni şi strigă ceva. Yabu zice: „Tu! Dă-i sabia!”

Ronin-ul şovăi şi privi spre Blackthorne, aşteptând porunca.

Yabu se întoarse spre Blackthorne şi strigă:

— Dă-i sabia!

Blackthorne ridică sabia.

— Yabu-san, rog nu luptă, spuse el, dorind să-l vadă mort. Te rog nu luptă...

— *Dă-i sabia!*

Un murmur de furie străbătu oamenii lui Blackthorne. El îşi înălţă mâna.

— Tăcere! Privi spre *ronin,* vasalul lui: Vino aici. Te rog!

Omul îl privi pe Yabu, se făcu c-o ia spre stânga, apoi spre dreapta şi de fiecare dată Yabu se repezi asupra lui cu o furie sălbatică, dar *ronin*-ul izbuti să scape şi alergă spre Blackthorne. De data asta Yabu nu-l mai urmări. Aştepta şi privea ca un taur turbat, pregătindu-şi atacul. Omul se înclină spre Blackthorne şi luă sabia. Apoi se întoarse spre Yabu şi, cu un strigăt de bătălie din rărunchi, se aruncă asupra lui. Săbiile se loviră din nou. Acum cei doi bărbaţi se învârteau în tăcere. Urmă o altă încleştare violentă. Săbiile zornăiră. Apoi Yabu se poticni şi *ronin*-ul atacă, pregătind-se să-l omoare lesne, dar Yabu se feri cu iscusinţă şi lovi.

Mâinile omului, încă ţinând sabia, fură retezate. Pentru o clipă *ronin*-ul rămase în picioare urlând, holbându-se la cioatele lui, apoi Yabu îi reteză capul.

Se făcu tăcere, apoi Yabu fu asaltat de un ropot de aplauze. Yabu mai lovi o dată trupul care se zvârcolea. Apoi, onoarea fiind răzbunată, ridică ţeasta de moţul din creştet, o scuipă cu un gest cumpănit, drept în faţă, şi o aruncă. Sentoarse calm spre Blackthorne şi se înclină.

— Te rog să-mi scuzi proastele purtări, Anjin-san. Îţi mulţumesc că i-ai dat sabia, spuse el cu voce politicoasă, în timp ce Alvito tălmăcea. Îmi cer iertare pentru strigăte. Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să-mi scald cu cinste sabia în sânge. Ochii-i căzură spre sabia dată de Toranaga. Îi cercetă atent tăişul. Era încă perfect. Îşi desfăcu eşarfa de mătase să şteargă sângele, Niciodată să n-atingi o lamă cu degetele, Anjin-san, c-ai s-o distrugi. O sabie trebuie să simtă doar mătasea sau trupul duşmanului. Se opri şi-şi ridică privirile. Pot să te sfătuiesc politicos să le dai voie vasalilor tăi să-şi încerce săbiile? Va fi de bun augur pentru ei.

Blackthorne se întoarse spre Uraga:

— Spune-le.

*

* *

Ziua era pe sfârşite când Yabu se întoarse acasă. Slugile îi luară hainele îmbibate de sudoare, îi dădură un chimonou proaspăt spălat şi-i puseră şosete curate în picioare. Yuriko, soţia lui, îl aştepta în răcoarea verandei cu ceai şi *saké* fierbinte, aşa cum îi plăcea lui să, bea.

— *Saké,* Yabu-san?

Yuriko era o femeie înaltă, subţire, cu părul cărunt. Chimonou-i de culoare închisă, modest, îi scotea plăcut în evidenţă paloarea pielii.

— Mulţumesc, Yuriko-san.

Yabu bău vinul cu plăcere, savurându-i pişcătura dulce-acrişoară în timp ce-i aluneca pe gâtul însetat.

— A mers bine, am auzit.

— Da.

— Ce obraznic, *ronin*-ul acela!

— Mi-a prins bine, doamnă, foarte bine. Acum mă simt

minunat. Am umplut de sânge sabia lui Toranaga şi am făcut-o cu adevărat a mea. Yabu termină ceaşca şi ea i-o umplu iar. Mâna lui mângâie mânerul sabiei. Dar ţie nu ţi-ar fi plăcut lupta. El era un copil... a căzut în prima capcană.

Ea-l atinse cu blândeţe.

— Mă bucur c-a făcut-o.

— Mulţumesc, dar eu abia dacă am apucat să năduşesc. Yabu râse. Merita totuşi să-l fi văzut pe preot! Te-ar fi amuzat să-l priveşti pe barbarul ăla cum îl treceau toate apele. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. A fost atât de mânios, încât aproape că s-a înecat încercând să se stăpânească. Canibal! Toţi sunt canibali. Păcat că n-avem cum să terminăm cu ei înainte de a părăsi această viaţă.

— Crezi că Anjin-san ar putea s-o facă?

— El are de gând să-ncerce. Cu zece nave ca a lui şi cu zece oameni ca el eu aş putea stăpâni mările de aici până-n Kyushu. Numai cu el, şi aş putea să-i lovesc pe Kiyama, Onoshi şi Harima, să-l zdrobesc pe Jikkyu şi să păstrez Izu! N-avem nevoie decât de puţin timp şi fiecare *daimyo* o să lupte cu propriul lui duşman. Izu are să fie în siguranţă şi din nou al meu! Nu înţeleg de ce Toranaga are de gând să-l lase pe Anjin-san să plece! Asta e altă pierdere prostească!

Îşi strânse pumnul şi izbi în *tatami.* Slujnica tresări, dar nu zise nimic. Yuriko nu făcu nici cea mai mică mişcare. Doar un surâs fugar îi străbătu chipul.

— Cum şi-a primit Anjin-san libertatea şi vasalii? întrebă ea.

— Era atât de fericit, ca un bătrân care se visa iar în floarea tinereţii. El... o, da... Yabu se încruntă când îşi aminti. Dar a fost un lucru pe care totuşi nu-l înţeleg. Când acei *wako* m-au împresurat prima oară, eu eram un om mort. Nici o îndoială în legătură cu asta, dar Anjin-san i-a oprit şi mi-a redat viaţa. N-avea nici un temei s-o facă, *neh?* Chiar mai-nainte văzusem ura întipărită pe chipul lui. E atât de naiv!

— El ţi-a dăruit viaţa?

— O, da. Curios, *neh?*

— Da. Se petrec multe lucruri ciudate, bărbate. Ea alungă slujnica, apoi întrebă încet: Ce vrea, de fapt, Toranaga?

Yabu se aplecă în faţă şi spuse în şoaptă:

— Cred că vrea să mă pună comandant suprem.

— De ce ar face asta? Pumn de Fier e pe moarte? întrebă Yuriko. Ce e cu seniorul Sudara? Sau Buntaro? Sau seniorul Noboru?

— Cine ştie, doamnă? Toţi sunt în dizgraţie, *neh?* Toranaga se răzgândeşte atât de des, încât nimeni nu poate prezice ce va face. Mai întâi m-a rugat să mă duc la debarcader în locul lui şi mi-a explicat cum voia el să fie zis fiecare lucru, apoi a vorbit despre Hiro-matsu şi de cât de mult a îmbătrânit. M-a întrebat ce cred eu despre regimentul de muschete.

— Ar putea să pregătească iar Cer de Purpură?

— Acesta e oricând gata, dar el nu mai are vlagă pentru aşa ceva. Asta cere spirit de conducere şi pricepere. Cândva le-a avut, dar acum nu le mai are. Acum e umbra acelui Minowara, care a fost odată,. Am fost uimit de cum arăta. Îmi pare rău, am făcut o greşeală. Trebuia să fi mers cu Ishido.

— Eu zic c-ai ales bine.

— Poftim?

— Mai întâi fă-ţi baia, apoi cred că am un dar pentru tine.

— Ce dar?

— Fratele tău, Mizuno, vine după cină.

— Ăsta-i dar? se burzului Yabu. Ce să vreau de la prostul ăla?

— O ştire deosebită, sau o vorbă înţeleaptă, chiar şi de la un prost, pot să fie tot atât de preţioase ca de la un sfetnic înţelept, *neh?* Uneori chiar mai mult.

— Ce ştire?

— Mai întâi baia şi masa. În seara asta o să ai nevoie de o minte limpede, Yabu-chan.

Yabu ar mai fi stăruit, dar baia îl ispitea şi, de fapt, era cuprins de o moleşeală plăcută pe care n-o simţise de prea multe ori. În parte, se datora cinstei ce i-o făcuse Toranaga de dimineaţă şi respectului generalilor din ultimele câteva zile. Dar cel mai mult era din pricina omorului, a freamătului de bucurie ce ţâşnise din sabie, în braţ, apoi în cap. O, să omori atât de curat, de la bărbat la bărbat — în faţa

bărbaţilor — asta e o bucurie ce e dată la atât de puţini şi atât de rar! Destul de rar, ca să fie apreciată şi savurată.

Aşa că-şi părăsi nevasta şi-şi savură mai departe bucuria. Lăsă ca mâini pricepute să-i îngrijească trupul şi apoi, proaspăt şi renăscut, se duse în verandă. Ultimele raze ale asfinţitului împodobeau cerul. Luna era joasă, firavă şi-n creştere. Una din slujnice îi servi cu gesturi delicate cina. Mâncă puţin şi în tăcere. Ceva supă, peşte şi legume murate.

Fata zâmbi îmbietor.

— Să fac patul acum, Alteţă?

Yabu clătină din cap.

— Mai târziu. Mai întâi spune-i soţiei mele că vreau s-o văd.

Yuriko sosi îmbrăcată într-un chimonou de bun gust, dar vechi.

— *So desu ka?*

— Fratele tău aşteaptă. Ar trebui să-l primim singuri, îl vedem pe el întâi, Alteţă, apoi o să stăm de vorbă noi doi, tot singuri. Te rog să ai răbdare, *neh?*

Kasigi Mizuno, fratele mai mic al lui Yabu şi tatăl lui Omi, era un bărbat scund, cu ochi bulbucaţi, frunte înaltă şi păr puţin. Săbiile nu păreau să i se potrivească şi abia le putea mânui. Nici cu arcul şi săgeata nu se descurca mai bine.

Mizuno se înclină şi-l felicită pentru iscusinţa dovedită mai devreme, pentru că ştirea despre isprava lui se răspândise rapid, făcând ocolul castelului, sporind şi mai mult faima de luptător a lui Yabu. Apoi, nerăbdător să-i facă plăcere, trecu la subiect.

— Alteţă, astăzi am primit o scrisoare cifrată de la fiul meu. Doamna Yuriko s-a gândit c-ar fi mai bine să ţi-o dau ţie în mână.

Îi înmână lui Yabu sulul de hârtie. Misiva de la Omi spunea:

„Tată, te rog, vorbeşte cu, seniorul Yabu degrabă şi personal. Întâi: seniorul Buntaro a venit la Mishima, în taină, trecând prin Takato. Unul din oamenii lui a scăpat această vorbă seara, la cheful dat în cinstea lor. Al doilea: în timpul acestei vizite secrete la Takato — care a ţinut trei zile — Buntaro l-a văzut pe seniorul Zataki de două ori şi pe

doamna, mama lui Zataki, de trei ori. Al treilea: înainte ca seniorul Hiro-matsu să plece din Mishima, i-a spus noii sale concubine, doamna Oko, să nu-şi facă griji, pentru că: „atâta vreme cât trăiesc eu, seniorul Toranaga n-o să plece niciodată din Kwanto". Al patrulea:...

Yabu îşi ridică privirile.

— Cum poate Omi să ştie ce i-a spus Pumn ele Fier, între patru ochi, concubinei sale? Noi n-avem iscoade în casa lui.

— Acum avem, Alteţă. Vă rog să citiţi mai departe.

— *„Al patrulea: Hiro-matsu este hotărât să trădeze, dacă e necesar, şi o să-l reţină pe Toranaga în Yedo, dacă e necesar, şi o să poruncească Cer de Purpură peste capul lui Toranaga, cu sau fără consimţământul seniorului Sudara, dacă e necesar. Al cincilea: acestea sunt adevăruri care pot fi crezute. Slujnica doamnei Oko este fiica doicii soţiei mele şi a fost recomandată în serviciul doamnei Oko aici, în Mishima, când, în mod regretabil, propria ei slujnică a început, în chip ciudat, să se topească pe picioare văzând cu ochii. Al şaselea: Buntaro-san e ca un nebun, mocneşte, tună şi fulgeră, astăzi a provocat un samurai şi l-a măcelărit fără rost, blestemând numele lui Anjin-san. Ultimul: Iscoadele spun că Ikawa Jikkyu a adunat zece mii de oameni în Suruga, gata să ne treacă hotarele. Te rog, transmite-i seniorului Yabu urările mele..."*

Restul misivei era fără importanţă.

— Jikkyu, ehei! Am să mor fără să mă răzbun pe diavolul ăsta!

— Te rog, ai răbdare, Alteţă, zise Yuriko. Spune-i, Mizuno-san.

— Alteţă, începu omul, de luni de zile încercăm să vă punem în aplicare planul, cel pe care l-aţi sugerat când a sosit prima oară barbarul. Vă amintiţi, atunci, cu toate acele monede de argint, aţi spus că o sută sau chiar cinci sute în mâinile unui bucătar potrivit l-ar scoate din joc pe Ikawa Jikkyu odată pentru totdeauna. Ochii lui Mizuno păreau să se facă şi mai bulbucaţi, ca de broască. Se pare că Mura, starostele din Anjiro, are un văr care, la rândul lui, are şi el un văr, al cărui frate este acum cel mai bun bucătar din Suruga. Am auzit astăzi că a fost primit în casa lui Jikkyu. I s-

a dat o arvună de două sute şi preţul întreg e de cinci su...

— N-avem atâţia bani! Peste poate! De unde să scot cinci sute, sunt aşa de dator acum, că nu pot să strâng nici măcar o sută!

— Te rog, iartă-mă, Alteţă. Îmi pare rău, dar banii sunt deja puşi deoparte. N-au rămas toate monedele barbarului în casa de bani. O mie s-au rătăcit pe drum, înainte de a se face numărătoarea oficial. Îmi cer iertare.

Yabu se uita la el cu gura căscată.

— Cum?

— Se pare că i s-a poruncit lui Omi să facă asta în numele tău. Banii au fost aduşi aici în taină şi daţi doamnei Yuriko, de la care s-a cerut încuviinţarea, înainte de a risca să vă nemulţumim, şi ea a fost de acord.

Yabu reflectă îndelung.

— Cine a dat porunca?

— Eu. După ce am cerut permisiunea.

— Mulţumesc, Mizuno-san. Şi mulţumesc, Yuriko-san. Yabu se înclină spre amândoi. Aşa deci! Jikkyu, nu? În sfârşit! Îl bătu cu drag pe fratele său pe umăr şi omul mărunţel fu aproape patetic în bucuria lui slugarnică. Frate, ai procedat foarte bine. Am să-ţi trimit câteva bucăţi de mătase din vistierie. Ce mai face doamna, soţia ta?

— Bine, Alteţă, foarte bine. Vă roagă să-i primiţi urările de sănătate.

— Trebuie să luăm masa împreună. Bun, bun! Acum, despre restul raportului, tu ce crezi?

— Nimic, Alteţă. Aş fi foarte interesat să ştiu ce crede înălţimea ta.

— În primul rând... Yabu se opri, prinzând privirea soţiei sale care-l punea în gardă şi schimbă ce-avea de gând să zică. În primul şi-n ultimul rând înseamnă că Omi-san, fiul tău, este un vasal foarte bun şi-mi e credincios. Dacă viitorul ar depinde de mine, l-aş înălţa în rang... da, el merită să fie înălţat, *neh?*

Mizuno era numai miere de bucurie. Yabu avu răbdare cu el, stând la taclale, lăudându-l din nou şi, de îndată ce timpul cerut de politeţe trecu, îl lăsă să plece.

Yuriko trimise după ceai. Când fură iarăşi singuri, el

spuse:

— Ce-nseamnă, de fapt, restul?

Emoţia se citea pe chipul ei.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, dar vreau să-ţi dau o idee nouă: Toranaga ne ia pe toţi drept proşti şi el n-are nici un gând, nici n-a avut vreodată, de-a merge la Osaka spre a se preda.

— Prostii!

— Lasă-mă să-ţi înşirui faptele... O, Alteţă, nici nu ştii ce norocos eşti cu vasalul tău, Omi, şi cu prostul ăla de frate care a furat cele o mie de monede. Dovadă a ce-ţi zic ar putea fi cele ce urmează: Buntaro-san, un prieten de încredere, e trimis la Zataki în taină. De ce? Vădit ca să transmită o nouă ofertă. Ce l-ar ademeni pe Zataki? Kwanto, numai asta. Aşa că oferta este Kwanto, în schimbul supunerii, o dată ce Toranaga e din nou *preşedinte al Consiliului Regenţilor — un consiliu nou, cu un nou mandat.* Îşi poate permite să i-l dea atunci, *neh?* Ea aşteptă, apoi continuă cu zel. Dacă-l convinge pe Zataki să-l trădeze pe Ishido, e la un sfert de drum de capitală, de Kyoto. Cum poate fi întărit pactul cu fratele lui? Cu ostatici! Am auzit în după-amiaza asta că seniorul Sudara, doamna Genjiko, fiicele şi fiul lor au să meargă să-şi viziteze venerata bunică din Takato peste zece zile.

— Toţi?

— Da. Mai departe: Toranaga îi dă lui Anjin-san înapoi nava, pusă la punct ca nouă, cu toate tunurile, praful de puşcă, două sute de vasali şi toţi banii aceia, cu siguranţă destui ca să cumpere mai mulţi mercenari barbari şi ticăloşi de *wako* din Nagasaki. De ce? Ca să-l lase să atace şi să ia Corabia Neagră a barbarilor. Şi atunci, gata cu Corabia Neagră, gata cu banii şi încep necazurile cu nemiluita pentru preoţii creştini care-i aţâţă pe Kiyama, Onoshi şi pe toţi trădătorii de *daimyo* creştini.

— Toranaga n-ar îndrăzni să facă asta! *Taikō* a încercat şi-a dat greş, iar el a avut toată puterea. Barbarii au să plece furioşi. Şi iar n-o să mai facem negoţ niciodată.

— Da, dacă am face-o *noi.* De data asta e barbar împotriva barbarului, *neh?* N-are nici o legătură cu noi. Şi să

zicem că Anjin-san atacă Nagasaki şi-i dă foc. Harima, Kiyama şi Onoshi ne sunt duşmani şi, din pricina lor, majoritatea *daimyo*-ilor din Kyushu. Să zicem că Anjin-san dă foc la câteva din celelalte porturi ale lor, le prăduieşte navele şi în acelaşi timp...

— În acelaşi timp Toranaga pune-n mişcare *„Cer de Purpură”!* explodă Yabu.

— Da. O, da, încuviinţă Yuriko fericită. Toate acestea lămuresc purtarea lui Toranaga! Nu face el ce a făcut întotdeauna, aşteptând ca-ntotdeauna, câştigând timp ca-ntotdeauna, o zi aici, o zi dincolo, şi în curând a trecut o lună, iar el are din nou o forţă covârşitoare cu care să-i mătură pe toţi care i se opun. A câştigat aproape o lună de când Zataki i-a adus somaţiile la Yokosé.

Yabu îşi simţea bătăile inimii în urechi.

— Atunci suntem în siguranţă?

— Nu, dar nu suntem pierduţi. Cred că nu e nici o capitulare. Ea şovăi. Dar toţi au fost duşi de nas. O, el e atât de deştept, *neh*? Toţi au fost prostiţi, la fel ca noi. Până în seara asta. Omi mi-a dat cheia. Noi toţi am uitat că Toranaga e un mare actor *Nōh,* care-şi poate purta propria-i faţă ca pe-o mască, dacă trebuie. *Neh?*

Yabu încercă să-şi rânduiască gândurile, însă nu izbuti.

— Dar Ishido are, încă, toată Japonia împotriva noastră!

— Da. Mai puţin Zataki. Şi trebuie să mai fie şi alte alianţe secrete. Până atunci tu şi Toranaga puteţi să ţineţi trecătorile.

— Ishido are castelul Osaka şi pe moştenitor şi bogăţia lui *taikō.*

Da, dar el stă ascuns în bârlog. Cineva o să-l trădeze.

— Ce-ar trebui să fac?

— Ce nu face Toranaga. Lasă-l pe el să aştepte, tu trebuie să forţezi pasul.

— Cum?

— Primul lucru, Alteţă, este acesta: Toranaga a uitat un amănunt pe care tu l-ai observat în după-amiaza asta. Furia lui Tsukku-san. De ce? Pentru că Anjin-san ameninţă viitorul creştinilor, *neh?* Aşa că trebuie să-l iei imediat pe Anjin-san sub protecţia ta, pentru că preoţii aceia, ori marionetele lor

au să-l omoare în câteva ceasuri. Mai departe: Anjin-san are nevoie să-l aperi şi să-l îndrumi, să-l ajuţi să-şi facă un nou echipaj la Nagasaki. Fără tine şi oamenii tăi el n-are să izbutească. Fără el şi nava lui şi fără mai mulţi barbari, Nagasaki n-o să ardă, iar asta trebuie neapărat să se întâmple, pentru că altfel Kiyama, Onoshi, Harima şi împuţiţii de preoţi n-au să fie loviţi îndeajuns ca să nu-l mai sprijine pentru o vreme pe Ishido. Între timp, Toranaga, ajutat în chip miraculos de Zataki şi de fanaticii lui, cu tine conducând regimentul de muschete, trece prin pasul Shinano, în jos, spre câmpiile din Kyoto.

— Da. Da, ai dreptate, Yuriko-chan! Aşa trebuie să fie. O, tu eşti atât de deşteaptă, de înţeleaptă!

— Înţelepciunea şi norocul nu sunt bune la nimic dacă n-ai mijloacele de a-ţi pune planul în aplicare, Alteţă. Numai tu poţi face asta, tu eşti conducătorul, luptătorul, generalul de război pe care *trebuie* să-l aibă Toranaga. Trebuie să-l vezi în seara asta.

— Nu mă pot duce la Toranaga să-i spun că i-am ghicit vicleşugul, *neh?*

— Nu, dar ai să-l rogi să te lase să mergi cu Anjin-san, că trebuie să plecaţi imediat. Ne putem gândi la un motiv demn de crezare.

— Dar dacă Anjin-san atacă Nagasaki şi Corabia Neagră, n-or să oprească barbarii negoţul şi n-or să plece?

— Da. Tot ce se poate. Dar asta la anu'. Până atunci Toranaga va fi regent, preşedinte al regenţilor, iar tu comandantul lui suprem.

Yabu coborî cu picioarele pe pământ.

— Nu, spuse el hotărât. O dată ce va avea puterea, o să-mi poruncească să-mi fac *seppuku.*

— Cu mult înainte de asta o să ai Kwanto-ul.

Lui îi sclipiră ochii.

— Cum?

— Toranaga n-o să-i dea, de fapt, niciodată fratelui său vitreg Kwanto-ul. Zataki este o ameninţare continuă. Zataki e un om sălbatic, plin de mândrie, *neh?* Va fi atât de uşor pentru Toranaga să-l facă pe Zataki să-i ceară un loc în fruntea bătăliei. Dacă Zataki nu e omorât... poate că un glonţ

sau o săgeată rătăcită? Pesemne un glonţ. În bătălie, tu trebuie să conduci regimentul de muschete, Alteţă.

— De ce n-aş primi şi eu la fel de bine un glonţ rătăcit?

— S-ar putea, Alteţă, dar tu nu eşti neam cu Toranaga şi-atunci nu eşti o ameninţare pentru puterea lui. Tu ai să devii *vasalul* lui cel mai devotat. El are nevoie de generali destoinici. Ai să câştigi Kwanto-ul şi acesta trebuie să fie singurul tău ţel. El o să ţi-l dea când Ishido va fi trădat, pentru că el o să ia Osaka pentru el însuşi.

— Vasal? Dar ai spus să aştept şi în curând...

— Acum te sfătuiesc să-l sprijini cu toată puterea ta. Nu să-i urmezi poruncile orbeşte, ca bătrânul Pumn de Fier, ci în chip înţelept. Nu uita, Yabu-san, în timpul luptei, ca-n orice luptă, soldaţii fac greşeli, gloanţe rătăcite se întâmplă. Câtă vreme conduci regimentul, tu poţi totuşi s-alegi oricând, *neh?*

— Da, spuse el plin de respect pentru ea.

— Ţine minte, Toranaga merită să fie urmat. El e un Minowara. Ishido e un ţăran. Ishido e un prost. Acum mi-e foarte limpede. Ishido ar trebui să bată chiar acum la porţile Odawarei, fie că sunt ploi sau nu. N-a spus şi Omi-san asta cu luni în urmă? Nu duce Odawara lipsă de oameni? Nu e Toranaga izolat?

Yabu izbi duşumeaua cu pumnul, plin de încântare.

— Atunci, până la urmă e război! Ce deşteaptă eşti că l-ai ghicit! Aşa deci, el s-a prefăcut tot timpul, *neh?*

— Da, spuse ea foarte mulţumită.

*

* *

Mariko ajunsese la aceeaşi uluitoare concluzie, deşi nu pe baza aceloraşi fapte. Toranaga pesemne se preface, joacă un joc ştiut numai de el, gândi ea. Aceasta este singura explicaţie posibilă pentru incredibila lui purtare: să-i dea lui Anjin-san nava, banii, toate tunurile şi libertatea, în faţa lui Tsukku-san. Acum Anjin-san, desigur, are să meargă împotriva Corăbiei Negre, O s-o ia, şi o s-o ameninţe pe cea din anul viitor, şi atunci o să lovească cumplit sfânta biserică, şi are să-i forţeze pe sfinţii părinţi să-i oblige pe Kiyama şi Onoshi să-l trădeze pe Ishido...

Dar de ce? Dacă asta e adevărat, gândi ea descumpănită, şi Toranaga are în minte un asemenea plan cu bătaie lungă, atunci, bineînţeles, el nu se poate duce la Osaka şi să se plece în faţa lui Ishido, *neh?* El trebuie... Ah! Ce e cu amânarea de azi, pe care Hiro-matsu l-a convins pe Toranaga s-o facă? O, Doamne, Toranaga n-a avut niciodată de gând să se predea! *Totul* nu e decât un şiretlic.

De ce? Să câştige timp.

Ca să obţină ce? Să aştepte şi să ţească o mie alte şiretlicuri şi nu mai are importanţă ce, afară doar că Toranaga este ce a fost întotdeauna, atotputernicul mânuitor de marionete.

Cât o să mai treacă până ce Ishido o să-şi piardă răbdarea, o să ridice steagul de luptă şi o să pornească împotriva noastră? O lună, poate două. Nu mai mult. Aşa că prin luna a noua din acest al cincilea an al lui Keicho[12] lupta pentru Kwanto va începe!

Dar ce-a câştigat Toranaga în două luni? Nu ştiu, ştiu doar că acum fiul meu o să aibă norocul să-şi moştenească cei zece mii de *koku,* şi o să trăiască, şi o să aibă urmaşi, aşa că, probabil, spiţa tatălui meu n-o să se stingă de pe faţa pământului.

Îşi savura noua descoperire, jucându-se cu ea, cercetând-o pe toate feţele, găsindu-i logica fără cusur. Dar ce-i de făcut acum? se întrebă ea. Nimic mai mult decât ce ai făcut deja, şi ai hotărât să faci. *Neh?*

— Stăpână?

— Da, Chimmoko?

— Gyoko-san e aici. Zice că are o întâlnire.

— A, da. Am uitat să-ţi spun. Mai întâi încălzeşte *saké*-ul, apoi adu-l aici şi ad-o şi pe ea.

Lui Mariko i se perindă prin minte după-amiaza. Îşi aminti braţele lui învăluind-o, atât de sigure, calde şi puternice.

— Pot să te vad diseară? o întrebase el foarte precaut, după ce Yabu şi Tsukku-san plecaseră.

— Da, spusese ea năvalnic. Da, dragul meu. O, cât de fericită sunt pentru tine. Spune-i lui Fujiko-san... să trimită

[12] Perioada între 1596—1614.

după mine la Ora Porcului.

În liniştea casei, simţi cum i se pune un nod în gât. Atâta nebunie şi atâta pericol.

Îşi cercetă machiajul şi coafura într-o oglindă şi încercă să se liniştească. Paşii se apropiau. *Shoji* se deschise.

— O, doamnă, spuse Gyoko plecându-se adânc. Ce amabil din partea dumitale să mă primeşti.

— Bine ai venit, Gyoko-san.

Băură *saké* turnat de Chimmoko.

— Un porţelan atât de drăguţ, doamnă. Atât de frumos.

Urmă un schimb de amabilităţi, apoi Chimmoko plecă.

— Îmi pare rău, Gyoko-san, dar stăpânul nostru n-a venit în după-amiaza asta. Nu l-am văzut, totuşi sper să-l văd înainte de a pleca.

— Da, am auzit că Yabu-san s-a dus la debarcader în locul său.

— Când am să merg la Toranaga-sama am să-l mai rog o dată. Dar cred că răspunsul lui va fi acelaşi. Mariko turnă *saké* pentru amândouă. Îmi pare rău, dar nu cred c-o să-mi îndeplinească cererea.

— Da, te cred, dacă nu este îmboldit.

— N-am cum s-o fac. Îmi pare rău.

— Şi mie, doamnă.

Mariko îşi puse ceaşca jos.

— Deci ai hotărât că cineva îşi poate da drumul la gură.

Gyoko răspunse fără ocolişuri:

— Dacă aveam de gând să-mi dau drumul la gură despre dumneata, crezi că ţi-aş fi spus-o în faţă? Mă crezi atât de proastă?

— Poate că ar fi mai bine să pleci, îmi pare rău, dar am atât de multe de făcut.

— Da, doamnă, şi eu am la fel răspunse Gyoko dur. Seniorul Toranaga m-a întrebat fără nici un înconjur ce ştiu despre dumneata şi Anjin-san. În după-amiaza asta i-am spus că nu e nimic între voi. I-am zis: „O, da, Alteţă, şi eu am auzit zvonuri murdare, dar nu e nici un dram de adevăr în ele. Jur pe capul fiului meu, Alteţă, şi pe fiii lui. Dac-ar fi să ştie cineva, cu siguranţă, eu aş fi aceea. Fiţi încredinţat că totul nu e decât o minciună răutăcioasă — bârfă, bârfă din invidie,

Alteţă. O, da, doamnă, puteţi să mă credeţi că am fost aşa cum trebuie de uimită, jocul meu a fost perfect şi el a fost convins. Gyoko sorbi cu poftă din *saké* şi adăugă cu amărăciune: Acum toţi suntem nenorociţi, dacă obţine dovezi, ceea ce n-ar fi greu de obţinut. *Neh?*

— Cum?

— Punându-l pe Anjin-san la încercare cu metode chinezeşti. Chimmoko cu metode chinezeşti. Eu, Kiku-san, Yoshinaka... Îmi pare rău, chiar şi dumneata, doamnă, cu metode chinezeşti.

Mariko trase adânc aer în piept.

— Pot... pot să te-ntreb... de ce ai luat asupră-ţi o asemenea primejdie?

— Pentru că în anumite împrejurări femeile trebuie să se apere unele pe altele împotriva bărbaţilor. Pentru că, de fapt, eu n-am văzut nimic. Pentru că dumneata nu mi-ai făcut mie nici un rău. Pentru că vă plac, pe dumneata şi pe Anjin-san, şi cred că amândoi vă aveţi propria voastră *karma.* Pentru că e mai bine să te am pe dumneata în viaţă şi prietenă decât moartă şi pentru că e înduioşător să vă privesc pe voi, trei fluturi, dând rotocoale la flacăra vieţii.

— Nu te cred.

Gyoko râse blând.

— Mulţumesc, doamnă. Stăpână pe ea acum, spuse cu deplină sinceritate: Foarte bine, am să-ţi spun adevăratul motiv. Am nevoie de ajutorul dumitale. Da, pesemne Toranaga-sama n-o să-mi îndeplinească cererea, dar poate dumneata te gândeşti la o cale. Eşti singura şansă pe care am avut-o şi pe care o voi avea vreodată în această viaţă şi nu pot s-o las să-mi scape cu uşurinţă. Poftim, acum ştii. Te rog, cu umilinţă, te rog din suflet să m-ajuţi. Îşi puse ambele mâini pe podea şi se plecă adânc. Te rog să-mi scuzi neobrăzarea, doamnă Toda, dar tot ce am va fi pus de partea dumitale, dacă mă ajuţi. Apoi se aşeză la loc pe călcâie, îşi potrivi cutele chimonoului şi-şi termină *saké*-ul.

Mariko încerca să gândească limpede. Intuiţia-i spunea să aibă încredere în femeie, dar mintea încă-i era în parte înceţoşată de noua ei descoperire în privinţa lui Toranaga şi de uşurarea că Gyoko n-o dăduse în vileag cum se aşteptase,

aşa că hotărî să lase asta pentru mai târziu.

— Da, am să-ncerc. Trebuie să-mi dai timp, te rog.

— Pot să-ţi dau ceva mai bun decât atât. Poftim un fapt: Îi ştii pe Amida Tong? Asasinii?

— Ce e cu ei?

— Îţi aminteşti de cel din castelul Osaka, doamnă? El a venit pentru Anjin-san, nu pentru Toranaga-sama. Intendentul şef al seniorului Kiyama a dat două mii de *koku* pentru atacul acela.

— Kiyama? De ce?

— El e creştin, *neh?* Anjin-san le era duşman chiar de atunci, *neh*? Dară-mi-te acum? Acum că Anjin-san e samurai şi liber cu nava lui.

— Un alt Amida? Aici?

Gyoko ridică din umeri.

— Cine ştie? Dar eu n-aş da nici o ceapă degerată pe viaţa lui Anjin-san, dacă el nu-şi poartă de grijă în afara castelului.

— Unde e el acum?

— La locuinţa lui, doamnă. Ai să-l vizitezi în curând, *neh?* Poate c-ar fi bine să-l previi.

— Pari să ştii tot ce se-ntâmplă, Gyoko-san!

— Îmi ţin urechile deschise, doamnă, şi ochii.

Mariko îşi domoli neliniştea în privinţa lui Blackthorne.

— I-ai spus lui Toranaga-sama?

— O, da, i-am spus-o. Ridurile de la coada ochilor lui Gyoko se încreţiră şi ea sorbi din *saké.* De fapt, cred că el n-a fost surprins. Este interesant, nu găseşti?

— Poate că te-ai înşelat.

— Poate. În Mishima am auzit un zvon, cum că s-ar fi pus la cale o urzeală împotriva seniorului Kiyama, să-l otrăvească. Îngrozitor, *neh?*

— Ce urzeală?

Gyoko îi povesti amănuntele.

— Cu neputinţă! Un *daimyo* creştin n-ar face asta niciodată.

Mariko umplu ceştile.

— Pot să te-ntreb ce altceva aţi mai vorbit, tu şi seniorul Toranaga?

— O parte, doamnă, a fost pledoaria mea ca să reintru în graţiile lui şi să scăpăm de hanul ăla năpădit de muşte şi cu asta el s-a învoit. Acum o s-avem o locuinţă cum se cuvine la castel, lângă Anjin-san, într-una din casele de oaspeţi şi eu pot să vin şi să plec, după cum mi-e voia. El i-a cerut lui Kiku-san să-l distreze diseară şi asta e încă un lucru bun, deşi nimic n-o să-l scoată din tristeţea lui. *Neh?* Gyoko o privea pe Mariko., cântărind-o. Mariko îşi păstră aceeaşi expresie nevinovată pe chip şi abia dacă dădu din cap. Cealaltă femeie oftă şi continuă: Da, el e foarte trist. Păcat. Altă parte din timp a fost cu cele trei secrete. Mi-a cerut să-i repet ce ştiam, ce-ţi spusesem dumitale.

A, gândi Mariko, în timp ce încă un indiciu căpăta contur. Ochiba? Deci asta era momeala pentru Zataki. Şi Toranaga are, de asemeni, o sabie deasupra capului lui Omi, dacă ar fi necesar, şi o armă pe care s-o folosească împotriva lui Onoshi prin Harima sau chiar Kiyama.

— Zâmbiţi, doamnă?

O, da, voia Mariko să spună, dorind să-şi împărtăşească bucuria lui Gyoko. Cât de preţioase trebuie să fi fost ştirile tale pentru stăpânul nostru, ar fi vrut să-i zică lui Gyoko. Cum ar trebui să te răsplătească! Tu însăţi ar trebui să fii făcută *daimyo!* Şi cât de uimitor este Toranaga-sama că a ascultat toate astea fără să i se citească pe chip nici urmă de interes. E minunat!

Dar Toda Mariko-noh-Buntaro dădu doar din cap şi spuse calm:

— Îmi pare rău că ştirile tale nu l-au înveselit.

— Nimic din ce i-am spus nu i-a îmbunătăţit dispoziţia, tot posomorât a rămas şi abătut. Trist, *neh*?

— Da, îmi pare rău.

— Da. Gyoko trase aer în piept. Înainte de a pleca, o altă ştire care să te intereseze, doamnă, spre a statornici prietenia noastră. Se prea poate ca Anjin-san să fie foarte fertil.

— Poftim?

— Kiku-san a rămas grea.

— Cu Anjin-san?

— Da. Sau cu seniorul Toranaga, sau poate cu Omi-san.

Toţi au fost în perioada de timp potrivită. Bineînţeles, ea şi-a luat măsuri de precauţie după Omi-san, ca de obicei, dar, după cum ştii, nici o metodă nu e perfectă, nimic nu e garantat, greşeli se pot întâmpla, *neh?* Ea crede că a uitat după Anjin-san, dar nu e sigură. Aceea a fost ziua când a sosit mesagerul în Anjiro şi, în emoţia plecării la Yokosé şi a cumpărării contractului ei de către seniorul Toranaga, e de înţeles, *neh?* Gyoko îşi înălţă mâinile profund tulburată. După seniorul Toranaga, la sfatul meu, ea a făcut altminteri. De asemeni, amândouă am aprins tămâie şi ne-am rugat să fie băiat.

Mariko îşi studia desenele de pe evantai.

— Cine? Cine crezi că e?

— Asta-i nenorocirea, doamnă. Nu ştiu. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi sfătui.

— Începutul ăsta trebuie oprit. Bineînţeles. Nu e nici o primejdie pentru ea.

— Asta e şi părerea mea. Din păcate, Kiku-san nu se-nvoieşte.

— Ce? Sunt uluită, Gyoko-san! Bineînţeles că ea trebuie să accepte. Sau trebuie spus seniorului Toranaga. La urma urmelor, s-a întâmplat înainte ca el...

— *Poate* că s-a întâmplat înaintea lui, doamnă.

— Va trebui spus seniorului Toranaga. De ce e Kiku-san atât de neascultătoare şi nesăbuită?

— *Karma,* doamnă. Ea vrea un copil.

— Al cui?

— N-o să spună. Tot ce a zis a fost că, oricare ar fi din cei trei, ea ar avea de câştigat.

— Ar fi înţeleaptă ca de data aceasta să scape şi data viitoare să fie sigură.

— Şi eu zic la fel. M-am gândit că dumneata ar trebui să ştii în caz că... Mai sunt multe, multe zile până se bagă de seamă, sau până ca ea să fie în pericol, dacă-l pierde. Poate c-o să se răzgândească. Aici nu pot s-o forţez. Ea nu mai e proprietatea mea, deşi, acum încerc să mă îngrijesc de ea. Ar fi minunat dacă copilul ar fi al seniorului Toranaga. Dar dacă are ochi albaştri... Un ultim sfat, doamnă: spune-i lui Anjin-san să aibă încredere în acest Uraga-noh-Tadamasa doar

până la un punct şi niciodată în Nagasaki. Niciodată acolo. Credinţa cea din urmă a acestui om va fi către unchiul său, seniorul Harima.

— Cum afli aceste lucruri, Gyoko-san?

— Bărbaţii simt nevoia să-şi spună tainele, doamnă. Asta-i face pe ei diferiţi de noi, *ei au nevoie* să-şi împărtăşească secretele, dar noi, femeile, le dezvăluim doar ca să obţinem un avantaj. Cu puţini arginţi şi cu o ureche pregătită — şi eu le am pe amândouă — totul e atât de uşor. Da, bărbaţii au „nevoie să-şi împărtăşească tainele. De aceea le suntem noi superioare şi ei au să fie întotdeauna în puterea noastră.

Capitolul 51

Chiar înainte de a se crăpa de ziuă, pe întuneric, grilajul cu ţepi de la o poartă laterală se ridică fără zgomot şi zece oameni traversară în grabă podul mobil, îngust, lăsat peste şanţul cu apă din interiorul cetăţii. Grilajul de fier coborî în urma lor. La capătul celălalt al podului, santinelele de obicei numai ochi şi urechi, acum se întoarseră cu spatele şi lăsară oamenii să treacă nesomaţi. Toţi purtau chimonouri de culoare închisă, pălării conice şi-şi ţineau strâns săbiile: Naga, Yabu, Blackthorne, Uraga-noh-Tadamasa şi şase samurai. Naga era în frunte, cu Yabu lângă el, şi-i conducea fără greş printr-un labirint întortocheat, urcând şi coborând scări, de-a lungul unor coridoare puţin folosite. Ori de câte ori întâlneau patrule sau santinele, totdeauna cu ochii în patru, Naga ridica o pecete de argint şi grupul era lăsat să treacă nestânjenit.

Pe căi ocolite, el îi scoase la poarta principală, de sud, care era singurul drum peste primul mare şanţ cu apă al castelului. Aici îi aştepta o companie de samurai. Aceşti bărbaţi înconjurară grupul lui Naga în tăcere, ca o pavăză şi trecură cu toţii în grabă podul. Nici ei nu fură somaţi. Îşi continuară drumul, coborând panta uşoară spre Primul Pod, ţinându-se cât se putea în conurile de umbră lăsate de torţele ce erau din belşug în preajma castelului. Odată traversat Primul Pod, ei o cotiră spre sud şi dispărură în labirintul de alei ce ducea spre mare.

Chiar la cordonul de santinele, ce înconjura debarcaderul lui *Erasmus,* samuraii ce-i însoţiseră se opriră, le făcură semn celor zece să înainteze, apoi salutară, se întoarseră pe călcâie şi se topiră iar în întuneric.

Naga îi conduse printre bariere. Fură lăsaţi pe debarcader fără a fi întrebaţi nimic. Torţele şi străjile erau şi mai numeroase aici.

— Totu-i gata? întrebă Yabu preluând comanda.

— Da, Alteţă, răspunse samuraiul de rang superior.

— Bine. Anjin-san, ai înţeles?

— Da, mulţumesc, Yabu-san.

— Bun. Ar fi mai bine să te grăbeşti.

Blackthorne îşi văzu samuraii grupaţi într-un careu dezlânat şi-i făcu semn lui Uraga să meargă la ei, aşa cum fusese stabilit dinainte. Ochii-i alergară spre navă, verificând şi reverificând, în timp ce urcă grăbit la bord şi rămase în picioare pe dunetă, în culmea bucuriei. Cerul era întunecat, nu apăruse încă nici o geană de lumină. Toate semnele prevesteau o zi senină, cu o mare calmă.

Privi înapoi spre debarcader. Yabu şi Naga erau adânciţi în conversaţie. Uraga le explica vasalilor lui ce o să se-ntâmple. Apoi fură deschise iar barierele şi apărură la vedere, poticnindu-se, Baccus van Nekk şi restul echipajului, toţi vădit neliniştiţi, înconjuraţi de gărzi.

Blackthorne se duse la parapet şi strigă:

— Hei! Veniţi la bord!

Când îl văzură, oamenii lui părură mai puţin înfricoşaţi şi începură să se grăbească, dar gărzile îi suduiră şi ei se opriră în drum.

— Uraga-san! strigă Blackthorne. Spune-le să-mi lase oamenii pe punte. *Imediat.*

Uraga îi execută porunca plin de zel. Samuraii ascultară, se înclinară spre navă şi lăsară echipajul să treacă.

Vinck fu primul la bord, iar Baccus ajunse pe bâjbâite ultimul. Oamenii erau încă înspăimântaţi, dar nici unul nu urcă pe dunetă, care era locul lui Blackthorne şi numai al lui.

— Doamne, pilotule, spuse gâfâind Baccus peste vacarmul de întrebări. Ce se-ntâmplă?

— Ce nu e-n ordine, pilotule? răsună vocea lui Vinck laolaltă cu a celorlalţi. Sfinte Sisoe, noi dormeam, apoi s-a dezlănţuit tot iadul, uşa a fost dată în lături şi maimuţele ne-au adus aici în marş forţat...

Blackthorne îşi înălţă mâna.

— Ascultaţi! Când se făcu tăcere începu calm: ducem nava într-un port sigur peste...

— N-avem oameni destui, pilotule, izbucni Vinck neliniştit. N-o să...

— Ascultă, Johann! O să fim remorcaţi. Cealaltă navă o să fie aici dintr-o clipă într-alta. Ginsel, du-te la prora, balansezi cablul de sondaj. Vinck, treci la timonă, Jan Roper şi Baccus, staţi pe lângă vinciul prora, Salamon şi Croocq, la pupa.

Sonk, du-te jos şi verifică proviziile noastre. Adu nişte grog, dacă găseşti ceva. Drum de capă!

— Stai puţin, pilotule! spuse Jan Roper. Ce-i toată graba asta? Unde mergem şi de ce?

Blackthorne simţi că-l năpădeşte un val de furie la atâtea întrebări, dar îşi aminti că erau îndreptăţiţi să ştie, ei nu erau vasali şi nici *eta,* ci echipajul lui, camarazii lui de navă şi, într-o oarecare măsură, aproape parteneri.

— Acum începe anotimpul furtunilor. Ei le numesc taifunuri, furtuni mari. Dana asta nu e sigură. De partea cealaltă a portului, la câteva leghe spre sud, este locul lor cel mai bun şi mai sigur de ancorat. Se află lângă un sat numit Yokohama. *Erasmus* va fi în siguranţă acolo şi va putea să treacă peste orice furtună. Hai, daţi-i drumul!

Nimeni nu se mişcă.

Van Nekk spuse:

— Numai câteva leghe, pilotule?

— Da.

— Şi apoi? Ei, bine, de ce graba?

— Seniorul Toranaga s-a-nvoit să mă lase s-o fac acum, răspunse Blackthorne, spunându-le jumătate de adevăr. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, m-am gândit eu. El ar putea iar să se răzgândească, *neh?* La Yokohama... Îşi îndreptă privirile spre Yabu care venea cu paşi grei pe punte, însoţit de cele şase gărzi ale sale. Oamenii îi zburau din cale.

— Doamne, îşi înăbuşi cu greu Vinck tulburarea. El e! Ticălosul care i-a făcut-o lui Pieterzoon!

Yabu urcă până lângă dunetă, zâmbind larg, conştient de teroarea ce punea stăpânire pe echipaj pe măsură ce era recunoscut. Arătă spre mare.

— Anjin-san, priveşte! Acolo! Totul e-n ordine, *neh?*

Din întunericul de la apus înainta tăcută spre ei o galeră ca o monstruoasă omidă a mării.

— Bun, Yabu-sama! Vrei stai aici?

— Mai târziu, Anjin-san.

Yabu porni spre capătul pasarelei. Blackthorne se întoarse către oamenii săi.

— Treceţi în prora. Grăbiţi-vă şi ţineţi-vă gura. Vorbiţi doar în olandeză. E unul pe navă care înţelege portugheza! O

să vorbim când suntem în larg. Mişcaţi-vă!

Oamenii se-mprăştiară, bucuroşi să scape de prezenţa lui Yabu. Uraga şi douăzeci din samuraii lui Blackthorne se urcară la bord. Ceilalţi se aliniau pe debarcader ca să urce pe galeră.

Uraga spuse:

— Acestea sunt gărzile dumneavoastră personale, *senhor,* dacă sunteţi de acord.

— Numele meu e Anjin-san, nu *senhor,* spuse Blackthorne.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san.

Uraga începu să urce treptele.

— Stai! Rămâi jos! Nimeni nu vine niciodată pe dunetă fără voia mea! Spune-le.

— Da, Anjin-san. Vă rog să mă iertaţi.

Blackthorne se duse la marginea punţii să vadă galera intrând în port, chiar la vest de ei.

— Ginsel! Du-te pe ţărm şi vezi să ne ia garlinele de remorcaj! Ai grijă să fie legate cum trebuie. Mişcă-te!

Apoi, având nava sub control, Blackthorne îi privi atent pe cei douăzeci de oameni.

— De ce au fost aleşi cu toţii din grupul celor legaţi, Uraga-san?

— Ei sunt un clan, *sen...* Anjin-san. Precum fraţii, Alteţă. Vă roagă să le acordaţi cinstea să vă apere.

— *Anatawa — anatawa — anatawa*[13]. Blackthorne arătă spre zece oameni la întâmplare şi le porunci să meargă la ţărm spre a fi înlocuiţi cu alţi vasali, care, de asemeni, să fie aleşi de Uraga la întâmplare. Şi-i spuse lui Uraga să fie limpede pentru toată lumea că *toţi* vasalii lui trebuiau să se aibă ca fraţii, dacă nu, puteau chiar acum să-şi facă *seppuku. Wakarimasu?*

— Hai, Anjin-san. *Gomen nasai.*

Curând garlinele prora au fost legate la cealaltă navă. Blackthorne inspectă totul, verifică iar vântul, folosindu-şi toată priceperea într-ale mării, ştiind că până şi-n apele liniştite ale vastului port Yedo, călătoria lor putea fi periculoasă, dacă începea brusc furtuna.

---

[13] Tu (jpn.).

— Mola! strigă el. *Ima,* căpitan-san!

Celălalt căpitan făcu semn cu mâna şi-şi lăsă galera să se îndepărteze uşor de debarcader. Naga se afla la bordul galerei, ticsită cu samurai şi cu restul vasalilor lui Blackthorne. Yabu stătea lângă Blackthorne pe duneta lui *Erasmus.* Nava se înclină uşor şi vibră din toate încheieturile când fu luată de un curent mai puternic. Blackthorne şi tot echipajul lui nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie, emoţia de a se afla iar în largul mării învingându-le neliniştea, Ginsel se plecă peste marginea micii platforme de la tribord lansând sonda şi strigând adâncimile. Debarcaderul rămase în urmă.

— Hei, în faţă, *Yukkuri sei!* Mai încet.

— *Hai,* Anjin-san, se auzi răspunsul.

Laolaltă, cele două nave îşi croiau drum în curentul marin cu luminile de drum la catarg.

— Bine, Anjin-san, spuse Yabu. Foarte bine!

Yabu aşteptă până ajunseră departe în larg, apoi îl trase pe Blackthorne deoparte.

— Anjin-san, spuse el cu grijă. Ieri mi-ai salvat viaţa. Înţelegi? Oprindu-i pe *ronin*-ii aceia. Îţi aminteşti?

— Da. Doar făcut datoria.

— Nu, nu datorie. La Anjiro, ţii minte, celălalt om, marinarul... Îţi aduci aminte?

— Da, aduc aminte.

— *Shigata ga nai, neh? Karma, neh?* Asta a fost înainte de a fi samurai sau *hatamoto...* Ochii lui Yabu străluceau în lumina felinarelor de pe navă şi el îi atinse sabia lui Blackthorne şi vorbi blajin şi clar... Înainte de „Vânzătorul de Ulei", *neh?* De la samurai la samurai, te rog să uiţi ce-a fost înainte. Un început nou. În seara asta. Te rog, da? Înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Ai nevoie de mine, Anjin-san. Fără mine, n-o să ai nici un barbar *wako.* Nu poţi să-i găseşti singur. Nu la Nagasaki. Niciodată. Eu pot să fac rost de ei, pot să te-ajut. Acum luptăm de aceeaşi parte. De partea lui Toranaga. De aceeaşi parte. Fără mine, nici un *wako,* înţelegi?

Blackthorne privi o clipă galera din faţă, îşi verifică puntea şi oamenii, apoi îşi coborî ochii spre Yabu.

— Da, înţeleg.

— Înţelegi „ură”, cuvântul „ură”?

— Da.

— Ura vine din teamă. Eu nu mă tem de tine. Tu nu trebuie să te temi de mine. Niciodată. Eu vreau ceea ce vrei şi tu. Noile tale nave vor fi aici, tu vei fi aici, căpitan al noilor nave. Eu pot să te ajut foarte mult. Mai întâi Corabia Neagră... o, da, Anjin-san, spuse el văzând valul de bucurie ce străbătu chipul lui Blackthorne. Am să-l conving pe seniorul Toranaga. Ştii că sunt un bun luptător, *neh?* Am să conduc atacul. Am să iau Corabia Neagră pentru tine. Laolaltă, tu şi cu mine, suntem mai puternici decât de unul singur. *Neh?*

— Da. Se poate mai mulţi oameni? Mai mulţi decât două sute al meu?

— Dacă ai nevoie de două mii de oameni... cinci mii! Nu-ţi fă griji, tu conduci nava, eu voi conduce lupta. Te-nvoieşti?

— Da. Negoţ cinstit. Mulţumesc. Mă-nvoiesc.

— Bine, foarte bine, Anjin-san, spuse Yabu mulţumit.

Ştia că tovărăşia asta, prin bună învoială, n-avea să le-aducă decât câştig la amândoi, oricât de mult l-ar urî barbarul. Din nou judecata lui Yuriko fusese fără cusur.

În seara asta, mai devreme, îl văzuse pe Toranaga şi-i ceruse permisiunea să plece imediat la Osaka pentru a-i pregăti drumul.

— Vă rog să mă iertaţi, dar m-am gândit că treaba e destul de grabnică. La urma urmelor, Alteţă, spusese Yabu cu tot respectul, aşa cum plănuiseră el şi soţia lui, ar trebui să aveţi acolo pe cineva de rang ca să fie sigur că toate pregătirile sunt în ordine. Ishido e un ţăran şi nu înţelege o ceremonie, *neh?*

Fusese încântat de uşurinţa cu care Toranaga se lăsase convins.

— Apoi, mai este şi nava barbară, Alteţă. Mai bine să fie dusă imediat la Yokohama, în caz de taifun. Cu permisiunea Voastră, am să mă ocup eu însumi de asta, înainte de a pleca. Regimentul de muschete poate să-i servească de gardă, să le dăm ceva de făcut, apoi am să plec cu galera direct la Osaka. Pe mare va fi mai bine şi mai repede, *neh?*

— Foarte bine, da, dacă cred că e înţelept, Yabu-san, fă-o. Dar ia-l pe Naga-san cu tine. Lasă-l la comandă la Yokohama.

— Da, Alteţă.

Apoi Yabu îi povestise lui Toranaga despre mânia lui Tsukku-san; iar, dacă seniorul Toranaga voia ca Anjin-san să trăiască şi să facă rost de oameni la Nagasaki, în caz că Toranaga dorea ca nava să pornească în larg, atunci asta trebuia făcut de-ndată, fără şovăire.

— Preotul a fost foarte furios... eu cred că destul de furios încât să-şi asmuţă convertiţii asupra lui Anjin-san!

— Eşti sigur?

— O, da, Alteţă. Poate c-ar trebui, pentru moment, să-l iau pe Anjin-san sub pavăza mea. Apoi, de parcă atunci i-ar fi trecut prin minte, Yabu adăugase: Cel mai simplu ar fi să-l iau pe Anjin-san cu mine. Pot să-ncep pregătirile la Osaka... să merg apoi la Nagasaki, să fac rost de noii barbari, iar, la întoarcere, să termin pregătirile.

— Fă ce crezi că e nimerit, spusese Toranaga. Las în seama ta să hotărăşti, prietene. Ce contează, *neh*? Parcă mai contează ceva?

Yabu era fericit că, în sfârşit, putea să acţioneze. Numai prezenţa lui Naga nu fusese plănuită, dar asta n-avea importanţă şi, pe drept cuvânt, ar fi înţelept să-l ai la Yokohama.

Yabu îl privea pe Anjin-san — înalt, mândru, cu picioarele uşor depărtate, legănându-se cu atâta uşurinţă o dată cu tangajul navei, părând că face parte din navă, atât de uriaş, de puternic şi de diferit. Atât de diferit faţă de cel de pe uscat. Cu bună ştiinţă, Yabu începu să ia şi el aceeaşi ţinută, imitându-l cu grijă.

— Eu îmi doresc mai mult decât Kwanto-ul, Yuriko-san, îi spusese în şoaptă soţiei sale chiar înainte de a pleca de acasă. Vreau să stăpânesc mările. Vreau să fiu amiral. O să punem tot venitul Kwanto-ului în sprijinul planului lui Omi, de a-l escorta pe barbar la el acasă, ca să cumpere mai multe corăbii şi să le aducă aici. Omi o să se ducă cu el, *neh?*

— Da, spusese ea, la fel de fericită. Putem avea încredere în el.

*

* *

Debarcaderul din Yedo era acum pustiu. Ultimele străji-samurai dispăreau pe cărările mai puţin umblate ce duceau spre castel. Părintele Alvito ieşi din întuneric; fratele Michael se afla lângă el. Alvito privea în direcţia mării.

— Să fie blestemată, cu toţi cei care sunt la bord.

— În afară de unul, părinte. Unul din oamenii noştri e pe corabie. Şi Naga-san. Naga-san a jurat să se creştineze în prima lună a anului viitor.

— Dac-o să mai fie pentru el un an viitor, spuse Alvito plin de amărăciune. Cât despre Naga, nu ştiu, poate că vrea într-adevăr, poate că nu. Nava aceea o să ne distrugă şi nu putem face nimic.

— Dumnezeu o să ne ajute.

— Da, dar, între timp, noi suntem soldaţii lui Dumnezeu şi va trebui să-l ajutăm. Părintele Superior şi căpitanul general trebuie preveniţi imediat. Ai găsit un porumbel călător pentru Osaka?

— Nu, părinte, oricâţi bani am oferit. Nici măcar unul pentru Nagasaki. Cu luni în urmă, Toranaga-sama a poruncit ca *toţi* să fie cumpăraţi pentru el.

Tristeţea lui Alvito se adânci.

— Trebuie să mai fie unul pe undeva! Plăteşte oricât. Ereticul o să ne lovească cumplit, Michael.

— Poate că nu, părinte.

— De ce mută ei nava? Pentru siguranţă, bineînţeles, dar mai mult ca să n-o mai putem atinge noi. De ce i-a dat Toranaga ereticului cei două sute de *wako* şi de ce i-a înapoiat argintul? Bineînţeles ca să-i întrebuinţeze ca pe o forţă de atac şi ca să mai cumpere piraţi — tunari şi marinari. De ce-i dă libertate lui Blackthorne? Să lovească în noi, atacând Corabia Neagră. Dumnezeu să ne ajute, acum că şi Toranaga ne-a părăsit!

— Noi l-am părăsit pe el, părinte.

— Noi nu putem face nimic să-l ajutăm! Am încercat orice cu *daimyo*-ii. N-avem nici o putere.

— Poate, dacă ne rugăm mai mult, Dumnezeu o să ne arate o cale.

— Eu mă rog şi mă rog, dar... poate că şi Dumnezeu ne-a

părăsit, Michael, şi pe bună dreptate. Poate că nu meritǎm mila Lui. Eu ştiu că n-o merit.

— Poate că Anjin-san n-o să găsească tunari sau marinari. Poate că n-o s-ajungă niciodată la Nagasaki.

— Banii lui pot să cumpere toţi oamenii de care are nevoie. Chiar şi catolici, chiar şi portughezi. Oamenii cred prosteşte mai mult în această lume decât în cea viitoare. Toţi îşi vând sufletele cu prea mare uşurinţă. Da. Mă rog lui Dumnezeu ca Blackthorne să n-ajungă niciodată acolo. *Sau trimişii lui.* Nu uita, nu e nici o nevoie ca el să se ducă acolo. Oamenii pot să-i fie cumpăraţi şi aduşi. Haide, hai să mergem acasă.

Abătut, Alvito porni urmat de Michael către misiunea iezuită, care era cam la o milă spre apus, lângă docuri, în spatele unuia din marile depozite în care se ţineau, de obicei, mătăsurile şi orezul unui sezon şi care făceau parte din sistemul de pieţe controlat de iezuiţi în folosul cumpărătorului şi vânzătorului.

Merseră o vreme de-a lungul ţărmului, apoi Alvito se opri şi privi iar în direcţia mării. Se crăpa de ziuă. Navele nu se mai zăreau.

— Ce sorţi are mesajul nostru să ajungă?

Ieri, Michael descoperise că unul din noii vasali ai lui Blackthorne era creştin. Noaptea trecută, când se răspândise vestea, prin iscoadele care lucrau din umbră în Yedo, că ceva urma să se întâmple cu Anjin-san şi cu nava lui, Alvito scrisese în grabă un mesaj cifrat lui dell'Aqua, aducându-i la cunoştinţă ultimele noutăţi, şi-l rugase pe creştin să i-l dea în taină, dacă ajungea vreodată la Osaka.

— Mesajul o s-ajungă. Fratele Michael adăugă în şoaptă: Omul nostru ştie că navighează cu duşmanul.

— Dumnezeu să-l aibă în pază şi să-i dea putere. Blestemat fie Uraga. Alvito privi spre bărbatul mai tânăr. de lângă el. De ce? De ce a ajuns un apostat?

— Ţi-a spus, părinte, zise fratele Michael. Voia să fie preot, hirotonisit în ordinul nostru. Nu cerea mult, pentru un mândru slujitor al Domnului.

— A fost prea mândru, frate. Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, l-a ademenit şi el s-a dovedit slab.

— Da. Eu mă rog să nu fiu slab când o să-mi vină şi mie rândul.

Alvito trecu de misiunea lor, îndreptându-se spre parcela mare de teren dată de Toranaga pentru catedrala ce avea să se-nalţe în curând spre gloria lui Dumnezeu. Iezuitul o şi vedea cu ochii minţii, înaltă, maiestuoasă, totuşi delicată, dominând oraşul cu clopotele-i fără de seamăn, turnate în Macao, sau Goa, sau chiar în Portugalia, cântându-şi litania. Vedea şi uşile mari, de bronz, totdeauna larg deschise pentru nobilimea credincioasă. Simţea mirosul de tămâie şi auzea psalmii în latină.

Dar războiul o să distrugă acest vis, îşi spuse el. O să vină iar războiul să hărţuiască acest pământ şi o să fie cum a fost întotdeauna.

— Părinte! şopti fratele Michael, atrăgându-i atenţia.

În faţa lor se afla o femeie care privea la fundaţiile ce fuseseră deja marcate şi în parte săpate. Lângă ea se aflau două slujnice. Alvito aşteptă nemişcat, scrutând semiîntunericul. Femeia purta văl şi îmbrăcăminte scumpă. Apoi fratele Michael se mişcă uşor. Picioru-i atinse o piatră care se rostogoli cu zgomot peste o lopată ce nu se vedea în întuneric. Femeia se întoarse uimită. Alvito o recunoscu.

— Mariko-san? Sunt eu, părintele Alvito.

— Părinte? O, eu... eu chiar veneam să vă văd. Plec curând, dar voiam să vă vorbesc înainte de plecare.

Alvito veni spre ea.

— Sunt atât de bucuros să te văd, Mariko-san. Am auzit că pleci. Am încercat să te văd de nenumărate ori, dar încă nu mi s-a dat voie la castel.

Fără să scoată o vorbă, Mariko privi înapoi spre fundaţiile catedralei. Alvito îşi aruncă ochii către fratele Michael, care era şi el uimit că o doamnă de un asemenea rang avea o suită atât de mică şi rătăcea pe acele locuri atât de devreme.

— Ai venit aici doar ca să mă vezi, Mariko-san?

— Da. Şi să privesc nava care a plecat.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Vreau să mă spovedesc.

— Atunci fă-o aici, spuse el. Fie ca spovedania ta să fie

prima pe acest loc, deşi pământul abia a fost sfinţit.

— Vă rog să mă iertaţi, aţi putea să spuneţi misa aici, părinte?

— Aici nu este nici o biserică, nici un altar, nici veşminte, nici împărtăşanie. Aş putea s-o fac în capela noastră, dacă mă ur...

— N-am putea să bem ceai dintr-o ceaşcă goală, părinte? Vă rog, spuse ea cu o voce firavă. Îmi cer iertare pentru rugăminte. Timpul e atât de scurt.

— Da, încuviinţă el, înţelegând-o imediat.

Aşa că el se îndreptă spre locul unde, într-o zi, probabil, avea să fie altarul sub un acoperiş boltit, în nava maiestuoasă.

Astăzi acoperişul era cerul ce se lumina, iar păsările şi valurile, corul magnific. El începu să psalmodieze misa solemnă şi frumoasă, iar fratele Michael îi ţinu isonul.

Dar, înainte de a-i da sfânta cuminecătură, el se opri şi spuse:

— Acum trebuie să-ţi aud spovedania, Maria. Îi făcu semn fratelui Michael să se îndepărteze şi se aşeză pe o piatră în confesionalul imaginar şi-şi închise ochii. Ea îngenunche. În faţa lui Dumnezeu, te...

— Părinte, înainte de-a începe, vă cer o favoare.

— Mie sau lui Dumnezeu, Maria?

— Cer o favoare, în faţa lui Dumnezeu.

— Ce favoare vrei?

— Viaţa lui Anjin-san în schimbul unei dezvăluiri.

— Viaţa lui nu-mi aparţine, nu pot s-o iau, sau s-o dau.

— Da. Îmi cer iertare, dar s-ar putea da un ordin printre *toţi* creştinii ca viaţa lui să nu fie luată, ca un sacrificiu adus lui Dumnezeu.

— Anjin-san este un duşman. Un duşman cumplit pentru credinţa noastră.

— Chiar şi aşa, eu mă rog pentru viaţa lui, în schimb ... În schimb poate c-aş fi de mare ajutor.

— Cum?

— Mi se acordă favoarea, părinte? În faţa lui Dumnezeu?

— Eu nu pot să acord o asemenea favoare. Nu-mi aparţine ca s-o dau sau nu. Nu te poţi târgui cu Dumnezeu.

Mariko, în genunchi pe pământul tare, în faţa lui, şovăi. Apoi se înclină şi începu să se ridice.

— Foarte bine. Atunci vă rog să mă iertaţi...

Alvito spuse:

— Am să prezint cererea în faţa Părintelui Superior.

— Nu e destul, părinte, vă rog să mă iertaţi.

— Am să i-o prezint şi am să-l rog, în numele Domnului, să fie cu luare aminte la ruga ta.

— Dacă ceea ce vă spun este de mare preţ, vreţi să juraţi în faţa lui Dumnezeu că veţi face orice vă stă-n putere, orice, ca să-l ajutaţi şi să-l apăraţi, dacă nu e ceva direct împotriva bisericii?

— Da, dacă nu e împotriva bisericii.

— Şi, iertaţi-mă, vă învoiţi să înfăţişaţi cererea mea Părintelui Superior?

— Da, jur.

— Mulţumesc, părinte. Ascultaţi atunci...

Ea-i spuse ce gândea despre Toranaga şi despre farsă.

Dintr-o dată totul se limpezi în mintea lui Alvito.

— Ai dreptate, precis ai dreptate! Doamne, iartă-mă, cum am putut să fiu atât de prost?

— Vă rog să ascultaţi mai departe, părinte, uitaţi şi mai multe fapte.

Şi-i spuse în şoaptă secretele despre Zataki şi Onoshi.

— Nu e cu putinţă!

— Şi mai e un zvon cum că seniorul Onoshi plănuieşte să-l otrăvească pe seniorul Kiyama.

— Imposibil!

— Vă rog să mă iertaţi, dar e foarte posibil. Ei sunt duşmani vechi.

— Cine ţi-a spus toate acestea, Maria?

— Se zvoneşte că seniorul Onoshi o să-l otrăvească pe seniorul Kiyama în timpul sărbătorii sfântului Bernard, anul acesta, spuse Mariko obosită, anume nerăspunzându-i la întrebare. Fiul lui Onoshi va fi stăpânul tuturor pământurilor lui Kiyama. Generalul Ishido s-a-nvoit cu planul, dacă stăpânul meu se va duce în Marele Necunoscut.

— Dovezi, Mariko-san? Unde-s dovezile?

— Îmi pare rău, n-am nici una, dar seniorul Harima

cunoaşte planul.

— Cum de ştii tu asta? Cum de ştie Harima? Zici că şi el face parte din complot?

— Nu, părinte. Cunoaşte doar secretul.

— Cu neputinţă! Onoshi are şapte lacăte la gură şi e mult prea deştept. Dac-ar fi plănuit el asta, n-ar fi aflat nimeni niciodată. Pesemne că te-nşeli. De la cine ai aceste ştiri?

— Nu pot să vă spun, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, dar eu cred că e adevărat.

Alvito cântări în minte posibilităţile, apoi exclamă:

— Uraga! Uraga a fost confesorul lui Onoshi! O, Doamne Dumnezeule, Uraga a încălcat tainele spovedaniei şi i-a spus seniorului său…

— Poate că acest secret nu este adevărat, părinte, dar eu cred că e. Numai Dumnezeu ştie adevărul adevărat, *neh?*

Mariko nu-şi dăduse vălul la o parte şi Alvito nu-i putea vedea chipul. Deasupra, zorii învăluiau cerul. El privi spre mare. Acum se zăreau cele două nave la orizont, îndreptându-se spre sud-vest, ramele galerei scufundându-se toate în acelaşi timp. Vântul era prielnic şi marea calmă.

Pieptu-l durea şi capu-i vuia de importanţa veştilor aflate. Se rugă la Dumnezeu pentru ajutor, ca să poată cerne faptele adevărate de cele neadevărate. În inima lui ştia că secretele erau adevărate şi că judecata ei n-avea nici un cusur.

— Tu zici că seniorul Toranaga o să-l tragă pe sfoară pe Ishido şi că o să câştige?

— Nu, părinte. Nimeni n-o să câştige, dar fără ajutorul vostru seniorul Toranaga o să piardă. Seniorul Zataki nu poate fi crezut. Zataki va rămâne totdeauna o ameninţare serioasă pentru stăpânul meu. Zataki o ştie, după cum ştie şi că toate promisiunile lui Toranaga sunt deşarte, pentru că Toranaga trebuie, în cele din urmă, să încerce să-l omoare. Dacă eu aş fi în locul lui Zataki, i-aş lichida pe Sudara, pe doamna Genjiko şi pe toţi copiii lor, atunci când i-aş avea în mână, şi imediat aş porni împotriva fortificaţiilor din nord ale lui Toranaga. Mi-aş arunca armata asupra provinciilor din nord şi i-aş scoate pe Ishido, Ikawa Jikkyu şi pe toţi ceilalţi din prostească lor amorţeală. Toranaga poate fi înghiţit

foarte uşor, părinte.

Alvito aşteptă un moment, apoi spuse:

— Ridică-ţi vălul, Maria. Îi văzu chipul împietrit. De ce mi-ai spus toate astea?

— Ca să salvez viaţa lui Anjin-san.

— Trădezi pentru el, Maria? Tu, Toda Mariko-noh-Buntaro, fiica generalului şi seniorului Akechi Jinsai, trădezi din pricina unui străin? Tu îmi ceri mie să cred asta?

— Nu, iertaţi-mă, şi ca să apăr biserica. În primul rând ca să apăr biserica, părinte... Nu ştiu ce să fac. M-am gândit că aţi putea... Seniorul Toranaga e singura speranţă a bisericii. Poate că-l puteţi ajuta cumva... ca să apere biserica. Seniorul Toranaga trebuie să primească ajutor acum, el este un om bun şi înţelept, iar biserica va prospera prin el. Eu ştiu că Ishido e adevăratul duşman.

— Mai toţi *daimyo* creştini cred că Toranaga va distruge biserica şi-l va nimici pe moştenitor, dacă-l învinge pe Ishido şi cucereşte vreodată puterea.

— Poate, dar eu mă-ndoiesc de asta. El va ocroti biserica, Totdeauna a făcut-o. Ishido e un anticreştin, ca şi doamna Ochiba.

— Toţi creştinii importanţi sunt împotriva lui Toranaga.

— Ishido e ţăran. Toranaga-sama e cinstit, înţelept şi este pentru negoţ.

— Trebuie să existe negoţ, oricine ar guverna.

— Seniorul Toranaga a fost totdeauna prietenul Sfinţiei tale şi, dacă sunteţi corect cu el, totdeauna va fi de partea voastră. Arătă spre fundaţie. Nu e această temelie o măsură a cinstei lui? V-a dat acest pământ de bună voie, chiar şi când i-aţi înşelat aşteptările şi a pierdut totul, până şi prietenia Sfinţiei tale.

— Poate.

— Ultimul lucru, părinte, numai Toranaga-sama poate opri războiul fără de sfârşit, Sfinţia ta trebuie să ştii asta. Ca femeie, cer să nu înceapă acest război, care va dura o veşnicie.

— Da, Maria. El e singurul care ar izbuti s-o facă, poate.

Îşi îndepărtă privirea de la ea. Fratele Michael era îngenuncheat, pierdut în rugăciuni, iar cele două slujnice se

opriseră lângă ţărm, aşteptând răbdătoare. Iezuitul se simţea copleşit şi totuşi înălţat spiritual, epuizat şi totuşi plin de forţă.

— Sunt bucuros că ai venit aici şi mi-ai spus toate astea. Îţi mulţumesc. Pentru biserică şi pentru mine, un slujitor al bisericii. Am să fac tot ce m-am învoit.

Ea-şi înclină capul şi nu spuse nimic.

— Vrei să duci un mesaj, Mariko-san? Părintelui Superior?

— Da. Dacă este în Osaka.

— Un mesaj personal?

— Da.

— Mesajul este prin viu grai. Îi vei spune tot ce mi-ai spus mie şi tot ce ţi-am spus eu. Totul.

— Foarte bine.

— Am promisiunea ta? În faţa lui Dumnezeu?

— Nu e nevoie să-mi spuneţi asta, părinte. Am încuviinţat.

El privi în ochii ei, ferm şi hotărât.

— Te rog, iartă-mă, Maria. Acum îţi ascult spovedania.

Ea-şi coborî iar vălul.

— Vă rog să mă iertaţi, părinte, nici măcar nu merit să mă spovedesc.

— Fiecare merită în faţa lui Dumnezeu.

— În afară de mine. Eu nu merit, părinte.

— Trebuie să te spovedeşti, Maria. Nu pot să continui liturghia, trebuie să vii în faţa Lui purificată.

Ea îngenunche.

— Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit, dar nu pot decât să mărturisesc că nu merit să mă spovedesc, şopti ea, vocea frângându-i-se.

Compătimitor, părintele Alvito îşi puse uşor mâinile pe capul ei.

— Fiică a lui Dumnezeu, lasă-mă să cer iertare Domnului pentru păcatele tale. Lasă-mă, în numele Lui, să-ţi dau dezlegarea şi să te înfăţişez întreagă privirii Lui.

O binecuvântă şi apoi continuă misa în această catedrală imaginară, sub cerul ce se lumina... Ţinu o slujbă mai adevărată şi mai frumoasă decât fusese vreodată, pentru

vreunul din ei.

*

* *

Erasmus era ancorată în cel mai bun port pe timp de furtună pe care-l văzuse vreodată Blackthorne, destul de departe de ţărm, ca să aibă spaţiu de manevră şi totuşi suficient de aproape pentru siguranţă. Sub ea erau şase stânjeni de apă limpede şi o albie solidă, iar de jur-împrejur, în afară de canalul îngust de intrare, se vedeau maluri înalte ce puteau ţine orice flotă la adăpost de urgia oceanului.

Călătoria de o zi de la Yedo fusese lipsită de peripeţii, dar obositoare. Galera se găsea ancorată la un debarcader, la o jumătate de *ri* spre nord, lângă satul de pescari Yokohama, iar acum Blackthorne cu toţi oamenii săi, olandezi şi japonezi, erau singuri pe navă. Yabu şi Naga se aflau la ţărm, inspectând regimentul de muschete, şi-i spuseseră să li se alăture în scurt timp. Spre apus, soarele era jos, la orizont, iar cerul roşu promitea încă o zi frumoasă.

— De ce acum, Uraga-san? îl întrebă Blackthorne de pe dunetă, cu ochii roşii de nesomn. El abia poruncise echipajului şi tuturor celorlalţi să părăsească posturile şi Uraga îl rugase să mai întârzie o clipă ca să afle dacă erau creştini printre vasali. Nu se poate aştepta până mâine?

— Nu, Alteţă, îmi cer iertare. Uraga stătea cu privirea înălţată spre el, în faţa vasalilor samurai strânşi laolaltă, echipajul olandez fiind adunat într-o ceată speriată lângă balustrada dunetei. Vă rog să mă iertaţi, dar este foarte important să aflăm imediat. Domnia voastră le sunteţi cel mai mare duşman. Ca atare, trebuie să ştiţi, spre binele Vostru. Eu nu vreau decât să vă apăr. Nu durează mult, *neh?*

— Sunt toţi pe punte?

— Da, Alteţă.

Blackthorne se duse mai aproape de balustradă şi strigă în japoneză:

— E cineva creştin? Nu se auzi nici un răspuns. Poruncesc ca orice creştin să iasă în faţă. Nimeni nu se mişcă. Aşa că se întoarse din nou spre Uraga: Pune zece gărzi pe punte, iar celorlalţi dă-le drumul.

— Cu voia Voastră, Anjin-san. Uraga scoase de sub

chimonou o icoană mică, pictată, pe care o adusese din Yedo şi o aruncă cu faţa în sus pe punte, apoi, cu sânge rece, călcă pe ea. Blackthorne şi echipajul erau tulburaţi din pricina profanării. În afară de Jan Roper. Vă rog. Porunciţi ca fiecare vasal să facă la fel, spuse Uraga.

— De ce?

— Eu îi ştiu pe creştini. Ochii lui Uraga erau pe jumătate acoperiţi de borurile pălăriei. Vă rog, Alteţă. E important ca fiecare om să facă la fel, acum, în seara asta.

— Bine, încuviinţă Blackthorne fără tragere de inimă.

Uraga se întoarse spre vasalii strânşi laolaltă.

— La îndemnul meu, stăpânul nostru cere ca fiecare din noi să facem la fel.

Samuraii bombăneau şi unul din ei îi întrerupse:

— Am spus deja că nu suntem creştini, *neh?* Călcând în picioare chipul unui zeu barbar, ce dovedim? Nimic!

— Creştinii sunt duşmanii stăpânului nostru. Sunt vicleni, dar creştinul tot creştin rămâne. Vă rog să mă iertaţi, eu îi cunosc şi, spre ruşinea mea, i-am renegat pe adevăraţii noştri zei. Îmi cer iertare, dar cred că asta trebuie s-o facem pentru siguranţa stăpânului nostru.

Imediat un samurai din rândul din faţă strigă;

— Atunci nu mai e nimic de spus. Înaintă şi călcă în picioare chipul. Eu nu mă-nchin la nici o religie barbară. Haideţi şi voi, faceţi ce vi s-a cerut!

Înaintară unul câte unul. Blackthorne îi privea, detestând toată povestea.

Van Nekk spuse neliniştit:

— Nu e bine ce face...

Vinck îşi ridică privirile spre dunetă.

— Ticăloşi împuţiţi! Or să ne taie beregatele fără să stea măcar pe gânduri. Eşti sigur că poţi să ai încredere în ei, pilotule?

— Da.

Ginsel spuse:

— Nici un catolic n-ar putea face vreodată asemenea lucru, nu, Johann? Uraga-sama ăsta e deştept.

— Ce contează dacă ticăloşii ăştia sunt papistaşi sau nu, toţi sunt samurai împuţiţi.

— Da, spuse Croocq.

— Chiar şi aşa, nu e bine să facă aşa ceva, repetă van Nekk.

Pe punte, samuraii, unul câte unul, continuau să calce icoana în picioare şi apoi se mişcau în grupuri răzleţe. Era o treabă obositoare şi lui Blackthorne îi părea rău c-o încuviinţase, pentru că aveau treburi mai importante de făcut înainte de lăsarea întunericului. Îşi plimbă privirea spre sat şi promontorii. Colinele erau smălţate de sutele de şoproane acoperite cu trestie ale taberei regimentului de muschete. Sunt atât de multe de făcut, gândi el, nerăbdător să meargă la ţărm, dorind să vadă pământul, bucurându-se de feuda pe care i-o dăduse Toranaga, pe care se afla şi Yokohama. Doamne, îşi zise, sunt seniorul unuia din cele mai mari porturi din lume.

Pe neaşteptate, un om ocoli icoana, îşi trase sabia şi ţâşni spre Blackthorne. Uimiţi, o mulţime de samurai îi săriră curajoşi în cale, formând un scut în faţa dunetei, în timp ce Blackthorne, cu pistolul armat, se răsuci şi ochi. Ceilalţi se răspândiră, îmbrâncindu-se, poticnindu-se, lovindu-se unii pe alţii în mare îmbulzeală. Samuraiul alunecă şi se opri urlând de furie, apoi îşi schimbă direcţia şi se aruncă asupra lui Uraga, care izbuti să evite lovitura. Când ceilalţi samurai se năpustiră asupra lui, omul se răsuci, luptă cu ei, împingându-i cu sălbăticie, apoi se năpusti spre parapet şi se aruncă peste bord.

Patru dintre samuraii care ştiau să înoate se descotorosiră de săbiile lungi şi, cu pumnalele-n gură, săriră după el, în timp ce restul, împreună cu olandezii, se îngrămădeau la bordul navei.

Blackthorne, dintr-un salt, fu la parapet. Nu vedea nimic dedesubt; apoi zări umbre răsucindu-se în apă. Un bărbat ieşi la suprafaţă ca să ia aer, apoi se scufundă iar.

Curând apărură patru capete deasupra apei. Între ei, cu un pumnal în gât, se afla cadavrul celui care sărise primul în apă.

— Ne pare rău, Anjin-san, acesta a fost chiar pumnalul lui, strigă unul din ei, acoperind urletele celorlalţi.

— Uraga-san, spune-le să-l percheziţioneze, apoi lăsaţi-l

peştilor.

Îl scotociră, dar nu găsiră nimic. Când erau toţi înapoi pe punte, Blackthorne arătă cu pistolul armat spre icoană.

— Toţi samuraii, încă o dată!

Fu ascultat imediat şi el urmări atent ca fiecare să se supună probei. Apoi, din cauza lui Uraga şi spre a-l lăuda, porunci şi echipajului său să facă la fel. Fu întâmpinat cu un protest.

— Haideţi, mârâi Blackthorne. Grăbiţi-vă, să nu vă calc eu în picioare!

— Nu-i nevoie să zici asta, pilotule, spuse van Nekk. Noi nu suntem păgâni împuţiţi!

— Ei nu sunt păgâni împuţiţi! Sunt samurai, pentru Dumnezeu!

Rămaseră cu privirile pironite asupra lui. Un freamăt de mânie domolită de teamă îi cuprinse pe toţi. Van Nekk începu să spună ceva, dar Ginsel se vârî în vorbă.

— Samuraii sunt păgâni ticăloşi, şi ei, sau oameni de teapa lor, i-au omorât pe Pieterzoon, pe căpitanul nostru general şi pe Maetsukker!

— Da, dar fără samuraii ăştia n-o s-ajungem niciodată acasă! Ţi-e limpede?

Acum toţi samuraii îi urmăreau. Se mişcară ameninţători mai aproape de Blackthorne spre a-l apăra. Van Nekk spuse:

— S-o lăsăm baltă, nu? Suntem cu toţii un pic mânioşi şi foarte obosiţi. A fost o noapte lungă. Aici nu suntem propriii noştri stăpâni, nici unul din noi. Nici pilotul. Pilotul ştie ce face, el e conducătorul, el e căpitanul general acum.

— Da, este, dar nu e drept să le ţie lor parte împotriva noastră şi, pentru Dumnezeu, el nu e rege, e egal cu noi, şuieră Jan Roper. Faptul că e înarmat ca ei şi poate vorbi ticăloşilor nu-l face rege peste noi. Noi avem drepturile noastre şi, pentru Dumnezeu, asta-i legea noastră şi legea lui, chiar dacă el e englez. A făcut sfântul jurământ să se supună legilor, nu-i aşa, pilotule?

— Da, spuse Blackthorne. Legea noastră e pe mările noastre, unde noi suntem stăpâni. Aici nu suntem. Aşa că faceţi ceea ce vă spun şi repede.

Murmurând, dădură ascultare.

— Sonk! Ai găsit ceva grog?

— Nu domn'le nici o picătură blestemată!

— O să trimit *saké* la bord. Apoi Blackthorne adăugă în portugheză: Uraga-san, ai să vii la ţărm cu mine. Ia pe cineva să tragă la rame. Voi patru, spuse în japoneză, arătând spre oamenii câre se aruncaseră în apă, voi patru, acum căpitani. Înţelegeţi? Luaţi cincizeci oameni fiecare.

— *Hai,* Anjin-san.

— Cum te cheamă? îl întrebă pe unul din ei, un bărbat înalt, liniştit, cu o cicatrice pe obraz.

— Nawa Chisato, stăpâne.

— Astăzi eşti căpitan. Pe toată corabia. Până mă-ntorc.

— Da, stăpâne.

Blackthorne se îndreptă spre pasarelă. Jos era legată o barcă.

— Unde te duci, pilotule? întrebă van Nekk neliniştit.

— La ţărm. Mă-ntorc mai târziu.

— Bine, mergem cu toţii!

— Pentru Dumnezeu, vin şi eu cu...

— Şi eu. Merg...

— Doamne, nu mă lăsa..

— Nu! Mă duc singur!

— Dar, pentru Dumnezeu, noi ce facem? strigă van Nekk.

— Ce-o să facem? Nu ne lăsa, pilotule. Ce-o să...

— Aşteptaţi, atât! le spuse Blackthorne. O să mă-ngrijesc să fie trimisă mâncare şi băutură la bord.

Ginsel se proţăpi în faţa lui Blackthorne.

— Am crezut c-o să ne-ntoarcem la noapte. De ce nu ne-ntoarcem la noapte?

— Cât o să stăm aici, pilotule şi cât...

— Pilotule, cum rămâne cu Yedo? întrebă Ginsel mai tare. Cât o să stăm aici cu blestematele astea de maimuţe?

— Da, maimuţe, zău, spuse Sonk fericit. Cum rămâne cu lucrurile noastre şi cu oamenii noştri?

— Da, cum e cu „eţii" noştri, pilotule? Cu oamenii noştri şi cu ibovnicele noastre?

— O să-i găsiţi tot acolo şi mâine. Blackthorne îşi înăbuşi sila. Aveţi răbdare, am să mă întorc cât pot de repede. Baccus, eşti la comandă.

Se întoarse să plece.

— Eu merg cu tine, spuse agresiv Jan Roper. Suntem în port, aşa că am dreptul şi vreau nişte arme.

Blackthorne se întoarse spre el şi o mulţime de săbii ieşiră din teacă, gata să-l omoare pe Jan Roper.

— Încă un cuvânt dacă mai scoţi şi eşti un om mort. Negustorul înalt şi uscăţiv roşi şi se opri. Potoleşte-ţi limba lângă aceşti samurai, pentru că oricare din ei o să-ţi zboare capul înainte ca eu să-i pot opri şi asta numai din pricina proastelor tale purtări! Ei sunt foarte irascibili şi, când sunt lângă tine, şi eu îmi ies uşor din sărite, iar tu o să primeşti arme când o să ai nevoie de ele. Pricepi?

Jan Roper dădu din cap morocănos şi se îndepărtă. Samuraii erau încă ameninţători, dar Blackthorne îi potoli şi le porunci, sub pedeapsa cu moartea, să-i lase echipajul în pace.

— Am să mă-ntorc curând.

Coborî pasarela şi urcă în barcă, urmat de Uraga şi de un alt samurai. Chisato, căpitanul, se duse la Jan Roper, care tremura de teama ameninţării, se înclină şi plecă.

Când se aflau departe de navă, Blackthorne îi mulţumi lui Uraga pentru că prinsese trădătorul.

— Vă rog, nici o mulţumire. Nu mi-am făcut decât datoria.

Blackthorne spuse în japoneză ca să poată înţelege şi celălalt om:

— Da, datoria. Dar *koku-ul* tău se schimbă acum. Nu douăzeci, acum o sută pe an.

— O, Alteţă, vă mulţumesc. N-o merit. Nu mi-am făcut decât datoria şi trebuie...

— Vorbeşte mai rar, nu înţeleg.

Uraga îşi ceru scuze şi spuse mai rar.

Blackthorne îl lăudă iar, apoi se aşeză mai comod la pupa bărcii, doborât de oboseală. Se sforţă să-şi ţină ochii deschişi, privi înapoi spre navă să se mai asigure o dată că era la loc bun. Îi zări pe van Nekk şi ceilalţi la parapet şi-i părea rău, că-i adusese pe corabie, deşi ştia că n-avea de ales. Fără ei călătoria n-ar fi fost în siguranţă.

Gloată rebelă, gândi. Ce dracu o să fac cu ei? Toţi vasalii

mei ştiu despre satul *eta* iar ei sunt la fel de dezgustători precum... Doamne, ce încurcătură! *Karma, neh?*

Adormi. Când barca lovi digul cu prora se trezi. La început nu-şi putea aminti unde se află. Visase că era înapoi la castel, în braţele lui Mariko, exact ca-n noaptea trecută.

Noaptea trecută, după ce făcuseră dragoste — Fujiko le ştia taina şi Chimmoko stătea de pază — şi zăceau pe jumătate adormiţi, Yabu cu samuraii lui bătuseră cu putere în stâlpul porţii. Seara începuse atât de plăcut. Fujiko o invitase discret şi pe Kiku, iar el n-o văzuse niciodată atât de frumoasă şi plină de viaţă. Când clopotele terminaseră de bătut Ora Porcului, sosise şi Mariko. Toţi se veseliseră, dar curând Mariko spulberase vraja.

— Îmi pare rău, însă eşti în mare pericol, Anjin-san.

Ea le explicase şi, când adăugase spusele lui Gyoko că să nu aibă încredere în Uraga, amândouă, şi Kiku şi Fujiko, fuseseră la fel de tulburate.

— Vă rog, nu vă-ngrijoraţi. O să fiu cu ochii pe el, nu vă temeţi, le asigurase el din nou.

Mariko continuase:

— Anjin-san, poate că ar trebui să veghezi şi asupra lui Yabu-sama.

— Poftim?

— În după-amiaza asta ţi-am văzut ura pe chip. Şi el a observat-o.

— N-are importanţă, le spusese el. *Shigata ga nai, neh?*

— Nu, îmi pare rău, ai greşit. De ce ţi-ai chemat oamenii când îl împresuraseră pe Yabu-sama prima oară? Cu siguranţă, a fost o mare greşeală. Ei l-ar fi omorât, iar duşmanul tău ar fi fost mort, fără nici o primejdie pentru tine.

— N-ar fi fost drept, Mariko-san. Atâţia oameni împotriva unuia singur nu era cinstit.

Mariko le explicase lui Fujiko şi lui Kiku ce spusese el.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar noi toate credem că e cu primejdie să gândeşti astfel şi te rugăm să n-o mai faci. E foarte greşit şi foarte naiv. Te rog, iartă-mă că ţi-o spun atât de deschis. Yabu-san o să te distrugă.

— Nu. Nu, deocamdată. Sunt încă prea important pentru

el. Şi pentru Omi-san.

— Kiku-san zice: Te rog spune-i lui Anjin-san să se păzească de Yabu şi de acest Uraga. Poate că e greu pentru Anjin-san să judece ce e „important” aici, *neh*?

— Da, şi eu cred la fel, spusese Fujiko.

Mai târziu Kiku plecase să-l distreze pe Toranaga, apoi Mariko tulburase din nou pacea din cameră.

— Astă-seară trebuie să-ţi spun *sayonara*[14], Anjin-san. Plec în zori.

— Nu, nu în seara asta. Acum toate se pot schimba. Mâine am să-l văd pe Toranaga. Acum, când am învoirea să plec, am să te duc la Osaka. Am să iau o galeră sau o navă de coastă. La Nagasa...

— Nu, Anjin-san. Îmi pare rău, trebuie să plec cum mi s-a poruncit.

Oricât ar fi încercat, n-ar fi putut s-o convingă.

El o simţise pe Fujiko privindu-i în tăcere şi inima i se zbuciumase la gândul plecării lui Mariko. Îşi aruncase ochii spre Fujiko. Ea-i rugase s-o scuze pentru o clipă, închisese *shoji* în urma ei şi ei rămăseseră singuri, ştiind că Fujiko n-avea să se mai întoarcă şi că, pentru scurtă vreme, erau în siguranţă. Iubirea lor fusese iute şi pătimaşă. Apoi se auziseră voci şi paşi, şi abia avuseseră timp să se dezmeticească înainte ca Fujiko să li se alăture prin uşa interioară. Yabu intrase cu paşi mari, aducând ordinul lui Toranaga de plecare imediată şi în mare taină.

— ...Yokohama, apoi o oprire scurtă la Osaka, Anjin-san. Pe urmă, mai departe, la Nagasaki şi înapoi, la Osaka, şi din nou aici, acasă! Am trimis să-ţi aducă echipajul la navă.

Fusese copleşit de emoţie la această victorie venită din cer.

— Da, Yabu-san. Dar Mariko-san... şi Mariko-san merge la Osaka, *neh?* Mai bine vine cu noi, e mai repede, mai sigur, *neh?*

— Nu e cu putinţă, îmi pare rău. Trebuie să ne grăbim. Haide! Refluxul... Înţelegi „reflux”, Anjin-san?

— *Hai,* Yabu-san, Mariko-san merge la Osaka....

— Îmi pare rău, ea are porunci, după cum şi noi avem

[14] La revedere (jpn.).

porunci. Mariko-san! Explică-i. Spune-i să se grăbească!

Yabu fusese de neînduplecat şi la ceasul acela atât de târziu din noapte era cu neputinţă să meargă la Toranaga să-l roage să schimbe ordinul. Nu mai fusese nici timp, nici loc să mai vorbească altceva cu Mariko şi cu Fujiko decât să-şi ia ceremonios rămas-bun. Dar aveau să se întâlnească curând in Osaka.

— Foarte curând, Anjin-san, spusese Mariko.

— Doamne, să n-o pierd, spuse Blackthorne, în timp ce pescăruşii croncăneau deasupra plajei, ţipetele lor sporindu-i singurătatea.

— Pe cine să pierdeţi, Alteţă?

Blackthorne reveni la realitate. Arătă spre nava din depărtare.

— Noi numim navele cu *ea,* ne gândim la ele ca la ceva de gen feminin, nu masculin. *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Blackthorne încă mai zărea figurile minuscule ale echipajului său şi problema de nerezolvat îi apăru iar în minte. Va trebui să-i iei pe corabie, îşi spuse, şi o să ai nevoie de mai mulţi oameni. Nici aceştia, care vor fi aproape toţi catolici, n-or să se împace cu samuraii. Doamne, cum să-i stăpâneşti pe toţi? Mariko avea dreptate, lângă catolici sunt un om mort.

— Chiar şi eu, Anjin-san, îi spusese ea noaptea trecută.

— Nu, Mariko-chan. Tu nu.

— Tu ai zis, în după-amiaza asta, că noi suntem duşmanii tăi.

— Am spus că cei mai mulţi catolici sunt duşmanii mei.

— Ei au să te omoare, dacă le stă în putere.

— Da, dar tu... o să ne întâlnim, într-adevăr, la Osaka?

— Da. Te iubesc. Anjin-san, ţine minte, păzeşte-te de Yabu-san...

Ele au avut dreptate în privinţa lui Yabu, orice-ar spune, sau ar promite el că va face. Am săvârşit o mare greşeală chemându-mi oamenii, atunci când a fost încercuit. Ticălosul ăla o să-mi taie gâtul imediat ce nu-i voi mai fi de folos, oricât de mult s-ar preface că îmi e prieten. Şi, totuşi, Yabu avea dreptate: eu am nevoie de el. N-o să pot niciodată să

intru în Nagasaki şi să plec iar în larg fără să fiu apărat. El, cu siguranţă, mă poate ajuta să-l conving pe Toranaga. Cu el în fruntea a două mii şi mai bine de oameni de credinţă am putea să pustiim tot Nagasaki, poate chiar şi Macao...

Doamne! Singur n-am nici o putere.

Apoi îşi aminti ce-i spusese Gyoko lui Mariko despre Uraga, să nu aibă încredere în el. Gyoko s-a înşelat în privinţa lui, gândi. Cu ce altceva se mai înşeală ea?

Cartea a cincea

Capitolul 52

După o lungă călătorie cu galera, Blackthorne se afla iarăşi pe drumurile maritime aglomerate ale Osakăi, simţind aceeaşi greutate apăsătoare a oraşului ca atunci când îl văzuse întâia oară. Zone întinse fuseseră pustiite de *tai-fun,* altele erau înnegrite de foc, dar imensitatea lui era aproape neatinsă şi dominată de castel. Chiar de la această distanţă, de mai mult de o leghe, vedea împrejmuirea uriaşă a primului zid, crenelurile impunătoare, toate strivite de trufia ameninţătoare a donjonului.

— Doamne, spuse Vinck nelinişti, stând lângă el la prora, pare cu neputinţă să fie atât de mare. Amsterdamul ar fi un rahat de muscă pe lângă el.

— Da. Furtuna a distrus oraşul, dar nu prea rău. Nimic nu poate atinge castelul.

Tai-fun-ul lovise cu violenţă dinspre sud-vest, cu două săptămâni în urmă. Semne fuseseră din belşug, ceruri mohorâte şi ameninţătoare, vijelii, ploaie, iar ei îşi duseseră în grabă galera într-un port sigur, să aştepte trecerea uraganului Rămăseseră aici cinci zile. Dincolo de port, oceanul înspumat fusese răscolit, iar vântul era atât de puternic şi de turbat cum nu mai văzuse Blackthorne niciodată.

— Doamne, spuse iar Vinck, aş vrea să fim acasă! Trebuia să fim acasă de acum un an.

Blackthorne îl adusese pe Vinck cu el din Yokohama şi-i trimisese pe ceilalţi înapoi, la Yedo, lăsând-o pe *Erasmus* ancorată în siguranţă şi sub pază, sub comanda lui Naga. Echipajul lui fusese fericit să plece, după cum şi el fusese fericit să nu-i mai vadă. În noaptea aceea avusese loc o discuţie aprinsă în privinţa banilor navei. Banii erau ai companiei. Van Nekk era trezorierul expediţiei şi negustorul şef şi, împreună cu căpitanul general, avea putere legală asupra lor. După ce fuseseră număraţi şi renumăraţi şi găsiseră lipsa de o mie de monezi, van Nekk, susţinut de Jan Roper, se certase cu el în legătură cu suma pe care putea s-o ia ca să mai facă rost de oameni.

— Vrei mult prea mult, pilotule! Va trebui să le oferi mai

puţin!

— Doamne Dumnezeule! Oricât o fi, trebuie să plătim. Am neapărată nevoie de marinari şi de tunari. Lovise cu pumnul în masa din cabina principală. Cum vom putea altfel ajunge acasă?

În cele din urmă, îi convinsese să-l lase să ia îndeajuns, dar era dezgustat că îşi ieşise din fire din cauza lor. Ziua următoare îi trimisese înapoi la Yedo şi le împărţise tuturor a zecea parte din bani, drept plată pentru servicii trecute, iar restul rămăsese sub pază pe *Erasmus.*

— Cum putem şti că vor fi în siguranţă aici? întrebase încruntat Jan Roper.

— Atunci stai şi păzeşte-i!

Dar nici unul din ei nu voia să rămână pe navă. Vinck încuviinţase să vină cu el.

— De ce el, pilotule? întrebase van Nekk.

— Pentru că e marinar şi o să am nevoie de ajutor.

Blackthorne fusese fericit când scăpase de ei. Odată ajunşi în larg, începuse să-l schimbe pe Vinck după felul japonez. În privinţa asta, Vinck era un stoic, având încredere în Blackthorne pentru că navigase prea mulţi ani cu el ca să nu-i cunoască măsura.

— Pilotule, pentru tine am să fac baie şi am să mă spăl în fiecare zi, dar, să mă ia dracu dac-am să port scârba aia de cămaşă de noapte femeiască!

Peste zece zile Vinck balansa fericit cablul de sondaj. Pe jumătate dezbrăcat, cureaua lată îi încingea pântecul, iar la spate avea un pumnal vârât în teacă şi unul din pistoalele lui Blackthorne se afla în siguranţă în cămaşa-i curată, deşi jerpelită.

— N-o să trebuiască să mergem la castel, nu, pilotule?

— Nu.

— *Aş* vrea să fiu cât mai departe de castel.

Ziua era frumoasă, un soare înalt strălucea deasupra mării calme. Vâslaşii erau încă plini de vlagă şi disciplinaţi.

— Vinck, acolo a fost ambuscada!

— Doamne, câte bancuri de nisip!

Blackthorne îi povesti lui Vinck cum scăpase de acolo ca prin urechile acului. Îi spuse despre focurile de alarmă de pe

ziduri, despre grămezile de morţi de pe ţărm, despre fregata duşmană, care era gata-gata să-l facă zob.

— O, Anjin-san! Yabu veni lângă ei şi se băgă în vorbă. E bine, *neh?* Arătă spre dezastru.

— Rău, Yabu-sama.

— Sunt duşmani, *neh?*

— Oamenii nu sunt duşmani. Numai Ishido şi samuraii duşmani, *neh?*

— Castelul e duşman, răspunse Yabu, dând glas îngrijorării sale şi a tuturor de pe navă. Aici totul ne e împotrivă.

Blackthorne îl urmări cu privirea pe Yabu îndreptându-se spre prora, vântul smulgându-i chimonoul de pe trupul vânjos.

Vinck îşi cobori vocea.

— Vreau să-l omor pe ticălosul ăsta, pilotule.

— Nici eu nu l-am uitat pe amicul Pieterzoon, nu te teme.

— Nici eu, Dumnezeu mi-e martor! Nu pricep cum de vorbeşti limba lor. Ce-a zis?

— N-a vrut decât să fie politicos.

— Care-i planul?

— Ancorăm şi aşteptăm. El pleacă pentru o zi sau două şi noi stăm cuminţi şi aşteptăm. Toranaga a spus că a trimis vorbă pentru scrisorile de liberă trecere de care avem nevoie, dar, chiar şi aşa, noi ne vedem de-ale noastre şi rămânem la bord. Blackthorne cercetă navele şi marea să vadă dacă nu era vreun pericol, dar nu află nici unul. Totuşi îi spuse lui Vinck: Ar trebui să începi să strigi adâncimile!

— Da!

Yabu îl privi o clipă pe Vinck cum balansa cablul de sondaj, apoi se îndreptă agale spre Blackthorne.

— Anjin-san, poate că ar fi mai bine să iei galera şi să mergi la Nagasaki. Să nu aştepţi, ce zici?

— E-n ordine, spuse Blackthorne binevoitor, fără să înhaţe momeala.

Yabu râse.

— Îmi placi, Anjin-san! Dar, îmi pare rău, singur ai muri curând. Nagasaki e foarte rău pentru tine.

— Osaka rău... peste tot rău!

— Karma.

Yabu zâmbi iar. Blackthorne se prefăcu a-i gusta gluma.

În timpul călătoriei discutaseră de nenumărate ori mereu acelaşi lucru, cu mici variaţiuni. Blackthorne aflase multe despre Yabu. Acum îl ura mai mult, avea şi mai puţină încredere în el, îl respecta mai mult şi ştia că, oricum, *karme*-le lor erau înlănţuite.

— Yabu-san are dreptate, Anjin-san, spusese Uraga. El te poate apăra la Nagasaki, eu nu.

— Din pricina unchiului dumitale, seniorul Harima?

— Da. Poate că deja am fost proscris, *neh?* Unchiul meu e creştin, deşi eu cred că e numai datorită împrejurărilor.

— Cum adică?

— Nagasaki e feuda lui. Nagasaki are un mare port la ţărmul provinciei Kyushu, dar nu cel mai bun. Aşa că el şi-a dat repede seama din ce parte bate vântul, neh? S-a făcut creştin şi a poruncit tuturor vasalilor lui să-l urmeze. Mie mi-a poruncit să mă fac creştin şi să merg la şcoala iezuită, apoi m-a trimis ca unul din solii creştinilor în ţara deschisă tuturor. A dat pământ iezuiţilor şi — cum ai zice dumneata — se căciuleşte în faţa lor, dar în inima lui este un adevărat japonez.

— Iezuiţii ştiu ce gândeşti?

— Da, bineînţeles.

— Cred şi ei acelaşi lucru despre cei care s-au creştinat de nevoie?

— Ei nu ne spun *nouă,* convertiţilor, ce cred cu adevărat, Anjin-san. Nici chiar între ei, de cele mai multe ori, nu-şi spun. Ei sunt educaţi să aibă secrete, să folosească secrete, să vină în întâmpinarea lor, dar să nu le dezvăluie niciodată. Din acest punct de vedere sunt foarte japonezi.

— Mai bine ai rămâne aici, în Osaka, Uraga-san.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, eu sunt vasalul Vostru. Dacă mergeţi la Nagasaki, merg şi eu.

Blackthorne ştia că Uraga îi devenise un ajutor de nepreţuit. Omul îi dezvăluise multe secrete iezuite: cum, de ce şi când se desfăşurau aranjamentele într-ale negoţului, ce misiuni aveau ei în această ţară şi ce maşinaţiuni incredibile plănuiau pe tot cuprinsul pământului. De la el aflase multe

lucruri despre Harima şi Kiyama, despre ce gândeau *daimyo* creştini şi de ce, probabil, aveau să rămână de partea lui Ishido. Doamne, acum am atâtea informaţii ce-ar fi de nepreţuit la Londra, gândi el, şi am încă atât de multe de învăţat. Cum aş putea să transmit cele aflate? De pildă, că negoţul Chinei cu Japonia, numai cu mătase, valorează anual zece milioane în aur şi că, în momentul de faţă, iezuiţii au preot la curtea împăratului Chinei, în Beijing, onorat cu rang înalt, un om de încredere al dregătorilor, care vorbeşte perfect chineza. Ce bine ar fi dacă aş putea trimite o scrisoare, dacă aş avea măcar un mesager.

În schimbul celor aflate, Blackthorne începu să-i povestească lui Uraga despre navigaţie, despre marea schismă şi despre parlament. De asemeni, îi învăţă, pe el şi pe Yabu, cum să tragă cu tunul. Amândoi erau elevi destoinici. Uraga e un om bun. Nu voi avea nici un necaz cu el. Afară doar că-i e ruşine că n-are ciuful de samurai, dar o să-i crească în curând.

Se auzi un strigăt de avertizare de la omul de veghe din prora.

— Anjin-san!

Căpitanul japonez arăta în faţă, spre un cuter elegant, armat cu douăzeci de rame, care se apropia dinspre tribord. În vârful catargului erau însemnele lui Ishido, iar lângă ele însemnele Consiliului Regenţilor, aceleaşi sub care călătoriseră Nebara Jozen şi oamenii lui la Anjiro, spre propria lor moarte.

— Cine e? întrebă Blackthorne simţind tensiunea cuprinzând nava, în timp ce toţi ochii se străduiau din răsputeri să străbată depărtarea.

— Îmi pare rău, încă nu-mi dau seama, spuse căpitanul.

— Yabu-san?

Yabu ridică din umeri.

— Un trimis oficial.

Când cuterul se apropie, Blackthorne văzu un bătrân care stătea sub tenda pupa şi care purta o haină de ceremonie, bogat împodobită, şi o tunică cu umeri largi, ca nişte aripi. Nu avea nici o sabie. În jurul lui erau uniformele gri ale lui Ishido.

Toboşarul încetă să mai bată spre a lăsa cuterul să se lipească de galeră. Oamenii se repeziră să-l ajute pe trimisul oficial să vină pe navă. Un pilot japonez sări după el şi, după numeroase plecăciuni, preluă oficial comanda galerei.

Yabu şi bătrânul erau şi ei ceremonioşi şi se purtau cu mare grijă. În sfârşit, se aşezară pe perne de ranguri diferite, trimisul oficial luând locul cel mai bun pe dunetă.

Samuraii, ai lui Yabu şi cei în uniforme gri, se aşezară în jurul lor cu picioarele încrucişate sau în genunchi pe puntea principală, pe locuri şi mai joase.

— Consiliul îţi urează bun venit, Kasigi Yabu, în numele Maiestăţii sale imperiale, spuse omul.

Era un sfetnic de rang superior al regenţilor, maestru de ceremonii, scund şi îndesat, cam vlăguit, care avea şi rang la curtea imperială. Se numea Ogaki Takamoto, era prinţ de al şaptelea rang şi funcţia lui era să acţioneze ca intermediar între curtea Maiestăţii sale imperiale, Fiul Cerului, şi regenţi. Dinţii-i erau vopsiţi în negru, aşa cum, prin tradiţie de secole, îi aveau toţi dregătorii de la curtea imperială.

— Mulţumesc, prinţe Ogaki. Este o cinste să mă aflu aici în numele seniorului Toranaga, spuse Yabu foarte impresionat de onoarea ce i se făcea.

— Da, sunt sigur de asta. Bineînţeles, dumneata te afli aici şi în numele Domniei tale, *neh*? spuse Ogaki sec.

— Bineînţeles, răspunse Yabu.

— Când soseşte seniorul Toranaga?

— Îmi pare rău, dar *tai-fun*-ul m-a întârziat cu cinci zile şi n-am nici o veste de când am plecat.

— A, da, *tai-fun*-ul. Da, Consiliul a fost atât de fericit să afle că furtuna nu te-a atins. Ogaki tuşi. Cât despre stăpânul dumitale, regret să-ţi spun că n-a ajuns încă nici la Odawara. Au fost făcute amânări fără sfârşit şi se pare că e bolnav. Păcat, *neh?*

— O, da, foarte. Nimic serios, cred? întrebă repede Yabu bucuros de a fi părtaş la secretul lui Toranaga.

— Nu, din fericire nimic grav. Din nou tusea seacă. Seniorul Ishido crede că stăpânul dumitale va ajunge mâine la Odawara.

Yabu fu surprins cât se cuvenea.

— Când am purces, acum douăzeci şi una de zile, totul era gata pentru plecarea lui imediată, dar atunci s-a îmbolnăvit seniorul Hiro-matsu. Ştiu că seniorul Toranaga a fost foarte îngrijorat, dar era nerăbdător să-şi înceapă călătoria. După cum şi eu sunt nerăbdător să încep pregătirile pentru sosirea lui.

— Totul e pregătit.

— Bineînţeles, Consiliul nu va avea nimic împotrivă dacă verific pregătirile, *neh?* Yabu era expansiv. Este important ca ceremonia să fie demnă de consiliu şi de împrejurare, *neh?*

— Demnă de Maiestatea sa imperială, Fiul Cerului. Invitaţia este acum din partea *lui.*

— Bineînţeles, dar... Buna dispoziţie a lui Yabu se stinse. Vreţi să spuneţi... vreţi să spuneţi că Majestatea sa imperială va fi acolo?

— Slăvitul a încuviinţat umila cerere a regenţilor de a primi *el însuşi* jurământul de supunere al noului Consiliu, al tuturor marilor *daimyo,* deci şi al seniorului Toranaga cu familia şi vasalii lui. S-a cerut sfetnicilor Maiestăţii sale imperiale să aleagă o zi de bun augur pentru un asemenea... o asemenea ceremonie. Cea de a douăzeci şi doua zi a acestei luni, în acest al cincilea an al perioadei Keicho.

Yabu era uluit.

— Peste... peste nouăsprezece zile?

— La prânz. Ogaki scoase cu grijă din mânecă un şerveţel de hârtie şi-şi suflă delicat nasul. Te rog să mă ierţi. Da, la prânz. Semnele au fost bune. Seniorul Toranaga a fost înştiinţat de solul imperial acum paisprezece zile. Încuviinţarea lui umilă şi imediată a sosit la regenţi acum trei zile. Ogaki scoase un sul mic de hârtie. Aceasta este invitaţia *dumitale* la ceremonie, Kasigi Yabu.

Când văzu sigiliul imperial — crizantema cu şaisprezece petale, lui Yabu îi pieri tot curajul şi ştiu că *nimeni,* nici chiar Toranaga, nu putea să refuze o asemenea invitaţie. Un refuz ar fi o insultă de neconceput la adresa Divinităţii, o rebeliune făţişă şi, cum *tot* pământul aparţinea împăratului care domnea, ar urma confiscarea imediată a feudei, însoţită de invitaţia imperială de a-ţi face *seppuku,* invitaţie eliberată, în numele lui, de regenţi şi pecetluită, de asemeni, cu Marele

Sigiliu. O asemenea invitaţie este categorică şi trebuie să i se dea ascultare.

Yabu încercă turbat să-şi redobândească stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău, nu te simţi bine? întrebă Ogaki plin de bunăvoinţă.

— Iartă-mă, îngăimă Yabu, dar niciodată, în cele mai teribile visuri ale mele... Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că Slăvitul are... are să ne onoreze, *neh?*

— Aşa-i, o, da. Extraordinar!

— E uluitor... ca înălţimea sa imperială să... să se gândească să părăsească Kyoto şi... şi să vină la Osaka.

— Şi eu zic la fel. Cu toate acestea, în cea de a douăzeci şi doua zi, Slăvitul şi însemnele puterii imperiale vor fi aici.

Însemnele imperiale, fără de care nici o succesiune nu era legală, erau cele trei comori sacre, considerate divine, despre care toţi credeau că fuseseră aduse pe pământ de zeul Ninigi-noh-Mikoto şi date de el însuşi nepotului său, Jimmu Tenno, primul împărat. Acesta le transmisese urmaşului său şi tot aşa din veac în veac până la actualul deţinător, împăratul Go-Nijo. Însemnele erau: Sabia, Perla şi Oglinda. Sabia sacră şi Perla erau întotdeauna luate de împărat în călătoriile sale, ori de câte ori trebuia să rămână peste noapte departe de palat; Oglinda era păstrată în sanctuarul interior de la marele altar *shinto* din Ise. Sabia, Oglinda şi Perla aparţineau Fiului Cerului. Ele erau simbolurile divine ale puterii legitime, ale originii lui zeieşti, aşa că, atunci când *el* călătorea, tronul divin se deplasa o dată cu *el* şi, astfel, puterea îl însoţea pretutindeni.

Yabu bolborosi:

— E aproape cu neputinţă să crezi că pregătirile pentru sosirea *lui* au putut fi făcute la timp.

— O, seniorul şi generalul Ishido i-a adresat rugămintea Slăvitului de-ndată ce a primit vestea de la seniorul Zataki, din Yokosé, că seniorul Toranaga a încuviinţat, spre uimirea noastră, să vină la Osaka şi să se plece în faţa sorţii. Numai marea cinste pe care stăpânul dumitale a făcut-o regenţilor i-a îndemnat să-i ceară Fiului Cerului să-i onoreze cu prezenţa sa. Din nou tuşi sec. Te rog să mă ierţi, dumneata, pesemne,

ai să-mi dai în scris acordul oficial cât mai curând cu putinţă, nu?

— Pot s-o fac imediat? întrebă Yabu, simţind cum îl lasă puterile.

— Sunt sigur că regenţii au să preţuiască aceasta.

Fără nici un pic de vlagă, Yabu trimise după cele necesare scrisului. *Nouăsprezece.* Nouăsprezece zile! Toranaga poate să amâne doar nouăsprezece zile şi apoi trebuie să fie şi el aici. Ar fi timp destul să ajung la Nagasaki şi să mă întorc în siguranţă la Osaka, dar nu e destul timp să lansăm atacul pe mare asupra Corăbiei Negre şi s-o luăm, şi să facem presiuni asupra lui Harima, Kiyama sau Onoshi, ori asupra preoţilor creştini. Aşadar, nu e destul timp spre a porni Cer de Purpură, deci întreaga urzeală a lui Toranaga e doar deşertăciune... oh, oh, oh!

Toranaga e pierdut. Ar fi trebuit să ştiu că va pierde. Răspunsul la nedumerirea mea e limpede: ori am încredere orbeşte în Toranaga, sperând că vor ieşi cumva din cursa asta, şi atunci îl ajut pe Anjin-san, cum am plănuit, să facă rost de oameni şi să ia Corabia Neagră chiar mai repede, ori va trebui să merg la Ishido, să-i spun tot ce ştiu şi să încerc să mă târguiesc pentru viaţa mea şi pentru Izu.

Ce să aleg?

Au fost aduse hârtia, pensula şi cerneala. Yabu îşi lăsă deocamdată neliniştea la o parte şi se concentră asupra scrisului, să fie cât se putea de perfect şi frumos. Era de neconceput să răspundă invitaţiei Maiestăţii sale cu mintea tulburată. Când îşi termină de scris încuviinţarea, hotărârea decisivă era luată: avea să urmeze întru totul sfatul lui Yuriko. Imediat povara de pe *wa*-ul lui căzu şi el se simţi în mare măsură limpezit. Îşi semnă numele cu o înfloritură semeaţă.

Cum să fiu cel mai bun vasal al lui Toranaga? Foarte simplu: îndepărtează-l pe Ishido de pe acest pământ.

Cum să fac asta şi totuşi să-mi rămână timp destul ca să şi scap?

Apoi îl auzi pe Ogaki spunând:

— Mâine eşti poftit la o serbare dată de seniorul şi generalul Ishido în cinstea zilei de naştere a doamnei

Ochiba.

*

* *

Încă obosită de călătorie, Mariko o îmbrăţişă întâi pe Kiri, apoi o strânse la piept pe doamna Sazuko, admiră bebeluşul şi o strânse iar în braţe pe Kiri. Slujnicele se agitau şi se mişcau de colo-colo în jurul lor, aducând ceai şi *saké,* luând iar tăvile şi ieşind grăbite cu perne şi ierburi plăcut mirositoare, deschizând şi închizând paravane culisante ce dădeau spre grădina interioară din zona rezervată lor în castelul Osaka. Fluturau evantaie, sporovăiau şi chiar plângeau.

În cele din urmă, Kiri bătu din palme, expedie slujnicele şi-şi găsi cu greu perna ei specială. Era copleşită de emoţie şi fericire şi foarte îmbujorată la faţă. Degrabă, Mariko şi doamna Sazuko îi făcură vânt cu evantaiul, o ajutară şi, numai după trei ceşti mari de *saké,* îşi veni în fire.

— O, acum e mai bine, spuse ea. Da, îţi mulţumesc, copilă, da, o să mai iau un pic! O, Mariko-san, eşti într-adevăr aici?

— Da, da, sunt cu adevărat aici, Kiri-san.

Sazuko, arătând mult mai tânără decât cei şaptesprezece ani ai ei, spuse:

— O, am fost atât de îngrijorate, n-am auzit decât zvonuri şi…

— Da, nimic decât zvonuri, Mariko-san, o întrerupse Kiri. O, sunt atât de multe câte aş vrea să le ştiu, simt că mă ia cu leşin.

— Biată Kiri-san, mai ia puţin *saké,* spuse Sazuko foarte săritoare. Poate c-ar trebui să-ţi mai slăbeşti *obi*-ul şi…

— Acum mi-e bine! Te rog nu te agita, copilă. Kiri dădu drumul aerului din piept şi-şi încrucişă braţele peste abdomenu-i voluminos. O, Mariko-san, e atât de bine să vezi iar o faţă prietenească din afara castelului Osaka.

— Da, repetă Sazuko ca un ecou, cuibărindu-se mai aproape de Mariko. Ori de câte ori trecem dincolo de poarta noastră, uniformele gri roiesc pe lângă noi de parc-am fi regine de albine. Nu ni se dă voie să părăsim castelul decât cu permisiunea Consiliului — nici uneia dintre doamne, nici

măcar doamnei seniorului Kiyama —, iar Consiliul aproape că nu se întruneşte deloc şi se codesc, aşa că nu se dă niciodată nici o permisiune şi doctorii spun că eu încă nu sunt restabilită ca să călătoresc, dar eu sunt bine, şi copilul e bine şi... Dar mai întâi spune-ne...

Kiri o întrerupse:

— Mai întâi spune-ne cum se simte stăpânul nostru,

Fata râse, fără să i se fi domolit însufleţirea.

— Asta voiam să-ntreb şi eu, Kiri-san!

Mariko răspunse după cum îi poruncise Toranaga:

— El îşi urmează calea, e plin de încredere şi mulţumit cu hotărârea lui. O repetase de nenumărate ori în timpul călătoriei. Cu toate acestea, mâhnirea ce o produse aproape c-o făcu să dorească să le strige adevărul. Îmi pare rău, spuse.

— O!

Sazuko încercă să nu se arate speriată.

Kiri îşi căută o poziţie mai comodă.

— Karma e karma. Neh?

— Atunci... atunci nu e nici o schimbare... nici o speranţă? întrebă fata.

Kiri o mângâie pe mână.

— Crede, copilă, că oricum *karma e karma,* iar seniorul Toranaga e cel mai mare şi mai înţelept bărbat din câţi există. Asta e destul, restul e iluzie. Mariko-chan, ai mesaje pentru noi?

— O, iartă-mă. Da, iată-le. Mariko scoase trei suluri de hârtie din mânecă. Două pentru tine, Kiri-chan, unul de la stăpânul nostru, unul de la seniorul Hiro-matsu. Acesta e pentru tine, Sazuko, de la domnul tău, dar el mi-a zis să-ţi spun că-i e dor de tine şi că vrea să-şi vadă fiul nou-născut. Mi-a poruncit să ţin minte să ţi-o spun de trei ori. Îi lipseşti foarte mult şi atât de mult ar vrea să-şi vadă fiul. Îi este foarte dor de tine.

Lacrimile şiroiau pe obrajii fetei. Îngăimă o scuză şi ţâşni din cameră înhăţând sulul de hârtie.

— Biata copilă. E atât de greu pentru ea aici. Kiri nu rupse peceţile scrisorilor ei. Ai auzit că Maiestatea sa imperială o să fie de faţă?

— Da. Mariko era la fel de gravă. Un curier al seniorului Toranaga m-a prins din urmă acum o săptămână. Mesajul nu dădea alte amănunte decât acesta şi spunea ziua în care o să sosească aici. Ai veşti de la el?

— Nu direct, nimic personal, de o lună. Ce face el? Cum e, de fapt?

— Plin de încredere. Ea mai sorbi puţin *saké.* O, pot să-ţi mai torn?

— Mulţumesc.

— Nouăsprezece zile nu-i mult timp, nu, Kiri-san?

— E timp destul ca să ajungi la Yedo şi înapoi, dacă te grăbeşti, timp destul ca să trăieşti o viaţă, dacă vrei, mai mult decât destul ca să porţi o bătălie sau să pierzi un imperiu... timp pentru un milion de lucruri, dar nu destul ca să mănânci toate bunătăţile sau să bei tot *saké*-ul... Kiri zâmbi vag. Eu, cu siguranţă, n-o să mă-nfrânez de la mâncare următoarele douăzeci de zile. Eu... Se opri. O, te rog iartă-mă, mă asculţi cum trăncănesc şi tu nici măcar nu te-ai schimbat, nici n-ai făcut baie. Avem vreme îndeajuns să stăm de vorbă mai târziu.

— O, te rog, nu-ţi face griji. Nu sunt obosită.

— Dar trebuie să fii. Ai să stai la casa ta?

— Da. Acolo-mi îngăduie generalul Ishido să merg. Mariko zâmbi timid. M-a întâmpinat plin de amabilitate!

Kiri se-ncruntă.

— Cred că pe *el* nici măcar iadul nu l-ar primi cu braţele deschise.

— O! S-a mai întâmplat ceva?

— Nimic mai mult decât înainte. Ştiu că a poruncit să fie torturat şi omorât seniorul Sugiyama, deşi n-am nici o dovadă. Săptămâna trecută una din concubinele seniorului Oda a încercat să se furişeze afară din castel cu toţi copiii, deghizată în măturătoare de stradă. Străjile au tras în ei „din greşeală”.

— Ce îngrozitor!

— Bineînţeles, mari „scuze”! Ishido spune că paza e foarte importantă. S-a născocit o încercare de omorâre a moştenitorului — asta e scuza lui.

— De ce nu pleacă doamnele pe faţă?

— Consiliul a poruncit ca nevestele şi familiile să-şi aştepte soţii care *trebuie* să se reîntoarcă la ceremonie. Marele senior şi general simte că „răspunderea în privinţa siguranţei lor este prea gravă ca să le lase să călătorească”. Castelul e ferecat mai abitir decât o stridie bătrână.

— La fel e şi afară, Kiri-san. Pe drumul Tokaidō sunt mult mai multe bariere ca-nainte şi paza lui Ishido e foarte puternică pe o rază de cincizeci de *ri.* Pretutindeni sunt patrule.

— Toţi se tem de el, în afară de noi şi de cei câţiva samurai ai noştri, dar noi nu-i mai pricinuim lui nici o supărare, nici cât o pişcătură de muscă.

— Chiar şi doctorii noştri?

— Şi ei. Da, ei, totuşi, ne sfătuiesc să nu călătorim, chiar dacă ni s-ar permite, ceea ce n-o să se-ntâmple niciodată.

— Doamna Sazuko e bine... copilul e bine, Kiri-san?

— Da, după cum vezi şi tu. Şi eu sunt sănătoasă. Kiri oftă, citindu-i-se acum pe chip încordarea, iar Mariko observă că avea mai multe fire albe în păr decât înainte. Nimic nu s-a schimbat de când i-am scris seniorului Toranaga la Anjiro. Noi suntem ostatici şi vom rămâne ostatici cu toţii până va veni Ziua hotărâtă. Atunci vom vedea...

— Când va sosi Maiestatea sa imperială... o să se ajungă la un sfârşit, *neh?*

— Da. S-ar părea că da. Mergi şi te odihneşti, Mariko-chan, dar mănânci cu noi astă-seară. Atunci o să putem sporovăi, *neh?* O, pentru că veni vorba, am o veste pentru tine. Faimosul tău *hatamoto* barbar — fie binecuvântat, pentru că l-a salvat pe stăpânul nostru, după cum am auzit şi noi — a ancorat în siguranţă în dimineaţa asta, împreună cu Kasigi Yabu-san.

— O! Am fost aşa de îngrijorată pentru ei. Au plecat pe mare cu o zi înaintea mea. Şi noi am fost oarecum prinşi de *tai-fun* lângă Nagoya, dar, pentru noi, n-a fost aşa de rău. Mi-a fost teamă că pe mare... O, asta e o uşurare.

— Nici aici n-a fost aşa de rău, în afară de incendii. Mii de case au ars, dar, dacă au murit două mii de oameni. Astăzi am auzit că grosul furtunii a lovit Kyushu, pe coasta de est, şi o parte din Shikoku. Acolo au murit zeci de mii.

Nimeni nu ştie încă adevărata măsură a pagubelor.

— Dar recolta? întrebă repede Mariko.

— Aici o mare parte a fost culcată la pământ. Ţăranii trag nădejde că o să-şi revină, dar cine ştie? Dacă nu se-ntâmplă nici o stricăciune în Kwanto până la recoltă, orezul lor ar putea să ţină întreaga împărăţie anul acesta şi anul viitor.

— Ar fi mult mai bine dacă seniorul Toranaga ar fi stăpânul unei asemenea recolte şi nu Ishido. *Neh?*

— Da, dar, iartă-mă, nouăsprezece zile nu sunt de ajuns ca să strângi recolta, cu toate rugile de pe lume.

Mariko îşi termină *saké-ul.*

Kiri spuse:

— Dacă nava lor a plecat cu o zi înaintea ta, tu trebuie să te fi grăbit tare mult.

— Am socotit că e mai bine să nu tândălesc, Kiri-chan. Pentru mine nu e nici o plăcere să călătoresc.

— Şi Buntaro-san? E bine?

— Da. Acum răspunde de Mishima şi de tot hotarul. L-am văzut pentru scurt timp când am venit încoace. Ştii unde stă Kasigi Yabu-sama? Am un mesaj pentru el.

— Într-una din casele de oaspeţi. Am să aflu care, şi am să-ţi trimit vorbă îndată. Kiri acceptă să i se mai toarne vin. Mulţumesc, Mariko-san. Am auzit că Anjin-san e încă pe galeră.

— El e un om foarte inteligent, Kiri-san. Este de mare folos stăpânului nostru.

— Am auzit. Vreau să aflu totul despre el, despre cutremur şi toate veştile tale. A, da, mâine seară este o serbare dată de seniorul Ishido pentru ziua de naştere a doamnei Ochiba. Bineînţeles că tu ai să fii invitată. Am auzit că are să fie invitat şi Anjin-san. Doamna Ochiba vrea să-l vadă cum arată. Îţi aminteşti, moştenitorul l-a întâlnit o dată. Nu atunci l-ai văzut şi tu prima oară?

— Da. Bietul om, o să fie arătat tuturor ca o balenă captivă?

— Da. Kiri adăugă calm: Noi toţi suntem captivi, Mariko-chan, fie că ne place, fie că nu.

*

* *

Uraga se furişa grăbit pe alee, în jos, către ţărm; noaptea era întunecată, cerul senin şi plin de stele, iar aerul plăcut. Purta o sutană portocalie, cu falduri, de preot budist, şi nelipsita-i pălărie şi sandale ieftine, de pai. În spatele lui se aflau depozitele şi clădirea înaltă, aproape europeană, a misiunii iezuite. Dădu colţul şi-şi mări pasul. Nu erau decât câţiva oameni prin preajmă. Un grup de samurai în gri, cu făclii, patrula pe ţărm. Când trecu pe lângă ei, îşi încetini pasul politicos, păstrând totuşi aroganţa unui preot. Samuraii abia dacă-l băgară în seamă.

Merse sigur pe el de-a lungul coastei, pe lângă bărcile de pescuit de pe plajă, simţind mirosul puternic al mării şi al ţărmului în briza uşoară. Mareea era joasă. Pescarii de noapte, care prindeau peşte cu ostia la lumina torţelor, împânzeau golful şi bancurile de nisip ca nişte roiuri de licurici. La două sute de paşi în faţă, se aflau digurile şi debarcaderele acoperite de crustacee. La unul din ele era ancorată o *lorcha* iezuită, cu steagurile Portugaliei şi ordinului iezuit fluturând, cu torţe şi mai mulţi samurai în gri lângă schela de bord. Îşi schimbă direcţia, ca să ocolească nava, apucând-o iar spre oraş, apoi o tăie în jos, pe Strada a Nouăsprezecea, o coti pe alei întortocheate şi ieşi iar în drumul ce însoţea debarcaderele.

— Tu! Stai!

Ordinul veni din întuneric. Uraga se opri, cuprins brusc de panică. Uniformele gri ieşiră la lumină şi-l înconjurară.

— Unde mergi, preotule?

— La răsărit de oraş, spuse Uraga poticnindu-se, fără pic de salivă în gură. La altarul nostru Nichiren.

— A, eşti budist Nichiren[15]*, neh?*

Un alt samurai spuse răguşit:

— Eu nu sunt dintr-ăştia. Eu sunt zen-budist, precum seniorul şi generalul nostru.

— Zen... a, da, zen-ul! e cel mai bun, spuse altul. Aş vrea să pot pricepe şi eu cum vine asta. E prea greu pentru bătrâna mea căpăţână.

— Năduşeşte cam mult pentru un preot, nu? De ce

[15] Sectă budistă denumită astfel după fondatorul ei: Nichiren (1222—1282).

năduşeşti?

— Vrei să zici că preoţii nu năduşesc?

Câţiva râseră şi cineva ridică o torţă mai aproape.

— De ce-ar năduşi? spuse omul răguşit. Ei nu fac altceva decât să doarmă toată ziua, să-mpartă perna toată noaptea cu femeile şi tot timpul să se-ndoape cu mâncare, pentru care n-au muncit niciodată. Preoţii sunt paraziţi, precum muştele.

— Hei, dă-i pace, el nu e decât...

— Scoate-ţi pălăria, preotule.

Uraga înţepeni.

— De ce? Şi de ce vă bateţi joc de un om care-l slujeşte pe Buddha? Buddha nu vă face nici...

Samuraiul înaintă ameninţător.

— Am zis să-ţi scoţi pălăria!

Uraga se supuse. Capu-i era proaspăt ras, aşa cum trebuia să fie capul unui preot şi el binecuvântă acel *kami,* sau spirit, sau dar trimis de Buddha, care-l făcuse să-şi ia această precauţie în plus, în caz că era prins încălcând ordinele. Toţi samuraii lui Anjin-san primiseră poruncă să rămână pe corabie până la alte instrucţiuni venite de sus.

— N-aveţi nici un temei să vă purtaţi grosolan, izbucni el cu o inconştientă autoritate iezuită. Ca să-l slujeşti pe Buddha trebuie să duci o viaţă onorabilă, să te faci preot e un lucru onorabil, aşa ar trebui să fie ultima parte a bătrâneţii oricărui samurai. Sau voi nu ştiţi nimic despre *bushido?* Unde vă sunt bunele maniere?

— Ce? Eşti samurai?

— Bineînţeles că sunt samurai. Altfel cum aş îndrăzni să stau de vorbă cu samuraii despre proastele maniere? Uraga îşi puse pălăria. Aţi face mai bine să patrulaţi decât să vă legaţi şi să insultaţi preoţi nevinovaţi!

Se îndepărtă semeţ, simţind cum îl lasă genunchii.

Samuraii îl priviră o vreme, apoi unul scuipă.

— Preot!

— A avut dreptate, spuse posac samuraiul în vârstă. Unde îţi e buna-cuviinţă?

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi.

Uraga merse de-a lungul drumului, foarte mândru de el

însuşi. Când se mai apropie de galeră, deveni iar prudent şi aşteptă o clipă la adăpostul unei clădiri. Apoi, adunându-şi forţele, păşi în zona luminată de torţe.

— Bună seara, spuse el politicos samurailor în gri care leneveau pe lângă schela de bord, apoi adăugă binecuvântarea religioasă: *Namu Amida Butsu.* În numele lui Buddha Amida.

— Mulţumesc. *Namu Amida Butsu.*

Uniformele gri îl lăsară să treacă fără nici o oprelişte. Ordinele lor interziceau barbarului şi tuturor samurailor să pună piciorul pe ţărm, cu excepţia lui Yabu şi a gărzii lui de onoare. Nimeni nu spusese nimic despre preotul budist care călătorea cu nava.

Teribil de obosit, Uraga urcă pe puntea principală.

— Uraga-san, îl strigă încet Blackthorne de pe dunetă. Vino aici.

Uraga clipi repede ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Îl văzu pe Blackthorne Şi simţi mirosul rânced al unui trup nespălat şi ştiu că cea de a doua umbră trebuia să fie a celuilalt barbar, cu un nume pe care nu putea să-l pronunţe şi care, de asemeni, vorbea portugheza. El aproape uitase cum era să fii departe de mirosul barbar, care fusese parte din viaţa lui trecută. Anjin-san era singurul care nu puţea. De aceea îl şi putea sluji.

— O, Anjin-san, spuse el în şoaptă, şi-şi croi drum spre el, salutând scurt cele zece străji răspândite pe punte.

Aşteptă la piciorul pasarelei până ce Blackthorne îi făcu semn să urce pe dunetă. A mers foarte...

— Aşteaptă, îl avertiză Blackthorne, la fel de încet şi-i făcu semn. Priveşte pe ţărm. Acolo, lângă magazie. Îl vezi? Nu, puţin mai la nord... acolo, îl vezi acum?

O umbră se mişcă rapid apoi se cufundă iar în întuneric.

— Cine a fost?

— Te-a urmărit de când ai ajuns la drumul spre corabie. El s-a ţinut după tine. Nu l-ai văzut deloc?

— Nu, Alteţă, răspunse Uraga şi presimţirile sumbre îi reveniră. N-am văzut pe nimeni, n-am simţit pe nimeni.

— N-avea săbii, deci nu era samurai. Să fie un iezuit?

— Nu ştiu. Nu cred... am fost foarte atent. Vă rog să mă

iertaţi că nu l-am văzut.

— N-are importanţă. Blackthorne îşi aruncă privirile spre Vinck. Du-te acum jos, Johann, Am să termin eu cartul ăsta şi am să te trezesc în zori. Mulţumesc c-ai aşteptat.

Vinck îşi atinse cu mâna cârlionţul din frunte şi părăsi duneta. Mirosul rânced dispăru o dată cu el.

— Începusem să mă îngrijorez pentru tine, spuse Blackthorne. Ce s-a întâmplat?

— Mesagerul lui Yabu-sama s-a mişcat încet, Anjin-san. Acesta e raportul meu: am mers cu Yabu-sama şi am aşteptat în afara castelului, de la prânz până după ce s-a lăsat întunericul, când...

— Ce ai făcut tot timpul ăsta? întocmai.

— Întocmai, Alteţă? Am ales un loc liniştit lângă piaţă, de unde să se vadă Primul Pod, şi am început să meditez — practică iezuită, Anjin-san —, dar nu despre Dumnezeu, ci doar despre Domnia ta, despre Yabu-sama şi viitorul Vostru, Alteţă. Uraga zâmbi. Mulţi trecători au pus monede în bolul meu de cerşit. Mi-au lăsat trupul să se odihnească şi mintea să rătăcească, deşi eu urmăream Primul Pod tot timpul. Mesagerul lui Yabu-sama a venit după lăsarea întunericului şi s-a prefăcut că se roagă cu mine până am rămas aproape singuri. Apoi mi-a şoptit aşa: „Yabu-sama spune că va rămâne la castel la noapte şi se va întoarce mâine dimineaţă. Mâine seară urmează să fie o petrecere la castel, dată de generalul Ishido, la care vei fi invitat şi Domnia ta. În cele din urmă, Domnia ta va trebui să ai în vedere «şaptezeci». Uraga se zgâia la el. Samuraiul a repetat asta de două ori, aşa că eu bănui că e ceva încifrat, Alteţă.

Blackthorne dădu din cap, dar nu-i spuse că acesta era unul dintre multele semnale stabilite dinainte între el şi Yabu. „Şaptezeci” însemna că trebuia să se asigure că nava e gata pentru o retragere grabnică în larg. Dar, cum toţi samuraii săi, marinarii şi vâslaşii, erau consemnaţi la bord, nava era deja pregătită. Fiecare dintre oamenii săi era conştient că se află în apele inamicului şi Blackthorne ştia că n-o să fie nevoie de nici un efort ca să iasă cu nava în larg.

— Zi-i mai departe, Uraga-san.

— Asta a fost tot, afară doar că mai aveam să vă spun că

Toda Mariko-san a sosit astăzi.

— O! Ea a... Nu e foarte scurt timpul pentru o călătorie pe uscat de la Yedo până aici?

— Da, Alteţă. De fapt, când eu aşteptam, am văzut suita ei traversând podul. Era după prânz, la mijlocul Orei Caprei. Caii erau numai spume şi plini de noroi, iar purtătorii de palanchin foarte obosiţi. Yoshinaka-san era în fruntea lor.

— Te-a văzut vreunul dintre ei?

— Nu, Alteţă. Nu, nu cred să mă fi văzut.

— Câţi erau?

— Cam două sute de samurai, cu hamali şi cai pentru bagaje. Erau escortaţi de samurai în gri, de două ori numărul lor. Unul din caii cu bagaje avea panere cu porumbei călători.

— Bun. Mai departe?

— De-ndată ce-am putut, am plecat. Lângă misiune e o prăvălie cu de-ale mâncării, unde se adună mulţi negustori, samsari într-ale orezului şi mătăsii, oameni de la misiune. Am... am mers acolo, am mâncat şi am ascultat. Părintele Superior se află iar aici. A crescut numărul convertiţilor în Osaka şi-n împrejurimi. S-a dat învoire pentru o mare liturghie peste douăzeci de zile, în cinstea seniorilor Kiyama şi Onoshi.

— Asta e important?

— Da, şi surprinzător ca o asemenea slujbă să fie încuviinţată pe faţă. Urmează să se prăznuiască sfântul Bernard. Douăzeci de zile înseamnă ziua următoare după ceremonia de supunere în faţa Slăvitului împărat.

Yabu îi spusese lui Blackthorne despre împărat, punându-l pe Uraga să tălmăcească. Vestea se răspândise pe toată nava, făcând să crească presimţirile negre ale fiecăruia privind dezastrul.

— Ce altceva?

— În piaţă circulă multe zvonuri. Mai toate rău prevestitoare. Yodoko-sama, văduva lui *taikō,* e foarte bolnavă. Asta e rău, Anjin-san, pentru că sfatul ei e totdeauna ascultat şi e întotdeauna înţelept. Unii zic că seniorul Toranaga se află deja lângă Nagoya, alţii că n-a ajuns încă la Odawara, aşa că nimeni nu ştie ce să creadă.

Toţi sunt de aceeaşi părere că recolta o să fie foarte proastă anul acesta, aici, în Osaka, ceea ce înseamnă că devine şi mai important Kwanto-ul. Mai toţi cred că războiul civil o să înceapă de-ndată ce seniorul Toranaga va fi mort, când marii *daimyo* or să pornească să se lupte între ei. Preţul aurului este foarte mare şi dobânzile au crescut la şapte părţi din zece, ceea ce...

— E cu neputinţă să fie atât de mult, poate că te-nşeli.

Blackthorne se ridică să-şi dezmorţească şalele, apoi se rezemă obosit de parapet. Uraga şi toţi samuraii se ridicară şi ei politicos. Ar fi dat dovadă de proaste maniere să rămână aşezaţi când stăpânul lor era în picioare.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, spunea Uraga, niciodată n-a fost la mai puţin de jumătate şi, de obicei, e între şase şi şapte părţi, chiar şi opt. În urmă cu aproape douăzeci de ani Părintele Superior a adresat o cerere Sfântului Pă... a adresat o cerere Papei ca să ne îngăduie... să îngăduie ordinului să dea împrumuturi cu o dobândă de o parte la zece. El a avut dreptate, că sugestia lui — care a fost aprobată, Anjin-san — avea să aducă faimă creştinismului şi mulţi convertiţi, pentru că, bineînţeles, numai creştinii puteau să capete împrumuturi care întotdeauna erau modeste. În ţara Domniei tale nu plătiţi dobânzi atât de mari?

— Rareori. Asta-i cămătărie! Ştii se-nseamnă „cămătărie”?

— Da, cunosc cuvântul, dar la noi nu este considerată cămătărie decât dacă trece de parte pentru parte. De asemeni, voiam să-i spun Domniei tale că acum preţul orezului e foarte mare şi asta e un semn rău; este îndoit faţă de acum câteva săptămâni, când am fost eu aici. Terenul e ieftin. Acum ar fi bine de cumpărat pământ aici. Sau o casă. În timpul *tai-fun*-ului şi focului probabil zece mii de case au fost distruse din temelii şi două-trei mii de oameni au murit. Asta e tot, Anjin-san.

— Foarte bine. Te-ai descurcat foarte bine. Ţi-ai greşit meseria!

— Alteţă?

— Nimic, spuse Blackthorne, neştiind cât putea să-l

necăjească pe Uraga. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc, Alteţă.

Blackthorne se gândi o clipă, apoi îl întrebă despre serbarea de a doua zi şi Uraga îl sfătui cât putu mai bine. În cele din urmă, Uraga îi povesti cum scăpase de patrulă.

— Părul te-ar fi dat de gol? întrebă Blackthorne.

— O, da. Ar fi fost destul pentru ei ca să mă ducă la ofiţerul lor. Uraga îşi şterse sudoarea de pe frunte. Iertaţi-mă, e foarte cald, *neh?*

— Foarte, încuviinţă Blackthorne politicos şi-şi lăsă mintea să cearnă veştile primite. Privi spre mare, verificând inconştient cerul, apa şi vântul. Totul era bine şi-n ordine, bărcile pescăreşti se mişcau alene, încoace şi-ncolo, duse de valuri, iar în prora fiecăreia, sub un felinar, stătea un om care, din când în când, străpungea apa cu ostia, scoţând mai întotdeauna un chefal, care se-ncovriga şi se răsucea în vârful ţepuşei.

— Un ultim lucru, Alteţă. Am fost la misiune, i-am dat roată. Străjile erau cu ochii în patru şi n-aş fi putut intra sub nici un chip acolo, cel puţin aşa cred. Am privit o vreme şi, înainte de a pleca, am văzut-o pe Chimmoko, slujnica doamnei Toda, intrând înăuntru.

— Eşti sigur?

— Da. Mai era o slujnică cu ea. Cred...

— Doamna Mariko? Mascată?

— Nu, Alteţă. Sunt sigur că n-a fost... slujnica asta, cea de-a doua, era prea înaltă.

Blackthorne privi iar în direcţia mării şi murmură mai mult pentru el:

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Doamna Mariko e creş..., e catolică, *neh?* Ea-l ştie pe Părintele Superior foarte bine. El a convertit-o. Doamna Mariko este cea mai importantă doamnă, cea mai renumită din împărăţie, după cele trei de cel mai înalt rang: doamna Ochiba, doamna Genjiko şi Yodoko-sama, soţia lui *taikō.*

— Mariko-san poate că vrea să se spovedească. Sau o liturghie? Sau cere o întrevedere? A trimis-o pe Chimmoko să le aranjeze?

— Una din ele sau toate la un loc, Anjin-san. Toate

doamnele *daimyo*-ilor, atât prietenii generalului Ishido cât şi cei care i s-ar putea împotrivi, nu pot părăsi castelul, *neh?* O dată ce au intrat, rămân acolo precum peştii într-un bol de aur, aşteptând să fie prinşi cu ostia.

— Ajunge! Destul cu cobitul!

— Îmi cer iertare. Oricum, Anjin-san, cred că acum doamna Toda n-o să mai iasă din castel. Până în cea de a nouăsprezecea zi.

— Ţi-am spus să termini! Ştiu cum e cu ostaticii şi cu ultima zi.

Se făcu linişte pe punte. Toate vocile amuţiră. Străjile se odihneau liniştite, aşteptând să Îi se termine cartul. Apa mică clipocea lovind nava, iar parâmele scârţâiau plăcut.

După o clipă, Uraga spuse:

— Poate că Chimmoko a adus o cerere, o rugăminte ca să se ducă Părintele Superior la ea. Ea precis a fost sub pază când a traversat Primul Pod. Cu siguranţă. Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Jinsai s-a aflat sub pază de-ndată ce a trecut de hotarele seniorului Toranaga, *Neh?*

— Putem afla dacă Părintele Superior se duce la castel?

— Da, e uşor.

— Cum ştim ce s-a spus... sau ce s-a făcut?

— E foarte greu. Îmi pare foarte rău, dar ei au să vorbească în portugheză sau latină, *neh?* Şi cine le vorbeşte pe amândouă, în afară de Domnia ta şi de mine? Eu aş fi recunoscut de amândoi. Uraga arătă spre castel şi spre oraş. Acolo sunt mulţi creştini. Oricare din ei ar primi o răsplată grasă dacă te-ar lichida pe Domnia ta sau pe mine, *neh?*

Blackthorne nu răspunse. Nici nu era nevoie de un răspuns. El privea donjonul ce se profila pe cerul înstelat şi-şi aminti ce-i spusese Uraga despre comorile legendare, de neînchipuit, pe care le apăra şi care fuseseră strânse din impozitele prădalnice puse de *taikō* asupra împărăţiei. Dar acum mintea lui era la ce putea Toranaga să facă, să gândească şi să plănuiască, şi unde exact se afla

Mariko, şi ce rost avea să meargă mai departe la Nagasaki.

— Atunci spui că cea de a nouăsprezecea zi e ultima zi, ziua morţii, Yabu-san? repetase el, aproape făcându-i-se

greaţă de ştirea că acum se închidea capcana asupra lui Toranaga. Deci şi asupra lui şi a lui *Erasmus.*

— *Shigata ga nai!* Mergem la Nagasaki şi ne întoarcem repede, înţelegi? Numai patru zile, ca să facem rost de oameni. Apoi venim înapoi.

— Dar de ce? Când Toranaga e aici, toţi morţi, *neh?* spusese el.

Yabu se dusese la ţărm spunându-i că poimâine aveau să plece. Fierbând de furie, îl privise îndepărtându-se, dorind să fi venit cu *Erasmus,* nu cu galera. Dacă l-ar fi avut pe *Erasmus,* ştia că ar fi ocolit cumva Osaka şi s-ar fi îndreptat direct spre Nagasaki sau, şi mai probabil, s-ar fi dus în larg, să găsească vreun port bine adăpostit, dar i-ar fi trebuit o veşnicie să-şi instruiască vasalii să manevreze nava.

Eşti nebun, se mustră singur. Cu micul echipaj pe care-l ai acum, n-ai fi putut nici s-o tragi aici la debarcader, ce să mai vorbim să fi găsit portul acela în care să aştepţi până trecea furtuna diavolului. Ai fi fost deja mort.

— Nu vă faceţi griji, Alteţă. *Karma,* spunea Uraga.

— Da. Karma.

Atunci Blackthorne auzi pericolul din direcţia mării, iar trupul i se mişcă înainte ca mintea să i-o fi poruncit; se răsuci exact când săgeata trecu şuierând la un fir de păr pe lângă el şi se înfipse zbârnâind în peretele navei. Se aruncă spre Uraga ca să-l tragă jos, la adăpost, când o altă săgeată se înfipse în gâtul lui Uraga, apoi amândoi se ghemuiră la adăpost, pe punte. Uraga urla, samuraii strigau şi priveau scrutător în larg. Uniformele gri din garda de pe ţărm dădură năvală pe galeră. O altă săgeată veni din noapte, din direcţia mării şi toţi se răspândiră să se adăpostească. Blackthorne se târî până la parapet şi privi printr-o gură de scurgere a apei şi văzu în apropiere o barcă pescărească stingându-şi felinarul ca să se facă nevăzută în întuneric. Toate bărcile făcură la fel şi, pentru o clipă, zări vâslaşii trăgând nebuneşte la rame, în timp ce săbiile şi arcurile străluceau în întuneric.

Urletul lui Uraga se transformă într-o agonie bolborosită, ce te seca la inimă, iar uniformele gri dădură buzna pe dunetă, cu arcurile pregătite, vacarmul cuprinzând acum

toată nava. Vinck urcă în goană pe punte, adus de mijloc, şi cu pistolul gata să tragă.

— Doamne, ce se-ntâmplă… eşti teafăr, pilotule?

— Da. Fii atent… ei sunt în bărcile pescăreşti!

Blackthorne se târî înapoi spre Uraga, care trăgea de săgeată, sângele prelingându-i-se din nas, gură şi urechi.

— Dumnezeule! bolborosi Vinck.

Blackthorne prinse cu o mână coada săgeţii, iar pe cealaltă şi-o puse pe carnea caldă, care zvâcnea, şi trase cu toată forţa. Săgeata ieşi pe de-a-ntregul, dar în urma ei sângele ţâşnea şuvoi. Uraga începu să se sufoce.

Uniformele gri şi samuraii lui Blackthorne se strânseră în jurul lor. Unii aduseseră scuturi şi-l acoperiră pe Blackthorne fără să se sinchisească de viaţa lor. Alţii tremurau la adăpost, deşi pericolul trecuse. Alţii urlau în noapte, trăgând salve de săgeţi în întuneric, poruncind bărcilor pescăreşti dispărute să se întoarcă.

Blackthorne îl ţinea pe Uraga în braţe neajutorat, ştiind că trebuie să facă ceva, dar nu ştia ce, pentru că nu mai era nimic de făcut. Mirosul pătrunzător, dulceag al morţii îl simţea deja în nări, în timp ce-şi spunea, dispreţuindu-se: „Doamne, îţi mulţumesc că nu e sângele meu, nu e al meu, îţi mulţumesc, Doamne”.

Văzu ochii rugători ai lui Uraga, gura ce i se mişca fără să scoată nici un sunet, înecându-se doar, pieptul ridicându-i-se şi coborând, apoi îşi văzu propriile degete mişcându-se singure şi făcând semnul crucii deasupra ochilor şi simţi trupul lui Uraga înfiorându-se şi zvârcolindu-se, gura urlând, fără să scoată nici un sunet, amintindu-i de peştii străpunşi de ostie.

După un timp infernal de lung, Uraga muri.

Capitolul 53

Blackthorne intra acum în castel cu garda sa de onoare din douăzeci de vasali, înconjurat de o escortă de uniforme gri, de zece ori mai numeroasă decât a sa. Îşi purta cu mândrie uniforma nouă, chimonoul maro cu cele cinci însemne ale lui Toranaga, şi, pentru prima oară, o tunică de ceremonii, cu umeri imenşi, scrobiţi. Părul blond, ondulat era strâns într-o coadă îngrijită. Săbiile pe care i le dăruise Toranaga îi ieşeau atât cât trebuie din eşarfă. În picioare purta şosete-*tabi* noi şi sandale în curele.

La fiecare răscruce erau uniforme gri cu nemiluita, acoperind toate crestele zidurilor, într-o etalare covârşitoare a forţei lui Ishido. Toţi *daimyo,* generalii, ofiţerii samurai de vază din Osaka fuseseră invitaţi pentru acea seară în marea sală de ceremonii, pe care *taikō* o construise în interiorul primului cerc de fortificaţii. Soarele asfinţise şi noaptea se apropia cu paşi repezi.

Am avut mare ghinion să-l pierd pe Uraga, gândea Blackthorne, încă neştiind dacă atacul fusese împotriva lui sau a lui Uraga. Am rămas fără cea mai bună sursă de informaţii pe care aş fi putut-o avea vreodată.

— La prânz mergi la castel, Anjin-san, îi spusese Yabu în dimineaţa asta, când se întorsese pe galeră. Uniformele gri vin să te ia. Înţelegi?

— Da, Yabu-sama.

— Acum suntem destul de în siguranţă. Îmi pare rău în legătură cu atacul. *Shigata ga nai!* Uniformele gri te duc în loc sigur. În noaptea asta stai la castel. Toranaga are aripa lui de castel. Şi ziua următoare mergem la Nagasaki.

— Avem învoire? întrebase el.

Yabu îşi clătinase capul exasperat.

— Ne prefacem că mergem la Mishima să-l aducem pe seniorul Hiro-matsu. Şi pe seniorul Sudara cu familia, înţelegi?

— Da.

— Bun. Culcă-te acum, Anjin-san. Nu-ţi face griji din pricina atacului. S-a poruncit ca toate bărcile să stea departe. Acum e *kinjiru* aici.

— Înţeleg. Vă rog să mă iertaţi, ce se-ntâmplă diseară? De ce eu la castel?

Yabu zâmbise şi-i spusese că urma să fie arătat oaspeţilor şi că Ishido era dornic să-l revadă.

— Ca oaspete ai să fii în siguranţă, încheiase el şi plecase de pe galeră.

Blackthorne coborâse în cabina de jos, lăsându-l pe Vinck de veghe, dar, tocmai când era cufundat adânc în somn, Vinck îl trezise şi alergase din nou pe punte.

O fregată portugheză, cu douăzeci de tunuri intra cu viteză în port, înclinată sub velatura maximă.

— Ticălosul e grăbit, spuse Vinck, cuprins de teamă.

— Trebuie să fie Rodrigues. Nimeni altul n-ar intra în port cu o asemenea velatură.

— Dac-aş fi în locul tău, pilotule, aş pleca dracu de-aici, cu reflux sau fără reflux. Doamne, suntem ca muştele în sticla cu grog. Să plecăm...

— Stăm! Nu poţi să pricepi? Stăm până ni se dă voie să plecăm. Chiar dacă ar veni la ţărm Papa, laolaltă cu regele Spaniei şi cu toată blestemata de Armada, stăm până spune Ishido că putem pleca!

Coborâse iarăşi în cabină, dar somnul nu se mai lipise de el. La prânz sosiseră uniformele gri. Puternic escortat, plecase cu ei la castel. Străbătuseră oraşul pe străzi întortocheate, trecând pe lângă terenul de execuţie; cele cinci cruci încă mai erau acolo, cu inşii tot răstigniţi şi umiliţi, iar la fiecare cruce stăteau câte doi lăncieri şi mulţimea îi privea. Retrăi agonia şi teroarea ambuscadei. Mâna ce simţea mânerul sabiei, chimonoul de pe el, proprii-i vasali care-l însoţeau, nu-i micşoraseră spaima.

Uniformele gri îl conduseseră în partea de castel rezervată lui Toranaga, pe care el o vizitase prima oară, şi unde încă se mai aflau Kiritsubo, doamna Sazuko şi copilul, împreună cu restul samurailor lui Toranaga. Acolo făcuse o baie şi găsise noile haine rânduite pentru el.

— Doamna Mariko e aici?

— Nu, Alteţă, îmi pare rău, îi spusese slujnica.

— Atunci unde o pot găsi, te rog? Am mesaj urgent.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi.

Nici unul din servitori nu-l ajutase. Toţi spuneau: „Îmi pare rău, nu ştiu”.

Se îmbrăcase, apoi se uitase în dicţionar spre a-şi aminti cuvintele cheie de care va avea nevoie şi se pregătise cât putuse de bine. Apoi se dusese în grădină ca să privească rocile crescând, dar ele nu creşteau niciodată.

Îşi îndepărtă neliniştea şi păşi pe podul de lemn. Din toate părţile veneau alţi musafiri însoţiţi de uniforme gri, care se îndreptau pe acelaşi drum. Simţea cum îl priveau pe furiş.

Picioarele-i duseră sub ultimul grilaj cu ţepi şi soldaţii lui în gri îl conduseră iar prin labirintul de alei spre uşa uriaşă. Aici îl părăsiră. La fel şi oamenii lui. Se retraseră cu toţii împreună cu alţi samurai, spre a-l aştepta. El păşi drept înainte în hăul luminat de torţe

Era o sală uriaşă, cu tavan înalt, cu grinzi şi cu ornamente de aur. Coloane aurite sprijineau grinzile făcute din lemn de esenţe rare, lăcuit şi lustruit, la fel ca lambriurile de pe pereţi. Se aflau aici cinci sute de samurai cu doamnele lor îmbrăcate în toate culorile curcubeului, parfumurile amestecându-li-se cu aromele lemnului exotic ce ardea în minusculele miresmare de pe pereţi. Blackthorne străbătu cu ochii mulţimea ca s-o găsească pe Mariko, sau pe Yabu, sau vreo faţă prietenoasă, dar nu află nici una. Pe o latură erau aliniaţi oaspeţii care aşteptau să se încline în faţa platformei ridicate în celălalt capăt. Omul de la curtea imperială, Ogaki Takamoto, stătea acolo în picioare. Blackthorne îl recunoscu pe Ishido, înalt, slab şi despotic, şi el tot lângă platformă, şi îşi aminti cu o limpezime de neînchipuit forţa zdrobitoare a omului din faţa sa şi apoi propriile lui degete încleştându-se în jurul gâtului, gata să-l sugrume.

Pe platformă se afla doar doamna Ochiba, singură. Stătea comod pe o pernă. Chiar de la această distanţă se vedea bogăţia exagerată a chimonoului, din cea mai bună mătase, albastră-vineţie, cu fir de aur. „Doamna cea mai însemnată, o numise Uraga cu teamă, povestindu-i multe despre ea şi viaţa ei, în timpul călătoriei.

Era zveltă, cu un trup aproape de fetişcană, cu o piele

albă, luminoasă. Daţi cu fard, ochii-i negri, de culoarea porumbelor, păreau şi mai mari, sprâncenele-i erau arcuite şi părul aranjat ca un coif înaripat.

Defilarea oaspeţilor înainta anevoie. Blackthorne stătea pe margine, într-un cerc de lumină, cu un cap mai înalt decât cei din preajmă. Se trase politicos într-o parte ca să facă loc unor oaspeţi care treceau şi văzu ochii Ochibei. Întorcându-se spre el. Acum îl privea şi Ishido. Îşi spuseră ceva unul celuilalt iar ea îşi flutura evantaiul. Îşi îndreptară din nou privirile spre el. Se trase stânjenit spre perete ca să nu mai bată la ochi, dar o uniformă gri îi bară drumul.

— *Dozo,* spuse samuraiul politicos, arătând spre cei aliniaţi.

— *Hai, domo,* spuse Blackthorne şi trecu la loc.

Cei din faţa lui se înclinară, la fel şi cei care veneau după el. Le răspunse cu aceeaşi plecăciune. Curând conversaţia amuţi. Toată lumea privea spre el.

Încurcaţi, bărbaţii şi femeile aliniaţi în faţa lui se dădură la o parte. Acum nu mai era nimeni între el şi podium. Pentru o clipă înţepeni. Apoi, într-o tăcere mormântală, înaintă.

În faţa podiumului îngenunche şi se înclină ceremonios, o dată spre ea şi o dată spre Ishido, aşa cum îi văzuse pe ceilalţi făcând. Se ridică din nou, înlemnit de teamă că au să-i cadă săbiile sau c-o să alunece şi are să se facă de râs, dar totul merse destul de bine şi începu să se retragă.

— Te rog, aşteaptă, Anjin-san, spuse ea.

El se opri. Strălucirea pielii parcă i se accentuase, la fel şi feminitatea ei. Simţi şi el senzualitatea extraordinară ce o învăluia, fără vreun efort conştient din partea ei.

— Se spune că vorbeşti limba noastră.

Vocea ei avea un timbru cu totul aparte.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, începu Blackthorne folosind stocul de expresii învăţat dinainte, poticnindu-se uşor din cauza nervozităţii. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă slujesc de cuvinte scurte şi vă rog respectuos să folosiţi cuvinte foarte simple cu mine ca să pot avea onoarea de-a vă înţelege. Ştia, fără nici o îndoială, că viaţa putea foarte uşor să-i depindă de răspunsurile date. Acum atenţia tuturor era îndreptată asupra sa. Apoi îl observă pe Yabu înaintând cu

grijă prin mulţime ca să vină mai aproape. Pot să vă felicit respectuos pentru ziua dumneavoastră de naştere şi să mă rog să trăiţi şi să vă bucuraţi de o mie de ori şi mai mult.

— Acestea nu sunt deloc cuvinte simple, Anjin-san, spuse doamna Ochiba foarte impresionată.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Le-am învăţat în noaptea trecută. Ca să le spun corect, *neh?*

— Cine te-a învăţat?

— Uraga-noh-Tadamasa, vasalul meu.

Ea se încruntă, apoi privi spre Ishido, care se plecă în faţă şi vorbi prea repede ca Blackthorne să prindă altceva în afară de cuvântul „săgeţi”.

— A, preotul creştin renegat, care a fost ucis noaptea trecută pe nava dumitale.

— Alteţă?

— Omul, samuraiul, care a fost omorât, *neh?* Noaptea trecută, pe navă. Înţelegi?

— A, iertaţi-mă. Da, el. Blackthorne îşi aruncă privirea spre Ishido, apoi înapoi spre ea. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, cu îngăduinţa Voastră, îl pot saluta pe domnul general?

— Da, ai această permisiune.

— Bună seara, domnule general, spuse Blackthorne cu o politeţe studiată. Ultima oară când întâlnit, eu foarte nebun. Îmi pare rău.

Ishido îi întoarse plecăciunea de mântuială.

— Da, ai fost foarte nepoliticos. Sper că n-o să mai înnebuneşti în noaptea asta sau în altă noapte.

— Foarte nebun noaptea aceea, vă rog să mă scuzaţi.

— Nebunia asta e obişnuită printre barbari, *neh?*

O asemenea grosolănie în public, faţă de un oaspete, era ceva cumplit. Ochii lui zburară pentru o clipă spre doamna Ochiba şi descoperi că şi ea era surprinsă. Aşa că-şi încercă norocul.

— O, domnule general, aveţi foarte mare dreptate. Barbarii totdeauna la fel nebunie, dar, îmi cer iertare, acum eu sunt samurai — *hatamoto* —, am această mare, atât de mare cinste. *Eu nu mai sunt barbar.* Vorbi cu vocea-i de pe dunetă, care, fără să strige, se făcea auzită şi umplea toate ungherele. Acum înţeleg purtările de samurai... şi ceva din

bushido. Şi *wa.* Vă rog să mă iertaţi, eu nu mai sunt barbar. *Neh?* Spuse ultimul cuvânt ca o ameninţare, fără nici o frică. Ştia că japonezii înţeleg bărbăţia şi mândria, preţuindu-le.

Ishido râse.

— Deci samurai Anjin-san, spuse el bine dispus. Da, îţi primesc scuzele. Zvonurile despre curajul tău sunt adevărate. Bine, foarte bine. Şi eu trebuie să-mi cer scuze. E cumplit că ticălosul acela de *ronin* a putut face un asemenea lucru, înţelegi? Atacul de azi-noapte.

— Da, înţeleg, Alteţă. Foarte rău. Patru oameni morţi. Unul de-al meu, trei uniforme gri.

— Da, rău, foarte rău. Nu-ţi face griji, Anjin-san. N-o să se mai întâmple. Ishido îşi aruncă gânditor privirea peste cei prezenţi. Pentru toţi era foarte limpede. Acum eu ordon străji. Înţelegi? Străji foarte atente. Nici un alt atac criminal. Nici unul. Acum eşti păzit cu foarte mare grijă. Eşti în deplină siguranţă la castel.

— Mulţumesc. Îmi cer iertare pentru supărare.

— Nici o supărare. Tu eşti important, *neh?* Eşti samurai. Ai un loc anume ca samurai al seniorului Toranaga. Eu nu uit... nu mai ai de ce te teme.

Blackthorne îi mulţumi din nou lui Ishido şi se întoarse spre doamna Ochiba.

— Alteţă, în ţara mea, noi are regină... avem regină. Vă rog să-mi iertaţi japoneza proastă. Da, ţara mea condusă de regină. În ţara mea avem un obicei, trebuie totdeauna dat dar de ziua de naştere a unei doamne. Chiar şi la regină. Scoase din buzunarul de la mânecă un boboc de camelie roz, pe care-l rupsese dintr-un pom din grădină. Îl aşeză în faţa ei, plin de teamă că mersese prea departe. Vă rog să mă iertaţi dacă nu bune maniere să dărui.

Ea privi floarea. Cinci sute de oameni aşteptau cu respiraţia tăiată să vadă cum avea să răspundă ea la îndrăzneala şi galanteria barbarului, şi la capcana pe care, probabil fără să vrea, i-o pusese.

— Eu nu sunt regină, Anjin-san, spuse ea rar. Nu sunt decât mama moştenitorului şi văduva lui *taikō.* Nu pot să primesc darul tău ca regină, pentru că nu sunt regină, n-aş putea niciodată să fiu regină, nu cer să fiu regină, nu doresc

să fiu regină. Apoi zâmbi spre cei prezenţi şi spuse, adresându-se tuturor: Dar ca o doamnă, la ziua ei de naştere, aş putea să am îngăduinţa voastră să accept darul lui Anjin-san?

Sala izbucni în aplauze. Blackthorne se înclină şi-i mulţumi, înţelegând doar că darul fusese primit. Când mulţimea se linişti din nou, doamna Ochiba spuse:

— Mariko-san, elevul tău îţi face cinste, *neh?*

Mariko îşi croia drum printre oaspeţi, însoţită de un tânăr. Alături le recunoscu pe Kiritsubo şi pe doamna Sazuko. Văzu că băiatul îi zâmbi unei tinere fete, apoi, timid, o ajunse din urmă pe Mariko.

— Bună seara, doamnă Toda, spuse Blackthorne, apoi adăugă în latină, îmbătat de succesul lui: Seara e mai frumoasă mulţumită prezenţei tale.

— Mulţumesc, Anjin-san, răspunse ea în japoneză, îmbujorându-se. Se îndreptă spre podium, dar tânărul rămase printre privitori. Mariko se înclină spre Ochiba. Eu am făcut puţin, Ochiba-sama. Totul se datoreşte muncii lui Anjin-san şi cărţii de cuvinte pe care părinţii creştini i-au dat-o.

— A, da, cartea de cuvinte! Ochiba îl puse pe Blackthorne să i-o arate şi să-i explice amănunţit, cu ajutorul lui Mariko. Era fascinată. La fel şi Ishido. Trebuie să facem şi noi rost de copii, domnule general. Te rog, porunceşte-le să ne dea o sută de cărţi. Cu acestea tinerii noştri ar putea să-nveţe curând limba barbarilor, *neh?*

— Da. E o idee bună. Cu cât mai curând vom avea propriii noştri tălmaci, cu atât mai bine. Ishido râse. Să-i facem pe creştini să-şi distrugă propria atotputernicie, *neh?*

Un samurai cu părul cărunt, trecut de şaizeci de ani care se afla în fruntea oaspeţilor, spuse:

— Creştinii nu deţin nici o putere, domnule general. Noi îi rugăm pe părinţii creştini, de fapt, noi stăruim ca ei să fie tălmaci şi mijlocitori, pentru că sunt singurii care pot să vorbească cu ambele părţi şi sunt crezuţi de ambele părţi. Seniorul Goroda a împământenit obiceiul, *neh?* Şi apoi *taikō* l-a dus mai departe.

— Bineînţeles, nobile Kiyama, n-am vrut să arăt nici o

desconsiderație față de *daimyo*-ii sau samuraii care au ajuns creștini. M-am referit doar la atotputernicia părinților creștini în privința nepotului spuse Ishido. Ar fi mai bine dacă oamenii noștri și nu preoții creștini, orice preoți, de altfel, ar controla negoțul nostru cu China.

Kiyama spuse:

— Nu s-a făcut niciodată vreo înșelăciune, domnule general. Prețurile sunt cinstite, negoțul merge bine și dă roade, iar sfinții părinți își controlează propriii lor oameni. Fără barbarii din sud nu există mătase, nu există negoț cu China. Fără preoți, s-ar putea s-avem multe neplăceri. Foarte multe, iertați-mă. Vă rog să mă scuzați că le-am amintit.

— A, nobile Kiyama, spuse doamna Ochiba. Sunt sigură că seniorul Ishido este onorat că l-ați adus la adevărata măsură a lucrurilor, nu e așa, domnule general? Ce s-ar face Consiliul fără sfatul seniorului Kiyama?

— Bineînțeles, spuse Ishido.

Kiyama se înclină rigid, fiind totuși încântat. Ochiba privi spre tânăr și-și flutură evantaiul.

— Ce mai faci, Saruji-san? Poate că ți-ar plăcea să-nveți limba barbarilor?

Băiatul roși sub privirea scrutătoare. Era zvelt și bine făcut și încerca din răsputeri să pară mai bărbat decât îl arătau cei aproape cincisprezece ani ai săi.

— O, nădăjduiesc că n-o să trebuiască s-o fac, Ochiba-sama, o, nu... dar, dacă e poruncă, voi încerca. Da, m-aș strădui foarte mult.

Istețimea lui le stârni râsul. Mariko spuse mândră în japoneză:

— Anjin-san, acesta este fiul meu, Saruji.

Blackthorne se concentrase asupra conversației lor, care, în cea mai mare parte, fusese prea rapidă și-n dialect ca s-o poată înțelege. Dar auzise „Kiyama” și toate simțurile îi intrară-n alertă. Se înclină spre Saruji și plecăciunea fu întoarsă conform ritualului.

— Este un bărbat straşnic, *neh?* Eşti norocoasă să ai un fiu aşa grozav, Mariko-sama. Privea printre gene mâna dreaptă a tânărului. Era tot timpul îndoită. Apoi își aminti că Mariko îi spusese cândva că naşterea fiului ei fusese

prelungită şi dificilă. Bietul flăcău, gândi. Cum poate folosi sabia? Îşi desprinse ochii de la el. Nimeni nu observase direcţia privirii lui. În afară de Saruji. Văzu durerea şi stânjeneala de pe chipul tânărului. Eşti norocoasă să ai un băiat aşa straşnic, îi spuse lui Mariko. Sigur, e cu neputinţă, Mariko-sama, să ai un băiat atât de mare, nu destui ani, *neh?*

Ochiba spuse:

— Întotdeauna eşti aşa de curtenitor, Anjin-san? întotdeauna spui lucruri atât de inteligente?

— Vă rog?

— Întotdeauna spui lucruri atât de inteligente? Complimente? Înţelegi?

— Nu, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Pe Blackthorne îl durea capul de atâta concentrare. Cu toate acestea, când Mariko îi tălmăci, el răspunse cu gravitate prefăcută: O, îmi pare rău, Mariko-sama. Dacă Saruji-san este cu adevărat fiul tău, te rog să-i spui doamnei Ochiba că n-am ştiut că aici doamnele se căsătoresc la zece ani.

Ea tălmăci. Apoi adăugă ceva ce-i făcu pe toţi să râdă.

— Ce-ai spus?

— A! Mariko, observă privirea ameninţătoare a lui Kiyama îndreptată, asupra lui Blackthorne. Vă rog să mă iertaţi, nobile Kiyama, pot să vi-l prezint pe Anjin-sen?

Kiyama răspunse politicos la plecăciunea foarte corectă a lui Blackthorne.

— Se spune că pretinzi a fi creştin?

— Vă rog?

Kiyama nu binevoi să mai repete, aşa că Mariko tălmăci.

— A, îmi pare rău, mărite Kiyama, spuse Blackthorne în japoneză. Da, sunt creştin, dar de alt cult.

— Cultul dumitale nu este bine primit pe domeniul meu. Nici în Nagasaki, nici în Kyushu, bănui, în nici o provincie a vreunui *daimyo* creştin.

Mariko îşi păstră zâmbetul pe chip. Se întreba dacă asasinul Amida, precum şi atacul de noaptea trecută nu fuseseră din porunca personală a lui Kiyama. Tălmăci, atenuând impoliteţea lui Kiyama şi toată lumea asculta atent.

— Eu nu sunt preot, domnule, spuse Blackthorne, adresându-se direct lui Kiyama. Dacă vin pe pământurile

Domniei tale, fac doar negoţ, nu discuţii sau predici de preot. Cu respect vă rog, doar negoţ.

— Nu-mi trebuie negoţul *dumitale. Dumneata* n-ai ce căuta pe feuda mea. *Dumitale* îţi sunt interzise pământurile mele sub pedeapsa cu moartea. Înţelegi?

— Da, înţeleg, spuse Blackthorne. Îmi pare rău.

— Bine. Kiyama se întoarse trufaş spre Ishido: Trebuie să-i dăm afară cu totul din împărăţie pe aceşti barbari. Am să propun asta Consiliului la următoarea întâlnire. Trebuie s-o spun deschis că eu cred că seniorul Toranaga a fost prost sfătuit să-l facă pe oricare străin, în special pe *acest* om, samurai. Este o cale foarte periculoasă.

— Bineînţeles, asta n-are importanţă! Toate greşelile actualului senior de Kwanto vor fi îndreptate foarte curând. *Neh?*

— Fiecare facem greşeli, domnule general, spuse Kiyama tăios. Numai Dumnezeu este atoatevăzător şi perfect. Singura greşeală *adevărată* pe care a făcut-o vreodată Toranaga este că şi-a pus interesele sale mai presus de acelea ale moştenitorului.

— Da, spuse Ishido.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Mariko, dar asta nu este adevărat. Îmi pare rău, dar amândoi vă înşelaţi în privinţa stăpânului meu.

Kiyama se întoarse spre ea şi spuse politicos:

— Este întru totul firesc ca dumneata să spui acest lucru, Mariko-san, dar, vă rog, treaba asta să n-o discutăm în această seară. Deci, domnule general, unde este acum seniorul Toranaga? Care sunt ultimele veşti ce le aveţi?

— Am aflat, prin porumbelul călător de ieri, că e la Mishima. Acum primesc rapoarte zilnic, privind înaintarea lui.

— Bun. Atunci peste două zile îşi va părăsi propriile hotare? întrebă Kiyama.

— Da. Seniorul Ikawa Jikkyu e gata să-l întâmpine aşa cum se cuvine rangului său.

— Bine. Kiyama zâmbi spre Ochiba. O plăcea foarte mult. În ziua aceea, doamnă, în cinstea evenimentului, poate-l rugaţi pe moştenitor să permită regenţilor să-şi prezinte

omagiile.

— Moştenitorul ar fi onorat, Alteţă, răspunse ea, în aplauzele generale. Şi după aceea, poate, Domnia ta şi toţi cei prezenţi aici veţi fi oaspeţii lui la o întrecere de poezie. Poate că regenţii au să fie judecătorii.

Urmară şi mai multe aplauze.

— Mulţumesc, dar, vă rog, poate Domnia voastră şi prinţul Ogaki şi câteva doamne veţi fi judecătorii.

— Foarte bine, dacă doriţi.

— Doamnă, care să fie tema? întrebă Kiyama foarte încântat, pentru că el era vestit pentru poemele sale, după cum şi pentru mânuirea sabiei şi cruzimea în război.

— Te rog, Mariko-san, n-ai vrea să-i răspunzi seniorului Kiyama? spuse Ochiba şi din nou mulţi din cei prezenţi îi admirară abilitatea, pentru că ea era o poetesă mediocră în vreme ce Mariko era neîntrecută.

Mariko era bucuroasă că venise timpul să înceapă. Rămase o clipă pe gânduri. Apoi spuse:

— Ar trebui să fie despre *ziua de astăzi,* doamnă Ochiba, şi primul vers: „Pe o ramură desfrunzită…”

Ochiba şi toţi ceilalţi o felicitară pentru alegerea ei. Kiyama era bine dispus acum şi zise:

— Minunat, dar noi va trebui să fim foarte buni ca să ne-ntrecem cu dumneata, Mariko-san.

— Sper că mă veţi scuza, Alteţă, dar eu n-o să iau parte la întrecere.

— Bineînţeles c-ai să iei parte! râse Kiyama. Eşti una dintre cele mai bune din împărăţie! Fără dumneata, n-ar mai fi acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar eu nu voi fi aici.

— Nu înţeleg.

Ochiba spuse:

— Ce vrei să zici, Mariko-chan?

— O, vă rog să mă iertaţi, doamnă, spuse Mariko, dar eu mâine plec din Osaka, cu doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko.

Zâmbetul lui Ishido dispăru:

— Pleci, unde?

— Să-l întâmpinăm pe seniorul nostru, Alteţă.

— El, seniorul Toranaga, o să fie aici peste câteva zile, *neh?*

— Doamna Sazuko nu şi-a văzut soţul de luni de zile, iar stăpânul meu Toranaga încă n-a avut bucuria de a-şi vedea copilul. Fireşte că doamna Kiritsubo o să ne însoţească. Este tot atât de multă vreme de când el n-a văzut-o pe matroana doamnelor sale, *neh?*

— Seniorul Toranaga va fi aici atât de curând că nu e necesar să-l întâmpinaţi.

— Dar eu cred că e, domnule general.

Ishido răspunse răspicat:

— Abia ai sosit, Mariko-san, şi te-am aşteptat cu nerăbdare să fii printre noi. Mai ales doamna Ochiba. Din nou sunt de aceeaşi părere cu seniorul Kiyama, bineînţeles, trebuie să iei parte la întrecere.

— Îmi pare rău, dar n-am să fiu aici.

— Desigur, eşti obosită, doamnă, după drum. Cu siguranţă, acesta nu e momentul potrivit să discutăm o problemă atât de personală. Ishido se întoarse spre Ochiba. Doamna Ochiba, ar trebui, poate, să vă salutaţi restul oaspeţilor.

— Da... da, bineînţeles, spuse Ochiba tulburată.

Imediat începură cu toţii să se alinieze supuşi şi să sporovăiască neliniştiţi, dar se făcu iar tăcere când Mariko spuse:

— Mulţumesc, domnule general. Sunt de acord, dar aceasta nu este o problemă personală şi nu e nimic de discutat. Eu plec mâine să-mi întâmpin seniorul aşa cum se cuvine, împreună cu doamnele sale.

Ishido spuse cu răceală:

— Doamnă, dumneata te afli aici la invitaţia Fiului Cerului şi te bucuri de buna primire a regenţilor. Te rog să ai răbdare. Seniorul dumitale va fi aici foarte curând.

— Aşa este, Alteţă, dar invitaţia Maiestăţii sale imperiale este pentru ziua de douăzeci şi doi. Nici eu, nici altcineva n-avem poruncă să stăm închişi în Osaka până atunci. Sau ni se porunceşte?

— Ţi-ai uitat bunele maniere, doamnă Toda.

— Vă rog să mă iertaţi, acesta a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l spun. Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Mariko se întoarse spre Ogaki, omul de la curtea imperială. Alteţă, invitaţia Slăvitului îmi cere să stau aici până soseşte înălţimea sa?

Ogaki îşi aşternuse zâmbetul pe chip.

— Invitaţia este pentru ziua de douăzeci şi doi a acestei luni, doamnă. Atunci se cere prezenţa dumneavoastră.

— Mulţumesc, Alteţă. Mariko se înclină şi-şi îndreptă privirile din nou spre podium. Atunci se cere prezenţa mea, domnule general. Nu mai-nainte. Aşa că mâine voi pleca.

— Te rog să ai răbdare, doamnă. Regenţii te-au întâmpinat cu bucurie şi sunt multe pregătiri de făcut în vederea sosirii Slăvitului, la care este nevoie de ajutorul tău. Acum, doamnă Ochi…

— Îmi pare rău, Alteţă, dar poruncile seniorului meu sunt mai presus. Eu trebuie să plec mâine.

— N-ai să pleci mâine, Mariko-san, şi ţi se cere, nu, eşti rugată stăruitor să iei parte la întrecerea doamnei Ochiba. Acum, doamnă…

— Deci sunt reţinută aici, împotriva voinţei mele?

Ochiba spuse:

— Mariko-san, hai s-o lăsăm pe altă dată, te rog.

— Îmi pare rău, Ochiba-sama, dar eu sunt un om simplu. Am spus deschis că am porunci de la seniorul meu. Dacă nu le pot da ascultare, trebuie să ştiu de ce. Domnule general, sunt *reţinută* aici până în ziua de douăzeci şi doi? Dacă da, din ale cui ordine?

— Dumneata eşti un oaspe de onoare, îi spuse Ishido cu grijă, voind s-o facă să dea înapoi. Îţi repet, doamnă, seniorul dumitale va fi aici destul de curând.

Mariko îi simţi puterea şi lupta să-i reziste.

— Da, dar iertaţi-mă, vă întreb din nou respectuos: sunt reţinută în Osaka pentru următoarele optsprezece zile şi, dacă da, din ale cui ordine?

Ishido rămase cu ochii pironiţi asupra ei.

— Nu, nu eşti reţinută.

— Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi că am vorbit atât de direct, spuse Mariko.

Multe din doamnele din încăpere se întoarseră spre vecinele lor şi câteva dădură glas în şoaptă la ceea ce era în mintea tuturor celor reţinute în Osaka împotriva voinţei lor: „Dacă ea poate să plece, atunci pot şi eu, *neh?* Mâine plec... o, ce minunat!”

Vocea lui Ishido curmă murmurul de şoapte.

— Dar, doamnă Toda, de vreme ce ţi-ai ales să vorbeşti cu atâta nechibzuinţă, cred că este de datoria mea să cer regenţilor o ordonanţă oficială, în cazul în care şi altele ar împărtăşi neînţelegerea dumitale. Zâmbi fără milă în tăcerea îngheţată. Până atunci să fii pregătită să răspunzi întrebărilor regenţilor şi să primeşti hotărârea lor.

Mariko spuse:

— Aş fi onorată, Alteţă, dar datoria mea este către seniorul meu.

— Bineînţeles, dar asta va fi doar pentru câteva zile.

— Îmi pare rău, Alteţă, dar pentru următoarele câteva zile, datoria mea este către seniorul meu.

— Ai să te înarmezi cu răbdare, doamnă. N-o să fie decât pentru puţin timp. Această problemă este încheiată. Acum senior Ki...

— Îmi pare rău, dar eu nu-mi pot amâna plecarea câtuşi de puţin.

Ishido tună:

— Dumneata refuzi să te supui Consiliului Regenţilor?

— Nu, Alteţă, răspunse Mariko cu mândrie. Nu, dacă ei nu trec peste datoria pe care o am faţă de seniorul meu, care e datoria de căpătâi a unui samurai!

— Ai — să — te — pregăteşti — să-i — întâmpini — pe — regenţi — cu — supunere — filială!

— Îmi pare rău, am poruncă de la seniorul meu să-i însoţesc doamnele ca să-i iasă în întâmpinare. Imediat.

Scoase un sul de hârtie din mânecă şi i-l înmână ceremonios lui Ishido.

El rupse sigiliul şi citi cu atenţie. Apoi îşi ridică privirile şi spuse:

— Chiar şi aşa, ai să aştepţi hotărârea regenţilor.

Mariko privi plină de speranţă spre Ochiba, dar acolo nu găsi decât dezaprobare sumbră. Se întoarse spre Kiyama.

Kiyama era la fel de tăcut şi imperturbabil.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule general, dar nu este nici un război, începu ea. Stăpânul meu se supune regenţilor, aşa că pentru următoarele optsprezece...

— Nu mai e nimic de spus!

— Nu va mai fi nimic de spus, domnule general, când veţi avea buna-cuviinţă să mă lăsaţi să isprăvesc! Eu nu sunt un ţăran pe care să-l calci în picioare. Sunt Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Hiro-matsu, fiică a seniorului Akechi Jinsai, mă trag din Takashima, suntem samurai de o mie de ani şi vă spun că nu voi fi niciodată prizonieră, ostatică sau închisă. Pentru următoarele optsprezece zile şi până în *ziua* fixată de Slăvitul, eu sunt liberă să merg unde doresc, *aşa cum este oricine.*

— Stăpânul... stăpânul nostru, *taikō,* a fost cândva ţăran. Mulţi... mulţi samurai sunt ţărani, au fost ţărani. Fiecare *daimyo* a fost cândva, în trecut, ţăran. Chiar şi primul Takashima. Fiecare a fost cândva ţăran. Ascultă cu băgare de seamă ce-ţi spun: — dumneata — *ai* — *să* — *aştepţi* — hotărârea — regenţilor.

— Nu. Îmi pare rău, prima mea îndatorire este să dau ascultare seniorului meu.

Furios, Ishido porni spre ea.

Deşi Blackthorne nu înţelesese aproape nimic din cele ce se spuseseră, mâna dreaptă îi alunecă neobservată în mâneca stângă, ca să fie gata să arunce stiletul ascuns.

Ishido se aplecă asupra ei.

— Ai să...

În clipa aceea se auzi o mişcare la uşă şi o slujnică, înlăcrimată, se strecură prin mulţime şi veni în fugă spre Ochiba.

— Vă rog să mă iertaţi, stăpână, şopti ea, dar Yodoko-sama... întreabă de dumneavoastră... Trebuie să vă grăbiţi, moştenitorul e deja acolo.

Îngrijorată, Ochiba îşi întoarse privirile spre Mariko şi Ishido, apoi spre chipurile rămase cu ochii pironiţi asupra ei. Făcu o jumătate de plecăciune către oaspeţi şi plecă în grabă. Ishido şovăi.

— Am să mă ocup de dumneata mai târziu, Mariko-san,

spuse el, apoi o urmă pe Ochiba, călcând cu paşi grei pe *tatami.*

În urma lui şoaptele se porniră iar, când mai tare, când mai încet. Clopotele bătură schimbarea orei.

Blackthorne se îndreptă spre Mariko.

— Mariko-san, întrebă el, ce se-ntâmplă?

Ea rămăsese cu ochii pironiţi pe podium, privind în gol. Kiyama îşi desprinse mâna înţepenită pe mânerul sabiei şi şi-o dezmorţi.

— Mariko-san!

— Da? Da, Alteţă?

— Pot să te sfătuiesc să te întorci la casa ta? Poate că mi se va permite să vorbesc cu dumneata mai târziu, să zicem la Ora Porcului.

— Da, da, bineînţeles. Vă rog... vă rog să mă scuzaţi, dar a trebuit s-o fac...

Cuvintele i se pierdură.

— Aceasta e o zi nefastă, Mariko-san. Fie ca Domnul să te aibă în pază. Kiyama se întoarse cu spatele spre ea şi se adresă cu autoritate celorlalţi: Propun să ne întoarcem la casele noastre şi să aşteptăm... să aşteptăm şi să ne rugăm ca Dumnezeu s-o ia în pacea Lui pe doamna Yodoko repede, uşor şi cu cinste, dacă i-a sunat ceasul. Privi spre Saruji, care era încă încremenit. Tu vii cu mine.

Ieşi din încăpere. Saruji porni în urma lui, deşi nu voia să-şi părăsească mama, dar era silit de ordin şi intimidat de atenţia celorlalţi îndreptată asupra lui.

Mariko făcu o jumătate de plecăciune spre cei prezenţi şi o porni spre ieşire. Kiri îşi umezi buzele uscate. Doamna Sazuko era lângă ea, tremurând neliniştită. Kiri o luă de mână pe doamna Sazuko şi, laolaltă, cele două femei o urmară pe Mariko. Yabu înaintă împreună cu Blackthorne, călcând cu paşi mari în urma lor, foarte conştienţi că erau singurii samurai prezenţi care purtau uniforma lui Toranaga.

Afară, uniformele gri îi aşteptau.

— Dar, pe toţi zeii, ce te-a apucat să faci una ca asta? O tâmpenie, *neh?* se dezlănţui Yabu asupra ei.

— Îmi pare rău, spuse Mariko, ascunzând adevăratul motiv, dorind ca Yabu s-o lase în pace, furioasă din pricina

bădărăniei lui. Pur şi simplu, s-a întâmplat, Alteţă. Întâi a fost sărbătorirea unei zile de naştere şi apoi... Nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi, Yabu-sama. Te rog să mă ierţi, Anjin-san.

Blackthorne dădu iar să spună ceva, dar Yabu nici nu-l băgă în seamă, aşa că se rezemă de stâlpul ferestrei, complet scos din răbdări, în timp ce capul îi vâjâia din pricina efortului de a pricepe ce se-ntâmplă.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, spuse Mariko şi gândi cât de obositori sunt bărbaţii, cum trebuie să le explici totul cu atâta amănunţime. Nu sunt în stare să vadă nici măcar ce se petrece sub nasul lor.

— Ai stârnit o furtună care-o să ne-nghită pe toţi! Prosteşte, *neh?*

— Da, dar nu e drept să fim ţinuţi sub cheie, iar seniorul Toranaga mi-a dat porunci să...

— Poruncile acelea sunt smintite! Diavolii, pesemne, au pus stăpânire pe capul lui! Va trebui să-ţi ceri scuze şi să te pleci. Acum paza o să fie şi mai strânsă, că până şi prin urechile acului te-ai putea strecura mai uşor. Ishido, cu siguranţă, n-o să ne mai dea hârtii de liberă trecere pentru plecare, aşa că ai stricat totul. Privi spre Blackthorne. Acum ce facem?

— Vă rog?

Cei trei abia ce ajunseseră în camera de primire din casa lui Mariko, aflată în inelul exterior de fortificaţii. Până aici fuseseră escortaţi de samurai în gri, iar acum, în faţa porţii, erau postaţi mult mai mulţi ca de obicei. Kiri şi doamna Sazuko plecaseră la propriile lor locuinţe cu altă gardă „de onoare” de uniforme gri, iar Mariko le promisese să vină la ele după ce se întâlnea cu Kiyama.

— Dar gărzile n-or să te lase, Mariko-san, îi spusese Sazuko îngrozită.

— Nu te nelinişti, îi zisese ea. Nimic nu s-a schimbat, în castel ne putem mişca în voie, deşi cu escorte.

— Au să te oprească! O, de ce ai...

— Mariko-san are dreptate, copilă, îi spusese Kiri fără teamă. Nimic nu s-a schimbat. O să te vedem în curând, Mariko-chan.

Apoi Kiri, urmată de Sazuko, intrase în aripa lor de

castel, samuraii în uniforme maro închiseseră poarta fortificată, iar Mariko respirase uşurată şi pornise cu Yabu şi Blackthorne spre locuinţa ei.

Îşi amintea cum, atunci când stătea acolo singură, purtând singură stindardul, văzuse mâna dreaptă a lui Blackthorne pregătindu-se să arunce stiletul şi asta îi dăduse puteri noi. Da, Anjin-san, gândi ea. Eşti singurul pe care ştiu c-aş putea conta. Tu ai fost acolo când am avut nevoie de tine.

Ochii i se îndreptară spre Yabu, care stătea cu picioarele încrucişate în faţa ei, scrâşnind din dinţi. Fusese uimită că Yabu trecuse făţiş de partea ei, urmând-o afară din încăpere. Din cauza sprijinului său şi pentru că n-ar fi câştig at nimic dacă şi-ar fi ieşit din fire cu el, ea-şi scoase din minte impertinenţa lui agresivă şi începu să-l joace.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia, Yabu-sama, spuse cu o voce spăşită şi cu lacrimile şiroind. Bineînţeles că aveţi dreptate. Îmi pare rău, sunt doar o femeie proastă.

— Aşa-i! E o prostie să te opui lui Ishido în bârlogul lui *neh?*

— Da, îmi pare rău, vă rog sa mă iertaţi. Pot să vă ofer *saké* sau ceai? Mariko bătu din palme. Imediat uşa din interior se deschise şi apăru Chimmoko cu părul răvăşit, faţa înspăimântată şi umflată de plâns. Adu ceai şi *saké* pentru oaspeţi. Şi mâncare. Şi prezintă-te cum se cuvine! Cum îndrăzneşti să apari în halul ăsta?! Unde crezi că te afli, într-o bojdeucă de ţăran? Mă faci de râs în faţa seniorului Kasigi!

Chimmoko fugi, toată numai lacrimi.

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să-i iertaţi neobrăzarea.

— Ei, asta n-are importanţă, *neh*? Ce facem cu Ishido? Ehei, doamnă... săgeata dumitale cu „ţăranul” a lovit în plin, asta l-a durut pe atotputernicul domn general. Te-ai ales acum cu un duşman nu glumă! Ehei, cu asta l-ai făcut de batjocură în faţa tuturor.

— O, credeţi că da? O, vă rog să mă iertaţi, n-am vrut să-l insult.

— El *este* ţăran, totdeauna a fost, totdeauna va fi şi totdeauna a urât pe acei dintre noi care suntem adevăraţi samurai.

— O, cât de deştept sunteţi, că ştiţi toate acestea. O, vă mulţumesc că mi-aţi spus. Mariko se înclină, se făcu că-şi şterge o lacrimă şi adăugă: Vă rog, pot să vă spun că mă simt atât de apărată acum... forţa dumneavoastră... Dacă n-aţi fi fost Domnia voastră, nobile Kasigi, cred c-aş fi leşinat.

— A fost o prostie să-l ataci pe Ishido în faţa tuturor, spuse Yabu uşor domolit.

— Da, aveţi dreptate. Mare păcat că nu toţi conducătorii noştri sunt atât de puternici şi deştepţi ca Domnia voastră, Alteţă, pentru că seniorul Toranaga n-ar mai avea asemenea necazuri.

— Aşa-i, dar dumneata tot ne-ai băgat în încurcătură până peste cap.

— Vă rog să mă iertaţi. Da, totul e din vina mea. Mariko se prefăcu că-şi stăpâneşte cu curaj lacrimile. Îşi lăsă privirile în jos şi murmură: Vă mulţumesc, Alteţă, că mi-aţi primit scuzele. Sunteţi atât de generos.

Yabu dădu din cap, convins că lauda e meritată, servilismul ei necesar şi el însuşi de nepreţuit. Ea se scuză din nou, îl măguli şi-l linguşi cu vorbe dulci. Curând el era întru totul potolit.

— Vă rog, pot să-i explic prostia mea lui Anjin-san? Mă gândesc că el ne-ar putea sugera o cale de ieşire...

Îşi lăsă cuvintele să se piardă, pline de căinţă.

— Da. Foarte bine.

Mariko se înclină în semn de adâncă mulţumire, se întoarse spre Blackthorne şi vorbi în portugheză.

— Te rog, ascultă, Anjin-san, ascultă şi, pentru moment, nu pune întrebări. Iartă-mă, dar a trebuit mai întâi să-l potolesc pe-acest ticălos apucat de streche, cum ai zice tu, nu?

Îi povesti repede ce se discutase şi de ce Ochiba plecase în grabă.

— Asta-i rău, spuse el, cercetând-o din priviri. *Neh?*

— Da. Seniorul Yabu îţi cere sfatul. Ce-ar trebui făcut ea să ieşim din încurcătura în care prostia mea v-a băgat pe amândoi?

— Ce prostie? Blackthorne o privi şi stinghereala ei crescu. Ea-şi lăsă privirile în pământ. El îi vorbi direct lui

Yabu: încă nu ştiu, Alteţă, acum înţeleg... acum gândesc.

Yabu răspunse morocănos:

— Ce mai e de gândit? Suntem ostatici.

Mariko tălmăci fără să-şi ridice privirile.

— Asta e adevărat, nu-i aşa, Mariko-san? spuse Blackthorne. Asta totdeauna a fost adevărat.

— Da, îmi pare rău.

El se îndreptă spre fereastră, rămânând cu privirea aţintită în noapte. În suporţii fixaţi pe zidurile de piatră ce înconjurau grădina din faţa casei erau puse torţe. Lumina sclipea pe frunzele şi plantele stropite cu apă, special în acest scop. Spre apus era poarta ferecată în fier, păzită de câţiva samurai în maro.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, îl auzi ea spunând, fără să se-ntoarcă.

— Şi eu vreau să vorbesc cu tine, răspunse ea, ferindu-şi chipul de Yabu, neavând încredere în ea însăşi. În seara asta am să te găsesc eu. Îşi ridică privirile spre Yabu. Anjin-san e de acord cu Domnia voastră, Alteţă, în privinţa prostiei mele.

— Dar la ce mai foloseşte acum?

— Anjin-san, spuse ea pe o voce seacă, în seara asta, mai târziu, am să merg la Kiritsubo-san. Ştiu unde este locuinţa ta. Am să te găsesc eu.

— Da. Mulţumesc.

El rămase tot cu spatele spre ea.

— Yabu-sama, spuse ea umil, diseară mă duc la Kiritsubo-san. Ea e înţeleaptă... poate c-o să găsească o ieşire.

— Nu există decât o singură cale, spuse Yabu atât de hotărât încât o sperie, privind-o cu ochii lui întunecaţi. Mâine îţi vei cere scuze şi n-ai să pleci.

*

* *

Kiyama sosi punctual. Saruji era cu el şi inima ei tresări.

Când se termină schimbul ceremonios de saluturi, Kiyama spuse grav:

— Acum, te rog, explică-mi de ce, Mariko-chan.

— Nu e nici un război, Alteţă. N-ar trebui să fim reţinuţi, nici socotiţi ostatici, aşa că pot pleca după cum poftesc.

— Nu trebuie să te afli în stare de război ca să ai ostatici.

Ştii asta. Doamna Ochiba a fost ostatică în Yedo, în schimbul siguranţei stăpânului tău aici şi nimeni nu era în stare de război. Astăzi seniorul Sudara şi familia lui sunt ostatici la Zataki şi ei nu sunt în stare de război. *Neh?*

Ea îşi ţinu ochii plecaţi:

— Sunt mulţi ostatici aici în schimbul supunerii de drept a stăpânilor lor faţă de Consiliul Regenţilor, conducătorii legali ai împărăţiei. Aşa e înţelept. E un obicei împământenit. *Neh?*

— Da, Alteţă.

— Bun. Acum spune-mi, te rog, adevărata pricină.

— Alteţă?

Kiyama spuse iritat:

— Nu te ţine de glume cu mine! Eu nu sunt un ţăran! Vreau să ştiu de ce ai făcut ce ai făcut în seara asta.

Mariko îşi ridică privirea.

— Îmi pare rău, dar domnul general, pur şi simplu, m-a scos din sărite cu trufia lui, Alteţă, Eu, într-adevăr, am primit porunci. Nu fac nici un rău, luându-le pe Kiri şi doamna Sazuko pentru câteva zile ca să ne întâmpinăm stăpânul.

— Ştii foarte bine că asta e cu neputinţă. Seniorul Toranaga trebuie s-o ştie la fel de bine.

— Îmi pare rău, dar stăpânul meu mi-a poruncit-o. Un samurai nu pune la îndoială ordinele stăpânului său.

— Da, dar eu le pun la îndoială, pentru că sunt prostii. Stăpânul tău nu se ţine de prostii, nici nu face greşeli, iar eu stărui, pentru că am tot dreptul să te-ntreb.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, nu este nimic de discutat.

— Ba este. Este Saruji de discutat. Mai este faptul că eu te ştiu de când te-ai născut şi ţi-am purtat întotdeauna respect. Hiro-matsu este cel mai vechi prieten al meu în viaţă, iar tatăl tău mi-a fost un prieten drag şi un aliat de preţ până în ultimele paisprezece zile ale vieţii lui.

— Un samurai nu discută poruncile seniorului său.

— Acum tu nu poţi să faci decât una din două, Mariko-chan. Îţi ceri scuze şi rămâi, sau încerci să pleci. Dacă încerci să pleci, ai să fii oprită.

— Da, înţeleg.

— Ai să-ţi ceri iertare mâine. Am să convoc o adunare a

regenţilor şi ei au să dea o ordonanţă în legătură cu toată această treabă. Apoi ţi se va permite să pleci cu Kiritsubo şi doamna Sazuko.

— Vă rog să mă iertaţi, cât timp va dura?

— Nu ştiu. Câteva zile.

— Îmi pare rău, eu nu am la îndemână câteva zile, mi s-a poruncit să plec imediat.

— Uită-te la mine! Ea-i dădu ascultare. Eu, Kiyama Ukonnoh-Odanaga, senior de Higo, Satsuma şi Osumi, regent al Japoniei, care mă trag din stirpea Fujimoto, şeful *daimyoi*-lor creştini din Japonia, îţi *cer* să rămâi.

— Îmi pare rău. Seniorul meu îmi interzice să rămân.

— Tu nu-nţelegi ce-ţi spun?

— Ba da, Alteţă, dar n-am de ales, vă rog să mă iertaţi.

El făcu un semn spre fiul ei.

— Dac-ai să cazi în dizgraţie, cu greu am să mai pot îngădui... logodna dintre nepoata mea şi Saruji.

— Da, Alteţă, răspunse Mariko, citindu-i-se suferinţa în priviri. Înţeleg. Văzu disperare pe chipul băiatului. Îmi pare rău, fiule, dar trebuie să-mi fac datoria.

Saruji dădu să spună ceva, dar se răzgândi şi apoi, după un moment, zise:

— Te rog, iartă-mă, mamă, dar datoria... datoria ta faţă de moştenitor nu este mai importantă decât datoria faţă de seniorul Toranaga? Moştenitorul este adevăratul nostru senior, *neh?*

Ea reflectă la cele spuse.

— Da, fiule. Şi nu. Seniorul Toranaga are drepturi asupra mea, moştenitorul nu are.

— Atunci asta nu înseamnă că seniorul Toranaga are drepturi şi asupra moştenitorului?

— Nu, iartă-mă.

— Te rog iartă-mă, mamă, dar eu cred că, dacă moştenitorul dă un ordin, atunci porunca seniorului nostru Toranaga nu mai are însemnătate.

Ea nu-i răspunse.

— Răspunde-i! se răsti Kiyama.

— Gândul ăsta a fost al tău, fiule? Sau cineva ţi l-a strecurat în minte?

Saruji se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Noi, seniorul Kiyama şi... şi doamna sa, am discutat-o. Şi Părintele Superior. Nu-mi amintesc, cred c-am gândit-o eu însumi. Părintele Superior a spus că am dreptate, nu, Alteţă?

— El a spus că moştenitorul este mai important în împărăţie decât seniorul Toranaga. După lege. Te rog, răspunde-i fără înconjur, Mariko-san.

Mariko spuse:

— Dacă moştenitorul ar fi major şi *kampaku,* conducător de drept al acestei împărăţii, aşa cum a fost *taikō,* tatăl lui, atunci eu m-aş supune lui, nu seniorului Toranaga. Dar, de fapt, Yaemon e un copil şi, ca atare, nu poate schimba ordinele stăpânului meu. După lege. Ţi-am răspuns cu asta?

— Da, dar el este totuşi moştenitor, *neh?* Regenţii ascultă de el... seniorul Toranaga îi acordă toată cinstea. Ce... ce contează un an, câţiva ani, mamă? Dacă nu-ţi ceri scu... te rog iartă-mă, dar mă tem pentru tine.

Gura tânărului tremura.

Mariko voia să-şi desfacă braţele, să-l strângă la piept şi să-l apere, dar n-o făcu.

— *Mie* nu mi-e frică, fiule. Nu mă tem de nimic pe lumea asta. Mă tem numai de judecata lui Dumnezeu, spuse ea întorcându-se spre Kiyama.

— Da, spuse Kiyama, ştiu asta. Fie ca Domnul să te binecuvânteze. Mariko-san, ai să-ţi ceri scuze domnului general în public?

— Da, cu dragă inimă, numai dacă el, de faţă cu toţi, îşi retrage toate trupele din drumul meu şi ne dă, mie, doamnei Kiritsubo şi doamnei Sazuko, încuviinţarea în scris să plecăm mâine.

— Ai să te supui ordinului regenţilor?

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, în această privinţă, nu.

— Ai să le acorzi cinstea să răspunzi cererii lor?

— Vă rog să mă iertaţi, în această problemă, nu.

— Ai să fii de acord cu o cerere venită din partea moştenitorului şi a doamnei Ochiba?

— Vă rog să mă iertaţi, ce cerere?

— Să le faci o vizită, să stai la ei câteva zile, în timp ce noi lămurim această treabă.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, dar ce e de lămurit?

Stăpânirea de sine a lui Kiyama se isprăvi şi el strigă:

— Viitorul şi buna orânduială a împărăţiei sunt una, viitorul sfintei biserici alta şi tu alta! Este limpede că apropierea de barbar te-a molipsit şi ţi-a luat minţile, aşa cum ştiam că are să se-ntâmple!

Mariko nu spuse nimic, doar se uita lung la el.

Cu un efort, Kiyama îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Te rog, iartă-mi izbucnirea şi proastele maniere, spuse el rigid. Singura mea scuză este că sunt foarte îngrijorat. Se înclină cu demnitate. Îmi cer scuze.

— A fost vina mea, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi că v-am distrus armonia şi v-am făcut necazuri, dar n-am de ales.

— Fiul tău ţi-a oferit o cale, eu mai multe.

Ea nu-i răspunse.

Aerul din cameră devenise sufocant pentru toţi, deşi noaptea era răcoroasă şi torţele pâlpâiau sub adierea brizei.

— Eşti hotărâtă, deci?

— N-am de ales, Alteţă.

— Foarte bine, Mariko-san. Nu mai e nimic de spus. Doar că încă o dată îţi poruncesc să nu împingi lucrurile prea departe... ţi-o cer.

Ea-şi înclină capul.

— Saruji, te rog aşteaptă afară, porunci Kiyama.

Tânărul era foarte tulburat, abia dacă mai putea să vorbească.

— Da, Alteţă. Se înclină spre Mariko. Te rog, iartă-mă, mamă.

— Dumnezeu să te aibă în pază pe veci.

— Şi pe tine.

— Amin, spuse Kiyama.

— Noapte bună, fiule.

— Noapte bună, mamă.

Când rămaseră singuri, Kiyama spuse:

— Părintele Superior era foarte îngrijorat.

— În legătură cu mine, Alteţă?

— Da. Şi în legătură cu sfânta biserică, şi cu barbarul, şi cu nava barbară. Mai întâi povesteşte-mi despre el.

— Este un om cum altul nu există, foarte puternic şi

foarte deştept. Pe mare e... e la el acasă. Pare să facă parte din navă, din mare şi, în larg, nu este om care să-l poată ajunge în curaj şi iscusinţă.

— Nici chiar Rodrigues-san?

— Anjin-san l-a întrecut de două ori. O dată aici şi o dată în drumul nostru spre Yedo.

Ea-i povesti despre Rodrigues cum sosise în toiul nopţii în timpul şederii lor lângă Mishima, despre armele ascunse şi despre tot ce auzise din întâmplare.

— Dacă navele lor ar fi egale, Anjin-san ar câştiga. Chiar dacă n-ar fi, cred că tot ar câştiga.

— Spune-mi despre nava lui.

Ea-i dădu ascultare.

— Spune-mi despre vasalii lui.

Ea-i povesti tot ce se întâmplase.

— De ce i-a dat seniorul Toranaga nava, bani, vasali şi libertate?

— Stăpânul meu nu mi-a spus-o niciodată, Alteţă.

— Te rog, vreau să ştiu părerea ta.

— Ca să-l poată slobozi pe Anjin-san împotriva duşmanilor săi, spuse Mariko pe loc, apoi adăugă, fără să se mai scuze: De vreme ce m-aţi întrebat, în acest caz, duşmanii cei mai mari ai lui Anjin-san sunt aceiaşi cu ai stăpânului meu, portughezii, sfinţii părinţi care-i sprijină pe portughezi şi seniorii Harima, Onoshi şi Domnia voastră, Alteţă.

— De ce ne-ar considera Anjin-san duşmanii lui?

— Pricina e Nagasaki, negoţul şi controlul pe care îl aveţi asupra zonei de coastă a provinciei Kyushu, Alteţă. Şi pentru că sunteţi principalii *daimyo* catolici.

— Biserica nu este duşmanul lui Toranaga. Nici sfinţii părinţi.

— Îmi pare rău, dar eu ştiu că seniorul Toranaga crede că sfinţii părinţi îl sprijină pe domnul general Ishido, aşa cum faceţi şi Domnia voastră.

— Eu îl sprijin pe moştenitor. Sunt împotriva stăpânului tău pentru că nu-l sprijină, şi el o să ne distrugă biserica.

— Îmi pare rău, dar asta nu este adevărat. Alteţă, stăpânul meu este cu mult deasupra domnului general. Aţi luptat de mult mai multe ori ca aliatul lui, decât împotriva

lui, ştiţi că se poate avea încredere în el. De ce să treceţi de partea duşmanului său declarat? Seniorul Toranaga întotdeauna a fost pentru negoţ, iar el nu e împotriva creştinilor, ca domnul general şi doamna Ochiba.

— Te rog, iartă-mă, Mariko-san, dar jur că eu cred că seniorul Toranaga, în adâncul sufletului, urăşte credinţa şi biserica noastră creştină, e hotărât să distrugă succesiunea şi să-i lichideze pe moştenitor şi pe doamna Ochiba. Ţelul lui este *shōgunatul,* doar asta! În adâncul sufletului vrea să fie *shōgun* şi totul e îndreptat spre această unică ţintă.

— Jur, Alteţă, că eu nu cred acest lucru.

— Ştiu, dar asta nu-ţi dă şi dreptate. O privi o clipă, apoi spuse: După propria ta mărturisire, acest Anjin-san şi nava lui sunt foarte periculoşi pentru biserică, *neh?* Rodrigues e de aceeaşi părere că, dacă Anjin-san ar prinde Corabia Neagră în larg, ar fi foarte rău.

— Da, şi eu cred la fel, Alteţă.

— Asta ar lovi sfânta noastră biserică foarte rău, *neh?*

— Da.

— Şi tu, totuşi, n-o să ajuţi biserica împotriva acestui om?

— El nu este împotriva bisericii, Alteţă, de fapt nu e împotriva sfinţilor părinţi, deşi n-are încredere în ei. Este doar împotriva duşmanilor reginei sale. Corabia Neagră este scopul lui, pentru câştigul pe care i l-ar aduce.

— Dar el se împotriveşte adevăratei credinţe şi, ca atare, e eretic. *Neh*?

— Da, dar eu nu cred că tot ce ne-au spus sfinţii părinţi este adevărat. Şi multe nu ne-au fost spuse niciodată. Tsukku-san a recunoscut multe lucruri. Stăpânul meu mi-a poruncit să mă-mprietenesc cu Anjin-san, să fiu omul lui de încredere, să-l învăţ limba noastră, să aflu de la el ceea ce ne-ar putea fi de folos. Şi am aflat…

— Vrei să spui de folos pentru Toranaga. *Neh?*

— Alteţă, supunerea faţă de senior este ţelul suprem al vieţii unui samurai. Domnia voastră nu cereţi, în primul rând, supunere de la toţi vasalii Voştri?

— Da, dar erezia este cumplită şi se pare că tu te-ai aliat cu barbarul împotriva bisericii şi te-ai molipsit de la el. Mă rog ca Dumnezeu să-ţi deschidă ochii, Mariko-san, înainte de

a-ţi pierde propria mântuire. Acum, un ultim lucru: Părintele Superior a spus că ai nişte veşti anume pentru mine.

— Alteţă?

La asta nu se aşteptase câtuşi de puţin.

— El a spus că a primit un mesaj de la Tsukku-san acum câteva zile. Despre un mesager anume din Yedo. Tu ai unele ştiri despre... despre aliaţii mei.

— Am cerut să-l văd pe Părintele Superior mâine dimineaţă.

— Da, mi-a spus. Ei, bine?

— Vă rog să mă iertaţi, după ce-l văd mâine, am să...

— Nu mâine, acum! Părintele Superior a spus că mesajul se referă la seniorul Onoshi, priveşte biserica, iar tu urmează să mi-l încredinţezi imediat. Dumnezeu mi-e martor că aşa a spus. Oare să fi luat lucrurile o întorsătură atât de proastă, încât tu nu mai ai încredere nici măcar în mine?

— Îmi pare rău. Am făcut o înţelegere cu Tsukku-san. El m-a rugat să-i vorbesc deschis doar Părintelui Superior.

— Părintele Superior a spus să-mi încredinţezi mesajul mie acum.

Mariko îşi dădu seama că n-avea de ales. Zarurile erau aruncate. Ea-i povesti despre complotul pus la cale împotriva lui. El luă în zeflemea zvonurile până când ea-i spuse exact de unde venea ştirea.

— Confesorul lui? El?

— Da. Îmi pare rău.

— Păcat că Uraga e mort, spuse Kiyama, regretând şi mai mult că atacul de noaptea trecută asupra lui Anjin-san se soldase cu o asemenea nereuşită, aşa cum se întâmplase şi cu celălalt, iar acum fusese omorât singurul om care putea dovedi că duşmanul său, Onoshi, era un trădător. Uraga o să ardă în veci în focul iadului pentru acest sacrilegiu. E cumplit ce a făcut. Merita excomunicarea şi focul iadului, dar, cu toate acestea, dacă e adevărat, mi-a făcut un serviciu spunând acest lucru. Kiyama o privi, brusc îmbătrânit. Nu pot să cred că Onoshi ar face asta, sau că seniorul Harima i-ar putea fi părtaş.

— Da, aţi putea... aţi putea să-l întrebaţi pe seniorul Harima dacă e adevărat?

— Da, dar el nu mi-ar dezvălui niciodată nimic. Nici eu n-aş face-o, nu? Foarte trist, *neh?* Atât de cumplite sunt căile omului.

— Da.

— Nu pot să cred, Mariko-san. Uraga e mort aşa că niciodată nu vom avea o dovadă. O să-mi iau măsuri, dar... dar nu pot să cred.

— Da. Mi-a venit un gând, Alteţă. Nu este foarte ciudat că domnul general l-a pus pe Anjin-san sub pază?

— De ce e ciudat?

— De ce să-l apere? Când el îl urăşte? Foarte curios, *neh?* Ar putea fi pentru că acum şi domnul general vede în Anjin-san o posibilă armă împotriva *daimyo*-ilor catolici?

— Nu înţeleg.

— Dacă, Doamne fereşte, ai muri, Alteţă, seniorul Onoshi ar ajunge cel mai important *daimyo* din Kyushu, *neh?* Ce-ar putea face domnul general ca să-l ţină în frâu pe Onoshi? Să-l folosească pe Anjin-san.

— E cu putinţă, spuse Kiyama încet.

— Nu are decât un singur motiv ca să-l apere pe Anjin-san: vrea să-l folosească. Cum? împotriva portughezilor şi astfel împotriva *daimyo*-ilor creştini din Kyushu. *Neh?*

— Tot ce se poate.

— Eu cred că Anjin-san e tot atât de important pentru Domnia ta, ca şi pentru Onoshi, sau Ishido, sau stăpânul meu. Viu, însă. Cunoştinţele lui sunt vaste, numai ele ne pot apăra de barbari, chiar şi de portughezi.

Kiyama spuse posomorât:

— Îi putem zdrobi, sau izgoni din ţară oricând dorim. Nu sunt decât nişte ţânţari pe un cal, nimic mai mult.

— Dacă sfânta biserică învinge şi toată ţara ajunge creştină, aşa cum ne rugăm noi să fie, atunci ce-o să se-ntâmple? Legile *noastre* au să rămână? Are să supravieţuiască *bushido?* În pofida celor zece porunci? Eu cred că nu, ca oriunde în lumea catolică, n-o să supravieţuiască, dacă sfinţii părinţi au puterea, ori dacă noi nu suntem pregătiţi.

El nu răspunse.

Apoi ea spuse:

— Alteţă, vă rog, întrebaţi-l pe Anjin-san ce s-a întâmplat în alte părţi din lume.

— N-am s-o fac. Cred că el te-a vrăjit. Eu am încredere în sfinţii părinţi. Gândesc că Anjin-san al tău e învăţat de Satana şi te rog să înţelegi că erezia lui te-a cuprins şi pe tine. De trei ori ai zis „catolic” când ai vorbit de creştini. Asta nu înseamnă că eşti de aceeaşi părere cu el că există două credinţe, două chipuri, la fel de adevărate, ale credinţei creştine? Ameninţarea ta din seara asta nu este un pumnal în pântecele moştenitorului? Şi împotriva bisericii? Se ridică. Îţi mulţumesc că m-ai prevenit. Mergi cu Dumnezeu.

Mariko scoase din mânecă un sul mic de hârtie, sigilat.

— Seniorul Toranaga mi-a cerut să vi-l dau.

Kiyama se uită la sigiliul intact.

— Ştii ce e înăuntru, Mariko-san?

— Da. Mi s-a poruncit să-l distrug şi să vă transmit mesajul prin viu grai, dacă sunt controlată.

Kiyama rupse sigiliul. Mesajul repeta dorinţa lui Toranaga de pace între ei, îl asigura de sprijinul lui total faţă de moştenitor şi succesiune şi relata pe scurt cele aflate despre Onoshi. Se încheia cu: „Nu am dovezi în privinţa seniorului Onoshi, dar Uraga-noh-Tadamasa le are şi tocmai de aceea ţi-a fost trimis la Osaka spre a-i pune întrebări, dacă doreşti. Totuşi, eu am dovezi că Ishido a trădat înţelegerea secretă făcută cu Domnia ta de a da Kwanto-ul urmaşilor dumitale, o dată ce eu voi fi mort. Kwanto-ul a fost promis în taină fratelui meu, Zataki, în schimbul trădării mele, după cum deja el a şi făcut. Te rog să mă ierţi, bătrân prieten, dar şi tu ai fost trădat. Când eu voi fi mort, tu şi neamul tău veţi fi izolaţi şi distruşi, aşa cum va fi întreaga biserică creştină. Te rog să te mai gândeşti. Curând ai să ai dovada adevărului spuselor mele.”

Kiyama citi din nou epistola şi ea-l urmări, aşa cum i se poruncise.

— Priveşte-l cu mare băgare de seamă, Mariko-san, îi spusese Toranaga. Eu nu sunt sigur de înţelegerea lui cu Ishido în privinţa Kwanto-ului. Iscoadele mi-au spus-o dar eu nu sunt sigur. Tu ai s-o ştii, din ceea ce face, sau nu face, dacă-i dai mesajul la timpul potrivit.

Ea-l văzuse pe Kiyama cum reacţionase. Deci şi asta e adevărat, gândi.

Bătrânul *daimyo* îşi ridică privirea şi spuse abătut:

— Şi tu eşti dovada bunei lui credinţe, *neh*? Jertfa destinată rugului, mielul de sacrificiu?

— Nu, Alteţă.

— Nu te cred. Şi nu-l cred nici pe el. Trădarea lui Onoshi e cu putinţă. Dar restul... Seniorul Toranaga umblă cu vechile lui şiretlicuri, de-a amesteca jumătăţi de adevăr, miere şi otravă. Mi-e teamă că tu ai fost cea trădată, Mariko-san.

Capitolul 54

— Vom pleca mâine la prânz.

— Nu, Mariko-san.

Doamna Sazuko era gata să izbucnească în lacrimi.

— Da, spuse Kiri. Da, o să plecăm aşa cum zici tu.

— Dar au să ne oprească, izbucni tânără fată. Totul e atât de fără rost.

Kiri spuse:

— Mariko-san are dreptate. Avem porunci să plecăm. Dădu apoi unele amănunte în legătură cu plecarea, apoi continuă: Dacă doreşti, am putea cu uşurinţă să fim gata până-n zori.

— Trebuie să plecăm la prânz. *El* aşa a spus, Kiri-chan, răspunse Mariko.

— Ne trebuiesc doar câteva lucruri, *neh?*

— Da.

Sazuko spuse:

— Foarte puţine! Iertaţi-mă, dar totul e o prostie, ei au să ne oprească!

— Poate că nu, copilă, spuse Kiri. Mariko zice c-au să ne lase să plecăm. Seniorul Toranaga crede la fel. Să sperăm c-or să ne lase. Du-te şi te odihneşte. Du-te. Eu trebuie să vorbesc cu Mariko-san.

Fata plecă foarte tulburată.

Kiri îşi încrucişă braţele.

— Da, Mariko-san?

— Am să trimit un mesaj cifrat printr-un porumbel călător ca să-i spun seniorului Toranaga ce s-a întâmplat în noaptea asta. O să plece la prima geană de lumină. Cu siguranţă, oamenii lui Ishido au să-ncerce mâine să-mi omoare porumbeii călători rămaşi, dacă se ivesc necazuri, iar eu nu-i pot aduce aici. Ai vreun mesaj pe care vrei să-l trimit imediat?

— Da. Am să-l scriu acum. Ce crezi c-o să se-ntâmple?

— Seniorul Toranaga e sigur c-au să ne lase să plecăm, dacă nu mă dau bătută.

— Nu cred. Şi, te rog iartă-mă, gândesc că nici tu nu-ţi pui mari speranţe în încercare.

— Te înşeli. O, bineînţeles că ei ne pot opri mâine şi, dacă o fac, o să fie cea mai cumplită ceartă şi cele mai teribile ameninţări, dar toate n-or să însemne nimic. Mariko râse. O, nişte ameninţări grozave, Kiri-san, şi au s-o ţină aşa toată ziua şi toată noaptea, dar ziua următoare, la prânz, or să ne lase să plecăm.

Kiri clătină din cap.

— Dacă o să ne lase pe noi, atunci o să plece fiecare ostatic din Osaka. Ishido o să-şi piardă mult din putere şi o să se facă de râs. Asta nu şi-o poate îngădui.

— Da.

Mariko era mulţumită.

— Oricum, el e prins în cursă.

Kiri o privi.

— Peste optsprezece zile stăpânul nostru o să fie aici, *neh?* Trebuie să fie aici.

— Da.

— Iartă-mă, atunci de ce e atât de important ca noi să plecăm imediat?

— El socoteşte că e destul de important, Kiri-san. Destul ca s-o poruncească.

— A, atunci el are un plan?

— Nu are el întotdeauna o mulţime de planuri?

— De vreme ce Slăvitul a încuviinţat să vină aici, înseamnă că stăpânul nostru a fost prins în cursă, *neh*?

— Da.

Kiri privi la uşa-*shoji.* Era închisă. Se aplecă şi spuse încet:

— Atunci de ce mi-a cerut în taină să strecor gândul ăsta în mintea doamnei Ochiba?

Încrederea lui Mariko începu să slăbească.

— El ţi-a spus să faci asta?

— Da. De la Yokosé, după ce l-a văzut prima oară pe seniorul Zataki. De ce şi-a izvodit singur capcana?

— Nu ştiu.

Kiri îşi muşcă buzele.

— Aş vrea s-o ştiu. Curând o să aflăm, dar cred că tu nu-mi spui tot ce ştii, Mariko-san.

Mariko începu să se-nfurie, dar Kiri îi făcu semn să

vorbească mai încet şi-i spuse în şoaptă:

— Epistola lui către mine zice să am deplină încredere în tine. Eu am, într-adevăr, încredere în tine, Mariko-chan, dar asta nu-mi opreşte mintea să gândească. *Neh?*

— Te rog, iartă-mă.

— Sunt atât de mândră de tine, spuse Kiri pe un ton firesc. Da, să te împotriveşti astfel lui Ishido şi tuturor! Aş vrea să am curajul tău.

— Pentru mine e uşor. Stăpânul nostru a spus c-o să plecăm.

— Cred că e foarte periculos ce facem noi. Chiar şi aşa, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Dă-mi sprijinul tău.

— Îl ai. Totdeauna l-ai avut.

— Am să stau aici cu tine până-n zori, Kiri, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Anjin-san.

— Da, ar fi mai bine să merg cu tine.

Cele două femei părăsiră locuinţa lui Kiri însoţite de o escortă de uniforme maro şi trecură pe lângă alţi samurai în maro, care se înclinau cu vădită mândrie pentru curajul lui Mariko. Kiri îi conduse de-a lungul coridoarelor, apoi traversară imensa sală de audienţe şi ieşiră în celălalt coridor. Aici erau de pază samurai în maro şi în gri. Când o văzură pe Mariko, toţi, şi uniforme gri şi uniforme maro, se înclinară în egală măsură, în semn de adâncă preţuire. Amândouă, şi Kiri şi Mariko, fură surprinse văzând uniformele gri pe domeniul lor. Îşi ascunseră nemulţumirea şi nu spuseră nimic.

Kiri arătă spre o uşă.

— Anjin-san? strigă Mariko.

— *Hai?* Uşa se deschise. În cadrul ei era Blackthorne. În cameră, în spatele lui, mai erau doi samurai în gri. Bună, Mariko-san.

— Bună. Mariko privi spre uniformele gri. Trebuie să stau de vorbă cu Anjin-san, între patru ochi.

— Vă rog, vorbiţi-i, doamnă, spuse căpitanul lor cu mare respect. Din păcate, noi am primit porunci din partea seniorului Ishido personal, sub pedeapsa cu moartea pe loc, să nu-l lăsăm pe Anjin-san singur.

Yoshinaka, ofiţerul de pază din noaptea asta, veni cu paşi mari.

— Iertaţi-mă, doamnă Toda, a trebuit să încuviinţez aceste douăzeci de străji pentru Anjin-san. A fost cererea seniorului Ishido însuşi. Îmi pare rău.

— De vreme ce seniorul Ishido este preocupat doar de siguranţa lui Anjin-san, ei sunt bine veniţi, spuse ea, deloc încântată în sinea ei.

Yoshinaka spuse căpitanului uniformelor gri:

— Răspund eu de el câtă vreme doamna Toda se află aici. Puteţi aştepta afară.

— Îmi pare rău, spuse hotărât samuraiul. Eu şi oamenii mei nu putem să facem altceva decât să privim cu propriii noştri ochi.

Kiri spuse:

— Voi fi bucuroasă să rămân. Bineînţeles, cineva trebuie să fie prezent.

— Îmi pare rău, Kiritsubo-san, trebuie să fim de faţă. Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, continuă căpitanul stânjenit, dar nici unul din noi nu vorbeşte limba barbară.

— Nimeni n-a dat de-nţeles că aţi fi atât de nepoliticoşi ca să ascultaţi, spuse Mariko gata să izbucnească. Dar obiceiurile barbarilor sunt diferite de ale noastre.

Yoshinaka spuse:

— Samuraii în gri trebuie să se supună stăpânului lor. În seara asta aţi avut perfectă dreptate, doamnă Toda, când aţi spus că prima datorie a unui samurai este către seniorul lui şi aţi avut tot atâta dreptate s-o arătaţi în faţa tuturor.

— Da, perfectă dreptate, doamnă, încuviinţă căpitanul uniformelor gri cu aceeaşi mândrie. Altă raţiune de a fi pentru un samurai nu există, *neh?*

— Mulţumesc, spuse ea, emoţionată de respectul lor.

— Şi noi ar trebui, căpitane, să cinstim obiceiurile lui Anjin-san, dacă putem, spuse Yoshinaka. Poate că am o ieşire. Vă rog veniţi după mine. Îi conduse înapoi în sala de audienţe. Vă rog, doamnă, n-aţi vrea să-l luaţi pe Anjin-san şi să staţi acolo? Arătă spre podiumul de la celălalt capăt. Gărzile lui Anjin-san pot să stea lângă uşi şi să-şi facă datoria faţă de seniorul lor, noi ne-o putem face pe-a noastră şi

Domnia voastră puteţi sta de vorbă, aşa cum doriţi, după obiceiurile lui Anjin-san. *Neh?*

Mariko îi explică lui Blackthorne ce spusese Yoshinaka, apoi continuă prudent în latină:

— În seara asta ei n-or să te lase sub nici un chip singur. Nu avem nici o altă cale, afară doar că pot porunci să fie omorâţi imediat, dacă asta e dorinţa ta.

— Dorinţa mea e să vorbesc cu tine fără martori, răspunse Blackthorne, dar nu cu preţul vieţii lor. Îţi mulţumesc că m-ai întrebat.

Mariko se întoarse spre Yoshinaka.

— Foarte bine, mulţumesc, Yoshinaka-san. N-ai vrea, te rog, să trimiţi pe cineva după miresmare ca să îndepărteze ţânţarii?

— Bineînţeles. Vă rog să mă iertaţi, doamnă, aţi mai primit ceva veşti despre doamna Yodoko?

— Nu, Yoshinaka-san. Am auzit că încă se odihneşte liniştită, fără dureri. Mariko zâmbi spre Blackthorne. Să mergem şi să ne aşezăm acolo, Anjin-san, da?

El o urmă. Kiri plecă înapoi spre propria locuinţă şi uniformele gri rămaseră la uşile sălii de audienţe. Căpitanul uniformelor gri era lângă Yoshinaka, la câţiva paşi mai departe de ceilalţi.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el răguşit.

— O să-i scoată doamna Toda sabia din teacă şi o să-l omoare? Nu te supăra, dar unde-ţi sunt minţile?

Yoshinaka plecă şchiopătând să verifice celelalte străji. Căpitanul privea spre podium. Mariko şi Anjin-san erau aşezaţi unul în faţa celuilalt, în plină lumină a torţelor. Nu putea auzi ce-şi spuneau. Se concentră asupra buzelor, dar tot fără folos, deşi ochii-i erau foarte ageri şi el ştia portugheza. Cred că vorbesc iar în limba sfinţilor părinţi, îşi spuse. Îngrozitoare limbă, cu neputinţă de-nvăţat!

Şi totuşi, ce contează? De ce n-ar sta ea de vorbă cu ereticul între patru ochi, dacă asta e plăcerea ei? Nici nu mai are mult de trăit pe acest pământ. E-atât de trist. O, Doamne, ia-o pentru totdeauna în grija ta pentru curajul ei.

*

* *

— Latina e mai sigură. Anjin-san.

Îndepărtă cu evantaiul un ţânţar care bâzâia.

— Ne pot auzi de aici?

— Nu, cred că nu, dacă vorbim încet şi aşa cum m-ai învăţat tu, cu o foarte uşoară mişcare a buzelor.

— Bine. Ce s-a întâmplat cu Kiyama?

— Te iubesc. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Cum am putea fi singuri?

— Astă-seară nu e cu putinţă. Mâine noapte da, iubitule. Am un plan.

— Mâine? Dar ce e cu plecarea ta?

— Mâine s-ar putea să mă oprească, Anjin-san... te rog, nu-ţi face griji. Poimâine vom fi cu toţii liberi să plecăm după cum ne e vrerea. Mâine noapte, dacă nu-mi dau voie să plec, voi fi cu tine.

— Cum?

— Kiri o să m-ajute. Nu mă-ntreba cum, ce, sau de ce. O să fie uşor...

Se opri când slujnicele aduseră micile miresmare. Curând rotocoalele de fum îndepărtară insectele nopţii. Când fură iarăşi în siguranţă, vorbiră despre călătoria lor, mulţumiţi că se aflau împreună, iubindu-se fără să se atingă, mereu ocolind subiectul Toranaga şi importanţa zilei de mâine. Apoi el spuse:

— Ishido este duşmanul meu. De ce sunt atâtea străji în preajma mea?

— Să te apere, dar şi ca să te ţină sub supraveghere. Cred că şi Ishido vrea să te folosească împotriva Corăbiei Negre, împotriva oraşului Nagasaki şi împotriva seniorilor Kiyama şi Onoshi.

— A, da, m-am gândit şi eu la asta.

Ea-i văzu ochii cercetând-o.

— Ce e, Anjin-san?

— Împotriva celor ce gândeşte Yabu, eu cred că tu nu eşti proastă, că tot ce s-a spus în seara asta a fost cu un anume scop, din porunca lui Toranaga.

Ea netezi o cută pe chimonou-i de brocart.

— El mi-a poruncit. Da.

Blackthorne o schimbă iar pe portugheză.

— El te-a trădat. Tu-i serveşti drept momeală pentru una din cursele lui.

— De ce spui asta?

— Tu eşti momeala. La fel şi eu. E limpede, nu? Yabu e momeala. Toranaga ne-a trimis pe toţi aici ca să fim sacrificaţi.

— Nu, te-nşeli, Anjin-san. Iartă-mă, dar n-ai dreptate.

El spuse in latină:

— Să ştii că eşti frumoasă şi te iubesc, dar eşti o mincinoasă.

— Nimeni nu mi-a spus asta niciodată până acum.

— Tu ai mai zis că nimeni nu ţi-a spus niciodată „te iubesc" până acum.

Ea-şi coborî privirile pe evantai.

— Hai să vorbim despre alte lucruri.

— Ce câştigă Toranaga sacrificându-ne?

Ea nu-i răspunse.

— Mariko-san, am dreptul să te-ntreb. Mie nu mi-e frică. Vreau doar să ştiu ce câştigă.

— Nu ştiu.

— Jură pe iubirea ta şi pe Dumnezeu.

— Şi tu? răspunse ea plină de amărăciune în latină. Şi tu eşti tot cu „jură în faţa lui Dumnezeu" şi mereu întrebări, şi întrebări, şi întrebări?

— E vorba de viaţa ta şi de viaţa mea, iar eu le preţuiesc pe *amândouă.* Aşa că te-ntreb din nou: ce câştigă?

Vocea ei deveni mai puternică:

— Ascultă-mă, da, eu am ales timpul şi nu sunt o femeie proastă şi...

— Fii atentă, Mariko-san, te rog nu ridica vocea, pentru că asta ar fi o prostie.

— Iartă-mă. Da, am făcut-o cu un anume scop şi de faţă cu toţi, aşa cum a vrut Toranaga.

— De ce?

— Pentru că Ishido e un ţăran şi trebuie să ne lase să plecăm. Ameninţarea trebuia să fie în faţa nobililor lui. Doamna Ochiba este de acord să mergem să-l întâmpinăm pe Toranaga. Eu am vorbit cu ea şi nu se opune. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu-mi place să te văd supărată şi plină de ură. Unde e liniştea ta? Şi unde-ţi sunt bunele maniere? Poate că tu ar trebui să înveţi să priveşti pietrele crescând. *Neh*?

Mânia lui Mariko dispăru şi râse.

— Ai dreptate. Te rog, iartă-mă. Se simţea iar puternică, din nou ea însăşi. O, cât de mult te iubesc şi te preţuiesc. Am fost atât de mândră de tine în seara asta, aproape că te-aş fi sărutat acolo, în faţa tuturor, aşa cum e obiceiul vostru.

— Doamne, cu asta ai fi pus şi mai multe paie pe foc, *neh?*

— Dac-aş fi singură cu tine, te-aş săruta până ce ţipetele tăie, implorând milă, ar umple universul.

— Îţi mulţumesc, doamnă, dar tu eşti acolo şi eu sunt aici şi între noi e o lume.

— O, dar nu e nici o lume între noi. Viaţa mea e plină mulţumită ţie.

După o clipă, el spuse:

— Cum rămâne cu poruncile date de Yabu, anume să-ţi ceri iertare şi să rămâi?

— Pot să nu fie ascultate.

— Din cauza poruncilor lui Toranaga?

— Da, dar, de fapt, nu sunt numai poruncile lui, este şi dorinţa mea. Toate acestea eu i le-am sugerat. Eu l-am rugat să mă lase să vin aici, dragul meu. Îţi jur că acesta este adevărul.

— Ce o să se-ntâmple mâine?

Ea-i spuse ce-i zisese şi lui Kiri, adăugind:

— Totul merge mai bine decât a fost plănuit. Nu este *deja* Ishido protectorul tău? Jur că nu ştiu cum poate fi seniorul Toranaga atât de deştept. Înainte de a pleca, el mi-a spus că aşa o să se-ntâmple, că s-ar putea să se-ntâmple. El ştia că Yabu n-are nici o putere în Kyushu. Numai Ishido sau Kiyama te puteau apăra aici. Noi nu suntem momeli. Ne aflăm sub protecţia lui. Suntem în siguranţă.

— Cum rămâne cu cele nouăsprezece zile, optsprezece acum? Toranaga *trebuie* să fie aici, *neh?*

— Da.

— Atunci asta nu e cum zice Ishido, o pierdere de vreme?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu. Ştiu doar că nouăsprezece,

optsprezece sau chiar trei zile pot fi o veşnicie.

— Sau mâine?

— Şi mâine, de asemeni. Ori poimâine.

— Şi dacă Ishido n-o să te lase să pleci mâine?

— Asta e singura scăpare pe care o avem. Cu toţii. Ishido trebuie umilit.

— Eşti sigură?

— Da, ţi-o jur, Anjin-san,

*

* *

Blackthorne se smulse iar din coşmar dar, în clipa când fu complet treaz, visul dispăruse. În lumina revărsatului de zori, samuraii în gri se holbau la el prin plasa contra ţânţarilor.

— Bună dimineaţa, le spuse, displăcându-i că fusese privit în timp ce dormea.

Ieşi de sub plasă şi o porni pe coridor, coborî scările şi ajunse la closetul din grădină. Era însoţit de străji, atât samurai în maro cât şi samurai în gri, dar aproape că nici nu-i vedea.

Zorii erau fumurii. Spre răsărit cerul deja se luminase şi ceaţa se ridicase. Aerul era umed şi sărat din pricina mării. Muştele începuseră să roiască. O să fie foarte cald, gândi.

Se auziră paşi apropiindu-se. Prin deschizătura uşii o văzu pe Chimmoko. Aştepta liniştită, stând de vorbă cu străjile şi, când el ieşi, se înclină şi-l salută.

— Unde este Mariko-san? întrebă el.

— Cu Kiritsubo-san, Anjin-san.

— Mulţumesc. Când pleacă?

— Curând, Alteţă.

— Spune-i lui Mariko-san că vreau spun bună dimineaţa la ea înainte de pleacă.

I-o mai spuse şi ei cu toate că Mariko îi promisese deja să-l caute înainte de a se întoarce acasă ca să-şi ia lucrurile.

— Da, Anjin-san.

El dădu scurt din cap, aşa cum trebuia să facă un samurai şi plecă să se spele. Nu era obiceiul să se facă baie fierbinte dimineaţa, dar el se ducea acolo în fiecare dimineaţă şi-şi turna pe el apă rece.

— Ehei, Anjin-san, spuneau totdeauna străjile sau cei care-l priveau, cu siguranţă, asta e foarte bine pentru sănătatea Voastră.

Se îmbrăcă şi porni spre parapetul ce dădea către curtea interioară din această aripă a castelului. Purta un chimonou maro şi săbii, iar pistolul îi era ascuns sub eşarfă. Samuraii de pază în maro îi dădură bineţe cu toţii într-un glas, totuşi foarte neliniştiţi din pricina uniformelor gri care-l însoţeau. Pe parapeţii de peste drum şi dincolo de poartă erau sumedenie de samurai în gri.

— Multe uniforme gri, mai multe ca de obicei. Înţelegi, Anjin-san? spuse Yoshinaka ieşind în balcon.

— Da.

Căpitanul uniformelor gri veni spre ei.

— Vă rog să nu mergeţi prea aproape de margine, Anjin-san. Mă iertaţi.

Soarele apăruse la orizont. Căldura lui îi făcea bine lui Blackthorne.

— E „Vânzătorul de Ulei”, Anjin-san?

— Da, căpitane.

— Pot să-i văd şi eu tăişul?

Blackthorne o scoase puţin din teacă. Obiceiul cerea ca o sabie să nu fie scoasă în întregime, dacă nu urma să fie folosită.

— Ehei, e frumoasă, *neh?* spuse căpitanul.

Ceilalţi, în uniforme maro şi gri, se-ngrămădiră în jurul lui, la fel de impresionaţi.

Blackthorne băgă sabia la loc, nu fără încântare.

— Onorat să port „Vânzătorul de Ulei”.

— Ştii să mânuieşti o sabie, Anjin-san? întrebă căpitanul.

— Nu, căpitane. Nu ca un samurai, dar învăţ.

— A, da. Asta e foarte bine.

În curtea interioară, cu două caturi mai jos, unde umbra încă mai stăruia, samuraii în maro făceau exerciţii. Blackthorne îi privi.

— Câţi samurai aici, Yoshinaka-san?

— Patru sute trei, Anjin-san, împreună cu cei două sute care au venit cu mine.

— Şi-acolo?

— Samuraii în gri? Yoshinaka râse. Mulţi... foarte mulţi.

Căpitanul uniformelor gri zâmbi, dezvelindu-şi dinţii.

— Aproape o sută de mii. Înţelegi. Anjin-san, o sută de mii?

— Da. Mulţumesc.

Priviră cu toţii în depărtare când un grup compact de hamali, cai pentru bagaje şi trei palanchine, însoţite de străji, dădu colţul şi se apropie venind dinspre capătul aleii ce se isprăvea în această fundătură. Drumul dintre zidurile înalte şi bine păzite era încă cufundat în umbră şi întuneric. Torţele încă mai ardeau în suporţii de pe zid. Chiar de la această distanţă se vedea neliniştea hamalilor. Uniformele gri precum şi uniformele maro de strajă păreau şi mai tăcute şi mai atente.

Porţile înalte se deschiseră să lase convoiul să treacă, escortele în gri rămânând afară cu camarazii lor, apoi se închiseră iar. Zăvorul mare de fier fu tras la loc cu zgomot în lăcaşul săpat adânc în pereţii de granit. Nici un grilaj cu ţepi nu păzea această poartă.

Yoshinaka spuse:

— Anjin-san, te rog, iartă-mă. Trebuie să văd daca totul e bine. Dacă totul e gata, *neh?*

— Aştept aici.

— Da.

Yoshinaka plecă.

Căpitanul uniformelor gri se duse la parapet şi privi dedesubt. Doamne Dumnezeule, gândea Blackthorne, nădăjduiesc că ea are dreptate şi Toranaga la fel. Nu mai e mult acum, nu? Măsură soarele şi murmură pentru sine în portugheză:

— Nu mai e mult acum.

Automat, căpitanul îşi mormăi încuviinţarea şi Blackthorne îşi dădu seama că omul înţelegea bine *portugheza,* era deci catolic şi un alt posibil asasin. Mintea-i zbură înapoi spre seara trecută şi-şi aminti că tot ce-i spusese lui Mariko fusese în latină. A fost totul în latină? Doamne, dar spusele ei — „Pot să poruncesc să fie omorâţi?” — au fost în latină? Vorbeşte el şi latina, precum celălalt căpitan, cel care a fost omorât în timpul primei fugi din

Osaka?

Soarele prinsese puteri acum şi Blackthorne îşi luă ochii de la căpitan. Dacă nu m-ai omorât azi-noapte, poate că n-o s-o faci niciodată, gândi el scoţându-şi-l din minte.

O văzu pe Kiri ieşind în curtea interioară de dedesubt. Ea supraveghea slujnicele care cărau panere şi cufere pentru caii de povară. Părea micuţă, aşa cum stătea pe treptele de la intrarea principală, unde Sazuko se prefăcuse că alunecă, făcând posibilă fuga lui Toranaga. Chiar la nord era minunata grădină cu căsuţa rustică, unde îi întâlnise pentru prima oară pe Mariko şi pe Yaemon, moştenitorul. Cu ochii minţii vedea alaiul ieşind la prânz din castel, şerpuind pe labirintul de străzi, apoi, scăpaţi de pericol, afară, prin pădure, coborând la mare. Se rugă ca ea şi toată lumea să fie în siguranţă. O dată ce ele erau departe, el şi Yabu aveau să plece, se vor duce la galeră şi apoi în larg.

De aici, de pe parapeţi, marea părea atât de aproape. Marea şi orizontul îl chemau.

— *Konbanwa,* Anjin-san.

— Mariko-san!

Ea era la fel de radioasă ca-ntotdeauna.

— *Konbanwa,* spuse el, adăugând în latină cu indiferenţă: Păzeşte-te de samuraiul ăsta în gri, el înţelege. Apoi continuă brusc în portugheză, ca să-i dea timp să-şi revină: Da, nu pricep cum poţi fi atât de frumoasă după ce-ai dormit atât de puţin. O luă de braţ şi-o întoarse cu spatele spre căpitan, conducând-o mai aproape de parapet. Priveşte! Uite-o pe Kiritsubo-san!

— Mulţumesc. Da... da, îţi... Îţi mulţumesc.

— De ce nu-i faci semn lui Kiritsubo-san?

Ea făcu precum i se ceruse şi o strigă. Kiri îi văzu şi le făcu şi ea semn cu mâna.

După o clipă, calmă şi stăpână iar pe sine, Mariko spuse:

— Mulţumesc, Anjin-san. Eşti foarte deştept şi foarte înţelept. Îl salută fără prea multă ceremonie pe căpitan, se îndreptă spre o lespede şi se aşeză jos, asigurându-se mai întâi că locul era curat. O să fie o zi frumoasă, *neh?*

— Da. Cum ai dormit?

— N-am dormit, Anjin-san. Eu şi Kiri am stat de vorbă

restul nopţii şi am privit revărsatul zorilor. Îmi plac zorii.

Dar tu?

— Somnul mi-a fost zbuciumat, dar...

— O, îmi pare rău.

— Acum mă simt bine, într-adevăr. Pleci?

— Da, dar am să mă întorc la prânz s-o iau pe Kirisan şi pe doamna Sazuko. Îşi întoarse faţa de la căpitan şi spuse în latină: Îţi aduci aminte de Hanul Florilor?

— Bineînţeles. Cum aş putea să-l uit?

— De-o fi vreo amânare... noaptea o să fie la fel, tot atât de desăvârşită şi liniştită.

— O, de-ar fi cu putinţă, dar mai degrabă aş vrea să fii în siguranţă pe drum.

Mariko continuă în portugheză:

— Acum trebuie să plec, Anjin-san. Ai să mă scuzi, da?

— Te duc până la poartă.

— Nu, te rog. Priveşte-mă de aici. Tu şi *căpitanul* puteţi privi de aici, *neh?*

— Bineînţeles, spuse Blackthorne, înţelegând imediat. Mergi cu Dumnezeu.

— Şi tu.

El rămase pe parapet. Între timp, razele soarelui pătrunseseră în curtea interioară, alungind umbrele. O văzu pe Mariko salutându-i pe Kiri şi pe Yoshinaka şi stând de vorbă cu toţii, fără nici un duşman în uniformă gri în preajma lor. Apoi se înclinară. Ducându-şi mâna streaşină 1a ochi, ea îşi ridică privirile spre el şi îi făcu veselă semn. Îi răspunse şi el cu acelaşi gest. Porţile se deschiseră şi ea ieşi urmată discret de Chimmoko, la câţiva paşi în urmă, şi de suita de zece samurai în maro. Porţile se închiseră din nou. Pentru o clipă ea nu se mai zări. Când reapăru, cincizeci de samurai în gri din puzderia de dincolo de zidurile lor îi înconjuraseră, formând o gardă de onoare. Alaiul înainta de-a lungul aleii pe care nu bătea soarele. El o urmări cu privirea până ce ea dădu şi ultimul colţ. Ea nu-şi mai întoarse deloc capul înapoi.

— Mergem acum mâncăm, căpitane, spuse el.

— Da, bineînţeles, Anjin-san.

Blackthorne se duse la locuinţa sa şi mâncă orez, legume murate şi peşte la grătar, urmate de fructe timpurii din

Kyushu — mere mici, pădureţe, piersici şi prune pietroase. Savură fructele acrişoare şi ceaiul.

— Mai doriţi, Anjin-san? întrebă slujnica.

— Nu, mulţumesc.

Oferi fructe gărzilor, care le primiră bucuroşi, şi, după ce terminară de mâncat, el se întoarse din nou la parapetul însorit. I-ar fi plăcut să se uite la aprinzătorul pistolului ascuns în eşarfă, dar se gândi că este mai bine să nu atragă atenţia asupra lui. Noaptea, sub plasa contra ţânţarilor, îl cercetase cât putuse de bine, dar cum, de fapt, nu-l văzuse, nu putea fi sigur de cremene sau de cocoş.

Tu nu mai poţi face nimic, gândi. Eşti o marionetă. Ai răbdare, Anjin-san, cartul tău se termină la prânz.

Cercetă înălţimea soarelui. O să înceapă intervalul de două ceasuri al Şarpelui. După Şarpe urmează Calul. La mijlocul Orei Calului este prânzul mare.

Clopotele templelor din castel şi din oraş anunţară începutul Orei Şarpelui şi el fu încântat de precizia lui. Atunci văzu o piatră mică pe jos. Se aplecă, o ridică şi o puse cu grijă pe marginea ambrazurii, la soare, apoi se aşeză iar cu spatele rezemat şi cu picioarele proptite comod şi rămase, uitându-se la ea.

Uniformele gri îi urmăreau fiecare mişcare. Căpitanul se încruntă. După o vreme spuse:

— Anjin-san, ce vrea să-nsemne piatra?

— Poftim?

— Piatra. Ce e cu piatra, Anjin-san?

— A! Privesc cum creşte piatra.

— O, iertaţi-mă, înţeleg, răspunse căpitanul scuzându-se. Vă rog să mă iertaţi că v-am tulburat.

Blackthorne râse în sinea lui şi-şi întoarse privirea spre piatră.

— Creşti, ticăloaso! spuse el.

Dar oricât ar fi blestemat-o, oricât i-ar fi poruncit, sau ar fi ademenit-o, ea nu creştea.

Chiar, te aştepţi să vezi o piatră crescând? se întrebă el. Nu, bineînţeles că nu, dar concentrarea asupra pietrei face să treacă timpul mai uşor şi-ţi aduce liniştea. Nu poţi avea destul *wa. Neh?*

Ehei, de unde o să vină următorul atac? Nu există nici o apărare împotriva unui asasin, dacă asasinul e pregătit să moară, nu?

*

* *

Rodrigues verifică aprinzătorul unei muschete pe care o luase la întâmplare din rastelul de lângă tunurile din pupa. Găsi bucăţica de cremene roasă şi uzată, ceea ce era periculos. Fără o vorbă, azvârli muscheta trăgătorului. Omul abia reuşi s-o prindă la timp ca patul să nu-i facă faţa zob.

— Doamne, *senhor* pilot, strigă omul, nu e nevoie…

— Ascultă, ticălosule, data viitoare, dacă mai găsesc ceva în neregulă la vreo muschetă sau tun în timpul cartului tău, ai să primeşti cincizeci de lovituri de bici şi ai să-ţi pierzi simbria pe trei luni. Nostrom!

— Da, pilotule?

Pesaro, nostromul, îşi mişcă trupul mătăhălos şi se încruntă spre tunar.

— Dă jos din pat amândouă carturile! Controlaţi fiecare muschetă şi tun, totul! Numai Dumnezeu ştie când o s-avem nevoie de ele.

— S-a făcut, pilotule. Nostromul se burzului la tunar: Gomez, ticălos nenorocit, diseară te las fără grog. Treci la treabă!

Pe puntea principală, la mijlocul navei, erau opt tunuri mici, patru la babord, patru la tribord şi unul în prora. Erau destule ca să respingă orice navă pirat care n-avea tunuri, dar nu îndeajuns ca să reziste unui atac puternic. Mica fregată avea două catarge şi se numea *Santa Luz.*

Rodrigues aşteptă până ce echipajul fu prezent la datorie, apoi se întoarse şi se aplecă peste parapet. Castelul, de culoarea cositorului vechi, cu excepţia donjonului, care avea pereţii albi şi albaştri şi acoperişurile aurite, sclipea mohorât în soare. Scuipă în apă şi urmări cu privirea scuipatul ca să vadă dacă ajunge la pilonii debarcaderului, aşa cum spera, sau intra în mare.

— La dracu, murmură pentru sine, dorind să se afle pe propria lui fregată *Santa Maria.* Să-l ia dracu de ghinion! Tocmai acum trebuia să fie la Macao, exact când aveam

nevoie de ea!

— Ce nu e-n ordine, căpitane general? întrebase el în Nagasaki, în urmă cu câteva zile, când fusese scos din patul lui cald, din casa-i ce dădea cu faţa spre oraş şi spre port.

— Trebuie să ajung imediat la Osaka, îi spusese Ferriera mândru şi ţanţoş ca un cocoş, chiar şi la această oră matinală. A venit un mesaj urgent de la dell'Aqua.

— Acum ce mai e?

— N-a spus, atâta doar că e de viaţă şi de moarte pentru viitorul Corăbiei Negre.

— Doamne, ce blestemăţie mai pune la cale? Ce poate fi atât de important? Nava noastră este tot atât de solidă ca orice navă de pe mare, carena îi este curată, tachelajul în ordine. Negoţul merge mai bine decât ne-am închipuit vreodată şi fără nici o întârziere, maimuţele se poartă cum trebuie, porcul de Harima e plin de încredere şi... Se opri, străfulgerat de un gând. *Englezul! I-au dat drumul în larg.*

— Nu ştiu, dar dacă el a...

Rodrigues rămăsese cu privirile aţintite spre gura portului uriaş, aproape aşteptându-se să-l vadă pe *Erasmus* blocând ieşirea, desfăşurând detestatul pavilion al Angliei şi aşteptând acolo ca un câine turbat ziua în care ei aveau să pornească în larg spre Macao şi spre casă.

— Doamne, fă să nu se-ntâmple asta!

— Cu ce putem s-ajungem cel mai repede? Cu *lorcha?*

— Cu *Santa Luz,* căpitane general. Putem porni într-un ceas. Ascultă, englezul nu poate face nimic fără oameni. Nu uita...

— La naiba, acum el poate să le vorbească păsărească, nu? De ce n-ar folosi maimuţele? Sunt destui piraţi *jappo* cu care să facă douăzeci de echipaje.

— Da, dar nu sunt tunari, nici marinari, aşa cum i-ar trebui, şi n-are cine să-i instruiască pe japonezi. Poate la anu', dar acum n-are cum să-i folosească împotriva noastră.

— N-o să ştiu niciodată de ce naiba preoţii i-au dat unul din dicţionarele lor. Sforari ticăloşi! Pesemne c-au fost posedaţi de diavol! Englezul parc-ar fi apărat de diavol!

— Îţi spun eu, e deştept şi asta-i tot!

— Sunt atâţia care se află aici de douăzeci de ani şi nu

pot vorbi o boabă din păsărească lor, dar englezul poate, nu? Ascultă ce-ţi spun, el şi-a vândut sufletul lui Satan şi, în schimbul magiei negre, e apărat. Altfel cum ţi-o explici? De câţi ani încerci să le vorbeşti limba şi tu chiar trăieşti cu una de-a lor... La dracu, el ar putea cu uşurinţă să folosească piraţii *jappo!*

— Nu, căpitane general, el trebuie să-şi ia oamenii de aici, aşa că noi îl vom aştepta. Şi tu i-ai pus în lanţuri pe toţi cei bănuiţi.

— Cu douăzeci de mii de *cruzados* de argint şi o promisiune privind Corabia Neagră, el poate cumpăra toţi oamenii de care are nevoie, başca temnicerii şi blestemata de puşcărie în care sunt băgaţi. *Cabrón!* Poate te cumpără şi pe tine.

— Ţine-ţi gura!

— Eşti un spaniol ticălos şi laş, Rodrigues! E vina ta că trăieşte, tu eşti răspunzător. De două ori l-ai lăsat să-ţi scape! Căpitanul general gesticulase furios spre el. Trebuia să-l fi omorât când a fost în puterea ta.

— Poate, dar astea-s vorbe în vânt, spusese Rodrigues cu amărăciune. Am încercat să-l omor, când am putut.

— Ai încercat?

— Ţi-am spus de douăzeci de ori. N-ai urechi? Sau ţi-s pline cu rahat spaniol, după cum ţi-e şi gura?

Mâna i se oprise pe pistol şi căpitanul general îşi trăsese sabia, apoi fata japoneză, înspăimântată, fusese între ei.

— Te rrrog, Rod-san, nu mânie, nu ceartă, te rrrog. Creştin, te rrrog.

Furia ce le luase minţile la amândoi trecuse şi Ferriera spusese:

— Ascultă-mă, Rodrigues, englezul trebuie să fie creatura diavolului, n-ai văzut, mai-mai să ne omorâm unul pe altul. Mi-e limpede acum. Ne-a făcut tuturor vrăji, mai ales ţie!

Acum, sub soarele strălucitor din Osaka, Rodrigues atinse crucifixul ce-l purta la gât şi se rugă cu-nfrigurare să fie apărat de toţi vrăjitorii şi sufletul lui nemuritor să fie ţinut departe de Satan.

Să aibă, oare, căpitanul general dreptate, nu e acesta singurul răspuns? chibzui el iar, cuprins de presimţiri rele.

Viaţa englezului e vrăjită. Acum e prieten apropiat al tartorului de Toranaga, a primit înapoi corabia şi banii, o să aibă şi *wako,* în ciuda tuturor, iar el vorbeşte, într-adevăr, ca unul de-al lor şi asta e cu neputinţă atât de repede, chiar şi cu dicţionar. Dar el a primit dicţionarul şi un ajutor de nepreţuit. Doamne, fereşte-mă de ochiul Necuratului!

— De ce i-ai dat englezului dicţionarul, părinte? îl întrebase el pe Alvito în Mishima. Cu siguranţă că puteai s-o mai amâni.

— Da, Rodrigues, îi mărturisise părintele Alvito, şi n-ar fi trebuit să m-abat de la calea mea ca să-l ajut. Dar sunt convins că e o şansă de a-l converti. Sunt sigur. Cu Toranaga s-a zis acum... El nu e decât un om şi un suflet. Trebuie să-ncerc să-l salvez.

Preoţi! gândi Rodrigues. La naiba cu toţi preoţii, dar nu şi cu dell'Aqua şi Alvito! O, Doamne, iartă-mă pentru toate gândurile mele despre el şi părintele Alvito! Iartă-mă şi-ngroapă-l cumva pe englez înainte de a apărea în faţa ochilor mei! Eu nu vreau să-l omor, din cauza jurământului pe care l-am făcut, deşi, în faţa Ta, ştiu că el trebuie să moară repede...

Timonierul de cart întoarse clepsidra şi bătu cele opt jumătăţi de oră. Era prânzul mare.

Capitolul 55

Pe aleea luminată de soare şi înţesată de lume, Mariko se îndrepta către porţile fundăturii. Era urmată de o gardă de zece samurai în uniforme maro. Purta un chimonou verde pal, mănuşi albe, o pălărie de călătorie verde închis, cu boruri mari, legată sub bărbie cu o eşarfă de tul aurie, şi-şi ţinea deasupra capului o umbrelă de soare de culorile curcubeului. Porţile se deschiseră şi rămaseră deschise.

Era o linişte desăvârşită. Samurai în gri străjuiau aleea şi parapeţii. Ea-l zări pe Anjin-san pe parapeţii din aripa lor de castel, cu Yabu alături, iar în curtea interioară, coloana care aştepta, cu Kiri şi doamna Sazuko. Toţi samuraii în maro erau în curtea interioară, în haine de ceremonie, sub comanda lui Yoshinaka, afară de cei douăzeci, care stăteau pe parapeţi cu Blackthorne şi cei puşi câte doi la fiecare fereastră ce dădea spre curtea interioară.

Spre deosebire de samuraii în gri, cei în maro nu purtau armuri şi nici arcuri. Săbiile erau singurele lor arme.

De asemeni, de la ferestrele caselor fortificate, ce străjuiau aleea, şi de pe parapeţi priveau multe femei, femei samurai. Altele stăteau pe alee, printre uniformele gri, însoţite de câţiva copii îmbrăcaţi în haine viu colorate. Toate femeile aveau umbrele de soare, deşi unele purtau săbii de samurai, pe care aveau dreptul să le poarte, dacă doreau.

Kiyama era lângă poartă cu cincizeci din samuraii săi, nu cu samurai în gri.

— Bună ziua, Alteţă, îi spuse Mariko şi se înclină.

Se înclină şi el la rândul lui şi Mariko trecu prin arcada porţii.

— Bună, Kiri-san, bună, Sazuko-chan. Ce bine arătaţi amândouă! E totul gata?

— Da, răspunseră ele cu o veselie prefăcută.

— Bine. Mariko intră în palanchinul fără perdele şi se aşeză cu spatele ţeapăn. Yoshinaka-san! Porneşte, te rog!

Imediat căpitanul plecă şchiopătând şi, cu o voce răsunătoare, dădu comenzile. Douăzeci de samurai în maro formară un cap de avangardă şi porniră. Hamalii ridicară palanchinul fără storuri, al lui Mariko, şi ieşiră pe poartă

după samuraii în maro, urmaţi la scurtă distanţă de palanchinele lui Kiri şi al doamnei Sazuko, tânăra fată ţinându-şi copilul în braţe.

Când palanchinul lui Mariko ieşi la soare, dincolo de zidurile ce-mprejmuiau aripa lor de castel, un căpitan al samurailor în gri păşi în faţă, între avangardă şi palanchin, aşezându-i-se în cale. Corpul de avangardă se opri brusc. La fel hamalii.

— Te rog să mă ierţi, i se adresă el lui Yoshinaka, pot să văd documentele?

— Îmi pare rău, căpitane, dar n-avem nevoie de nici unul, răspunse Yoshinaka în tăcerea mormântală.

— Îmi pare rău, dar domnul general Ishido, guvernatorul castelului, căpitan al gărzii personale a moştenitorului, cu aprobarea regenţilor, a dat în tot castelul ordine care trebuiesc ascultate.

Mariko spuse ceremonios:

— Sunt Toda Mariko-noh-Buntaro şi am primit porunci de la seniorul meu, nobilul Toranaga, să-i însoţesc doamnele spre a-i ieşi în întâmpinare. Fii bun şi lasă-ne să trecem.

— Aş face-o bucuros, spuse mândru samuraiul, proptindu-şi bine picioarele în pământ, dar seniorul *nostru* spune că, fără documente, nimeni nu poate părăsi castelul Osaka. Vă rog să mă iertaţi.

Mariko rosti:

— Căpitane, care e numele tău?

— Sumiyori Danzenji, doamnă, căpitan al Legiunii a patra şi spiţa mea e la fel de veche ca a Domniei voastre,

— Îmi pare rău, căpitane Sumiyori, dar, dacă nu pleci din calea mea, am să poruncesc să fii omorât.

— Nu veţi trece fără documente!

— Te rog, omoară-l, Yoshinaka-san.

Fără şovăire, Yoshinaka înaintă şchiopătând, sabia-i făcu un arc rotitor şi-l lovi cu putere pe samuraiul în gri, descumpănit. Sabia pătrunse adânc şi imediat fu trasă cu putere afară, iar a doua lovitură, şi mai cumplită, îi reteză capul, care se rostogoli în ţărână o scurtă bucată de drum, apoi se opri.

Yoshinaka îşi şterse sabia şi o băgă în teacă.

— Porniţi! porunci el corpului de avangardă. Grăbiţi-vă!

Avangarda se formă iar şi-şi reluă marşul, paşii răsunându-le pe caldarâm. Apoi, nu se ştie de unde, o săgeată intră vâjâind în pieptul lui Yoshinaka. Alaiul se împletici şi se opri. Pentru o clipă, Yoshinaka trase de săgeată în tăcere, apoi ochii i se împăienjeniră şi se prăbuşi.

Un suspin uşor ţâşni de pe buzele lui Kiri. O adiere lină flutură capetele eşarfei ca pânza de păianjen a lui Mariko. Undeva, pe alee, ţipetele unui copil fură potolite. Toţi aşteptau cu respiraţia tăiată.

— Miyai Kazuko-san, strigă Mariko. Te rog, preia comanda.

Kazuko, un tânăr înalt, foarte mândru, proaspăt ras şi cu obrajii supţi, se desprinse din grupul de samurai în maro, care stătea lângă poartă, nu departe de Kiyama. Înaintă cu paşi mari pe lângă lecticile lui Kiri şi Sazuko, se opri lângă cea a lui Mariko şi se înclină ceremonios:

— Da, doamnă. Mulţumesc! Voi! strigă către oamenii din faţă. Daţi-i drumul!

Încordaţi, unii plini de teamă, toţi turbaţi, se supuseră şi procesiunea porni iar, Kazuko păşind lângă lectica lui Mariko. La o sută de paşi în faţa lor, douăzeci de uniforme gri se desprinseră din şirurile masate de samurai şi li se aşezară tăcuţi în cale. Douăzeci de uniforme maro umplură golul rămas între ei, apoi cineva se poticni, avangarda îşi încetini mersul şi se opri.

— Măturaţi-i din cale! strigă Kazuko.

Imediat un samurai în maro ţâşni în faţă, ceilalţi îl urmară şi lupta începu rapid şi cu ferocitate. De fiecare dată când cădea un samurai în gri un altul ieşea calm din grupul ce aştepta şi se alătura camarazilor săi. Lupta era dreaptă, totdeauna în părţi egale, om la om: cincisprezece împotriva altor cincisprezece, apoi opt la opt — câţiva samurai în gri se zvârcoleau răniţi în ţărână —, mai târziu rămaseră trei în maro împotriva a doi în gri şi atunci un alt samurai în gri înaintă. Când ajunseră unul la unul, ultimul samurai în maro, rănit şi plin de sânge, de patru ori învingător până acum, fu ucis de ultimul samurai în gri care rămase singur printre cadavre, cu privirea aţintită spre Miyai Kazuko.

Toţi samuraii în maro erau morţi. Patru în gri zăceau răniţi şi optsprezece erau morţi.

Kazuko înaintă, trăgându-şi sabia în tăcerea mormântală.

— Aşteaptă, spuse Mariko. Te rog, aşteaptă, Kazuko-san.

El se opri, dar rămase cu ochii pironiţi asupra samuraiului în gri, fiind gata de luptă. Mariko păşi afară din palachin şi se întoarse spre Kiyama.

— Nobile Kiyama, vă rog să porunciţi acestor oameni să plece din calea mea.

— Îmi pare rău, Toda-sama, ordinele castelului trebuiesc ascultate. Poruncile sunt legale, dar, dacă doriţi, am să convoc o întrunire a regenţilor şi am să cer o ordonanţă.

— Eu sunt samurai. Poruncile mele sunt clare, în conformitate cu *bushido* şi consfinţite de codul nostru. Ele trebuiesc respectate şi, legal, au precădere faţă de orice ordonanţă făcută de om. Legea poate să nu convină judecăţii, dar aceasta nu poate răsturna legea. Dacă nu mi se permite să mă supun, eu n-o să pot trăi cu această ruşine.

— Am să convoc imediat o întrunire.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, ceea ce faceţi Domnia voastră este treaba Domniei voastre. Pe mine mă privesc doar poruncile seniorului meu şi propria mea ruşine. Se întoarse şi se îndreptă liniştită spre capul coloanei. Kazuko-san! Îţi poruncesc să ne conduci afară din castel!

El păşi în faţă:

— Sunt Miyai Kazuko, din familia Serata, căpitan în Armata a treia a seniorului Toranaga. Vă rog să plecaţi din drum.

— Sunt Biwa Jiro, căpitan din garnizoana domnului general Ishido. Viaţa mea nu are nici un preţ, dar chiar şi aşa, n-o să treceţi, spuse samuraiul în gri.

Brusc, cu un strigăt violent de bătălie, „Toranagaaaaaa!”, Kazuko se aruncă în luptă. Săbiile scoteau sunete stridente când erau oprite loviturile. Samuraiul în gri era bun, foarte bun, la fel şi Kazuko. Săbiile răsunau încleştându-se. Nimeni nu se mişca.

Kazuko învinsese, dar era foarte grav rănit. Stătea lângă duşman, clătinându-se pe picioare, iar cu braţul nevătămat îşi flutura sabia spre cer, victoria desfătându-i sufletul. Urlă

strigătul de bătălie: „Toranagaaaaaa!”, dar nu urmă nici o ovaţie la biruinţa lui. Toţi ştiau că ar fi fost o necuviinţă.

Kazuko, cu un efort supraomenesc, făcu un pas în faţă, apoi încă unul şi, clătinându-se, porunci cu o voce abia auzită:

— Urmaţi-mă!

Nimeni nu văzu de unde veniră săgeţile, dar îl omorâră. La această insultă adusă vitejiei lui Kazuko, starea de spirit a samurailor în maro trecu de la resemnare la cruzime. El era deja pe moarte şi ar fi căzut curând, singur, la datorie, conducându-i afară din castel. Un alt ofiţer dintre samuraii în maro alergă în faţă cu douăzeci de oameni spre a forma o nouă avangardă şi ceilalţi se-nghesuiră în jurul lui Mariko, Kiri şi doamna Sazuko.

— Înainte! rosti pe un ton sardonic ofiţerul.

Porni şi, tăcuţi, cei douăzeci de samurai îl urmară. Ca prin vis, hamalii îşi ridicară poverile şi porniră împleticindu-se, ocolind cadavrele, apoi, la o sută de paşi în faţă, alţi douăzeci de samurai în gri cu un ofiţer se desprinseră în tăcere din sutele care aşteptau. Hamalii se opriră. Avangarda îşi grăbi pasul

— Staţi!

Ofiţerii se înclinară scurt unul către celălalt şi-şi spuseră spiţa şi rangul.

— Vă rog, daţi-vă la o parte din cale.

— Vă rog, arătaţi-mi documentele.

De data asta, samuraii în maro se năpustiră imediat înainte cu strigăte de „Toranagaaaaaa!”, cărora li se răspunse cu „Yaemoooonn!” şi măcelul începu. De fiecare dată când un samurai în gri cădea, un altul se desprindea nepăsător din mulţime, până ce toţi samuraii în maro fură morţi.

Ultimul samurai în gri îşi şterse sabia, o vârî în teacă şi rămase singur, barându-le calea. Dintre samuraii care veneau în urma lecticilor, înaintă un alt ofiţer cu douăzeci de samurai în maro.

— Aşteptaţi, porunci Mariko. Pământie la chip, coborî din palanchin, îşi lăsă umbrela de soare, ridică sabia lui Yoshinaka, o scoase din teacă şi înaintă singură. Ştii cine

sunt. Te rog, dă-te la o parte din drum.

— Sunt Kojima Harutomo, căpitan din Legiunea a cincea. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, nu puteţi trece.

Ea se năpusti înainte, dar lovitura îi fu respinsă. Samuraiul în gri se trase înapoi şi rămase în defensivă, deşi ar fi putut s-o omoare fără efort. El se retrăgea încet pe alee în jos, ea îl urmărea câştigându-şi cu greu fiecare pas. Şovăind, coloana porni după ea. Mariko încercă din nou să-l facă pe samuraiul în gri să se lupte, lovind, împungând cu sabia, atacând tot timpul cu ferocitate, dar samuraiul se strecura, evitându-i loviturile, ţinând-o departe, neatacând, lăsând-o să se epuizeze singură. O făcea grav, cu demnitate, acordându-i toată politeţea şi cinstea care i se cuveneau. Ea atacă din nou, dar el pară lovitura crâncenă, care pe un spadasin mai nepriceput l-ar fi doborât, şi se mai trase înapoi cu un pas. Ea era lac de sudoare. Un samurai în maro porni s-o ajute, dar ofiţerul lui îi porunci încet să se oprească, ştiind că nimeni nu putea să se amestece. Samuraii de ambele părţi aşteptau semnalul, arzând de nerăbdare să primească încuviinţarea să pornească măcelul.

În mulţime, un copil îşi ascunse capul în fustele mamei. Ea-l trase cu blândeţe şi îngenunche.

— Te rog, priveşte, fiule, murmură ea. Eşti samurai!

Mariko ştia că nu mai putea să reziste mult. Gâfâia din cauza efortului şi simţea ura ameninţătoare ce-o învăluia. Apoi samuraii în gri din faţă şi de jur-împrejur începură să se desprindă de lângă ziduri şi laţul ce-mprejmuia coloana se strânse rapid. Câteva uniforme gri înaintară, încercând s-o împresoare şi ea se opri, ştiind că putea foarte uşor fi prinsă, dezarmată şi luată prizonier, ceea ce i-ar fi distrus tot planul. Samuraii în maro se mişcară ca s-o ajute şi ceilalţi se postară în jurul lecticilor. Starea de spirit pe alee nu prevestea nimic bun, acum fiecare om era angajat, fiecare cu mirosul dulce al sângelui în nări. Coloana se înşira de la poartă şi Mariko văzu cât de uşor ar fi fost pentru samuraii în gri să-i răpună pe toţi, dacă ar fi vrut.

— Aşteptaţi! strigă ea. Se opriră cu toţii. Făcu o jumătate de plecăciune spre duşmanul ei, apoi, cu capul sus, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre Kiri. Îmi... Îmi pare rău,

dar deocamdată nu putem răzbi printre aceşti oameni, spuse ea gâfâind. Pentru moment, trebuie... trebuie să ne întoarcem. Sudoarea i se prelingea pe chip în timp ce trecea pe lângă şirul de bărbaţi. Când ajunse în dreptul lui Kiyama, se opri şi se înclină. Bărbaţii aceia m-au oprit să-mi fac datoria şi să dau ascultare seniorului meu. Eu nu pot trăi cu această ruşine, Alteţă. Îmi voi face *seppuku* la apusul soarelui. Ceremonios vă rog să-mi fiţi secundant.

— Nu, n-ai să faci asta!

Ochii ei scăpărară şi vocea-i răsună fără teamă:

— Dacă nu ni se permite să dăm ascultare seniorului nostru, *aşa cum ne e dreptul,* îmi voi face *seppuku* la apusul soarelui!

Se înclină şi se îndreptă spre poartă. Kiyama se înclină la rândul lui şi oamenii săi făcură la fel, apoi toţi de pe alee, de pe parapeţi şi de la ferestre se înclinară spre ea în semn de omagiu. Ea trecu prin arcadă, străbătu curtea interioară şi intră în grădină. Paşii o duceau spre rustica şi solitara căsuţă de ceai şi, de-ndată ce se văzu singură, plânse în tăcere pentru toţi bărbaţii care muriseră.

Capitolul 56

— Frumos, *neh?*

Yabu arătă în jos spre cei morţi.

— Poftim? întrebă Blackthorne.

— A fost un poem… Înţelegi cuvântul „poem”?

— Da, cunosc cuvântul.

— A fost un poem, Anjin-san. Îţi dai seama?

Dacă Blackthorne ar fi avut cuvintele necesare i-ar fi spus: „Nu, Yabu-san. Dar am văzut limpede, pentru prima oară, ce a fost, de fapt, în mintea ei în clipa în care a dat primul ordin şi Yoshinaka a omorât primul om. Poem? A fost un ritual extraordinar, curajos, fără sens, îngrozitor, în care moartea era tot atât de sigură şi de neînlăturat ca la inchiziţia spaniolă, iar toţi cei care au fost ucişi n-au fost decât un preludiu la moartea lui Mariko. Acum fiecare e implicat — tu, Yabu-san, eu, castelul, Kiri, Ochiba, Ishido, toţi —, pentru că *ea* a hotărât să facă ceea ce a crezut că e necesar. Şi când a hotărât? Cu mult înainte, *neh?* Sau, mai precis, Toranaga a luat hotărârea pentru ea.”

— Îmi pare rău, Yabu-san, nu cuvinte destule, spuse el.

Yabu aproape că nu-l auzi. Pe alee şi pe parapeţi era linişte, toţi stăteau încremeniţi ca nişte statui. Apoi aleea începu să prindă viaţă: voci încă stinse, mişcări domoale, soarelele şovăind, în timp ce fiecare ieşea din propria transă.

Yabu oftă plin de melancolie.

— A fost un poem, Anjin-san, spuse el din nou şi plecă.

Când Mariko ridicase sabia şi înaintase singură, Blackthorne voise să sară jos în arenă şi să se arunce asupra duşmanului, s-o apere, să-i zboare căpăţâna samuraiului în gri, înainte ca ea să fie ucisă, dar, aidoma celorlalţi, nu făcuse nimic. Nu pentru că i-ar fi fost frică. Nu-i mai era teamă să moară. Curajul ei îi arătase cât de fără sens e acea frică şi el ajunsese la o împăcare cu sine însuşi cu mult timp în urmă, în noaptea aceea, în sat, când cu pumnalul.

În noaptea aceea am vrut să-mi vâr pumnalul în inimă.

De atunci s-a terminat cu teama mea de moarte, exact cum a zis ea că are să fie. „Numai trăind la un pas de moarte poţi să înţelegi bucuria de nedescris a vieţii”.

Nu-mi aduc aminte când a oprit Omi lovitura, ci doar că m-am simţit renăscut, trezindu-mă a doua zi în zori.

Ochii i se îndreptară spre morţii care zăceau pe alee. Aş fi putut să-l omor pe samuraiul acela în gri pentru ea, gândi, poate încă unul şi poate mai mulţi, dar mereu ar fi apărut un altul şi moartea mea n-ar fi înclinat cu nimic balanţa. Nu mi-e teamă să mor, îşi spuse. Sunt doar îngrozit că nu pot face nimic ca s-o apăr.

Acum samuraii în gri adunau cadavrele, uniforme maro, uniforme gri, tratate cu egală demnitate. Ceilalţi samurai în gri se-mprăştiau, Kiyama şi oamenii săi printre ei, femei, copii şi slujnice plecând cu toţii, praful de pe alee ridicându-se sub paşii lor. El simţi mirosul înţepător, uşor fetid, al morţii, amestecat cu briza sărată. Mintea îi era orbită de ea, de curajul ei, de elanul imperceptibil pe care îndrăzneala ei neînfricată i-l insuflase. Îşi ridică privirile spre soare şi-l măsură. Mai erau şase ceasuri până la asfinţit.

Îşi îndreptă paşii spre treptele ce duceau jos.

— Anjin-san? Unde mergeţi, vă rog?

El se întoarse; îi dăduse uitării pe samuraii lui în gri. Căpitanul se holba spre el.

— A, îmi pare rău. Mergem acolo!

Arătă spre curtea exterioară.

Căpitanul uniformelor gri se gândi o clipă, apoi încuviinţă fără tragere de inimă.

— E-n ordine. Vă rog, urmaţi-mă.

În curtea exterioară, Blackthorne simţi ostilitatea samurailor în maro faţă de cei în gri. Yabu stătea lângă poartă privind oamenii care se întorceau. Kiri şi doamna Sazuko îşi făceau vânt cu evantaiele, iar o doică hrănea copilul. Ele stăteau pe cuverturi şi perne puse în grabă la umbră, în verandă. Aşezaţi pe vine, hamalii se trăseseră deoparte, strânşi într-un grup înspăimântat, în jurul bagajelor şi cailor de povară. El se îndreptă spre grădină, dar gărzile clătinară din cap.

— Ne pare rău, Anjin-san, dar, deocamdată, nu se poate trece mai departe.

— Da, bineînţeles, spuse el întorcându-se.

Aleea se golea, mai rămăseseră totuşi vreo cinci sute de

samurai în gri, aşezaţi pe vine sau cu picioarele încrucişate într-un semicerc larg, cu faţa spre porţi. Ultimii samurai în maro treceau cu paşi mari pe sub arcadă.

Yabu strigă:

— Închideţi porţile şi trageţi zăvoarele!

— Vă rog să mă iertaţi, Yabu-san, spuse un ofiţer, dar doamna Toda a zis să fie lăsate deschise. Noi trebuie să le păzim, dar porţile urmează să rămână deschise.

— Eşti sigur?

Ofiţerul se mânie. Era un bărbat trecut de treizeci de ani, îngrijit, cu chip energic, bărbie proeminenţă, cu barbişon şi mustăţi.

— Mulţumesc. N-am vrut să te jignesc, *neh?* Tu eşti ofiţerul cel mai mare în grad de aici?

— Da, doamna Toda mi-a făcut cinstea să-mi acorde încrederea sa. Bineînţeles că Domnia voastră sunteţi mai mare în grad decât mine.

— Eu sunt comandant, dar tu eşti la comandă.

— Mulţumesc, Yabu-san, dar doamna Toda comandă aici. Dumneavoastră sunteţi ofiţer superior. Aş fi onorat să fiu al doilea după dumneavoastră, dacă îmi veţi îngădui.

Yabu spuse posomorât:

— Ţi se permite, căpitane. Ştiu foarte bine cine ne comandă aici. Numele tău, te rog?

— Sumiyori Tabito.

— Primul samurai în gri n-a fost şi el tot un Sumiyori?

— Ba da, Yabu-san. Era vărul meu.

— Când termini, căpitane Sumiyori, te rog, convoacă o adunare a tuturor ofiţerilor.

— Cu siguranţă, Alteţă. Cu voia *ei.*

Amândoi îşi întoarseră privirile când o doamnă intră şontâcăind în curtea exterioară. Era o femeie samurai în vârstă şi se sprijinea anevoie într-un baston. Păru-i era alb, dar spatele drept. Se îndreptă spre Kiritsubo, slujnica ţinându-i deasupra o umbrelă de soare.

— O, Kiritsubo-san, spuse ea ceremonios. Eu sunt Maeda Etsu, mama seniorului Maeda, şi împărtăşesc părerile doamnei Toda. Cu permisiunea ei, aş dori să am cinstea să aştept împreună cu ea.

— Vă rog să luaţi loc, sunteţi binevenită, spuse Kiri.

O slujnică aduse încă o pernă şi amândouă slujnicele o ajutară pe bătrâna doamnă să se aşeze.

— A, aşa e mai bine... mult mai bine, spuse doamna Etsu, înăbuşindu-şi un suspin de durere. Încheieturile mele, pe zi ce trece, se fac tot mai rele. O, aşa e mai bine. Mulţumesc.

— Nu vreţi puţin ceai?

— Mai întâi ceai, apoi *saké,* Kiritsubo-san. *Saké* din belşug. O zi ca asta îţi face sete, nu glumă, *neh?*

Alte femei samurai se desprinseră din mulţimea care pleca şi, trecând printre şirurile de uniforme gri, se îndreptară spre umbra plăcută. Câteva şovăiră, trei se răzgândiră, dar curând în verandă erau paisprezece doamne, iar două îşi aduseseră şi copiii.

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu sunt Achiko, soţia lui Kiyama Nagamasa, şi aş vrea să mă întorc şi eu acasă, spunea o tânără fată timid, ţinându-şi pruncul de mână. Vreau să mă întorc acasă, la soţul meu. Vă rog, pot să cer permisiunea să aştept şi eu?

— Dar, dacă rămâi aici, seniorul Kiyama o să fie furios pe tine, doamnă.

— O, iertaţi-mă, Kiritsubo-san, dar bunicul aproape că nu mă ştie. Nu sunt decât soţia unui nepot foarte neînsemnat. Sunt sigură că lui îi e totuna, iar eu nu mi-am văzut soţul de luni de zile şi nici nu-mi pasă de ce spun ei. Doamna noastră e bine, *neh*?

— Destul de bine, Achiko-san, spuse bătrâna doamnă Etsu, preluând ferm comanda. Bineînţeles că eşti bine venită, copilă. Vino şi te aşează lângă mine. Care e numele fiului tău? Ce băiat grozav ai!

Doamnele încuviinţară în cor. Un alt băieţel de patru ani scânci pe o voce plângăreaţă:

— Vă rog, şi eu sunt un băiat grozav, *neh?*

Cineva râse şi toate doamnele i se alăturară.

— Eşti, cu siguranţă, spuse doamna Etsu şi râse iar.

Kiri îşi şterse o lacrimă.

— Da, aşa e mai bine, prea eram gravă, *neh*? Chicoti. O, doamnelor, sunt atât de onorată că mi se permite să vă întâmpin în numele *ei.* Trebuie să fiţi cu toate lihnite de

foame şi, doamnă Etsu, aveţi dreptate, toate astea îţi fac sete, nu glumă!

Trimise slujnicele după mâncare şi băutură şi prezentă doamnele care trebuiau prezentate, admirând un chimonou frumos aici, o umbrelă deosebită dincolo. Curând toate erau fericite, fremătau şi turuiau ca nişte papagali.

— Cum să înţeleagă un bărbat femeile? spuse Sumiyori fără-nconjur.

— Cu neputinţă, încuviinţă Yabu.

— Acum sunt înspăimântate şi cu lacrimile şiroind, ca apoi... Când am văzut-o pe doamna Mariko ridicând sabia lui Yoshinaka m-am gândit c-aş putea să mor de mândrie.

— Da. Păcat că ultimul samurai în gri a fost atât de bun. Mi-ar fi plăcut s-o văd omorându-l. Ea ar fi omorât un bărbat mai puţin priceput.

Sumiyori se scărpină în barbă, acolo unde-l supăra sudoarea ce se zvânta.

— Ce-aţi fi făcut dacă aţi fi fost în locul lui?

— Aş fi omorât-o şi apoi i-aş fi atacat pe samuraii în maro. S-a vărsat prea mult sânge. Tot ce am putut face a fost să nu-i măcelăresc pe toţi samuraii în gri, care erau cu mine pe parapeţi.

— Uneori e bine să omori. Foarte bine. Uneori e mai plăcut să mori, decât să ai în preajmă o femeie care-ţi stârneşte toate poftele.

Se auziră hohote de râs de la femei, iar cei doi băieţei începură să se plimbe în sus şi-n jos, plini de importanţă, fluturându-şi chimonourile purpurii.

— E bine să avem aici din nou copii. Mulţumesc zeilor că ai mei sunt acasă, la Yedo.

— Da.

Yabu privea spre femei gânditor.

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru, spuse încet Sumiyori.

— Şi care e răspunsul?

— Acum nu e decât unul. Dacă Ishido ne lasă să plecăm, e bine. Dacă *seppuku*-ul doamnei Mariko este în zadar, atunci... atunci o să le ajutăm pe doamnele acestea să ajungă în Marele Necunoscut şi va începe măcelul. Ele n-or să vrea să mai trăiască.

Yabu spuse:

— Unele poate că vor dori încă să mai trăiască.

— Asta puteţi s-o hotărâţi mai târziu, Yabu-san. Ar fi în folosul stăpânului nostru dacă toate şi-ar face *seppuku* aici. Şi copiii.

— Da.

— După aceea o să împânzim zidurile cu oameni şi, în zori, vom deschide porţile. O să luptăm până la prânz. Asta o să fie de ajuns. Apoi cei care scapă se vor întoarce înăuntru şi vor da foc acestei părţi de castel. Dacă rămân în viaţă, aş fi onorat să-mi fiţi secundant.

— Bineînţeles.

Sumiyori zâmbi.

— Tot acest măcel şi *seppuku*-ul doamnei Mariko o să dezbine împărăţia în mii de fărâme, *neh*? Vestea o să se răspândească precum focul... o să străbată toată Osaka, *neh?* Credeţi că o să-l oprească pe Preaslăvitul? Să fie acesta planul stăpânului nostru?

— Nu ştiu. Ascultă, Sumiyori-san, deocamdată eu mă duc la locuinţa mea. Vino la mine imediat ce se întoarce doamna.

Se îndreptă spre Blackthorne care stătea pe scara principală, căzut pe gânduri.

— Ascultă, Anjin-san, spuse Yabu pe furiş, m-am gândit la un plan... Secret, *neh?* Secret, înţelegi?

— Da, înţeleg.

Clopotele bătură schimbarea orei. Timpul răsună în minţile tuturor, era începutul Orei Maimuţei, şase jumătăţi de oră pentru cartul de după-amiază sau ora trei, după ceas. Mulţi se întoarseră spre soare şi, fără să-şi dea seama, îl măsurară.

— Ce plan? întrebă Blackthorne.

— Vorbim mai târziu. Stai prin preajmă. Nu spune nimic, înţelegi?

— Da.

Yabu ieşi pe poartă cu paşi mari însoţit de zece samurai în maro. Li se alăturară douăzeci de samurai în gri şi porniră cu toţii în jos, pe alee. Casa de oaspeţi ce i se dăduse nu era departe, chiar după primul colţ. Samuraii în gri rămaseră dincolo de poartă. Yabu făcu semn samurailor în maro să

aştepte în grădină şi el intră singur înăuntru.

*

* *

— E cu neputinţă, domnule general, spuse Ochiba. Nu poţi să laşi o doamnă de rangul ei să-şi facă *seppuku.* Îmi pare rău, dar ai căzut în cursă.

— Aşa-i, spuse cu tărie seniorul Kiyama.

— Cu supunerea cuvenită, doamnă, zise Ishido, eu am încercat s-o înduplec, dar nimic din ce i-am spus nu preţuieşte pentru ea nici cât aghioasa unui *eta* împuţit! Hotărârea ei era deja luată, sau, cel puţin, Toranaga luase hotărârea.

— Bineînţeles că el a hotărât totul, spuse Kiyama. Ochibei i se făcuse silă de grosolănia lui Ishido. Îmi pare rău, dar ea te-a dus din nou. Chiar şi aşa, nu poţi s-o laşi să-şi facă *seppuku!*

— De ce?

— Te rog, iartă-mă, domnule general, dar trebuie să vorbim încet, spuse Ochiba. Ei aşteptau în holul spaţios al camerei de suferinţă a doamnei Yodoko, în locuinţele din interiorul donjonului, de la catul al doilea. Sunt sigură că n-a fost vina dumitale şi că trebuie să existe o ieşire.

Kiyama spuse încet:

— Nu poţi s-o laşi să-şi continue planul, domnule general, pentru că asta ar stârni toate doamnele din castel.

— Ai uitat că au mai fost împuşcaţi din greşeală şi alţii... Aşa am oprit şi alte încercări de fugă, şi nimeni nu a spus nimic...

— Asta a fost o greşeală cumplită, domnule general! spuse Ochiba.

— Aşa-i. Suntem în război, Toranaga încă nu e în mâinile noastre şi, atâta vreme cât nu e mort, Domnia ta şi moştenitorul sunteţi în pericol.

— Iartă-mă, dar eu nu mă tem pentru mine însămi, ci doar pentru fiul meu, spuse Ochiba. Ei trebuie să fie aici cu toţii peste optsprezece zile. Eu te sfătuiesc să le laşi pe toate să plece.

— Este un risc fără rost. Îmi pare rău. Nu suntem siguri că ea are, într-adevăr, de gând s-o facă.

— Are, spuse Kiyama trufaş, dispreţuind prezenţa grosolană a lui Ishido în locuinţa aceea somptuoasă, extrem de bogată, care-i amintea atât de clar de prietenul şi protectorul lui venerat. Ea e *samurai.*

— Da, spuse Ochiba. Îmi pare rău, dar sunt de acord cu seniorul Kiyama. Mariko-san o să facă ce spune. Apoi mai este şi cotoroanţa aceea de Etsu! Cei din neamul Maeda sunt foarte mândri, *neh*?

Ishido se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— Din partea mea n-au decât să ardă toate! Femeia Toda e creştină, *neh?* Sinuciderea nu e împotriva religiei ei? Nu e un păcat foarte grav?

— Da, dar o să aibă un secundant, aşa că n-o să fie sinucidere.

— Şi dacă n-o face?

— Poftim?

— Să zicem că e dezarmată şi n-are nici un secundant?

— Cum ai să izbuteşti?

— Luând-o prizonieră. Închisă, cu slugi alese cu grijă, până ce Toranaga trece hotarele noastre. Ishido zâmbi. Apoi n-are decât să facă ce doreşte. Aş fi chiar încântat s-o ajut.

— Cum ai putea s-o ţii în captivitate? întrebă Kiyama. Ea o să aibă timp să-şi facă *seppuku,* sau să-şi folosească propriul pumnal.

— Poate, dar să zicem c-ar putea fi prinsă, dezarmată şi reţinută câteva zile. Cele „câteva zile" nu sunt hotărâtoare? Nu din pricina asta ţine ea morţiş să plece astăzi, înainte ca Toranaga să treacă hotarele noastre şi să se jugănească singur?

— S-ar putea face? întrebă doamna. Ochiba.

— E cu putinţă, răspunse Ishido.

Kiyama medita la cele spuse.

— Peste optsprezece zile Toranaga trebuie să fie aici. Ar putea să întârzie la hotar cel mult alte patru zile. Ea ar trebui reţinută maxim o săptămână.

— Sau pentru totdeauna, spuse Ochiba. Toranaga a amânat atât de mult venirea lui, încât uneori cred că n-o să sosească niciodată.

— El trebuie să fie aici până în ziua de douăzeci şi doi,

spuse Ishido. O, doamnă, asta a fost o idee strălucită.

— Cu siguranţă, asta a fost ideea dumitale, domnule general, nu? Vocea Ochibei era măgulitoare, deşi era foarte obosită din cauza nopţii nedormite. Ce e cu seniorul Sudara şi cu sora mea? Sunt acum cu Toranaga?

— Nu, doamnă. Nu încă. Vor veni aici, pe mare.

— De ea să nu se atingă nimeni, spuse Ochiba. Nici de copil.

— Copilul este moştenitorul direct al lui Toranaga, care e urmaşul familiei Minowara. Datoria mea către moştenitor, doamnă, mă obligă să vă atrag din nou atenţia asupra acestui lucru.

— De sora mea să nu se atingă nimeni, nici de fiul ei.

— Cum doriţi.

Ea-i spuse lui Kiyama:

— Alteţă, cât de bună creştină este Mariko-san?

— Desăvârşită, răspunse Kiyama pe loc. Vă gândiţi la sinucidere ca fiind un păcat? Cred... cred că are să ţină seama de asta, altfel îşi pierde nemurirea sufletului, doamnă. Dar nu ştiu dacă...

— Atunci există o cale şi mai simplă, spuse Ishido fără să se gândească. Cere-i marelui preot al creştinilor să-i poruncească să nu-i mai tulbure pe conducătorii de drept ai împărăţiei!

— Nu stă în puterea lui, spuse Kiyama. Apoi adăugă pe o voce şi mai şfichiuitoare: Asta ar însemna amestec în politica noastră, lucru la care Domnia ta te-ai împotrivit întotdeauna cu-nverşunare şi pe bună dreptate.

— Se pare că ei se amestecă doar atunci când le convine, spuse Ishido. A fost doar un gând.

Uşa interioară se deschise şi în cadrul ei apăru doctorul. Faţa-i era gravă şi epuizarea îl făcea s-arate mai bătrân decât era.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar ea vă cheamă.

— Moare? întrebă Ishido.

— Nu mai are mult, domnule general, dar cât, nu ştiu.

Ochiba străbătu în grabă camera spaţioasă, ieşi pe uşa interioară, chimonoul albastru mulându-i-se pe trup, fustele fluturând pline de graţie. Amândoi bărbaţii o priviră. Uşa se

închise. Pentru o clipă cei doi bărbaţi îşi feriră ochii unul de celălalt, apoi Kiyama spuse:

— Crezi, într-adevăr, că doamna Toda poate fi prinsă?

— Da, îi spuse Ishido privind uşa.

*

* *

Ochiba traversă încăperea şi îngenunche lângă pat. De jur-împrejur stăteau slujnice şi doctori. Lumina soarelui se strecura printre jaluzelele de bambus şi dansa pe ornamentele roşii şi aurii ale grinzilor, coloanelor şi uşilor. Patul lui Yodoko era înconjurat de paravane cu decoraţii încrustate. Părea că doarme, faţa palidă i se odihnea în gluga sutanei budiste, încheieturile mâinilor îi erau subţiri, venele noduroase. Ochiba gândi cât e de trist să ajungi bătrân. Vârsta e atât de nedreaptă cu femeile. Cu bărbaţii nu, doar cu femeile. Să mă apere zeii de bătrâneţe, se rugă ea. Buddha, apără-mi fiul, fă să fie în siguranţă la putere şi apără-mă şi pe mine doar atâta vreme cât pot să-l ocrotesc şi să-l ajut.

Îi luă mâna lui Yodoko, acordându-i cinstea cuvenită.

— Doamnă?

— O-chan? şopti Yodoko, folosindu-i numele de alint.

— Da, doamnă?

— O, cât eşti de drăguţă, drăguţă ca totdeauna... Îşi ridică mâna, îi mângâie părul frumos şi Ochiba nu fu jignită de atingere, ci încântată ca de obicei, deoarece ţinea foarte mult la Yodoko. Eşti atât de tânără şi frumoasă şi miroşi atât de încântător! Ce norocos a fost *taikō.*

— Vă simţiţi rău, doamnă? Pot să vă aduc ceva?

— Nimic... nimic. Voiam doar să stăm de vorbă. Ochii bătrânei erau adânciţi în orbite, dar nu-şi pierduseră nimic din agerime. Trimite-i pe ceilalţi afară.

Ochiba le făcu semn să plece şi, când rămaseră singure, spuse:

— Da, doamnă?

— Ascultă, draga mea, fă-l pe domnul general s-o lase să plece.

— Nu poate, doamnă, pentru că toţi ceilalţi ostateci au s-o urmeze şi noi vom pierde puterea. Toţi regenţii sunt de

acord, spuse Ochiba.

— Regenţii! spuse Yodoko cu o undă de dispreţ. *Tu* eşti de acord?

— Da, doamnă, şi noaptea trecută tu ai spus că ea nu trebuie să plece.

— Acum tu trebuie s-o laşi să se ducă, altfel celelalte se vor lua după ea şi-şi vor face toate *seppuku,* iar tu şi fiul nostru veţi fi întinaţi din pricina greşelii lui Ishido.

— Domnul general ne este credincios, doamnă. Toranaga nu este, îmi pare rău.

— Poţi să ai încredere în seniorul Toranaga, nu în el.

Ochiba clătină din cap.

— Iertaţi-mă, dar eu sunt convinsă că Toranaga e hotărât să ajungă *shōgun* şi să-mi înlăture fiul.

— Te-nşeli. El a spus-o de o mie de ori. Ceilalţi *daimyo* încearcă să-l folosească pentru propriile lor ambiţii. Totdeauna au făcut-o. Toranaga a fost favoritul lui *taikō.* Toranaga întotdeauna l-a respectat pe moştenitor. Toranaga este un Minowara. Nu te lăsa dusă de Ishido, sau de regenţi. Ei au *karma* lor, tainele lor, O-chan. De ce să n-o lăsaţi să plece? Totul e atât de simplu. Nu-i daţi voie să meargă pe mare, apoi ea poate fi oprită oricând undeva, înăuntrul hotarelor noastre. Ea este încă în plasa generalului, şi Kiri, şi toate celelalte, *neh!* Ea o să fie înconjurată de samurai în gri. Gândeşte aşa cum ar face *taikō,* sau cum ar face Toranaga. Tu şi fiul nostru aţi fost vârâţi în... Cuvintele i se pierdură şi pleoapele începură să-i tremure. Bătrâna doamnă îşi adună ultimele puteri şi continuă: Mariko-san n-ar putea niciodată să spună nimic, împotriva străjilor. Ştiu că ea are de gând să facă ceea ce spune. Lăsaţi-o să plece.

— Bineînţeles că ne-am gândit la toate acestea, doamnă, spuse Ochiba cu voce blândă şi liniştită, dar Toranaga are grupuri de samurai în afara castelului, ascunse în Osaka şi-n împrejurimi, nu ştim câte, şi are aliaţi, dar nu suntem siguri cine anume. Ea ar putea să scape. Odată plecată, toate celelalte or s-o urmeze imediat şi noi vom pierde mult din putere. Tu ai fost de acord, Yodoko-chan, nu-ţi aduci aminte? Îmi pare rău, dar noaptea trecută te-am întrebat, nu-ţi aminteşti?

— Ba da, îmi amintesc, copilă, spuse Yodoko cu mintea înceţoşată. O, cât aş vrea ca *taikō* să fie aici să te povăţuiască!

Respiraţia bătrânei doamne era tot mai chinuită.

— Pot să-ţi dau puţin ceai sau *saké?*

— Ceai, te rog, puţin ceai.

O ajută pe bătrână să bea.

— Mulţumesc, copilă. Vocea era mai slabă, conversaţia o obosea şi îi grăbea moartea. Ascultă, copilă, trebuie să ai încredere în Toranaga. Mărită-te cu el, tocmeşte-te cu el pentru moştenire.

— Nu... nu, spuse Ochiba uluită.

— Yaemon ar putea să conducă după el, apoi, după fiul nostru, fructul noii tale căsătorii. Fiii fiului nostru au să jure cinstit credinţă veşnică acestei noi spiţe Toranaga.

— Toranaga întotdeauna l-a urât pe *taikō.* Ştii asta. doamnă. Toranaga e pricina tuturor necazurilor. De ani de zile, *neh?* El!

— Dar tu? Cum e cu mândria ta, copilă?

— El e duşmanul nostru!

— Tu ai doi duşmani, copilă. Mândria ta şi nevoia de a avea un bărbat pe măsura soţului nostru. Te rog ai răbdare cu mine, eşti tânără, frumoasă şi roditoare şi meriţi un bărbat. Toranaga e demn de tine şi tu de el. Toranaga e singura şansă pe care o are Yaemon.

— Nu, el e duşmanul!

— El a fost cel mai bun prieten al soţului nostru şi cel mai credincios vasal. Fără... fără Toranaga... nu vezi... cu ajutorul lui Toranaga... nu vezi? Ai putea să manevrezi... să-l manevrezi...

— Îmi pare rău, dar îl urăsc... mă dezgustă, Yodoko-chan.

— Multe-femei... Ce spuneam? O, da, multe femei se mărită cu bărbaţi care le dezgustă. Lăudat fie Buddha că eu n-a trebuit să îndur asta... Un zâmbet fugar străbătu chipul bătrânei femei, apoi oftă. A fost un oftat lung, profund, care nu se mai termina şi Ochiba gândi că sfârşitul venise. Dar ochii se deschiseră puţin şi un zâmbet timid apăru iar. *Neh?*

— Da.

— Vrei? Te rog.

— Am să mă gândesc.

Degetele îmbătrânite încercară să se strângă.

— Te rog, făgăduieşte-mi c-ai să te măriţi cu Toranaga şi am să mă duc la Buddha ştiind că spiţa lui *taikō* va dura în veci, după cum şi numele lui... numele lui va dăinui în...

Lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii Ochibei, în timp ce ea legăna mâna inertă.

Mai târziu ochii clipiră şi bătrâna şopti:

— Trebuie să-i îngădui lui Akechi Mariko să plece. Nu... nu lăsa ca răzbunarea ei să se abată asupra noastră pentru ceea ce *taikō* i-a făcut... i-a făcut tatălui... tatălui ei...

Ochiba fu luată pe nepregătite.

— Poftim?

Nu urmă nici un răspuns. Mai târziu Yodoko începu să delireze:

— ...Yaemon, dragule, bună, copilul meu scump... tu eşti un băiat grozav, dar ai atât de mulţi duşmani, aşa neisprăviţi, aşa... Nu eşti şi tu doar o iluzie, nu...

Fu cutremurată de un spasm. Ochiba îi luă mâna şi i-o mângâie.

— *Namu Abida Butsu,* şopti ea în semn de închinare.

Urmă un alt spasm, apoi bătrâna spuse clar:

— Iartă-mă, O-chan.

— Nu e nimic de iertat, doamnă.

— Sunt atâtea de iertat... Vocea i se făcu mai slabă şi lumina începu să se stingă de pe chipul ei. Ascultă,... fă... făgăduieşte-mi în legătură... În legătură cu Toranaga, Ochiba-sama... e important... te rog... poţi să ai încredere în el.

Ochii bătrânei o rugau, o implorau.

Ochiba nu voia să se supună, deşi ştia că trebuia s-o facă. Mintea-i era tulburată de cele spuse despre Akechi Mariko şi încă-i mai răsunau în minte cuvintele lui *taikō,* repetate de zeci de mii de ori: „O-chan, poţi să ai încredere în Yodoko-sama. Ea este Cea înţeleaptă, niciodată să nu uiţi asta. Ea are dreptate mai întotdeauna şi poţi să-ţi pui viaţa în mâinile ei, viaţa fiului meu şi pe a mea...

Ochiba se lăsă înduplecată.

— Făgă...

Se opri brusc. Flacăra vieţii pâlpâi pentru ultima oară şi Yodoko-sama se stinse.

— *Namu Amida Butsu.*

Ochiba îi duse mâna la buze, se înclină, i-o lăsă înapoi pe cuvertură şi-i închise ochii, gândindu-se la moartea lui *taikō,* singura moarte la care mai fusese martoră. Atunci doamna Yodoko îi închisese ochii, aşa cum era privilegiul unei soţii, şi totul se întâmplase în aceeaşi cameră, Toranaga aşteptând afară, aşa cum aşteptau Ishido şi Kiyama, continuând priveghiul ce începuse cu o zi înainte.

— Dar de ce să trimit după Toranaga, stăpâne? întrebase ea. Trebuie să te odihneşti.

— Am să mă odihnesc când am să fiu mort, O-chan, îi spusese *taikō.* Trebuie să pun la cale succesiunea. Pentru ultima oară. Atâta vreme cât mai sunt în puteri.

Aşa că Toranaga sosise viguros, plin de viaţă, răspândind putere. Atunci ei patru erau singuri: Ochiba, Yodoko, Toranaga şi Nakamura — *taikō,* guvernatorul Japoniei, zăcând pe patul morţii, toţi aşteptând ordinele cărora să li se supună.

— Deci, Tora-san, spusese *taikō* adresându-i-se lui Toranaga cu numele dat de Goroda, cu mult timp în urmă. Ochii îi erau adânciţi în orbite, privind scrutător de pe un chip vestejit, micuţ, de maimuţă, aşezat pe un trup la fel de firav, un trup care avusese o tărie de oţel până în urmă cu câteva luni, când începuse boala. Eu mor. Din nimic în nimic ne întoarcem, dar tu ai să trăieşti şi fiul meu este neajutorat.

— Nu este neajutorat, Alteţă. Toţi *daimyo* îl vor cinsti pe fiul tău aşa cum te cinstesc pe tine.

Taikō râsese.

— Da, o vor face astăzi. Atâta vreme cât eu sunt în viaţă… o, da! Dar cum să fiu sigur că Yaemon va conduce după mine?

— Numiţi un Consiliu al Regenţilor, Alteţă.

— Regenţi! spusese *taikō* dispreţuitor. Poate c-ar trebui să te fac moştenitorul meu şi să te las pe tine să judeci dacă Yaemon e vrednic să-ţi urmeze.

— N-aş merita-o. Fiul tău trebuie să-ţi urmeze.

— Da. Şi fiii lui Goroda ar fi trebuit să-i urmeze.

— Nu. Ei au stricat pacea.

— Şi tu i-ai omorât din ordinul meu.

— Înălţimea ta avea împuternicirea împăratului. Ei s-au răsculat împotriva mandatului tău de drept, Alteţă. Spune-mi care-ţi sunt poruncile şi eu le voi da ascultare.

— Din pricina asta te-am chemat aici.

Apoi *taikō* spusese:

— Este un lucru rar să ai un fiu la cincizeci şi şapte de ani şi un lucru trist să mori la şaizeci şi trei, mai ales când singurul tău fiu nu mai are rude, iar tu eşti guvernatorul Japoniei. *Neh?*

— Da, spusese Toranaga.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă n-aş fi avut nici un fiu, atunci puteam să-ţi las ţie împărăţia, cum ne-am învoit. Tu ai mai mulţi fii decât au portughezii păduchi.

— Karma.

Taikō râsese şi un fir de salivă amestecată cu sânge i se prelinsese din gură. Cu mare grijă, Yodoko îi ştersese saliva şi el zâmbise spre soţia lui.

— Mulţumesc, Yodoko-san, mulţumesc. Apoi îşi întorsese privirile spre Ochiba, iar ea îi zâmbise la rândul ei, dar ochii lui nu mai zâmbeau, scormoneau doar, întrebau, cumpăneau întrebarea pe care nu-ndrăznise niciodată s-o rostească şi de care ea era sigură că fusese veşnic în mintea lui: Este Yaemon, într-adevăr, fiul meu?

— *Karma,* O-chan. *Neh?*

O spusese cu blândeţe, dar teama că el avea s-o întrebe direct o tortura pe Ochiba şi lacrimile îi şiroiseră din ochi.

— Nu e nevoie de lacrimi, O-chan. Viaţa nu e decât un vis într-un alt vis, spusese bătrânul. Rămăsese o clipă căzut pe gânduri, apoi îl străpunsese din nou cu privirea pe Toranaga şi îi spusese blând: Eheeei, bătrâne, ce viaţă am avut noi, *neh?* Toate bătăliile, ţii minte? Luptând umăr la umăr, laolaltă, neînvinşi. Am făcut imposibilul, *neh*? Împreună i-am umilit pe cei puternici, şi am scuipat pe fundurile lor ridicate-n vânt, în timp ce ei se târau amarnic în patru labe. Noi... noi am făcut-o, un ţăran şi un Minowara! Bătrânul chicotise. Ascultă, numai câţiva ani şi i-aş fi făcut zob de-a binelea pe Mâncăii de Usturoi. Apoi, cu oştile coreene şi cu

ostile noastre japoneze, am fi dat un atac fulgerător asupra Beijing-ului şi eu aş fi ajuns în China, pe tronul Dragonului. Apoi ţi-aş fi dat ţie Japonia, pe care o râvneşti, şi eu aş fi avut tot ce am poftit. Vocea-i era puternică, dezminţind slăbiciunea fizică. Un ţăran poate să stea pe tronul Dragonului cu cinste şi cu onoare, nu ca aici. *Neh?*

— China şi Japonia sunt diferite, da, Alteţă.

— Da. Cei din China sunt înţelepţi. Acolo primul dintr-o dinastie e totdeauna fiu de ţăran şi tronul e întotdeauna smuls prin forţă de mâini mânjite de sânge. Acolo nici un castel nu se moşteneşte, în asta stă puterea Chinei! Râsese din nou; să ai, forţă, mâini însângerate şi să fii ţăran, ăsta sunt eu. *Neh?*

— Da, dar tu eşti samurai. Tu ai schimbat regulile aici. Eşti primul dintr-o dinastie.

— Totdeauna mi-ai fost drag, Tora-san. Bătrânul sorbise din ceai mulţumit. Da... gândeşte-te la asta, eu, pe tronul Dragonului... gândeşte-te la asta! Împărat al Chinei, Yodoko împărătească şi după ea, Ochiba cea Frumoasă, iar după mine, Yaemon, şi China şi Japonia unite pentru totdeauna, aşa cum ar trebui să fie. O, ar fi fost atât de uşor! Apoi, cu oştile noastre şi cu hoardele chineze, aş fi străpuns spre nord-vest şi spre sud şi împărăţiile de pe tot cuprinsul pământului ar fi zăcut gâfâind în ţărână ca târfele de mâna a zecea gata să ne facă poftele. Noi am fost de neînvins, tu şi cu mine, japonezii sunt de neînvins, bineînţeles că suntem de neînvins; noi ştim care e temeiul vieţii. *Neh?*

— Da.

Ochii-i străluciseră ciudat.

— Ce să fie asta?

— Datorie, disciplină şi moarte, răspunsese Toranaga.

Un nou chicotit. Bătrânul părea mai firav ca oricând, mai uscat ca oricând. Apoi, cu o egală bruscheţe, pentru care, de asemeni, era renumit, buna dispoziţie îl părăsise.

— Regenţi? întrebase el cu o voce hotărâtă, plină de venin. Pe cine ai alege?

— Seniorii Kiyama, Ishido, Onoshi, Toda Hiro-matsu şi Sugiyama.

Faţa lui *taikō* se schimonosise într-un zâmbet răutăcios.

— Eşti cel mai deştept bărbat din împărăţie, după mine! Lămureşte-le pe doamnele mele de ce i-ai ales pe cei cinci.

— Pentru că toţi se urăsc unul pe celălalt, dar împreună pot să guverneze bine şi să zdrobească orice împotrivire.

— Chiar şi pe tine?

— Nu, pe mine nu, Alteţă. Apoi Toranaga privise spre Ochiba şi îi vorbise: Ca Yaemon să moştenească puterea va trebui să treceţi cu bine peste următorii nouă ani. Pentru aceasta, mai presus de toate, trebuie să menţineţi pacea lui *taikō.* L-am ales pe Kiyama pentru că este mai marele *daimyo*-ilor creştini, este un mare general şi un vasal foarte credincios. Următorul, Sugiyama, pentru că este *daimyo*-ul cel mai bogat din ţară, familia lui e străveche, îi detestă din toată inima pe creştini şi are cel mai mult de câştigat dacă Yaemon ia puterea. Onoshi, pentru că îl urăşte pe Kiyama, îi ţine în frâu puterea, este şi el creştin, dar un lepros care se agaţă cu ghearele şi cu dinţii de viaţă, pentru că nu ştie dacă va mai trăi douăzeci de ani, şi îi urăşte pe toţi ceilalţi cu violenţă sălbatică, în special pe Ishido. Ishido, pentru că o să ne adulmece uneltirile — pentru că e ţăran, îi urăşte pe samuraii de viţă veche şi se opune cu-nverşunare creştinilor. Toda-Hiro-matsu, pentru că e cinstit, supus şi credincios, tot atât de neabătut din drumul său ca soarele; el e precum cea mai bună şi mai iute sabie făcută de un mare meşter făurar. El ar trebui să fie preşedintele consiliului.

— Şi tu?

— Eu îmi voi face *seppuku* împreună cu fiul meu cel mai mare, Noboru. Fiul meu, Sudara, este însurat cu sora doamnei Ochiba, aşa că el nu reprezintă nici o ameninţare, n-ar putea fi niciodată o ameninţare. El ar putea să moştenească Kwanto-ul, dacă doriţi, numai să jure credinţă nestrămutată casei tale.

Nimeni nu era surprins că Toranaga se oferise să facă ceea ce, fără doar şi poate, era şi în mintea lui *taikō,* pentru că singur Toranaga, dintre toţi *daimyo* era o ameninţare reală. Apoi ea îl auzise pe soţul ei spunând:

— O-chan, care e sfatul tău?

— Tot ce a spus seniorul Toranaga, Alteţă, răspunsese ea pe dată afară doar că ar trebui să-i porunceşti sorei mele să

divorţeze de Sudara, care trebuie să-şi facă *seppuku.* Seniorul Noboru să fie urmaşul seniorului Toranaga şi să moştenească cele două provincii: Musashi şi Shimoosa, iar restul Kwanto-ului să revină moştenitorului tău, Yaemon. Vă sfătuiesc ca acestea să fie poruncite astăzi.

— Yodoko-sama?

Spre uimirea ei, Yodoko spusese:

— O, Tokichi, tu ştii că eu te preamăresc din toată inima, la fel şi pe O-chan, iar pe Yaemon îl iubesc ca pe propriul meu fiu. Eu zic să-l faci numai pe Toranaga regent.

— Poftim?

— Dacă-i porunceşti să moară, cred c-o să-l omori pe fiul nostru. Numai seniorul Toranaga are destulă vază, pricepere şi iscusinţă ca să-ţi fie *acum* urmaş. Lasă-l pe Yaemon în grija lui până împlineşte vârsta. Porunceşte-i seniorului Toranaga să-l adopte oficial pe fiul nostru. Lasă-l pe Yaemon să se roage să i se permită să-şi facă *seppuku* şi să plece înaintea ta.

— Nu, asta nu se poate, se împotrivise Ochiba.

— Ce zici de asta, Tora-san? întrebase *taikō.*

— Cu umilinţă trebuie să nu primesc, Alteţă. Nu pot s-o fac şi te rog să-mi îngădui să-mi pun capăt zilelor şi să plec înaintea ta.

— Ai să fii regent unic.

— De când am făcut învoiala noastră, n-am refuzat niciodată să-ţi dau ascultare, dar nu mă supun acestei porunci.

Ochibă îşi aminti cum încercase să-l înduplece pe *taikō* să-l lase pe Toranaga să-şi facă *seppuku,* aşa cum ştia că *taikō* hotărâse deja. Dar *taikō* se răzgândise şi, în cele din urmă, acceptase o parte din cele ce-l sfătuise Yodoko şi căzuse la învoială ca Toranaga să fie regent şi preşedinte al regenţilor. Toranaga jurase credinţă veşnică lui Yaemon, dar el ţesea şi acum pânza în care se încurcaseră toţi. Mariko făcea şi ea parte din uneltirile lui.

— Ştiu că a fost din porunca lui, murmură Ochiba.

Acum doamna Yodoko voise ca ea să i se supună lui pe deplin.

Să mă mărit cu Toranaga? Buddha, apără-mă de ruşinea

asta, de a trebui să-l întâmpin cu bucurie şi să-i simt greutatea trupului şi viaţa care clocoteşte în el.

Ruşine?

Ochiba, care e adevărul? se întrebă ea. Adevărul e că tu cândva l-ai vrut, înainte de *taikō, neh?* Chiar şi pe vremea lui, *neh?* De multe ori, în adâncul inimii tale. *Neh?* Cea înţeleaptă a avut din nou dreptate, că mândria e duşmanul tău şi că-ţi trebuie un bărbat, un soţ. De ce nu-l accepţi pe Ishido? El te preţuieşte, te vrea şi e hotărât să câştige. El ar fi uşor de manevrat. *Neh?* Nu, în nici un caz ţăranul ăla necioplit! O, ştiu zvonurile murdare răspândite de duşmani, care sunt o neobrăzare neruşinată! Jur că mai degrabă m-aş culca cu slujnicele şi mi-aş pune crezul într-o *harigata,* pentru încă o mie de vieţi, decât să-mi bat joc de memoria stăpânului meu cu Ishido. Fii cinstită, Ochiba. Mai chibzuieşte în privinţa lui Toranaga. Nu-l urăşti, de fapt, doar pentru că el s-ar putea să te fi văzut în ziua aceea de vis?

Se întâmplase cu mai mult de şase ani în urmă în Kyushu, când ea şi doamnele ei fuseseră la o vânătoare cu şoimi împreună cu *taikō* şi Toranaga. Grupul lor era răspândit pe o întindere vastă şi *ga* galopa după unul din şoimi, răzleţită de ceilalţi. Era pe dealuri, într-un crâng, şi ea dăduse brusc peste acel ţăran, care aduna fructe de pădure lângă o potecă singuratică. Primul şi firavul ei fiu murise de aproape doi ani şi în pântecul ei nu se mai zămislise nici o viaţă, deşi încercase orice şiretlic, orice superstiţie, orice leac sau rugă, disperată să-mplinească dorinţa care-l măcina pe stăpânul ei de a avea un moştenitor.

Întâlnirea cu ţăranul fusese cu totul neaşteptată. El se holba la ea, de parc-ar fi văzut un *kami* şi ea spre el, pentru că era leit *taikō,* mic ca o maimuţă, dar mult mai tânăr.

Mintea îi spusese că acesta era darul trimis de zeii la care ea se rugase, aşa că descălecase, îl luase de mână şi intraseră adânc în pădure.

Totul se petrecuse ca într-un vis nebunesc şi pătimaş. Ea simţea până şi azi focul lichid ţâşnind din el, respiraţia îmbătătoare şi mâinile strângând-o viguros. Apoi ea nu mai suportase greutatea trupului inert şi, brusc, respiraţia lui i se păruse dezgustătoare şi tot ce-l privea scârbos. El ar mai fi

vrut să stea dar îl lovise, îl îmbrâncise de pe ea, îl înjurase şi-i spusese să mulţumească zeilor că nu l-a prefăcut într-un pom pentru neobrăzarea lui. Bietul nebun superstiţios căzuse în genunchi, cerându-şi iertare, crezând, bineînţeles, că ea era un *kami,* căci pentru ce altceva o asemenea frumuseţe s-ar fi zvârcolit în ţărână cu unul ca el?

Urcase fără vlagă în şa, şi buimacă dăduse pinteni calului. Omul şi luminişul rămăseseră curând departe, în urmă, şi ea începuse să se întrebe dacă totul nu fusese decât un vis, iar ţăranul un *kami* adevărat. Ea se rugase ca el să fie un *kami,* iar sămânţa lui un dar trimis de zei, care să rodească un alt fiu, pentru gloria stăpânului ei, şi care să-i aducă liniştea pe care o merita. Apoi, chiar la celălalt capăt al pădurii, Toranaga o aştepta. O văzuse? se întrebase ea pradă neliniştii.

— Eram îngrijorat în privinţa Voastră, doamnă, spusese el.

— Totul... totul e-n ordine, mulţumesc.

— Dar chimonoul vă e sfâşiat... aveţi ferigi pe spate şi în păr...

— M-a trântit calul... nu-i nimic.

Apoi îl provocase la o întrecere către casă, spre a-i dovedi că totul era în ordine. Ea se pornise ca vântul. Spatele o ustura de la rugii de mure, dar pielea avea să fie unsă curând cu pomezi mirositoare. În aceeaşi noapte împărţise perna cu domnul şi stăpânul ei iar nouă luni mai târziu, îl născuse pe Yaemon, spre necontenita lui bucurie. Şi a ei.

— Bineînţeles că soţul nostru este tatăl lui Yaemon, spusese Ochiba cu o siguranţă absolută la iscodirile lui Yodoko. El mi-a zămislit amândoi copiii. Celălalt a fost un vis.

De ce te amăgeşti singură? N-a fost un vis, gândi ea. S-a întâmplat. Bărbatul acela n-a fost un *kami.* Te-ai împerecheat cu un ţăran ca să-ţi zămisleşti un fiu, de care *tu* aveai nevoie cu tot atâta disperare ca *taikō,* ca să-l legi de tine. El şi-ar fi luat o altă concubină: *neh?*

Dar primul tău născut?

— *Karma,* spuse Ochiba, îndepărtându-şi din minte şi acest chin ştiut numai de ea.

— Bea asta, copilă, îi spusese Yodoko, pe când avea

şaisprezece ani, un an după ce ajunsese concubina oficială a lui *taikō.*

Şi ea băuse ceaiul ciudat de ierburi, ce te-ncălzea, şi simţise cum o apucă un somn greu, iar a doua seară, când se trezise, îşi amintise doar nişte vise erotice stranii, culori bizare şi o ciudată senzaţie de veşnicie. Când se deşteptase, Yodoko fusese acolo, la fel ca atunci când adormise, foarte grijulie şi tot pe atâta de neliniştită ca şi ea pentru arihonia stăpânului lor. Nouă luni mai târziu, ea născuse, fiind prima căreia i se întâmpla din toate femeile lui *taikō.* Dar copilul acela a fost bolnăvicios şi a murit curând.

Karma, gândi ea.

Ea şi Yodoko nu vorbiseră niciodată despre ce se întâmplase, sau despre ce s-ar fi putut întâmpla, în timpul acelui somn lung şi greu. Nimic în afară de „Iartă-mă…" rostit cu câteva clipe mai înainte şi „Nu e nimic de iertat".

Tu nu ai nici o vină, Yodoko-sama, nu s-a întâmplat nimic, nici o faptă de ascuns. Iar, dacă s-a întâmplat, odihneşte-te în pace, bătrână doamnă, acum că taina e îngropată o dată cu tine. Ochii-i erau îndreptaţi spre faţa goală, atât de firavă şi tulburătoare, exact cum fusese *taikō* la capătul vieţii, la fel de firav şi patetic, cu întrebarea-i, de asemeni, niciodată rostită. Că el a murit, asta a fost *karma,* gândi ea netulburată. Dac-ar mai fi trăit zece ani, eu aş fi fost împărăteasa Chinei, dar acum… acum sunt singură.

— Ciudat că ai murit înainte ca eu să apuc să făgăduiesc, doamnă, spuse ea, mirosul de tămâie împresurând-o. Aş fi făcut-o, dar ai murit mai înainte. E şi asta *karma* mea? Să mă supun unei rugăminţi şi unei promisiuni nerostite? Ce să fac?

Fiul meu, fiul meu, mă simt atât de neajutorată.

Apoi îşi aminti ceva ce-i spusese Cea înţeleaptă: „Gândeşte cum ar gândi *taikō,* sau cum ar gândi Toranaga".

Ochiba simţi cum îi curge o nouă putere prin vine. Se aşează la loc în linişte şi, cu sânge rece, începu să dea ascultare.

*

* *

În tăcerea ce se lăsase brusc, Chimmoko ieşi în grădină, se îndreptă spre Blackthorne şi se înclină.

— Anjin-san, te rog să mă ierţi, stăpâna mea doreşte să te vadă. Dacă mă aştepţi o clipă, am să te însoţesc.

— Bine. Mulţumesc.

Blackthorne se ridică, încă adâncit în gândurile lui şi cu sentimentul copleşitor al nenorocirii. Umbrele se alungiseră. O parte din curtea exterioară nu mai era însorită. Samuraii în gri se pregătiră să-l urmeze.

Chimmoko se îndreptă spre Sumiyori:

— Iartă-mă, căpitane, dar doamna mea te roagă să faci toate pregătirile.

— Unde doreşte să fie făcute?

— Acolo, Alteţă.

Slujnica arătă spre locul din faţa arcadei.

Sumiyori era uimit.

— Va fi în public? Nu într-un loc retras, doar cu câţiva martori? Îl face în văzul tuturor?

— Da.

— Dar, bine... dacă urmează să fie aici... Cum... cum... cum rămâne cu secundantul?

— Dânsa crede că seniorul Kiyama o să-i facă această cinste.

— Şi dacă el nu vrea?

— Nu ştiu, căpitane. Dânsa... dânsa nu mi-a spus. Chimmoko se înclină, se îndreptă spre verandă şi se înclină iar. Kiritsubo-san, iertaţi-mă; stăpână mea spune că o să sentoarcă în curând.

— Se simte bine?

— O, da, spuse Chimmoko cu mândrie.

Kiri şi celelalte doamne nu mai sporovăiau. Când auziseră cele spuse căpitanului, fuseseră toate la fel de tulburate.

— Ştie că doamnele aşteaptă s-o întâmpine?

— O, da, Kiritsubo-san. Eu... eu m-am uitat pe fereastră şi i-am povestit. Dânsa a spus că este atât de onorată de prezenţa Domniilor lor şi o să le mulţumească ea însăşi în curând. Vă rog să mă iertaţi.

Toate o urmăriră cu privirea, în timp ce se întorcea spre poartă, şi-i făcu semn lui Blackthorne. Samuraii în gri dădură să-l urmeze, dar Chimmoko clătină din cap şi le spuse că stăpâna ei nu-i poftise. Căpitanul îl lăsă pe Blackthorne să

plece.

Dincolo de porţile grădinii, parcă era o altă lume, senină şi plină de verdeaţă; soarele lumina vârfurile pomilor, păsările ciripeau, insectele zburau din floare-n floare şi izvorul curgea domol în eleşteul cu nuferi. Dar el nu putea să-şi alunge tristeţea.

Chimmoko se opri şi arătă spre căsuţa de *cha-no-yu.* El înaintă singur. Îşi scoase saboţii din picioare şi urcă cele trei trepte. Trebui să se plece aproape până la genunchi ca să treacă prin uşa micuţă.

— Tu...

— Tu...

Ea îngenunche cu faţa spre uşă. Avea chipul proaspăt fardat, buzele de culoarea carminului, coafura desăvârşită şi purta un chimonou nou, de un albastru închis, brodat cu verde, cu un *obi* verde pal şi o panglică verde în păr.

— Eşti frumoasă.

— Şi tu. Schiţă un zâmbet timid. Îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva.

— Era datoria mea.

— Nici o datorie, spuse ea. Nu m-am aşteptat, nici n-am plănuit, să moară atâţia samurai.

— *Karma.* Blackthorne se smulse din starea-i de vis şi încetă să mai vorbească în latină. Ai plănuit de multă vreme... sinuciderea ta. *Neh?*

— Viaţa mea nu mi-a aparţinut niciodată, Anjin-san. Întotdeauna a aparţinut seniorului meu şi după el, stăpânului meu. Asta e legea noastră.

— E o lege rea.

— Da şi nu. Îşi ridică privirile din pământ. O să ne certăm pentru lucruri care nu pot fi schimbate?

— Nu, te rog, iartă-mă.

— Te iubesc, spuse ea în latină.

— Şi eu te iubesc, dar moartea este ţelul tău, Mariko-san.

— Greşeşti, dragul meu. Viaţa stăpânului meu este ţelul meu. Şi viaţa ta. Şi, într-adevăr, Dumnezeu să mă ierte sau să mă binecuvânteze pentru asta, sunt clipe când viaţa ta este mai de preţ.

— Acum nu mai există nici o scăpare. Pentru nimeni.

— Ai răbdare. Soarele n-a apus încă.

— N-am încredere în soarele ăsta, Mariko-san. Întinse mâna şi-i atinse faţa. *Gomen nasai.*

— Ţi-am promis că-n seara asta are să fie ca la Hanul Florilor. Ai răbdare. Îi cunosc pe Ishido, pe Ochiba şi pe ceilalţi.

— *Que va* cu ceilalţi, spuse el în portugheză, starea de spirit schimbându-i-se. Vrei să zici că tu rişti pentru că Toranaga ştie ce face, *neh?*

— *Que va* cu proasta ta dispoziţie, răspunse ea blând. Ziua de azi e prea scurtă.

— Iartă-mă... din nou ai dreptate. Astăzi nu e vreme pentru aşa ceva. O privi. Chipu-i era vârstat cu umbre de la soarele ce trecea prin jaluzelele de bambus. Când soarele coborî după parapet, umbrele dispărură.

— Ce pot face ca să te ajut? întrebă el.

— Să crezi că va exista ziua de mâine.

Pentru o clipă îşi dădu seama că ea era cuprinsă de groază. O strânse în braţe şi aşteptarea deveni mai puţin cumplită. Atunci auziră paşi care se apropiau.

— Da, Chimmoko?

— E timpul, stăpână.

— Totul e pregătit?

— Da, stăpână.

— Aşteaptă-mă lângă heleşteul cu nuferi.

Paşii se îndepărtară. Mariko se întoarse spre Blackthorne şi-l sărută blând.

— Te iubesc, spuse ea.

— Te iubesc, spuse el.

Se înclină spre el şi trecu pragul. El venea în urma ei.

Mariko se opri lângă heleşteul cu nuferi, îşi desfăcu *obi*-ul şi-l lăsă să cadă. Chimmoko o ajută să-şi scoată chimonoul albastru. Dedesubt, Mariko purta un chimonou şi un *obi* de albul cel mai strălucitor pe care-l văzuse vreodată Blackthorne. Era un chimonou pentru ritualul de moarte. Ea-şi dezlegă panglica verde din păr şi o aruncă, apoi, îmbrăcată complet în alb, îşi continuă mersul fără să-şi mai întoarcă privirea spre Blackthorne.

Dincolo de grădină, toţi samuraii în maro erau aliniaţi pe

trei laturi, în jurul unui careu format din opt *tatami,* care fuseseră aşezate în centrul intrării principale. Yabu, Kiri şi celelalte doamne stăteau la locul de onoare, cu faţa spre sud. Pe alee, samuraii în gri erau, de asemeni, aliniaţi conform ceremonialului, printre ei aflându-se şi alţi samurai şi femei samurai. La un semn al lui Sumiyori, toţi se înclinară. Ea le întoarse plecăciunea. Patru samurai înaintară şi aşternură peste *tatami* o cuvertură de culoarea purpurei.

Mariko se îndreptă spre Kiritsubo, Sazuko şi spre toate celelalte doamne pe care le salută. Ele se plecară la rândul lor şi rostiră cele mai ceremonioase formule de salut. Blackthorne rămase aşteptând la poartă. O urmări cu privirea plecând de lângă doamne, îndreptându-se spre pătratul de purpură şi îngenunchind în centru, în faţa micii perne albe. Îşi scoase cu mâna dreaptă stiletul din *obi*-ul alb şi-l aşeză pe pernă, în faţa ei. Chimmoko înaintă şi, îngenunchind şi ea, îi oferi un pled mic, de un alb imaculat şi un cordon. Mariko îşi aranjă impecabil fustele chimonoului, ajutată de slujnică, apoi îşi legă pledul în jurul taliei. Blackthorne ştia că acesta era folosit pentru a nu răvăşi şi păta îmbrăcămintea cu sânge, în chinurile morţii.

Apoi, senină şi pregătită, Mariko îşi ridică privirile spre donjonul castelului. Soarele încă lumina catul de sus, făcând să strălucească ţiglele aurii. Lumina arzătoare urcă pe fleşă, apoi dispăru.

Stând acolo nemişcată, ea părea tot atât de micuţă ca o pată albă pe pătratul de purpură.

Aleea se-ntunecase şi slugile aprindeau torţele. Când terminară, dispărură la fel de repede şi pe tăcute cum veniseră.

Ea întinse mâna şi pipăi pumnalul, apoi se mai uită încă o dată lung prin portal spre capătul îndepărtat al aleii, dar aceasta era la fel de goală şi de liniştită ca mai-nainte. Îşi întoarse privirile spre stilet.

— Kasigi Yabu-sama!

— Da, Toda-sama?

— Se pare că seniorul Kiyama a renunţat să mă asiste. Vă rog, aş fi onorată dacă aţi fi secundantul meu.

— Eu sunt cel onorat, spuse Yabu. Se înclină, se ridică în

picioare, şi se postă în spatele ei, în stânga. Sabia-i şuieră când o trase din teacă. Îşi propti zdravăn picioarele în pământ şi ridică sabia cu ambele mâini. Sunt gata, doamnă, spuse el.

— Te rog să aştepţi până ce voi face a doua tăietură.

Ochii-i erau pironiţi pe pumnal. Cu mâna dreaptă îşi făcu semnul crucii, apoi se aplecă, ridică pumnalul fără să tremure şi-l atinse cu buzele, parcă vrând să simtă gustul oţelului lustruit. Apoi prinse mai bine pumnalul şi-l duse hotărât cu mâna dreaptă până sub partea stângă a gâtului. În momentul acela mai mulţi samurai cu torţe dădură colţul celuilalt capăt al aleii. Ishido se apropia în fruntea suitei sale.

Ea nu mişcă pumnalul.

Yabu, încordat ca un arc, era concentrat asupra ţintei.

— Doamnă, spuse el, aşteptaţi sau continuaţi? Aş vrea ca lovitura să fie desăvârşită pentru dumneata...

Mariko făcu un efort să se adune.

— Eu... aşteptăm... noi... eu...

Mâna-i cu pumnalul coborî. Acum îi tremura. Tot pe-atât de-ncet îşi reveni şi Yabu. Din nou sabia-i şuieră vârâtă în teacă şi el îşi şterse mâinile pe şolduri.

Ishido stătea în poartă.

— Nu e încă apusul soarelui, doamnă. Soarele e încă la orizont. Eşti chiar atât de dornică să mori?

— Nu, domnule general. Doar să dau ascultare seniorului meu...

Îşi împreună mâinile ca să le oprească tremuratul.

Un murmur de mânie străbătu samuraii în maro la auzul grosolăniei lui Ishido şi Yabu se pregăti să se arunce asupra lui, dar se opri când Ishido spuse cu voce tare:

— Doamna Ochiba i-a rugat pe regenţi, în numele moştenitorului, să facă o excepţie, în cazul dumitale. Noi am încuviinţat cererea Domniei sale. Aveţi hârtiile să plecaţi mâine în zori.

I le înmână lui Sumiyori, cart era în preajmă.

— Alteţă? spuse Mariko cu vocea stinsă, fără să priceapă.

— Eşti liberă să pleci. În zori.

— Şi... şi Kiritsubo-san, şi doamna Sazuko?

— Nu face asta parte din „datoria” dumitale? Acolo sunt şi permisele lor.

Mariko încercă să se concentreze.

— Şi... şi fiul ei?

— Şi el, doamnă, răsună râsul batjocoritor al lui Ishido. Şi toţi oamenii voştri.

Yabu bolborosi:

— Toată lumea are încuviinţare de liberă trecere?

— Da, Kasigi Yabu-san, spuse Ishido. Dumneata eşti ofiţer superior, *neh?* Te rog, du-te imediat la secretarul meu. El scrie toate autorizaţiile voastre, deşi nu înţeleg de ce onoraţii oaspeţi ar dori să plece. *Neh*?

— Şi eu, domnule general? întrebă cu o voce slabă bătrâna doamnă Etsu, dorind să probeze victoria deplină a lui Mariko. Inima-i bătea cu putere Pot, pot, vă rog, să plec şi eu?

— Bineînţeles, doamnă Maeda. De ce am ţine pe cineva împotriva voinţei lui? Ce suntem noi, temniceri? Bineînţeles că nu! Dacă, ospitalitatea moştenitorului vă jigneşte atât de mult încât doriţi să plecaţi, atunci plecaţi, deşi nu văd cum veţi călători patru sute de *ri* spre casă şi alte patru sute înapoi, într-un timp atât de scurt.

— Vă rog... să mă scuzaţi... ospitalitatea moştenitorului nu e o...

Ishido o întrerupse cu răceală:

— Dacă doriţi să plecaţi, cereţi, după rânduială, să vi se dea încuviinţare de liberă trecere. O să dureze o zi sau cam aşa ceva şi noi ne vom îngriji să porniţi în siguranţă la drum. Se adresă către celelalte femei. Poate să facă cerere orice doamnă, orice samurai. Am spus mai-nainte, e o prostie să plecaţi pentru şaptesprezece zile, e jignitor să luaţi în derâdere ospitalitatea moştenitorului, ospitalitatea doamnei Ochiba şi ospitalitatea regenţilor... Îşi întoarse privirea necruţătoare spre Mariko: Sau să ne forţaţi cu ameninţări de *seppuku.* O doamnă ar trebui să-l facă într-un loc retras şi nu ca un spectacol public, plin de trufie. *Neh*? Eu nu caut moartea femeilor, ci doar a duşmanilor moştenitorului, dar, dacă femeile sunt duşmanii lui făţiş, atunci am să scuip curând şi pe cadavrele lor.

Ishido se întoarse pe călcâie, strigă un ordin către samuraii în gri şi plecă. Imediat căpitanii repetară ordinul şi toţi samuraii în gri începură să se încoloneze şi să plece de la poartă cu excepţia câtorva, rămaşi, în chip simbolic, în cinstea samurailor în maro.

— Doamnă, spuse Yabu răguşit, ştergându-şi iar palmele umede şi având în gură un gust amar de vomă din cauza neîmplinirii. Doamnă, acum s-a terminat. Aţi... aţi câştigat. Aţi câştigat.

— Da... da, spuse ea.

Mâinile-i fără vlagă căutau legăturile şnurului alb. Chimmoko înaintă, desfăcu nodurile şi luă pledul alb, apoi părăsi pătratul de purpură. Toată lumea o privea pe Mariko, aşteptând să vadă dacă poate să plece.

Mariko încercă să se ridice. Nu izbuti. Încercă a doua oară şi din nou nu reuşi. Sub un impuls, Kiri se mişcă s-o ajute, dar Yabu clătină din cap şi spuse:

— Nu, e privilegiul ei.

Kiri se aşeză la loc abia respirând.

Lângă poartă, Blackthorne era încă tulburat de bucuria fără margini pentru izbânda ei şi-şi aminti cum şi propria lui voinţă se încordase la limită în noaptea aceea, când fusese la un pas de *seppuku,* când trebuise să se ridice în picioare ca un bărbat, să meargă spre casă ca un bărbat, nesprijinit. Apoi a devenit samurai. O privi şi el, dispreţuind necesitatea acestui curaj, totuşi înţelegându-l şi preţuindu-l.

Îi văzu mâinile îndreptându-se din nou spre cuvertura purpurei şi împingând iar. De data asta, cu un efort, Mariko se ridică. Se clătină, apoi picioarele-i porniră şi, încet, împleticit, străbătu pătratul purpuriu, păşind fără vlagă spre poarta principală. Blackthorne hotărî că ea făcuse destul, îndurase destul, dovedise destul, aşa că înaintă, o prinse în braţe şi o ridică exact când îşi pierdea cunoştinţa.

Pentru o clipă, rămase acolo în arenă, singur, mândru că era singur şi că *el* hotărâse să facă acest lucru. Ea zăcea în braţele lui ca o păpuşă sfărâmată. O duse apoi înăuntru şi nimeni nu se mişcă şi nici nu i se aşeză în cale.

Capitalul 57

Atacul asupra fortăreţei uniformelor maro începu în toiul nopţii, cu două-trei ceasuri înainte de a se crăpa de ziuă. Primul val de zece *ninja* — oameni fără de lege aparţinând unor grupări secrete — apăru de pe acoperişurile fortificaţiilor de peste drum, acum nepăzite de uniformele gri. Aruncară pe celălalt acoperiş funii cu ancore, învelite-n cârpe, şi se balansară deasupra hăului de dedesubt, ca nişte păianjeni. Purtau haine, şosete şi măşti negre. Mâinile şi feţele le erau mânjite cu funingine. Erau înarmaţi uşor, cu lanţuri cu pumnale la capăt şi cu gheare de pisică — discuri mici, de mărimea palmei unui bărbat, în formă de stea, cu cârlige, cu vârfurile ascuţite ca un ac şi otrăvite. Pe spate le atârnau raniţe şi beţe subţiri şi scurte.

Ninja erau ucigaşi plătiţi, maeştri în lucruri secrete şi în fapte josnice: spionaj, pătrunderi şi ucideri fulgerătoare.

Cei zece bărbaţi aterizară fără zgomot. Strânseră funiile cu ancore, iar patru dintre ei le agăţară din nou în proeminenţele zidului şi imediat se lăsară în jos, spre o verandă aflată la douăzeci de picioare dedesubt. În clipa când ajunseră, fără zgomot, camarazii lor desprinseră ancorele, le aruncară jos şi porniră pe acoperiş ca să pătrundă în altă zonă.

O ţiglă se sparse sub piciorul unuia din ei şi toţi îngheţară. În curtea exterioară, cu trei caturi mai jos, la şaizeci de picioare dedesubt, Sumiyori se opri din rond şi privi în sus. Ochii-i scrutară întunericul. Aşteptă fără să se mişte, cu gura întredeschisă ca să audă mai bine, şi-şi roti încet ochii. Acoperişul era în umbră, luna lumina slab, cerul era plin de stele, iar aerul dens şi umed. *Ninja* stăteau complet nemişcaţi, stăpânindu-şi până şi respiraţia, părând la fel de neînsufleţiţi ca ţiglele pe care se aflau.

Sumiyori îşi plimbă din nou ochii roată şi îşi ciuli urechile, apoi şi-i mai roti o dată şi, încă nesigur, ieşi în curtea exterioară să vadă mai bine. Acum cei patru *ninja* de pe verandă erau în bătaia privirii, dar stăteau la fel de nemişcaţi ca şi ceilalţi şi nu-i observă nici pe ei.

— Hei, strigă el către străjile de la poartă, uşile fiind

demult zăvorite, vedeţi ceva, auziţi ceva?

— Nu, căpitane, răspunseră santinelele, care erau numai ochi şi urechi. Ţiglele de pe acoperiş tot timpul trosnesc şi se mişcă puţin, pesemne din pricina umezelii sau căldurii.

Sumiyori spuse unuia dintre ei:

— Du-te acolo şi vezi ce e. Sau, mai bine, spune-le străjilor de la catul de sus să cerceteze ca să fim mai siguri.

Soldatul plecă grăbit. Sumiyori privi iar în sus scrutător, apoi ridică uşor din umeri şi, convingându-se din nou că nu e nimic, îşi continuă rondul. Ceilalţi samurai se întoarseră la posturile lor, privind atenţi în jur.

Pe acoperiş şi în verandă, *ninja* aşteptau încremeniţi. Nici măcar ochii nu li se mişcau. Erau instruiţi să rămână nemişcaţi ceasuri în şir dacă era nevoie, acesta fiind doar unul din antrenamentele lor permanente. Apoi conducătorul le făcu semn şi porniră imediat. Cu ajutorul funiilor cu ancore ajunseră fără zgomot în altă verandă, de unde puteau să se strecoare prin ferestrele înguste din pereţii de granit. Toate celelalte ferestre de la catul de sub acoperiş, folosite ca poziţii de apărare pentru arcaşi, erau atât de înguste că nu se putea intra prin ele. La un alt semnal, cele două grupuri pătrunseră înăuntru cu toţii deodată.

Amândouă camerele, cu cei zece samurai în maro dormind în şiruri ordonate, erau cufundate în întuneric. Oamenii fură omorâţi repede şi aproape fără zgomot, mai toţi cu o singură lovitură de pumnal în gât, iar în clipa când ultimul din samuraii în maro se zvârcoli cu disperare, strigătul lui fu înăbuşit. Apoi, când camerele şi uşile fură în paza lor, conducătorul scoase o cremene şi o iască, aprinse o lumânare, ducând-o la fereastră cu grijă, cu mâinile căuş în jurul ei, şi făcu un semn de trei ori în noapte. În spatele lui oamenii cercetară încă o dată dacă toţi samuraii în maro erau morţi de-a binelea. Conducătorul repetă semnalul, apoi plecă de la fereastră şi le făcu semn cu mâna, vorbindu-le prin mişcarea degetelor.

Pe dată oamenii îşi desfăcură raniţele şi-şi pregătiră armele de atac: pumnale scurte, în formă de seceră, cu tăiş dublu, cu un lanţ prins de mâner şi cu o greutate la celălalt capăt, gheare de pisică şi cuţite pentru aruncare. La un alt

ordin, oameni dinainte aleşi scoaseră din teacă beţele scurte. Acestea erau suliţe din tuburi concentrice care se lungeau cu o viteză uimitoare. Fiecare om, imediat ce-şi termina pregătirile, îngenunchea, se aşeza cu faţa spre uşă şi, fără efort vădit, se făcea stană de piatră. Acum ultimul om era gata. Conducătorul stinse lumânarea.

Când clopotele oraşului bătură mijlocul Orei Tigrului — ora patru, deci, cu un ceas înaintea răsăritului — pătrunse cel de-al doilea val de *ninja.* Într-o linişte deplină, douăzeci de oameni se strecurară prin canalul larg de scurgere, acum nefolosit, care cândva adunase pârâiaşele grădinii. Toţi aceşti oameni purtau săbii. Se-nghesuiră, ocupându-şi poziţiile printre tufe şi arbuşti, rămânând nemişcaţi şi aproape invizibili. În acelaşi timp, un alt grup de douăzeci urcară cu funii cu ancore atacând clădirea ce dădea spre curtea exterioară şi spre grădină.

Doi samurai în maro erau pe parapeţi, privind atent acoperişurile goale de peste drum. Apoi unul din ei se uită în jur şi văzu în spatele lor ancorele şi, alarmat, începu să arate spre ele. Camaradul lui deschise gura să dea un strigăt de alarmă, când primul *ninja* ajunse în ambrazură şi, cu o mişcare rapidă din încheietura mâinii, aruncă o gheară de pisică în gura acestui samurai, ucigându-l. Apoi se năpusti asupra celuilalt samurai cu mâna întinsă, care era acum o armă mortală, iar cu degetul mare şi arătătorul îl sugrumă. Impactul îl paraliză pe samurai, o altă lovitură violentă îi frânse gâtul cu un trosnet sec şi *ninja* se aruncă spre primul samurai în agonie, care trăgea de gheara de pisică înfiptă adânc în gură, în timp ce otrava începea să-şi facă efectul.

Cu un ultim şi suprem efort, samuraiul muribund îşi smulse din cingătoare pumnalul şi lovi. Stiletul pătrunse adânc şi *ninja* simţi că se sufocă, dar asta nu-i opri atacul şi mâna-i izbi cu putere gâtul samuraiului în maro, dându-i capul pe spate şi frângându-i şira spinării. Samuraiul rămase mort, în picioare.

Ninja sângera cumplit, dar nu făcu nici un zgomot şi, ţinându-l încă pe samuraiul în maro, care murise deja, îl puse cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă în genunchi lângă el. Toţi *ninja* urcaseră cu ajutorul frânghiilor şi acum se aflau pe

parapet. Nu-i dădură nici o atenţie camaradului lor rănit, până ce parapetul nu fu în siguranţă. Rănitul era tot în genunchi, lângă samuraiul în maro, ţinându-se acum cu mâinile de şold. Conducătorul cercetă rana. Sângele ţâşnea într-un şuvoi neîntrerupt. Îşi clătină capul şi vorbi prin semne, iar omul încuviinţă şi se trase anevoie într-un colţ, lăsând o dâră lată de sânge în urma lui. Se aşeză într-o poziţie mai comodă, rezemându-se de o piatră şi scoase o gheară de pisică zgâriindu-şi dosul palmelor cu colţii otrăviţi. Apoi îşi luă stiletul, îi puse vârful la baza gâtului şi îl trase în sus cu ambele mâini şi cu toată forţa.

Conducătorul se asigură că omul era mort, apoi se întoarse spre uşa fortificată, care ducea înăuntru. O deschise cu grijă. Atunci se auziră paşi apropiindu-se şi imediat *ninja* se împrăştiară în poziţie de ambuscadă.

Aici, pe coridorul aripii de vest, Sumiyori se apropia cu zece samurai în maro. Lăsă doi lângă uşa parapetului şi, fără să se oprească, îşi văzu mai departe de drum. Cele două străji de schimb ieşiră pe parapet, în timp ce Sumiyori dădea colţul de la celălalt capăt al coridorului şi o apuca în jos pe scările în spirală. La capătul lor era un alt punct de control şi cei doi samurai obosiţi se înclinară şi fură înlocuiţi.

— Adunaţi-i pe ceilalţi şi duceţi-vă la locuinţele voastre. O să fiţi treziţi în zori, spuse Sumiyori.

— Da, căpitane.

Cei doi samurai urcară înapoi scările, bucuroşi că li se terminase garda. Sumiyori îşi continuă drumul de-a lungul coridorului următor, înlocuind străjile. În cele din urmă, se opri în faţa unei uşi şi ciocăni. Ultimele două gărzi erau cu el.

— Yabu-san?

— Da?

Vocea era somnoroasă.

— Iertaţi-mă, este schimbul străjii.

— A, mulţumesc. Intră, te rog.

Sumiyori deschise uşa, dar rămase în prag, prudent. Yabu era în aşternut, ciufulit, proptit într-un cot, cu cealaltă mână pe sabie. Când fu sigur că era Sumiyori încordarea i se domoli şi căscă.

— Ceva nou, căpitane?

Se destinse şi Sumiyori, clătină din cap, intră şi închise uşa. Camera era mare, ordonată şi mai avea încă un pat aşternut, cu o cuvertură răsfrântă ademenitor. Ferestre înguste, pentru săgeţi, dădeau spre oraş şi spre aleea ce se afla la treizeci de picioare dedesubt.

— Peste tot e linişte. *Dânsa* doarme acum... Cel puţin aşa a spus slujnica, Chimmoko.

Se îndreptă spre măsuţa joasă, unde pâlpâia un opaiţ şi-şi turnă ceai rece dintr-un ibric. Alături erau permisele lor de liberă trecere, cu peceţi în regulă, pe care Yabu le adusese de la cancelaria lui Ishido.

Yabu căscă din nou şi se întinse.

— Anjin-san?

— Ultima oară când am cercetat era treaz. Asta a fost la miezul nopţii. M-a rugat să nu mai vin până-n zori, ceva legat de obiceiurile lui. N-am înţeles exact tot ce a spus, dar nu e nici un pericol, peste tot paza e foarte puternică, *neh?* Kiritsubo-san şi celelalte doamne sunt liniştite, deşi ea, Kiritsubo-san, a fost trează mai toată noaptea.

Yabu se dădu jos din pat. Purta doar fâşia de pânză din brâu.

— Făcând ce?

— Stând doar la fereastră şi privind fix afară. Nu era nimic de văzut acolo. I-am zis c-ar fi mai bine să doarmă puţin. Mi-a mulţumit politicos, a încuviinţat şi a rămas unde se afla. Aşa-s femeile, *neh?*

Yabu îşi dezmorţi umerii şi braţele şi se frecă viguros ca să-şi pună sângele-n mişcare. Începu să se îmbrace.

— Ar trebui să se odihnească. Are de făcut un drum lung astăzi.

Sumiyori îşi puse ceaşca jos.

— Cred că totul nu e decât un şiretlic.

— Poftim?

— Nu cred că Ishido are să se ţină de cuvânt.

— Avem permisele semnate. Uite-le. Fiecare om e trecut. Tu ai verificat numele. Cum poate să se dea-napoi de la o promisiune făcută în public faţă de noi sau faţă de doamna Toda? Cu neputinţă, *neh?*

— Nu ştiu. Îmi cer iertare, Yabu-san, dar eu tot cred că e un şiretlic.

Yabu îşi legă eşarfa pe îndelete.

— Ce fel de şiretlic?

— O să fie o ambuscadă.

— În afara castelului?

Sumiyori încuviinţă din cap.

— Da, aşa cred.

— N-o să-ndrăznească.

— O să-ndrăznească. O să pună la cale o ambuscadă, sau o să ne amâne. Nu-l văd lăsând-o pe *dânsa* să plece, sau pe doamna Kiritsubo, ori pe doamna Sazuko, ori copilul. Nici chiar pe bătrâna doamnă Etsu şi pe celelalte.

— Nu, te-nşeli.

Sumiyori îşi clătină trist capul.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă dânsa şi-ar fi făcut *seppuku.* Aşa nu s-a ajuns la nimic.

Yabu îşi luă săbiile şi le puse la cingătoare. Da, gândea el, sunt de acord cu tine. Nu s-a lămurit nimic şi ea nu şi-a împlinit datoria. Tu o ştii, eu o ştiu şi o ştie şi Ishido. Dezonorant! Dacă ea ar fi făcut-o, atunci am fi trăit cu toţii, dar aşa cum stau lucrurile acum... ea s-a întors de la poarta veşniciei, şi ne-a dezonorat, şi s-a dezonorat şi pe ea. *Shigata ga nai, neh*? Femeie proastă!

Dar către Sumiyori zise:

— Cred că greşeşti. Ea l-a învins pe Ishido. Doamna Toda a câştigat. Ishido n-o să îndrăznească să ne bage într-o ambuscadă. Du-te şi culcă-te. O să te trezesc în zori.

Din nou Sumiyori clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, Yabu-san, cred c-am să fac iar rondul. Se îndreptă spre fereastră şi scrută întunericul. Ceva nu e-n ordine.

— Totul e bine. Ia nişte... stai puţin! Ce-a fost asta? Ai auzit ceva?

Yabu veni spre Sumiyori, se prefăcu a scruta întunericul, ascultând cu atenţie, apoi, fără de veste, îşi trase rapid sabia scurtă şi, cu aceeaşi mişcare bruscă şi fulgerătoare, implântă tăişul în spatele lui Sumiyori, astupându-i cu cealaltă mână gura ca să-i oprească ţipătul. Căpitanul muri pe loc. Yabu îl

ţinu cu grijă şi cu forţă la distanţă, astfel ca nici un strop de sânge să nu-l păteze, şi duse cadavrul pe aşternuturi, aşezându-l ca şi când ar dormi. Apoi îşi trase sabia şi începu s-o şteargă, furios că intuiţia lui Sumiyori forţase omorul neplănuit. Chiar şi aşa, gândi Yabu, acum nu puteam să-l mai las să umble prin cetate.

Mai devreme, când Yabu se întorcea de la cancelaria lui Ishido cu permisele lor de liberă trecere, fusese pândit de un samurai pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

— Yabu-san, ţi se cere să lucrezi cu noi.

— Ce anume şi cine mi-o cere?

— Cineva căruia i-ai făcut ieri o ofertă.

— Ce ofertă?

— În schimbul permiselor de liberă trecere pentru dumneata şi Anjin-san, o să ajuţi ca *ea* să fie dezarmată într-o ambuscadă în timpul călătoriei voastre... Te rog, nu atinge sabia, Yabu-san, sunt patru arcaşi care atât aşteaptă!

— Cum îndrăzneşti să mă ameninţi? jucase el tare, simţind cum i se înmoaie genunchii, pentru că acum nu mai încăpea nici o îndoială că omul era mijlocitorul lui Ishido. Ieri după-amiază el făcuse în taină oferta prin mijlocitorii lui, într-o încercare disperată de a salva ceva de la nenorocirea pe care o provocase Mariko, punând în pericol proiectele sale de viitor şi Corabia Neagră. La vremea aceea ştiuse că era o idee primejdioasă. Ar fi fost greu, dacă nu imposibil, s-o dezarmeze şi s-o lase în viaţă. Planul era plin de primejdii pentru ambele părţi şi, când Ishido, prin mijlocitori, respinsese propunerea, el nu fusese surprins.

— Nu ştiu nimic despre nici o ambuscadă, ţipase el, dorind ca Yuriko să fie acolo să-l ajute să iasă din încurcătură.

— Chiar şi aşa, eşti poftit să iei parte la una deşi nu în chipul în care ai plănuit dumneata.

— Cine eşti?

— În schimb, ai să primeşti Izu, pe barbar şi nava lui, în clipa în care capul duşmanului o să zacă în ţărână. Cu condiţia, bineînţeles, ca ea să fie prinsă vie şi dumneata să rămâi în Osaka, până la *ziua hotărâtă,* şi să juri supunere.

— Al cui cap? spusese Yabu, dându-şi seama că Ishido

folosise cererea lui pentru permisele de liberă trecere, pur şi simplu, ca pe un şiretlic, ca oferta secretă să poată fi făcută şi negociată în siguranţă.

— E da sau nu? întrebase samuraiul.

— Cine eşti şi despre ce tot vorbeşti? Îi băgase sub nas sulul de hârtie. Uite permisul de liberă trecere de la seniorul Ishido. Nici chiar domnul general nu-l poate schimba după cele întâmplate.

— Aşa zic mulţi. Îmi pare rău, dar în ruptul capului nu i se va îngădui cuiva să-l insulte pe seniorul Yaemon... Te rog, ia-ţi mâna de pe sabie!

— Atunci pune-ţi lacăt la gură!

— Bineînţeles, îmi pare rău. Te învoieşti?

— Acum sunt senior de Izu şi-mi sunt promise Totomi şi Suruga, spusese Yabu, începând să se târguiască.

Ştia că era prins în cursă, după cum era şi Mariko, dar în aceeaşi măsură era prins şi Ishido.

— Da, aşa-i, spusese samuraiul, dar n-am încuviinţarea să negociez. Acestea sunt condiţiile. E da sau nu?...

Yabu îşi termină de şters sabia şi aranja cearşaful peste Sumiyori, care părea că doarme, apoi îşi şterse sudoarea de pe faţă şi mâini, îşi domoli furia, stinse lumânarea şi deschise uşa. Cei doi samurai în maro aşteptau la câţiva paşi mai jos pe coridor. Se înclinară.

— Am să te trezesc în zori, Sumiyori-san, spuse Yabu, vorbind întunericului. Apoi către unul din samurai: Tu rămâi de pază aici. Nu intră nimeni înăuntru. Nimeni! Căpitanul să nu fie deranjat, are nevoie de odihnă.

— Da, Alteţă.

Samuraiul îşi luă în primire postul şi Yabu plecă grăbit împreună cu cealaltă strajă, urcă mai multe trepte ce duceau spre partea centrală a acestui cat, o traversă, îndreptându-se spre sala de audienţe şi apartamentele aflate în aripa de răsărit. Curând ajunse în intrândul ce dădea în camera de audienţe. Gărzile se înclinară şi-l lăsară să treacă. Un alt samurai deschise uşa ce dădea spre coridor şi spre locuinţe. Yabu ciocăni la o uşă.

— Anjin-san? spuse el încet.

Nu veni nici un răspuns. Trase uşa-*shoji.* Camera era

goală, iar panoul-*shoji* din interior întredeschis. Se încruntă, apoi făcu semn gărzii care-l însoţea să aştepte, şi traversă în grabă camera ieşind în coridorul interior, slab luminat. Chimmoko îi ieşi în cale, cu un pumnal în mână. Patu-i răvăşit se afla în acest coridor, in faţa uneia din camere.

— O, iertaţi-mă, Alteţă, picoteam, spuse ea, cerându-şi scuze şi lăsând pumnalul în jos. Dar nu se mişcă din calea lui.

— Îl căutam pe Anjin-san.

— El şi stăpână mea stau de vorbă, Alteţă, împreună cu Kiritsubo-san şi cu doamna Achiko.

— Te rog, întreabă-l dacă-I pot vedea pentru o clipă.

— Desigur, Alteţă.

Chimmoko îi făcu politicos semn lui Yabu să se-ntoarcă în cealaltă cameră, aşteptă până ce el ajunse acolo şi trase panoul glisant. Straja din coridorul principal privea întrebător.

Într-o clipă *shoji* se deschise din nou şi Blackthorne intră. Era îmbrăcat şi purta o sabie scurtă.

— Bună seara, Yabu-san, spuse el.

— Îmi pare rău că te deranjez, Anjin-san. Voiam doar să văd... să mă asigur că totul e-n ordine, înţelegi?

— Da, mulţumesc. Nici o grijă.

— Doamna Toda e bine? Nu se simte rău?

— Acum bine. Foarte obosită, dar bine. Curând zorii, *neh?*

Yabu dădu din cap.

— Da, am vrut doar să mă asigur că totul e bine. Înţelegi?

— Da, în după-amiaza asta dumneata spus „plan”, Yabu-san. Vă amintiţi? Vă rog, ce plan secret?

— Nu secret, spuse Yabu, părându-i rău că fusese aşa de deschis atunci. M-ai înţeles greşit. Am spus doar că trebuie să facem un plan... E foarte greu să fugi din Osaka, *neh?* Trebuie să scăpăm, altfel... Yabu arătă cu pumnalul spre beregată. Înţelegi?

— Da, dar acum avem liberă trecere, *neh*? Acum ieşim din Osaka în siguranţă. *Neh?*

— Da. Plecăm în curând. Cu nava. Facem rost de oameni în Nagasaki. Înţelegi?

— Da.

Yabu plecă foarte prietenos. Blackthorne închise uşa după el şi se întoarse în coridorul de la mijloc, lăsând uşa interioară de la camera lui întredeschisă. Trecu pe lângă Chimmoko şi intră în cealaltă încăpere. Mariko era sprijinită în pernele-saltele, părând mai micuţă ca oricând, mai firavă şi mai frumoasă. Kiri stătea în genunchi pe o pernă. Achiko dormea ghemuită.

— Ce a vrut, Anjin-san? spuse Mariko.

— Să vadă dacă totul e-n ordine.

Mariko îi tălmăci lui Kiri.

— Kiri zice dacă l-ai întrebat despre „plan”?

— Da, dar el a dat din umeri. Pesemne s-a răzgândit. Nu ştiu. Poate m-am înşelat, dar în după-amiaza asta am crezut că plănuise ceva, sau punea ceva la cale.

— Să ne trădeze?

— Bineînţeles, dar nu ştiu cum.

Mariko îi zâmbi.

— Poate că te-ai înşelat. Acum suntem în siguranţă.

Tânăra fată Achiko murmură în somn şi ei o priviră. Ea se rugase să rămână cu Mariko, aşa cum făcuse şi bătrâna doamnă Etsu, care dormea adânc în camera alăturată. Celelalte doamne, la apusul soarelui, plecaseră la casele lor. Toate trimiseseră cereri oficiale pentru autorizaţii ca să plece imediat. La lăsarea întunericului circulau zvonuri prin castel că vor fi aproape o sută cinci cereri a doua zi. Kiyama trimisese după Achiko, soţia nepotului său, dar ea refuzase s-o părăsească pe Mariko. Imediat *daimyo*-ul o dezmoştenise şi ceruse copilul. Ea renunţase la copil. Acum fata avea un coşmar, dar acesta trecu şi ea dormi liniştită mai departe.

Mariko privi spre Blackthorne.

— E aşa de minunat să fie pace iar, *neh?*

— Da, spuse el.

De când se trezise şi-şi dăduse seama că e în viaţă, sufletul ei se agăţase de al lui. În prima oră ei fuseseră singuri, ea zăcându-i în braţe.

— Sunt atât de bucuros că trăieşti, Mariko. Te şi vedeam moartă.

— Şi eu am gândit la fel. Încă nu-mi vine să cred că

Ishido s-a dat bătut. Niciodată în douăzeci de vieţi... O, ce mult îmi place să-ţi simt braţele puternice cum mă cuprind.

— Ştii, în după-amiaza asta, din prima clipă când Yoshinaka a fost somat, n-am văzut altceva decât moarte: a ta, a mea, a tuturor. Ţi-am ghicit planul, l-ai făcut cu mult în urmă, *neh?*

— Da. Din ziua cutremurului, Anjin-san. Te rog, iartă-mă, dar n-am vrut, n-am vrut să te înspăimânt. Mi-a fost teamă că n-ai să înţelegi. Da, din ziua aceea am ştiut că era *karma* mea să scot ostaticii din Osaka. Numai eu puteam să fac asta pentru Toranaga. Am reuşit, dar cu ce preţ, *neh*? Doamne, iartă-mă.

Atunci sosise Kiri şi ei trebuiseră să se aşeze departe unul de celălalt, dar erau şi aşa fericiţi. Un zâmbet, o privire sau un cuvânt erau de ajuns.

Kiri se îndreptă spre ferestrele întredeschise. Departe, spre mare, se vedeau luminiţe de la bărcile pescăreşti trase la ţărm.

— Curând o să se crape de ziuă, spuse ea.

— Da, încuviinţă Mariko. Acum o să mă scol.

— Mai încolo. Nu încă, Mariko-san, îi spuse Kiri. Te rog, odihneşte-te. Trebuie să-ţi aduni forţele.

— Aş vrea ca seniorul Toranaga să fie aici.

— Da.

— Ai pregătit un alt mesaj despre... despre plecarea noastră?

— Da, Mariko-sama, încă un porumbel o să plece o dată cu zorii. Seniorul Toranaga o să afle despre victoria ta de azi, spuse Kiri. O să fie atât de mândru de tine!

— Sunt atât de bucuroasă că a avut dreptate.

— Da, spuse Kiri. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine şi de el.

— În adâncul inimii, şi eu m-am îndoit de el. Îmi pare rău.

Kiri se întoarse la fereastră şi privi afară spre oraş. Toranaga se-nşală, voia ea să strige. Noi n-o să părăsim niciodată Osaka, oricât de mult am dori-o. E *karma* noastră să rămânem, şi *karma lui să piardă.*

*

* *

În aripa de apus, Yabu se opri în camera străjilor. Santinelele de schimb erau gata.

— Vreau să fac o cercetare rapidă.

— Da, Alteţă.

— Ceilalţi să mă aştepte aici. Tu, vino cu mine.

Coborî scara principală urmat de o singură strajă. La capătul scării din holul central se aflau alte gărzi, iar afară, curtea exterioară şi grădina. O privire fugară îi arătă că totul era în ordine, apoi se întoarse în fortăreaţă şi, după o clipă, îşi schimbă direcţia. Spre surpriza străjii, coborî scările către încăperile servitorilor. Slugile buimace de somn îşi plecară în grabă capetele, lipindu-le de dalele de piatră. Yabu abia dacă-i văzu. Mergea cu straja după el, pătrunzând mai adânc în măruntaiele fortăreţei, pe scări, în jos, de-a lungul unor coridoare boltite, puţin folosite, cu pereţii umezi şi cu pete de mucegai, totuşi bine luminate. Aici, în beciuri, nu existau străji, nefiind nimic de apărat. Curând începură să urce din nou, apropiindu-se de zidurile exterioare.

Yabu se opri brusc.

— Ce-a fost asta?

Samuraiul în maro se opri, ascultă şi muri. Yabu îşi şterse sabia şi trase trupul înjunghiat într-un colţ întunecat, apoi alergă spre o uşă mică de fier, puternic zăvorită, care abia se observa într-unul din pereţii despre care îi vorbise trimisul lui Ishido. Se luptă să tragă zăvoarele ruginite. Ultimul se desprinse zornăind. Uşa se deschise. Veni o pală de aer rece de afară, apoi o suliţă se-ndreptă spre gâtul lui şi se opri chiar la timp. Yabu nu se mişcă, aproape paralizat. Din întunericul de catran de dincolo de uşă, *ninja* se holbau la el cu armele pregătite.

Yabu ridică o mână tremurândă şi făcu un semn, aşa cum i se spusese să facă.

— Sunt Kasigi Yabu, zise el.

Căpitanul îmbrăcat în negru, cu capul băgat într-o glugă neagră, încuviinţă, dar îşi ţinu suliţa gata de atac. Îi făcu semn lui Yabu. Ascultător, Yabu se trase înapoi un pas. Apoi, cu mare precauţie, conducătorul se îndreptă spre mijlocul coridorului. Era înalt şi robust, iar în spatele măştii, i se zăreau ochii mari. Îl văzu pe samuraiul în maro mort şi, cu o

zvâcnitură din încheietura mâinii, îşi trimise suliţa ca un fulger în cadavru, apoi şi-o recuperă cu lanţul uşor, legat de capătul ei. În tăcere, înfăşură la loc lanţul, ascultând încordat, în caz că s-ar ivi vreun pericol.

În cele din urmă, mulţumit, făcu semn în întuneric. Imediat ieşiră douăzeci de oameni şi dădură năvală spre trepte, pe scara din dos, de mult uitată, care ducea spre caturile de sus. Oamenii aceştia purtau arme de asalt. Erau înarmaţi cu pumnale cu lanţ, săbii şi gheare de pisică. Pe glugile negre era câte o pată roşie.

Conducătorul nu se uită la ei, ci îşi ţinea ochii asupra lui Yabu şi începu o numărătoare înceată, pe degetele de la mâna stingă.

— Unu... doi... trei...

Yabu simţi cum îl priveau mulţi ochi din coridorul de dincolo de uşă, dar nu vedea pe nimeni.

Acum oamenii cu pată roşie urcau scările, câte două trepte deodată şi, în capul scărilor, se opriră. O uşă le bara drumul. Aşteptară o clipă, apoi încercară cu grijă s-o deschidă. Era înţepenită. Un om cu o unealtă de asalt, o bară scurtă de oţel, îndoită la capăt şi dăltuită la celălalt, înaintă şi o deschise. Dincolo era un alt coridor plin de mucegai pe care-l străbătură în grabă, fără nici un zgomot. La celălalt colţ se opriră. Primul se uită cu atenţie în jur, apoi le făcu semn celorlalţi să vină pe coridorul următor. La celălalt capăt se prelingea o dâră de lumină prin ochiul de observaţie din panelul masiv ce acoperea această uşă secretă. Îşi lipi ochiul de orificiu. Se vedea camera de audienţe în toată lărgimea; doi samurai în maro şi doi în gri, obosiţi, stăteau de pază la uşa care dădea către locuinţă. Îşi aruncă privirile în jur şi făcu semn cu capul spre ceilalţi. Unul din oameni încă mai număra pe degete, în aceeaşi cadenţă cu numărătoarea conducătorului care se afla cu două caturi mai jos. Toţi ochii erau aţintiţi spre degetele celui care număra.

Jos, în pivniţă, degetele conducătorului îşi continuau neabătut ritmul, marcând clipele, fără ca ochii să i se dezlipească de pe Yabu. Yabu privea şi aştepta, simţind în nări mirosul propriei transpiraţii jilave, de frică. Degetele se opriră şi pumnul conducătorului se închise brusc. Arătă în

josul coridorului. Yabu dădu din cap, se întoarse şi porni înapoi pe drumul pe care venise, păşind încet. În urma lui numărătoarea inexorabilă începu iar.

— Unu... doi... trei...

Yabu ştia primejdia grozavă ce-l păştea, dar n-avusese de ales şi o blestemă încă o dată pe Mariko pentru că-l forţase să treacă de partea lui Ishido. Obligaţia ce-i revenea lui din târgul făcut era să deschidă această uşă secretă.

— Ce e în spatele uşii? întrebase el bănuitor.

— Prieteni. Acesta este semnul pe care trebuie să-l faci şi parola e să-ţi spui numele.

— Atunci ei or să mă omoare, *neh*?

— Nu, eşti prea de preţ, Yabu-san. Dumneata trebuie să veghezi ca oamenii să intre cu bine în castel.

El fusese de acord, dar târgul nu-i prevăzuse deloc pe *ninja,* temuţii şi detestaţii mercenari legendari, care datorau credinţă doar secretului lor, organizaţi în grupuri bazate pe legături foarte strânse de familie, care-şi transmiteau secretele doar rudelor de sânge — cum să înoate sub apă pe distanţe mari, cum să escaladeze pereţi aproape netezi, cum să se facă nevăzuţi şi să stea o zi şi o noapte fără să se mişte şi cum să omoare cu mâinile, cu picioarele, sau cu orice fel de armă, inclusiv otrava, focul şi praful de puşcă. Pentru *ninja,* omorul pentru bani era singurul scop în viaţă.

În timp ce se îndepărta de conducătorul *ninja,* Yabu reuşi să-şi ţină pasul domol, tulburat încă de vederea acestor *ninja* şi nu a unor *ronini,* aşa cum se aşteptase. Ishido trebuie să fie nebun, îşi spuse, cu toate simţurile gata s-o ia razna, aşteptându-se în orice clipă la o suliţă, o săgeată sau o garotă. Nu mai erau decât câţiva paşi până la colt. Apoi dădu colţul şi, aflându-se iar în siguranţă, o luă la sănătoasa şi urcă treptele, câte trei deodată. Ajuns în capătul scării, porni în fugă de-a lungul coridorului boltit, apoi dădu colţul, îndreptându-se spre încăperile slugilor.

Degetele conducătorului încă măsurau timpul, apoi numărătoarea se opri. Făcu un semn şi mai rapid în întuneric şi ţâşni după Yabu. Douăzeci de *ninja* îl urmară din beznă şi alţi cincisprezece luară poziţii de apărare la ambele capete ale coridorului, ca să păzească acest drum de retragere, care

ducea, printr-un labirint de beciuri de mult uitate şi coridoare ce împânzeau castelul, spre una din ascunzătorile tainice ale lui Ishido, de sub şanţul cu apă şi de acolo în oraş.

Yabu fugea acum pe coridor mâncând pământul. Se împiedică, abia reuşind să nu cadă, şi dădu buzna în încăperile servitorilor, împrăştiind ibrice, tigăi şi poloboace.

— *Ninjaaaaaa!* urlă el, ceea ce nu făcea parte din înţelegere, ci era propriu-i vicleşug, ca să se apere dacă era trădat.

Înnebuniţi, bărbaţi şi femei se puseră pe fugă, începură să strige şi încercară să se facă nevăzuţi sub bănci şi sub mese, în timp ce el străbătu în goană încăperea, mai urcă câteva trepte şi ieşi într-unul din coridoarele principale, ca aici să întâlnească primele gărzi în maro, care deja aveau săbiile trase din teacă.

— Daţi alarma! strigă Yabu. *Ninja, ninja* la servitori!

Un samurai fugi spre scara principală, al doilea se năpusti curajos, cu sabia ridicată, postându-se de unul singur în capul scărilor în spirală ce duceau jos. Când îl văzură, servitorii se opriră, apoi, plângând de groază, se aruncară orbeşte pe dale, claie peste grămadă, cu braţele deasupra capetelor. Yabu alergă spre uşa principală, trecu mai departe şi se opri pe trepte.

— Daţi alarma! Suntem atacaţi! strigă el aşa cum se înţeleseseră să facă, semnalând pericolul din exterior spre a acoperi atacul principal prin uşa secretă de la camera de audienţe, ca Mariko să fie răpită şi scoasă afară în grabă, înainte de a băga de seamă careva.

Samuraii de la porţi şi din curtea exterioară se-nvârteau de colo-colo, neştiind unde să stea de pază şi, în momentul acela, *ninja* din grădină dădură năvală din ascunzătorile lor şi se aruncară asupra samurailor în maro. Yabu se retrase în hol, în timp ce mulţi samurai în maro coborau în goană din camera străjilor, spre a veni în ajutor celor de afară.

Un căpitan alergă spre el.

— Ce se-ntâmplă?

— *Ninja!* Sunt afară şi printre servitori! Unde e Sumiyori?

— Nu ştiu... În camera lui.

Yabu se îndreptă în goană spre scări, în timp ce ceilalţi

oameni-se revărsau în jos. În clipa aceea, primul val *ninja* din pivniţă ţâşni pe lângă servitori, pornind atacul. O gheară de pisică omorî apărătorul singuratic, iar servitorii căzură pradă suliţelor. Apoi grupul de *ninja* ajunse în coridorul principal, creând, prin strigăte, o derută totală. Samuraii în maro, înnebuniţi, se învârteau bezmetici, neştiind de unde avea să izbucnească următorul atac.

La prima alarmă, *ninja* de la catul de sus spărseseră uşile şi se aruncaseră asupra ultimilor samurai în maro, care se grăbeau să coboare, şi-i omorâseră. *Ninja* îşi sporeau atacul sângeros cu săgeţi otrăvite şi cu gheare de pisică. Samuraii în maro fură curând învinşi şi năvălitorii săreau peste cadavre ca să ajungă în coridorul de la catul de dedesubt. Samuraii în maro primiră întăriri, dar atacul lor violent fu respins de *ninja,* care-şi roteau lanţurile cu greutăţi şi le aruncau asupra samurailor sugrumându-i, ori prinzându-le săbiile, ca să le vină mai uşor să-i înjunghie cu pumnalele cu dublu tăiş. Ghearele de pisică zburau prin aer şi samuraii în maro fură decimaţi. Au fost doborâţi şi câţiva *ninja,* dar se târau ca turbaţii şi nu se opreau din atac decât atunci când moartea punea stăpânire pe ei.

În grădină primul asalt al samurailor în maro, care se revărsau pe uşa principală, fu stăvilit lesne. Dar un alt val de uniforme maro porni curajos un al doilea atac şi-i făcu pe năvălitori să dea înapoi. La un ordin, *ninja* se retraseră, hainele lor negre ca tăciunele făcându-i o ţintă greu de atins. Triumfători, samuraii în maro dădură buzna după ei, căzând în ambuscadă, şi fură măcelăriţi.

Atacatorii cu pete roşii încă stăteau în aşteptare în faţa camerei de audienţe, ochii conducătorului privind pe orificiul de observaţie. Îi vedea pe samuraii în maro şi pe cei în gri ai lui Blackthorne, care păzeau uşa dinspre coridor, urmărind neliniştiţi măcelul de dedesubt. Uşa se deschise şi alte străji, în maro şi gri, se bulucirăîn cadrul ei şi apoi, nemaiputând să stea în aşteptare, ofiţerii ambelor grupuri ordonară oamenilor lor să iasă din camera de audienţe şi să ia poziţii de apărare în celălalt capăt al coridorului. Acum drumul era liber, uşa de la coridorul interior era deschisă. Lângă ea se afla doar căpitanul uniformelor gri, dar plecă şi el.

Conducătorul petelor roşii văzu o femeie grăbindu-se spre uşă, barbarul înalt fiind cu ea, şi alte femei care se-ngrămădeau în urma lor. Îşi recunoscu prada.

Nerăbdător să-şi îndeplinească misiunea şi astfel să uşureze lupta camarazilor săi de la caturile de jos, mânat şi de setea-i neostoită de sânge, conducătorul petelor roşii dădu semnalul şi se năpusti spre uşă o clipă prea devreme.

Blackthorne îl văzu venind şi automat îşi scoase pistolul de sub chimonou şi trase. Cei care veneau în spatele conducătorului dispărură şi, pentru moment, atacul se opri. În acelaşi timp, căpitanul, uniformelor gri veni în goană înapoi, atacă cu o ferocitate dementă şi doborî un *ninja.* Apoi tot grupul se aruncă asupra samuraiului în gri şi el muri, dar aceste câteva secunde îi dădură lui Blackthorne destul timp ca s-o tragă pe Mariko la loc sigur şi să închidă uşa. Turbat, se repezi spre drugul de fier şi-l trase exact când *ninja* se aruncaseră asupra uşii, iar ceilalţi se răspândiseră în formă de evantai ca să apere intrarea principală.

— Doamne Dumnezeule! Ce se-ntâm...

— *Ninjaaaaaa!* strigă Mariko, în timp ce Kiri, doamna Sazuko, doamna Etsu, Chimmoko, Achilco şi celelalte slugi se revărsau înnebunite din camerele lor, iar loviturile zguduiau uşa.

— Repede, pe aici! ţipă Kiri deasupra vacarmului şi o luă la fugă spre camerele interioare.

Femeile o urmară buluc, două dintre ele ajutând-o pe bătrâna doamnă Etsu. Blackthorne văzu uşa clătinându-se sub loviturile furioase ale răngilor de asalt. Lemnul începu să se sfarme. Blackthorne alergă înapoi în camera lui după săbii şi cornul cu praf de puşcă.

În camera de audienţe, *ninja* îi omorâseră deja pe cei şase samurai în maro şi gri de la uşa principală exterioară şi pe ceilalţi din coridorul de alături. Dintre ai lor muriseră doi, iar alţi doi fuseseră răniţi înainte ca lupta să se fi terminat, uşile exterioare să fi fost închise şi zăvorâte, iar această întreagă aripă să fie în siguranţă.

— Grăbiţi-vă, mârâi noul conducător al petelor roşii.

Nu era nevoie de nici un îndemn pentru oamenii cu răngi care spărgeau uşa. Pentru o clipă conducătorul se aplecă

asupra cadavrului fratelui său apoi îl lovi furios cu piciorul, ştiind că nerăbdarea acestuia distrusese atacul surpriză. Veni iar lângă oamenii săi strânşi roată în jurul uşii.

În coridor Blackthorne se pregătea cu repeziciune, uşa trosnind sub lovituri. Mai întâi praful de puşcă, îndeasă-l cu grijă... *unul din panourile uşii plesni...* pune apoi dopul de hârtie ca să ţină încărcătura presată şi pe urmă glonţul şi încă un dop... *una din balamalele uşii pocni şi vârful unei răngi îşi croi drum prin ea...* apoi suflă cu grijă praful de pe bucata de cremene...

— Anjin-san! strigă Mariko de undeva din camerele interioare. Grăbeşte-te!

Dar Blackthorne nu-i dădu nici o atenţie. Se îndreptă spre uşă, puse ţeava într-o despicătură şi apăsă pe trăgaci. De cealaltă parte se auzi un ţipăt şi atacul asupra uşii încetă. El se trase iar înapoi şi începu să reîncarce. Mai întâi praful de puşcă, îndeasă-l cu grijă... *din nou uşa se zgudui din temelii luată cu asalt cu umerii, cu picioarele, cu pumni furioşi, cu armele...* pune hârtia care să-l ţină, pe urmă glonţul şi apoi altă hârtie... *uşa hurui, se cutremură şi unul din ivăre zbură zornăind pe podea...*

Respirând cu greu, Kiri abia mai alerga de-a lungul unui coridor, celelalte femei o târau pe doamna Etsu cu ele, iar Sazuko plângea.

— Ce rost are, n-avem unde merge...

Dar Kiri nu se opri din fugă, dădu apoi de o altă cameră, o traversă şi trase într-o parte o bucată din peretele-*shoji.* În zidul de piatră de dincolo se ascundea o uşă ferecată în fier. O deschise. Balamalele erau bine unse.

— Acesta... acesta e para... paradisul secret al stăpânului meu, spuse ea gâfâind şi dădu să intre, dar se opri. Unde e Mariko?

Chimmoko se întoarse şi o luă la fugă înapoi.

În primul coridor Blackthorne sufla cu grijă praful de pe cremene şi înaintă iar. Uşa era gata să cedeze, dar încă mai oferea adăpost. Din nou apăsă pe trăgaci. Se auzi iarăşi un ţipăt, urmă o clipă de răgaz, apoi loviturile începură, un alt ivăr zbură şi toată uşa se clătină. El începu să reîncarce.

— Anjin-san!

Mariko era în celălalt capăt al coridorului, făcându-i semne disperată, aşa că el îşi înşfăcă din zbor armele şi alergă spre ea. Mariko se întoarse şi o luă la fugă, arătându-i drumul. Uşa se făcu ţăndări şi *ninja* se revărsară în urma lor.

Mariko alerga repede iar Blackthorne după ea. Traversă în goană o cameră, se-mpiedică în fuste şi căzu. El o ridică şi trecură glonţ printr-o altă încăpere. Chimmoko alerga spre ei.

— Grăbiţi-vă! strigă ea, aşteptându-i să treacă.

Îi urmă pentru o clipă, apoi, neobservată, se întoarse şi rămase în drum cu pumnalul scos.

Ninja dădură buzna în cameră: Chimmoko se aruncă asupra primului om cu pumnalul întins. El pară lovitura şi o azvârli ca pe-o jucărie, gonind după Blackthorne şi Mariko. Ultimul om îi frânse gâtul lui Chimmoko cu piciorul şi-şi continuă fuga.

Mariko alerga repede, dar nu îndeajuns deoarece o împiedicau fustele. Blackthorne încerca s-o ajute. Străbătură o încăpere, apoi o luară la dreapta, într-o altă cameră, şi el văzu uşa. Kiri şi Sazuko îi aşteptau acolo îngrozite, iar în odaia din spatele lor Achiko şi slujnicele o ajutau pe bătrână. El o împinse pe Mariko la adăpost, apoi se întoarse ca să le ţină piept urmăritorilor, cu pistolul neîncărcat într-o mână şi sabia în cealaltă, aşteptând-o pe Chimmoko. Cum ea nu apăru imediat, el dădu să se întoarcă şi atunci îi auzi pe urmăritorii *ninja* apropiindu-se în goană. Se opri şi, dintr-o săritură, fu înapoi în cameră când apăru primul *ninja.* Închise repede uşa şi suliţe şi gheare de pisică scrâşniră asurzitor pe ferecătura de fier. Din nou el abia dacă avu timp să tragă ivărele în lăcaşul lor înainte ca năvălitorii să se năpustească asupra uşii.

Paralizat, îi mulţumi lui Dumnezeu că scăpaseră, apoi, când văzu trăinicia uşii, ştiu că răngile nu puteau s-o spargă cu uşurinţă şi că, pentru moment, erau în siguranţă, şi-i mulţumi iarăşi lui Dumnezeu. Privi în jur, încercând să-şi domolească respiraţia. Mariko stătea în genunchi, abia trăgându-şi sufletul. Mai erau şase slujnice şi Achiko, Kiri, Sazuko şi bătrâna doamnă, care zăcea lividă, aproape inconştientă. Camera era micuţă, cu pereţii din piatră şi o

altă uşă laterală dădea într-o mică verandă, pe parapeţi. Se îndreptă bâjbâind spre fereastră şi privi afară. Această consolă de colţ era deasupra aleii şi curţii exterioare. Răzbăteau până la el zgomotele luptei de jos: strigăte, ţipete şi câteva urlete isterice de bătălie. Numeroşi samurai în gri începuseră deja să se adune în alee şi pe parapeţii de peste drum. Porţile de dedesubt erau însă închise şi păzite de *ninja.*

— Ce dracu se-ntâmplă? spuse Blackthorne, simţind o durere în piept.

Nimeni nu-i răspunse. El se întoarse, îngenunche lângă Mariko şi o mişcă uşor.

— Ce se-ntâmplă?

Dar ea încă nu-i putea răspunde.

*

* *

Yabu alerga de-a lungul unui coridor larg din aripa de vest, către camerele lui de dormit. Dădu colţul, alunecă şi se opri. În faţă, numeroşi samurai erau împinşi înapoi de un atac violent al acelor *ninja* care năvăliseră de la ultimul cat.

— Ce se-ntâmplă? strigă Yabu pe deasupra vacarmului, pentru că, după înţelegere, aici nu trebuia să fie nici un *ninja,* ci doar dedesubt.

— Suntem încercuiţi, gâfâi samuraiul. Aceştia au venit de deasupra...

Yabu înjură, dându-şi seama că fusese tras pe sfoară şi că nu i se spusese întregul plan al atacului.

— Unde e Sumiyori?

— Pesemne e mort. Partea aceea a fost trecută prin foc şi sabie, Alteţă. Sunteţi norocos că aţi scăpat. Ei trebuie să fi atacat la scurt timp după ce aţi plecat. De ce atacă *ninja?*

O rafală de strigăte le atrase atenţia. La celălalt capăt, după colţ, samuraii în maro lansară un alt contraatac, venind în ajutorul samurailor care luptau cu suliţe. Suliţaşii îi împinseră pe *ninja* înapoi şi samuraii în maro atacară, urmărindu-i, dar un nor de gheare de pisică se abătu asupra lor. În scurt timp toţi muriră în convulsii din pricina otrăvii, blocând coridorul. Pentru moment, ceilalţi samurai în maro se retraseră în dezordine spre a se regrupa.

Yabu, care nu era în primejdie, strigă:

— Aduceţi arcaşii!

Oamenii ţâşniră să-i execute ordinul.

— Ce e cu atacul ăsta? De ce sunt atât de mulţi? întrebă din nou samuraiul, cu sângele şiroindu-i pe faţă, de la rana din obraz.

De obicei, mult detestaţii *ninja* atacau singuri sau în grupuri mici, spre a dispărea la fel de repede pe cât apăruseră, îndată ce misiunea lor era îndeplinită.

— Nu ştiu, spuse Yabu. Partea aceasta din castel era acum cuprinsă de o nebunie generală, samuraii în maro încă buimaci, încă descumpăniţi de rapiditatea cumplită a măcelului.

— Dacă... dacă Toranaga-sama ar fi aici, l-aş înţelege pe Ishido să poruncească un atac fulger, dar... dar acum, de ce? spuse samuraiul. Nu e nici un... Se opri când îi străfulgeră prin minte adevăratul motiv. Doamna Toda! exclamă.

Yabu încercă să-l oprească, dar omul urlă:

— Pe ea o caută, Yabu-san! Pe doamna Toda trebuie s-o caute!

O luă la fuga spre aripa de est. Yabu şovăi, apoi îl urmă.

Ca să ajungă în aripa de est trebuiau să traverseze holul central, ticsit acum de *ninja.* Peste tot zăceau samurai morţi. Ştiindu-şi comandantul în primejdie, primul atac năvalnic străpunse barajul. Dar aceşti oameni fură omorâţi imediat. Strigătele lor fuseseră preluate de alţi camarazi şi vestea se răspândise cu repeziciune, iar uniformele maro îşi înteţiră eforturile. Yabu se grăbi să treacă în fruntea bătăliei, având grijă să rămână la adăpost, atât cât să nu bată la ochi. Un *ninja* îşi deschise raniţa, scoase o încărcătură explozivă, îi aprinse fitilul de la o torţă din perete şi o aruncă asupra samurailor în maro. Se sparse de un zid şi explodă, răspândind foc şi fum şi imediat acest *ninja* luă comanda contraatacului, care-i făcu pe samuraii în maro să fugă în dezordine. Sub perdeaua de fum, se revărsau de la catul de dedesubt alţi *ninja.*

— Retragerea şi regruparea! strigă Yabu pe unul din coridoarele ce se desprindea din holul central, dorind să tragă de timp cât se putea, bănuind că Mariko era deja

prinsă şi dusă la ieşirea din pivniţă, aşteptând în orice moment sunetul întârziat al cornului, care să anunţe izbânda şi să poruncească tuturor *ninja* să înceteze atacul şi să se retragă. Apoi un grup de samurai în maro se aruncă din capul scării într-un atac sinucigaş, străpungând cordonul. Mulţi muriră, dar alţii, de asemeni, nesocotiră ordinul lui Yabu şi atacară. Fură aruncate mai multe bombe şi draperiile de pe pereţi luară foc. Flăcările începură să se prelingă pe pereţi şi scânteile aprinseră rogojinile. O vâlvătaie bruscă îl învălui pe unul din *ninja,* transformându-l într-o torţă vie. Apoi luă foc chimonoul unui samurai şi el se aruncă asupra unui alt *ninja* şi arseră laolaltă. Un samurai în plin elan îşi folosea sabia ca un topor de bătălie spre a-şi croi drum printre atacatori. Zece samurai îl urmau şi, deşi doi dintre ei muriră şi trei căzură răniţi de moarte, ceilalţi ieşiră din încercuire şi se năpustiră spre aripa de răsărit. Curând urmară alţi zece. Yabu conduse următorul atac, în timp ce restul de *ninja* se retrase în ordine spre parter şi spre drumul de ieşire din beciuri. Lupta pentru stăpânirea intrândului din aripa de est începu.

În camera mică, toţi ochii erau aţintiţi spre uşă. Îi auzeau pe năvălitori lovind balamale şi-n duşumea, apoi, după câteva bătăi bruşte în uşă, o voce mormăită şi grosolană spuse ceva.

Două slujnice începură să plângă cu suspine.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

Mariko îşi trecu limba peste buzele uscate.

— A... a spus să deschidem uşa şi să ne predăm, altfel are... are s-o arunce în aer.

— Pot s-o facă, Mariko-san?

— Nu ştiu. Pot... pot să folosească praf de puşcă, bineînţeles şi... Mariko îşi duse mâna în eşarfă, dar nu găsi nimic. Unde mi-e pumnalul?

Toate femeile îşi căutară pumnalele. Kiri n-avea nici unul, nici Sazuko, nici Achiko, nici doamna Estu. Blackthorne îşi armase pistolul şi avea sabia lungă. Sabia scurtă îi căzuse când alergase înnebunit spre un loc mai sigur.

Vocea mormăită deveni furioasă şi poruncitoare, şi toţi ochii din încăpere se îndreptară spre Blackthorne. Dar

Mariko ştia că fusese trădată şi că îi venise sorocul.

— El a zis că, dacă deschidem uşa şi ne predăm, toată lumea va fi liberă în afară de tine. Mariko îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi. A zis că te vor ostatic. Anjin-san. Asta e tot ce vor...

Blackthorne înaintă să deschidă uşa, dar Mariko i se aşeză hotărâtă în cale.

— Nu, Anjin-san, e un şiretlic, spuse ea. Iartă-mă, nu te vor pe tine, pe mine mă vor! Nu le da crezare, eu nu-i cred.

El îi zâmbi, o atinse în treacăt şi întinse mâna spre unul din zăvoare.

— Nu pe tine, pe mine mă vor... e un şiretlic. Ţi-o jur! Nu-i crede, te rog, spuse ea şi-i înhăţă sabia.

El îşi dădu seama când sabia era pe jumătate scoasă din teacă şi atunci îi prinse mâna.

— Nu! porunci el. Opreşte-te!

— Nu mă lăsa pe mâinile lor! N-am nici un pumnal! Te rog, Anjin-san!

Încercă să scape din strânsoarea lui, dar el o ridică pe sus, îndepărtând-o din cale, şi puse mâna pe ivărul de sus.

— *Dozo,* spuse el către celelalte femei, în timp ce Mariko încerca disperată să-l oprească. Achiko înaintă implorând-o pe Mariko, dar aceasta căută s-o dea la o parte şi strigă:

— Te rog, Anjin-san, e un şiretlic... pentru Dumnezeu!

Cu o smucitură bruscă el trase ivărul de sus.

— Ei mă vor vie, strigă Mariko sălbatic. Nu vezi? Vor să mă prindă, nu înţelegi? Dacă mă prind vie totul a fost în zadar, mâine Toranaga trebuie să treacă hotarul, te rog, e un şiretlic, pentru Dumnezeu...

Achiko se agăţă de gâtul lui Mariko, implorând-o, trăgând-o la o parte, şi-i făcu semne lui Blackthorne să deschidă.

— *Isogi, isogi,* Anjin-san...

Blackthorne trase ivărul din mijloc.

— Pentru Dumnezeu, nu face ca tot ce s-a întâmplat până acum, toţi morţii, să fie în zadar. Ajută-mă! Adu-ţi aminte jurământul tău!

El înţelese în sfârşit ce dorea ea să-i spună şi, în panică, trase ivărele la loc.

— De ce trebuie...

O bătaie sălbatică în uşă îl întrerupse, fierul zornăind asurzitor. Toate zgomotele de afară încetară. Femeile se repeziră spre celălalt perete şi se ghemuiră lângă el.

— Plecaţi de lângă uşă, strigă Mariko, alergând după ele. Au de gând să arunce uşa în aer!

— Trage de timp, Mariko-san, spuse Blackthorne şi sări spre uşa laterală ce ducea spre parapet. Oamenii noştri or să fie aici curând. Prefă-te că te căzneşti să deschizi ivărele, spune că sunt înţepenite, orice.

El smuci de ivărul de sus de la uşa laterală, dar era înţepenit de rugină. Ascultătoare, Mariko alergă la uşă şi se prefăcu că încearcă să mişte ivărul din mijloc, vorbind cu *ninja* de afară. Apoi începu să zornăie ivărul de jos. Vocea se auzi din nou, mai poruncitoare şi Mariko îşi înteţi rugăminţile tânguitoare.

Blackthorne izbi de mai multe ori cu podul palmei ivărul de sus, dar acesta nu se clinti. Femeile priveau neajutorate. În sfârşit, zăvorul zornăi şi se desprinse cu zgomot. Mariko încercă să acopere zgomotul şi Blackthorne atacă ultimul zăvor. Mâinile-i erau numai julituri şi pline de sânge. Conducătorul *ninja* de afară îşi reînnoi avertismentul fioros. Disperat, Blackthorne îşi smulse sabia şi-i folosi mânerul drept ciomag, fără să-i mai pese acum de zgomot. Mariko acoperea zgomotele pe cât putea. Zăvorul parc-ar fi fost lipit.

În faţa uşii, conducătorul petelor roşii era aproape ieşit din minţi de furie. Refugiul secret era întru totul neaşteptat. Ordinele lui de la conducătorul clanului ziceau s-o captureze pe Toda Mariko vie, să se asigure că nu avea nici o armă şi s-o predea samurailor în gri, care aşteptau la capătul tunelului din beciuri. Ştia că timpul era pe sfârşite. Auzea lupta pe viaţă şi pe moarte din coridor, în faţa camerei de audienţe şi ştia, plin de dezgust, că acum ar fi fost în siguranţă în pivniţă, cu misiunea împlinită, dacă n-ar fi fost gaura asta secretă de şobolan şi prea nerăbdătorul şi prostul lui frate, care începuse atacul înainte de vreme.

Karma să ai un asemenea frate!

Ţinea o lumânare aprinsă în mână şi aşternuse o dâră de praf de puşcă spre micile butoiaşe pe care le aduseseră în

raniţe ca să arunce în aer intrarea secretă de la beciuri, spre a-şi asigura retragerea. Dar nu ştia ce hotărâre să ia. Singurul chip să ajungă dincolo era să arunce uşa în aer. Dar femeia Toda se afla chiar de partea cealaltă a uşii şi explozia, cu siguranţă, ar fi omorât pe toată lumea dinăuntru şi le-ar fi ratat misiunea, făcând zadarnice toate pierderile lor.

Se auziră paşi apropiindu-se în fugă. Era unul din oamenii lui.

— Repede! şopti bărbatul. Nu le mai putem ţine piept multă vreme!

Plecă tot în goană.

Conducătorul petelor roşii se hotărî. Le făcu semn oamenilor săi să se adăpostească şi strigă un avertisment către cei din spatele uşii:

— Dă-te la o parte! Arunc uşa în aer!

Duse lumânarea la dâra de praf şi sări să se pună la adăpost. Praful de puşcă sfârâi, se oprise şi înaintă şerpuitor spre butoiaşe.

Blackthorne trase cu putere şi deschise uşa laterală. Aerul plăcut al nopţii năvăli înăuntru. Femeile se bulucira spre verandă. Bătrâna doamnă Etsu căzu, dar el o prinse şi-o împinse dincolo, apoi se răsuci spre Mariko, dar ea se lipise de uşa de fier şi striga dârz:

— Eu Toda Mariko, ridic glasul împotriva acestui atac ruşinos şi prin moartea mea...

El se repezi spre ea, dar explozia îl azvârli în lături, iar uşa fu smulsă din balamale şi izbită cu un zgomot asurzitor de celălalt perete. Detunătura le făcu pe Kiri şi pe celelalte să cadă afară, pe parapet, dar fără a fi grav rănite. Fumul năvăli în cameră, apoi dădură buzna *ninja.* Uşa zăcea într-un ungher.

Conducătorul petelor roşii era în genunchi lângă Mariko, în timp ce toţi ceilalţi se răspândiseră în evantai ca să-l apere. Îşi dădu seama că era rănită foarte grav şi că moartea nu avea să întârzie. *Karma,* gândi el şi sări în picioare. Blackthorne zăcea năuc; dâre de sânge i se prelingeau din nas şi urechi, dar încerca fără vlagă să-şi revină-n simţiri.

Conducătorul petelor roşii făcu un pas înainte şi se opri. Achiko apăru în prag.

Ninja o văzu şi o recunoscu, apoi îşi aruncă ochii în jos spre Blackthorne, privindu-i cu ură pistolul şi dispreţuindu-i mişelia de a împuşca orbeşte prin uşă, omorând pe unul din oamenii lui şi rănind pe altul. Privi înapoi spre Achiko şi duse mâna la pumnal. Ea se aruncă orbeşte şi pumnalu-i intră în piept. Când se-ndoi, făcându-se ghem, era deja moartă, iar el înaintă calm şi-şi trase pumnalul din trupul care se zvârcolea, îndeplinind ultima parte a ordinelor primite de sus — el bănuia că de la Ishido, deşi asta nu se putea dovedi niciodată — şi anume că, dacă dădeau greş şi doamna Toda ar fi murit, el urma s-o lase neatinsă şi să nu-i ia capul. Trebuia să-l apere pe barbar şi să le lase pe celelalte femei nevătămate, în afară de Kiyama Achiko. Nu ştia de ce i se ordonase s-o omoare, dar i se poruncise şi i se plătise pentru asta. Acum ea era moartă.

Dădu semnalul de retragere. Unul din oamenii lui duse la gură un corn cu încrustaţii şi scoase un sunet strident ce răsună în castel şi în noapte. Conducătorul se încredinţă pentru ultima oară că Mariko era moartă, cercetă din ochi fata căzută alături şi aruncă o ultimă privire asupra barbarului, pe care atât de mult îl dorea mort, apoi se-ntoarse şi conduse retragerea prin camere şi coridoare către sala de audienţe. *Ninja* care apărau uşa principală aşteptară până când toţi cei cu pete roşii erau pe drumul spre ieşire, apoi aruncară mai multe încărcături incendiare pe coridor şi se puseră pe fugă. Conducătorul petelor roşii le acoperea retragerea. Aşteptă până ce toţi erau în siguranţă, apoi împrăştie pe duşumea bile de fier cu ţepi ascuţite şi otrăvite, abia vizibile şi mortale. Când samuraii în maro năvăliră prin fum în camera de audienţe, el fugi. Câţiva îl urmăriră şi o altă falangă se năpusti în coridor. Când vârfurile de la ţepi le intrară în tălpi, urmăritorii lui începură să urle şi să cadă ucişi de otravă.

În cămăruţă nu se mai auzea decât respiraţia grea a lui Blackthorne. Be parapet, Kiri se ridică în picioare împleticindu-se. Chimonoul îi era sfâşiat, palmele şi braţele pline de julituri. O văzu pe Achiko şi ţipă, apoi merse clătinându-se spre Mariko şi se lăsă în genunchi lângă ea. O altă explozie, undeva în castel, stârni puţin colbul şi, în

depărtare, se auziră mai multe ţipete şi urlete. Toţi strigau: „Foc”. Fumul năvăli în cameră. Sazuko şi câteva slugi se ridicară în picioare. Sazuko avea vânătăi pe faţă şi pe umeri, iar încheietura mâinii îi era fracturată. O văzu pe Achiko cu ochii ieşiţi din orbite şi cu gura deschisă de groaza morţii şi scoase un scâncet.

Stană de piatră, Kiri se uită la ea şi făcu semn spre Blackthorne. Tânără fată porni împleticindu-se spre Kiri şi o văzu pe Mariko. Începu să ţipe, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine, se întoarse spre Blackthorne şi încercă să-l ajute să se ridice. Slujnicele alergară să-i vină în ajutor. El se sprijini de ele, luptând să se ridice, dar se clătină şi căzu iar, tuşind şi vomând. Sângele încă i se mai prelingea din urechi. Samuraii în maro năvăliră în cameră. Priviră în jur îngroziţi.

Kiri stătea în genunchi lângă Mariko. Un samurai o ridică. Ceilalţi se îngrămădiră în jurul lor. Se dădură la o parte când Yabu intră în cameră pământiu la chip. Când văzu că Blackthorne trăieşte, mare parte din neliniştea lui se risipi.

— Aduceţi un doctor! Repede! porunci el şi îngenunche lângă Mariko. Ea încă trăia, dar se stingea repede. Faţa aproape că nu-i era atinsă, dar trupu-i era schilodit îngrozitor. Yabu îşi smulse chimonoul şi o acoperi până la gât.

— Aduceţi repede doctorul! porunci el şi se îndreptă spre Blackthorne, pe care îl ajută să stea rezemat de perete.

— Anjin-san! Anjin-san!

Blackthorne era încă buimac, urechile-i vâjâiau, ochii abia dacă distingeau ceva. Faţa-i era numai vânătăi şi arsuri de la praful de puşcă. Apoi privirea i se limpezi şi-l zări pe Yabu. Imaginea îi era neclară, ca la beţie, mirosul fumului îl îneca şi nu ştia unde se află, nici cine este, credea că se găsea pe navă, într-o bătălie, şi că nava lui era avariată şi avea nevoie de el. Apoi o văzu pe Mariko şi-şi aminti.

Se ridică împleticit, Yabu ajutându-l, şi era gata-gata să se prăbuşească peste ea.

Ea părea liniştită, ai fi zis că doarme. Îngenunche anevoie lângă ea şi-i dădu chimonoul la o parte, apoi îl puse la loc. Pulsul îi era aproape imperceptibil. După puţin timp încetă.

El rămase cu ochii aţintiţi asupra ei, clătinându-se, gata să cadă, apoi veni un doctor, care dădu din cap şi spuse ceva, dar Blackthorne nu auzea şi nici nu înţelegea nimic. Ştia doar că moartea venise la ea şi că era şi el mort.

Făcu semnul crucii deasupra ei şi spuse cuvintele sacre, în latină, binecuvântând-o, şi se rugă pentru ea, deşi nici un sunet nu-i ieşi din gură. Ceilalţi îl priveau. După ce făcuse ceea ce trebuia făcut, se luptă să se ridice în picioare şi rămase drept. Apoi simţi cum îi plesneşte capul şi leşină. Mâini grijulii îl prinseră ajutându-l să se întindă pe podea, şi-l lăsară să se odihnească.

— E mort? întrebă Yabu.

— Aproape. Nu ştiu ce e cu urechile lui, Yabu-sama, spuse doctorul. Se poate să sângereze înăuntru.

Un samurai spuse cu obidă:

— Mai bine ne-am grăbi să-i scoatem afară de aici. Focul se poate răspândi şi n-o să mai avem nici o scăpare.

— Da, spuse Yabu.

Un alt samurai de pe parapeţi îl chemă stăruitor afară şi el ieşi.

Bătrâna doamnă Etsu zăcea rezemată de parapet, îngrijită de slujnica ei, faţa-i era cenuşie şi ochii-i lăcrimau. Privi ţintă spre Yabu, concentrându-se cu greutate.

— Kasigi Yabu-san?

— Da, Doamnă.

— Dumneata eşti comandant aici?

Bătrâna doamnă îi spuse slujnicei:

— Te rog, ajută-mă să mă ridic.

— Dar ar trebui să aşteptaţi, docto...

— Ajută-mă!

Samuraii de pe parapet o priviră cum sta în picioare, sprijinită de slujnică.

— Ascultaţi, spuse ea cu o voce răguşită şi slabă, în tăcerea ce se lăsase. Eu, Maeda Etsu, soţia lui Maeda Arinoshi, senior de Nagato, Iwami şi Aki, aduc mărturie că Toda Mariko-sama şi-a dat viaţa spre a nu se lăsa ruşinos prinsă de către aceşti oameni îngrozitori şi odioşi. Mărturisesc că... Kiyama Achiko a ales să se arunce asupra unui *ninja,* pierzându-şi mai degrabă viaţa decât să ajungă

prizonieră şi să fie dezonorată... că, dacă n-ar fi fost vitejia samuraiului barbar, doamna Toda ar fi fost prinsă şi dezonorată, iar noi, cele care suntem în viaţă, şi stăpânii noştri îi datorăm lui recunoştinţă pentru că ne-a apărat de această ruşine... Îl acuz pe domnul general Ishido că a pus la cale acest atac mişelesc... şi că i-a trădat pe moştenitor şi pe doamna Ochiba. Bătrâna doamnă se clătină, gata să cadă, iar slujnica plângea cu suspine şi o ţinu cu şi mai multă forţă. Şi... şi domnul Ishido a trădat şi Consiliul Regenţilor. Vă rog pe toţi să depuneţi mărturie. Eu nu mai pot trăi cu această ruşine...

— Nu... nu doamnă, plângea slujnica. N-am să vă las...

— Pleacă! Kasigi Yabu-san, te rog, ajută-mă. Pleacă, femeie!

Yabu o prinse pe doamna Etsu, care era uşoară ca fulgul, şi-i porunci slujnicei să plece. Ea-i dădu ascultare.

Doamna Etsu avea dureri mari şi respira anevoie.

— Aduc mărturie de adevărul acestor spuse prin propria mea moarte, spuse ea cu o voce slabă şi-şi ridică privirile spre Yabu. Aş fi onorată dacă... dacă mi-ai fi secundant. Te rog, ajută-mă să merg la parapet.

— Nu, doamnă. Nu trebuie să muriţi.

Îşi întoarse faţa de la ceilalţi şi-i spuse în şoaptă:

— Mor deja, Yabu-sama. Sângerez pe dinăuntru, ceva s-a rupt acolo, explozia... Ajută-mă să-mi fac datoria... Sunt bătrână şi nefolositoare şi durerea mi-a fost tovarăş de pat timp de douăzeci de ani. De asemeni, fie ca moartea mea să-l ajute pe stăpânul nostru, *neh?* O luminiţă pâlpâi în ochii bătrâni. *Neh?*

El o ridică cu blândeţe şi rămase plin de mândrie lângă ea, la marginea parapetului. O ajută să stea în picioare în timp ce toţi se înclinară spre ea.

— Am spus adevărul. Aduc mărturie cu moartea mea, spuse cu o voce abia auzită, stând în picioare singură. Apoi închise ochii mulţumită şi se lăsă să cadă în întâmpinarea morţii.

Capitolul 58

Regenţii se întâlniră în sala mare de la catul al doilea al donjonului. Ishido, Kiyama, Zataki, Ito şi Onoshi. Soarele din primele ceasuri ale dimineţii proiecta umbre lungi, iar mirosul înăbuşitor de foc încă mai stăruia în aer.

Doamna Ochiba era de faţă, şi foarte tulburată.

— Îmi pare rău, domnule general, nu sunt de acord, spunea Kiyama cu vocea-i arţăgoasă. Este cu neputinţă să treci cu vederea *seppuku*-ul doamnei Toda, curajul nepoatei mele, mărturia doamnei Maeda şi moartea ei, laolaltă cu cei o sută patruzeci şi şapte de morţi dintre oamenii lui Toranaga şi partea aceea din castel aproape devastată! Pur şi simplu n-ai cum să nu ţii cont de ei.

— Aşa-i, spuse Zataki. El sosise cu o dimineaţă în urmă din Takato şi, când aflase amănuntele despre înfruntarea lui Mariko cu Ishido, fusese încântat în sinea lui. Dacă ea ar fi fost lăsată să plece ieri, aşa cum v-am sfătuit eu, acum nu ne-am fi aflat în această capcană.

— Nu e atât de grav pe cât credeţi, spuse Ishido strângând din buze, şi, în clipa aceea, Ochiba-l privi cu ură pentru nereuşită şi pentru că-i băgase pe toţi în această situaţie fără ieşire. *Ninja* n-au fost decât după pradă, spuse Ishido.

— Barbarul e prada? Spuse batjocoritor Kiyama. Au pus la cale un atac atât de mare doar pentru un singur barbar?

— De ce nu? El putea fi răscumpărat, *neh?* Ishido îl privi cu obrăznicie pe *daimyo*-ul care stătea între Ito Teruzumi şi Zataki. Creştinii din Nagasaki ar da bani grei pentru el, viu sau mort. *Neh?*

— Asta se poate, încuviinţă Zataki. Barbarii luptă în felul acesta.

Kiyama spuse hotărât:

— Dai de înţeles, în faţa Consiliului, că acest atac mârşav a fost plănuit şi plătit de creştini?

— Am spus că e cu putinţă. Şi este, într-adevăr.

— Da, dar şi puţin probabil, interveni Ishido, care nu voia ca şubreda cumpănă dintre regenţi să fie distrusă acum de o ceartă făţişă. Era încă uluit că iscoadele nu-l preveniseră

despre ascunzătoarea secretă a lui Toranaga şi încă nu înţelegea cum putuse fi construită într-o asemenea taină. Eu zic că *ninja* au fost după pradă.

— Ai spus un lucru cu judecată şi foarte corect, rosti Ito cu o licărire răutăcioasă în ochi. Era un bărbat mărunt, de vârstă mijlocie, gătit cu mare fast, cu săbii de paradă. Şi el fusese sculat din pat ca toţi ceilalţi. Era fardat ca o femeie şi dinţii-i erau daţi cu negreală. Da, domnule general. Dar poate că *ninja* n-au avut de gând să-l elibereze prin răscumpărare în Nagasaki, ci în Yedo, la seniorul Toranaga. Nu este el şi acum ocrotitorul lui?

Chipul lui Ishido se întunecă la auzul numelui.

— Eu zic că n-ar trebui să ne pierdem vremea cu *ninja,* ci să discutăm despre seniorul Toranaga. Pesemne că el a ordonat atacul, *neh?* Este destul de viclean ca s-o facă.

— Nu, el nu s-ar folosi niciodată de *ninja,* spuse Zataki. Cu toate că este viclean, el nu ar alege o asemenea cale. Neguţătorii ar face-o, sau barbarii, dar seniorul Toranaga nu.

Kiyama îşi aruncă privirea spre Zataki cu ură.

— Prietenii noştri portughezi n-ar face-o, ei nu s-ar amesteca în treburile noastre. Niciodată!

Ce ai zice dacă ei sau preoţii lor ar urzi cu unul din *daimyo*-ii creştini din Kyushu ca să lupte împotriva necreştinilor, războiul fiind sprijinit de o năvălire străină?

— Cine? Spune-mi. Ai dovezi?

— Nu încă, mărite Kiyama, dar umblă zvonuri şi într-o zi o să-ţi aduc dovadă. Zataki se întoarse iar spre Ishido. Ce putem face cu acest atac? Cum să ieşim din încurcătură? întrebă el, apoi îşi îndreptă privirea spre Ochiba. Ea se uită la Kiyama şi apoi la Ishido. Kiyama n-o văzuse nicicând mai atrăgătoare ca acum.

Kiyama spuse:

— Noi toţi am fost de părere că, fără doar şi poate, seniorul Toranaga a pus la cale să fim prinşi în cursă de Toda Mariko-sama, oricât de curajoasă, de demnă de cinste şi de împinsă de datorie a fost ea, Dumnezeu s-o ierte.

Ito îşi potrivi un fald de pe chimonoul impecabil.

— Dar nu credeţi că pentru seniorul Toranaga ar fi o stratagemă perfectă să-şi atace proprii-i vasali în acest chip?

O, nobile Zataki, ştiu că el nu s-ar folosi niciodată de *ninja,* dar e foarte priceput în a-i face pe alţii să-i preia ideile şi să le creadă drept ale lor. *Neh*?

— Orice e cu putinţă. Dar nu stă în firea lui să se slujească de *ninja.* E prea deştept ca să-i folosească, sau ca să pună pe cineva s-o facă. Nu poţi să ai încredere în ei. Şi de ce s-o ia cu forţa pe Mariko-sama? Ar fi fost mult mai bine să aştepte şi să ne lase pe noi să înfăptuim greşeala. Am fost prinşi în capcană. *Neh?*

— Da. Şi suntem încă în capcană. Kiyama privi spre Ishido. Oricine va fi poruncit atacul, a fost un prost şi nu ne-a fost de nici un ajutor.

— Poate că domnul general are dreptate, (faptele nu sunt atât de grave pe cât credem, spuse Ito. Dar e atât de trist, n-a fost deloc o moarte demnă de ea, biata doamnă.

— Asta a fost *karma* ei şi noi nu suntem prinşi în capcană. Ishido îşi întoarse privirile spre Kiyama. A fost norocoasă c-a avut ascunzătoarea aceea zăvorită, altfel scârbele alea ar fi prins-o.

— Dar ei n-au prins-o, domnule general, şi ea şi-a făcut, într-un fel, *seppuku,* la fel şi celelalte, iar acum, dacă nu le vom lăsa pe toate să plece, vor fi şi mai mulţi morţi în semn de împotrivire iar noi nu ne mai putem permite asemenea lucru, spuse Kiyama.

— Nu sunt de acord. Toată lumea trebuie să stea aici, cel puţin până Toranaga-sama trece hotarele noastre.

Ito zâmbi.

— O să fie o zi memorabilă.

— Crezi că n-o să vină? întrebă Zataki.

— Ce cred eu n-are importanţă, nobile Zataki. O să aflăm în curând ce are de gând să facă. Orice ar fi, nu mai contează. Toranaga trebuie să moară, pentru ca moştenitorul să-şi capete drepturile. Ito privi spre Ishido. Barbarul a murit, domnule general?

Ishido clătină din cap şi-l privi pe Kiyama.

— Ar fi ghinionul lui să moară acum, sau să rămână schilod, *neh*? E un bărbat foarte curajos.

— Eu cred că e o năpastă şi, cu cât moare mai curând, cu atât mai bine. Aţi uitat?

— Ne-ar putea fi folositor. Sunt de aceeaşi părere cu seniorul Zataki, şi cu dumneata; Toranaga nu e prost: trebuie să existe un temei foarte serios ca Toranaga să-l apere. *Neh?*

— Da, iarăşi aveţi dreptate, spuse Ito. Anjin-san s-a purtat bine pentru un barbar, nu? Toranaga a avut dreptate să-l facă samurai. Privi spre Ochiba. Când v-a dat floarea, doamnă, m-am gândit că a fost un gest plin de poezie, demn de un curtean.

Acordul fu unanim.

— Cum rămâne acum cu întrecerea de poezie, doamnă? întrebă Ito.

— Îmi pare rău, doar ar trebui amânată, spuse Ochiba,

— Da, încuviinţă Kiyama.

— V-aţi gândit la versurile de început, Alteţă? întrebă ea.

— Nu, răspunse Kiyama. Dar acum aş zice:

Peste o ramură uscată
S-a abătut furtuna...
Triste lacrimi de vară.

— Să fie epitaful ei. A fost samurai, spuse încet Ito. Şi eu am parte de aceste lacrimi de vară.

— În ce mă priveşte, spuse Ochiba, eu aş fi preferat un alt sfârşit:

Pe o ramură uscată
Zăpada ascultă...
Tăcere de iarnă.

Dar şi eu sunt de aceeaşi părere, nobile Ito. Şi eu cred că vom avea parte cu toţii de aceste lacrimi triste de vară.

— Nu, îmi pare rău, doamnă, dar vă înşelaţi, spuse Ishido. Au să fie lacrimi, într-adevăr, dar vor avea parte de ele Toranaga şi aliaţii lui. Se pregătea să pună punct întrunirii. Cât despre *ninja,* am să pornesc cercetările imediat. Mă îndoiesc c-o să aflăm vreodată adevărul. Între timp, pentru buna pază a fiecăruia, toate hârtiile de liberă trecere vor fi din păcate anulate şi, cu regret, se va interzice tuturor să plece până în ziua de douăzeci şi doi.

— Nu, spuse Onoshi, leprosul, ultimul dintre regenţi, din locul lui singuratic, din celălalt capăt al încăperii, unde zăcea nevăzut, în dosul perdelelor opace ale lecticii sale. Îmi pare rău, dar este exact ceea ce nu poţi face. Acum trebuie să le laşi pe toate să plece. Pe toate.

— De ce?

Vocea lui Onoshi era duşmănoasă şi fără teamă.

— Dacă n-o faci, ai s-o dezonorezi pe cea mai curajoasă doamnă din împărăţie. Ai să le dezonorezi pe doamna Kiyama Achiko şi pe doamna Maeda, Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor. Când acest fapt murdar va ajunge la urechile tuturor, Dumnezeu ştie ce primejdie îl va paşte pe moştenitor şi pe noi toţi, dacă nu vom fi atenţi.

Ochiba simţi cum o trec fiorii. În urmă cu un an, când Onoshi venise să-şi prezinte omagiile lui *taikō,* care era pe moarte, străjile insistaseră ca perdelele lecticii să fie trase, în caz că Onoshi ar fi avut arme ascunse. Atunci ea văzuse faţa mutilată — fără nas, fără urechi, cicatrizată —, ochii fanatici, arzători, ciotul mâinii stângi şi mâna dreaptă teafără, care strângea sabia scurtă, pentru înjunghiere.

Doamna Ochiba se rugă ca nici ea, nici Yaemon să nu ia vreodată lepra. Ar fi vrut să se termine această întrunire, pentru că acum trebuia să hotărască ce e de făcut în privinţa lui Toranaga şi a lui Ishido.

— În al doilea rând, spunea Onoshi, dacă te foloseşti de acest atac mârşav ca o scuză spre a ţine cu forţa pe toată lumea aici, are să se înţeleagă că tu n-ai avut niciodată de gând să le laşi să plece, chiar dacă ţi-ai dat în scris încuviinţarea. Al treilea: dumneata...

Ishido îl întrerupse:

— Tot Consiliul a fost de acord să elibereze permise de liberă trecere!

— Iartă-mă, tot Consiliul a fost de acord cu ideea înţeleaptă a doamnei Ochiba să elibereze permise de liberă trecere, presupunând laolaltă cu dânsa că puţine vor trage folos din prilejul de a pleca şi, chiar dacă ar fi avut de gând s-o facă, s-ar fi produs amânări.

— Vrei să zici că femeile lui Toranaga şi Toda Mariko n-ar fi plecat şi că celelalte nu le-ar fi urmat?

— Ce s-ar fi întâmplat cu acele femei nu l-ar fi abătut cu nimic pe seniorul Toranaga de la ţelul său. Ar trebui să ne facem griji în privinţa aliaţilor noştri! Fără atacul *ninja* şi fără aceste trei *seppuku* am fi avut încă puterea în mâini!

— Nu sunt de acord.

— Al treilea şi ultimul: dacă nu le laşi pe toate să plece acum, după cele spuse de doamna Etsu în mod public, ai să fii acuzat de cei mai mulţi *daimyo,* deşi nu pe faţă, că tu ai poruncit atacul şi noi toţi riscăm aceeaşi soartă. Atunci are să fie potop de lacrimi.

— Eu n-am nevoie să mă bizui pe *ninja.*

— Bineînţeles, spuse Onoshi, cu venin în glas. Nici eu şi nimeni de aici, dar simt că este de datoria mea să-ţi amintesc că sunt două sute şaizeci şi patru de *daimyo,* că puterea moştenitorului se sprijină pe o coaliţie de vreo două sute, probabil, şi că moştenitorul nu-şi poate îngădui ca să fii socotit dumneata, purtătorul său de stindard, cel mai credincios dintre ei şi comandant suprem, vinovat de asemenea ticăloase mijloace şi de o nereuşită atât de stupidă, dat fiind că atacul n-a izbutit.

— Dumneata spui că eu am poruncit acel atac?

— Bineînţeles că nu, iartă-mă. Am spus doar că ai să fii acuzat că nu ţi-ai îndeplinit obligaţiile, dacă nu laşi pe toată lumea să plece.

— E cineva aici care crede că eu l-am poruncit?

Nimeni nu-l acuză pe Ishido făţiş. Nu era nici o dovadă. De fapt nu le ceruse sfatul şi nu făcuse decât aluzii vagi, chiar şi faţă de Kiyama şi Ochiba. Dar toţi ştiau şi erau deopotrivă furioşi că făcuse prostia să dea greş — toţi, în afară de Zataki. Cu toate acestea, Ishido era stăpânul castelului Osaka şi guvernator al trezoreriei lui *taikō,* aşa că n-avea cum să fie atins sau înlocuit.

— Bine, spuse Ishido în încheiere. *Ninja* au fost după pradă. Vom vota în privinţa permiselor de liberă trecere. Eu votez să fie anulate.

— Nu sunt de acord, spuse Zataki.

— Îmi pare rău, şi eu mă opun, spuse Onoshi.

Ito se înroşi sub privirile lor scrutătoare.

— Trebuie să fiu de acord cu seniorul Onoshi, în acelaşi

timp, ei bine... totul e foarte dificil, *neh?*

— Votează, spuse Ishido încruntat.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule general.

Kiyama spuse:

— Îmi pare rău, eu nu sunt.

— Bine, spuse Onoshi. Deci cu asta am terminat, dar eu sunt de acord cu dumneata; domnule general; noi avem alte probleme care nu suferă amânare. Trebuie să ştim ce va face Toranaga acum. Care e părerea dumitale?

Ishido îl privea fix pe Kiyama, cu un chip împietrit. Apoi spuse:

— Răspunsul tău care este?

Kiyama încerca să-şi limpezească mintea de toate urile, temerile, neliniştile şi să ia o hotărâre definitivă: Ishido sau Toranaga. Acesta era momentul. Şi-o aminti clar pe Mariko vorbindu-i despre presupusa urzeală a lui Onoshi, despre presupusa trădare a lui Ishido şi despre presupusa dovadă a lui Toranaga în privinţa acelei trădări, despre barbar şi nava lui, şi despre ce s-ar putea întâmplă moştenitorului şi bisericii, dacă Toranaga ar stăpâni ţara, şi despre ce s-ar putea întâmplă cu legea lor, dacă sfinţii părinţi ar stăpâni-o. Şi, mai presus de asta, era îngrijorarea Părintelui Superior în privinţa ereticului, a navei lui şi a Corăbiei Negre, şi convingerea căpitanului general, spusă sub jurământ, că Anjin-san e progenitura lui Satan şi că Mariko şi Rodrigues au căzut sub vraja lui. Biata Mariko, gândi el trist, să moară astfel, după atâta suferinţă, fără dezlegarea de păcate, fără ultima împărtăşanie, fără un preot, să rămână în veci fără iertarea lui Dumnezeu. Doamne, ai milă de ea. Atâtea lacrimi de vară!

Şi ce s-a întâmplat cu Achiko? A ales-o *ninja* dintre toate, sau a fost doar încă un omor? Cât de curajoasă a fost, biata copilă, să se năpustească, să nu se ferească de lovitură! De ce e încă în viaţă barbarul? De ce nu l-au omorât *ninja?* Pesemne că li s-a poruncit s-o facă, dacă acest atac mişelesc a fost pus la cale de Ishido şi, bineînţeles, că de el trebuie să fi fost. E ruşinos pentru Ishido să dea greş, dezgustător! O, dar ce curaj a avut Mariko şi cât de deşteaptă a fost să ne prindă în plasa ei îndrăzneaţă! Şi barbarul!

Dacă aş fi fost eu în locul lui, n-aş fi izbutit niciodată să-i întârzii pe *ninja* cu atâta curaj, sau s-o apăr pe Mariko de îngrozitoarea ruşine de a fi prinsă, la fel pe Kiritsubo, Sazuko şi pe doamna Etsu, da, chiar şi pe Achiko. Dacă nu erau el şi camera secretă, Mariko şi celelalte doamne ar fi fost prinse. E datoria mea de samurai să-i dau toată cinstea lui Anjin-san, pentru că e, într-adevăr, samurai. *Neh?*

Doamne, iartă-mă că nu m-am dus la Mariko-san să-i fiu secundant, cum îmi era îndatorirea de creştin. Ereticul a ajutat-o şi a ridicat-o pe braţe, aşa cum a făcut Isus Cristos, dar eu, eu am părăsit-o. Care dintre noi e creştinul?

Nu ştiu. Cu toate acestea, *el* trebuie să moară.

— Ce zici de Toranaga, nobile Kiyama? spuse din nou Ishido. Cum rămâne cu duşmanul?

— Cum rămâne cu Kwanto-ul? îl întrebă Kiyama, fără să-şi dezlipească ochii de pe el.

— Când Toranaga va fi înlăturat, propun ca cele Opt Provincii să fie date unuia din regenţi.

— Care?

— Dumneata, răspunse binevoitor Ishido, apoi adăugă: sau poate Zataki, seniorul de Shinano.

Asta, gândi Kiyama, e înţelept, pentru că Zataki e de foarte mare folos atâta vreme cât Toranaga este în viaţă, iar Ishido deja îi spusese, cu o lună în urmă, că Zataki îi ceruse Kwanto-ul, ca plată pentru că trecea împotriva lui Toranaga. Amândoi se-nvoiseră ca Ishido să i-l promită, amândoi ştiind că aceasta era o vorbă goală. Amândoi căzuseră de acord ca Zataki să plătească, cât de curând cu putinţă, cu viaţa şi cu provincia lui pentru o asemenea neobrăzare.

— Bineînţeles, nu cred să fiu tocmai potrivit pentru o asemenea cinste, spuse Kiyama, cântărind cu grijă cine din cameră era de partea lui şi cine împotrivă.

Onoshi încercă să-şi ascundă dezaprobarea.

— Sugestia asta este, cu siguranţă, de preţ şi merită să fie discutată, *neh?* Dar în viitor. Ce are de gând să facă acum seniorul de Kwanto?

Ishido îl privea pe Kiyama.

— Ei bine, ce zici?

Kiyama simţi ostilitatea lui Zataki, deşi nu se putea citi

nimic pe faţa duşmanului său. Doi sunt împotriva mea, gândi el, şi Ochiba, dar ea n-are drept de vot. Ito va vota întotdeauna cu Ishido, deci eu câştig dacă Ishido are de gând să facă ce spune. Va face oare? se întrebă el, cercetând chipul dur din faţa lui, scormonind să afle adevărul. Apoi se hotărî şi spuse deschis la ce concluzie ajunsese.

— Seniorul Toranaga n-o să vină niciodată în Osaka.

— Bine, spuse Ishido. Atunci el e singur, scos în afara legii, iar invitaţia imperială de a-şi face *seppuku* este deja pregătită spre a fi semnată de Preaslăvitul. Acesta e sfârşitul lui Toranaga şi a seminţiei lui. *Pentru totdeauna.*

— Da, dacă Fiul Cerului vine la Osaka.

— Poftim?

— Sunt de acord cu seniorul Ito, continuă Kiyama, preferând să-l aibă aliat şi nu duşman. Seniorul Toranaga e cel mai viclean dintre oameni. Cred că e destul de şiret ca să oprească până şi sosirea Preaslăvitului.

— Cu neputinţă!

— Ce se-ntâmplă dacă vizita e amânată? întrebă Kiyama, bucurându-se brusc de neliniştea lui Ishido, urându-l şi mai mult, acum că dăduse greş.

— Fiul Cerului va fi aici, aşa cum s-a plănuit!

— Şi dacă nu va fi?

— Îţi spun eu că va fi!

— Şi dacă nu?

Doamna Ochiba întrebă:

— Cum va putea seniorul Toranaga să facă asta?

— Nu ştiu, dar, dacă Preaslăvitul ar vrea să-şi amâne vizita cu o lună,... noi n-am putea face nimic. Nu este seniorul Toranaga un vechi maestru în lovituri neaşteptate? Nu cred să fie ceva peste puterile lui — nici chiar să-l răstoarne pe Fiul Cerului.

În încăpere se făcu tăcere mormântală. Gravitatea situaţiei şi urmările ei îi copleşiră pe toţi.

— Te rog, iartă-mă, dar... dar, atunci care e soluţia? vorbi Ochiba pentru toţi.

— Război, spuse Kiyama. Strângem toate oştile în taină. Aşteptăm până este amânată vizita, aşa cum are să fie. Acesta este pentru noi semnalul că Toranaga l-a răsturnat pe

Cel Mai Înalt. În aceeaşi zi pornim marşul asupra Kwantoului, în timpul ploilor.

Dintr-o dată podeaua începu să se clatine.

Primul cutremur fu uşor şi dură doar câteva clipe, dar făcu lemnăria să scârţâie prelung.

Urmă o altă zguduitură, mai puternică. O crăpătură despică zidul de piatră şi se opri. O ploaie de praf căzu de pe grinzi. Căpriorii, grinzile şi ţiglele scoteau zgomote stridente, iar de pe un acoperiş zburau olane, căzând în curtea exterioară.

Ochiba simţi că leşină şi că i se face greaţă. Se întrebă dacă era *karma* ei să fie îngropată astăzi printre dărâmături. Se lipi de podeaua care se clătina şi aşteptă, laolaltă cu toată lumea din castel, cu tot oraşul, cu toate ambarcaţiunile din port, ca să vină adevărata undă de şoc.

Dar nu veni. Cutremurul se termină. Viaţa îşi reluă cursul. Bucuria de a trăi reînvie năvalnică şi râsetele răsunară prin castel. Fiecare parcă ştia că de data asta — în această oră, în această zi — moartea trecuse pe lângă el.

— *Shigata ga nai,* spuse Ishido încă tulburat. *Neh?*

— Da, spuse Ochiba triumfătoare.

— Să votăm, spuse Ishido, savurându-şi bucuria supravieţuirii. Eu votez pentru război!

— Şi eu!

— Şi eu

— Şi eu!

— Şi eu!

Când Blackthorne îşi reveni în simţiri, ştia că Mariko era moartă şi mai ştia cum murise şi de ce murise. Zăcea pe nişte perne-saltele păzit de samuraii în gri, deasupra capului era un tavan cu grinzi, lumina orbitoare a soarelui îl obosea iar liniştea părea de pe altă lume. Un doctor îl examina. Prima din marile lui temeri îl părăsise. Văd!

Doctorul zâmbi şi spuse ceva, dar Blackthorne nu-l auzi. Dădu să se ridice, însă o durere cumplită îi săgetă urechile cu un ţiuit violent: încă mai simţea în gură gustul înţepător al prafului de puşcă şi tot trupul îl durea.

Pentru o clipă îşi pierdu din nou cunoştinţa, apoi simţi mâini blânde, ridicându-i capul şi ducându-i o ceaşcă la gură,

iar ceaiul de plante, dulce-amărui, cu miros de iasomie făcu să dispară gustul prafului de puşcă. Din nou doctorul spuse ceva, dar nici acum nu-l putu auzi şi groaza începu iar să-l macine, dar şi-o înfrânse, şi-i reveni în minte explozia, şi Mariko moartă, iar înainte ca ea să moară, se văzu pe sine dându-i dezlegarea de păcate, pe care n-avea nici o împuternicire s-o facă. Cu un efort de voinţă, îndepărtă aceste amintiri şi se duse cu gândul spre o altă explozie, când fusese aruncat peste bord, după ce bătrânul Alban Caradoc îşi pierduse picioarele. Şi atunci avusese acelaşi ţiuit în urechi, aceeaşi durere şi surzenie, dar auzul îi revenise peste câteva zile.

Nu trebuie să te îngrijorezi, îşi spuse. Nu încă.

Putea să vadă lungimea umbrelor lăsate de soare şi culoarea luminii. E puţin trecut de revărsatul zorilor, gândi el şi-l binecuvântă iar pe Dumnezeu că nu-i fuseseră vătămaţi ochii.

Văzu buzele doctorului mişcându-se, dar nici un sunet nu pătrundea prin ţiuiturile din urechi.

Îşi pipăi cu grijă faţa, gura şi maxilarele. Nici o durere, nici o rană. Apoi gâtul, braţele şi pieptul. Până aici nici o rană. Îşi duse mâinile mai jos, peste pântece, peste sex, dar nu fusese schilodit nici acolo aşa cum se întâmplase cu Alban Caradoc, şi-l binecuvântă pe Dumnezeu că nu fusese vătămat acolo şi lăsat apoi în viaţă ca s-o ştie, aşa cum ştiuse Alban Caradoc.

Se odihni o clipă, capul durându-l înfiorător, apoi îşi pipăi picioarele şi labele. Totul părea în ordine. Îşi duse cu grijă mâinile la urechi şi apăsă, apoi îşi deschise gura pe jumătate, înghiţi şi căscă puţin, încercând să-şi limpezească urechile. Dar asta nu făcu decât să-i sporească durerea.

Ai să mai aştepţi o zi şi jumătate, îşi porunci, şi de zece ori pe atât, dacă o să trebuiască, şi până atunci n-o să-ţi fie frică.

Doctorul îl atinse în timp ce buzele i se mişcau.

— Nu aud, îmi pare rău, spuse calm Blackthorne, cuvintele răsunând doar în mintea lui.

Doctorul dădu din cap şi vorbi iar. Blackthorne pricepu după mişcarea buzelor: „Înțeleg. Te rog, acum dormi.”

Dar Blackthorne ştia că n-avea să doarmă. Trebuia să chibzuiască. Trebuia să se scoale, să părăsească Osaka şi să se ducă la Nagasaki, să facă rost de tunari şi marinari ca să ia Corabia Neagră. Nu mai avea la ce să se mai gândească, ce să-şi mai amintească. Nu mai avea nici un rost să facă pe samuraiul sau pe japonezul. Acum era eliberat, gata cu toate datoriile şi prieteniile, pentru că ea plecase pentru totdeauna.

Îşi înălţă din nou capul şi durerea orbitoare apăru iar. Şi-o înfrânse şi se ridică în şezut. Camera se învârtea şi-şi aminti vag că se visase înapoi în Anjiro, în timpul cutremurului, când pământul se căscase într-un şanţ şerpuitor şi el sărise înăuntru să-i salveze, pe ea şi pe Toranaga, spre a nu fi înghiţiţi. Simţea încă umezeala lipicioasă şi rece şi duhoarea grea a morţii ridicându-se din despicătură, iar Toranaga, în visul lui, era uriaş, monstruos şi râdea în hohote.

Îşi forţă ochii să vadă. Camera încetă să se mai învârtească şi ameţeala-i trecu.

— *Cha, dozo,* spuse el, simţind iar în gură gustul de praf de puşcă.

Fu ajutat să bea, apoi îşi întinse braţele şi ei îl sprijiniră să se ridice în picioare. Fără ei ar fi căzut. Trupu-i era tot numai o durere, dar acum ştia sigur că nimic nu era rupt pe dinăuntru sau pe dinafară, cu excepţia urechilor. Dar prin odihnă şi masaj, în timp, avea să se vindece. Îi mulţumi iar lui Dumnezeu că nu rămăsese orb sau schilod şi că era în viaţă. Samuraii în gri îl ajutară din nou să se aşeze, apoi se lăsă pe spate pentru o clipă.

Nu băgă de seamă că soarele se ridicase de două suliţe pe cer de când se lungise şi până deschisese iar ochii.

Curios, gândi el, măsurând umbrele lăsate de soare, fără să-şi dea seama că dormise. Aş fi putut să jur că ochii îmi joacă feste. Acum e-aproape sfârşitul cartului de dimineaţă. Asta-i aminti de Alban Caradoc şi se pipăi iar peste tot să se convingă dacă nu cumva visase că nu era rănit.

Cineva îl atinse şi el îşi ridică privirile. Yabu se uita la el cercetător şi-i vorbea.

— Îmi pare rău, spuse Blackthorne rar. Încă nu aud,

Yabu-san. Curând în ordine. Urechi dor, înţelegi?

Îl văzu pe Yabu dând din cap şi încruntându-se. Yabu vorbi cu doctorul şi apoi, prin semne, îl făcu pe Blackthorne să înţeleagă că avea să se întoarcă curând, iar el să se odihnească până atunci. Apoi plecă.

— Baie, vă rog, şi masaj, spuse Blackthorne.

Fu ridicat şi dus la baie. Adormi sub degetele care-i alinau durerile, trupul desfătându-i-se sub mişcările blânde şi uleiurile dulci-mirositoare, care-i pătrundeau în piele. Şi, în tot acest timp, mintea-i plănuia.

Pe când dormea, sosiră samurai în gri, care-i ridicară patul-lectică şi-l duseră în locuinţele din interiorul donjonului, dar el nu se trezi, doborât de oboseală şi de băutura tămăduitoare şi dătătoare de somn.

— Acum va fi în siguranţă, doamnă, spuse Ishido.

— Dinspre partea lui Kiyama? întrebă Ochiba.

— Dinspre partea tuturor creştinilor.

Ishido făcu semn străjilor să fie cu ochii în patru şi, urmat de doamna Ochiba, ieşi din cameră în hol şi apoi în grădina însorită.

— Aceasta e pricina pentru care a fost omorâtă doamna Achiko? Pentru că era creştină?

Ishido o poruncise, ca nu cumva ea să fi fost un asasin pus de bunicul ei, Kiyama, să-l omoare pe Blackthorne.

— Habar n-am, spuse el.

— Ei se ajută unul pe altul ca roiul de albine. Cum poate cineva să creadă că religia lor e o prostie?

— Nu ştiu. Dar vor fi lichidaţi destul de curând.

— Cum, domnule general? Cum o să faci asta, când atât de multe depind de bunăvoinţa lor?

— Cu făgăduieli, până ce Toranaga va fi mort, apoi ei se vor arunca unul asupra celuilalt. Dezbinăm şi conducem. Nu asta face Toranaga, nu asta a făcut *taikō?* Kiyama vrea Kwanto-ul, *neh?* Pentru Kwanto el are să se supună. Aşa că i-a fost făgăduit pentru mai târziu. Onoshi? Cine ştie ce vrea nebunul ăla?... Afară doar să scuipe în capul lui Toranaga şi al lui Kiyama înainte de a muri.

— Dar dacă Kiyama află despre promisiunea pe care ai făcut-o lui Onoshi — că toate pământurile lui Kiyama sunt ale

lui —, sau că ai de gând să-ţi ţii făgăduiala faţă de Zataki şi nu faţă de el?

— Minciuni, doamnă, răspândite de duşmani. Ishido îşi îndreptă privirile spre ea. Onoshi vrea capul lui Kiyama. Kiyama vrea Kwanto-ul. La fel şi Zataki.

— Şi dumneata, domnule general? Dumneata ce vrei?

— Mai întâi ca moştenitorul să fie în siguranţă până la cincisprezece ani, apoi să conducă în siguranţă împărăţia. Iar Domnia ta şi el să fiţi teferi şi apăraţi până atunci. Nimic mai mult.

— Nimic?

— Nu, doamnă.

Mincinosule, gândi Ochiba. Rupse o floare înmiresmată, îi savură parfumul şi, încântată, i-o oferi.

— E minunată, *neh?*

— Da, minunată, spuse Ishido luând-o. Mulţumesc.

— Funeraliile lui Yodoko-sama au fost frumoase. Meriţi să fii felicitat, domnule general.

— Îmi pare rău că a murit, spuse Ishido politicos. Sfatul ei a fost întotdeauna de preţ.

Se plimbară o vreme.

— Au plecat deja? Kiritsubo-san, doamna Sazuko şi fiul ei? întrebă Ochiba.

— Nu. O să plece mâine. După funeraliile doamnei Toda. Multe vor pleca mâine, ceea ce e rău.

— Iartă-mă, dar ce mai contează? Acum că toţi am căzut de acord că Toranaga-sama n-o să vină aici?

— Aşa zic şi eu, dar n-are importanţă, atâta vreme cât stăpânim castelul Osaka. Nu, doamnă, trebuie să avem răbdare, aşa cum a dat de înţeles Kiyama. Aşteptăm până-n ziua hotărâtă apoi pornim.

— De ce să aşteptăm? Nu putem porni acum?

— Ne trebuie timp să ne adunăm oştile.

— Câţi vor sta împotriva lui Toranaga?

— Trei sute de mii de oameni. De cel puţin trei ori numărul soldaţilor lui Toranaga.

— Şi garnizoana mea?

— Am să las în cetate optzeci de mii din trupele de elită şi alte cincizeci la trecători.

— Şi Zataki?

— O să-l trădeze pe Toranaga. În cele din urmă o să-l trădeze.

— Nu găseşti ciudat că seniorul Sudara şi sora mea cu toţi copiii sunt în vizită în Takato?

— Nu. Bineînţeles, Zataki se preface că pune la cale unele înţelegeri de taină cu fratele său vitreg. Dar nu e decât un şiretlic, nimic mai mult. O să-l trădeze.

— Trebuie, e un trădător înnăscut, spuse ea cu dezgust. Dar aş fi foarte nenorocită dacă s-ar întâmplă ceva sorei mele şi copiilor.

— N-o să se întâmple nimic, doamnă. Sunt sigur.

— Dacă Zataki era gata s-o omoare chiar şi pe mama lui… *neh?* Eşti sigur că n-o să trădeze?

— Nu. Până la urmă n-o să mă trădeze. Pentru că îl urăşte pe Toranaga mai mult decât pe mine, doamnă, pe dumneata te cinsteşte şi doreşte Kwanto-ul mai presus de toate. Ishido zâmbi îndreptându-şi privirile spre caturile donjonului ce se înălţau deasupra lor. Atâta vreme cât castelul este al nostru şi Kwanto-ul poate fi dat vreunuia dintre ei, nu avem de ce ne teme.

— În dimineaţa asta mi-a fost frică, spuse ea, ducând o floare la nas, bucurând-o parfumul ei, dorind să scape de izul de teamă ce încă îi mai stăruia în gură. Voiam să fug, dar apoi mi-am adus aminte de prezicător.

— Da? O, el! Uitasem de el, spuse Ishido cu o desfătare sălbatică.

Acesta era ghicitorul, trimisul chinez, care prezisese că *taikō* avea să moară în patul său, lăsând în urmă un fiu sănătos, că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul vieţii, că Ishido avea să moară la bătrâneţe, fiind cel mai vestit general din împărăţie, şi că doamna Ochiba avea să-şi sfârşească zilele în castelul Osaka, înconjurată de cei mai mari nobili din împărăţie.

— Da, spuse iarăşi Ishido. Uitasem de el. Toranaga e pe la mijlocul vieţii, *neh?*

— Da.

Din nou Ochiba simţi intensitatea privirii lui şi pântecele-i tresări la gândul de a avea un bărbat adevărat, pe care să-l

simtă aproape, s-o înlănţuie, s-o aibă şi să-i zămislească o nouă viaţă. De data asta dorea o naştere onorabilă, nu ca ultima, când se întreba cu groază cum va arăta copilul şi cu cine va semăna.

Ce proastă eşti, Ochiba! îşi spuse, în timp ce se plimbau pe potecile umbrite şi plăcut mirositoare. Nu te mai gândi la coşmarurile acelea prosteşti, gata, ele au fost cândva. Te gândeai la un *bărbat.*

Brusc, Ochiba îşi dori ca Toranaga să fie lângă ea şi nu Ishido, ca Toranaga să fie stăpânul castelului Osaka, stăpânul trezoreriei lui *taikō,* protectorul moştenitorului şi generalul şef al Armatelor de Apus. Nu Ishido. Atunci n-ar mai fi fost nici o problemă. Împreună ar avea toată împărăţia. Odată căsătorită cu el, în sfârşit, şi-ar fi găsit liniştea.

Întinse mâna şi trase o crenguţă spre ea, inspirând parfumul dulce, persistent al gardeniei.

Lasă visele, Ochiba, îşi spuse. Stai cu picioarele pe pământ, ca *taikō,* sau ca Toranaga.

— Ce-ai de gând să faci cu Anjin-san? întrebă ea.

Ishido râse.

— Să-l ţin la loc sigur, poate să-l las să ia Corabia Neagră sau să-l folosesc împotriva lui Kiyama şi Onoshi, dacă va fi nevoie. Amândoi îl urăsc, *neh? O,* da, el e ca o sabie la beregata lor... Şi o ameninţare pentru biserica lor nesuferită.

— În partida de şah a moştenitorului împotriva lui Toranaga, ce menire i-ai da lui Anjin-san, domnule general? Un pion? Un cal, poate?

— O, în Partida cea Mare, doamnă, doar un pion, răspunse Ishido imediat. Dar în partida moştenitorului împotriva creştinilor, o tură, poate două.

— Nu crezi că partidele se leagă una de alta?

— Da, se leagă, dar Partida cea Mare va fi hotărâtă de *daimyo* contra *daimyo,* samurai contra samurai şi sabie contra sabie. Bineînţeles, în amândouă partidele, dumneata eşti regina.

— Nu, domnule general, te rog, iartă-mă, nu regina, spuse ea bucuroasă că el înţelesese. Apoi, ca să fie sigură, schimbă subiectul: Se zvoneşte că Anjin-san a împărţit perna

cu Mariko-san.

— Da. Da, a ajuns şi la urechile mele. Ai dori să ştii adevărul despre asta?

Ochiba clătină din cap.

— Ar fi de neconceput să se fi întâmplat aşa ceva.

Ishido o privea scrutător.

— Crezi că acum ar fi de vreun folos întinarea cinstei ei? Şi ce ar face Buntaro-san?

— N-am vrut să spun nimic, domnule general... Mă întrebam doar... nu era decât o prostie de femeie. Dar este aşa cum a spus seniorul Kiyama în dimineaţa asta: lacrimi triste de vară, triste, atât de triste, *neh?*

— Eu am ales poemul dumitale, doamnă. Îţi promit că lacrimile vor fi pentru cei de partea lui Toranaga.

— Cât despre Buntaro-san, poate că nici el, nici seniorul Hiro-matsu n-au să lupte pentru seniorul Toranaga în bătălia cea mare.

— E sigur?

— Nu, domnule general, nu sigur, dar posibil.

— Dar, pesemne că puteţi face ceva?

— Nimic, afară doar să cer sprijinul lor pentru moştenitor, şi al tuturor generalilor, o dată ce bătălia este pornită.

— Acum e pornită, e o mişcare ca un cleşte, dinspre nord şi sud, şi măcelul final la Odawara.

— Da, dar, de fapt, nu, până ce armatele nu se vor fi înfruntat pe câmpul de luptă. Apoi întrebă: Iartă-mă, dar eşti sigur că e înţelept ca moştenitorul să conducă oştile?

— Eu voi conduce oştile, dar moştenitorul trebuie să fie de faţă. Aşa Toranaga nu va putea să câştige. Ba mai mult, Toranaga nu va ataca niciodată steagul Moştenitorului.

— N-ar fi mai sigur pentru moştenitor să stea aici, din pricina asasinilor Amida... Nu putem pune în primejdie viaţa lui. Toranaga are braţul lung, *neh?*

— Da, dar nu atât de lung. Steagul moştenitorului face ca noi să avem de partea noastră legea, iar Toranaga nu. Toranaga nu. El îl cunosc pe Toranaga. În cele din urmă, el va respecta legea. Şi numai asta îi va pune capul în ţeapă. El e ca şi mort, doamnă. După ce va fi mort, am să lichidez

biserica creştină din temelii. Atunci Domnia ta şi moştenitorul veţi fi în siguranţă.

Ochiba îşi ridică ochii spre el cu o promisiune nerostită în priviri.

— Am să mă rog pentru izbândă şi să te întorci teafăr.

Pieptul lui Ishido tresări. Aşteptase atât de mult clipa asta.

— Mulţumesc, doamnă, mulţumesc, spuse el, înţelegând-o. N-am să-ţi înşel aşteptările.

Ea se înclină şi se îndepărtă. Ce neobrăzare, gândea ea. De parcă eu mi-aş lua un ţăran de bărbat! Să renunţ, într-adevăr, la Toranaga?

*

* *

Dell'Aqua îngenunche pentru rugăciune în faţa altarului, printre ruinele micii capele. Acoperişul şi o parte dintr-un perete căzuseră aproape în întregime, dar cutremurul nu distrusese altarul şi nu fuseseră atinse nici minunatul vitraliu, nici Fecioara sculptată, care era mândria lui.

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin căpriorii rupţi. Afară lucrătorii scoteau deja molozul din grădină, reparau şi sporovăiau, iar, laolaltă cu flecăreala lor, ajungeau până la dell'Aqua ţipetele pescăruşilor dinspre ţărm şi izul pătrunzător al brizei, un amestec de sare, fum, alge marine şi nămol. Scena îl duse cu gândul acasă, pe domeniul lui, lângă Neapole, unde, o dată cu miresmele mării, venea şi mirosul de lămâi şi portocali, de pâine caldă, abia scoasă din cuptor, de macaroane, de usturoi şi de *abbacchio*[16] fript pe cărbuni, iar, în vila mare, se auzeau vocile mamei, fraţilor, surorilor lui şi ale copiilor, toţi fericiţi, veseli şi plini de viaţă, desfătându-se la soarele auriu.

O, Doamne, se rugă el, ajută-mi să mă duc acasă curând. Sunt de prea multă vreme plecat de acasă şi din Vatican. Doamne, ia-mi povara de pe umeri. Iartă-mă, dar mi-e cumplit de silă de japonezi, de Ishido, de omor, de peşte crud, de Toranaga, de Kiyama, de „creştinii de orez" şi de încercarea de a-ţi ţine biserica în viaţă. Dă-mi, Doamne, tăria Ta. Şi apără-ne de episcopii spanioli. Spaniolii nu înţeleg

[16] Miel de lapte, tăiat (it.).

Japonia şi nici pe japonezi. Ei vor distruge ce am început noi întru gloria Ta. Şi iart-o pe roaba Ta, pe doamna Maria, şi ia-o în paza Ta. Veghează...

Auzi pe cineva intrând în navă. După ce-şi termină rugăciunea se ridică şi se întoarse.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, Eminenţă, spuse părintele Soldi, dar aţi vrut să fiţi încunoştinţat imediat. Este un mesaj cifrat de la părintele Alvito. Din Mishima. Porumbelul abia a sosit.

— Şi?

— Spune doar că o să-l vadă pe Toranaga astăzi. Seara trecută n-a avut cum, pentru că Toranaga a fost plecat din Mishima, dar crede că se întoarce astăzi la prânz. Mesajul e scris în zorii dimineţii de azi.

Dell'Aqua încercă să-şi înăbuşe nemulţumirea, apoi privi norii, cercetă semnele vremii, căutând noi asigurări. Ştirea despre atacul *ninja* şi moartea lui Mariko îi fusese trimisă lui Alvito în zori; acelaşi mesaj prin doi porumbei, pentru mai multă siguranţă.

— Veştile trebuie să fi ajuns până acum, spuse Soldi.

— Da. Da, sper că da.

Dell'Aqua ieşi din capelă urmat de părintele Soldi, străbătu galeria interioară şi se îndreptă spre camera sa. Soldi, mărunţel şi semănând cu o pasăre, trebuia să se grăbească spre a se ţine de Părintele Superior, care înainta cu paşi mari.

— Mai este încă ceva de extremă importanţă, Eminenţă, spuse Soldi. Iscoadele noastre au dat de ştire că, imediat după revărsatul zorilor, regenţii au votat pentru război.

Dell'Aqua se opri.

— Război?

— Se pare că acum sunt convinşi că Toranaga n-o să vină niciodată la Osaka — şi nici împăratul. Aşa că au hotărât cu toţii să pornească împotriva Kwanto-ului.

— Nu e o greşeală?

— Nu, Eminenţă. Este război. Kiyama a trimis vorbă prin fratele Michael, ceea ce întăreşte cealaltă sursă a noastră. Michael s-a întors acum de la castel. Votul a fost unanim.

— Cât de curând?

— În clipa în care vor şti sigur că împăratul nu va veni aici.

— Războiul n-o să înceteze niciodată. Dumnezeu să aibă milă de noi! Şi binecuvântată fie Mariko, cel puţin Kiyama şi Onoshi au fost preveniţi de perfidia lui Toranaga.

— Ce e cu Onoshi, Eminenţă? De ce îl vicleneşte pe de Kiyama?

— Nu am nici o dovadă pentru asta, Soldi. E prea din cale afară. Nu pot să cred că Onoshi ar face-o.

— Dar dacă o va face, Eminenţă?

— Deocamdată nu e cu putinţă, chiar dacă a plănuit. Acum au nevoie unul de celălalt.

— Până la moartea seniorului Toranaga...

— Nu trebuie să-mi aminteşti de duşmănia celor doi, Dumnezeu să-i ierte pe amândoi.

Dell'Aqua porni iar.

Soldi îl prinse din urmă.

— Să transmit această ştire părintelui Alvito?

— Nu, încă nu. Mai întâi trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Toranaga o să afle despre asta destul de curând, prin iscoadele lui Dumnezeu să ia acest pământ în paza Lui şi să aibă milă de noi toţi.

Soldi deschise uşa şi-l lăsă pe Părintele Superior să treacă.

— Singura problemă importantă care a mai rămas este că, în mod oficial, Consiliul a refuzat să ne lase să luăm rămăşiţele pământeşti ale doamnei Maria. Mâine urmează să i se facă funeraliile de stat şi noi nu suntem invitaţi.

— Era de aşteptat, dar e minunat că ei vor să-i facă o asemenea cinste. Trimite unul din oamenii noştri să aducă din cenuşa ei, asta i se va permite. Cenuşa va fi înmormântată în pământul sfinţit de la Nagasaki. Cu un gest mecanic, îndreptă un tablou şi se aşeză la masa de lucru. Voi spune pentru ea un recviem aici, iar recviemul complet cu toată pompa şi ceremonia de care suntem în stare, va fi acolo, când rămăşiţele vor fi înhumate în mod oficial. Va fi îngropată în pământul catedralei ca cea mai slăvită fiică a bisericii. Fă rost de o placă, foloseşte cei mai buni meşteri, cel mai bun caligraf, totul trebuie să fie desăvârşit.

— Da, Eminenţă.

— Curajul ei binecuvântat şi jertfa de sine vor fi o îmbărbătare uriaşă pentru turma noastră. Foarte importantă, Soldi.

— Şi nepoata lui Kiyama, Eminenţă? Autorităţile ne vor lăsa să-i luăm cadavrul. El a stăruit.

— Bine. Atunci rămăşiţele ei pământeşti trebuie trimise imediat la Nagasaki. Am să-l întreb pe Kiyama câtă însemnătate vrea să dăm funeraliilor nepoatei sale.

— Dumneavoastră veţi oficia serviciul divin, Eminenţă?

— Da, dacă voi putea pleca de aici.

— Seniorul Kiyama are să fie foarte încântat de această cinste.

— Da, dar trebuie să avem grijă ca slujba ei să nu pună în umbră pe cea a doamnei Maria. Din punct de vedere politic, slujba pentru Maria este foarte, foarte însemnată.

— Bineînţeles, Eminenţă. Înţeleg foarte bine.

Dell'Aqua îşi privi scrutător secretarul.

— De ce n-ai încredere în Onoshi?

— Îmi pare rău, Eminenţă, pesemne pentru că e lepros şi mă înlemneşte de groază. Îmi cer iertare.

— Lui să-i ceri iertare, Soldi. Nu trebuie învinuit pentru boala lui, spuse dell'Aqua. N-avem nici o dovadă pentru urzelile lui.

— Celelalte lucruri spuse de doamna Toda au fost adevărate. De ce n-ar fi şi acest a?

— N-avem nici o dovadă. Totul nu e decât o bănuială.

Dell'Aqua clătină o carafă, privind refracţia luminii.

— În timpul rugăciunii am simţit miros de flori de portocali şi de pâine caldă. O, cât aş fi vrut să plec acasă!

Soldi oftă.

— Eu visez *abbacchio* Eminenţă, şi *pizzaiola* cu carne şi o stacană de Lacrima Cristi şi... Doamne, iartă-mă pe mine păcătosul, flămândul flămânzilor. Curând o să putem pleca acasă, Eminenţă. Anul viitor. Până la anul totul are să fie în ordine.

— Nimic n-o să se aranjeze până la anu'. Războiul ăsta o să ne lovească. O să lovească groaznic biserica şi credinţa.

— Nu, Eminenţă, Kyushu va fi creştin, oricine va câştiga,

spuse Soldi încrezător, dorind să-şi înveselească superiorul. S-ar putea să vină vremuri bune de la Dumnezeu pentru insula asta. Sunt destule de făcut în Kyushu, Eminenţă, nu? Trei milioane de suflete de convertit, slujbe de făcut la o jumătate de milion de credincioşi. Apoi mai este Nagasaki, şi negoţul. Ei trebuie să facă negoţ. Ishido şi Toranaga se vor sfâşia între ei până se vor face ţăndări. Ce contează asta? Amândoi sunt anticrişti, păgâni şi ucigaşi.

— Da, dar, din nenorocire, ce se întâmplă în Osaka şi Yedo are importanţă pentru Kyushu. Ce e de făcut, ce e de făcut? dell'Aqua îşi alungă tristeţea. Ce e cu englezul? Unde e acum?

— Încă sub pază, în donjon.

— Lasă-mă o clipă, bătrâne prieten, trebuie să mă gândesc. Trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Biserica este în mare primejdie.

Dell'Aqua privi pe fereastră, în curtea exterioară. Atunci îl văzu pe călugărul Perez apropiindu-se.

Soldi se duse la uşă, să-l oprească pe călugăr.

— Nu, spuse Părintele Superior. De data asta am să-l primesc.

— O, Eminenţă, bună ziua, spuse călugărul Perez, scărpinându-se inconştient. Aţi dorit să mă vedeţi?

— Da. Soldi, te rog, adu scrisoarea.

— Am auzit că v-a fost distrusă biserica, spuse călugărul.

— Doar stricată. Te rog, ia loc. dell'Aqua se aşează în scaunul său cu spătar înalt din spatele mesei de lucru şi călugărul în faţa lui. Mulţumesc lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Peste câteva zile va fi iar ca nouă. Misiunea voastră cum este?

— Neatinsă, spuse călugărul cu vădită satisfacţie. După cutremur au fost incendii peste tot în jurul nostru şi mulţi au murit, dar noi n-am fost atinşi. Ochiul lui Dumnezeu veghează asupra noastră. Apoi adăugă criptic: Am auzit că păgânii s-au omorât între ei în castel noaptea trecută.

— Da. Unul din cei mai de seamă convertiţi ai noştri, doamna Maria, a fost omorâtă în încăierare.

— O, da, am aflat şi eu. „Ucide-l, Yoshinaka", a spus doamna Maria şi sângele a început să curgă. Am auzit că a

încercat ea însăşi să omoare câţiva, înainte de a se sinucide.

Dell'Aqua roşi.

— După atât timp, nu înţelegi nimic în privinţa japonezilor şi tu chiar vorbeşti cât de cât limba lor.

— Înţeleg erezia, prostia, omorul şi amestecul în politică, iar limba păgânilor o vorbesc foarte bine. Ştiu o grămadă despre păgânii ăştia.

— Dar nu şi bunele purtări.

— Cuvântul Domnului nu cere nici una. Cuvântul divin contează. O, da! Şi ştiu ce e şi adulterul. Dumneata ce crezi despre adulter şi târfe, Eminenţă?

Uşa se deschise. Soldi îi înmână lui dell'Aqua scrisoarea papală şi-i părăsi.

Părintele Superior îi dădu călugărului hârtia, savurându-şi victoria.

— Aceasta este de la Sanctitatea sa. A sosit ieri, printr-un mesager special din Macao.

Călugărul luă ordonanţa papală şi o citi. Aceasta poruncea, cu încuviinţarea regelui Spaniei, ca, pe viitor, toţi preoţii tuturor celorlalte ordine să călătorească spre Japonia *doar* pe drumul Lisabona — Goa — Macao; li se interzicea tuturor, sub pedeapsa excomunicării imediate, să meargă din Manila direct în Japonia şi, în sfârşit, toţi preoţii, în afară de cei iezuiţi, urmau să plece *imediat* din Japonia la Manila, de unde se puteau întoarce în Japonia, dacă superiorii lor doreau, dar numai pe drumul Lisabona — Goa — Macao.

Călugărul Perez cercetă cu de-amănuntul sigiliul, semnătura şi data, reciti ordonanţa cu atenţie, apoi râse batjocoritor şi trânti scrisoarea pe masă.

— Nu-i dau crezare.

— Este o ordonanţă de la Sanctitatea sa, care...

— E o altă erezie împotriva Fraţilor Domnului, împotriva noastră sau a oricăror călugări cerşetori, care duc cuvântul divin la păgâni. Prin acest tertip ni se interzice pe veci să venim în Japonia, pentru că portughezii, îndemnaţi de anumiţi inşi, totdeauna au să vorbească în doi peri şi niciodată n-au să ne dea intrare sau drept de trecere. *Dacă* hârtia e adevărată, asta nu dovedeşte decât ceea ce spunem noi de ani de zile; iezuiţii pot să-l răstoarne chiar şi pe Papa

de la Roma!

Dell'Aqua îşi stăpâni mânia.

— Vi se porunceşte să plecaţi. Altfel veţi fi excomunicaţi.

— Ameninţările iezuite sunt vorbe goale, Eminenţă. Voi nu vorbiţi cu limba lui Dumnezeu, niciodată n-aţi făcu-o şi n-o s-o faceţi. Nu sunteţi soldaţii lui Cristos. Slujiţi un papă, Eminenţă, un om. Sunteţi politicieni, oameni ai celor lumeşti, oameni ai huzurului, cu mătăsurile voastre păgâne, cu pământuri, putere, bogăţii şi influenţă. Domnul Isus Cristos a venit pe pământ ca un om simplu, care s-a scărpinat, a mers în picioarele goale şi a puţit. Eu n-o să plec niciodată, şi nici fraţii mei!

Dell'Aqua nu fusese niciodată în viaţa lui atât de furios.

— Ai să părăseşti Japonia!

— Jur că n-am s-o fac! Iar asta e ultima oară când vin aici. Dacă, pe viitor, vrei să mă vezi, vino la sfânta noastră misiune, vino şi slujeşte celor săraci, bolnavi şi nedoriţi, aşa cum a făcut Cristos. Spală-le picioarele, cum a făcut Cristos, şi mântuieşte-ţi sufletul înainte de a fi prea târziu.

— Ţi se porunceşte, sub pedeapsa excomunicării, să părăseşti Japonia imediat!

— Haide, Eminenţă, eu nu sunt excomunicat şi n-am să fiu niciodată. Bineînţeles că accept documentul, numai să mai fie bun. Poartă data de 16 septembrie 1598, deci e de aproape acum doi ani. Trebuie controlat, e mult prea important c să fie acceptat pe loc, iar asta o să ia pe puţin patru ani.

— Bineînţeles că este bun!

— Te înşeli. Dumnezeu mi-e judecător, eu cred că nu este. Peste câteva săptămâni, cel mult câteva luni, o să avem, în sfârşit, şi noi un arhiepiscop al Japoniei. Un episcop spaniol! Scrisorile pe care le am din Manila spun că se aşteaptă împuternicirea regală cât de curând.

— Imposibil! Acesta este teritoriu portughez şi este provincia *noastră.*

— A fost portughez. A fost iezuit. Dar acum toate s-au schimbat. Cu ajutorul fraţilor noştri şi cu călăuzirea divină, regele Spaniei l-a răsturnat pe Generalul vostru din Roma.

— Asta e o aiureală. Minciuni şi zvonuri. Pentru

nemurirea sufletului tău, supune-te poruncilor Papei!

— Am să mă supun. Am să-i scriu astăzi, promit. Până atunci, aşteptaţi-vă la un episcop spaniol, un vicerege spaniol şi un nou căpitan al Corăbiei Negre, tot un spaniol! Şi asta face parte din împuternicirea regală. Şi noi avem prieteni în locuri sus-puse care, în sfârşit, i-au biruit pe iezuiţi, o dată pentru totdeauna! Du-te cu Dumnezeu, Eminenţă.

Călugărul Perez se ridică, deschise uşa şi plecă.

În cealaltă cameră Soldi îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse grăbit. Speriat de paloarea lui dell'Aqua, se repezi spre carafă şi turnă puţin rachiu.

— Eminenţă?

Dell'Aqua clătină din cap şi rămase cu privirile aţintite în gol. În ultimul an fuseseră veşti îngrijorătoare de la trimişii lor la curtea lui Filip al Spaniei, din Madrid, despre influenţa crescândă a duşmanilor ordinului.

— Nu este adevărat, Eminenţă. Spaniolii nu pot veni aici. Nu poate fi adevărat.

— Poate fi, lesne. Prea lesne chiar. Dell'Aqua atinse ordonanţa papală. Acest papă poate fi mort, Generalul nostru poate fi mort… chiar şi regele Spaniei. Între timp… Se ridică şi rămase în picioare. Între timp, o să ne pregătim pentru ce e mai rău, o să ne rugăm pentru ajutor şi o să facem tot ce putem. Trimite-l pe fratele Michael să-l aducă aici imediat pe Kiyama.

— Da, Eminenţă. Dar Kiyama n-a fost niciodată până acum aici. Este puţin probabil că are să vină acum.

— Spune-i lui Michael să folosească orice cuvinte crede de cuviinţă, dar să-l aducă pe Kiyama aici înainte de apusul soarelui. Apoi trimite imediat lui Martin veştile despre război, ca să-i fie grabnic spuse lui Toranaga. Scrii tu amănuntele, dar vreau să pun şi eu înăuntru un mesaj personal. Apoi trimite pe cineva să-l aducă aici pe Ferriera.

— Da, Eminenţă. Dar în privinţa lui Kiyama, cu siguranţă, Michael n-o să poată…

— Spune-i lui Michael să-i poruncească să vină aici în numele lui Dumnezeu, dacă e nevoie! Suntem soldaţii lui Cristos, purcedem la război, la războiul lui Dumnezeu! Grăbeşte-te!

Capitolul 59

— Anjin-san?

Blackthorne îşi auzi numele ca prin vis. Venea de foarte departe, răsunând ca un ecou, la nesfârşit.

— *Hai?* răspunse el.

Îşi auzi numele repetat şi o mână îl atinse, ochii i se deschiseră şi se concentrară în lumina difuză a zorilor, apoi se ridică în capul oaselor. Doctorul îngenunche din nou lângă patul lui. În apropiere stăteau Kiritsubo şi doamna Ochiba cu ochii aţintiţi asupra lui. De jur-împrejurul camerei spaţioase erau samurai în gri. Felinarele cu ulei pâlpâiau răspândind o lumină plăcută.

Doctorul îi vorbi iar. Tot mai avea un ţiuit în urechi, vocea era abia perceptibilă, dar acum nu era nici o greşeală. Va auzi din nou. Fără să vrea îşi duse mâinile la urechi şi le apăsă ca să le limpezească. Imediat o durere violentă îi explodă în creier, steluţe şi lumini colorate îi jucară în faţa ochilor şi pulsul i-o luă razna.

— Îmi pare rău, murmură el, aşteptând şi dorind din toată inima ca durerea sfâşietoare să se potolească. Îmi pare rău, urechile dor, *neh?* Dar acum aud, înţelegi, doctor-san? Aud acum, un pic. Iertaţi-mă, ce-aţi spus?

Privi buzele doctorului ca să-i vină mai uşor.

— Doamna Ochiba şi Kiritsubo-sama vor să ştie cum vă simţiţi.

— A! Blackthorne le privi. Acum observă că erau îmbrăcate în haine de ceremonie, Kiritsubo, toată în alb, în afară de o eşarfă verde pe cap. Chimonoul Ochibei era verde închis, fără desene sau podoabe, cu o eşarfă lungă, albă, de voal. Mai bine, mulţumesc, spuse el, neliniştit din pricina albului. Da, mai bine. Apoi văzu lumina de afară şi-şi dădu seama că era aproape în zori şi nu în amurg. Doctor-san, te rog, am dormit o zi şi o noapte?

— Da, Anjin-san. O zi şi o noapte. Te rog, întinde-te pe spate.

Doctorul prinse încheietura mâinii lui Blackthorne cu degetele-i lungi şi-i luă pulsul, ascultând cu buricul degetelor cele nouă bătăi, trei la suprafaţă, trei la mijloc şi trei adânc,

în profunzime, aşa cum îi învăţase medicina chineză din vremuri pierdute în negura timpului.

Toţi din cameră aşteptau verdictul, apoi doctorul dădu din cap mulţumit.

— Totul pare-n ordine, Anjin-san. Vătămarea nu este gravă, înţelegi? Te doare rău capul, *neh?*

Se întoarse şi explică mai amănunţit doamnei Ochiba şi lui Kiritsubo.

— Anjin-san, spuse Ochiba. Astăzi sunt funeraliile lui Mariko-sama. Înţelegi „funeralii”?

— Da, doamnă.

— Bun, funeraliile sunt chiar după revărsatul zorilor. Este privilegiul dumitale să mergi, dacă doreşti. Înţelegi?

— Da. Cred că da. Da, vă rog, merg şi eu.

— Foarte bine.

Ochiba vorbi cu doctorul, spunându-i să aibă foarte mare grijă de bolnavul lui. Apoi, cu o plecăciune politicoasă spre Kiritsubo şi cu un zâmbet spre Blackthorne, plecă.

Kiri aşteptă până ce ea ieşi din cameră.

— Te simţi mai bine, Anjin-san?

— Capul rău, doamnă.

— Te rog să mă ierţi, voiam să-ţi mulţumesc. Înţelegi?

— Datoria. Doar datoria. N-am izbutit. Mariko-sama moartă, *neh?*

Kiri se înclină în semn de respect.

— N-ai dat greş. O, nu, n-ai dat greş. Mulţumesc, Anjin-san. Pentru ea, pentru mine şi pentru celelalte. Mai târziu stăm de vorbă mai mult. Mulţumesc.

Apoi plecă şi ea.

Blackthorne se sprijini şi se ridică în picioare. Durerea era atât de cumplită, încât îi venea să urle. Îşi muşcă buzele. Pieptul îl durea îngrozitor, stomacul i se zvârcolea. Pentru o clipă, greaţa-i trecu, dar îi lăsă un gust scârbos în gură. Se ridică, se îndreptă spre fereastră şi se ţinu de pervaz, luptând să nu vomite. Aşteptă, apoi se plimbă încoace şi-ncolo, dar nu-i trecu nici durerea din cap, nici greaţa.

— E-n ordine, mulţumesc, spuse el şi se aşeză iar.

— Uite, bea asta. Face bine. Potoleşte *hara*[17].

[17] Stomac (jpn.).

Doctorul avea un zâmbet blând.

Blackthorne bău infuzia, care mirosea a găinaţ, şi a alge mucegăite, amestecate cu frunze fermentate într-o zi toridă de vară, şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Gustul era şi mai rău.

— Beţi. Curând o să fie mai bine. Iertaţi-mă.

Blackthorne bău şi-i veni iar să vomite, dar se forţă să-nghită.

— Curând o să fie mai bine, îmi pare rău.

Au venit apoi slujnicele, l-au pieptănat şi i-au aranjat părul. Un bărbier l-a bărbierit. Au fost aduse prosoape fierbinţi pentru mâini şi faţă şi el se simţea mult mai bine, dar durerea din cap nu-i trecuse. Alte slugi l-au ajutat să-şi îmbrace chimonoul de ceremonii şi tunica cu umeri ca nişte aripi. Avea o nouă sabie scurtă pentru înjunghiat.

— E un dar, stăpâne. Un dar de la Kiritsubo-sama, spuse o slujnică.

Blackthorne o luă şi o puse la cingătoare, laolaltă cu sabia pentru ucidere, cea pe care i-o dăduse Toranaga, al cărei mâner era plesnit, aproape rupt, acolo unde izbise ivărul. Şi-o aminti pe Mariko, stând cu spatele lipit de uşa, apoi nimic până în clipa în care el se afla în genunchi lângă ea, privind-o murind. Şi iarăşi nimic până în momentul de faţă.

— Iartă-mă, acesta e donjonul, *neh?* spuse el, adresându-i-se căpitanului uniformelor gri.

— Da, Anjin-san.

Căpitanul, scund şi gras, ca o maimuţă, şi la fel de periculos, se înclină cu respect.

— Te rog, de ce sunt aici?

Căpitanul zâmbi, ţinându-şi politicos respiraţia.

— Domnul general a poruncit-o.

— Dar de ce aici?

Samuraiul spuse:

— A fost porunca domnului general. Vă rog să mă iertaţi, înţelegeţi?

— Da, mulţumesc, spuse Blackthorne îngrijorat.

Când, în sfârşit, fu gata, se simţea îngrozitor. Puţin ceai îl ajută pentru moment, apoi îl apucă greaţa şi vomită într-un

bol pe care i-l ţinu un servitor, iar la fiecare spasm capul şi pieptul parcă-i erau sfredelite cu ace înroşite în foc.

— Îmi pare rău, spuse doctorul calm. Vă rog, beţi.

Bău mai mult din infuzie, dar fără folos.

Cerul se luminase de ziuă. Servitorii îi făcură semn şi-l ajutară să iasă din camera spaţioasă, străjile lui mergând în faţă, ceilalţi urmându-l. Coborâră scările şi ieşiră în curtea exterioară. Un palanchin cu mai multe gărzi aştepta. Urcă în el plin de recunoştinţă. La un ordin al căpitanului uniformelor gri, hamalii ridicară palanchinul şi, cu gărzile roind în jurul lui, se alăturară procesiunii de lectici; doamne şi samurai mergeau pe jos, pe drumul ce şerpuia prin labirintul de alei către ieşirea din castel. Toţi erau îmbrăcaţi cu ce aveau mai bun. Unele femei purtau chimonouri de culoare închisă, cu eşarfe albe pe cap, altele erau complet în alb; doar cu o eşarfă colorată.

Blackthorne era conştient că era privit. Se prefăcu a nu băga de seamă şi încercă să-şi ţină spatele ţeapăn, iar pe faţă să nu i se citească nici o emoţie, şi se rugă să nu-l apuce iar greaţa şi să se facă de ruşine. Durerile-i erau şi mai mari.

Cortegiul şerpuia printre fortificaţiile castelului, pe lângă mii de samurai aliniaţi în şiruri tăcute. Nimeni nu era somat, nu era cerut nici un document. Procesiunea trecu printr-un lanţ nesfârşit de puncte de control, pe sub grilaje cu ţepi, peste cinci şanţuri cu apă, fără să se oprească. Odată trecuţi de poarta principală, dincolo de fortificaţii, el observă că samuraii în gri deveniseră mai precauţi, cântărind din priviri pe fiecare om din preajmă, ţinându-se aproape de el, păzindu-l cu foarte mare grijă. Asta-i mai potoli neliniştea. Nu uitase că mulţi nu-l aveau la inimă. Procesiunea străbătu un luminiş, traversă un pod, apoi se opri în piaţa de lângă malul râului.

Aceasta avea trei sute de paşi pe cinci sute. În mijloc era o groapă pătrată, cu latura de cincisprezece paşi şi adâncă de cinci, plină cu lemne. Deasupra gropii era un acoperiş înalt, de rogojini, învelite cu mătase albă, şi, de jur-împrejur, pereţi din cearşafuri albe de in, atârnate de beţe de bambus, pereţii fiind orientaţi exact spre răsărit, nord, apus şi sud, iar în mijlocul fiecăruia era o poartă mică de lemn.

— Porţile sunt pentru suflet, Anjin-san, să treacă prin ele, în zborul lor către cer, îi spusese Mariko la Hakoné.

— Hai să înotăm, sau să vorbim despre alte lucruri. Lucruri frumoase...

— Da, bineînţeles, dar mai întâi, te rog, lasă-mă să termin, pentru că este un lucru de foarte mare însemnătate. Funeraliile sunt foarte, foarte importante pentru noi, aşa că ar trebui să ştii ceva despre ele, Anjin-san, *neh?* Te rog.

— Bine, dar de ce aveţi patru porţi? De ce nu doar una?

— Sufletul trebuie să poată alege. Asta este înţelept. O, noi suntem foarte înţelepţi, *neh*? Ţi-am spus astăzi că te iubesc? îi zisese ea. Noi suntem un popor foarte înţelept, când lăsăm ca sufleul să aleagă. Mai toate sufletele aleg poarta de sud, Anjin-san. Aceasta este cea mai importantă, acolo sunt mese cu smochine uscate, rodii proaspete şi alte fructe, ridichi şi alte legume şi mănunchiuri de orez, dacă e anotimpul lui, şi întotdeauna un bol cu orez proaspăt pregătit, Anjin-san, şi asta e foarte important. Ştii, poate că sufletul vrea să mănânce înainte de a pleca.

— Pentru mine să pună un fazan fript sau...

— Îmi pare rău, dar carne nu se pune deloc, nici măcar peşte. Noi privim cu multă seriozitate ceremoniile astea, Anjin-san. Pe masă mai e şi un mic vas cu tăciuni, care ard frumos, şi peste ei se pun uleiuri şi mirodenii, ca totul să miroasă plăcut...

Blackthorne simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Eu vreau cu funeraliile mele să fie în zori, îi spusese ea, rămânând tot timpul atât de senină. Zorii îmi plac cel mai mult. Şi, dacă s-ar putea, să fie toamna...

Sărmana mea dragă, gândi el. Tu ai ştiut tot timpul că s-ar putea să nu mai trăieşti până la toamnă...

Lectica lui se opri în rândul din faţă, la loc de cinste, nu departe de centru, iar el era destul de aproape ca să vadă picăturile de apă de pe fructe. Totul era aşa cum spusese ea. De jur-împrejur se aflau sute de palanchine, piaţa fiind ticsită de o mie de samurai cu doamnele lor, în picioare, toţi tăcuţi şi nemişcaţi. Îl recunoscu pe Ishido şi, lângă el, pe Ochiba. Nici unul nu se uita la el. Stăteau în somptuoasele lor lectici şi priveau fix la pereţii albi de in, care foşneau în adierea

uşoară a brizei. Kiyama era de cealaltă parte a Ochibei, Zataki în apropiere, cu Ito. Era şi lectica închisă a lui Onoshi. Toţi aveau gărzi. Samuraii lui Kiyama purtau crucifixuri. Şi ai lui Onoshi.

Blackthorne se uită în jur, căutându-l pe Yabu, dar nu-l află nicăieri, nu se zărea nici un samurai în maro, nici o faţă prietenoasă. Kiyama îl privi împietrit şi, când văzu căutătura din ochii lui, fu fericit că are gărzile în preajmă. Oricum, el se înclină uşor. Dar privirea lui Kiyama nu se clinti, nici nu-i răspunse la salut. După o clipă, Kiyama îşi desprinse ochii de la el şi Blackthorne respiră mai uşurat.

Sunetele discordante şi sfredelitoare ale clopotelor şi tobelor de metal sfâşiară liniştea. Toate privirile se îndreptară spre palanchinul principal, cu acoperiş, purtat de opt preoţi *shinto,* în care stătea un preot înalt, care semăna cu un Buddha sculptat. Alţi preoţi băteau tobe de metal, în faţa şi în spatele acestei lectici, apoi veneau două sute de preoţi budişti în robe portocalii şi mai mulţi preoţi *shinto,* îmbrăcaţi în alb, după care urma catafalcul.

Catafalcul era bogat şi cu acoperiş alb. Ea fusese îmbrăcată în alb şi era rezemată cu capul plecat puţin înainte, cu faţa fardată şi părul meticulos aranjat. Catafalcul era purtat de zece samurai în maro. Înaintea catafalcului, doi preoţi aruncau petale mici de trandafiri, din hârtie, pe care vântul le lua şi le împrăştia, aceasta semnificând că viaţa este tot atât de efemeră ca o floare, în urma lor, doi preoţi târau de-a-ndoaselea două suliţe, aceasta însemnând că ea era samurai şi că fusese tare ca fierul la datorie. După ei veneau patru preoţi cu torţe neaprinse. Saruji, fiul ei, urma imediat, cu faţa la fel de albă precum chimonoul, apoi Kiritsubo şi doamna Sazuko, amândouă în alb, cu părul slobod, dar acoperit cu un voal verde. Părul fetei ajungea mai jos de talie, al lui Kiritsubo era mai lung. Urma apoi un spaţiu gol, iar la sfârşit, rămăşiţele garnizoanei lui Toranaga. Câţiva din samuraii în maro erau răniţi şi mulţi şchiopătau.

Blackthorne n-o vedea decât pe ea. Mariko părea că se roagă, chipu-i era complet neschimbat. El rămase nemişcat, ştiind ce onoare era pentru ea această ceremonie publică, în frunte cu Ishido şi Ochiba, dar toate acestea nu-i alinau lui

durerea.

Mai mult de o oră marele preot psalmodie monoton şi tobele bătură. Apoi, într-o tăcere bruscă, Saruji păşi în faţă, luă o torţă neaprinsă şi merse la fiecare din cele patru porţi — răsărit, nord, apus şi sud — să se asigure că nu erau închise.

Blackthorne văzu că băiatul tremura şi ochii-i erau plecaţi în timp ce se întorcea spre catafalc. Apoi ridică şnurul alb, legat de catafalc, şi-i conduse pe purtătorii lui spre poarta de sud. Lectica fu aşezată cu grijă pe lemne. Urmă o altă incantaţie solemnă, apoi Saruji, atinse de tăciunii din vas torţa înmuiată în ulei, care se aprinse imediat. Şovăi, apoi se întoarse prin poarta de sud, singur, şi aruncă torţa în rugul funerar. Lemnul impregnat cu ulei se aprinse şi se transformă foarte repede într-o vâlvătaie. Curând flăcările erau înalte de zece picioare. Saruji trebui să se tragă înapoi din cauza căldurii, apoi luă bucăţile de lemn mirositor şi uleiurile şi le aruncă în foc. Acoperişul uscat iască şi pereţii de in se aprinseră. Toată groapa era acum o dezlănţuire uriaşă de flăcări.

Pilonii acoperişului cedară. Un suspin străbătu mulţimea. Preoţii înaintară şi mai puseră lemne pe rugul funerar, iar flăcările se înălţară şi mai sus, fumul venind valuri-valuri. Nu mai rămăseseră decât cele patru porţi mici. Blackthorne văzu cum începuseră să se pârlească de căldură, apoi fură cuprinse şi ele de flăcări.

După aceasta, Ishido coborî din palanchin, înaintă şi făcu dania rituală de lemn preţios. Se înclină ceremonios şi se aşeză din nou în lectică. La porunca lui, hamalii îl ridicară şi o porniră înapoi spre castel. Ochiba îl urmă. Începură şi ceilalţi să plece.

Saruji se înclină spre flăcări pentru ultima oară. Se întoarse şi se îndreptă spre Blackthorne. Se opri în faţa lui şi se înclină.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse el.

Apoi plecă împreună cu Kiri şi cu doamna Sazuko.

— Totul s-a terminat, Anjin-san, spuse căpitanul uniformelor gri cu un zâmbet. *Kami* este în siguranţă acum. Mergem la castel.

— Aşteptaţi. Vă rog.

— Îmi pare rău, ordin, *neh*? spuse căpitanul neliniştit pe când ceilalţi îl păzeau cu atenţie.

— Vă rog, aşteptaţi.

Fără să se sinchisească de neliniştea lor, Blackthorne coborî din lectică, durerea aproape orbindu-l. Samuraii se răspândiră în evantai, acoperindu-l. Se îndreptă spre masă, luă câteva din beţigaşele de lemn de camfor şi le aruncă în foc. Nu vedea nimic prin perdeaua de flăcări.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti,* murmură el binecuvântarea şi făcu discret semnul crucii, apoi se întoarse şi plecă de lângă foc.

*

* *

Când se trezi era mult mai bine, dar se simţea istovit şi o durere surdă tot mai mocnea sub tâmple şi sub frunte.

— Cum te simţi, Anjin-san? spuse doctorul cu zâmbetul său larg, vocea ajungând până la el încă slabă. Ai dormit multă vreme.

Blackthorne se ridică într-un cot şi privi somnoros umbrele lăsate de soare. Ceasul trebuie să fie aproape cinci după-amiază, gândi el. Am dormit mai mult de şase ore.

— Dormit toată ziua, *neh?*

Doctorul zâmbi.

— Toată ziua de ieri, toată noaptea şi mai toată ziua de azi. Înţelegi?

— Înţeleg. Da.

Blackthorne se lungi la loc, lac de transpiraţie. Bun, îşi zise. E cel mai înţelept lucru pe care-l puteam face, nu e de mirare că mă simt mai bine.

Patul din cuverturi matlasate, moi era străjuit pe trei părţi de paravane mobile, splendide, cu peisaje şi scene marine, pictate pe lemn, şi cu incrustaţii de fildeş. Soarele pătrundea prin ferestrele din faţa lui, insectele roiau, camera era mare, plăcută şi liniştită. De afară se auzeau zgomotele obişnuite ale castelului: voci amestecate cu tropăituri de cai nepotcoviţi şi zornăituri de căpestre. Briza uşoară avea un vag iz de fum. Nu ştiu dacă aş vrea să fiu ars, îşi zise. Dar, gândeşte-te, e mai bine aşa, decât să fii pus într-o cutie şi

îngropat şi viermii... Opreşte-te, îşi porunci, simţind că deprimarea pune iar stăpânire pe el. N-ai de ce să te îngrijorezi, *karma* e *karma.* Când ai murit, ai murit, şi atunci nu mai ştii nimic, totuşi să fii ars e mai bine decât să te îneci, să te umfli de apă; atunci trupul se deformează şi devine dezgustător, crabii... Opreşte-te!

— Bea, te rog.

Doctorul îi mai dădu din infuzia scârboasă.

Îi veni să vomite, dar o dădu pe gât.

— Ceai, vă rog.

Slujnica îi turnă şi el îi mulţumi. Era o femeie de vârstă mijlocie, cu faţa ca o lună plină şi cu un zâmbet înţepenit, ce nu exprima nimic. După trei ceşti, gustul din gură era mai suportabil.

— Te, rog, Anjin-san, cum sunt urechile, auzi?

— La fel. Încă departe... departe, înţelegi? Foarte departe.

— Înţeleg. Mâncare, Anjin-san?

Fu adusă o tavă mică cu orez, supă şi peşte fript pe jar. I se făcu greaţă, dar îşi aminti că de aproape două zile nu mâncase, aşa că se ridică în capul oaselor, se forţă să ia puţin orez şi bău supa de peşte. Asta îi potoli stomacul, aşa că mai mâncă şi termină tot, folosind acum beţişoarele, ca o prelungire a degetelor, fără un efort conştient.

— Mulţumesc. Foame.

— Da, spuse doctorul. Puse un săculeţ de in cu ierburi pe masa joasă de lângă pat. Cu asta faci ceai, Anjin-san. O dată pe zi, până se termină. Înţelegi?

— Da. Mulţumesc.

— A fost o cinste pentru mine să te slujesc.

Bătrânul făcu semn slujnicei, care luă tava goală şi, după încă o plecăciune, o urmă, ieşind prin aceeaşi uşă interioară. Acum Blackthorne era singur. Se întinse iar pe pernele-saltele, simţindu-se mult mai bine.

— Am fost lihnit de foame, spuse el cu voce tare.

Purta doar fâşia de pânză din brâu. Hainele lui de ceremonie erau îngrămădite în neorânduială acolo unde le lăsase şi asta-l surprinse, deşi un chimonou maro, curat se afla lângă săbii. Îşi lăsă mintea să rătăcească, apoi, brusc,

simţi o prezentă străină. Neliniştit, se ridică în capul oaselor şi privi în jur, apoi se săltă în genunchi şi se uită peste paravan şi, înainte de a-şi da seama, fu în picioare, capul plesnindu-i din cauza mişcării bruşte, făcută în panică, la vederea iezuitului japonez cu tonsură care se holba la el, stând în genunchi, nemişcat, lângă uşa principală, cu un crucifix şi mătănii în mână.

— Cine eşti? îl întrebă biruindu-şi durerea.

— Sunt fratele Michael, *senhor.* Ochii negri-tăciune nu clipiră deloc.

Blackthorne plecă de lângă paravan şi se aplecă spre săbii.

— Ce vrei de la mine?

— Am fost trimis să vă întreb cum vă simţiţi, spuse Michael încet, într-o portugheză clară, dar cu un accent puternic.

— De cine?

— De seniorul Kiyama.

Dintr-o dată Blackthorne îşi dădu seama că erau complet singuri.

— Unde-mi sunt străjile?

— Nu aveţi nici una, *senhor.*

— Bineînţeles că am gărzi! Am douăzeci de samurai în gri. Unde-mi sunt samuraii în gri?

— Când am ajuns aici, nu era nici unul, *senhor.* Îmi pare rău. Atunci încă dormeaţi. Michael arătă grav afară, pe coridor. Poate că ar trebui să-i întrebaţi pe samuraii aceia.

Blackthorne îşi ridică sabia.

— Te rog, pleacă de lângă uşă.

— Nu sunt înarmat, Anjin-san.

— Chiar şi aşa, nu te apropia de mine. Preoţii mă scot din sărite.

Ascultător, Michael se ridică şi se îndepărtă cu acelaşi calm enervant. Afară, doi samurai în gri se sprijineau de balustrada palierului.

— Bună ziua, spuse Blackthorne politicos, nerecunoscând pe nici unul.

— Bună ziua, Anjin-san, răspunse unul din ei.

— Vă rog, unde sunt străjile?

— Toate străjile au fost ridicate în dimineaţa asta, la Ora Iepurelui. Înţelegi, Ora Iepurelui? Noi nu suntem străjile dumitale, Anjin-san. Acesta e postul nostru obişnuit.

Blackthorne simţi sudoarea rece prelingându-i-se pe spate.

— Străjile luate, cine poruncă?

Amândoi samuraii râseră. Cel înalt spuse:

— Aici, în donjon, numai domnul general dă ordine, Anjin-san. Sau doamna Ochiba. Cum vă simţiţi acum?

— Mai bine, mulţumesc.

Samuraiul mai înalt strigă pe coridor. În câteva clipe, un ofiţer ieşi dintr-o cameră, urmat de patru samurai. Era tânăr şi spilcuit. Când îl văzu pe Blackthorne, ochii i se luminară.

— A, Anjin-san. Cum vă simţiţi?

— Mai bine, mulţumesc. Te rog, iartă-mă, dar unde sunt străjile mele?

— Mi s-a poruncit să vă spun când vă treziţi că urmează să vă întoarceţi pe nava dumneavoastră. Poftiţi permisul de liberă trecere. Căpitanul scoase hârtia din mânecă şi i-o dădu, arătând dispreţuitor spre Michael. Insul ăsta are să vă fie călăuză.

Blackthorne încercă să-şi pună mintea la treabă, creierul dându-i alarma că e-n pericol.

— Da, mulţumesc, dar mai întâi, te rog, trebuie văd seniorul Ishido. Foarte important.

— Îmi pare rău. Poruncile sunt să vă întoarceţi pe corabie imediat ce vă treziţi. Înţelegeţi?

— Da. Te rog, iartă-mă, dar foarte important văd pe seniorul Ishido. Te rog, spune la căpitanul dumitale. Acum. Trebuie văd seniorul Ishido înainte de a pleca. Foarte important, îmi cer iertare.

Samuraiul îşi scărpină ciupiturile de vărsat din bărbie.

— Am să întreb. Vă rog, îmbrăcaţi-vă.

Plecă cu paşi mari, plin de importanţă, spre uşurarea lui Blackthorne. Cei patru samurai rămaseră. Blackthorne se întoarse în cameră şi se îmbrăcă repede. Ei îl priveau. Preotul aştepta pe coridor.

Fii calm, îşi spuse. Nu te gândi şi nu-ţi face griji. E o greşeală. Nimic nu s-a schimbat. Încă, mai ai puterea pe care

ai avut-o întotdeauna.

Îşi puse amândouă săbiile la cingătoare şi-şi bău restul de ceai. Apoi văzu permisul de liberă trecere. Hârtia era pecetluită şi acoperită cu ideograme. Nu e nici o greşeală, gândi el. Chimonoul nou i se lipea deja de trup.

— Hei, Anjin-san, spuse unul din samurai, am auzit că ai omorât cinci *ninja.* Foarte, foarte bine, *neh?*

— Îmi pare rău, doar doi. Poate trei...

Blackthorne îşi lăsă capul când pe-o parte când pe alta ca să-şi domolească durerea şi ameţeala.

— Am auzit că au murit cincizeci şi şapte de *ninja* şi o sută şaisprezece samurai în maro. E adevărat?

— Nu ştiu. Îmi pare rău.

Căpitanul se întoarse în cameră.

— Poruncile sunt să mergeţi la navă, Anjin-san. Acest preot este călăuza Domniei voastre.

— Da. Mulţumesc. Dar, mă iertaţi, mai întâi trebuie văd doamna Ochiba. Foarte, foarte important. Te rog cere...

Căpitanul se răsuci spre Michael şi vorbi gutural şi foarte repede.

— *Neh*?

Michael se înclină netulburat şi se întoarse spre Blackthorne.

— Îmi pare rău, *senhor.* El zice că superiorul lui îl va întreba pe mai marele lui, dar, între timp, trebuie să plecaţi imediat şi să mă urmaţi spre galeră.

— *Ima!* adăugă căpitanul pentru întărire.

Blackthorne ştia că era un om mort. Se auzi spunând:

— Mulţumesc, căpitane. Unde străjile mele, te rog?

— Nu aveţi nici o strajă.

— Te rog, trimite la nava mea. Aduceţi vasalii mei de la...

— Ordin să pleci acum pe navă! Pricepe odată, *neh?* Cuvintele erau nepoliticoase şi foarte categorice. Pleacă la navă! adăugă căpitanul rânjind şi aşteptând ca Blackthorne să se încline primul.

Blackthorne observă atitudinea lui şi totul deveni un coşmar lent şi înceţoşat. El voia cu disperare să se termine odată, să-şi şteargă sudoarea de pe faţă şi să se încline, dar era sigur că acest căpitan nu va catadicsi să răspundă

politicos la plecăciune, nici măcar ca de la egal la egal, şi că avea să fie făcut de ruşine în faţa tuturor. Era limpede că fusese trădat şi vândut duşmanilor creştini, că Ishido, Kiyama şi preoţii erau părtaşi la trădare şi că acum, indiferent de motiv, indiferent de preţ, nu mai putea face nimic, decât să-şi şteargă sudoarea, să se încline şi să plece. *Ei* îl aşteptau cu siguranţă.

Apoi chipul lui Mariko îi apăru în faţa ochilor şi-şi aminti spaima *ei,* tot ce însemnase ea pentru el, tot ce făcuse şi tot ce-l învăţase. Îşi încleştă mâna pe mânerul rupt al sabiei, îşi depărtă agresiv picioarele, ştiind că soarta lui era hotărâtă, *karma* lui stabilită şi că, dacă trebuia să moară, mai bine să moară acum, cu demnitate, decât mai târziu.

— Sunt John Blackthorne, Anjin-san, spuse el, hotărârea de neclintit dându-i o putere stranie şi duritatea necesară. Amiral al seniorului Toranaga. Al tuturor navelor. Samurai şi *hatamoto!* Cine eşti tu?

Căpitanul roşi.

— Saigo Masakatsu din Kaga, căpitan din garnizoana seniorului Ishido.

— Eu sunt *hatamoto,* tu eşti *hatamoto*? întrebă Blackthorne, pe, un ton şi mai dur, neînţelegând nici măcar numele adversarului său, văzându-l doar cu o claritate aproape ireală. Ochii lui priveau intens fiecare por, fiecare fir din mustaţa tunsă scurt a căpitanului, fiecare nuanţă de culoare din ochii-i căprui şi ostili, fiecare fir de păr de pe mâna, care strângea mânerul sabiei.

— Nu, nu sunt *hatamoto.*

— Eşti samurai sau *ronin?*

Ultimul cuvânt ieşi şuierat şi Blackthorne simţi oamenii din spatele lui, dar acum nu-i mai păsa de nimic. Îl privea doar pe căpitan, aşteptând lovitura bruscă, mortală, care aduna tot *hara-gei*-ul, toate resursele ascunse de energie, şi se pregăti să-i întoarcă lovitura cu aceeaşi forţă zdrobitoare, murind onorabil, înfrângându-şi astfel duşmanul.

Spre uluirea lui, văzu privirea căpitanului schimbându-se. Omul se înclină adânc şi umil şi rămase plecat, fără nici o apărare.

— Vă rog... vă rog să-mi iertaţi proastele purtări. Eu... eu

am fost ronin, dar... dar domnul general mi-a mai dat o şansă. Vă rog să-mi iertaţi proastele purtări, Anjin-san.

Vocea era gâtuită de ruşine.

Totul era ireal, iar Blackthorne stătea încă pregătit să lovească, aşteptând moartea şi nicidecum victoria. Privi spre ceilalţi samurai. Se înclinară toţi şi rămaseră plecaţi alături de căpitanul lor, acordându-i lui toată cinstea.

După o clipă, Blackthorne se înclină rigid, dar nu ca de la egal la egal. Ei rămaseră plecaţi până ce el se întoarse şi porni de-a lungul coridorului, urmat de Michael, apoi coborî scara principală şi ieşi în curtea exterioară. Acum nu mai simţea nici o durere. Doar o bucurie fără margini îi umplea sufletul. Samuraii în gri îl priveau, iar grupul de samurai care-i escortă, pe el şi pe Michael, până la primul punct de control, rămase cu grijă cât mai departe de sabia lui. Un om fu trimis în grabă înainte.

La punctul următor de control, noul ofiţer se înclină politicos, ca un egal, şi el îi răspunse la plecăciune. Permisul de liberă trecere fu verificat meticulos, dar corect. O altă escortă îi preluă spre următorul punct de control, unde totul se repetă. Apoi trecură peste primul şanţ cu apă şi peste următoarele, fără a mai fi stânjeniţi de nimeni. Samuraii abia dacă-i mai dădeau vreo atenţie.

Treptat băgă de seamă că aproape nu-l mai durea capul. Sudoarea i se zvântase. Îşi desprinse degetele de pe mânerul sabiei şi le mişcă o clipă. Se opri la o fântână săpată într-un zid, bău şi se stropi cu apă pe cap.

Samuraii în gri din escortă se opriră şi aşteptară politicoşi, şi în tot acest timp el îşi frământa mintea să afle de ce pierduse protecţia lui Ishido şi a doamnei Ochiba. Nimic nu s-a schimbat, gândi disperat. Îşi ridică privirile-n sus şi-l văzu pe Michael holbându-se la el.

— Ce vrei?

— Nimic, *senhor,* spuse Michael politicos. Apoi un zâmbet plin de căldură îi acoperi tot chipul. O, *senhor,* acolo mi-aţi fost de un mare folos, punându-l pe *cabrón*-ul ăla cu purtări proaste să-şi înghită propria scârnă. O, a fost grozav să-l priveşti! Vă mulţumesc, adăugă în latină.

— N-am făcut nimic pentru tine, spuse Blackthorne în

portugheză, nevoind să vorbească în latină.

— Da, dar Domnul să vă călăuzească în pace, *senhor.* Necunoscute cânt căile Domnului. A fost un serviciu adus tuturor *bărbaţilor.* L-aţi făcut de ruşine pe *ronin*-ul acela şi a meritat-o. Este un lucru murdar să întreci măsura înscrisă în *bushido.*

— Şi tu eşti samurai?

— Da, *senhor,* am această onoare, spuse Michael. Tatăl meu este văr cu seniorul Kiyama şi neamul meu este din provincia Hizen, din Kyushu. Cum de aţi ştiut că e *ronin*?

— Nu eram sigur. Pesemne pentru că a spus că este din Kaga şi până acolo e cale lungă, iar Mariko, doamna Toda, a spus că provincia Kaga este departe, în nord. Nu ştiu... nu-mi amintesc, de fapt, ce-am spus.

Ofiţerul din escortă veni spre ei.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, dar omul ăsta vă supără?

— Nu. Nu, mulţumesc.

Blackthorne porni iar. Permisul de liberă trecere fu verificat din nou, cu politeţe, şi ei îşi văzură mai departe de drum.

Soarele coborâse, mai erau câteva ceasuri până la asfinţit şi nori de praf se roteau în cercuri în curenţii de aer cald. Trecură pe lângă multe grajduri. Toţi caii înfruntau curajoşi noianul de lănci, suliţe, şei, gata pentru plecare grabnică, cât şi pe samuraii care-i ţesălau şi le curăţau echipamentul. Blackthorne era uluit de numărul lor.

— Câţi cai, căpitane? întrebă el.

— Mii, Anjin-san. Zece, douăzeci, treizeci de mii, aici şi peste tot în cetate.

Când traversau penultimul şanţ cu apă, Blackthorne îi făcu semn lui Michael.

— Mă călăuzeşti către galeră?

— Da. Aşa mi s-a spus să fac, *senhor.*

— Nu în altă parte?

— Nu, senhor.

— Cine ţi-a spus?

— Seniorul Kiyama. Şi Părintele Superior, *senhor.*

— A, el! Prefer să-mi spui Anjin-san, nu *senhor,...* părinte.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, dar nu sunt preot. Nu sunt hirotonisit.

— Când ai să fii?

— Când va vrea Dumnezeu, spuse Michael plin de încredere.

— Unde e Yabu-san?

— Iertaţi-mă, nu ştiu.

— Mă duci chiar la nava mea, nu în altă parte?

— Da, Anjin-san.

— Şi apoi sunt liber? Liber să merg unde vreau?

— Mi s-a spus să vă întreb cum vă simţiţi, apoi să vă duc la galeră, nimic mai mult. Eu sunt doar un mesager, o călăuză.

— Juri?

— Sunt doar o călăuză, Anjin-san.

— Unde ai învăţat portugheza atât de bine? Şi latina?

— Am fost unul din cei patru... cei patru învăţăcei trimişi de Părintele Superior la Roma. Eu aveam treisprezece ani, Uraga-noh-Tadamasa doisprezece.

— A! Acum îmi amintesc, Uraga-san mi-a spus că ai fost unul dintre ei. Tu ai fost prietenul lui. Ştii că a murit?

— Da. M-am îmbolnăvit de supărare când am auzit.

— Creştinii au făcut-o.

— Ucigaşii au făcut-o, Anjin-san. Asasinii. Ei vor fi judecaţi, nici o grijă.

După o clipă, Blackthorne spuse:

— Ţi-a plăcut Roma?

— Am urât-o. Toţi am urât-o. Tot ce e legat de ea — mâncare, murdărie şi josnicie. Acolo toţi sunt *eta,* de necrezut! Ne-au trebuit opt ani să ajungem acolo şi să ne întoarcem şi, o, cât l-am binecuvântat pe Dumnezeu când, în sfârşit, m-am întors!

— Şi biserica? Părinţii?

— Demni de dispreţ. Mulţi dintre ei, spuse Michael calm. Am fost uluit de purtările lor, de metresele lor, de lăcomia, pompa, ipocrizia şi lipsa lor de bună cuviinţă... şi cele două reguli ale lor, una pentru turmă şi alta pentru păstori. Totul a fost detestabil... şi totuşi l-am aflat pe Dumnezeu printre unii din ei, Anjin-san. E atât de ciudat. L-am aflat în

catedrale, în mânăstiri şi printre părinţi. Michael îl privi cu nevinovăţie, cu chipul învăluit de blândeţe. A fost rar, Anjin-san, foarte rar când am aflat un licăr de lumină, asta e adevărat. Mi-am găsit credinţa şi pe Dumnezeu şi acum ştiu că singura cale spre viaţa veşnică e creştinismul... vă rog să mă iertaţi, creştinismul catolic.

— Ai văzut arderile pe rug, sau inchiziţia, sau închisorile, sau procesele vrăjitoarelor?

— Am văzut multe lucruri îngrozitoare. Foarte puţini oameni sunt înţelepţi, cei mai mulţi sunt păcătoşi şi mult rău se întâmplă pe pământ în numele Domnului. Dar nu din pricina lui. Lumea asta e o vale a plângerii şi doar un purgatoriu pentru pacea veşnică. Se rugă o clipă în tăcere, apoi, înviorat, îşi ridică privirile spre el. Chiar şi unii eretici pot să fie buni, *neh?*

— Probabil, răspunse Blackthorne, plăcându-l.

Ajunseră la ultimul şanţ cu apă şi la ultima poartă, poarta principală, de sud. La ultimul punct de control permisul de liberă trecere îi fu luat. Michael păşi pe sub ultimul grilaj cu ţepi. Blackthorne îl urmă. Afară îi aşteptau o sută de samurai. Oamenii lui Kiyama. Le văzu crucifixurile şi ostilitatea şi se opri. Michael nu. Ofiţerul îi făcu semn lui Blackthorne să înainteze. El se supuse. Samuraii îl învăluiră din toate părţile, făcând un cerc strâns în jurul lui. Hamalii şi neguţătorii de pe şoseaua principală se răspândeau care încotro, se înclinau sau se târau în genunchi până ce ei treceau. Câţiva făceau cruci patetice şi Michael îi binecuvânta, mergând în frunte, coborând panta uşoară, trecând apoi pe lângă locul de incinerare, unde groapa nu mai scotea fum, după care traversă un pod şi intră în oraş, îndreptându-se spre mare. Uniforme gri şi alţi samurai veneau din oraş, amestecaţi cu trecătorii. Când îl vedeau pe Michael priveau ameninţător şi l-ar fi forţat să se dea la o parte dacă n-ar fi fost mulţimea de samurai ai lui Kiyama.

Blackthorne îl urma pe Michael. Teama nu-l mai chinuia, ci doar dorinţa de a scăpa. Dar, pe uscat, nu exista vreun loc unde să fugă sau să se ascundă. Singurul loc sigur era la bordul lui *Erasmus,* navigând în volte în largul mării, având cu el un echipaj complet, provizii şi arme.

— Ce se-ntâmplă la galeră, frate?

— Nu ştiu, Anjin-san.

*

* *

Acum se aflau pe străzile oraşului, nu departe de mare. Michael dădu colţul şi intră într-o piaţă de peşte. Slujnice frumuşele sau dolofane, doamne în vârsta, tineri, bărbaţi, cumpărători, vânzători, copii, toţi se zgâiau la el, sau se plecau în grabă. Blackthorne îi urma pe samurai printre tarabe, panere şi tăvi de bambus cu creveţi, homari, crabi, languste şi cu toate felurile de peşti de mare, proaspeţi, strălucitori. Peste tot domnea curăţenia. În Londra niciodată pieţele nu erau atât de curate, gândi el absent. Apoi văzu un şir de tarabe cu mâncare, expusă în vase mici, pregătită la cărbuni, şi el simţi aroma de languste fierte.

— Dumnezeule!

Fără să mai stea pe gânduri, îşi schimbă direcţia. Imediat, samuraii îi barară calea.

— *Gomen nasai, kinjiru,* spuse unul din ei.

— *Iyé!* răspunse Blackthorne la fel de dur. *Waiashi tabelai desu, neh? Watashi* Anjin-san, *neh?* Mi-e foame. Sunt Anjin-san!

Blackthorne începu să-şi croiască drum printre ei. Ofiţerul mai mare în grad se grăbi să-l oprească. Michael se întoarse repede, îi vorbi împăciuitor, deşi cu autoritate, îi ceru permisiunea şi, vrând-nevrând, ofiţerul i-o acordă.

— Te rog, Anjin-san, spuse el, samuraiul zice să mănânci, dacă vrei. Ce-ai dori?

— Din acelea, te rog. Blackthorne arătă spre grămada de creveţi fără capete, despicaţi pe lungime, cu carnea alb-roz şi cu crusta prăjită potrivit. Din acelea. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ei. Te rog, spune-i ofiţerului că n-am mâncat de aproape două zile şi dintr-o dată mi s-a făcut foame. Îmi pare rău.

Vânzătorul de peşte era un bătrân cu trei dinţi, cu pielea tăbăcită de vreme şi purta doar fâşia de pânză din brâu. Se umfla în pene de mândrie că fusese aleasă taraba lui şi luă rapid cu beţişoarele cei mai buni cinci creveţi, îi aşeză frumos pe o tavă de bambus şi puse alţii la prăjit.

— *Dozo,* Anjin-sama!

— *Domo.*

Blackthorne îşi simţi stomacul înfometat. I-ar fi înfulecat pe nemestecate. În schimb, luă câte unul cu beţişoarele de lemn, îl cufundă în sos şi mâncă savurându-i. Era delicios.

— Frate Michael? îl întrebă, oferindu-i platoul.

Michael luă unul, dar numai din bună-cuviinţă. Ofiţerul refuză, totuşi îi mulţumi.

Blackthorne termină ce avea în tavă şi mai mâncă doi creveţi. Ar mai fi putut mânca doi, dar hotărî să n-o facă, din bună-cuviinţă şi pentru că nu voia să-şi obosească stomacul.

— *Domo,* spuse el, punând jos platoul cu o râgâială obligatorie, ce ţinea de politeţe. *Bimi desu!* Delicios.

Omul radia de bucurie, se înclină, făcură plecăciuni şi vânzătorii de la tarabele din preajmă şi atunci Blackthorne îşi dădu seama, cu disperare, că nu avea bani. Se înroşi.

— Ce este? întrebă Michael.

— Aă, n-am nici un ban la mine... sau, altceva ca să-i dau omului. Pot... ai putea să-mi împrumuţi câţiva, te rog?

— N-am nici un ban, Anjin-san. Noi nu purtăm bani la noi.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Vânzătorul zâmbea, aşteptând răbdător. Apoi, la fel de încurcat, Michael se întoarse spre ofiţer şi ceru încet nişte bani. Ofiţerul era furios pe Blackthorne. Vorbi răstit unuia din oamenii lui care înaintă şi plăti cu vârf şi îndesat omului cu taraba ca să i se mulţumească cu prisosinţă, vreme în care Michael, îmbujorat şi trecându-l toate apele, se întoarse şi porni iar la drum, în fruntea grupului. Blackthorne îl prinse din urmă.

— Îmi pare rău pentru asta, dar... dar nu mi s-a mai întâmplat niciodată! Este prima oară când cumpăr ceva aici. N-am avut niciodată bani, oricât ar părea de ciudat, şi nu mi-a trecut niciodată prin minte... n-am folosit bani niciodată...

— Vă rog, nu vă mai gândiţi la asta, Anjin-san. Nu s-a întâmplat nimic.

— Te rog, spune-i ofiţerului c-am să-i plătesc când ajung la navă.

Michael făcu precum i se ceruse. Merseră o vreme în tăcere, Blackthorne căutându-şi puncte de orientare. La capătul străzii se vedeau plaja şi marea, calmă şi monotonă,

în lumina asfinţitului. Apoi el recunoscu locul unde se aflau şi arătă spre stânga, spre o stradă largă, ce ducea de la răsărit la apus.

— S-o luăm pe acolo.

— Drumul acesta este mai scurt, Anjin-san.

— Da, dar pe drumul tău trebuie să trecem pe lângă misiunea iezuită şi pe lângă *lorcha* portugheză. Mai bine să facem un ocol şi s-o luăm pe drumul lung.

— Mi s-a spus să vin pe drumul acesta.

— Să mergem pe celălalt.

Blackthorne se opri. Ofiţerul întrebă despre ce era vorba şi Michael îi explică. Ofiţerul le făcu semn să meargă mai departe:

— Pe drumul lui Michael.

Blackthorne cântări rezultatele unui refuz. Ar fi fost legat, dus cu forţa, pe picioarele lui sau târât. Nici una dintre acestea nu i se potrivea, aşa că ridică din umeri şi porni cu paşi mari mai departe.

Ieşiră într-un drum larg ce înconjura plaja. La o jumătate de *ri* în faţă erau debarcaderele şi depozitele iezuite, iar la o sută de paşi mai departe se vedea nava portugheză. Dincolo de ea, la alte două sute de paşi, se afla galera lui. Era prea departe ca să zărească deja oameni la bord.

Blackthorne ridică o piatră şi o azvârli şuierând în mare.

— Să mergem puţin pe plajă.

— Sigur, Anjin-san.

Michael coborî pe plajă. Blackthorne intră în apa mică, bucurându-se de răcoarea mării şi de freamătul valurilor mici ce se spărgeau la ţărm.

— E un ceas frumos al zilei, *neh?*

— Da, Anjin-san, spuse Michael cu o prietenie bruscă, sinceră. De multe ori mi-am dorit, Dumnezeu să mă ierte, să nu fiu preot, ci doar fiul tatălui meu şi clipa aceasta este una din ele.

— De ce?

— Mi-ar plăcea să vă fur, pe dumneavoastră şi ciudata dumneavoastră navă din Yokohama, să vă duc în Hizen, în marele nostru port din Sasebo. Apoi v-aş ruga să faceţi un târg cu mine: v-aş cere să-mi arătaţi, mie şi căpitanilor noştri

de nave, tainele corăbiei şi tainele mării, în schimb, v-aş oferi cei mai buni profesori din împărăţie, profesori de *bushido,* de *cha-no-yu,* de *hara-gei,* de morală, de meditaţie religioasă *zen,* de *ikebana* şi de toate cunoştinţele unice, pe care le avem.

— Mi-ar plăcea. De ce nu-l facem acum?

— Astăzi nu se poate. Dar dumneavoastră aţi învăţat atât de multe şi într-un timp atât de scurt, *neh*? Mariko-sama a fost un profesor excelent. Meritaţi să fiţi samurai. Şi aveţi o calitate rară aici: nu vi se pot bănui gândurile. *Taikō* a avut-o, Toranaga-sama o are şi el. Vedeţi, noi, de fapt, suntem un popor foarte previzibil.

— Şi tu?

— Da.

— Atunci prezi-mi o cale ca să scap din capcana în care mă aflu.

— Îmi pare rău, nu există nici una, Anjin-san, spuse Michael.

— Nu cred. Cum de-ai ştiut că nava mea e la Yokohama?

— Toată lumea o ştie.

— Da?

— Aproape tot despre dumneavoastră, şi despre cum l-aţi apărat pe seniorul Toranaga şi pe doamna Maria — doamna Toda — este bine cunoscut. Şi preţuit.

— Nici asta n-o cred.

Blackthorne luă o altă piatră teşită şi o aruncă peste valuri. Îşi continuară drumul, Blackthorne fredonând un cântec marinăresc. Începea să-i placă Michael foarte mult. Curând drumul le fu tăiat de un dig. Îl ocoliră şi ieşiră iar la drum. Misiunea şi depozitul iezuit se înălţau ameninţătoare sub cerul roşiatic. Văzu călugării în sutane portocalii care păzeau intrarea boltită, de piatră, şi le simţi ostilitatea, dar nu se sinchisi. Capul începu să-l doară.

Aşa cum se aşteptase, Michael se îndreptă spre porţile misiunii. Se pregăti, hotărât, să nu intre înăuntru decât bătut până nu mai ştia de el şi să nu-şi dea armele decât cu forţa.

— Mă duci chiar la galera mea, nu?

— Da, Anjin-san. Spre uimirea lui, Michael îi făcu semn să se oprească în faţa porţii. Nimic nu s-a schimbat. Mi s-a spus

să-l anunţ pe Părintele Superior când trecem. Iertaţi-mă, dar va trebui să aşteptaţi o clipă.

Descumpănit, Blackthorne îl privi cum intră singur pe poartă. Se aşteptase ca misiunea să fie capătul călătoriei lui. Mai întâi inchiziţia şi procesul, cu torturi, apoi predat căpitanului general. Privi spre *lorcha* ce se afla la o sută de paşi mai departe. Ferriera şi Rodrigues erau pe dunetă, iar puntea principală era ticsită de marinari înarmaţi. Dincolo de navă, drumul spre debarcader făcea o buclă uşoară şi el putea să-şi vadă galera. La parapet erau câţiva bărbaţi care priveau şi gândi că-i recunoaşte pe Yabu şi pe Vinck printre ei, dar n-avea cum fi sigur. Păreau să fie şi câteva femei la bord, dar cine anume, nu ştia. În jurul galerei se aflau samurai în gri. Mulţi samurai în gri.

Îşi întoarse privirile spre Ferriera şi Rodrigues. Amândoi erau înarmaţi până-n dinţi. La fel şi marinarii. Servanţii păreau tolăniţi pe lângă cele două tunuri mici din bord, dar, de fapt, le armau. Recunoscu burdihanul lui Pesaro, nostromul, care cobora scara de tambuchi cu un grup de oameni. Îi urmări cu privirea, apoi îi îngheţă sângele-n vine. Un stâlp înalt era înfipt în pământul bătătorit de la celălalt capăt al debarcaderului. La baza lui era Stivuită o grămadă de lemne.

— A, căpitane-pilot, ce mai faci?

Dell'Aqua ieşea pe poartă. Michael părea un pitic alături de el. Astăzi Părintele Superior purta o robă iezuită, înălţimea-i neobişnuită şi barba căruntă, bogată, dându-i o măreţie regală, ameninţătoare, de patriarh biblic, un inchizitor din creştet până-n tălpi, în aparenţă blajin, gândi Blackthorne. Se uită fix în ochii căprui, găsind ciudat că se opresc asupra oricărui om şi găsind şi mai ciudat să vadă compasiune în ei. Dar Blackthorne ştia că n-o să găsească pic de milă în spatele acelor priviri, şi nici nu o aştepta.

— O, Eminenţă, ce mai faceţi? răspunse el, simţind acum creveţii ca de plumb în stomac făcându-i greaţă.

— Mergem?

— De ce nu?

Deci inchiziţia urmează să fie pe navă, gândi Blackthorne, simţind o teamă disperată, dorind să fi avut pistoalele la

cingătoare. Ai fi primul care ai muri, Eminenţă.

— Tu rămâi aici, Michael, spuse dell'Aqua.

Apoi îşi aruncă privirile spre fregata portugheză. Chipul i se înăspri şi plecă spre corabie.

Blackthorne şovăi. Michael şi samuraii care-l înconjurau îl priveau ciudat.

— *Sayonara,* Anjin-san. spuse Michael. Mergi cu Dumnezeu.

Blackthorne dădu scurt din cap şi porni printre samurai, aşteptând ca ei să se arunce asupra lui şi să-i ia săbiile, dar îl lăsară să treacă nevătămat. Se opri şi privi înapoi, inima bătându-i cu putere.

Pentru o clipă fu ispitit să-şi tragă sabia şi să atace, dar nu era nici o scăpare în felul acesta. Ei nu s-ar lupta cu el. Mulţi aveau suliţe, aşa că l-ar prinde, l-ar dezarma, l-ar lega şi l-ar preda. N-am să merg legat, îşi promise. Singurul său drum era înainte şi acolo săbiile nu-i erau de nici un ajutor împotriva puştilor. S-ar arunca el asupra puştilor, dar ei l-ar răni în genunchi şi l-ar lega...

— Căpitane Blackthorne, haide, strigă dell'Aqua.

— Da, doar o clipă, vă rog. Blackthorne îi făcu semn lui Michael. Ascultă, frate, jos, pe plajă, ai spus că sunt demn de un samurai. Ai spus-o din toată inima?

— Da, Anjin-san. Asta şi toate celelalte.

— Atunci, ca samurai, îţi cer o favoare, spuse el pe un ton scăzut, dar stăruitor.

— Ce favoare?

— Să mor ca un samurai.

— Moartea Domniei voastre nu este în mâinile mele. E-n mâinile lui Dumnezeu, Anjin-san.

— Da, dar eu îţi cer ţie această favoare. Blackthorne flutură mâna spre stâlpul din depărtare. Acesta nu e un mod de a muri. E o josnicie.

Uimit, Michael privi scrutător spre *lorcha.* Atunci văzu stâlpul pentru prima oară.

— Doamne Dumnezeule...

— Căpitane Blackthorne, te rog, vino, strigă din nou dell'Aqua.

Blackthorne spuse mai stăruitor:

— Lămureşte-l pe ofiţer. El are destui samurai aici, ca să-l faci să înţeleagă, *neh?* Explică-i. Tu ai fost în Europa. Ştii cum este. Nu sunt multe de-ntrebat, *neh?* Te rog, sunt samurai. Unul din ei ar putea să-mi fie secundant.

— Am… am să-ntreb.

Michael se îndreptă spre ofiţer şi începu să vorbească blajin şi stăruitor.

Blackthorne se întoarse şi-şi concentră atenţia asupra navei. Porni. Dell'Aqua îl aşteptă până ajunse lângă el şi plecă iar.

Blackthorne îl văzu pe Ferriera părăsind duneta şi înaintând de-a lungul punţii principale, cu pistoalele în cingătoare şi floreta la şold. Rodrigues îl privea, cu mâna dreaptă pe patul puştii cu ţeavă lungă. Pesaro şi zece marinari erau deja pe debarcader, sprijinindu-se în muschetele cu baionetă. Iar umbra lungă a stâlpului ajungea aproape până la el.

O, Doamne, dac-aş avea o pereche de pistoale, zece lupi de mare grozavi şi un tun, gândi el, în timp ce distanţa se reducea necruţător. O, Doamne, numai să nu fiu făcut de ocară…

— Bună seara, Eminenţă, spuse Ferriera, în timp ce ochii lui îl priveau doar pe Blackthorne. Deci engle…

— Bună seara, căpitane general. Dell'Aqua arătă furios spre stâlp. A fost ideea ta?

— Da, Eminenţă.

— Du-te înapoi la bordul navei dumitale!

— Aceasta este o hotărâre militară.

— Du-te înapoi la bordul navei dumitale!

— *Nu!* Pesaro! Imediat nostromul şi grupul de oameni cu baionete de pe ţărm se pregătiră de atac şi înaintară spre Blackthorne. Ferriera îşi scoase pe nesimţite pistolul. Deci, englezule, ne întâlnim din nou.

— Nu mă încântă deloc.

Sabia lui Blackthorne ieşi din teacă. O ţinea stângaci, cu ambele mâini, mânerul rupt rănindu-l.

— În seara asta o să te încânte iadul, spuse Ferriera răguşit.

— Dacă ai avea cât de cât curaj, ai lupta, ca de la bărbat

la bărbat. Dar tu nu eşti bărbat, eşti un laş, un laş spaniol, fără pic de vlagă-n tine!

— Dezarmaţi-l! ordonă Ferriera.

Imediat cei zece oameni înaintară cu baionetele îndreptate spre el. Blackthorne se trase înapoi, dar fu înconjurat. Baionetele îi căutau picioarele şi el lovi cu putere pe unul din ei, dar în timp ce omul se retrăgea, un altul îl atacă pe la spate. Atunci dell'Aqua se dezmetici şi strigă:

— Puneţi armele jos! Vă poruncesc să vă opriţi!

Marinarii erau înfierbântaţi. Toate muschetele erau îndreptate asupra lui Blackthorne, care stătea încolţit şi neajutorat, cu sabia ridicată.

— Înapoi, cu toţii, strigă dell'Aqua. Înapoi! înapoi, pentru Dumnezeu! Ce sunteţi, animale?

Ferriera spuse:

— Îl vreau pe omul acesta!

— Ştiu, şi eu ţi-am spus deja că nu poţi să-l ai! Ţi-am spus-o şi ieri şi astăzi! Eşti surd? Doamne, dă-mi răbdare! Porunceşte oamenilor tăi să meargă pe navă!

— Eu îţi poruncesc dumitale să faci stânga-mprejur şi să pleci de aici!

— Tu îmi porunceşti *mie?*

— Da, îţi ordon! Eu sunt căpitan general, guvernator de Macao, comandantul armatelor Portugaliei din Asia şi omul acesta e o ameninţare pentru stat, pentru biserică, pentru Corabia Neagră şi pentru Macao!

— Jur în faţa lui Dumnezeu că am să te excomunic pe tine şi tot echipajul tău dacă omul acesta e rănit. Mă auzi ce-ţi spun? Dell'Aqua se răsuci spre oamenii cu muschete, care bătură-n retragere speriaţi]n afară de Pesaro care stătea neclintit, sfidător, cu pistolul slobod în mână, aşteptând ordinul lui Ferriera. Urcaţi-vă la bordul acelei nave şi daţi-vă la o parte, din cale!

— Faci o greşeală, tună Ferriera. El e o *ameninţare!* Eu sunt comandant militar în Asia şi spun...

— Asta e o problemă bisericească, nu o decizie mili...

Blackthorne era uluit, abia mai putea să gândească sau să vadă, iar capul îi plesnea din nou de durere. Totul se întâmplase atât de iute: întâi păzit, apoi trădat şi dat pe

mâna inchiziţiei care acum îl apăra — totul era fără nici o noimă.

Ferriera strigă:

— Te previn din nou! Dumnezeu mi-e judecător, dumneata faci o greşeală şi am să dau de ştire la Lisabona!

— Între timp, ordonă oamenilor tăi să meargă pe navă, altfel am să te înlocuiesc şi n-ai să mai fii căpitan general al Corăbiei Negre!

— N-ai puterea asta!

— Dacă nu ordoni *imediat* oamenilor tăi să meargă la bord şi să-l lase pe englez nevătămat, te declar excomunicat, pe tine şi pe oricine te slujeşte, şi te blestem, în numele Domnului, pe tine şi pe toţi care îţi execută ordinele!

— Pentru Dumnezeu... Ferriera se opri. Nu se temea pentru el însuşi, dar acum Corabia Neagră era ameninţată şi el ştia că mai tot echipajul are să-l părăsească, dacă nu se supune. Pentru o clipă se gândi să-l împuşte pe preot, dar asta n-ar fi îndepărtat blestemul. Aşa că cedă. Foarte bine... Înapoi la bord, toată lumea! Misiunea s-a terminat!

Ascultători, oamenii se răspândiră, bucuroşi să fie departe de urgia preotului. Blackthorne era încă năuc, întrebându-se dacă nu cumva capul nu-i juca vreo festă. Apoi, în învălmăşeală, ura lui Pesaro izbucni. El luă o puşcă şi ochi. Dell'Aqua observă gestul furiş şi păşi în faţă, ca să-l apere pe Blackthorne cu propriu-i trup. Pesaro apăsă pe trăgaci, dar, în clipa aceea, săgeţile-l străpunseră, pistolul se descărcă, fără să rănească pe nimeni, şi el se prăbuşi urlând.

Blackthorne se răsuci şi văzu că şase din arcaşii lui Kiyama aveau deja alte săgeţi în arcuri. Michael era lângă ei. Ofiţerul vorbi răstit. Pesaro scoase un ultim ţipăt, mădularele i se contorsionară şi muri.

Când vorbi, rupând tăcerea, Michael tremura.

— Ofiţerul spune că-i pare rău, dar i-a fost teamă pentru viaţa Părintelui Superior.

Michael se ruga lui Dumnezeu să-l ierte că dăduse semnalul să tragă. Dar Pesaro fusese prevenit, îşi zise. Şi datoria mea este să veghez ca poruncile Părintelui Superior să fie ascultate, ca viaţa lui să fie apărată, ca asasinii să fie omorâţi şi nimeni să nu fie excomunicat.

Dell'Aqua era în genunchi lângă cadavrul lui Pesaro. Făcu semnul crucii şi spuse cuvintele sacre. Portughezii din jurul lui îi priveau pe samurai, aşteptând cu nerăbdare ordinul să-i omoare pe ucigaşi. Ceilalţi din oamenii lui Kiyama plecau în grabă din poarta misiunii unde rămăseseră, iar o mulţime de samurai în gri venea puhoi de lângă galeră să cerceteze ce se întâmplase. Deşi era aproape orb de furie, Ferriera ştia că nu-şi putea permite să lupte.

— Toată lumea înapoi pe navă! Aduceţi cadavrul lui Pesaro!

Ursuzi, cei din grupul de pe ţărm începură să-i îndeplinească ordinul.

Blackthorne coborî sabia, dar n-o băgă în teacă. Zăbovi uluit, aşteptându-se la un vicleşug, aşteptând să fie prins şi târât pe corabie.

Pe dunetă Rodrigues spuse încet:

— Fiţi gata pentru respingerea duşmanului, dar cu băgare de seamă, pentru Dumnezeu! Imediat oamenii se furişară la posturile de luptă. Acoperiţi-l pe căpitanul general! Pregătiţi barcazul…

Dell'Aqua se ridică şi se întoarse spre Ferriera, care stătea arogant lângă pasarelă, gata să-şi apere nava.

— Eşti răspunzător pentru moartea acestui om, şuieră Părintele Superior. Fanatismul tău, setea ta de răzbunare şi…

— Înainte de a spune ceva în public, ceva ce s-ar putea să regreţi, Eminenţă, ar fi mai bine să te gândeşti mai atent, îl întrerupse Ferriera. M-am plecat în faţa poruncii dumitale, deşi ştiu, ţi-o jur, că faci o greşeală cumplită. Ai auzit că am ordonat oamenilor mei să se întoarcă! Pesaro dumitale nu ţi-a dat ascultare, nu mie, şi adevărul e că dumneata eşti răspunzător, dacă e să fie cineva. Dumneata ne-ai oprit, pe el şi pe noi, să ne facem datoria. Englezul acesta ne este duşman! A fost o hotărâre militară, pentru Dumnezeu! Am să dau de veste la Lisabona.

Cercetă cu privirea pregătirile de luptă de pe nava sa şi samuraii care se apropiau.

Rodrigues se mutase pe puntea principală, lângă pasarelă.

— Căpitane general, cu refluxul şi cu vântul ăsta, nu pot să ies în larg.

— Pregăteşte barcazul să ne remorcheze, dacă e nevoie.

— Am înţeles.

Ferriera strigă la marinarii care-l aduceau pe Pesaro să se grăbească. În scurt timp erau toţi înapoi pe navă. Oamenii trecură la tunuri, deşi aproape pe nesimţite, şi fiecare avea lângă el două muschete. Samuraii se îngrămădiseră pe debarcader, în stânga şi în dreapta, dar nu făcură nici o mişcare făţişă să intervină.

Aflându-se încă pe debarcader, Ferriera îi spuse poruncitor lui Michael:

— Zi-le să se împrăştie! Nu e nici un necaz aici, nu au nimic de făcut. A fost o greşeală, dar au avut dreptate să-l omoare pe nostrom. Spune-le să plece.

Nu-i făcea nici o plăcere s-o recunoască şi ar fi vrut să-i omoare pe toţi, dar simţea aproape fizic primejdia pe debarcader şi nu mai avea altă cale, decât să se retragă.

Michael făcu precum i se poruncise. Ofiţerii nu se mişcară.

— Aţi face mai bine să plecaţi, Eminenţă, spuse Ferriera cu asprime, dar cu asta încă nu s-a terminat, o să regretaţi că l-aţi salvat!

Şi dell'Aqua simţea tensiunea ce mocnea în jur, dar pe el nu-l atingea. Făcu semnul crucii, spuse o scurtă binecuvântare, apoi le întoarse spatele şi porni.

— Haide, pilotule!

— De ce mă lăsaţi să plec? îl întrebă Blackthorne, încă neîndrăznind să-şi creadă ochilor, durerea de cap înnebunindu-l.

— Haide, pilotule!

— Dar de ce mă lăsaţi să plec? Nu înţeleg.

— Nici eu, spuse Ferriera. Şi eu aş vrea să ştiu *adevăratul* motiv, Eminenţă. Nu mai este el o ameninţare pentru noi şi pentru biserică?

Dell'Aqua îl privi lung. Da, voia el să spună, ca să şteargă zâmbetul obraznic de pe chipul înfumuratului din faţa lui. Dar ameninţarea cea mare este războiul care bate la uşă şi nu ştiu cum să câştig ceva timp pentru tine şi cincizeci de ani

pentru Corabia Neagră şi nici pe cine să aleg: pe Toranaga sau pe Ishido. Tu nu înţelegi nimic din problemele noastre, Ferriera, nici miza pusă în joc, nici cât de şubredă este poziţia noastră aici, nici pericolele.

— Te rog, senior Kiyama, mai gândeşte-te. Te sfătuiesc să-l alegi pe seniorul Toranaga, îi spusese ieri *daimyo*-ului, folosindu-l pe Michael ca tălmaci, neavând încredere în propria lui japoneză, care nu era din cale afară de bună.

— Acesta este un amestec neîntemeiat în trebile japoneze şi dincolo de jurisdicţia voastră. Şi, totodată, barbarul trebuie să moară.

Dell'Aqua îşi folosise toată abilitatea diplomatică, dar Kiyama fusese de neclintit şi refuzase să se angajeze cu ceva, sau să-şi schimbe poziţia. Apoi, în dimineaţa asta, când se dusese la Kiyama să-i spună că englezul, cu voia Domnului, era ca legat de mâini şi de picioare, apăruse un licăr de speranţă.

— M-am gândit la ce-aţi spus, îi zisese Kiyama. Eu n-am să mă aliez cu Toranaga. Până la bătălie am să-i cântăresc cu mare luare aminte pe cei doi adversari. La timpul potrivit am să aleg. Iar acum sunt de acord să-l las pe barbar să plece... nu din pricina a ceea ce mi-aţi spus, ci pentru doamna Mariko, spre a o cinsti... şi pentru că Anjin-san este *samurai...*

Ferriera încă se uita lung la el.

— Englezul nu mai este o ameninţare?

— Călătorie bună, căpitane general, şi succes. Pilotule te duc la galera ta... Nu te simţi bine?

— Aă... capul... cred că explozia... Mă lăsaţi, într-adevăr, să plec? De ce?

— Pentru că doamna Măria, doamna Mariko, ne-a rugat să te apărăm.

Dell'Aqua se porni iar.

— Dar acesta nu e un motiv! N-aţi face-o doar pentru că v-a rugat ea.

— Şi eu zic la fel, spuse Ferriera. Apoi strigă: Eminenţă, de ce nu-i spui tot adevărul?

Dell'Aqua nu se opri. Blackthorne începu să-l urmeze, dar nu se întoarse cu spatele spre fregată, aşteptându-se]ncă la

o înşelăciune.

— N-are nici o noimă. Ştiţi că am de gând să vă distrug. Am să vă iau Corabia Neagră.

Ferriera râse dispreţuitor.

— Cu ce, englezule? Tu nu mai ai nici o navă!

— Ce vrei să spui?

— Nu mai ai nici o navă. S-a terminat cu ea. Dacă nu era aşa, nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci, indiferent cu ce ar fi ameninţat Eminenţa sa.

— Nu e adevărat...

Prin ceaţa ce-i învăluise mintea, Blackthorne îl auzi pe Ferriera spunând-o din nou, râzând mai tare şi adăugând ceva despre un accident şi despre mâna Domnului şi că „nava ta a ars până la chilă, aşa că acum tu n-o să mai faci nici un rău navei *mele,* deşi eşti încă eretic şi duşman şi o ameninţare pentru credinţă. Apoi îl văzu pe Rodrigues clar, mila i se citea pe chip, şi buzele lui rostiră:

— Da, englezule, e adevărat.

— Nu e adevărat, nu poate fi adevărat.

Apoi preotul inchizitor spuse de la un milion de leghe depărtare:

— Am primit un mesaj, în dimineaţa asta, de la părintele Alvito. Se pare că un cutremur a provocat un val de flux şi valul...

Dar Blackthorne nu mai asculta. Mintea-i urla: Nava ta s-a dus, ai lăsat-o să se scufunde, nava ta e moartă, nu mai ai nici o navă, nici o navă...

— Nu e adevărat! Minţiţi, nava mea e într-un port bun şi păzită de patru mii de oameni. E în siguranţă!

Cineva spuse: Dar nu şi de Dumnezeu.

Apoi inchizitorul vorbi din nou:

— Valul de flux ţi-a înclinat nava. Ei zic că lămpile cu ulei de pe punte s-au răsturnat şi focul s-a întins. Corabia ta este distrusă...

— Minciuni! Veghea de pe punte ce făcea? Totdeauna există veghe pe navă! E cu neputinţă! strigă el, dar, într-un fel, ştia că nava fusese preţul vieţii lui.

— Ai încurcat-o, englezule, îl întărâta Ferriera. Ţi s-au tăiat toate punţile. Rămâi aici pentru totdeauna şi niciodată

n-o să găseşti un loc pe una din navele noastre. Te-ai împotmolit pentru totdeauna...

Vorbele nu mai conteneau, era un torent fără sfârşit şi el se scufunda. Apoi ochii i se limpeziră. Auzi ţipătul pescăruşilor şi simţi mirosul ţărmului, îl văzu pe Ferriera, îşi privi duşmanul şi ştiu că totul era o minciună ca să-l scoată din minţi. O ştia cu siguranţă şi mai ştia că preoţii făceau parte din complot.

— Să te ia dracu! strigă el şi, ca prin vis, se năpusti asupra lui Ferriera cu sabia ridicată.

Fu prins cu uşurinţă, i se luară săbiile şi fu dus între doi samurai în gri, străjuit de toţi ceilalţi, până la schela de bord a galerei, unde i se înapoiară săbiile şi-l lăsară să plece.

Auzea şi vedea ca prin ceată, creierul abia dacă-i mai lucra din cauza durerii, dar era sigur că totul fusese un şiretlic ca să-l scoată din minţi.

— Ajutaţi-mă, se rugă, să m-ajute careva.

Apoi Yabu fu lângă el, şi Vinck, şi vasalii lui, şi nu mai deosebea limbile, îl conduseră pe galeră, Kiri se afla pe acolo, pe undeva, şi Sazuko, un copil ţipa în braţele slujnicei, iar pe punte se-ngrămădeau rămăşiţele garnizoanei samurailor în maro, vâslaşi şi marinari.

Se simţea miros de sudoare. Sudoarea fricii. Yabu vorbea cu el. Şi Vinck. Îi trebui mult timp să se concentreze.

— Pilotule, pentru Dumnezeu, de ce te-au lăsat să pleci?

— Eu... ei...

Cuvintele nu se lăsau rostite.

Apoi se trezi, nici el nu ştia cum, pe dunetă, iar Yabu îi poruncea căpitanului să iasă în larg înainte ca Ishido să-şi schimbe hotărârea şi să nu le mai dea drumul, şi înainte ca samuraii în gri de pe chei să se răzgândească şi să nu mai lase galera să plece, şi-i spunea căpitanului să meargă cu toată viteza spre Nagasaki... iar Kiri zicea:

— Îmi pare rău, Yabu-sama, te rog, mai întâi la Yedo, trebuie să mergem la Yedo...

Ramele navei de pescaj mic desprinseră galera de la debarcader, împingând împotriva refluxului şi a vântului, şi ieşiră în larg, pescăruşii ţipând în urma lor. Blackthorne se smulse din buimăceala lui atât cât să spună coerent:

— Nu. Iertaţi-mă. Mergem Yokohama. Trebuie Yokohama.

— Mai întâi la Nagasaki, să facem rost de oameni, Anjin-san, înţelegi? E important. Mai întâi oameni! Avem un plan, spuse Yabu.

— Nu. Mergem Yokohama. Nava mea... nava mea în primejdie.

— Ce primejdie? întrebă Yabu.

— Creştinii spun... spun foc.

— Ce?!

— Pentru Dumnezeu, pilotule, ce nu e-n regulă? strigă Vinck.

Blackthorne arătă cu braţul tremurând spre *lorcha.*

— Mi-au spus... mi-au spus că *Erasmus* s-a dus, Johann... Nava noastră s-a dus... a ars. Apoi izbucni: O, Doamne, fă ca totul să fie o minciună!

Cartea a şasea

Capitolul 60

Stătea în apa nu foarte adâncă şi privea scheletul carbonizat al navei sale, împotmolită şi răsturnată la şaptezeci de iarzi de ţărm, spălată de brizanţii mici; catargele, punţile, totul fusese distrus, în afară de chilă şi crevacele aţintite spre cer.

— Maimuţele au încercat s-o tragă la mal, spuse Vinck posomorât.

— Nu. Fluxul a dus-o acolo.

— Pentru Dumnezeu, de ce spui asta, pilotule? Dacă se întâmplă să-ţi ia foc nava şi ai un nenorocit de ţărm în preajmă, o tragi la mal ca să te lupţi cu el acolo! Doamne, până şi ticăloşii ăştia împuţiţi o ştiu! Vinck scuipă pe nisip. Nu trebuia s-o laşi pe mâinile lor. Ce o să facem acum? Cum o să ajungem acasă? Trebuia s-o laşi în siguranţă la Yedo şi pe noi la fel, cu „eţii" noştri.

Tânguirea din glasul lui Vinck îl irita pe Blackthorne. Tot ce era legat de Vinck îl scotea acum din sărite. De trei ori, în ultima săptămână, când jelaniile, bocetele şi acuzaţiile deveniseră prea din cale afară, fusese aproape gata-gata să le ordone vasalilor lui să-l înjunghie pe neobservate pe Vinck şi să-l arunce peste bord, ca să pună capăt chinurilor lui. Dar de fiecare dată îşi domolise furia şi alergase ba sus, ba jos, ca să-l caute pe Yabu. Lângă Yabu, Vinck nu mai scotea nici un sunet, stătea smirnă în faţa lui de frică şi avea şi de ce. Pe galeră îi fusese uşor să se stăpânească, dar acum nu mai putea.

— Probabil că au tras-o la mal, Johann, spuse el cu lehamite.

— Pun prinsoare că ticăloşii au tras-o la mal! Dar n-au stins focul, lua-i-ar dracu pe toţi! Nu trebuia să-i laşi deloc pe japonezi pe navă, maimuţe împuţite şi ticăloase...

Blackthorne nu-l mai asculta şi-şi concentră gândurile asupra galerei. Fusese ancorată la debarcader, cu vânt din pupa, lângă satul Yokohama. Şoproanele regimentului de muschete încă împânzeau plaja şi colinele, bărbaţii făceau instrucţie, se grăbeau, iar neliniştea se simţea pretutindeni. Era o zi caldă, însorită şi adia un vânt plăcut. Simţi o undă de

parfum de mimoze. Le vedea pe Kiri şi pe doamna Sazuko la pupa, stând de vorbă sub umbrelele portocalii şi se întrebă dacă parfumul nu venea de la ele. Apoi îşi aruncă privirile spre Yabu şi Naga, care se plimbau în sus şi-n jos pe debarcader, Naga vorbind şi Yabu ascultând, amândoi foarte încordaţi. Apoi îi văzu îndreptându-şi ochii spre el. Le observă neliniştea.

Când, în urmă cu două ore, galera ocolise promontoriul, Yabu îi spusese:

— De ce să mergi să priveşti mai de-aproape, Anjin-san? Nava e moartă, *neh?* Totul e terminat. Mergem la Yedo! Ne pregătim de război. Acum nu e timp.

— Iertaţi-mă, vă rog, oprim. Puţin. Apoi Yedo. Vă rog.

— Mergem la Yedo! Nava e moartă... terminată. *Neh?*

— Dumneata vrei, dumneata pleci. Eu înot.

— Aşteaptă. Nava moartă, *neh?*

— Iertaţi-mă, vă rog, oprim. Apoi Yedo.

În cele din urmă, Yabu încuviinţase şi trăseseră la debarcader, iar Naga le ieşise în întâmpinare.

— Îmi pare rău, Anjin-san. *Neh?* îi spusese Naga cu ochii împăienjeniţi de nesomn.

— Da, îmi pare rău. Ce întâmplat?

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nu, *honto.* Eu n-am fost aici, înţelegi? Mi s-a poruncit să merg câteva zile la Mishima. Când m-am întors, oamenii au spus c-a fost cutremur noaptea... totul s-a întâmplat noaptea, înţelegi? Ştii cuvântul „cutremur”, Anjin-san?

— Ştiu. Da. Te rog, mai departe.

— Cutremur mic. Noaptea. Unii spun c-a venit un val de flux, alţii spun că nu un val de flux, ci doar un val mare, un val de furtună. A fost furtună în noaptea aceea, *neh?* Un *tai-fun* mic. Înţelegi cuvântul *tai-fun?*

— Da.

— O, îmi pare rău. A fost o noapte foarte întunecoasă. Ei zic că a venit un val mare şi că lămpile de pe punte s-au spart. Nava a luat foc, *neh?* Totul a luat foc, repede, foarte...

— Dar străjile, Naga-san? Unde oamenii de pe punte?

— A fost foarte întuneric. Focul a fost foarte iute, înţelegi? îmi pare rău. *Shigata ga nai, neh?* adăugase el

încurajator.

— Unde oamenii de pe punte, Naga-san? Eu lăsat strajă. *Neh?*

— Când m-am întors, o zi mai târziu, mi-a părut foarte rău, *neh?* Nava distrusă, încă mai ardea acolo, la apă mică, lângă ţărm. Am adunat toţi oamenii de pe corabie şi toate patrulele de ţărm din noaptea aceea. Le-am cerut să raporteze. Nimeni nu ştie limpede ce s-a întâmplat. Chipul lui Naga se întunecase. Le-am cerut să salveze… să aducă tot ce se putea, înţelegi? Totul. Totul e acum acolo, în tabără. Arătase spre platou. Sub pază. Cu străjile mele. Apoi i-am condamnat la moarte şi am alergat înapoi la Mishima să-i dau de veste seniorului Toranaga.

— Pe toţi? Pe toţi la moarte?

— Da, nu şi-au îndeplinit datoria.

— Ce a spus seniorul Toranaga?

— A fost foarte mânios. Pe bună dreptate, *neh?* Am cerut să-mi fac *seppuku.* Seniorul Toranaga nu mi-a dat voie. Eheei! Seniorul Toranaga a fost foarte mânios, Anjin-san. Naga îşi fluturase mâna de jur-împrejurul ţărmului. Tot regimentul în dizgraţie, Anjin-san. Toţi. Toţi ofiţerii superiori de aici în dizgraţie, Anjin-san. Trimişi la Mishima. Cincizeci şi opt deja şi-au făcut *seppuku.*

Blackthorne cumpănise în minte cifra şi voise să strige: „Nici cinci mii, nici cincizeci de mii nu pot să înlocuiască pierderea navei mele!”

— Rău, rostise gura lui. Da, foarte rău.

— Da. Mai bine să mergem la Yedo. Astăzi. O să fie război, azi, mâine, poimâine. Îmi pare rău.

Apoi, pentru câteva clipe, Naga se cufundase într-o discuţie aprinsă cu Yabu, iar Blackthorne, cu mintea înceţoşată şi urând cuvintele care sunau dezgustător, urându-l pe Naga, pe Yabu şi pe toţi, abia îl putuse urmări pe Naga, totuşi nu-i scăpase stinghereala crescândă a lui Yabu. Naga se întorsese din nou spre el şi, încheind discuţia, spusese încurcat:

— Îmi pare rău, Anjin-san. N-am putut să fac nimic mai mult. *Honto, neh?*

Cu un efort, Blackthorne încuviinţase din cap.

— *Honto. Domo,* Naga-san. *Shigata ga nai.*

Se scuzase şi plecase de lângă ei, îndreptându-se spre nava sa, ca să fie singur, nemaiavând încredere în sine că-şi va stăpâni mânia ce-l scotea din minţi, ştiind că nu mai putea să facă nimic, că n-o să afle niciodată nimic mai mult din cele întâmplate şi că, oricare era adevărul, el îşi pierduse nava, preoţii izbutiseră cumva, cu bani, cu vorbe dulci, sau cu ameninţări, să găsească oameni pentru acest sacrilegiu odios. Plecase de lângă Yabu şi Naga, mergând încet şi drept, dar înainte de a ajunge la capătul debarcaderului, Vinck ţâşnise după el şi-l rugase să nu-l lase acolo. Văzându-i frica dezgustătoare, îi îngăduise să-l urmeze. Dar nu-şi mai bătuse capul cu el.

Apoi, dintr-o dată, mai departe, pe ţărm, dăduseră de tigvele înspăimântătoare. Erau mai mult de o sută, înfipte în ţepuşe; de pe debarcader nu se văzuseră din cauza dunelor. Când se apropiară, pescăruşii se înălţară într-un nor alb, asurzitor şi, după ce ei trecură, se lăsară la loc, ca să-şi continue împărţirea prăzii.

Acum el cerceta scheletul navei, un gând obsedându-I: Mariko întrevăzuse adevărul şi-l spusese în taină lui Kiyama sau preoţilor: „Fără corabia sa, Anjin-san n-are nici o putere împotriva bisericii. Vă rog să-l lăsaţi în viaţă, să distrugeţi doar nava…”

O auzea spunând-o. Ea a avut dreptate. Era o soluţie atât de simplă pentru catolici. Da, dar oricare din ei s-ar fi putut gândi la acelaşi lucru. Cum s-au strecurat, însă, printre cei patru mii de oameni? Pe cine au mituit? Cum?

Nu mai are importanţă pe cine. Sau cum. Ei au câştigat.

Dumnezeu să-mi ajute, dar fără navă sunt un om mort. Nu pot să-i fiu de folos lui Toranaga şi războiul lui o să ne înghită pe toţi.

— Sărmană corabie, spuse el. Iartă-mă… e aşa de trist să mori în zadar. După atâta amar de drum.

— Ce? spuse Vinck.

— Nimic, zise el. Sărmană corabie, iartă-mă. Acesta n-a fost niciodată târgul meu cu ea sau cu altcineva. Biata Mariko. Fie iertată şi ea.

— Ce ai zis, pilotule?

— Nimic. Mă gândeam doar cu voce tare.

— Ai spus ceva. Pentru Dumnezeu, te-am auzit spunând ceva!

— Pentru Dumnezeu, taci odată!

— Ce? Să tac, da? Să rămânem cu scârbele astea tot restul vieţii?! Da?

— Da!

— O să ne târâm tot restul zilelor noastre în patru labe în faţa capetelor ăstora împuţite de păgâni blestemaţi! Şi ei nu vorbesc decât despre război, război şi iar război? Da?

— Da!

— Da, nu-i aşa? Tot trupul lui Vinck tremura şi Blackthorne era cu ochii-n patru. E vina ta. Tu ai spus să venim în Japonii, iar noi am venit. Te-ai gândit câţi au murit până aici? Tu eşti vinovatul!

— Da. Îmi pare rău, dar ai dreptate!

— Îţi pare rău, pilotule? Cum o să ne-ntoarcem acasă? Asta e treaba ta, bătu-o-ar Dumnezeu, să ne duci acasă! Cum ai de gând s-o faci? Zi-i!

— Nu ştiu. O să ajungă aici una din navele noastre, Johann. Trebuie doar să aşteptăm încă...

— Să aşteptăm? Cât? Cinci ani blestemaţi, douăzeci? Tu singur ai spus că *acum* toţi împuţiţii ăştia sunt în război! Mintea lui Vinck o luă razna. Ei au să ne taie capetele şi au să le pună în ţepuşe ca pe alea de acolo şi-or să ne mănânce păsările... Un râs dement îl cutremură şi-şi duse mâna în cămaşa zdrenţuită. Blackthorne văzu plăselele pistolului. I-ar fi fost uşor să-l trântească pe Vinck la pământ şi să-i ia pistolul, dar nu făcu nimic să se apere. Vinck îi flutură pistolul pe sub nas, dansând în jurul lui cu o veselie dementă, delirantă. Blackthorne aşteptă fără să se teamă, dorind glonţul, apoi Vinck o luă la fugă pe plajă, pescăruşii zburând din calea lui într-un nor de pene şi ţipete. Vinck alergă năuc cam vreo sută de paşi, iar în cele din urmă se prăbuşi pe spate; picioarele încă i se mai zbăteau, mâinile îi fluturau şi rostea tot felul de obscenităţi. După o clipă se întoarse pe burtă, scoase un ultim ţipăt cu faţa spre Blackthorne şi rămase ţeapăn. Se făcu tăcere.

Când Blackthorne ajunse lângă Vinck, pistolul era

îndreptat asupra lui, ochii holbaţi într-o ură dementă, dinţii dezveliţi. Vinck era mort.

Blackthorne îi închise ochii, îl ridică şi, cu el în cârcă, plecă înapoi spre galeră. Samuraii veneau în fugă spre el, cu Yabu şi Naga în frunte.

— Ce s-a întâmplat, Anjin-san?

— A înnebunit.

— Chiar aşa? E mort?

— Da. Mai întâi înmormântare, apoi Yedo. E-n ordine?

— *Hai.*

Blackthorne trimise după o lopată, îi rugă să-i dea puţin răgaz şi-l îngropă pe Vinck pe o costişă, la care nu ajungea apa şi care dădea spre epavă. Rosti o rugăciune deasupra gropii şi puse o cruce făcută din două bucăţi de lemn de plută. Era atât de uşor să spună acele rugăciuni. Le spusese de prea multe ori. Numai în această călătorie, de când plecaseră din Olanda, le zisese de peste o sută de ori pentru propriul lui echipaj. Dintre toţi, doar Baccus van Nekk şi musul Croocq supravieţuiseră; ceilalţi veniseră de pe celelalte nave: Salamon, mutul, Jan Roper, Sonk, bucătarul, Ginsel, velarul. Cinci corăbii şi patru sute nouăzeci şi şase de oameni, toţi morţi, în afară de noi şapte. Şi pentru ce?

Să faci înconjurul pământului? Să fii primul?

— Nu ştiu spuse el spre mormânt, dar acum totul s-a sfârşit. *Sayonara,* Johann.

Apoi intră în mare şi înotă gol ca să se „purifice”. Le spusese lui Naga şi Yabu că acesta era obiceiul la ei, după înmormântarea unui om din echipaj. Căpitanul trebuia să se ocupe personal, dacă nu mai era altcineva şi marea făcea purificarea, în faţa lui Dumnezeu, care era un Dumnezeu creştin, dar nu chiar acelaşi cu Dumnezeul creştin iezuit.

Se agăţă de una din crevacele navei şi văzu că deja începuseră să se strângă ciorchine tot felul de crustacee, iar la trei stânjeni dedesubt, nisipul acoperise chila. Curând marea avea să-şi revendice corabia şi ea avea să dispară. Privi fără nici un ţel în jur. Nimic de salvat, îşi spusa, neaşteptându-se la nimic.

Înotă spre ţărm. Câţiva dintre vasalii săi îl aşteptau cu haine curate. Se îmbrăcă, îşi puse săbiile la cingătoare şi

porni înapoi. Lângă debarcader, unul din vasalii săi arăta ceva cu mâna.

— Anjin-san!

Un porumbel călător, urmărit de un uliu, zbura îndreptându-se cu disperare spre adăpostul hulubăriei de acasă, din sat. Aceasta era în podul celei mai înalte clădiri, ce se afla ceva mai în spate, nu departe de ţărm, pe un mic tăpşan. Când nu mai erau nici o sută de iarzi până la hulubărie, uliul ce se afla sus, deasupra prăzii, îşi strânse aripile şi plonjă fulgerător. Izbitura fu urmată de un nor de pene, dar nu fu perfectă. Porumbelul căzu ţipând, ca rănit de moarte, până aproape de pământ, dar îşi reveni şi zbură spre casă. Se strecură printr-o deschizătură în hulubărie, la adăpost. Uliul era foarte aproape în urma lui, ţipând furios. Toată lumea aplaudă, în afară de Blackthorne. Nici măcar tenacitatea şi curajul porumbelului nu-l impresionară. Nu-l mai impresiona nimic.

— Straşnic, *neh?* spuse unul din vasalii săi, încurcat de împietrirea stăpânului său.

— Da.

Blackthorne se întoarse la galeră, unde se aflau Yabu, doamna Sazuko, Kiri şi căpitanul. Totul era pregătit.

— Yabu-san, *ima* Yedo *ka?* întrebă.

Dar Yabu nu-i răspunse şi nimeni nu-l băgă în seamă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Naga, care se grăbea către sat. Un dresor de porumbei îi ieşi în întâmpinare dintr-o casă. Naga rupse sigiliul şi citi foaia de hârtie: *„Galera şi toţi de la bord să rămână la Yokohama până sosesc”.* Era semnată: *Toranaga.*

*

* *

Dis-de-dimineaţă, când soarele abia răsărise, cavaleria trecu în goană muchea dealului. Mai întâi veneau cei cincizeci de călăreţi şi cercetaşi din avangarda condusă de Buntaro, urmau purtătorii de steaguri, apoi Toranaga. După el venea grosul trupelor de război, sub comanda lui Omi. În urma lor era părintele Alvito Tsukku-san cu zece acoliţi, într-un grup compact, iar, după ei, o mică ariergardă, printre care şi vânătorii cu şoimi pe pumnii înmănuşaţi, toţi cu

capişoane pe cap, în afară de un imens uliu porumbar cu ochi galbeni. Toţi samuraii erau puternic înarmaţi, purtau cămăşi de zale şi armuri de luptă pentru cavalerie.

Toranaga călărea dezinvolt, cu sufletul despovărat acum, arătând ca un alt om, mai puternic, şi bucuros că se afla la sfârşitul călătoriei. Trecuseră două zile şi jumătate de când trimisese poruncă lui Naga să ţină galera la Yokohama şi de când plecase din Mishima în acest marş forţat. Veniseră foarte repede, înlocuind caii cam la fiecare douăzeci de *ri.* La un popas, unde n-au fost cai de schimb, samuraiul, care avea această însărcinare, a fost înlocuit, leafa lui dată altuia, iar el a fost poftit să-şi facă *seppuku,* sau să se radă în cap şi să se facă preot. Samuraiul a ales moartea.

Neghiobul fusese prevenit, gândi Toranaga, tot Kwanto-ul e sub arme şi pe picior de război. Totuşi, omul acela n-a fost o pierdere în zadar, îşi spuse. Cel puţin, vestea o să zboare peste tot cuprinsul ţinuturilor mele şi n-o să mai fie nici o întârziere fără rost.

Totuşi sunt atât de multe de făcut, gândi, mintea clocotindu-i de fapte, planuri şi contraplanuri. Peste patru zile va fi *ziua cea mare,* cea de a douăzeci şi doua zi a lunii a opta, luna pentru privitul Lunii. Astăzi, la Osaka, trimisul curţii, Ogaki Takamoto, se va duce, în mod oficial, la Ishido şi-l va anunţa cu regret că vizita Fiului Cerului la Osaka a trebuit să fie amânată cu câteva zile din motive de sănătate.

Fusese atât de uşor să obţină amânarea. Deşi Ogaki era prinţ de al şaptelea rang şi se trăgea din împăratul GoShoko, al cincizeci şi nouălea din dinastie, era strâmtorat ca toţi membrii curţii imperiale. Curtea nu avea nici un venit al ei propriu. Numai samuraii aveau venituri şi, de sute de ani, curtea trebuia să trăiască dintr-un stipendiu — totdeauna subţire şi controlat cu grijă — acordat de *shōgun, kampaku,* sau junta de guvernământ a zilei. Aşa că Toranaga acordase, cu umilinţă şi mare grijă, zece mii de *koku* anual lui Ogaki, prin intermediari, spre a fi daţi rudelor nevoiaşe, aşa cum dorea Ogaki însuşi, spunând cu smerenia cuvenită că, fiind un Minowara şi, ca atare, şi el descendent din Go-Shoko, era încântat să-i fie de ajutor şi nădăjduia că înălţimea sa va avea grijă de preţioasa-i sănătate în clima atât de înşelătoare de la

Osaka, mai cu seamă în jurul zilei de douăzeci şi doi.

Bineînţeles, n-avea nici o garanţie că Ogaki îl putea convinge sau nu pe înălţimea sa, dar Toranaga presupusese că sfetnicii Fiului Cerului sau Fiul Cerului însuşi ar fi fost bucuroşi de o scuză pentru amânare, sperând ca, în cele din urmă, vizita să fie anulată. Numai o singură dată, în trei secole, „un împărat pe tron îşi părăsise sanctuarul din Kyoto. Aceasta fusese în urmă cu patru ani, la invitaţia lui *taikō* de a privi florile de cireş din preajma castelului Osaka, ceea ce coincidea cu demisia lui din funcţia de *kampaku* în favoarea lui Yaemon, iar astfel, implicit, se punea pecetea imperială pe succesiune.

În chip firesc, nici un *daimyo,* nici chiar Toranaga, n-ar fi îndrăznit să facă o asemenea ofertă unui membru al curţii, pentru că era o insultă şi uzurpa drepturile unui superior — în acest caz Consiliul — şi pe loc ar fi fost socotită trădare, aşa cum, de fapt, şi era. Dar Toranaga ştia că el deja fusese acuzat de trădare.

Mâine Ishido şi aliaţii lui se vor pune în mişcare împotriva mea. Cât timp mi-a mai rămas? Unde ar trebui să fie *bătălia*? La Odawara? Victoria depinde doar de timp şi loc, nu de numărul oamenilor. Ei mă vor întrece ca număr, vor fi pe puţin trei contra unul. N-are importanţă, gândi, *Ishido iese din castelul Osaka!* Mariko l-a forţat să iasă. În partida de şah pentru putere mi-am sacrificat regina, dar Ishido a pierdut două ture. Da, dar în ultima partidă, tu ai pierdut mai mult decât o regină. Ai pierdut o navă. Un pion poate deveni o regină, dar nu o navă!

Coborau dealul în trap întins. Jos era marea. Dădură colţul şi acolo se afla satul Yokohama, cu epava chiar lângă ţărm. Vedea platoul unde regimentul de muschete era aliniat pentru inspecţia pregătirii de luptă, cu cai, cu tot echipamentul şi muschetele în coburi, iar ceilalţi, samurai, la fel de bine înarmaţi, îi străjuiau calea până lângă ţărm, ca gardă de onoare. La marginea satului ţăranii erau îngenuncheaţi în şiruri ordonate, aşteptând să-l întâmpine cu toată cinstea. Dincolo de ei, se găsea galera cu matrozii şi căpitanii lor, şi ei în aşteptare. De-o parte şi de alta a digului, bărcile pescăreşti fuseseră trase la mal şi aliniate cu grijă,

iar el îşi puse în minte să-l dojenească pe Naga. El poruncise ca regimentul să fie gata pentru plecare imediată, dar, să opreşti pescarii sau ţăranii de la pescuit ori munca câmpului era un lucru nechibzuit.

Se răsuci în şa şi chemă un samurai, poruncindu-i să-i spună lui Buntaro să se ducă înainte să vadă dacă totul era pregătit şi în siguranţă.

— Apoi du-te în sat şi spune-le ţăranilor să plece cu toţii la munca lor, în afară de căpetenia satului.

— Da, Alteţă.

Omul dădu pinteni calului şi plecă în galop.

Acum Toranaga era destul de aproape de platou ca să distingă chipurile: lată-i pe Anjin-san şi pe Yabu, mai încolo pe Kiri şi pe doamna Sazuko. Emoţia i se înteţi.

Buntaro galopa de-a lungul drumului, cu arcu-i uriaş şi cu două tolbe pline cu săgeţi în spate, urmat îndeaproape de şase samurai. Părăsiră drumul şi ieşiră pe platou. Imediat îl văzu pe Blackthorne şi chipul i se încruntă şi mai mult, apoi struni calul şi privi atent în jur. O tribună acoperită, cu o singură pernă pe ea, dădea cu faţa spre regiment. O alta, mai mică şi mai joasă era alături. Acolo aşteptau Kiri şi doamna Sazuko. Yabu, ca ofiţer cu gradul cel mai mare, era în fruntea regimentului, Naga în dreapta lui, Anjin-san în stânga. Totul părea în ordine şi Buntaro făcu semn coloanei principale să înainteze. Avangarda veni la trap, descălecă şi se desfăşură pentru pază în jurul tribunei oficiale. Apoi Toranaga înaintă călare de-a lungul platoului. Naga înălţă steagul de luptă. Imediat cei patru mii de oameni strigară: „Toranagaaaa!” şi se înclinară.

Toranaga nu le răspunse la salut. Într-o tăcere desăvârşită, îşi plimbă privirea peste ei. Observă că Buntaro se uita pe furiş spre Anjin-san. Yabu purta sabia pe care i-o dăruise el, dar părea foarte neliniştit. Plecăciunea lui Anjin-san era corectă şi rigidă, iar mânerul sabiei rupt. Kiri şi cea mai tânără concubină a lui erau în genunchi, cu mâinile lipite pe *tatami* şi feţele înclinate cu smerenie. Pentru o clipă ochii i se îmblânziră, apoi privi nemulţumit spre regiment. Toţi oamenii stăteau cu capetele plecate. Nu le răspunse la plecăciune, dădu doar scurt din cap şi simţi fiorul ce străbătu

samuraii când îşi înălţară din nou privirile. Bun, gândi el descălecând sprinten, bucuros că se temeau de mânia lui. Un samurai îi luă dârlogii din mână şi plecă cu calul, în timp ce el se întoarse cu spatele spre regiment şi, lac de apă, ca toţi ceilalţi, de la umezeala din aer, se îndreptă spre doamnele lui.

— Deci, Kiri-san, bine-ai venit acasă!

Ea se înclină din nou, fericită.

— Mulţumesc, Alteţă. N-am crezut că o să am bucuria să te mai văd vreodată.

— Nici eu, doamnă. Un licăr de fericire străbătu chipul lui Toranaga. Îşi îndreptă privirile spre tânăra fată. Deci, Sazuko-san, unde mi-e feciorul?

— Cu doica, Alteţă, răspunse ea pe nerăsuflate, încântată peste măsură de bucuria lui făţiş arătată.

— Te rog, trimite pe cineva s-aducă de-ndată copilul.

— O, vă rog, Alteţă, cu permisiunea Voastră, pot să-l aduc eu însămi?

— Da, da, dacă vrei. Toranaga zâmbi şi o urmări cu privirea o clipă când plecă, fiindu-i tare dragă. Se întoarse iar spre Kiri. Cu tine totul e bine? o întrebă numai pentru urechile ei.

— Da, stăpâne. O, da, şi când te văd atât de puternic mi se umple inima de bucurie.

— Ai slăbit, Kiri-chan, şi eşti mai tânără ca oricând.

— O, îmi pare rău, Alteţă, nu este adevărat. Dar îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

El îi zâmbi.

— Atunci, orice-o fi, îţi vine bine. Tragedie.... singurătate... să fii părăsită... Sunt bucuros să te văd, Kiri-chan.

— Mulţumesc, Alteţă. Sunt atât de fericită că supunerea şi sacrificiul *ei* au deschis porţile castelului Osaka. *Ea* ar fi tare încântată, Alteţă, să ştie că a izbutit.

— Mai întâi trebuie să mă ocup de această mulţime, apoi o să stăm de vorbă, mai târziu. Sunt multe de vorbit, *neh?*

— Da. O, da! Ochii-i străluciră. Vizita Fiului Cerului o să fie amânată, *neh?*

— Asta ar fi înţelept. *Neh?*

— Am un mesaj de la doamna Ochiba.

— Da? Bine! Dar va trebui să aştepte. Făcu o pauză. Doamna Mariko a murit onorabil? Din proprie hotărâre, nu din accident sau greşeală?

— Mariko-sama *a ales* moartea. A fost *seppuku.* Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost prinsă. O, Alteţă, ea s-a dovedit a fi atât de înţeleaptă în toate acele zile de restrişte! Atât de curajoasă! Şi Anjin-san! Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost prinsă şi dezonorată. Toate am fi fost capturate şi dezonorate.

— A, da, *ninja.* Toranaga dădu aerul afară din piept, ochii-i scăpărând scântei, şi ea se cutremură fără să vrea. Ishido are de dat socoteală pentru multe, Kiri-chan. Te rog, scuză-mă.

Se îndreptă cu paşi maiestuoşi spre tribuna oficială şi se aşeză, cu chipul din nou dur şi ameninţător. Gărzile îl înconjurară.

— Omi-san!

— Da, Alteţă?

Omi păşi în faţă şi se înclină, arătând acum mai în vârstă şi mai subţire ca înainte.

— O însoţeşti pe doamna Kiritsubo la locuinţa ei şi te asiguri că a mea este cum trebuie. Am să rămân aici peste noapte.

Omi salută şi se îndepărtă, iar Toranaga fu bucuros să vadă că schimbarea bruscă a planului nu produsese nici măcar o tresărire pe chipul lui Omi. Bun, gândi el, Omi învaţă repede, sau iscoadele lui i-au spus că am poruncit în taină lui Sudara şi Hiro-matsu să fie aici, deci eu nu aveam cum să plec până mâine.

Îşi concentra toată atenţia asupra regimentului. La semnul lui, Yabu păşi în faţă şi salută. Îi răspunse la salut politicos.

— Deci, Yabu-san! Bine ai venit!

— Mulţumesc, Alteţă. Pot să-ţi spun cât sunt de fericit că ai scăpat din urzeala lui Ishido?

— Mulţumesc. Şi tu ai scăpat. Lucrurile n-au mers bine la Osaka. *Neh?*

— Nu. Armonia mea este distrusă, Alteţă. Nădăjduiam să

conduc retragerea din Osaka şi să-ţi aduc amândouă doamnele şi fiul în siguranţă, la fel şi pe doamna Toda, pe Anjin-san şi marinarii pentru nava lui. Din nenorocire, amândoi am fost trădaţi, acolo şi aici.

— Da. Toranaga îşi îndreptă privirile spre epava care era spălată de valurile mării. O undă de mânie îi străbătu chipul şi toţi aşteptau să se dezlănţuie, dar el n-o făcu. *Karma,* spuse el. Da, *karma,* Yabu-san. Ce poţi face împotriva stihiilor? Nimic. Neglijenţa este altceva. Acum, în legătură cu Osaka, vreau să aud tot ce s-a întâmplat, cu de-amănuntul, imediat după ce vei da drumul regimentului şi după ce eu voi face o baie.

— V-am pregătit un raport în scris, Alteţă.

— Bun. Mulţumesc, dar mai întâi aş vrea să-mi spui prin viu grai.

— Este adevărat că înălţimea sa n-o să meargă la Osaka?

— Ce hotărăşte înălţimea sa este treaba înălţimii sale.

— Doriţi să cercetaţi regimentul înainte de a-l trimite în tabără? întrebă Yabu ceremonios.

— De ce le-aş acorda această onoare? Nu ştii că sunt în dizgraţie, chiar dacă stihiile au fost pricina? adăugă el scurt.

— Da, Alteţă. Îmi pare rău. Îngrozitor. Yabu încerca, fără să reuşească, să vadă ce este în mintea lui Toranaga. Am fost uluit când am auzit ce s-a întâmplat. Pare aproape imposibil.

— Aşa zic şi eu. Chipul lui Toranaga se întunecă şi privi spre Naga şi dincolo de el, spre rândurile compacte de oameni. Încă nu izbutesc să înţeleg cum a fost cu putinţă o asemenea neatenţie... Aveam nevoie de corabia aceea!

Naga era agitat.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, doriţi să fac o nouă cercetare?

— Ce poţi face acum în plus faţă de ce ai făcut deja?

— Nu ştiu, Alteţă. Nimic, Alteţă, vă rog să mă iertaţi.

— Cercetarea ta a fost amănunţită, *neh?*

— Da, Alteţă. Vă rog să-mi iertaţi prostia.

— N-a fost vina ta. Tu n-ai fost aici. Nici la comandă. Iritat, Toranaga se întoarse spre Yabu. E curios, chiar îngrijorător, că patrula de coastă, patrula din tabără, veghea de punte şi comandantul din noaptea aceea, toţi au fost din

Izu, în afară de cei câţiva *ronini* ai lui Anjin-san.

— Da, Alteţă. Curios, dar nu îngrijorător, îmi pare rău. Domnia ta ai fost foarte corect făcându-i pe ofiţeri răspunzători, după cum şi Naga-san a fost, pedepsindu-i pe ceilalţi. Îmi cer iertare, şi eu am făcut cercetări, imediat ce am sosit, dar n-am aflat nimic mai mult, n-am nimic de adăugat. Şi eu zic că e *karma, karma* ajutată, cumva, de ticăloşii de creştini. Chiar şi aşa, îmi cer iertare.

— A, crezi c-a fost o lucrătură?

— Nu există nici o dovadă, Alteţă, dar un val de flux şi un simplu incendiu nu par lămuriri destul de temeinice. Cu siguranţă, orice foc ar fi trebuit stins. Din nou îmi cer scuze.

— Îţi primesc scuzele, dar, între timp, spune-mi, te rog, cum să înlocuiesc corabia aceea. Am nevoie de nava *aceea!*

Yabu simţea că-l ia cu arsuri la stomac.

— Da, Alteţă. Ştiu. Îmi pare rău, nu poate fi înlocuită, dar Anjin-san ne-a spus în timpul călătoriei că-n curând au să vină aici alte nave de război din ţara lui.

— Cât de curând?

— Nu ştiu, Alteţă.

— Un an? Zece? Eu abia dacă am zece zile.

— Îmi pare rău, şi eu aş vrea să ştiu. Poate că ar trebui să-l întrebaţi pe el, Alteţă.

Pentru prima oară, Toranaga privi direct spre Blackthorne. Bărbatul înalt stătea în picioare, singur, mâhnirea citindu-i-se pe chip.

— Anjin-san!

— Da, Alteţă?

— Rău, *neh?* Foarte rău. Toranaga arătă spre epavă. *Neh?*

— Da, foarte rău, Alteţă.

— Cât de curând sosesc celelalte corăbii?

— Corăbiile mele, Alteţă?

— Da.

— Când... când o vrea Buddha.

— În seara asta stăm de vorbă. Du-te acum. Mulţumesc pentru Osaka. Du-te la galeră, sau în sat. Discutăm diseară. Înţelegi?

— Discutăm diseară, da, înţeleg, Alteţă. Mulţumesc. Când

diseară, vă rog?

— Am să trimit un mesager. Mulţumesc pentru Osaka.

— Datoria mea, *neh?* Dar eu făcut puţin. Toda Mariko-sama dat tot. Tot pentru Toranaga-sama.

— Da.

Toranaga îi întoarse plecăciunea cu gravitate.

Anjin-san dădu să plece, dar se opri. Toranaga privi spre celălalt capăt al platoului. Tsukku-san şi însoţitorii săi tocmai sosiseră şi descălecau. El nu-i acordase preotului o întrevedere la Mishima — cu toate că acesta îi trimisese vorbă imediat despre distrugerea navei — şi îl ţinuse dinadins să aştepte până ce oamenii săi plecaseră din Osaka şi galera ajunsese în siguranţă la Anjiro. Numai atunci se hotărâse să-l aducă pe preot cu el aici şi să lase confruntarea să aibă loc, la momentul potrivit.

Blackthorne începu să se îndrepte spre preot.

— Nu, Anjin-san. Mai târziu, nu acum. Acum du-te în sat! porunci el.

— Dar, Alteţă, omul acela mi-a distrus corabia! El e duşmanul!

— Ai să te duci acolo! Toranaga arătă în jos, spre sat. Ai să aştepţi acolo, te rog. Astă seară stăm de vorbă.

— Alteţă, vă rog, omul acela...

— Nu. Te vei duce la galeră, spuse Toranaga. Vei pleca acum. Te rog.

Este mai grozav decât să îmblânzeşti un şoim, îşi zise surescitat, dând uitării, pentru moment, gândurile şi grijile, preocupat doar să-i transmită lui Blackthorne voinţa sa. Anjin-san e la fel de sălbatic, periculos, plin de neprevăzut; el e o fire necunoscută, unică, deosebită faţă de orice om pe care l-am întâlnit vreodată.

Îl văzu cu coada ochiului pe Buntaro mişcându-se în calea lui Anjin-san, gata şi nerăbdător să-l forţeze să se supună. Ce prostie, gândi în treacăt Toranaga, şi cât de fără rost. Nu-şi dezlipi ochii de pe Blackthorne. Şi-l domină.

— Da, plec acum, mărite Toranaga. Îmi cer iertare. Plec, spuse Blackthorne. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi o porni spre sat.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse Toranaga.

Nu lăsă să i se citească victoria pe chip. Îl privi pe Blackthorne cum se îndepărta supus — violent, puternic, pus pe distrugere, dar controlat acum de voinţa lui Toranaga.

Apoi se răzgândi.

— Anjin-san! strigă el, hotărând că era timpul să dezlege cureluşa de la piciorul şoimului dresat şi să lase pasărea de pradă să zboare liberă. Ultima încercare. Ascultă, du-te acolo, dacă vrei. Eu cred că e mai bine să nu-l omori pe Tsukku-san. Dar, dacă tu vrei să-l omori, omoară-l. Dar ar fi mai bine să nu omori. O spuse rar şi cu grijă şi o repetă. *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Toranaga privi în ochii incredibil de albaştri, plini de o duşmănie dincolo de orice chibzuinţă, şi se întrebă dacă această pasăre sălbatică, asmuţită asupra prăzii, avea să ucidă sau nu, numai la voinţa lui, şi dacă se va întoarce la mănuşă, fără să mănânce.

— *Wakarimasu ka?*

— *Hai.*

Toranaga îi făcu semn cu mâna să plece. Blackthorne se întoarse şi porni cu paşi mari spre nord, către Tsukku-san. Buntaro se dădu la o parte din calea lui. Blackthorne părea că nu vede pe nimeni în afară de preot. Căldura devenise parcă şi mai înăbuşitoare.

— Ce zici, Yabu-san? Ce o să facă? întrebă Toranaga.

— Va ucide. Bineînţeles c-o să-l omoare, dacă-l poate prinde. Preotul merită să moară, *neh?* Toţi creştinii. Sunt sigur că ei au pus la cale focul, preoţii şi Kiyama, deşi nu pot s-o dovedesc.

— Pui prinsoare pe viaţa ta c-o să-l omoare pe Tsukku-san?

— Nu, Alteţă, spuse Yabu grăbit. Nu pun. Iertaţi-mă. El e barbar, amândoi sunt barbari.

— Naga-san?

— Dac-aş fi în locul lui, eu l-aş omorî pe preot şi pe toţi ceilalţi, acum că am învoirea Voastră. N-am întâlnit pe nimeni care să urască atât de mult şi s-o arate atât de deschis. În ultimele două zile, Anjin-san a fost ca ieşit din minţi, umblând încoace şi-ncolo, bolborosind, rămânând cu

ochii aţintiţi spre epavă, dormind acolo, făcut covrig pe nisip, abia atingându-se de mâncare... Naga îl urmări din nou cu privirea pe Blackthorne. Eu zic că n-au fost doar stihiile care i-au distrus nava. Îi ştiu pe preoţi, ei sunt cei vinovaţi, eu nu pot s-o dovedesc, dar... nu cred că s-a întâmplat din pricina furtunii.

— Alege!

— El o să se dezlănţuie. Uitaţi-vă la mersul lui... cred c-o să omoare, nădăjduiesc c-o să omoare.

— Buntaro-san?

Buntaro se întoarse, obrazul îi era nebărbierit, picioarele vânjoase îi stăteau bine înfipte în pământ şi îşi ţinea degetele pe arc.

— L-aţi sfătuit să nu-l omoare pe Tsukku-san, deci nu-l vreţi pe preot mort. Dacă Anjin-san ucide sau nu, nu-mi pasă câtuşi de puţin, Alteţă. Pentru mine nu contează decât ceea ce are importanţă pentru înălţimea voastră. Să-l opresc, dacă nu vă dă ascultare? O pot face cu uşurinţă de la această distanţă.

— Poţi să-mi garantezi că-l răneşti doar?

— Nu, Alteţă.

Toranaga râse blând şi rupse vraja.

— Anjin-san n-o să-l omoare. O să tune şi o să fulgere, ori o să-l ameninţe, iar pe Tsukku-san o să-l cuprindă zelul lui „sfânt" şi o să-l ameninţe şi el, la rândul lui, fără absolut nici o teamă, zicându-i: „A fost mâna Domnului. Eu nu ţi-am atins niciodată nava." Apoi Anjin-san o să-l facă mincinos, iar Tsukku-san va fi cuprins de şi mai mult zel, va repeta totul sub jurământ, în numele Dumnezeului său, iar pilotul, ca răspuns, pesemne că o să-l blesteme şi ei se vor urî unul pe celălalt încă douăzeci de vieţi. Nici unul n-o să moară. Cel puţin nu acum...

— Cum de ştii toate astea, tată?! exclamă Naga.

— Nu ştiu cu siguranţă, fiule, dar aşa cred că se va întâmpla. Întotdeauna este bine să ai timp să-i priveşti cu luare aminte pe oamenii importanţi, fie ei prieteni sau duşmani. Trebuie să încerci să-i înţelegi. Eu i-am urmărit pe amândoi. Amândoi sunt foarte importanţi pentru mine. *Neh,* Yabu-san?

— Da, Alteţă, spuse Yabu, brusc îngrijorat.

Naga aruncă o privire rapidă spre Blackthorne. Anjin-san mergea cu aceiaşi paşi mari, fără să se grăbească, fiind acum la câţiva paşi de Tsukku-san, care aştepta în fruntea acoliţilor săi, briza fluturându-le sutanele portocalii.

— Dar, tată, nici unul nu e laş, *neh*? De ce nu... cum pot să dea acum înapoi fără să-şi piardă onoarea?

— El n-o să omoare din trei motive. Primul, pentru că Tsukku-san este neînarmat şi n-o să se lupte nici măcar cu mâinile. E împotriva crezului lor de viaţă să lupţi cu un om neînarmat — asta ar însemna o dezonoare, un păcat împotriva Dumnezeului lor creştin. Al doilea, pentru că el e creştin. Al treilea, pentru că eu am hotărât că n-a sosit ceasul.

Buntaro spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu pot să înţeleg al treilea motiv, sau chiar şi pe primul, dar adevărata pricină a urii lor nu stă-n aceea că fiecare din ei crede despre celălalt că nu este creştin, ci o forţă a răului, un slujitor al lui Satan? Nu-şi zic ei aşa?

— Da, dar acest Isus Dumnezeu al lor i-a învăţat, sau se presupune că i-ar fi învăţat, să-ţi ierţi duşmanul. Aşa e creştineşte.

— Asta e o tâmpenie, *neh?* spuse Naga. Să-ţi ierţi duşmanul e o prostie.

— Aşa-i. Toranaga privi spre Yabu. Este o prostie să-ţi ierţi duşmanul *Neh,* Yabu-san?

— Da, încuviinţă Yabu.

Toranaga privi spre nord. Cele două siluete erau foarte aproape şi acum, în sinea lui, Toranaga îşi blestema nerăbdarea. El încă mai avea foarte mare nevoie de amândoi şi nu ar fi trebuit să rişte să piardă pe vreunul din ei. Îl slobozise pe Anjin-san pentru propria sa plăcere, nu ca să omoare, şi-şi regreta prostia. Acum aştepta cu sufletul la gură, ca toţi ceilalţi. Dar se întâmplă cum prevăzuse el şi încleştarea fu scurtă, dură şi plină de venin, văzându-se clar chiar de la această distanţă, iar el îşi făcu vânt cu evantaiul, foarte uşurat. I-ar fi plăcut teribil să fi înţeles ce-şi spuseseră, să ştie dacă avusese dreptate. Curând îl văzură

pe Anjin-san îndepărtându-se cu paşi mari. În urma lui, Tsukku-san îşi ştergea fruntea cu o batistă colorată, de hârtie.

— Eheei! rosti Naga plin de admiraţie. Cum putem să pierdem noi războiul cu un comandant ca tine?

— Prea uşor, fiule, dacă asta e *karma* mea. Apoi starea lui de spirit se schimbă. Naga-san, porunceşte tuturor samurailor care s-au întors cu galera din Osaka să vină la locuinţa mea.

Naga plecă grăbit.

— Yabu-san. Sunt încântat că te-ai întors teafăr. Dă drumul regimentului. După cină o să stăm de vorbă. Pot să trimit după tine?

— Bineînţeles. Mulţumesc, Alteţă.

Yabu salută şi plecă.

Acum, singur, doar cu gărzile cărora le făcu semn să se îndepărteze, cât să nu poată auzi, Toranaga îl privea pe Buntaro. Acesta era neliniştit ca un câine la care te uiţi fix şi nu-i zici nimic. Când nu mai putu răbda, spuse:

— Alteţă?

— Cândva mi-ai cerut capul lui, *neh? Neh?*

— Da... da, Alteţă.

— Ei bine?

— El... el m-a insultat la Anjiro. Eu... eu încă am rămas de ruşine.

— Îţi poruncesc să-ţi scoţi ruşinea asta din cap!

— Aşa voi face, Alteţă. Dar ea m-a înşelat cu el şi asta nu mi-o pot scoate din cap, atâta vreme cât el trăieşte. Am dovezi. Îl vreau mort. Acum. El... vă rog, nava lui s-a dus, cu ce vă mai este el acum de folos, Alteţă? O cer ca o favoare pe viaţă.

— Ce dovezi?

— Toată lumea ştie. În drumul de la Yokosé. Am vorbit cu Yoshinaka. Toată lumea ştie, adăugă el ursuz.

— Yoshinaka i-a văzut, pe el şi pe ea, împreună? A învinuit-o el?

— Nu, dar ce a zis... Buntaro îşi ridică privirile, măcinat de suferinţă. Eu ştiu şi asta e destul. Vă rog, v-o cer ca o favoare pe viaţă. Nu v-am cerut niciodată nimic, *neh?*

— Am nevoie de el viu. Dacă nu era el, *ninja* ar fi capturat-o, ar fi dezonorat-o şi, ca atare, ai fi fost şi tu dezonorat.

— O favoare pe viaţă, spuse Buntaro. Vă rog. Nava lui s-a dus... el... el... el a făcut ceea ce aţi vrut. Vă rog.

— Am dovezi că între ei nu a fost nimic.

— Iertaţi-mă, ce dovezi?

— Ascultă. Asta rămâne doar pentru urechile tale, aşa cum am hotărât cu ea. Eu i-am poruncit să se împrietenească cu el. Toranaga nu-i mai dădu timp să gândească. Ei au fost prieteni, da. Anjin-san a venerat-o, dar nu s-a atins de ea. La Anjiro, chiar înainte de cutremur, ea mi-a spus că vrea să meargă la Osaka spre a elibera toţi ostaticii — provocându-l pe Ishido în faţa tuturor, încercând să-şi facă *seppuku* —, în ziua aceea eu i-am ce...

— Atunci toată treaba a fost plănuită?

— Bineînţeles. Niciodată n-o să-ţi vină mintea la cap? În ziua aceea eu i-am poruncit să divorţeze de tine.

— Alteţă?

— Să divorţeze. Nu ţi-e limpede cuvântul?

— Ba da, dar...

— Să divorţeze. De ani de zile ea te scotea din minţi şi tu te purtai cu ea mizerabil. Ce ai făcut cu mama ei vitregă şi cu doamnele ei? Nu ţi-am spus eu că am nevoie de ea ca tălmaci pe lângă Anjin-san şi, totuşi, tu ţi-ai ieşit din minţi, şi ai bătut-o. Adevărul este că atunci aproape ai omorât-o, *neh? Neh?*

— Da... vă rog să mă iertaţi.

— Venise timpul să terminaţi cu această căsătorie. Eu am poruncit să se termine. Atunci.

— Ea a cerut divorţul?

— Nu. Eu l-am hotărât şi eu l-am poruncit. Dar soţia ta m-a rugat să-mi iau înapoi porunca. Am refuzat. Atunci soţia ta a spus că-şi va face imediat *seppuku,* fără permisiunea mea, înainte de a îngădui, ca tu să fii făcut de râs în acest chip. I-am poruncit să se supună. Ea a refuzat. Toranaga continuă mânios: Soţia ta m-a forţat pe mine, *suveranul ei,* să-mi retrag porunca pe care eram în drept s-o dau şi să încuviinţez să fie îndeplinită numai după Osaka, iar noi ştiam

că pentru ea Osaka însemna moartea, înţelegi?

— Da... da, înţeleg.

— La Osaka, Anjin-san i-a salvat onoarea, precum şi onoarea doamnelor mele şi a fiului meu cel mai mic. Dacă nu era el, ele şi toţi ostaticii din Osaka ar mai fi şi acum acolo, eu aş fi mort, sau în mâinile lui Ikawa Jikkyu, probabil ţinut în lanţuri, ca un criminal de rând!

— Vă rog să mă iertaţi... dar de ce a făcut ea asta? Mă ura... de ce să amâne divorţul? Din pricina lui Saruji?

— Pentru onoarea ta. Ea ştia ce înseamnă datoria. Soţia ta s-a îngrijit atât de mult de onoarea ta, până şi după moartea ei. Învoiala noastră a fost ca această taină să rămână ştiută doar de noi trei, eu, ea şi tu. Nimeni altcineva n-o s-o afle niciodată, nici Anjin-san, nici fiul ei, nimeni... nici preotul creştin, confesorul ei.

— Poftim?

Toranaga îi explică din nou. În cele din urmă Buntaro pricepu, iar Toranaga îi spuse să plece şi apoi, aflându-se în sfârşit, singur, se ridică în picioare şi-şi dezmorţi oasele, obosit de toată agitaţia zilei. Soarele era încă sus pe cer, deşi trecuse bine de prânz. I se făcuse teribil de sete. Bău ceai rece adus de straja sa personală, apoi coborî spre ţărm. Îşi scoase chimonoul plin de sudoare şi înotă, marea părându-i minunată, înviorându-l. Înotă sub apă, dar nu pentru multă vreme, ştiind că străjile au să fie neliniştite. Ieşi la suprafaţă şi făcu pluta pe spate, privind în înaltul cerului, adunându-şi puteri pentru noaptea lungă care-l aştepta.

O, Mariko, gândi, ce doamnă minunată eşti! Da, *eşti,* pentru că, fără doar şi poate, ai să trăieşti în veci. Eşti cu Dumnezeul tău creştin în raiul creştin? Nădăjduiesc că nu. Ar fi o pierdere cumplită. Sper că sufletul tău aşteaptă doar cele patruzeci de zile ale lui Buddha ca să renască pe undeva, pe aici. Mă rog ca sufletul tău să vină în familia mea, tot ca femeie, nu ca bărbat. Ar fi păcat să te reîncarnezi în bărbat. Eşti mult prea deosebită să te iroseşti ca bărbat.

Zâmbi. La Anjiro se întâmplase exact cum îi spusese lui Buntaro, deşi ea nu-l forţase niciodată să-şi schimbe porunca.

— Cum putea ea să mă forţeze să fac ceva ce nu voiam?

spuse el, adresându-se cerului.

Ea îl *rugase* cu supunere şi cinstit să nu facă public divorţul până după Osaka. Dar, cu siguranţă, îşi zise el, ea şi-ar fi făcut *seppuku,* dacă aş fi refuzat-o Ea ar fi stăruit, *neh?* Bineînţeles că ar fi stăruit şi asta ar fi stricat totul. Încuviinţând dinainte, n-am făcut altceva decât s-o scutesc de o ceartă şi de o ruşine fără rost, iar pe mine de un bucluc ce nu-mi trebuia... şi păstrând acum taina, după cum sunt sigur că ar fi dorit şi ea, toată lumea nu are decât de câştigat. Mă bucur că am încuviinţat, gândi el îngăduitor, apoi râse cu voce tare. Un val mic veni peste el, înghiţi o gură de apă şi se înecă.

— Totul e-n ordine, Alteţă? strigă neliniştită straja, care înota în apropiere.

— Da. Bineînţeles că da.

Toranaga se înecă iar şi, călcând apa, scuipă şi-şi zise în sinea lui: „Asta să te-nveţi minte să te mai umfli-n pene. E a doua greşeală pe ziua de azi”. Apoi văzu epava.

— Haide, ne luăm la întrecere! strigă către strajă.

O întrecere cu Toranaga însemna cu adevărat întrecere. O dată, unul din generalii lui îl lăsare dinadins să câştige, sperând că-i va obţine bunăvoinţa. Greşeala aceea îl costase pe bietul om viaţa.

Straja câştigă. Toranaga îl felicită şi se agăţă de una din crevace, aşteptând până i se domoli respiraţia, apoi privi de jur-împrejur, curios din cale afară. Înotă sub apă şi cercetă chila lui *Erasmus.* Când curiozitatea îi fu satisfăcută, se îndreptă spre ţărm şi se întoarse în tabără, înviorat şi gata de lucru.

Într-un loc bine ales fusese ridicată pentru el, o casă provizorie, cu un acoperiş larg, de trestie, sprijinit pe stâlpi solizi de bambus. Pe duşumeaua înălţată de la pământ şi acoperită cu *tatami* erau montaţi pereţii-*shoji* şi pereţii despărţitori. Santinelele fuseseră deja postate şi tot acolo se aflau şi locuinţele pentru Kiri şi Sazuko, pentru slugi şi bucătari, construite pe piloni şi unite între ele prin nenumărate poteci.

Toranaga îşi văzu fiul pentru prima oară. Doamna Sazuko n-ar fi fost niciodată atât de nepoliticoasă, să-şi aducă

imediat copilul pe platou — chiar dacă el îi dăduse fericit acest prilej — de teamă că ar fi putut să tulbure probleme importante, ceea ce s-ar fi şi întâmplat.

Copilul îi plăcu foarte mult.

— Este un băiat straşnic, se făli el, ţinând pruncul cu o siguranţă dată numai de experienţă. Iar tu, Sazuko, eşti mai tânără şi mai frumoasă ca oricând. Trebuie să mai faci copii. Sarcina îţi priieşte.

— O, Alteţă, spuse ea, m-am temut că n-am să te mai văd niciodată şi că n-am să ţi-l pot arăta nicicând pe fiul tău cel mai mic. Cum o să scăpăm din cursă... de armatele lui Ishido...?

— Uită-te ce băiat grozav e! Săptămâna viitoare am să înalţ un templu în cinstea lui şi am să-l înzestrez cu... Se opri şi înjumătăţi cifra la care se gândise prima oară, apoi o înjumătăţi din nou... Cu douăzeci de *koku* pe an.

— O, Alteţă, cât sunteţi de generos!

Zâmbetul ei era sincer.

— Da, spuse el, e de ajuns pentru un nenorocit de preot, care trăieşte pe spinarea altora, ca să spună de câteva ori *Namu Amida Butsu, neh?*

— O, da, Alteţă. Are să fie templul lângă castel, în Yedo? N-ar fi minunat dac-ar fi pe malul unui râu sau izvor?

Încuviinţă fără tragere de inimă, mai cu seamă că alegerea unui astfel de loc îl va costa mai mult decât voise să cheltuiască pe un asemenea fleac. Dar băiatul e grozav şi-mi pot permite să fiu generos anul ăsta, gândi.

— O, mulţumesc, Alteţă...

Doamna Sazuko se opri. Naga venea grăbit spre ei, acolo unde stăteau Ia umbră, pe verandă.

— Te rog să mă ierţi, tată, dar în privinţa samurailor din Osaka. Cum doreşti să-i vezi, pe fiecare în parte, sau pe toţi laolaltă?

— Separat.

— Da, Alteţă. Preotul Tsukku-san ar dori să te vadă, când crezi de cuviinţă.

Spune-i c-am să trimit după el cât de curând.

Toranaga începu iar să stea de vorbă cu concubina sa, dar ea, imediat şi politicos, îl rugă s-o ierte, ştiind că el voia

să se ocupe acum de samurai. El o pofti să mai rămână, dar ea stărui s-o lase să plece şi el încuviinţă.

Îi cercetă pe samurai cu migală, examinându-le poveştile în amănunţime, chemând uneori un samurai înapoi, reverificând. Pe la apusul soarelui ştia exact ce se întâmplase, sau ce credeau ei toţi că se întâmplase. Apoi mâncă ceva la repezeală, prima lui masă din acea zi, şi o chemă pe Kiri, trimiţându-şi toate gărzile departe, încât să nu-i poată auzi.

— Mai întâi, Kiri-chan, spune-mi ce ai făcut, ce ai văzut şi la ce ai fost martoră.

Se lăsase noaptea şi el încă nu era pe deplin mulţumit, deşi ea fusese perfect pregătită.

— Eheei, spuse el. A fost pe muchie de cuţit, Kiri-chan. Chiar pe muchie…

— Da, răspunse Kiri cu mâinile încrucişate în poala-i imensă. Apoi adăugă cu mare blândeţe: Toţi zeii, mari şi mici, au vegheat asupra ta, Alteţă şi asupra noastră. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de izbândă, că m-am îndoit de tine. Zeii au vegheat asupra noastră.

— Da, aşa se pare, ba chiar foarte mult.

Toranaga rămase cu ochii aţintiţi în noapte. Flăcările torţelor pâlpâiau în adierea uşoară a brizei, care alunga insectele nopţii şi făcea seara mai plăcută. Pe cer se înălţa o lună frumoasă şi el privea petele întunecate de pe faţa ei întrebându-se absent dacă partea întunecată era pământ iar restul gheaţă sau zăpadă şi de ce luna se afla acolo şi cine o locuia. O, sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu, gândi.

— Pot să-ţi pun o întrebare, Tora-chan?

— Ce întrebare, doamnă?

— De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm? Care e adevărul? Nu era nevoie s-o facă, *neh?* Dacă eu aş fi fost în locul lui, n-aş fi făcut-o… niciodată. De ce?

— Mai întâi zi-mi care este mesajul doamnei Ochiba.

— Doamna Ochiba a spus: „Te rog, spune-i seniorului Toranaga că doresc respectuos să se găsească o cale ca neînţelegerile cu moştenitorul să poată fi rezolvate. Ca dovadă a dragostei sale aş vrea să-i spun lui Toranaga-sama

că moştenitorul a zis de multe ori că nu vrea să conducă nici o armată împotriva unchiului său, seniorul de Kwan...”

— A spus ea asta!

— Da. O, da!

— Cu siguranţă, ea trebuie să ştie — la fel şi Ishido — că, dacă Yaemon ridică steagul împotriva mea, eu trebuie să pierd!

— Asta zice şi ea, Alteţă.

— Eheeei! Toranaga îşi strânse pumnul mare şi noduros şi-l izbi de *tatami.* Dacă aceasta este o ofertă adevărată şi nu un vicleşug, sunt la jumătate de cale spre Kyoto şi chiar cu un pas mai departe.

— Da, zise Kiri.

— Care e preţul?

— Nu ştiu. Ea n-a spus nimic mai mult, Alteţă. Acesta a fost tot mesajul, în afară de urările de bine către sora ei.

— Ce pot eu să-i ofer Ochibei? Castelul Osaka e al ei, tezaurul este al ei, Yaemon a fost întotdeauna pentru mine moştenitorul regatului. Acest război nu este necesar. Orice se-ntâmplă, peste opt ani Yaemon ajunge *kampaku* şi moşteneşte pământul, acest pământ. Eu nu-i mai pot da nimic..

— Poate că doreşte o căsătorie?

Toranaga îşi clătină energic capul.

— Nu, nu ea. Femeia aceea nu s-ar mărita niciodată cu mine.

— Este soluţia cea mai bună pentru ea, Alteţă.

— Nu s-ar gândi niciodată la ea. Ochiba, soţia mea? De patru ori l-a rugat stăruitor pe *taikō* să mă trimită în cealaltă viaţă.

— Da, dar asta a fost pe când trăia el.

— Voi face orice să întăresc împărăţia, să menţin pacea şi să-l fac pe Yaemon *kampaku.* Asta doreşte ea?

— Asta ar întări succesiunea. Este singurul lucru care o interesează.

Din nou Toranaga rămase cu privirile aţintite spre lună, dar acum mintea lui încerca să dezlege şarada, şi-şi aduse iar aminte ce-i spusese doamna Yodoko la Osaka. Cum nu se întrezărea nici un răspuns, o lăsă deoparte, spre a continua

cu probleme prezente, mult mai importante.

— Cred că este iarăşi un vicleşug de al ei. Ţi-a spus Kiyama că nava barbară a fost distrusă?

— Nu, Alteţă.

Toranaga se încruntă.

— Mă uimeşte, pentru că el trebuie să fi ştiut deja despre asta atunci. Eu i-am spus lui Tsukku-san de îndată ce am auzit şi el a trimis imediat un porumbel călător, deşi vestea lui n-ar fi confirmat decât ceea ce ei pesemne că ştiau deja.

— Urzeala lor ar trebui pedepsită, *neh?* Cei care au pus-o la cale şi proştii care au îngăduit-o.

— Cu răbdare, ei îşi vor primi răsplata, Kiri-chan. Aud că preoţii creştini spun că a fost „o faptă a Domnului".

— Câtă făţărnicie! Prosteşte, *neh?*

— Da. Foarte, într-un fel, dar nu întru totul, gândi Toranaga. Ei bine, îţi mulţumesc, Kiri-chan. Sunt încântat că ai scăpat. Noi vom rămâne aici peste noapte. Acum, te rog să mă ierţi. Trimite după Yabu-san şi, când soseşte, adu ceai şi *saké,* apoi lasă-ne singuri.

— Da, Alteţă. Pot să pun întrebarea mea acum?

— Aceeaşi întrebare?

— Da, Alteţă. De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm?

— Adevărul este, Kiri-chan, că nu ştiu. A făcut o greşeală.

Ea se înclină şi plecă mulţumită.

*

* *

Se făcuse aproape miezul nopţii până să plece Yabu. Toranaga îşi luă rămas bun cu o plecăciune de la egal la egal şi-i mulţumi din nou pentru tot. Îl invitase la consiliul secret de război de a doua zi, îl confirmase ca general al regimentului de muschete şi îi întărise în scris stăpânirea asupra provinciilor Totomi şi Suruga, de îndată ce erau cucerite şi în siguranţă.

— Acum regimentul este absolut necesar, Yabu-san. Urmează să fii singurul răspunzător de strategia şi pregătirea lui. Omi-san poate servi drept legătură între noi. Foloseşte cunoştinţele lui Anjin-san, orice. *Neh?*

— Da, asta are să fie foarte bine, Alteţă. Pot, cu umilinţă, să vă mulţumesc?

— Mi-ai făcut un mare serviciu aducându-mi în siguranţă doamnele, fiul şi pe Anjin-san. E cumplit ce s-a întâmplat cu corabia, *karma.* Poate că-n curând o să sosească alta. Noapte bună, prietene.

Toranaga sorbi din ceai. Acum se simţea foarte obosit.

— Naga-san?

— Alteţă?

— Unde e Anjin-san?

— Pe lângă epavă, cu câţiva din vasalii lui.

— Ce face acolo?

— Se uită la ea. Atâta doar. Naga începu să se simtă stânjenit sub privirea sfredelitoare a tatălui său. Iertaţi-mă, n-ar trebui să se găsească acolo, Alteţă?

— Poftim? O, nu, n-are importanţă. Unde e Tsukku-san?

— Într-una din casele de oaspeţi, Alteţă.

— I-ai spus că vrei să te faci creştin anul viitor?

— Da, Alteţă.

— Bine. Du-te şi adu-l.

Peste puţin timp Toranaga îl văzu pe preotul înalt şi subţire apropiindu-se în lumina torţelor — faţa-i încordată era puternic brăzdată, iar tonsura-i neagră n-avea nici un fir cărunt — şi, brusc, îşi aduse aminte de Yokosé.

— Răbdarea este foarte importantă, Tsukku-san. *Neh?*

— Da, întotdeauna. Dar de ce spuneţi asta, Alteţă?

— O, mă gândeam, doar, la Yokosé. Cât de diferite erau toate atunci, numai cu puţin timp în urmă.

— O, da. Necunoscute sunt căile Domnului, Alteţă. Sunt atât de bucuros că vă aflaţi încă înăuntrul propriilor Voastre hotare.

— Ai vrut să mă vezi? întrebă Toranaga făcându-şi vânt cu evantaiul, pizmuindu-l în sinea lui pe preot pentru stomacu-i plat şi uşurinţa de a vorbi limbile pământului.

— Doar ca să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat.

— Ce a zis Anjin-san?

— Multe cuvinte pline de mânie... şi m-a învinuit că eu am dat foc corăbiei.

— Ai făcut-o?

— Nu. Alteţă.

— Cine a făcut-o?

— A fost mâna Domnului. A venit furtuna şi nava a ars.

— N-a fost fapta Domnului. Zici că n-aţi dat nici o mână de ajutor, nici tu, nici alt preot, nici alt creştin?

— O, am dat, Alteţă. M-am rugat. Toţi ne-am rugat. Jur că eu cred că nava a fost o unealtă a diavolului, v-am spus-o de atâtea ori. Ştiu că n-a fost şi părerea Înălţimii voastre şi din nou vă cer iertare pentru că în această privinţă gândesc altfel. Dar pesemne că această faptă a Domnului ne-a venit în ajutor...

— Da? Cum?

— Părintele Superior nu mai este frământat şi de alte gânduri, Alteţă. Acum se poate ocupa numai de seniorii Kiyama şi Onoshi.

Toranaga spuse tăios:

— Toate astea le-am auzit şi înainte, Tsukku-san. Ce ajutor în fapt poate să-mi dea mai marele preoţilor creştini?

— Alteţă, puneţi-vă încrederea în... Alvito se opri, apoi spuse cu sinceritate: Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar simt din toată inima că, dacă vă puneţi încrederea în Dumnezeu, El o să vă ajute.

— Mi-o pun, dar mai mult mi-o pun în Toranaga. Între timp, am auzit că Ishido, Kiyama, Onoshi şi Zataki şi-au adunat oştile. Ishido o să aibă pe câmpul de luptă trei sau patru sute de mii de oameni împotriva mea.

— Părintele Superior va duce la bun sfârşit înţelegerea cu înălţimea voastră. La Yokosé vă aduceam la cunoştinţă o înfrângere, acum cred că sunt speranţe.

— Nu pot folosi speranţele împotriva săbiilor.

— Da, dar Dumnezeu poate să câştige împotriva oricăror oprelişti.

— Da. Dacă există Dumnezeu, el poate să câştige împotriva oricăror oprelişti. Apoi vocea lui Toranaga se făcu şi mai tăioasă. Despre ce speranţe vorbeşti?

— De fapt, nu ştiu, Alteţă. Dar nu vine Ishido împotriva *Voastră?* Afară din castelul Osaka? Nu este aceasta o altă faptă a Domnului?

— Nu. Dar tu îţi dai seama de importanţa acestei hotărâri?

— O, da, mi-e foarte limpede. Sunt sigur că şi Părintele

Superior o înţelege.

— Tu zici că ăsta e ajutorul lui?

— O, nu, Alteţă. Dar, după cum vedeţi, se mai pot întâmpla şi asemenea fapte.

— Poate că Ishido se răzgândeşte şi-l face pe seniorul Kiyama comandant suprem, iar el stă pitit în castelul Osaka, lăsându-i pe Kiyama şi pe moştenitor să mă înfrunte.

— La asta nu pot răspunde, Alteţă. Dar, dacă Ishido pleacă din Osaka, va fi o minune. *Neh?*

— Crezi, în mod serios, că asta e o altă faptă a Dumnezeului tău creştin?

— Nu, dar ar putea fi. Eu cred că nimic nu se întâmplă fără ştirea Lui.

— Chiar şi după moarte, se poate, totuşi, să nu ştim nimic despre Dumnezeu. Am auzit că Părintele Superior a plecat din Osaka, adăugă brusc Toranaga şi fu încântat să vadă o umbră, străbătând chipul lui Tsukku-san.

Vestea sosise în ziua în care ei plecaseră din Mishima.

— Da, spuse preotul, neliniştea lui crescând. A plecat la Nagasaki, Alteţă.

— Să oficieze o slujbă pentru înmormântarea lui Toda Mariko-sama?

— Da. O, Alteţă, ştiţi atât de multe! Noi toţi suntem lutul de pe roata olarului pe care Alteţa voastră o mânuiţi.

— Nu este adevărat şi mie nu-mi plac laudele deşarte. Ai uitat?

— Nu, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Nu asta a fost în mintea mea. Alvito deveni şi mai prudent, aproape pierzându-se cu firea. Nu sunteţi de acord cu slujba, Alteţă?

— Pentru mine n-are importanţă. Ea a fost o femeie foarte deosebită şi exemplul ei merită să fie cinstit.

— Da, Alteţă. Mulţumesc. Părintele Superior va fi foarte încântat. Dar el gândeşte că are foarte mare importanţă.

— Bineînţeles. Pentru că ea a fost creştină şi vasalul meu, exemplul ei nu va trece neobservat de ceilalţi creştini. Sau de acei care se gândesc la creştinare. *Neh?*

— Aş zice că n-o să treacă nebăgat în seamă. De ce-ar trece? Dimpotrivă, ea merită toată lauda pentru sacrificiul ei.

— Dându-şi viaţa ca alţii să poată trăi? spuse Toranaga

criptic, fără a folosi cuvântul *seppuku* ori sinucidere.

— Da.

Toranaga zâmbi în sinea lui, observând că Tsukku-san nu pomenise absolut nimic de cealaltă fată, Kiyama Achiko, de curajul, de moartea sau de înmormântarea ei, făcută, de asemeni, cu mare fast şi ceremonie. Vocea i se oţeli.

— Şi tu nu ştii cine a poruncit sau a ajutat la distrugerea navei mele?

— Nu, Alteţă.

— Aud că lucrările la biserica voastră din Yedo merg bine.

— Da, Alteţă. Din nou vă mulţumesc.

— Ei bine, Tsukku-san, nădăjduiesc că străduinţele marelui preot al creştinilor vor da în curând roade. Îmi trebuiesc mai mult decât speranţe şi am o memorie foarte bună. Acum, te rog, am nevoie de tine ca tălmaci. Simţi imediat împotrivirea preotului. N-ai de ce te teme.

— O, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, eu nu mă tem de el, atâta doar că nu vreau să fiu în preajma lui.

Toranaga se ridică.

— Îţi cer să-l respecţi pe Anjin-san. Curajul lui este de netăgăduit şi el a salvat de multe ori viaţa lui Mariko-sama. De asemeni, acum el este, şi pe bună dreptate, aproape ieşit din minţi pentru că şi-a pierdut nava, *neh?*

— Da, da, iertaţi-mă.

Toranaga porni, urmat de Tsukku-san, către ţărm, străjile luminându-le drumul cu torţe.

— Când o să am raportul marelui preot al creştinilor privind contrabanda de arme?

— De-ndată ce va avea toate informaţiile din Macao.

— Te rog, spune-i să grăbească cercetările.

— Da, Alteţă.

— Ce *daimyo* creştini au fost amestecaţi?

— Îmi pare rău, nu ştiu nici măcar dacă a fost amestecat vreunul.

— Păcat că nu ştii, Tsukku-san. Asta mi-ar salva o mulţime de timp. Nu puţini sunt cei interesaţi să afle adevărul despre această faptă.

Ah, Tsukku-san, gândi Toranaga, dar tu ştii, iar eu aş

putea să te strâng cu uşa şi, în timp ce te-ai răsuci şi te-ai zvârcoli ca un şarpe încolţit, în cele din urmă, ţi-aş porunci să juri pe Dumnezeul tău creştin şi apoi, dacă ai făcut-o, va trebui să spui: „Kiyama, Onoshi şi probabil Harima”. Dar n-a venit vremea. Încă. N-a venit timpul să ştii că eu cred că voi, creştinii, n-aveţi nici o legătură cu distrugerea navei. Nici Kiyama, nici Harima, nici măcar Onoshi. De fapt, sunt sigur. Totuşi, n-a fost mâna lui Dumnezeu. A fost mâna lui Toranaga.

Da.

Dar de ce? ai putea să-ntrebi.

Kiyama, în chip înţelept, a refuzat oferta pe care i-am făcut-o în scrisoarea trimisă prin Mariko. Trebuia să-i dau o dovadă a sincerităţii mele. Ce altceva puteam să-i dau decât nava şi barbarul, de care aveaţi atâta groază voi, creştinii? M-am aşteptat să-i pierd pe amândoi, deşi eu n-am dat decât pe unul. Astăzi, în Osaka, mijlocitorii mei îi vor spune lui Kiyama şi mai marelui preoţilor voştri că acesta este un dar pe care li-l fac de bună voie, ca o dovadă a sincerităţii mele. Eu nu sunt împotriva bisericii, ci doar a lui Ishido. E o dovadă, *neh?*

Da, dar poţi să ai vreodată încredere în Kiyama? ai să întrebi, şi pe bună dreptate.

Nu, dar Kiyama este în primul rând japonez şi în al doilea rând creştin. Întotdeauna uiţi asta. Kiyama o să înţeleagă sinceritatea mea. Dăruirea navei a fost totală şi de netăgăduit, după cum şi exemplul lui Mariko şi curajul lui Anjin-san.

Şi cum am distrus nava? poate că ai vrea să ştii.

Ce contează asta pentru tine, Tsukku-san? E destul că eu am făcut-o. Şi nimeni nu ştie mai mult, în afară de mine, câţiva oameni de încredere şi cel care a dat foc. El? Ishido i-a folosit pe *ninja,* eu de ce n-aş fi făcut-o? Dar eu am angajat un singur om şi am izbutit. Ishido a dat greş.

— Stupid să dai greş, spuse el cu voce tare.

— Alteţă? întrebă Alvito.

— E o prostie să nu reuşeşti să păstrezi o taină atât de periculoasă, precum contrabanda de muschete, spuse el cu asprime, şi să-i aţâţi pe *daimyo* creştini la răzmeriţă

împotriva seniorului lor, *taikō. Neh?*

— Da, Alteţă. E adevărat.

— O, sunt sigur că e adevărat, Tsukku-san.

Toranaga lăsă conversaţia să lâncezească, acum că Tsukku-san era vădit agitat şi gata să fie un tălmaci perfect.

Ajunseră pe ţărm, Toranaga mergând în frunte, călcând cu paşi siguri în semiîntuneric, oboseala fiind dată uitării. Când trecură pe lângă tigvele de pe ţărm, îl văzu pe Tsukku-san făcându-şi cruce cu teamă şi gândi: Ce nerozie să fii atât de superstiţios şi să te temi de o nimica toată.

Vasalii lui Anjin-san erau deja în picioare înclinându-se, cu mult înainte ca el să fi ajuns lângă ei. Anjin-san nu. Anjin-san stătea tot jos, privind în gol, spre mare.

— Anjin-san, îl strigă Toranaga blând.

— Da, Alteţă? Blackthorne îşi ieşi din visare şi se ridică în picioare. Iertaţi-mă, doriţi stăm de vorbă acum?

— Da. Te rog. L-am adus pe Tsukku-san pentru că vreau să discut clar. Înţelegi? Repede şi clar?

— Da.

În lumina torţelor, Toranaga văzu fixitatea din ochii lui Blackthorne şi epuizarea lui extremă. Privi spre Tsukku-san.

— A înţeles ce i-am spus?

Se uită la preot cum vorbea şi ascultă limba care suna atât de îngrozitor. Anjin-san încuviinţă din cap, fără a-şi clinti privirile.

— Da, Alteţă, spuse preotul.

— Acum, Tsukku-san, te rog tălmăceşte pentru mine ca şi până acum. Ascultă, Anjin-san, l-am adus pe Tsukku-san ca să putem sta de vorbă direct şi rapid, fără să ne scape înţelesul vreunui cuvânt. Este atât de important pentru mine, încât te rog să ai răbdare. Cred că aşa este cel mai bine.

— Da, Alteţă.

— Tsukku-san, mai întâi, jură pe Dumnezeul tău creştin că n-ai să sufli nimănui o vorbă din ce spune el. Ca la confesiune. *Neh?* Ca o taină sfântă! Faţă de mine şi faţă de el.

— Dar, Alteţă, asta nu e...

— Ai să faci aşa! Acum! Dacă nu, am să-mi retrag pentru totdeauna tot sprijinul pentru tine şi biserica ta.

— Foarte bine, Alteţă. Sunt de acord. Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Mulţumesc. Spune-i şi lui despre încuviinţarea ta.

Alvito se supuse, apoi Toranaga se aşează pe dunele de nisip şi-şi flutură evantaiul, alungind insectele nopţii care roiau în jurul lor.

— Acum, Anjin-san, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat la Osaka.

Blackthorne îşi dădu drumul la vorbă poticnit, apoi, încet-încet, mintea lui începu să trăiască totul din nou şi cuvintele ţâşneau ca un torent, iar părintele Alvito abia izbutea să ţină pasul cu el. Toranaga asculta în tăcere, fără să-l întrerupă deloc, adăugând doar cu grijă câte o încurajare când era nevoie, dovedindu-se un ascultător perfect.

Blackthorne termină în zori. Acum Toranaga ştia tot ceea ce era de ştiut — tot ceea ce Anjin-san era pregătit să spună, se corectă el. O ştia şi preotul, dar Toranaga era sigur că, în spusele lui, nu era nimic care să poată fi folosit de catolici sau de Kiyama împotriva sa, sau împotriva lui Mariko, sau împotriva lui Anjin-san, care, până acum, aproape că nici nu ţinuse seamă de preot.

— Eşti sigur, Anjin-san, că Ferriera, căpitanul general, te-ar fi tras în ţeapă? întrebă el din nou.

— O, da. Dacă nu era iezuitul. Eu sunt un eretic în ochii lui, iar despre foc se crede că, într-un fel, îţi „purifică" sufletul.

— De ce te-a salvat Părintele Superior?

— Nu ştiu. A fost ceva în legătură cu Mariko-sama. Fără corabie, eu nu le pot face nici un rău. O, asta trebuie să le fi trecut şi lor prin cap, dar, pesemne, ea le-a dat cheia, cum s-o facă.

— Ce cheie? Ce ştia ea despre incendierea navelor?

— Nu ştiu. *Ninja* au pătruns în castel. Pesemne că *ninja* s-au strecurat printre oamenii de aici. Focul a fost pus la cale de cineva. Ea l-a văzut pe Părintele Superior la castel în ziua în care a murit. Cred că ea i-a spus să i se dea foc lui *Erasmus,* în schimbul vieţii mele. Dar, fără corabia mea, eu nu mai am nici o viaţă, Alteţă. Nici una.

— Te-nşeli, Anjin-san. Mulţumesc, Tsukku-san, spuse Toranaga în încheiere. Da, îţi mulţumesc pentru strădania ta. Te rog, du-te şi te odihneşte acum.

— Da, Alteţă. Mulţumesc. Alvito şovăi. Îmi cer scuze pentru căpitanul general. Oamenii se nasc în păcat, mai toţi îşi duc viaţa în păcat, deşi sunt creştini.

— Creştinii se nasc în păcat, noi nu. Noi suntem un popor civilizat, care înţelege, într-adevăr, ce este păcatul, nu suntem ţărani analfabeţi, care habar n-au de nimic. Cu toate acestea, Tsukku-san, dacă eu aş fi fost în locul căpitanului tău general, nu i-aş fi dat drumul lui Anjin-san, de vreme ce-l aveam în puterea mea. A fost o hotărâre militară, o hotărâre bună. Cred că o să apuce ziua când o să-i pară rău că n-a stăruit, la fel şi Părintelui tău Superior.

— Doriţi să tălmăcesc asta, Alteţă?

— Asta a fost doar pentru urechile tale. Mulţumesc pentru ajutor. Toranaga răspunse la salutul preotului şi trimise oameni să-l însoţească până acasă, apoi se întoarse spre Blackthorne. Anjin-san. Mai întâi înotăm.

— Alteţă?

— Înotăm.

În lumina tot mai clară a dimineţii, Toranaga se dezbrăcă şi intră în apă. Blackthorne şi străjile îl urmară. Toranaga înotă voinicește în largul mării, apoi se întoarse şi dădu roată epavei. Blackthorne venea după el, înviorat de apa rece. Curând Toranaga veni la ţărm. Servitorii aveau pregătite prosoape, alte chimonouri, ceai, *saké* şi mâncare.

— Mănâncă, Anjin-san.

— Îmi cer iertare, nu foame.

— Mănâncă!

Blackthorne luă câteva îmbucături, dar îi veniră înapoi pe gât.

— Îmi pare rău.

— Prosteşte. Şi fără vlagă. Eşti fără vlagă ca un „Mâncău de Usturoi”. Nu ca un *hatamoto. Neh?*

— Alteţă?

Toranaga o spuse din nou. Fără ocolişuri. Arătă apoi spre epavă, ştiind că acum avea toată atenţia lui Blackthorne.

— Asta-i nimic. *Shigata ga nai.* Neimportant. Ascultă:

Anjin-san e *hatamoto, neh*? Nu „Mâncău de Usturoi”. Înţelegi?

— Da, iertaţi-mă.

Toragaha făcu semn gărzii, care-i înmână un sul de hârtie sigilat.

— Ascultă, Anjin-san, înainte ca Mariko-sama să plece din Yedo, mi-a dat asta. Mariko-sama a spus că, dacă tu trăieşti după Osaka — dacă trăieşti, înţelegi? — mă roagă să ţi-l dau.

Blackthorne luă sulul ce i se oferea şi, după o clipă, rupse sigiliul.

*

* *

— Ce zice mesajul, Anjin-san? întrebă Toranaga.

Mariko îl scrisese în latină: *„Dragul meu. Te iubesc. Dacă vei citi această scrisoare înseamnă că eu am murit în Osaka şi, pesemne, din cauza mea şi nava ta a murit. Sacrific tot ce ai mai scump în viaţă din pricina credinţei mele, ca să-mi salvez biserica, dar, mai presus de asta, spre a-ţi salva viaţa, care pentru mine este mai preţioasă decât orice — chiar şi decât interesele seniorului meu, Toranaga. A venit timpul să aleg, iubitule: tu sau nava ta. Îmi pare rău, dar am ales ca tu să trăieşti. Oricum, corabia asta este condamnată: — cu sau fără tine. Voi da nava duşmanului tău, ca tu să poţi rămâne în viaţă. Corabia asta nu înseamnă nimic. Construieşte alta. O poţi face — n-ai fost instruit ca să fii şi constructor de nave şi pilot? Cred că seniorul Toranaga o să-ţi dea toţi meşterii, toţi dulgherii, toţi fierarii care-ţi sunt de trebuinţă — el are nevoie de tine şi de corăbiile tale — şi eu ţi-am lăsat moştenire, din propria mea avere, toţi banii necesari. Fă-ţi o altă corabie şi fă-ţi o nouă viaţă, iubitule. La anu’ ia Corabia Neagră şi-ţi doresc să trăieşti în veci. Ascultă, dragul meu, sufletul meu creştin se roagă să te reîntâlnesc în paradisul creştin, iar sufletul meu japonez se roagă ca in viaţa următoare să fiu orice, ca să-ţi pot aduce bucurie şi să fiu cu tine oriunde te vei găsi. Iartă-mă, dar viaţa ta este tot ce contează pentru mine. Te iubesc.”*

— Ce zice epistola, Anjin-san?

— Îmi pare rău, Alteţă. Mariko-sama zice nava asta nu necesară. Zice construiesc navă nouă. Zice...

— A! Se poate? Se poate, Anjin-san?

Blackthorne văzu cum se aprinde brusc interesul *daimyo*-ului.

— Da. Dacă am... Nu-şi amintea cuvântul pentru dulgher. Dacă Toranaga-sama dă oameni, oameni care să facă corăbii, *neh*? Da, pot.

Noua navă începu să capete contur în mintea lui. Mai mică, mult mai mică decât *Erasmus.* Cam de nouăzeci până la o sută de tone, asta e tot ce ar putea face, pentru că el niciodată nu supraveghease şi nici nu desenase o navă completă, deşi, cu siguranţă, Alban Caradoc îl pregătise şi pentru meseria de constructor de nave şi de pilot. Dumnezeu să te binecuvânteze, Alban, se bucură el. Da, nouăzeci de tone pentru început. Cam pe atât era şi *Golden Hind* a lui Drake şi adu-ţi aminte câte a îndurat! Aş putea să-i pun douăzeci de tunuri la bord şi asta ar fi destul ca să...

— Dumnezeule, tunurile!

Se răsuci şi privi scrutător spre epavă, apoi îi văzu pe Toranaga şi pe toţi ceilalţi zgâindu-se la el şi-şi dădu seama că vorbise în engleză.

— O, iertaţi-mă, Alteţă. Gândesc prea repede. Tunurile, acolo, în mare, *neh*? Trebuie aduse repede.

Toranaga vorbi cu oamenii săi, apoi se întoarse iar spre Blackthorne.

— Samuraii spun că totul de pe navă se află în tabără. Unele lucruri au fost pescuite din mare. Aici, la reflux, apa e mică, *neh?*

Blackthorne simţea cum i se limpezeşte capul.

— Pot să fac corabie. Dacă am puşti mari, pot să lupt cu duşmanul. Toranaga-sama are praf de puşcă?

— Da. Câţi dulgheri? De câţi ai nevoie?

— Patruzeci de dulgheri, fierari, stejar pentru coaste, aveţi aici stejar? Apoi o să-mi trebuiască fier, oţel, am să fac o forjă şi o să am nevoie de un meşter... Blackthorne îşi dădu seama că vorbea iar în engleză. Iertaţi-mă. Scriu pe hârtie. Atent. Şi gândesc cu grijă. Vă rog, daţi oameni ajute la mine?

— Toţi oamenii, toţi banii. Imediat. *Am nevoie* de corabie. Imediat! Cât de repede poţi s-o construieşti?

— Şase luni din ziua când aşezăm chila.

— O, nu mai repede?

— Nu, îmi pare rău.

— Mai târziu stăm de vorbă mai mult, Anjin-san. Ce altceva zice Mariko-sama?

— Puţin mai mult, Alteţă. Zice că dă bani să ajute nava, banii ei. Şi mai zice că îi pare rău dacă... dacă ea ajută duşmanul să distrugă nava mea.

— Ce duşman? În ce fel să distrugă nava?

— Nu zice cine, sau cum, Alteţă. Nimic limpede. Doar pare rău. Mariko-sama zice *sayonara.* Speră *seppuku* foloseşte la seniorul Toranaga.

— A, da, enorm, *neh?*

— Da.

Toranaga-i zâmbi.

— Mă bucur că acum totul e bine, Anjin-san. Eheeei, Mariko-sama a avut dreptate. Nu-ţi face griji pentru asta! Toranaga arătă spre epavă. Construieşti o navă nouă imediat. O navă de război, *neh?* Înţelegi?

— Înţeleg foarte bine.

— Nava asta nouă... ar putea nava asta nouă să lupte cu Corabia Neagră?

— Da.

— A! Corabia Neagră de anul viitor?

— Poate.

— Dar echipajul?

— Poftiţi?

— Matrozii... tunarii?

— A! Până la anu' pot să-mi pregătesc vasalii ca tunari. Nu matrozi.

— Îi vei avea pe cei mai buni matrozi din Kwanto.

— Atunci anul viitor e cu putinţă. Blackthorne zâmbi. E posibil anul viitor? Războiul? Ce e cu războiul?

Toranaga ridică din umeri.

— Război sau nu, totuşi încerci, *neh?* Asta e prada ta, înţelegi „pradă"? Şi este secretul nostru. Între mine şi tine doar, *neh?* Corabia Neagră.

— Preoţii au să afle taina curând.

— Poate, dar de data asta nu va mai fi nici un val de flux, nici un *tai-fun,* prietene. Tu ai să veghezi şi eu am să veghez.

— Da.

— Mai întâi Corabia Neagră, apoi mergi acasă. Mi-aduci flota. Înţelegi?

— O, da.

— Dacă pierd, asta e *karma.* Dacă nu, atunci avem totul, Anjin-san. Totul aşa cum ai spus. Totul: Corabia Neagră, ambasador, înţelegeri cu ţara ta, nave! Pricepi?

— O, da! Mulţumesc.

— Datorită lui Mariko-sama. Fără ea...

Toranaga îl salută cu căldură, pentru prima oară ca pe un egal, şi plecă cu străjile lui. Vasalii lui Blackthorne se înclinară, întru totul impresionaţi de cinstea făcută stăpânului lor.

Blackthorne îl privi pe Toranaga îndepărtându-se şi nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, apoi văzu mâncarea. Slujitorii începură să strângă ce mai rămăsese.

— Staţi! Acum mâncare, vă rog.

Mâncă cu grijă, încet şi civilizat în timp ce oamenii lui se certau pentru cinstea de a-l servi şi mintea îi rătăcea peste noianul de posibilităţi pe care Toranaga le deschisese pentru el. Ai câştigat, îşi spuse, dorind, de bucurie, să danseze un dans marinăresc, dar nu dansă. Mai reciti încă o dată scrisoarea şi o binecuvântă din nou pe Mariko.

— Urmaţi-mă, porunci el şi se îndreptă spre tabără, mintea-i deja schiţând nava şi ambrazurile pentru tunuri. Doamne, ajută-l pe Toranaga să-l ţină pe Ishido departe de Kwanto şi Izu şi binecuvânteaz-o pe Mariko, oriunde o fi şi fă ca tunurile să nu fia prea ruginite. Mariko a avut dreptate: *Erasmus* era condamnată, cu sau fără mine. Ea mi-a redat viaţa. Eu pot să-mi fac o altă viaţă şi o altă corabie. Nouăzeci de tone! Nava mea va fi o platformă plutitoare de luptă, cu prora ascuţită, suplă ca un ogar, mai bună decât *Erasmus,* cu un bompres înalt şi cu un galion frumos chiar dedesubt, cu un chip ce va semăna leit cu al *ei,* cu frumoşii ei ochi oblici şi cu pometii obrajilor înalţi. Nava mea o să... Dumnezeule, o tonă de material pot să salvez de la epavă! Pot să folosesc o parte din chilă şi din coaste. Voi aduna mii de cuie, iar din restul de chilă voi face întărituri, proptele şi tot ce am nevoie... dacă am timp.

Da. Nava mea va fi ca *ea,* îşi promise. O să fie micuţă, graţioasă şi desăvârşită, ca o sabie Yoshitomo, care este cea mai bună din lume, şi la fel de periculoasă. Iar anul viitor o să ia o captură de douăzeci de ori cât ea, cum a făcut Mariko la Osaka şi o să scoată duşmanul din Asia. Apoi, anul următor, sau celălalt, după ce voi străbate şapte mări, am să navighez cu ea pe Tamisa, spre Londra, cu calele pline de aur.

— *The Lady,* va fi numele ei, spuse cu voce tare.

Capitolul 61

Două zile mai târziu, în zori, Toranaga verifica chingile de la şa. Împinse cu dibăcie genunchiul în burta calului şi strânse cureaua cu încă două găuri. Nenorocit animal, gândi, dispreţuind caii pentru necontenita lor viclenie şi pentru pericolul firii lor nărăvaşe. Acesta sunt eu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-noh-Minowara, nu un copilandru fără minte. Aşteptă o clipă şi împinse iar, cu forţă, genunchiul în burta calului. Calul fornăi şi-şi zornăi căpăstrul, iar el strânse curelele până la capăt.

— Bine, Alteţă! Foarte bine, spuse maestrul de vânătoare cu admiraţie. Era un bătrân smochinit şi la fel de sfrijit şi ponosit ca un şoarece murat. Mulţi ar fi fost mulţumiţi de la prima strânsoare.

— Atunci şaua ar fi alunecat şi, până-n prânz, prostul ar fi fost azvârlit, probabil că şi-ar fi frânt şi gâtul. *Neh?*

Samuraiul râse.

— Da, şi o merita, Alteţă!

Se aflau în preajma grajdurilor, iar prin jur roiau străji şi şoimari care-şi duceau şoimii şi ulii cu capetele sub capişoane. Tetsu-ko, vindereul, era la loc de cinste şi, lângă ea, făcând-o să pară şi mai mică, era Kogo, uliul porumbar, singurul fără capişon, cu ochii-i galbeni, nemiloşi, scrutând totul în jur.

Naga venea cu calul de căpăstru.

— Bună dimineaţa, tată.

— Bună dimineaţa, fiule. Unde e fratele tău?

— Seniorul Sudara aşteaptă în tabără, Alteţă.

— Bun. Toranaga zâmbi spre tânăr. Apoi, pentru că-i era drag, îl trase deoparte. Ascultă, fiule, în loc să mergi la vânătoare, scrie-mi ordinele de luptă, ca să le semnez când mă întorc diseară.

— O, tată, spuse Naga nemaiîncăpându-şi în piele de mândrie, pentru cinstea ce i se făcea de a răspunde oficial provocării lui Ishido, prin propria-i scriere, ducând la bun sfârşit hotărârea de ieri a Consiliului de Război de a trimite armatele în trecători. Mulţumesc, îţi mulţumesc.

— Mai departe: regimentul de muschete pleacă mâine în

zori la Hakoné. Apoi: convoiul de bagaje din Yedo va sosi în după-amiaza asta. Ai grijă ca totul să fie gata.

— Da, sigur. Cât de repede vom începe lupta?

— Curând. Aseară am primit veşti că Ishido şi moştenitorul au plecat din Osaka spre a trece în revistă armatele.

— Te rog să mă ierţi că nu pot să zbor ca Tetsu-ko până la Osaka, să-i omor, pe el, pe Kiyama şi pe Onoshi, şi să termin toată această treabă, ca să nu mai fie nevoie să te necăjeşti tu.

— Mulţumesc, fiule.

Toranaga nu se mai obosi să-i spună cumplitele probleme care trebuiau rezolvate înainte ca aceste omoruri să devină un fapt. Îşi aruncă privirile în jur. Toţi şoimarii şi toate străjile erau gata. Îl chemă la el pe maestrul de vânătoare:

— Întâi am să mă duc în tabără, apoi apucăm drumul de coastă, pe o distanţă de patru *ri* spre nord.

— Dar gonacii sunt deja pe dealuri... Maestrul de vânătoare îşi înghiţi restul plângerii şi încercă să o dreagă. Vă rog să mă iertaţi... ăă... cred c-am mâncat ceva ce nu mi-a priit, Alteţă.

— Aşa se pare. Poate c-ar trebui să-i predai altcuiva îndatoririle tale. Pesemne că hemoroizii ţi-au întunecat judecata, îmi pare rău, spuse Toranaga. Dacă n-ar fi folosit vânătoarea drept pretext, l-ar fi înlocuit.

— Da, iertaţi-mă, spuse bătrânul samurai. Pot să vă-ntreb... ăă... doriţi să vânaţi în locurile pe care le-aţi ales aseară, sau v-ar... v-ar plăcea să vânaţi pe coastă?

— Pe coastă.

— Cu siguranţă, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, deci pot să schimb planul.

Omul plecă grăbit. Toranaga îl urmări cu privirea. E timpul să stea acasă, gândi fără răutate. Apoi îl văzu pe Omi apropiindu-se cu un tânăr samurai, care şchiopăta foarte rău şi avea o rană de pumnal înfiorătoare, încă vânătă, de-a curmezişul obrazului, din lupta de la Osaka,

— O, Omi-san! Le răspunse la salut. Acesta este omul?

— Da, Alteţă.

Toranaga îi luă pe cei doi deoparte şi, cu dibăcie, îi puse

întrebări samuraiului. O făcea din politeţe pentru Omi, pentru că el deja ajunsese la aceeaşi concluzie, când stătuse de vorbă cu samuraiul prima noapte, la fel cum fusese politicos şi cu Anjin-san, întrebându-l ce-i scrisese Mariko, deşi el ştia deja cuprinsul scrisorii.

— Dar, te rog, scrie-o cu propriile tale cuvinte, Mariko-san, spusese el, înaintea plecării ei din Yedo către Osaka.

— Urmează să-i dau nava duşmanului său, Alteţă?

— Nu, doamnă, zisese el, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Nu. Îţi repet: tu trebuie să-i spui în taină lui Tsukku-san imediat, aici, în Yedo, secretele pe care mi le-ai dezvăluit mie şi apoi Marelui Preot şi lui Kiyama în Osaka, şi spune-le tuturor că, fără navă, Anjin-san nu mai este o ameninţare pentru ei. Tu o să-i scrii acum scrisoarea lui Anjin-san aşa cum te sfătuiesc eu.

— Atunci ei îi vor distruge corabia.

— Au să încerce. Bineînţeles că ei înşişi se vor gândi la aceeaşi soluţie, aşa că tu, de fapt, nu le dai nimic, *neh?*

— Puteţi să-i apăraţi nava, Alteţă?

— Va fi păzită de patru mii de samurai.

— Dar, dacă ei izbutesc... Anjin-san nu va mai avea nici o valoare fără corabia lui. Vă rog să rămână în viaţă.

— Nu e nevoie s-o faci, Mariko-san. Te asigur că el este de preţ pentru mine, cu sau fără corabie. Îţi promit. Mai zi-i în scrisoare că, dacă nava lui e distrusă, *te rog construieşte alta.*

— Poftim?

— Mi-ai spus că poate s-o facă, *neh?* Eşti sigură? Dacă-i dau toţi dulgherii şi meşterii făurari?

— O, da. O, cât sunteţi de înţelept! Da, el a spus de nenumărate ori că a fost pregătit şi pentru meseria de constructor de nave...

— Eşti destul de sigură, Mariko-san?

— Da, Alteţă.

— Bine.

— Atunci credeţi că părinţii creştini or să izbutească, chiar şi cu paza a patru mii de oameni?

— Da. Îmi pare rău, dar creştinii nu vor lăsa nava nedistrusă, sau pe el în viaţă, atâta vreme cât ea e-n larg şi

gata de atac. E o ameninţare mult prea mare pentru ei. Această navă e sortită pieirii, aşa că nu e nici un rău dacă le-o dăm. Dar numai tu şi cu mine o ştim şi mai ştim că singura lui speranţă e să construiască alta. Eu sunt singurul care-l pot ajuta s-o facă. Descurcă treburile la Osaka pentru mine şi eu o să mă îngrijesc ca el să-şi construiască nava.

Eu i-am spus adevărul, gândi Toranaga, aici, în zorii Yokohamei, în mirosul de cai, bălegar şi sudoare. Abia îl mai asculta pe samuraiul rănit şi pe Omi, deoarece întreaga fiinţă îi era cuprinsă de mâhnire pentru Mariko. Viaţa e atât de tristă, îşi spuse, sătul de oameni, de Osaka şi de urzelile care au adus atâta suferinţă, oricât de mare ar fi fost miza.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Kosami, zise el, când samuraiul termină. Ai procedat foarte bine. Vă rog veniţi cu mine amândoi.

Toranaga se întoarse la calul său şi-l mai împinse cu genunchiul în burtă pentru ultima oară. De data asta, calul necheză, dar el nu-i mai strânse chinga.

— Caii sunt mult mai vicleni decât oamenii, spuse el, fără să vorbească cuiva anume, sări în şa şi porni în galop, urmat de străji, de Omi şi de Kosami.

Se opri în tabără, pe platou. Acolo se aflau Buntaro, cu un şoim călător pe mână, şi, lângă el, Yabu, Hiro-matsu şi Sudara. Ei îl salutară.

— Bună dimineaţa, le spuse el vesel, făcându-i semn lui Omi să rămână, iar celorlalţi să plece.

— Eşti gata, fiule?

— Da, tată, spuse Sudara. Am trimis câţiva din oamenii mei în munţi să se asigure că gonacii sunt acolo unde trebuie.

— Mulţumesc, dar am hotărât să vânez pe coastă. Imediat Sudara îşi strigă una din străji şi-l trimise călare s-aducă oamenii de pe dealuri şi să-i abată spre ţărm.

— Iertaţi-mă, Alteţă, ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta şi să fiu pregătit. Vă rog să mă iertaţi.

— Da. Hiro-matsu, cum merge instrucţia? Hiro-matsu, cu sabia slobodă în mâini, ca întotdeauna, se încruntă.

— Eu încă mai cred că e dezonorantă şi fără folos. Curând o să putem s-o dăm uitării. O să-l facem zob pe

Ishido şi fără astfel de arme ticăloase.

Yabu spuse:

— Te rog să mă ierţi, Hiro-matsu-san, dar fără puşti şi fără această strategie o să pierdem, ele sunt şansa noastră. Privi înapoi spre Toranaga, care încă nu descălecase. Azi-noapte am auzit că Jikkyu a murit.

— Eşti sigur?

Toranaga se prefăcu surprins. El primise în taină ştiri în ziua când plecase din Mishima.

— Da, Alteţă. Se pare că era bolnav de câtăva vreme. Iscoada mea zicea că a murit acum două zile, spuse Yabu, citindu-i-se încântarea pe chip. Moştenitor e fiul său, Hikoju.

— Marioneta aia? rosti Buntaro cu dispreţ.

— Da... şi eu zic că nu e decât un copilandru, spuse Yabu. Alteţă, acest lucru nu vă deschide drumul de sud? De ce să nu atacăm imediat de-a lungul drumului Tokaidō? Cu bătrânul vulpoi mort, Izu este acum în siguranţă, iar Suruga şi Totomi sunt tot atât de neputincioase precum un peşte pe uscat. *Neh?*

Toranaga descălecă gânditor.

— Ei bine? îl întrebă pe Hiro-matsu încet.

Bătrânul general răspunse pe loc:

— Dac-am putea să punem mâna pe tot drumul, până la pasul Utsunoya, şi pe toate podurile şi să trecem repede peste Tenryu — având toate drumurile de legătură asigurate —, i-am da o lovitură sub centură lui Ishido. Pe Zataki l-am putea ţine pe loc în munţi, am aduce întăriri în atacul de pe drumul Tokaidō şi ne-am năpusti asupra Osakăi. Am fi de neînfrânt.

Sudara spuse:

— Atâta vreme cât moştenitorul conduce armatele lui Ishido suntem înfrânţi.

— Nu sunt de acord, spuse Hiro-matsu.

— Nici eu, îmi pare rău, spuse Yabu.

— Dar eu sunt, spuse Toranaga, tot atât de răspicat şi grav ca Sudara.

El încă nu le spusese despre posibila încuviinţare a lui Zataki de a-l trăda pe Ishido când va veni timpul. De ce să le spun? gândi. Nu e încă un lucru sigur.

Dar crezi c-ai să-ţi poţi ţine făgăduiala solemnă faţă de fratele tău vitreg, dacă el te va sprijini? Cum se va mărita Ochiba cu el, dacă preţul ajutorului este să te însori tu însuţi cu ea? Asta e marea întrebare, îşi zise. E foarte puţin probabil, totuşi, ca Ochiba să-l trădeze pe Ishido, dar dacă ea o va face şi acesta e preţul, atunci răspunsul e simplu: fratele meu va trebui să se plece în faţa sorţii de nestrămutat.

Îi văzu pe toţi privindu-l.

— Poftim?

Tăcere, apoi Buntaro spuse:

— Ce se-ntâmplă, Alteţă, dacă ne vom afla împotriva steagurilor moştenitorului?

Până acum, nici unul din ei nu pusese niciodată această întrebare direct şi în public.

— Dacă se întâmplă asta, eu pierd, spuse Toranaga. Eu îmi voi face *seppuku* şi acei care cinstesc testamentul lui *taikō* şi pe moştenitor, ca urmaşul lui legal şi de netăgăduit, vor trebui imediat să se supună cu umilinţă îndurării sale. Acei care n-o vor face n-au nici o onoare. *Neh?*

Toţi încuviinţară din cap, apoi el se întoarse spre Yabu ca să termine cu problemele ce se cereau rezolvate acum.

— Totuşi încă nu suntem pe câmpul de luptă, aşa că o să ne vedem de treabă după cum am plănuit. Da, Yabu-san, acum putem folosi drumul de sud. Din ce pricină a murit Jikkyu?

— De boală, Alteţă.

— O boală care a costat cinci sute de *koku?*

Yabu râse, dar în sinea lui era furios că Toranaga îi aflase secretul.

— Da, zise el. Cred că da, Alteţă. Fratele meu ţi-a spus?

Toranaga dădu din cap şi-i ceru să le spună şi celorlalţi. Yabu se conformă, bucuros, pentru că era o stratagemă vicleană şi dibace. Le povesti cum fratele său, Mizuno, dăduse banii luaţi de la Anjin-san unui ajutor de bucătar care fusese strecurat printre slugile de la bucătărie ale lui Jikkyu.

— Ieftin, *neh?* spuse Yabu fericit. Cinci sute de *koku* pentru drumul de sud?

Hiro-matsu îi spuse sec lui Toranaga:

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu găsesc povestea asta

dezgustătoare.

Toranaga zâmbi.

— Trădarea este o armă pe timp de război, *neh?*

— Da, dar nu pentru un samurai.

Yabu era indignat.

— Iartă-mă, nobile Hiro-matsu, dar cred că n-ai avut în gând să mă insulţi?

— N-a vrut să te insulte. Ai vrut, Hiro-matsu? întrebă Toranaga.

— Nu, Alteţă, răspunse bătrânul general. Vă rog să mă iertaţi.

— Otrava, trădarea, vicleşugul, omorul întotdeauna au fost arme de război, bătrânul meu prieten, spuse Toranaga. Jikkyu a fost un duşman şi un prost. Cinci sute de *koku* pentru drumul de sud sunt o bagatelă! Yabu-sama m-a slujit cu credinţă. Aici şi în Osaka. *Neh,* Yabu-san?

— Eu întotdeauna am încercat să vă slujesc cu credinţă, Alteţă.

— Da, aşa că, te rog, explică-ne de ce l-ai ucis pe căpitanul Sumiyori înainte de atacul *ninja,* spuse Toranaga.

Chipul lui Yabu rămase neschimbat. Purta sabia Yoshitomo, cu mâna, ca de obicei, pe mâner.

— Cine mă acuză de aşa ceva, Alteţă?

Toranaga arătă spre grupul de uniforme maro, la patruzeci de paşi mai departe.

— Omul acela! Te rog, vino aici, Kosami-san.

Tânărul samurai descălecă, înaintă şchiopătând şi se înclină.

Yabu se holba spre el.

— Cine eşti, omule?

— Sokura Kosami, din Legiunea a zecea, Alteţă, desemnat ca gardă personală a doamnei Kiritsubo, în Osaka, spuse tânărul. Dumneavoastră m-aţi numit de strajă în faţa locuinţei Voastre şi a lui Sumiyori-san, în noaptea cu atacul *ninja.*

— Nu-mi amintesc de tine. Îndrăzneşti să spui că l-am ucis pe Sumiyori?

Tânărul şovăi. Toranaga zise:

— Spune-i!

Tânărul răspunse pe nerăsuflate:

— Înainte ca *ninja* să se năpustească asupra noastră, Alteţă, eu abia am avut timp să deschid uşa şi să-l strig pe Sumiyori-san ca să-i vestesc primejdia dar el nu s-a mişcat deloc, iertaţi-mă, Alteţă. Se întoarse spre Toranaga, curajul părăsindu-l sub privirile tuturor. El... el avea somnul foarte uşor, Alteţă, şi nu trecuse decât o clipă după... asta e tot, Alteţă.

— Ai intrat în cameră? L-ai zgâlţâit? stărui Yabu.

— Nu, Alteţă, o, nu, Alteţă, *ninja* au venit atât de repede că noi ne-am retras imediat şi am contraatacat de îndată ce am putut, şi a fost aşa cum am spus...

Yabu privi spre Toranaga.

— Sumiyori-san făcuse de strajă două zile. Era istovit, toţi eram. Ce dovedeşte asta? se adresă el tuturor.

— Nimic, încuviinţă Toranaga, încă prietenos. Dar, mai târziu, Kosami-san s-a întors în cameră. *Neh?*

— Da, Alteţă, Sumiyori-san zăcea tot în aşternuturi, aşa cum îl văzusem ultima oară... şi camera nu fusese deranjată absolut deloc, iar el fusese înjunghiat, Alteţă, înjunghiat în spate, dintr-o singură lovitură. Atunci am crezut că a fost un *ninja* şi nu m-am mai gândit la asta până nu m-a întrebat Omi-san.

— A! Yabu îşi întoarse ochii spre nepot şi toată *hara* i se concentră asupra trădătorului său, măsurând distanţa dintre ei. Deci tu l-ai întrebat?

— Da, Alteţă. Seniorul Toranaga mi-a cerut să verific din nou toate spusele oamenilor. Aceasta a fost prima ciudăţenie pe care am crezut că trebuie s-o aduc la cunoştinţa stăpânului nostru.

— Prima ciudăţenie? Mai există alta?

— Urmând poruncile seniorului Toranaga, am întrebat slujitorii care au supravieţuit atacului, Alteţă. Au fost doi. Iertaţi-mă, dar amândoi au spus că aţi trecut prin faţa lor însoţit de un samurai şi v-aţi întors, la scurtă vreme, singur strigând *„Ninja!”* Apoi...

— Ei s-au aruncat asupra noastră şi l-au omorât pe bietul om cu o lovitură de suliţă şi una de sabie. Eu a trebuit să mă retrag să dau alarma. Yabu se întoarse spre Toranaga,

proptindu-şi cu grijă picioarele într-o poziţie mai bună de atac. Asta deja v-am spus-o, Alteţă, atât prin viu grai cât şi în raportul scris. Ce legătură au servitorii cu mine?

— Ei, Omi-san? întrebă Toranaga.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, zise Omi, dar amândoi v-au văzut trăgând zăvoarele unei uşi secrete din pivniţă şi v-au auzit spunând către *ninja*: „Eu sunt Kasigi Yabu". Numai asta le-a dat lor timp să se ascundă şi să nu fie măcelăriţi.

Mâna lui Yabu se mişcă imperceptibil. Imediat Sudara sări în faţa lui Toranaga, ca să-l apere, şi în acelaşi moment sabia lui Hiro-matsu ajunse fulgerător la gâtul lui Yabu.

— Staţi! porunci Toranaga.

Sabia lui Hiro-matsu se opri ca prin minune. Yabu nu făcuse nici o mişcare. Se uită la ei, apoi râse insolent.

— Sunt eu un împuţit de *ronin* care şi-ar putea ataca suveranul? Acesta este Kasigi Yabu, senior de Izu, Suruga şi Totomi. *Neh?* Privi direct spre Toranaga. De ce sunt acuzat, Alteţă? Că i-am ajutat pe *ninja*? Prostii! Ce legătură au cu mine închipuirile slugilor? Sunt nişte mincinoşi! Sau mincinos e omul ăsta, care lasă să se înţeleagă ceva ce nu poate fi dovedit şi de care eu nu mă pot apăra.

— Nu e nici o dovadă, Yabu-sama, spuse Toranaga. Sunt întru totul de acord. Nu există absolut nici o dovadă.

— Yabu-sama, ai făcut acele lucruri? întrebă Hiro-matsu.

— Bineînţeles că nu!

Toranaga spuse:

— Dar eu cred că le-ai făcut, aşa că toate pământurile tale sunt confiscate. Te rog să-ţi spinteci burta astăzi. Până-n prânz.

Sentinţa era definitivă. Acesta era momentul suprem pentru care Yabu se pregătise toată viaţa.

Karma, gândea el, mintea lucrându-i acum cu o repeziciune demenţială. Nu pot face nimic, ordinul este legal, Toranaga este seniorul meu, ei pot să-mi ia capul, sau eu pot să mor cu demnitate. Şi într-un caz, şi în altul, sunt mort. Omi m-a trădat, dar asta este *karma* mea. Servitorii urmau să fie omorâţi toţi, asta făcea parte din plan, dar doi au scăpat şi asta e *karma* mea. Fii demn, îşi spuse el, încercând să-şi adune curajul. Gândeşte clar şi nu te pierde

cu firea.

— Alteţă, începu el cu multă cutezanţă, în primul rând, sunt nevinovat de acele crime, Kosami se înşeală iar servitorii sunt nişte mincinoşi. În al doilea rând, sunt cel mai bun general de război pe care-l aveţi. Vă rog să-mi acordaţi cinstea să conduc atacul de-a lungul drumului Tokaidō, sau să fiu în primele rânduri în prima bătălie, astfel ca moartea mea să vă fie de un folos direct.

Toranaga spuse prietenos:

— Este o idee bună, Yabu-san, şi sunt de acord din toată inima că eşti cel mai bun general pentru regimentul de muschete, dar, îmi pare rău, n-am încredere în tine. Te rog să-ţi faci *seppuku* până-n prânz.

Yabu îşi domină furia ce-l orbea şi îşi îndeplini îndatoririle de onoare ca un adevărat samurai şi conducător de clan, cu un sacrificiu de sine total.

— În mod oficial îl absolv pe nepotul meu, Kasigi Omi-san, de orice responsabilitate în trădarea mea şi îl numesc moştenitorul meu de drept.

Toranaga era la fel de surprins ca toţi ceilalţi.

— Foarte bine, spuse Toranaga. Da, cred că este foarte înţelept. Sunt de acord.

— Izu este feuda ereditară a familiei Kasigi. I-o las lui prin testament.

— Izu nu-ţi mai aparţine ca s-o poţi da. Tu eşti vasalul meu, *neh?* Izu este una din provinciile mele şi pot s-o dau cui poftesc, *neh?*

Yabu ridică din umeri.

— I-o las lui prin testament, chiar dacă... Râse. Este o favoare într-o viaţă. *Neh?*

— Ai dreptul s-o ceri, dar cererea îţi este respinsă. Yabu-san, toate ultimele tale porunci sunt supuse aprobării mele. Buntaro-san, ai să fii martorul oficial. Acum, Yabu-san, cine doreşti să-ţi fie secundant?

— Kasigi Omi-san.

Toranaga privi spre Omi. Omi se înclină şi nimic nu se citi pe chipul lui.

— Voi fi onorat, spuse el.

— Bun. Atunci, totul e stabilit.

Hiro-matsu spuse:

— Şi atacul de-a lungul drumului Tokaidō?

— Suntem mai în siguranţă în spatele munţilor noştri.

Toranaga le răspunse jovial la salut, încălecă şi plecă la trap. Sudara înclină capul politicos şi-l urmă. Când Toranaga şi Sudara erau dincolo de bătaia unei săgeţi, încordarea lui Buntaro şi Hiro-matsu scăzu, dar nu şi a lui Omi şi nici unul nu-şi desprinse ochii de pe braţul înarmat al lui Yabu.

Buntaro spuse:

— Unde doreşti s-o faci, Yabu-sama?

— Aici, acolo, jos, pe ţărm, sau pe o grămadă de bălegar, mi-e totuna. Nu am nevoie de haine de ceremonie. Dar, Omi-san, n-ai să loveşti până n-am să fac cele două tăieturi.

— Da, Alteţă.

— Cu permisiunea dumitale, Yabu-san, am să fiu şi eu martor, spuse Hiro-matsu.

— Le prieşte hemoroizilor tăi dacă-mi eşti martor?

Generalul se burzului şi-i spuse lui Buntaro:

— Te rog, trimite după mine când e gata.

Yabu scuipă.

— Eu sunt gata. Tu eşti?

Hiro-matsu se răsuci pe călcâie şi plecă.

Yabu se gândi o clipă, apoi îşi scoase sabia Yoshitomo din cingătoare.

— Buntaro-san, poate că-mi faci o favoare. Dă-i-o lui Anjin-san. Îi oferi sabia, apoi se încruntă. Gândindu-mă mai bine şi, dacă nu e cu osteneală, vrei să trimiţi după el, ca să i-o pot da eu însumi?

— Cu siguranţă.

— Te rog, adu-l şi pe preotul ăla împuţit, ca să pot vorbi direct cu Anjin-san.

— Bun. Ce pregătiri doreşti să se facă?

— Doar nişte hârtie, cerneală, o pensulă pentru testament şi pentru poemul meu de moarte şi două *tatami* — n-am nici un motiv să-mi julesc genunchii sau să îngenunchez în ţărână ca un ţăran împuţit. *Neh?* adăugă Yabu cu fanfaronadă.

Buntaro se îndreptă spre ceilalţi samurai care se mişcau de pe un picior pe celălalt cu o emoţie stăpânită. Nepăsător,

Yabu se aşează cu picioarele încrucişate şi se scobi în dinţi cu un fir de iarbă. Omi se ciuci prin preajmă, dar prudent, la o distanţă mai mare de o lungime de sabie.

— Eheeei, spuse Yabu, eram atât de aproape de izbândă! Apoi îşi întinse picioarele şi le izbi de pământ într-o izbucnire bruscă de furie. Eheei, atât de aproape! Ei, *karma, neh? Karma!* Apoi râse în hohote, tuşi şi scuipă, mândru că mai avea totuşi salivă în gură. Da, pe toţi zeii, vii sau morţi, sau încă nenăscuţi! Dar, Omi-san, mor fericit. Jikkyu e mort şi, când o să trec Ultimul Râu şi-o să-l văd acolo aşteptând şi scrâşnind din dinţi, am să pot să-l scuip în ochi pentru totdeauna.

Omi spuse, fără prefăcătorie, deşi-l urmărea cu o privire de vultur:

— Alteţă, i-aţi făcut seniorului Toranaga un mare serviciu. Drumul de coastă este acum deschis. Aţi avut dreptate, Alteţă, iar Pumn de Fier se-nşeală, la fel şi Sudara. Ar trebui să atacăm imediat — o să răzbim cu armele.

— Hodorogul ăla bătrân! Un prost! Yabu râse iar. Samurai? Eu sunt mai samurai decât el! O să-i arăt eu lui! Nu loveşti până nu-ţi poruncesc eu.

— Pot să vă mulţumesc cu umilinţă pentru că mi-aţi acordat această cinste şi pentru că m-aţi făcut moştenitorul Vostru? Jur solemn că onoarea familiei Kasigi va fi în siguranţă în mâinile mele.

— Dacă n-aş fi gândit aşa, n-aş fi făcut-o. Yabu îşi coborî vocea. Ai avut dreptate să mă trădezi lui Toranaga. Eu aş fi făcut la fel, dacă eram în locul tău, deşi toate nu sunt decât minciuni. Toranaga trebuia să aibă un motiv, întotdeauna m-a pizmuit pentru vitejia mea în luptă şi pentru că am înţeles ce-nseamnă armele şi cât preţuieşte corabia. Toate au fost ideile mele.

— Da, Alteţă, îmi amintesc.

— Tu ai să salvezi clanul. Eşti la fel de viclean ca un bătrân şobolan râios. O să capeţi înapoi Izu şi chiar mai mult, asta-i tot ce contează acum şi ai să-l ţii pentru fiii tăi. Tu înţelegi importanţa armelor. Şi Toranaga. *Neh?*

— Jur că am să încerc, Alteţă.

Ochii lui Yabu se opriră pe mâna lui Omi dusă la sabie,

observând poziţia gata de apărare.

— Crezi c-o să te atac?

— Iertaţi-mă, bineînţeles că nu, Alteţă.

— Mă bucur că eşti mereu pregătit. Tatăl meu era ca tine. Da, tu îi semeni mult. Fără să facă vreo mişcare bruscă, îşi puse cele două săbii pe pământ, atât cât să nu ajungă la ele. Poftim! Acum sunt lipsit de apărare. Cu câteva clipe în urmă, îţi voiam capul, dar acum nu ţi-l mai vreau. Acum nu mai ai de ce te teme de mine.

— Întotdeauna trebuie să mă tem de tine, Alteţă.

Yabu chicoti încet şi mai strivi un fir de iarbă în dinţi.

Apoi îl aruncă.

— Ascultă, Omi-san, acestea sunt ultimele mele porunci ca senior al clanului Kasigi. Ai să-l iei pe fiul meu în casa ta şi să-l foloseşti, dacă merită să fie folosit. Mai departe, găseşte soţi buni pentru soţia şi concubina mea şi mulţumeşte-le cu plecăciune că m-au slujit atât de bine. Cât despre tatăl tău, Mizuno: i se porunceşte să-şi facă *seppuku* imediat.

— Pot să vă cer să i se dea învoirea să se radă în cap şi să se facă preot?

— Nu. Este prea prost, niciodată n-o să poţi avea încredere în el — cum de-a-ndrăznit să-i spună lui Toranaga secretele mele! — şi totdeauna ţi-ar sta în cale. În legătură cu mama ta... Strânse din dinţi. I se porunceşte să se radă-n cap şi să devină călugăriţă, într-o mânăstire în afara Izu-lui şi să-şi petreacă restul vieţii spunând rugăciuni pentru viitorul clanului Kasigi. Călugăriţă budistă sau *shinto* — după mine, mai bine *shinto.* Eşti de acord cu *shinto?*

— Da, Alteţă.

— Bun. În felul acesta, adăugă Yabu cu o plăcere răutăcioasă, n-o să te mai abată cu necontenitele-i văicăreli de la problemele clanului Kasigi.

— Aşa voi face.

— Ţi se porunceşte să răzbuni minciunile aruncate asupra mea de Kosami şi de slugile alea ticăloase. Mai curând sau mai târziu, nu-mi pasă, dar s-o faci până la sfârşitul vieţii.

— Vă voi da ascultare.

— Mai este ceva ce am uitat?

Omi se asigură atent că nu erau auziţi.

— Cum rămâne cu moştenitorul? întrebă el prudent. Dacă apare împotriva noastră pe câmpul de luptă, noi o să pierdem, *neh?*

— Ia regimentul de muschete, croieşte-ţi drum ca o săgeată printre ei şi omoară-l, orice ar zice Toranaga. Yaemon este ţelul tău cel dintâi.

— Ăsta a fost şi gândul meu. Mulţumesc.

— Bun. Dar decât să aştepţi atâta vreme, mai bine pune în taină o răsplată pentru capul lui acum, prin *ninja...* sau Amida Tong.

— Cum să-i găsesc? întrebă Omi cu un tremur în glas.

— Cotoroanţa bătrână, Gyoko, *mama-san,* ea e unul din cei care ştie.

— Ea?

— Da, dar păzeşte-te de ea şi de cei din Amida. Nu-i folosi cu uşurinţă, Omi-san. De ea să nu te-atingi niciodată, s-o aperi întotdeauna. Ştie prea multe taine şi scrisul e o armă de dincolo de moarte. Ea a fost concubina neoficială a tatălui meu timp de un an... se poate chiar ca fiul ei să-mi fie frate vitreg. Păzeşte-te de ea, ştie prea multe secrete.

— Dar de unde să fac rost de bani?

— Asta te priveşte, dar fă rost de oriunde şi oricum.

— Da. Mulţumesc. Mă voi supune.

Yabu se dădu mai aproape. Imediat Omi fu-n gardă, bănuitor, cu sabia aproape ieşită din teacă. Yabu era mulţumit că, până şi neînarmat, era încă un om de temut.

— Secretul ăsta îngroapă-l foarte adânc. Şi ascultă, nepoate, rămâi foarte bun prieten cu Anjin-san. Încearcă să obţii conducerea flotei pe care o s-o aducă aici într-o zi. Toranaga nu înţelege adevărata valoare a lui Anjin-san, dar el are dreptate să rămână în spatele munţilor. Asta-i dă şi lui timp şi ţie. Noi trebuie să părăsim uscatul şi să ieşim în largul mării — echipajele noastre pe navele lor — cu neamul Kasigi la comanda supremă. Clanul Kasigi trebuie să iasă pe mare, să stăpânească marea. O poruncesc.

— Da... o, da, spuse Omi. Bizuiţi-vă pe mine. Aşa va fi.

— Bun. Un ultim sfat: să n-ai niciodată încredere în

Toranaga.

Omi spuse cu toată convingerea:

— N-am, Alteţă. N-am avut niciodată şi n-o să am.

— Bun. Şi mincinoşii ăia împuţiţi, nu uita, ocupă-te de ei. Şi de Kosami. Yabu dădu cu putere aerul afară din piept, împăcat cu sine însuşi. Acum, te rog să mă ierţi, trebuie să meditez la poemul meu de moarte.

Omi se ridică în picioare şi se trase înapoi şi, când fu destul de departe, se înclină şi mai făcu douăzeci de paşi. În siguranţă, înconjurat de propriile sale gărzi, Omi se aşeză din nou şi începu să aştepte.

*

* *

Toranaga şi oamenii lui mergeau la trap pe drumul de coastă care înconjura golful imens, lăsând marea în dreapta. Aici terenul era jos şi mlăştinos, cu multe petece acoperite de mâl. La câţiva *ri* spre nord, acest drum se unea cu artera principală a şoselei Tokaidō. La alţi douăzeci de *ri* mai departe spre nord, se găsea Yedo.

Avea o sută de samurai cu el şi zece şoimari cu zece păsări pe pumnii înmănuşaţi. Sudara avea douăzeci de străji, trei şoimi şi călărea ca avangardă.

— Sudara! strigă Toranaga, de parcă gândul acum i-ar fi trecut prin minte. Te opreşti la hanul următor. Vreau să mâncăm ceva de dimineaţă!

Sudara făcu semn cu mâna că înţelesese şi plecă în galop.

Când sosi Toranaga, slujnicele se înclinau şi zâmbeau, iar hangiul cu toţi oamenii lui făceau plecăciuni adânci. Străjile acopereau latura de nord şi sud iar steagurile lui erau înălţate semeţ în vânt.

— Bună dimineaţa, Alteţă, ce pot să v-aduc să mâncaţi? întrebă hangiul. Vă mulţumesc pentru cinstea ce o faceţi amărâtului meu han.

— Ceai... şi nişte tăiţei cu puţină soia, te rog.

— Da, Alteţă.

Mâncarea fu adusă aproape imediat într-un castron frumos, pregătită aşa cum îi plăcea lui, hangiul fiind prevenit de Sudara. Fără nici o ceremonie, Toranaga se aşeză pe vine

în verandă şi mâncă cu poftă mâncarea simplă, ţărănească, urmărind cu privirea drumul din faţă. Ceilalţi oaspeţi se înclinau şi-şi vedeau de treburile lor, încântaţi şi mândri că stăteau la acelaşi han cu marele *daimyo.* Sudara făcu turul posturilor de gardă, asigurându-se că totul este în ordine.

— Unde sunt gonacii? îl întrebă pe maestrul de vânătoare.

— Câţiva spre nord, câţiva spre sud şi mai am oameni de rezervă pe dealurile de colo. Bătrânul samurai arătă înapoi spre Yokohama, amărât ca vai de el şi lac de sudoare. Vă rog să mă iertaţi, dar bănuiţi cumva unde ar vrea stăpânul nostru să meargă?

— Habar n-am. Dar azi să nu-mi faci alte greşeli.

— Nu, Alteţă.

Sudara îşi termină rondul, apoi îi raportă lui Toranaga.

— Este totul în ordine, Alteţă. Aş mai putea face ceva pentru înălţimea ta?

— Nu, mulţumesc. Toranaga îşi termină castronul şi bău ce mai rămăsese din supă. Apoi spuse pe o voce plată: Ai avut dreptate cu ce ai spus despre moştenitor.

— Vă rog să mă iertaţi, mi-a fost teamă că v-aş fi putut ofensa fără să vreau.

— Ai avut dreptate, aşa că de ce-aş fi fost ofensat? Când moştenitorul se va ridica împotriva mea, ce-ai să faci atunci?

— Am să ascult poruncile tale.

— Te rog, trimite-mi secretarul aici şi vino şi tu cu el.

Sudara se supuse. Kawanabi, secretarul, care cândva fusese samurai şi preot şi care călătorea întotdeauna cu Toranaga, veni într-un suflet cu o cutie de călătorie foarte ordonată, cu hârtie, cerneluri, sigilii şi pensule, cutie pe care o ţinea într-un paner pe şa.

— Alteţă?

— Scrie aşa: *„Eu, Yoshi Toranaga-noh-Minowara îl repun în drepturi pe fiul meu, Yoshi Sudara-noh-Minowara, ca moştenitor, cu toate veniturile şi titlurile date înapoi”.*

Sudara se înclină.

— Mulţumesc, tată, spuse el cu o voce hotărâtă, dar, în sinea sa, se întreba: *de ce?*

— Jură solemn că ai să te supui tuturor poruncilor şi

dispoziţiilor mele testamentare.

Sudara îi dădu ascultare. Toranaga aşteptă liniştit până ce Kawanabi scrise zapisul, apoi îl semnă şi-l întări cu pecetea sa — o bucată mică, pătrată, de fildeş, cu numele lui încrustat la unul din capete. Apăsă sigiliul pe cerneala purpurie, aproape solidă, apoi îl aplică în partea de jos a hârtiei. Imprimarea era perfectă.

— Mulţumesc, Kawanabi-san, datează-l cu ziua de ieri. Deocamdată asta e tot.

— Vă rog să mă iertaţi, dar vă mai trebuiesc cinci copii, Alteţă, ca succesiunea să fie de neatacat: una pentru seniorul Sudara, una pentru Consiliul Regenţilor, una pentru Casa de înregistrări, una pentru Domnia voastră personal şi una pentru arhivă.

— Fă-le imediat. Iar mie să-mi dai încă o copie.

— Da, Alteţă.

Secretarul plecă.

Toranaga îşi aruncă privirea spre Sudara şi cercetă faţa îngustă, fără nici o expresie. Când, anume, făcuse pe neaşteptate anunţul, chipul şi mâinile lui Sudara nu trădaseră nimic. Nici bucurie, nici mulţumire, nici mândrie, nici măcar surpriză, şi asta-l întrista. Dar, apoi Toranaga îşi zise: De ce te întristezi, ai alţi fii care zâmbesc, râd, fac greşeli, strigă, se-agită, împart perna şi au multe femei. Fii normali. Acest fiu trebuie să-ţi urmeze, să conducă după moartea ta, să ţină strâns clanul Minowara şi să predea Kwanto-ul şi puterea altor Minowara. Să fie rece şi calculat, *ca tine.* Nu, nu ca mine, îşi spuse, pe bună dreptate. Eu pot să râd uneori, să fiu milos când şi când, îmi place să dorm, să împart perna, să mă dezlănţui, să dansez, să joc şah şi piese Nōh, iar unii oameni mă bucură, ca Naga, Kiri, Chano, Anjin-san. Şi îmi place să vânez şi să învinge întotdeauna. Pe tine, Sudara, nimic nu te bucură, iartă-mă. Nimic. În afară de soţia ta, doamna Genjiko. Doamna Genjiko e singura verigă slabă a ţa.

— Alteţă? întrebă Sudara.

— Încercam să-mi amintesc când te-am văzut ultima oară râzând.

— Doriţi să râd, Alteţă?

Toranaga clătină din cap, ştiind că-l pregătise pe Sudara să fie fiul perfect pentru ceea ce trebuia făcut.

— Cât ţi-ar trebui să fii sigur că Jikkyu este, într-adevăr, mort?

— Înainte de a pleca din tabără, am trimis un mesaj cifrat, de primă urgenţă, la Mishima, în caz că nu ştii încă dacă este adevărat sau nu, tată. Voi avea un răspuns peste trei zile.

Toranaga binecuvântă zeii că aflase dinainte, de la Kasigi Mizuno, despre complotul pus la cale asupra lui Jikkyu, iar despre moartea acelui duşman primise o ştire de câteva zile. Pentru o clipă, mai examină o dată planul şi nu-i găsi nici un cusur. Apoi, cu o vagă senzaţie de greaţă, hotărârea era luată.

— Ordonă regimentelor unsprezece, şaisprezece, nouăzeci şi patru şi nouăzeci şi cinci din Mishima alarmă imediată. În patru zile le trimiţi de-a lungul drumului Tokaidō.

— „Cer de Purpură”? întrebă Sudara descumpănit. *Ataci tu, Alteţă?*

— Da, n-aştept să vină ei asupra mea.

— Atunci Jikkyu e mort?

— Da.

— Bun, spuse Sudara. Pot să vă sfătuiesc să adăugaţi regimentele douăzeci şi douăzeci şi trei?

— Nu. Zece mii de oameni ar trebui să fie destui, dacă atacăm prin surprindere. Am totuşi de apărat toate hotarele, în caz de neizbândă sau de capcană. Mai este şi Zataki de ţinut pe loc.

— Da, spuse Sudara.

— Cine ar trebui să conducă atacul?

— Seniorul Hiro-matsu. Este o campanie foarte potrivită pentru el.

— De ce?

— E directă, simplă, de modă veche şi ordinele sunt clare, tată. El va fi cel mai bun pentru această campanie.

— Dar nu mai este bun de comandant suprem?

— Iertaţi-mă, Yabu-san a avut dreptate, armele au schimbat lumea. Pumn de Fier este depăşit de vreme.

— Cine atunci?

— Numai tu, Alteţă. Până după *bătălia cea mare,* sfatul meu este să nu ai pe nimeni între înălţimea ta şi *bătălie.*

— Am să mă mai gândesc la asta, spuse Toranaga. Acum te duci la Mishima. Ai să pregăteşti totul. Forţele de asalt ale lui Hiro-matsu vor avea douăzeci de zile ca să ajungă dincolo de râul Tenryu şi să asigure drumul Tokaidō.

— Vă rog să mă iertaţi, pot să vă sfătuiesc ca ţinta lor să fie puţin mai departe, creasta priporului Shimi. Daţi-le în total treizeci de zile.

— Nu. Dacă dau acest ordin, puţini oameni au să ajungă în creastă, dar cei mai mulţi vor fi morţi şi nu va fi cu putinţă să respingem contraatacul sau să hărţuim inamicul, când grosul armatei noastre se retrage.

— Dar, cu siguranţă, le veţi trimite imediat întăriri puternice.

— Atacul nostru principal va fi prin munţii lui Zataki. Acesta nu e decât un şiretlic.

Toranaga îşi cercetă fiul foarte atent, dar Sudara nu dezvăluia nimic, nici surpriză, nici aprobare, nici dezaprobare.

— A, vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Cine urmează să comande muschetele, acum că Yabu s-a dus?

— Kasigi Omi.

— De ce?

— El le înţelege. Mai mult decât atât, el este un om al vremurilor noi, foarte curajos, foarte inteligent, are foarte mare răbdare, şi e foarte periculos, mai periculos decât unchiul său. Vă sfătuiesc, dacă câştigaţi şi dacă el supravieţuieşte, găsiţi un motiv oarecare şi poftiţi-l în viaţa următoare.

— *Dacă* eu câştig?

— „Cer de Purpură” a fost întotdeauna *ultimul şi cel din urmă* plan. Aţi spus-o de sute de ori. Dacă suntem zdrobiţi pe drumul Tokaidō, Zataki o să vină la şes. Atunci muschetele n-au să ne fie de ajutor. Acesta este un plan final. Niciodată nu v-au plăcut planurile ultime şi definitive.

— Şi Anjin-san? Ce mă sfătuieşti în privinţa lui?

— Sunt de aceeaşi părere cu Omi-san şi cu Naga-san. Ar trebui băgat în cuşcă. Restul oamenilor lui nu reprezintă nimic, sunt *eta* şi se vor mânca între ei curând, deci n-au nici o importanţă. Vă sfătuiesc ca toţi străinii să fie închişi sau daţi afară. Sunt o pacoste, şi trebuie trataţi ca atare.

— Atunci s-a terminat cu negoţul de mătase. *Neh?*

— Dacă acesta ar fi preţul, atunci l-aş plăti.

— Dar de mătase nu ne putem lipsi şi, ca să ne apărăm, trebuie să ştim mai multe despre ei, să învăţăm ce ştiu ei, *neh?*

— Ar trebui primiţi doar în Nagasaki, sub pază foarte strânsă şi numărul lor strict limitat. Ar putea face totuşi negoţ o dată pe an. Nu banii sunt ţelul lor de căpătâi? Nu asta spune Anjin-san?

— A, atunci el e folositor?

— Da. El ne-a arătat înţelepciunea Edictelor de Expulzare. Anjin-san e foarte deştept, foarte curajos, dar e o jucărie. Vă amuză, Alteţă, precum Tetsu-ko, deoarece e de preţ, dar rămâne totuşi o jucărie.

Toranaga spuse:

— Mulţumesc pentru sfat. Odată pornit atacul, te vei întoarce la Yedo şi vei aştepta noi ordine. O spuse răspicat şi cu bună ştiinţă. Zataki încă-i ţinea ostatici în capitala sa, Takato, pe doamna Genjiko, pe fiul şi cele trei fiice ale lor. La cererea lui Toranaga, Zataki îi permisese lui Sudara să plece, dar numai pentru zece zile iar Sudara jurase solemn să respecte învoiala şi să se întoarcă la timp. Zataki era renumit pentru îngustimea lui de minte în privinţa onoarei. Zataki avea dreptul şi putea, după lege, să omoare toţi ostaticii numai pentru această onoare, indiferent de orice tratat sau de înţelegerea secretă. Atât Toranaga cât şi Sudara ştiau, fără nici o îndoială, că Zataki avea s-o facă, dacă Sudara nu se întorcea, aşa cum a promis. Ai să aştepţi la Yedo noi ordine.

— Da, Alteţă.

— Ai să pleci la Mishima imediat.

— Am să câştig timp dacă urmez drumul acela.

Sudara arătă spre răscrucea din faţă.

— Da. Mâine am să-ţi trimit un mesaj.

Sudara se înclină, îşi luă calul şi porni la trap cu cele douăzeci de străji.

Toranaga ridică strachina şi mâncă restul de tăiţei, acum reci.

— O, Alteţă, iertaţi-mă, mai doriţi? spuse pe nerăsuflate tânăra slujnică care venise pe fugă.

Avea o faţă rotundă şi nu era drăguţă, dar era iute şi observa totul imediat, aşa cum îi plăcea lui Toranaga să-i fie slujnicele şi femeile.

— Nu, mulţumesc. Cum te cheamă?

— Yuki, Alteţă.

— Yuki, spune-i stăpânului tău că face tăiţei buni.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Mulţumesc, Alteţă, pentru cinstea ce o faceţi casei noastre. Dacă doriţi ceva, doar să ridicaţi un deget şi vi se va aduce imediat.

El îi făcu cu ochiul şi ea râse, luă tava şi plecă grăbită. Stăpânindu-şi nerăbdarea, scrută cu privirea cotitura îndepărtată a drumului, apoi se uită atent în jur. Hanul era în stare bună, ghizdurile de ceramică de la fântână curate şi pământul măturat. Afară, în curte şi peste tot prin preajmă, oamenii lui aşteptau răbdători, dar simţi neliniştea maestrului de vânătoare şi hotărî că astăzi era ultima zi de slujbă. Dacă Toranaga ar fi fost preocupat serios de vânătoarea în sine, i-ar fi spus să se întoarcă la Yedo acum, dându-i o pensie generoasă, şi ar fi numit pe altul în locul lui.

Asta e diferenţa între mine şi Sudara, gândi el fără răutate. Sudara n-ar şovăi. Sudara i-ar porunci omului să-şi facă *seppuku,* ceea ce ne-ar scuti de o pensie şi de toată bătaia de cap, şi ar face să sporească priceperea celui care-i ia locul. Da, fiule, te cunosc foarte bine. Tu eşti foarte important pentru mine.

Cum rămâne cu doamna Genjiko şi copiii? se întrebă el, aducând în primul plan această întrebare vitală. Dacă doamna Genjiko n-ar fi sora Ochibei — sora ei favorită şi adorată — cu regret l-aş lăsa pe Zataki să-i elimine pe toţi acum şi, în acest fel, să-l salvez pe Sudara de un mare pericol în viitor, dacă eu mor curând, pentru că ei sunt singura lui verigă slabă. Dar, din fericire, Genjiko *este* sora Ochibei şi, deci, o piesă importantă în Marele Joc şi nu

trebuie să las să se întâmple asta. Ar trebui, dar n-am s-o fac. De data asta trebuie să risc. Aşa că am să-mi amintesc că Genjiko este de mare preţ pentru mine, ea este foc de deşteaptă, face copii grozavi şi-şi apără cuibul cu tot atâta fanatică neîndurare ca Ochiba, cu o singură şi enormă diferenţă: Genjiko îmi este mie credincioasă, iar Ochiba moştenitorului.

Aşa că treaba este hotărâtă. Înainte de cea de a zecea zi, Sudara trebuie să fie înapoi în mâinile lui Zataki. Să mai cer o amânare? Nu, asta l-ar putea face pe Zataki şi mai neîncrezător decât este şi el e ultimul om pe care să-l vreau bănuitor acum. Încotro o s-o apuce Zataki?

Ai fost înţelept să-l alegi pe Sudara. Dacă există un viitor, acesta va fi în siguranţă în mâinile lui şi ale lui Genjiko, dacă ei o să-mi urmeze legatul literă cu literă. Iar hotărârea de a-l repune în drepturi a fost corectă şi va fi pe placul Ochibei.

În dimineaţa asta el deja scrisese epistola pe care avea să i-o trimită diseară, cu o copie a zapisului. Da, asta avea să-i smulgă ghimpele de la inimă, care nu-i dădea pace şi care fusese pus acolo cu bună ştiinţă cu mult timp în urmă, tocmai în acest scop. E bine de ştiut că Genjiko este una din verigile slabe ale Ochibei, pesemne singura ei verigă slabă. Care e slăbiciunea lui Genjiko? Nici una. Cel puţin eu încă n-am găsit-o, dar, dacă există vreuna, am s-o aflu.

Îşi privea scrutător şoimii. Unii vorbeau pe limba lor, alţii îşi curăţau penele cu ciocul, toţi fiind în formă, toţi cu capişoane pe cap, în afară de Kogo, ochii ei mari scăpărând, urmărind totul, cu tot atâta interes ca şi el.

Ce ai zice, frumuseţea mea, o întrebă în sinea lui, ce ai zice dacă ţi-aş spune că trebuie să mă *grăbesc* şi să mă dezlănţui şi că lovitura mea principală va fi de-a lungul drumului Tokaidō şi nu prin munţii lui Zataki, aşa cum i-am spus lui Sudara? Pesemne că m-ai întreba: De ce? Atunci ţi-aş răspunde — pentru că n-am încredere în Zataki atâta vreme cât nu ştiu să zbor.

Apoi văzu cum Kogo îşi întoarse brusc capul spre Tokaidō. Privi în depărtare şi zâmbi când zări palanchinele şi caii cu bagaje apropiindu-se de cotitură.

*

* *

— Deci, Fujiko-san, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, Alteţă, foarte bine. Ea se înclină din nou şi el observă că rănile n-o mai dureau. Acum picioarele-i erau suple ca-ntotdeauna şi avea o culoare plăcută-n obraji. Pot să vă-ntreb ce face Anjin-san? spuse ea. Am auzit c-a fost foarte grea călătoria din Osaka, Alteţă.

— Acum sănătatea lui este bună, foarte bună.

— O, alteţă, este cea mai bună veste pe care mi-aţi fi putut-o da.

— Bine.

El se întoarse spre palanchinul următor s-o întâmpine pe Kiku; ea-i zâmbi bucuroasă şi-l salută cu mare drag, spunându-i cât era de încântată că-l vede şi cât de mult îi dusese dorul.

— A trecut atâta vreme, Alteţă.

— Da, te rog să mă ierţi, îmi pare rău, spuse el încălzit de extraordinara ei frumuseţe şi cuprins de o bucurie lăuntrică, în ciuda neliniştilor ce-l copleşeau. Sunt foarte încântat să te văd. Apoi ochii lui se îndreptară spre ultima lectică. A, Gyoko-san, s-a scurs atâta vreme, adăugă el sec.

— Mulţumesc, stăpâne, da, şi acum, că aceşti ochi bătrâni au avut cinstea să vă vadă din nou, simt că renasc. Plecăciunea lui Gyoko era impecabilă, iar ea era de o strălucire atent studiată şi, pentru o clipă, privirea lui prinse o fluturare purpurie sub chimonoul din cea mai scumpă mătase. O, cât sunteţi de puternic, Alteţă, un uriaş printre oameni, murmură ea.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi minunat.

Kiku bătu din palme la vorbele măgulitoare şi toţi râseră o dată cu ea.

— Ascultă, spuse el fericit din cauza ei, am aranjat ca să rămâi aici pentru o vreme. Acum, Fujiko-san, te rog, vino cu mine.

O luă pe Fujiko pe verandă şi, după ce-i oferi ceai şi gustări şi după ce discutară lucruri neimportante, el trecu la subiect.

— Ai fost de acord cu o jumătate de an şi eu am încuviinţat o jumătate de an. Iartă-mă, dar trebuie să ştiu

astăzi dacă vrei să-ţi schimbi învoiala aceea.

Mica faţă pătrată se urâţi când bucuria dispăru. O clipă, îşi trecu vârful limbii peste dinţii ascuţiţi.

— Cum pot să schimb învoiala aceea, Alteţă?

— Foarte uşor. Gata cu ea. Eu ţi-o poruncesc.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, spuse Fujiko cu o voce pierită, n-am avut în minte aşa ceva. Eu am făcut acea învoială, în chip solemn şi de bună voie, în faţa lui Buddha, cu spiritul soţului meu mort şi al pruncului meu mort. Aceasta nu poate fi schimbată.

— Îţi poruncesc s-o schimbi.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar, în acest caz, *bushido* mă eliberează de supunerea ce vă datorez. Învoiala Voastră a fost tot atât de solemnă şi de obligatorie şi orice schimbare trebuie să fie încuviinţată de amândouă părţile, fără constrângeri.

— Îţi place Anjin-san?

— Eu sunt concubina lui. Trebuie să-l plac.

— Ai putea să vieţuieşti mai departe cu el, dacă n-ar exista cealaltă învoială?

— Traiul cu el e foarte, foarte greu, Alteţă. Toate purtările obişnuite, mai tot ce ţine de bună-cuviinţă, fiecare obicei care face viaţa sigură, demnă de trăit şi suportabilă trebuie să fie aruncate sau răstălmăcite, aşa că gospodăria lui nu este trainică, n-are *wa,* n-are nici o armonie pentru mine. E aproape cu neputinţă să-i faci pe servitori să priceapă şi chiar pentru mine e greu să înţeleg... dar, da, aş putea să-mi fac mai departe datoria faţă de el.

— Îţi cer să cadă învoiala aceea.

— Prima mea datorie este către Alteţa voastră. A doua mea datorie este către soţul meu.

— Gândul meu a fost, Fujiko-san, ca Anjin-san să se însoare cu tine. Atunci n-ai mai fi concubină.

— Un samurai nu poate sluji doi seniori, nici o nevastă doi bărbaţi. Datoria mea este către soţul meu mort. Vă rog să mă iertaţi, nu pot să mă schimb.

— Cu răbdare totul se schimbă. În curând Anjin-san o să ştie mai multe despre viaţa noastră şi-o să aibă şi gospodăria lui *wa.* El a învăţat incredibil de mult de când...

— O, vă rog, Alteţă, nu mă înţelegeţi greşit. Anjin-san este cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată, cu siguranţă, cel mai cumsecade. El mi-a făcut o mare cinste şi, o, da, ştiu că-n curând casa lui o să fie o casă adevărată, dar... dar vă rog să mă iertaţi, eu trebuie să-mi fac datoria. Datoria mea este către soţul meu, singurul meu soţ... Lupta să se stăpânească. Trebuie să fie, *neh?* Trebuie să fie, Alteţă, altfel, toată... toată ruşinea, suferinţa şi dezonoarea sunt fără rost, *neh?* Moartea lui, a copilului meu, săbiile lui rupte şi îngropate în satul *eta.* Dacă nu-mi fac datoria faţă de el, nu-nseamnă că tot *bushido* rămâne în veci o glumă?

— Fujiko-san, acum trebuie să-mi răspunzi la o singură întrebare: datoria ta faţă de o dorinţă a mea, suveranul tău, şi faţă de un om uimitor de curajos, care devine unul de-ai noştri şi care este stăpânul tău şi — adăugă el, crezând că observă o roşeaţă în obrajii ei — şi datoria ta faţă de copilul lui nenăscut, toate acestea nu precumpănesc asupra unei datorii mai vechi?

— Eu... eu nu port în pântece copilul lui, Alteţă.

— Eşti sigură?

— Nu, nu sunt.

— Ţi-a întârziat?

— Da... dar numai puţin şi asta ar putea fi...

Toranaga privea şi aştepta. Liniştit. Mai erau încă multe de făcut înainte de a putea să plece călare şi să-i sloboadă pe Tetsu-ko sau pe Kogo în înălţimi. Era dornic peste măsură de această bucurie, dar ea ar fi fost numai pentru sufletul lui şi, deci, neînsemnată. Fujiko era importantă şi el îşi promisese ca, cel puţin azi, să-şi închipuie c-ar avea timp, că poate să aibă răbdare şi să pună la punct treburi care sunt de datoria lui să le aranjeze.

— Ei?

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu.

— Atunci rămâne nu, Fujiko-san. Te rog să mă ierţi că ţi-am cerut-o, dar trebuia. Toranaga nu era nici mânios, nici încântat. Fata nu făcea decât ceea ce era onorabil să facă şi el ştiuse, când căzuse la învoială cu ea că n-avea să fie nici o schimbare niciodată. Asta ne face pe noi unici pe pământ, gândi cu satisfacţie. O învoială cu moartea este o învoială

sfântă. Se înclină spre ea ceremonios. Te încredinţez soţului tău pentru cinstea ta şi pentru simţul datoriei, Usagi Fujiko, spuse el pronunţând numele care încetase să mai existe.

— O, mulţumesc, Alteţă, spuse ea recunoscătoare pentru cinstea ce i-o făcea, lacrimile şiroindu-i, cuprinsă de o fericire fără seamăn, ştiind că acest simplu gest ştergea stigmatul de pe singurul soţ pe care-l avusese în această viaţă.

— Ascultă, *Fujiko,* cu douăzeci de zile înainte de *ultima zi* ai să pleci la Yedo, orice se va întâmpla cu mine. Moartea ta trebuie să aibă loc în timpul călătoriei şi trebuie să pară un accident. *Neh?*

— Da, da, Alteţă.

— Acesta o să fie secretul nostru. Numai al tău şi al meu.

— Da, Alteţă.

— Până atunci rămâi capul gospodăriei lui.

— Da, Alteţă.

— Acum te rog, spune-i lui Gyoko să vină aici. Am să te chem iar înainte de a pleca. Mai am câteva lucruri de vorbit cu tine.

— Da, Alteţă. Fujiko se înclină adânc şi spuse: Vă binecuvântez că m-aţi eliberat de această viaţă.

Plecă.

Ciudat, gândi Toranaga, cum se pot schimba femeile precum cameleonul, acum sunt urâte, ca-n clipa următoare să fie atrăgătoare, uneori chiar frumoase, deşi în realitate nu sunt.

— M-aţi chemat, Alteţă?

— Da, Gyoko-san. Ce veşti ai pentru mine?

— Tot felul de lucruri, Alteţă, spuse Gyoko cu o strălucire în ochi şi fără nici o teamă pe chipu-i bine fardat, dar clocotind pe dinăuntru. Ştia că această întrevedere nu era întâmplătoare şi instinctul îi spunea că Toranaga era mai periculos ca de obicei. Pregătirile pentru breasla curtezanelor înaintează mulţumitor, legile şi regulamentele sunt întocmite spre a fi supuse aprobării Voastre. Este un loc excelent în partea de nord a oraşului, care ar...

— Locul pe care l-am ales deja este lângă coastă. Yoshiwara.

Ea-l felicită pentru alegere, amărâtă în sinea ei. Yoshiwara — Mlaştina cu Trestii — era, în momentul de faţă, un câmp băltit, plin de ţânţari, care trebuia asanat şi amenajat ca să poată fi împrejmuit şi să se construiască pe el.

— Excelent, Alteţă. Mai departe, legile şi regulamentele pentru *gei-sha,* de asemeni, sunt gata ca să le vedeţi.

— Să fie scurte şi concise. Ce vrei să scrii deasupra porţii în Yoshiwara?

— „Pofta trupului e vremelnică, timpul nu trebuie pierdut."

El râse şi ea zâmbi, dar rămase în gardă, deşi adăugă grav:

— Alteţă, pot să vă mulţumesc din nou, în numele generaţiilor viitoare?

— N-am făcut-o nici pentru tine, nici pentru ele, îi spuse Toranaga şi cită unul din comentariile din „Cartea" sa de învăţătură către urmaşi: „Oameni virtuoşi, de-a lungul istoriei, au blestemat întotdeauna casele de toleranţă, dar bărbaţii nu sunt virtuoşi, iar, dacă un conducător le scoate în afara legii, este un prost, pentru că rele şi mai mari vor izbucni în curând, precum ciuma".

— Cât de înţelept sunteţi!

— Dacă vei pune toate casele de curtezane într-un singur loc, toţi păcătoşii vor putea fi văzuţi, taxaţi şi serviţi în acelaşi timp. Din nou ai dreptate, Gyoko-san, „Pofta trupului e vremelnică". Secătuieşte curând. Mai departe?

— Kiku-san s-a însănătoşit, Alteţă. Perfect.

— Da, am văzut. Cât este de încântătoare! Îmi pare rău, în Yedo este foarte cald şi neplăcut în timpul verii. Eşti sigură că acum ea se simte bine?

— Da, o, da, dar v-a dus dorul, Alteţă. O să vă-nsoţim la Mishima?

— Ce alte zvonuri ai mai auzit?

— Doar că Ishido a plecat din castelul Osaka. Regenţii v-au declarat, oficial, în afara legii. Ce neobrăzare, Alteţă!

— Cum are de gând Ishido să mă atace?

— Nu ştiu, Alteţă, spuse ea prudent, dar cred că are să fie un atac din două părţi, de-a lungul drumului Tokaidō, cu

Ikawa Hikoju, acum că tatăl lui, seniorul Jikkyu, e mort, şi de-a lungul drumului Koshukaidō, din Shinano, dat fiind că seniorul Zataki a trecut prosteşte de partea seniorului Ishido împotriva Voastră. Dar în spatele munţilor, Alteţă, sunteţi în siguranţă. O, da, sunt convinsă c-o să trăiţi până la adânci bătrâneţi. Cu îngăduinţa Voastră, am să-mi mut toate afacerile în Yedo.

— Bineînţeles. Între timp, vezi dacă poţi să afli unde se va da lovitura principală.

— Am să încerc, o, da, Alteţă. Trăim vremuri grele, Alteţă, fratele o să se ridice asupra fratelui, fiul asupra tatălui.

Ochii lui Toranaga nu trădau nimic, dar hotărî să-şi sporească veghea asupra lui Noboru, fiul lui cel mai mare, a cărui credinţă finală era către *taikō.*

— Da, încuviinţă el. Sunt vremuri grele. Vremuri de mari schimbări. Unele bune, altele proaste. Tu, de pildă, acum eşti bogată şi fiul tău la fel. Nu conduce el teascul tău cu *saké* din Odawara?

— Da, Alteţă.

Sub machiaj, Gyoko se făcu pământie la chip.

— Câştigă bine, *neh?*

— Cu siguranţă, e cel mai bun administrator din Odawara, Alteţă.

— Aşa am auzit şi eu. Am o slujbă pentru el. Anjin-san o să construiască o nouă corabie. Eu îi pun la îndemână toţi dulgherii şi toate materialele, aşa că vreau ca partea de afaceri să fie mânuită cu *foarte mare grijă.*

Lui Gyoko aproape să i se facă rău de uşurare. Ea crezuse că Toranaga avea de gând să-i lichideze pe toţi înainte de a pleca la război sau s-o pună la taxe strivitoare, pentru că aflase că ea-l minţise în privinţa lui Anjin-san şi a doamnei Toda, sau în legătură cu Kiku şi pierderea copilului, care nu fusese din întâmplare, aşa cum îi adusese ea la cunoştinţă acum o lună de zile, toată numai lacrimi, ci fusese provocată cu grijă, la insistenţa ei şi cu acordul docil al lui Kiku.

— *Oh ko,* Alteţă, când doriţi ca fiul meu să vină la Yokohama? El o să se-ngrijească să fie cea mai ieftină

corabie ce s-a construit vreodată.

— Nu vreau să fie ieftină. Vreau să fie foarte bună, la preţul cel mai convenabil. El va supraveghea şi va fi direct răspunzător, sub comanda lui Anjin-san.

— Alteţă, vă garantez cu viitorul meu, cu speranţele mele de viitor, că va fi precum doriţi.

— Dacă nava este bine construită, exact cum vrea Anjin-san, peste şase luni, din ziua când încep lucrările, am să-l fac pe fiul tău samurai.

Ea se plecă adânc şi, pentru o clipă, îi fu cu neputinţă să vorbească.

— Vă rog s-o iertaţi pe o biată proastă, Alteţă. Vă mulţumesc, vă mulţumesc.

— El trebuie să înveţe tot ce ştie Anjin-san despre construirea corăbiilor, ca să-i poată învăţa pe alţii când el o să plece. *Neh?*

— Aşa va face.

— Mai departe, despre Kiku-san. Talentul ei merită un viitor mai bun, decât să fie singură într-o colivie, una dintre atâtea alte femei.

Gyoko îşi ridică privirile aşteptându-se din nou la ce era mai rău.

— Aveţi de gând să-i vindeţi contractul?

— Nu, ea nu mai trebuie să fie iar curtezană, nici una din *gei-she*-le tale. Locul ei este într-o gospodărie, să fie una din puţinele, foarte puţinele doamne.

— Dar, Alteţă, dacă vă vede chiar numai din când în când, cum ar putea să aibă o viaţă mai bună?

El o lăsă să-l laude, o lăudă şi el şi o lăudă şi pe Kiku, apoi spuse:

— La drept vorbind, Gyoko-san, începe să-mi placă prea mult de ea şi nu-mi pot îngădui să-mi umble mintea aiurea. Cinstit, ea este mult prea frumoasă pentru mine... mult prea perfectă... Te rog să mă ierţi, dar acesta trebuie să rămână încă unul din secretele noastre.

— Bineînţeles, Alteţă, zise Gyoko cu înflăcărare, zdrobindu-şi creierii să afle adevăratul motiv. Dacă persoana ar fi cineva pe care Kiku să-l poată admira, aş muri liniştită.

— Dar numai peste şase luni, după ce voi vedea nava lui

Anjin-san gata, cu velele ridicate, spuse el sec.

— Da... o, da. Gyoko îşi flutura evantaiul, pentru că soarele era fierbinte acum şi aerul umed, de nerespirat, şi încerca să înţeleagă de ce Toranaga era atât de generos cu ele amândouă, ştiind că preţul avea să fie mare, foarte mare. Kiku-san va fi distrusă când va părăsi casa Voastră.

— Da, bineînţeles. Mă gândesc că trebuie s-o recompensez, într-un fel, pentru supunerea faţă de mine, seniorul ei. Lasă asta în seama mea şi, deocamdată, nu-i spune nimic.

— Da, Alteţă. Şi când doriţi să vină fiul meu la Yokohama?

— Am să-ţi spun înainte de a pleca.

Ea se înclină şi se îndepărtă clătinându-se pe picioare. Toranaga se duse să înoate. Spre nord cerul era foarte întunecat şi el ştia că acolo turna cu găleata. Când văzu micul grup de călăreţi venind dinspre Yokohama, se întoarse.

Omi descălecă şi dezveli capul.

— Seniorul Kasiki Yabu v-a dat ascultare, Alteţă, chiar înainte de prânz.

Capul fusese proaspăt spălat, părul aranjat şi era înfipt într-o ţeapă, pe un mic piedestal, după cum se obişnuia, pentru a fi privit.

Toranaga îşi cercetă duşmanul, aşa cum o făcuse de zeci de mii de ori în viaţa sa, întrebând-se, ca întotdeauna, cum avea să arate propriul lui cap după moarte, privit de învingătorul lui, şi ce va exprima: spaimă, chin, mânie, oroare, sau toate la un loc, sau nici una? Ori demnitate? Masca mortuară a lui Yabu nu arăta decât furie dementială, iar buzele erau trase înapoi într-o sfidare feroce.

— A murit curajos?

— A fost cel mai curajos din câţi am văzut vreodată, Alteţă. Seniorul Hiro-matsu a spus la fel. Cele două tăieturi, apoi a treia la gât. Fără ajutor şi fără să scoată un sunet. Omi adăugă: Poftiţi testamentul lui.

— Tu i-ai retezat capul, dintr-o singură lovitură?

— Da, Alteţă. Am cerut permisiunea lui Anjin-san să folosesc sabia seniorului Yabu.

— Sabia Yoshitomo? Cea pe care i-am dat-o eu lui Yabu?

El i-a dăruit-o lui Anjin-san?

— Da, Alteţă. El i-a vorbit, folosindu-l pe Tsukku-san. I-a spus: „Anjin-san, îţi dau această sabie spre a celebra sosirea ta la Anjiro şi spre a-ţi mulţumi pentru plăcerea pe care mi-a dat-o micul barbar”. La început Anjin-san n-a vrut s-o ia, dar Yabu l-a rugat stăruitor şi i-a spus: „Nici unul din netrebnicii ăştia nu merită o asemenea sabie”. În cele din urmă, el a primit-o.

Curios, gândi Toranaga. Mă aşteptam ca Yabu să-i dea sabia lui Omi.

— Care au fost ultimele lui instrucţiuni? întrebă.

Omi îi spuse. Întocmai. Dacă n-ar fi fost scrise şi în testamentul care fusese dat, în public, martorului oficial, Buntaro, nu le-ar fi spus pe toate şi, într-adevăr, ar fi născocit altele. Yabu avea dreptate, gândi el furios, hotărât să ţină minte pentru totdeauna că scrisul e o armă şi dincolo de mormânt.

— Spre a cinsti curajul în moarte al unchiului tău, am să încuviinţez ultimele lui dorinţe. Toate, fără nici o schimbare, *neh?* spuse Toranaga punându-l la încercare.

— Da, Alteţă.

— Yuki?

— Da, Alteţă, spuse slujnica.

— Adu ceai, te rog.

Ea plecă în grabă şi Toranaga îşi lăsă mintea să cântărească ultimele dorinţe ale lui Yabu. Toate erau înţelepte. Mizuno era un prost şi stătea, întru totul, în calea lui Omi. Mama, o cotoroanţă bătrână, sâcâitoare, grasă, era şi ea o piedică în calea lui Omi.

— Foarte bine şi, dat fiind că eşti de acord, ele sunt întărite. Toate. Vreau, totodată, să aprob şi ultimele dorinţe ale tatălui tău. Ca răsplată pentru devotamentul tău, eşti numit comandant al regimentului de muschete.

— Mulţumesc, Alteţă, dar nu merit această cinste, spuse Omi, jubilând de bucurie.

— Naga va fi înlocuitor la comandă. Mai departe: eşti numit şef al clanului Kasigi şi noua ta feudă va fi provincia Izu, de la Atami — la răsărit, până la Nimazu — la apus, cuprinzând şi capitala, Mishima, şi o să ai un venit anual de

treizeci de mii de *koku.*

— Da, Alteţă, mulţumesc. Vă rog... nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu merit o asemenea cinste.

— Te asigur c-o meriţi. Omi-sama, spuse Toranaga prietenos. Iei în stăpânire castelul Mishima imediat. Pleci azi din Yokohama. Îi raportezi seniorului Sudara în Mishima. Regimentul de muschete va fi trimis la Hakoné şi va fi acolo peste patru zile. Mai departe, îţi spun o taină, doar pentru urechile tale: Îl trimit pe Anjin-san înapoi în Anjiro. O să construiască o altă navă acolo. Ai să-i dai lui feuda ta de acum. Imediat.

— Da, Alteţă. Pot să-i dau casa mea?

— Da, poţi, spuse Toranaga, deşi, bineînţeles, o feudă presupune tot ce este pe ea, case, proprietăţi, ţărani, pescari, bărci.

Amândoi bărbaţii îşi ridicară privirile când râsul lui Kiku ajunse până la ei şi o văzură în curtea exterioară jucând jocul cu evantaiul împreună cu slujnica ei, Suisen, al cărei contract Toranaga îl cumpărase ca un dar pentru Kiku, să-i uşureze inima pentru pierderea copilului.

Adoraţia lui Omi se vedea de la o poştă, oricât de mult încerca s-o ascundă, atât de bruscă şi neaşteptată fusese apariţia ei. Apoi ei o văzură privind în direcţia lor. Un zâmbet încântător îi acoperi chipul şi-şi flutură veselă mâna, iar Toranaga îi răspunse, la rândul lui, şi ea-şi reluă jocul.

— E frumoasă, *neh?*

Omi simţi cum îi ard urechile.

— Da.

La început, Toranaga îi cumpărase contractul spre a-l îndepărta pe Omi de ea, ea fiind una din slăbiciunile lui Omi şi, evident, o recompensă de acordat sau de retras, până ce Omi îşi declara şi-şi dovedea adevărata credinţă şi supunere, şi până când ajuta sau nu la eliminarea lui Yabu. Şi, miraculos, el ajutase şi-şi dovedise credinţa de multe ori. Cercetarea servitorilor fusese ideea lui Omi. Multe, dacă nu toate, din sugestiile bune ale lui Yabu veniseră de la Omi. Acum o lună, Omi descoperise amănunte despre complotul pus la cale de Yabu cu câţiva din ofiţerii din Izu, din regimentul de muschete, spre a-l asasina pe Naga şi pe alţi

ofiţeri de ai lui Toranaga în timpul bătăliei.

— Nu te-nşeli, Omi-san? îl întrebase când Omi îi dăduse de ştire în taină la Mishima, pe vremea când el aştepta urmările provocării lui Mariko.

— Nu, Alteţă. Kiwami Matano din regimentul trei din Izu este afară.

Ofiţerul din Izu, un bărbat de vârstă mijlocie, mătăhălos, cu fălci mari, dezvăluise tot complotul, dăduse parole şi explicase modul de îndeplinire.

— N-aş mai putea să trăiesc cu ruşinea de a şti toate astea, Alteţă. Dumneavoastră sunteţi seniorul nostru. Bineînţeles, cinstit trebuie să recunosc că planul era doar dacă *ar fi fost necesar.* Cred că asta înseamnă dacă Yabu-sama hotăra să treacă brusc în cealaltă tabără în timpul bătăliei. Iertaţi-mă, Alteţa voastră urma să fie prima ţintă, apoi Naga-san. Apoi seniorul Sudara.

— Când a fost ordonat acest plan prima oară şi cine ştie de el?

— La scurtă vreme după ce s-a format regimentul de muschete. Cincizeci şi patru dintre noi ştim, am dat toate numele în scris lui Omi-sama. Planul, sub numele cifrat de „Prunul” a fost aprobat personal de Kasigi Yabu-sama înainte de a pleca la Osaka ultima oară.

— Mulţumesc. Preţuiesc credinţa ta. Păstrezi această taină până ce-ţi voi spune eu. Apoi ai să primeşti o feudă în valoare de cinci mii de *koku.*

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, nu merit nimic. Vă cer permisiunea să-mi fac *seppuku,* pentru că n-am dezvăluit această taină ruşinoasă atâta vreme.

— Ţi se refuză permisiunea. Va fi cum am poruncit.

— Vă rog să mă iertaţi, nu merit o asemenea răsplată. Cel puţin, lăsaţi-mă să rămân ceea ce sunt. Aceasta e datoria mea şi nu merit nici o răsplată. Pe drept cuvânt, ar trebui să fiu pedepsit.

— Care este venitul tău acum?

— Patru sute de *koku,* Alteţă. E destul.

— Am să mă mai gândesc, Kiwami-san.

După ce ofiţerul plecase, el spusese:

— Ce i-ai promis, Omi-san?

— Nimic, Alteţă. El a venit ieri la mine din proprie pornire.

— Un om cinstit? Zici că e un om cinstit?

— Nu ştiu, Alteţă, dar el a venit la mine ieri şi eu v-am spus imediat.

— Atunci, categoric, va fi răsplătit. O asemenea credinţă e mai importantă decât orice, *neh?*

— Da, Alteţă.

— Nu spune nimic nimănui despre asta.

Omi plecase şi Toranaga se întrebase dacă Mizuno şi Omi nu ticluiseră complotul ca să-l discrediteze pe Yabu. Imediat îşi pusese iscoadele să afle adevărul. Dar complotul nu era o minciună şi arderea navei fusese un pretext perfect spre a elimina pe cei cincizeci şi trei de trădători, toţi fiind puşi de pază în noaptea aceea printre străjile din Izu. Kiwami Matano fusese trimis departe, în nord, dându-i-se o feudă bună, totuşi modestă.

— Cu siguranţă, acest Kiwami este cel mai periculos din toţi, spusese Sudara, singurul căruia i se dezvăluise complotul.

— Da, el o să fie supravegheat şi bănuit toată viaţa. Dar, în general, oamenii răi au părţi bune şi oamenii buni părţi rele. Trebuie să alegi ce e bun şi să scapi de ce e rău, fără să sacrifici partea bună. Nu e nici o pierdere pentru mine dacă renunţ la câte ceva.

Da, gândi Toranaga cu mare satisfacţie, cu siguranţă meriţi o recompensă, Omi.

— Ascultă, Omi-san, bătălia o să înceapă în câteva zile. M-ai slujit cu credinţă. Pe ultimul câmp de luptă, după victoria mea, am să te numesc senior de Izu şi am să-ţi fac urmaşii tăi din neamul Kasigi din nou *daimyo* din tată-n fiu.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar nu merit o asemenea cinste, spuse Omi.

— Eşti tânăr, dar, în ciuda anilor tăi, promiţi mult. Bunicul tău era ca tine, foarte deştept, dar n-avea nici un pic de răbdare.

Din nou se auzi râsul doamnelor, iar Toranaga o privi pe Kiku, încercând să ia o hotărâre în privinţa ei, de vreme ce planul lui de la început fusese acum dat uitării.

— Pot să vă întreb ce înţelegeţi prin răbdare, Alteţă? întrebă Omi simţind instinctiv că Toranaga voia ca întrebarea să fie pusă.

Toranaga încă privea fata, încălzit de prezenţa ei.

— Răbdare înseamnă să te stăpâneşti. Sunt şapte emoţii, *neh?* Bucuria, mânia, neliniştea, adorarea, mâhnirea, teama şi ura. Dacă un om nu se lasă în voia lor, înseamnă că are răbdare. Eu nu sunt atât de puternic pe cât aş putea fi, dar am răbdare. Înţelegi?

— Da, Alteţă. Mi-e foarte limpede.

— Răbdarea este foarte necesară la un conducător.

— Da.

— Doamna aceea, de pildă. Ea-mi abate gândurile, e prea frumoasă, prea desăvârşită pentru mine. Eu sunt prea simplu pentru o fiinţă atât de rară. Aşa că am hotărât că locul ei este în altă parte.

— Dar, Alteţă, chiar şi numai ca una din doamnele Voastre mai puţin importante...

Omi rosti politeţea despre care amândoi ştiau că este o minciună, deşi obligatorie, şi Omi se rugă în gând, aşa cum nu se rugase niciodată, ştiind că era cu putinţă, dar şi că el n-avea cum s-o ceară niciodată.

— Sunt de acord, spuse Toranaga. Dar un talent deosebit merită sacrificii. O urmări cu privirea, plăcându-i veselia ei molipsitoare. Apoi amândouă doamnele nu se mai zăriră din cauza cailor. Îmi pare rău, Kiku-san, gândea el, dar trebuie să te dau altuia, să te aranjez cât mai repede, ca să nu te mai pot atinge. Adevărul e că-mi place tot mai mult de ea, deşi Gyoko n-ar crede niciodată că i-am spus adevărul, nici Omi, nici chiar tu însuţi, Toranaga. Apoi continuă cu voce tare: Kiku-san merită o casă a ei proprie. Cu un soţ al ei.

— Mai bine să fie concubina celui mai de jos samurai decât nevasta unui ţăran sau negustor, oricât de bogat ar fi.

— Nu sunt de acord.

Pentru Omi; aceste cuvinte au încheiat definitiv problema. *Karma,* îşi spuse el, copleşit de amărăciune. Alungări tristeţea, prostule. Seniorul tău a hotărât, aşa că acesta e sfârşitul. Midori e o soţie perfectă. Mama ta o să fie călugăriţă, aşa că acum casa ta o să aibă armonie.

Atâta tristeţe a fost azi. Şi fericire: viitor *daimyo* de Izu; comandant de regiment; Anjin-san urmează să rămână în Izu, deci prima navă va fi construită în Izu — *pe feuda mea.* Alungă-ţi tristeţea. Viaţa este toată numai tristeţe. Kiku-san îşi are *karma* ei, eu o am pe a mea, Toranaga pe a lui şi seniorul meu Yabu este o mărturie a cât e de prostesc să te neliniştești pentru una, pentru alta, pentru orice.

Omi îşi ridică privirile spre Toranaga, mintea fiindu-i limpezită acum.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, vă cer iertare. N-am chibzuit bine.

— Poţi să-i dai bineţe, dacă doreşti, înainte de a pleca.

— Mulţumesc, Alteţă. Omi acoperi capul lui Yabu. Doriţi să-l îngrop — sau să-l expun?

— Pune-l într-o ţeapă, cu faţa spre epavă.

— Da, Alteţă.

— Care a fost poemul lui de moarte?

Omi spuse:

Ce sunt norii
Decât un pretext pentru cer?
Ce este viaţa
Decât o fugă de moarte?

Toranaga zâmbi.

— Interesant, spuse el.

Omi se înclină şi dădu capul acoperit unuia din oamenii săi şi se îndreptă, printre cai şi samurai, spre curtea exterioară.

— O, doamnă, spuse el politicos şi amabil. Sunt încântat să te văd sănătoasă şi fericită.

— Sunt cu seniorul meu, Omi-san, şi el e puternic şi mulţumit. Cum aş putea să fiu altfel decât fericită?

— *Sayonara,* doamnă.

— *Sayonara,* Omi-san.

Ea se înclină, conştientă acum de sfârşitul de neînlăturat de care aproape că nu-şi dăduse seamă niciodată până acum. Din ochi i se prelinse o lacrimă şi ea şi-o şterse şi se înclină iar, în timp ce el se îndepărta, şi privi paşii mari şi hotărâţi,

şi-ar fi plâns în hohote, cu inima gata să se frângă, dar apoi, ca întotdeauna, auzi în minte cuvintele spuse de atâtea ori, rostite cu blândeţe, cu înţelepciune: „De ce plângi, copilă? Noi, cele din Lumea Plutitoare, trăim doar pentru clipa prezentă şi ne dăruim tot timpul bucuriei florilor de cireş, zăpezii, frunzelor de arţar, frumuseţii lunii, ne ofilim, îmbătrânim şi renaştem, cântându-ne cântecele, bând ceai şi *saké,* cunoscând parfumurile şi atingerea mătăsii, mângâind, spre a oferi încântare şi plutind. Ascultă, copilă, niciodată să nu fii tristă, totdeauna să pluteşti ca un nufăr dus de valul vieţii. Cât de norocoasă eşti, Kiku-san, tu eşti prinţesă de Ukiyo, prinţesă a Lumii Plutitoare, pluteşte, trăieşte pentru clipa prezentă…”

Kiku îşi şterse a doua lacrimă. Fată proastă! Gata cu plânsul! îşi porunci ea. Eşti nemaipomenit de norocoasă! Eşti concubina celui mai mare *daimyo,* chiar dacă una de rang foarte mic şi neoficială, dar ce contează — *fiii tăi* se vor *naşte samurai.* Nu e acesta cel mai de neînchipuit dar de pe lume? Nu ţi-a prezis ghicitorul un noroc atât de extraordinar, cu neputinţă de crezut? Dar acum s-a adeverit, *neh?* Dacă chiar trebuie să plângi, sunt alte lucruri mult mai însemnate pentru care să plângi. Pentru sămânţa zămislită în pântecele tău, pe care ceaiul cu gust ciudat a smuls-o din tine. Dar de ce să plângi pentru asta? N-a fost decât o plămădeală, nu un copil, şi cine i-a fost tatăl?

— Nu ştiu, nu cu siguranţă, Gyoko-san, îmi pare rău, dar cred că e al stăpânului meu, spusese ea, în cele din urmă, dorind atât de mult să fie copilul lui, spre a se împlini prezicerea de samurai.

— Dar dacă copilul se naşte cu ochii albaştri şi cu chip bălai? Se poate, *neh*? Numără zilele.

— Le-am numărat şi le-am răsnumărat, o, ce le-am mai numărat!

— Atunci fii cinstită cu tine însăţi. Iartă-mă, dar viitorul nostru, al amândurora, depinde acum de tine. Ai destui ani in faţa ta ca să mai poţi face copii. N-ai decât optsprezece acum, copilă, *neh?* Mai bine să fii sigură, *neh?*

Da, gândi ea iar, cât de înţeleaptă eşti, Gyoko-san, şi cât de proastă am fost eu, mi s-au făcut farmece. N-a fost decât

o plămădeală şi cât de înţelepţi suntem noi, japonezii, să ştim că un copil nu este un copil adevărat decât după treizeci de zile de la naştere, când sufletul îi este stabilit definitiv în trup şi *karma* lui e hotărâtă pentru totdeauna. O, cât sunt de norocoasă, şi îmi doresc un fiu şi încă unul şi încă unul şi niciodată o fată. Bietele fetiţe! O, zei, binecuvântaţi-l pe prezicător şi vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru *karma* mea că sunt ocrotită de marele *daimyo,* că fiii mei au să fie samurai şi, o, vă rog, faceţi să merit o asemenea minunăţie...

— Ce e, stăpână? întrebă micuţa Suisen, uimită de fericirea ce părea să se reverse în valuri de pe chipul lui Kiku.

Kiku oftă mulţumită.

— Mă gândeam la prezicător, la stăpânul meu şi la *karma* mea, rătăceam doar cu mintea, rătăceam...

Intră în curtea interioară, ferindu-se de soare sub umbrela-i purpurie, ca să-l caute pe Toranaga. Acesta aproape că nu se zărea din pricina cailor, samurailor şi şoimarilor din curte, dar ea-l văzu că era tot în verandă, bând acum ceai, iar Fujiko se pleca din nou în faţa lui. Curând o să fie rândul meu, gândi ea. Poate că la noapte...

O, te rog... Apoi, foarte fericită, se întoarse la jocul ei.

În faţa porţii, Omi încalecă pe cal şi plecă în galop, urmat de străji, mai repede, tot mai repede, goana înviorându-l, mirosul înţepător de sudoare al calului plăcându-i. Nu-şi mai întoarse privirile spre ea, pentru că nu mai avea de ce. Ştia că lăsase la picioarele ei toată pasiunea vieţii lui şi tot ce adorase. Era sigur că n-o să mai cunoască niciodată pasiunea, acel extaz al trupului şi sufletului care aprinde bărbatul şi femeia, dar asta nu-l nemulţumea. Dimpotrivă, gândi, îl binecuvântez pe Toranaga că m-a eliberat. Acum nimic nu-mi mai stă în cale. Nici tata, nici mama, nici Kiku, Acum pot şi eu să am răbdare. Am douăzeci şi unu de ani, sunt aproape *daimyo* de Izu şi am o lume de cucerit.

*

* *

— Da, Alteţă, spunea Fujiko.

— Urmează să pleci de aici direct la Anjiro. Am hotărât să schimb feuda lui Anjin-san de la Yokohama, la Anjiro. Pe o

întindere de douăzeci de *ri* de jur-împrejurul satului şi un venit anual de patru mii de *koku.* Ai să iei casa lui Omi-san.

— Pot să vă mulţumesc în numele lui, Alteţă? înţeleg că el încă nu ştie nimic despre asta?

— Nu ştie. Am să-i spun astăzi. Fujiko-san, i-am poruncit să construiască o altă navă, în locul celei distruse, iar Anjiro va fi un şantier perfect, mult mai bun decât Yokohama. Am aranjat cu Gyoko ca fiul ei cel mai mare să vegheze afacerile lui Anjin-san, iar toate materialele şi toţi meseriaşii vor fi plătiţi din trezoreria mea. Va trebui să-l ajuţi să pună pe picioare o oarecare gospodărire.

— *Oh ko,* Alteţă, spuse ea căzând imediat pe gânduri. Timpul ce mi-a rămas să-l petrec cu Anjin-san va fi atât de scurt.

— Da. Va trebui să-i găsesc o altă concubină... sau soţie. *Neh?*

Fujiko îşi ridică privirile, ochii îngustându-i-se. Apoi zise:

— Vă rog, cum vă pot fi de folos?

Toranaga spuse:

— Pe cine mi-ai sugera? Vreau ca Anjin-san să fie mulţumit. Oamenii mulţumiţi muncesc mai bine, *neh?*

— Da. Fujiko îşi scormoni mintea. Cine s-ar compara cu Mariko-sama? Apoi zâmbi. Alteţă, soţia lui Omi-san, Midori-san. Mama lui o urăşte, după cum ştiţi, şi-l vrea pe Omi divorţat, iertaţi-mă, dar ea mi-a spus-o fără ocolişuri. Midori-san este o doamnă atât de drăguţă şi atât de deşteaptă.

— Crezi că Omi vrea să divorţeze?

— O, nu, Alteţă, sunt sigură că nu vrea. Care bărbat doreşte, într-adevăr, să-şi asculte mama? Dar asta e legea noastră, aşa că el ar fi trebuit să divorţeze de ea de prima oară, când părinţii i-au spus-o, *neh?* Chiar dacă mama lui are o fire aprigă, ea ştie, cu siguranţă, ce e mai bine pentru el. Iertaţi-mă, trebuie să spun adevărul, pentru că aceasta este o treaba foarte importantă. Bineînţeles, nu vreau să ofensez pe nimeni, Alteţă, dar datoria filială către părinţi este piatra de temelie a legii noastre.

— Aşa-i, spuse Toranaga chibzuind la acest nou gând norocos. Crezi că Anjin-san ar găsi că Midori-san este o soţie bună?

— Nu, Alteţă, dacă-i porunciţi să se căsătorească... dar, iertaţi-mă, nu este nevoie să i-o porunciţi.

— Da?

— Poate că găsiţi o cale de a-l face pe el însuşi să se gândească la asta. Cu siguranţă, aşa ar fi cel mai bine. Lui Omi-san, bineînţeles, îi porunciţi.

— Fireşte. Tu ai fi de acord cu Midori-san?

— O, da. Ea are şaptesprezece ani, fiul ei este sănătos, ea se trage dintr-un neam bun de samurai, aşa că o să-i facă lui Anjin-san băieţi straşnici. Cred că părinţii lui Omi vor ţine ca Midori să-i dea fiul lui Omi-san, dar, dacă nu, Anjin-san ar putea să-l adopte. Ştiu că stăpânul meu o place, deoarece Mariko-sama mi-a spus că-l necăjea, în glumă, în legătură cu ea. Midori este dintr-o viţă foarte bună de samurai, foarte prevăzători, foarte deştepţi. O, da, el ar fi în siguranţă cu ea. De asemeni, părinţii ei sunt amândoi morţi, aşa că n-ar fi nici o împotrivire din partea lor în privinţa căsătoriei... cu Anjin-san.

Ideea îl amuza pe Toranaga. Categoric, pe Omi trebuie să-l ţin în şah, îşi spuse. Tânărul Omi poate, mult prea uşor, să-mi ajungă un ghimpe în coastă. Ei bine, nu va trebui să fac nimic ca s-o divorţez pe Midori. Tatăl lui Omi, cu siguranţă va avea ultima dorinţă înainte de a-şi face *seppuku,* iar soţia lui, în mod cert, va ţine morţiş ca cel din urmă şi cel mai important lucru pe care el îl are de făcut pe acest pământ este să-şi ştie fiul însurat cum trebuie. Aşa că, oricum, Midori va fi divorţată în câteva zile. Da, ea o să fie o soţie foarte bună.

— Dacă nu ea, Fujiko-san, ce ai zice de Kiku? De Kiku-san?

Fujiko rămase cu gura căscată uitându-se la el.

— O, iertaţi-mă, Alteţă, aveţi de gând să renunţaţi la ea?

— S-ar putea. Ei bine?

— Kiku-san ar fi o concubină neoficială perfectă; Alteţă. Ea e atât de minunată, totuşi, pot să prevăd că ar da multă bătaie de cap unui om obişnuit, şi, iertaţi-mă, vor trece ani până ce Anjin-san să poată aprecia calitatea deosebită a cântecului ei, a dansului sau a înţelepciunii ei. Ca soţie? întrebă ea cu suficientă afectare spre a-şi arăta

dezaprobarea. Doamnele din Lumea Sălciilor, de obicei, nu sunt instruite... la fel cu celelalte, Alteţă. Ele se pricep la cu totul alte lucruri... Să fii răspunzătoare de banii şi de gospodăria unui samurai este altceva decât să trăieşti în Lumea Plutitoare..

— Ar putea să înveţe?

Fujiko şovăi îndelung.

— Lucrul cel mai bun pentru Anjin-san ar fi: Midori-san, soţie şi Kiku-san, concubină.

— S-ar putea ele obişnui cu... felul lui *diferit* de a fi?

— Midori-san este samurai, Alteţă. Va fi datoria ei. Îi veţi porunci. La fel şi lui Kiku-san.

— Dar lui Anjin-san nu?

— Îl cunoaşteţi mai bine decât mine, Alteţă. Dar, în treburi ca împărţitul pernei şi... ar fi mai bine să hotărască el însuşi.

— Toda Mariko-sama ar fi fost o soţie desăvârşită pentru el. *Neh?*

— Aceasta ar fi fost o ideea extraordinară, Alteţă, răspunse Fujiko fără să clipească. În mod sigur, amândoi aveau un mare respect unul pentru celălalt.

— Da, spuse el sec. Ei, bine, îţi mulţumesc, Fujiko-san. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. El o să fie la Anjiro cam peste zece zile.

— Mulţumesc, Alteţă. Dacă-mi îngăduiţi pot să vă sugerez ca portul Ito şi aşezarea cu izvoare calde, Yokosé, să fie tot în feuda lui Anjin-san?

— De ce?

— Ito doar în cazul că Anjiro nu este îndeajuns de mare. Pesemne c-o să fie nevoie de cale mai mari pentru o navă atât de mare. Poate că acolo sunt. Yokosé pentru...

— Oare?

— Da, Alteţă.

— Ai fost acolo?

— Nu, Alteţă, dar pe Anjin-san îl interesează marea. La fel şi pe Alteţa voastră. A fost datoria mea să încerc să învăţ despre corăbii şi navigaţie, iar, când am auzit că nava lui Anjin-san a ars, m-am întrebat dacă n-ar fi cu putinţă să-şi construiască alta şi, dacă da, unde şi cum. Izu este o alegere

perfectă, Alteţă. Va fi uşor să ţineţi armatele lui Ishido departe.

— Şi de ce Yokosé?

— Şi Yokosé pentru că un *hatamoto* trebuie să aibă un loc în munţi unde să puteţi fi primit la rangul care vi se cuvine.

Toranaga o privea scrutător. Fujiko părea atât de ascultătoare şi modestă, dar el ştia că era tot atât de inflexibilă ca şi el şi n-ar ceda nici cât negru sub unghie, dacă nu i-ar porunci el.

— Sunt de acord. Şi-am să mă gândesc la ce mi-ai spus despre Midori-san şi Kiku-san.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse ea umil, bucuroasă că-şi făcuse datoria faţă de stăpânul ei şi îşi plătise datoria faţă de Mariko.

Ito era pentru construirea calelor şi Yokosé era locul unde Mariko spusese că începuse, de fapt, „iubirea" lor.

— Sunt atât de norocoasă, Fujiko-chan, îi mărturisise Marika la Yedo. Călătoria noastră până aici mi-a adus mai multă bucurie decât am dreptul să mă aştept în douăzeci de vieţi.

— Te rog să-l aperi în Osaka, Mariko-san. Îmi pare rău, bietul om, el nu e ca noi, nu e civilizat ca noi. Nirvana lui este viaţa, nu moartea.

Asta rămâne încă adevărat, gândi Fujiko, binecuvântând amintirea lui Mariko. Mariko îl salvase pe Anjin-san şi nimeni altcineva, nu Dumnezeul creştin sau alţi zei, nici Toranaga, nimeni — doar Mariko, singură. Toda Mariko-noh-Akechi Jinsai îl salvase.

Înainte de a muri am să ridic un altar la Yokosé şi am să las prin testament o danie pentru altul în Osaka şi altul în Yedo. Asta o să fie una din ultimele mele dorinţe înainte de moarte, Toranaga-sama, îşi promise ea, întorcându-şi privirile spre el atât de liniştită, încântată în sinea ei de toate celelalte lucruri plăcute ce mai erau încă de făcut în folosul lui Anjin-san. Cu siguranţă, ca nevastă, Midori e alegerea cea mai bună, Kiku *niciodată,* ea rămâne doar o concubină, şi nu neapărat concubina principală, iar feuda să fie mărită până la Shimoda, ce se află chiar pe coasta de sud a provinciei Izu.

— Doriţi să plec imediat, Alteţă?

— Rămâi aici peste noapte şi mâine pleci direct. Nu prin Yokohama.

— Da, înţeleg. Iertaţi-mă, pot să iau în stăpânire noua feudă a stăpânului meu, în numele său — cu tot ce conţine — în clipa în care ajung acolo?

— Kawanabi-san îţi va da toate hârtiile necesare înainte de a pleca. Acum, te rog, trimite-o pe Kiku-san la mine.

Fujiko se înclină şi plecă.

Toranaga mormăi. Păcat că această femeie o să-şi curme viaţa. Aproape că e prea de preţ ca s-o pierd şi e mult prea corectă. Ito şi Yokosé? Şi ce altceva mai era în mintea ei?

O văzu pe Kiku străbătând curtea scăldată în soare, picioarele-i micuţe, în şosete albe, aproape dansând. Era atât de drăguţă şi elegantă în mătăsurile ei şi cu umbrela-i purpurie, încât stârnea invidia oricărui bărbat. O, Kiku, gândi el, îmi pare rău, nu-mi pot permite această invidie. Nu-mi pot îngădui să fii a mea în această viaţă, îmi pare rău. Tu trebuia să fi rămas acolo unde erai, în Lumea Plutitoare, curtezană de primă clasă, sau, chiar mai bine, *gei-sha.* Cu ce idee grozavă a venit cotoroanţa aia bătrână! Atunci ai fi în siguranţă, râvnită de mulţi, adorată de mulţi, pricina unor tragice sinucideri, sau certuri violente, sau întâlniri minunate, alintată şi temută, scăldată în banii, pe care tu-i tratezi cu dispreţ. O legendă — atâta vreme cât va ţine frumuseţea ta. Dar acum? Eu nu te pot păstra, îmi pare rău. Orice samurai căruia i te-aş da drept concubină îşi ia în pat un cuţit cu două tăişuri: îşi va pierde minţile şi va stârni pizmă fiecărui bărbat. *Neh?* Puţini au să primească să se-nsoare cu tine, îmi pare rău, dar acesta este adevărul şi acesta este ziua pentru adevăruri. Fujiko a avut dreptate. Tu nu eşti pregătită să conduci gospodăria unui samurai, îmi pare rău. Când frumuseţea ţi se va duce — îţi vei păstra vocea, copilă, şi înţelepciunea —, ai să fii totuşi aruncată la grămada de gunoi a omenirii. Iartă-mă, dar şi acesta e un adevăr. Altul este că cele mai bune doamne din Lumea Plutitoare, chiar şi cele mai vestite, când anii s-au abătut asupra lor, este mai bine să rămână în Lumea lor Plutitoare, să conducă alte case de curtezane şi să-şi înece amarul iubirilor trecute şi tinereţii pierdute în butoaie cu *saké,*

udate cu şiroaie de lacrimi. Cele mai neînsemnate, în cel mai bun caz, ajung neveste de ţărani, pescari, negustori, vânzători de orez, meşteşugari, din care se şi trag — floare rară, care apare aşa, dintr-o dată, printre bălării, fără nici un alt temei decât *karma,* spre a înflori repede şi a se trece tot atât de repede.

E atât de trist, atât de îngrozitor de trist. Cum să-ţi dau eu ţie copii samurai?

O păstrezi pentru timpul ce-ţi mai rămâne, îi spuse ascunzişul cel mai tainic al inimii. Ea merită asta. Nu te prosti şi pe tine însuţi aşa cum îi prosteşti pe ceilalţi. Adevărul e că ai putea s-o păstrezi cu uşurinţă, luându-i puţin, lăsându-i mult, exact cum faci cu favorita ta, Tetsu-ko, ori cu Kogo. Nu este Kiku şi ea ca un şoim pentru tine? De preţ, dar numai un şoim, pe care-l hrăneşti din palmă, să zboare asupra prăzii, şi-l chemi înapoi cu o momeală, apoi, după un sezon sau două, îl laşi în voia vântului să dispară pentru totdeauna. Nu te minţi pe tine însuţi. De ce să n-o păstrezi? Ea nu este decât un alt şoim, care zboară foarte sus, s-o tot priveşti dar nimic mai mult. E atât de frumoasă şi, o, atât de bună la împărţitul pernei...

— De ce râdeţi? De ce sunteţi atât de fericit, Alteţă?

— Pentru că este o bucurie să te privesc, doamnă.

*

* *

Blackthorne se lăsă cu toată greutatea pe una din cele trei garline prinse de chila epavei.

— *Hipparuuuu!* strigă el. Traaaageţi!

La fiecare parâmă erau câte o sută de samurai, goi, doar cu fâşia de pânză din brâu, trăgând din răsputeri. Era după-amiază şi mareea joasă, iar Blackthorne spera să poată mişca epava şi s-o tragă la ţărm, spre a salva totul. Făcuse unele mici modificări la primul său plan când aflase, spre bucuria lui, că toate tunurile fuseseră scoase din mare imediat după furtună şi erau aproape tot atât de bune ca-n ziua când părăsiseră turnătoria de lângă Chatham, din provincia lui natală, Kent. De asemeni, fuseseră recuzate aproape o mie de ghiulele, ceva mitralii, lanţuri şi multe obiecte metalice. Mai toate erau răsucite şi turtite, dar avea din ce face o

corabie, cum nici nu visase c-ar fi cu putinţă.

— Minunat, Naga-san! Minunat! îl felicitase el pe Naga când descoperise adevărata cantitate a celor salvate.

— O, mulţumesc, Anjin-san. Am încercat din răsputeri, îmi pare rău.

— Nu pare rău. Acum totul bine!

Da, se bucurase el. Acum *Lady* poate fi chiar un pic mai lungă şi un pic mai lată la travers, dar tot o să arate ca un ogar, şi o să fie dată dracului pe mare.

Ah Rodrigues, gândise el fără ranchiună, mă bucur că eşti plecat şi în siguranţă anul acesta şi că anul viitor va fi un altul pe care să-l scufund. Dacă Ferriera este iar căpitan general ar fi un dar al proniei cereşti. Mă bucur că ai plecat şi că eşti teafăr; îţi datorez viaţa şi tu eşti un mare pilot.

— *Hipparruuuuuu!* strigă el din nou şi garlinele se smuciră, apa căzând de pe ele ca picăturile de sudoare, dar epava nu se clinti.

Din zorii aceia de pe plajă, când Toranaga îi dăduse scrisoarea lui Mariko, ceasurile din zi nu mai fuseseră destule pentru el. Desenase schiţe, făcuse şi refăcuse tabele, modificase planuri şi dăduse liste de oameni şi materiale necesare, făcute cu foarte mare atenţie, pentru că nu voia să se strecoare vreo greşeală. După ce se termina ziua, lucra cu dicţionarul până târziu în noapte, ca să înveţe cuvinte noi, de care o să aibă nevoie ca să le spună meşterilor ce voia, sau ca să afle de la ei ce făcuseră deja, ori ce puteau să facă. De multe ori, disperat fiind, voise să-l roage pe preot să-l ajute, dar ştia că duşmănia lor era definitivă şi de nestrămutat.

Karma, îşi spuse el fără mâhnire, compătimindu-l pe preot pentru jalnicul său fanatism.

— *Hipparuuuuu!*

Samuraii se opintiră din nou, luptând cu împotrivirea mării şi a nisipului, apoi cineva începu să cânte şi traseră de funii la unison. Epava se clinti puţin din loc şi ei îşi înteţiră eforturile, apoi ea înaintă brusc, eliberându-se. Atunci ei căzură grămadă pe nisip. Se ridicară râzând, felicitându-se între ei şi se aplecară iar asupra parâmelor. Dar epava, se-nţepenise din nou.

Blackthorne le arătă cum să tragă parâmele, când într-o

parte, când în cealaltă, încercând să mişte epava spre babord, sau spre tribord.

— Va trebui s-o salt cumva, apoi fluxul şi refluxul vor face toată treaba şi o vor mişca, spuse el cu voce tare în engleză.

— *Dozo*? întrebă Naga nedumerit,

— Ah, *gomen nasai,* Naga-san.

Blestemându-se că nu ştie destul japoneza, le explică prin semne şi desene pe nisip cum să facă o plută şi s-o lege de coaste la reflux; apoi valul următor o să facă epava să plutească şi ei vor putea s-o tragă la ţărm. La următorul reflux avea să le fie şi mai uşor, pentru că vor pune butuci rotunzi sub ea.

— *Ah so desu!* spuse Naga impresionat.

Când le explică celorlalţi ofiţeri, şi ei fură cuprinşi de admiraţie, iar samuraii lui Blackthorne se umflau în pene, plini de importanţă.

Blackthorne băgă de seamă şi-i făcu semn unuia din ei cu degetul.

— Unde-ţi sunt bunele purtări?

— Poftiţi? O, iertaţi-mă, Alteţă, vă rog să mă scuzaţi că v-am jignit.

— Astăzi te iert, mâine nu. Înoată până la navă... dezleagă parâma asta.

Roninul-samurai se pierdu cu firea şi-şi holbă ochii spre el.

— Iertaţi-mă, stăpâne, nu ştiu să înot.

Se făcu tăcere pe plajă şi Blackthorne ştia că toţi aşteptau să vadă ce o să se-ntâmple. Era furios pe el însuşi, pentru că un ordin era un ordin şi, fără să vrea, el dăduse o sentinţă de moarte, care, de data asta, nu era meritată. Se gândi un moment.

— Porunca lui Toranaga-sama, toţi oamenii învaţă înoate. *Neh?* Toţi vasalii mei înoată peste treizeci de zile. Tu, în apă, iei prima lecţie acum.

Samuraiul începu să intre în apă plin de teamă, ştiind că era un om mort, Blackthorne veni lângă el şi, când capul omului intra sub apă, îl trăgea în sus, nu cu prea mare blândeţe, şi-l făcu să-noate până la epavă, lăsându-l să se mai dea la fund, dar niciodată periculos, omul tuşind, oticnind şi

mergând mai departe. Apoi îl aduse iar spre ţărm şi, când mai erau douăzeci de iarzi de apă mică, îi făcu vânt înainte.

Omul înotă precum o pisică pe jumătate înecată. Niciodată n-avea să mai fie aşa de plin de importanţă în faţa stăpânului său. Camarazii lui aplaudară, iar bărbaţii de pe plajă, care ştiau să-noate, se tăvăleau pe jos de râs.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Naga. Foarte înţelept. Râse iar, apoi spuse: Trimit oameni după bambus, Pentru plută, *neh?* Mâine încercăm să avem totul aici.

— Mulţumesc.

— Mai tragem azi?

— Nu, nu, mulţumesc.

Blackthorne se opri şi-şi duse mâna streaşină la ochi.

Părintele Alvito stătea pe o dună, privindu-i.

— Nu, mulţumesc, Naga-san, spuse Blackthorne. Totul terminat pentru azi. Te rog, scuză-mă un moment.

Porni să-şi ia hainele şi săbiile, dar oamenii lui i le aduseră rapid. Se îmbrăcă fără grabă şi-şi prinse săbiile la cingătoare.

— Ziua bună, spuse când ajunse lângă Alvito.

Preotul părea istovit, dar chipu-i era prietenos, aşa cum fusese înainte de cearta lor violentă de lângă Mishima. Atenţia lui Blackthorne crescu.

— Şi dumitale, căpitane-pilot. Eu plec în dimineaţa asta. Nu voiam decât să stăm puţin de vorbă. Te deranjează?

— Nu, chiar deloc.

— Ce ai de gând să faci, încerci să despotmoleşti corabia?

— Da.

— Mă tem că n-o să meargă.

— N-are importanţă. O să încerc.

— Crezi, într-adevăr, c-ai să poţi construi o altă corabie?

— O, da, spuse calm Blackthorne, întrebându-se ce era în mintea lui Alvito.

— Ai de gând să-ţi aduci aici restul echipajului să te-ajute?

— Nu, spuse Blackthorne după o clipă. Mai bine să rămână în Yedo. Când nava e aproape gata… e destul timp ca să-i aduc aici.

— Ei locuiesc într-o mahala *eta,* nu?

— Da.

— Acesta e motivul pentru care nu-i vrei aici?

— Unul din ele.

— Nu te-nvinuiesc. Am auzit că ei sunt scandalagii şi beau mai tot timpul. Ai aflat că, în urmă cu vreo săptămână, a fost o mică gâlceavă printre ei şi casa le-a ars din temelii? Aşa se zvoneşte.

— Nu. A fost cineva rănit?

— Nu, dar asta n-a fost decât printr-o minune a Domnului. Data viitoare... Se pare că unul din ei a făcut un cazan. E îngrozitor ce face băutura din om!

— Da. Păcat de casă. O să-şi construiască ei alta.

Alvito încuviinţă din cap şi privi spre coastele navei spălate de valuri.

— Înainte de a pleca, voiam să-ţi spun că ştiu ce pierdere reprezintă Mariko-sama pentru tine. Am fost tare mâhnit de ce vi s-a întâmplat la Osaka, dar, într-un fel, sufletul mi-e înălţat. Îmi dau seama ce înseamnă sacrificiul ei... Ţi-a povestit despre tatăl ei, despre cealaltă tragedie?

— Da, în parte.

— A! Atunci înţelegi. L-am cunoscut destul de bine pe Ju-san Kubo.

— Poftim? Vrei să zici că pe Akechi Jinsai?

— O, iartă-mă, da. Acesta e numele sub care este cunoscut acum. Nu ţi-a spus Mariko-sama?

— Nu.

— *Taikō* l-a poreclit în bătaie de joc aşa: *Ju-san Kubo, Shōgun-ul celor Treisprezece zile.* Rebeliunea lui — de când şi-a adunat oamenii până la marele *seppuku* — a durat treisprezece zile. A fost un om grozav, dar pe noi ne-a urât, nu pentru că eram creştini, ci pentru că eram străini. Deseori m-am întrebat dacă Mariko nu s-a făcut creştină doar ca să afle căile noastre, ca să ne distrugă. El deseori mi-a spus că l-am aţâţat pe Goroda împotriva lui.

— Ai făcut-o?

— Nu.

— Ce fel de om era?

— Scund, cu chelie, foarte mândru, un bun general şi un poet de mare clasă. E atât de trist să termine în acest fel —

toţi din neamul Akechi. Şi acum ultimul din ei. Biata Mariko... dar ea l-a salvat pe Toranaga, dac-o să vrea Dumnezeu. Degetele lui Alvito atinseră mătăniile. După o clipă, spuse: De asemeni, pilotule, înainte de a pleca, vreau să-mi cer scuze pentru... ei, bine, sunt bucuros că Părintele Superior a fost acolo ca să te salveze. Nu pentru *Erasmus,* deşi eu n-am nimic de-a face cu asta. Îmi cer iertare doar pentru oamenii aceia, Pesaro şi căpitanul general. Mă bucur că s-a sfârşit cu nava ta.

— *Shigata ga nai,* părinte. Curând o să am alta.

— Ce fel de navă o să încerci să construieşti?

— Una destul de mare şi destul de puternică.

— Ca să ataci Corabia Neagră?

— Ca să navighez spre casă, spre Anglia... şi să mă apăr împotriva oricui.

— Toată munca o să fie o irosire zadarnică.

— O să mai fie iar o „Lucrare a Domnului”?

— Da. Sau altă lucrătură.

— Dacă se mai întâmplă şi noua mea navă eşuează, am să construiesc alta şi, dacă şi asta eşuează, atunci alta. Am de gând să-mi construiesc o corabie şi să mă îmbarc şi când am să ajung în Anglia am să cer, ori am să împrumut, ori am să fur o navă de corsari şi apoi mă întorc.

— Da. Ştiu. Din pricina asta n-o să pleci niciodată. Ştii prea multe, Anjin-san. Ţi-am spus-o mai-nainte şi ţi-o spun din nou, dar fără nici o răutate. Sincer. Eşti un bărbat curajos, un adversar grozav, pe care-l respecţi, iar eu te respect, şi ar trebui să fie pace între noi. O să fim deseori împreună de-a lungul anilor, dacă supravieţuim războiului.

— Oare?

— Da. Eşti mult prea bun la japoneză. Curând o să fii tălmaciul lui Toranaga. N-ar trebui să ne certăm, dumneata şi cu mine. Mă tem că destinele noastre sunt legate. Ţi-a spus-o Mariko-san şi dumitale? Mi-e mi-a spus-o.

— Nu. Niciodată. Ce altceva ţi-a mai spus?

— M-a rugat stăruitor să fiu prietenul dumitale, să te apăr, dacă pot. Anjin-san, n-am venit aici să te întărit, sau să mă cert cu dumneata, ci doar să-ţi cer pace înainte de-a pleca.

— Unde te duci?

— Mai întâi la Nagasaki, cu nava, din Mishima. Sunt treburi de negoţ de încheiat. Apoi mă voi îndrepta oriunde se va afla Toranaga, oriunde va fi lupta.

— Te vor lăsa să călătoreşti nestânjenit, în ciuda războiului?

— O, da. Ei au nevoie de noi, indiferent cine câştigă. Cu siguranţă, noi putem fi oameni cu judecată — dumneata şi cu mine — şi să facem pace. Ţi-o cer din pricina lui Mariko-sama.

Vreme de o clipă, Blackthorne nu spuse nimic.

— Cândva am avut un armistiţiu, pentru că ea l-a vrut. Pe acesta ţi-l ofer. Un armistiţiu, nu pace, cu învoiala să nu-mi vii la mai puţin de cincizeci de mile de şantierul meu naval.

— Mă învoiesc, pilotule, bineînţeles că mă învoiesc, dar n-ai de ce te teme din partea mea. Un armistiţiu, deci, în memoria ei. Alvito îi întinse mâna. Mulţumesc.

Blackthorne strânse mâna cu fermitate, apoi Alvito spuse:

— Curând o să aibă loc funeraliile ei în Nagasaki. Însuşi Părintele Superior va oficia slujba, Anjin-san. O parte din cenuşa ei urmează să fie înmormântată acolo.

— Asta i-ar fi făcut plăcere. Blackthorne se uită pentru o clipă spre epavă, apoi îşi întoarse privirile spre Alvito. Un lucru nu... nu i l-am spus lui Toranaga: chiar înainte ca ea să moară, i-am dat binecuvântarea, aşa cum ar face-o un preot, şi am rostit ultimele rugăciuni, pe cât m-am priceput mai bine. Nu se găsea altcineva şi ea era catolică. Am făcut acelaşi lucru la incinerare. O să fie... o să fie primite? Am încercat s-o fac în faţa lui Dumnezeu, nu al meu, nici al vostru.

— Nu, Anjin-san. Învăţătura noastră zice că nu sunt bune, dar cu două zile înainte de a muri ea a cerut şi i s-a dat dezlegarea de păcate de către Părintele Superior.

— Deci... deci ea a ştiut tot timpul că avea să moară... orice s-ar fi întâmplat.

— Da, Dumnezeu s-o binecuvânteze şi s-o ia la sânul Său!

— Mulţumesc că mi-ai spus, zise Blackthorne. Am... am fost tot timpul îngrijorat că ceea ce-am făcut eu nu este de nici un folos, deşi eu... Mulţumesc că mi-ai spus.

— *Sayonara,* Anjin-san, spuse Alvito, întinzându-i mâna din nou.

— *Sayonara,* Tsukku-san. Te rog aprinde o lumânare pentru ea... din partea mea.

— O voi aprinde.

Blackthorne strânse mâna şi urmări cu privirea preotul care se îndepărta, înalt şi puternic, un adversar demn de respect. Noi totdeauna vom fi duşmani, gândi el. Amândoi o ştim, fie că există sau nu un armistiţiu. Ce ai zice dacă ai şti planul lui Toranaga şi planul meu? Nimic mai mult decât vorbele cu care m-ai ameninţat deja, *neh?* Bine. Noi ne înţelegem unul pe celălalt. Un armistiţiu n-o să facă nimic rău. Dar noi n-o să fim prea mult împreună, Tsukku-san. În timp ce se construieşte nava mea, eu o să-ţi iau locul ca tălmaci pe lângă Toranaga şi regenţi şi, curând, ai să fii scos din afacerile de negoţ chiar când navele portugheze încă vor mai aduce mătasea. Toate acestea se vor schimba şi ele. Flota mea va fi doar începutul. Peste zece ani Leul Angliei are să guverneze aceste ape, dar mai întâi *Lady,* apoi toate celelalte...

Mulţumit, Blackthorne se întoarse la Naga şi hotărî planurile pentru a doua zi, apoi urcă panta spre locuinţa-i provizorie, lângă Toranaga. Mâncă orez şi peşte crud, tăiat felii, pe care unul din bucătarii lui le pregătise pentru el şi le găsi delicioase. Mai luă încă o porţie şi începu să râdă.

— Alteţă?

— Nimic.

Dar cu mintea o vedea şi o auzea pe Mariko spunând:

— O, Anjin-san, poate că într-o zi ai să ajungi să-ţi placă chiar şi peştele crud şi atunci ai să fii pe drumul spre nirvana, Locul Păcii Depline.

O, Mariko, gândi, sunt aşa de bucuros pentru adevărata dezlegare de păcate. Şi îţi mulţumesc.

Pentru ce, Anjin-san? o auzea spunând.

Pentru viaţă, Mariko, draga mea.

De multe ori, ziua şi noaptea, vorbea cu ea în gând, retrăind clipe din viaţa lor şi povestindu-i despre ziua de azi, simţindu-i prezenţa foarte aproape, totdeauna atât de aproape, că o dată sau de două ori privise peste umăr

aşteptând s-o vadă acolo.

Aşa am făcut în dimineaţa asta, Mariko, dar, în locul tău, era Buntaro, şi, lângă el, Tsukku-san, amândoi holbându-se la mine. Eu aveam sabia, dar el avea arcul uriaş în mâini. Eheei, iubito, mi-a trebuit tot curajul să merg şi să-i întâmpin cum se cuvine. Priveai şi tu? Ai fi fost mândră de mine, eram atât de calm, de samurai, de împietrit. El mi-a spus foarte înţepat, folosindu-l pe Tsukku-san ca tălmaci:

— Doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko mi-au făcut cunoscut cum ai apărat onoarea soţiei mele şi pe a lor. Cum le-ai salvat de batjocură. Îţi mulţumesc, Anjin-san. Te rog să-mi ierţi izbucnirea dezgustătoare de odinioară, îmi cer scuze şi îţi mulţumesc.

Apoi s-a înclinat spre mine şi a plecat, iar eu voiam atât de mult ca tu să fii acolo, să ştii că taina noastră e în siguranţă.

De multe ori Blackthorne privise peste umăr aşteptând ca ea să fie acolo, dar nu era niciodată şi n-avea să fie niciodată, însă asta nu-l deranja. El era cu ea pentru totdeauna şi ştia c-are s-o iubească în vremurile bune şi în vremurile de mare restrişte, chiar şi în amurgul vieţii. Ea se afla mereu la hotarul viselor lui. Acum visurile acelea erau bune, foarte bune şi, laolaltă cu ea, se adunau imagini cu schiţe, planuri, chipul sculptat din prora, vele, aşezarea chilei, construirea corăbiei. Apoi va urma bucuria fără seamăn: *Lady,* terminată cu toate pânzele sus, umflate de un vânt straşnic dinspre sud-vest, trecând în goană prin Canalul Mânecii. Va ordona: „Atenţie, vele! Gabier, vele mari, rândunică şi zburători!” Va slăbi parâmele, rotind-o încet-încet, canonada velelor marcând sfârşitul voltei şi „Drept aşa!” şi fiecare bucăţică de pânză îi va asculta comanda, ca apoi, în cele din urmă, corabia masivă să fie virată puternic la babord pe lângă Beachy Head, în direcţia Londra...

*

* *

Toranaga urca dealul de lângă tabără, înconjurat de oamenii săi. Vânase de-a lungul coastei şi acum mergea pe colinele de deasupra satului, cu Kogo pe pumnu-i înmănuşat. Mai erau două ceasuri până la asfinţit şi nu voia să piardă

bunătate de soare, neştiind când o să mai aibă vreme pentru vânat.

Ziua de azi mi-am închinat-o mie, gândi. Mâine plec la război, dar ziua de azi a fost ca să-mi pun casa în ordine, prefăcându-mă că tot Kwanto e în siguranţă, Izu e în siguranţă, la fel şi succesiunea mea, şi că am să trăiesc ca să mai apuc încă o iarnă, iar la primăvară am să vânez după placul inimii. O, ziua de astăzi a fost foarte bună.

Vânase de două ori cu Tetsu-ko şi ea zburase minunat. Astăzi ea se luase după un cocor de câteva ori mai mare decât ea şi se întorsese la momeală perfect. Câinii îi arătaseră un fazan şi el trimisese şoimiţa rotindu-se în înălţimi. Apoi fazanul fusese zburătăcit şi începuseră nesfârşitele şi dureroasele înălţări şi coborâri, iar omorul fusese desăvârşit. Din nou Tetsu-ko venise la momeală şi mâncase ţanţoşă din palma lui.

Acum Toranaga era în căutarea unui iepure. Îi trecuse prin minte că pe Anjin-san o să-l bucure carnea. Aşa că, în loc să încheie mulţumit ziua, Toranaga hotărâse să mai vâneze. Îşi grăbi pasul, nevoind să se întoarcă cu tolba goală.

Gonacii lui mergeau înainte, pe lângă tabără, pe drumul ce şerpuia către creasta de deasupra şi el era foarte bucuros de ziua care se încheia.

Îşi plimbă privirea scrutătoare peste tabără. Oamenii erau la instrucţia cu armament. Toată instrucţia pe regimente şi tragerile fuseseră oprite câtă vreme Tsukku-san se afla prin preajmă şi asta-l încântă. Cele douăzeci de tunuri, care fuseseră salvate cu atâta grijă, zăceau deoparte, strălucind în soare, şi-l văzu prin apropiere pe Blackthorne, aşezat pe pământ, cu picioarele strânse sub el, ca oricare altul, concentrându-se deasupra unei mese joase. Mai încolo era epava şi văzu că încă nu fusese mişcată din loc şi se întrebă cum avea s-o aducă Anjin-san pe ţărm, dacă nu putea fi trasă.

Pentru că, Anjin-san, ai s-o aduci la ţărm, îşi spuse Toranaga convins.

O, da! Şi ai să-ţi construieşti altă navă, iar eu am s-o distrug, aşa cum am distrus-o pe cealaltă, sau am s-o dau ca mită creştinilor, care sunt mai importanţi pentru mine decât

corăbiile tale, prietene, iartă-mă, şi decât celelalte corăbii care aşteaptă în ţara ta. Compatrioţii tăi o să mi le aducă, la fel şi pactul cu regina ta. Nu tu. Eu am nevoie de tine aici.

Când o să vină timpul, Anjin-san, am să-ţi spun de ce a trebuit să-ţi ard corabia şi atunci n-o să-ţi mai pese, pentru că alte lucruri au să te preocupe şi ai să înţelegi că ceea ce ţi-am spus a fost totuşi adevărul. Trebuia să aleg între corabie şi viaţa ta. Am ales viaţa ta. A fost corect, *neh*? Atunci o să râdem amândoi de „Lucrarea Domnului". O, a fost uşor să pun o pază anume pe navă din oameni de încredere, cu porunci secrete să presare praf de puşcă la întâmplare şi din belşug în noaptea hotărâtă, spunându-i deja lui Naga — atunci când Omi mi-a zis în taină despre complotul lui Yabu — să schimbe listele, astfel ca straja următoare, de punte şi de ţărm, să fie doar din oameni din Izu, mai ales cei cincizeci şi trei de trădători. Apoi, a fost de ajuns un singur *ninja* cu un amnar, în întunericul nopţii, şi nava ta a devenit o torţă. Bineînţeles, nici Naga, nici Omi n-au ştiut nimic.

Îmi pare rău, dar era atât de necesar, Anjin-san. Ţi-am salvat viaţa de care aveam chiar mai multă nevoie decât de corabia ta. De cincizeci de ori, sau poate mai mult, a trebuit să chibzuiesc dacă să renunţ la viaţa ta, dar, până acum, întotdeauna am izbutit să n-o fac. Nădăjduiesc şi pe mai departe să fie la fel. De ce? Azi este ziua adevărurilor, *neh*? Răspunsul e: fiindcă mă faci să râd şi am nevoie de un prieten. Nu îndrăznesc să-mi fac prieteni printre oamenii mei sau printre portughezi. Da, am să şoptesc în gura unei fântâni la prânz, dar numai după ce m-am încredinţat că sunt singur, că *am nevoie de un prieten.* Am nevoie şi de cunoştinţele tale. Mariko-sama a avut din nou dreptate. Înainte să pleci, vreau să ştiu tot ce ştii tu. Ţi-am spus că amândoi avem timp berechet, tu şi cu mine.

Vreau să ştiu cum navighează o corabie în jurul pământului şi să înţeleg cum o naţie mică, insulară poate să înfrângă un mare imperiu. S-ar putea ca răspunsul să fie bun pentru noi şi China, *neh?* O, da! *Taikō* a avut dreptate în unele lucruri.

Prima oară când te-am văzut, am spus: „Nu există nici o

scuză pentru o răzmeriţă” şi tu ai răspuns: „Există una: să câştigi!” Ah, Anjin-san, atunci te-am îndrăgit. Sunt de acord. Totul este bine, dacă câştigi.

E o prostie să pierzi. De neiertat.

Tu n-o să pierzi şi ai să fii în siguranţă şi fericit pe întinsul tău domeniu de la Anjiro, unde Mura, pescarul, o să te păzească împotriva creştinilor şi o să le dea mai departe informaţii false, după cum îl dirijez eu. Ce copilărie din partea lui Tsukku-san să creadă că unul din oamenii mei, chiar şi un creştin, putea să-ţi fure cărţile de drum şi să le dea în taină preoţilor fără ştirea mea. O, Mura, mi-ai fost credincios treizeci de ani sau mai mult, curând o să-ţi primeşti răsplata! Ce-ar zice preoţii dacă ar şti că numele tău adevărat e Akira Tonomoto, samurai iscoadă, la porunca mea, şi totodată pescar, căpetenia satului şi creştin? Ar crăpa de furie, *neh?*

Aşa că nu te nelinişti, Anjin-san, eu mă îngrijesc de viitorul tău. Eşti pe mâini bune, puternice şi, o, ce viitor am plănuit pentru tine!

— Am să fiu concubina barbarului, vai, vai, vai, se tânguise Kiku cu voce tare.

— Da, peste o lună. Fujiko a încuviinţat oficial. O mai spusese încă o dată lui Kiku şi Gyoko, cu răbdare, dată fiind uimirea de pe chipul fetei. Şi vei primi o mie de *koku* pe an după naşterea primului fiu al lui Anjin-san.

— ...Ce-aţi spus?

El repetase promisiunea şi adăugase blând:

— La urma urmelor, samuraiul e samurai şi două săbii sunt două săbii, iar fiii lui vor fi samurai. El este *hatamoto,* unul din cei mai importanţi vasali ai mei, amiral al tuturor navelor mele, un sfetnic de foarte mare încredere, chiar şi prieten. Neh?

— Iertaţi-mă, dar, Alteţă...

— *Mai întâi* ai să fii concubina lui.

— Iertaţi-mă, mai întâi, Alteţă?

— Poate că ar trebui să fii nevasta lui. Fujiko-san mi-a spus că nu vrea să se mai mărite niciodată, dar eu cred că el trebuie să se-nsoare. De ce nu? Dacă tu îi placi îndeajuns — şi îmi închipui că ai putea să-i placi — şi, făcându-ţi totuşi

datoria, îl ţii să-şi construiască nava... *neh?* Da, cred că ar trebui să-i fii soţie.

— O, da, o, da, o, da!

Îşi aruncase braţele de gâtul lui, îl binecuvântase şi-şi ceruse iertare pentru izbucnirea necontrolată şi felul prostesc de a-l întrerupe şi a nu-l asculta cu supunere, apoi plecase de la el ocolind cât mai pe departe locul unde, cu o clipă mai înainte, fusese gata să se-arunce de pe cea mai apropiată stâncă.

Oh, doamnele! gândi Toranaga amuzat şi foarte mulţumit. Acum ea are tot ce-şi doreşte, la fel şi Gyoko — dacă nava e construită la timp — şi preoţii, şi...

— Alteţă!

Unul din vânători arăta spre un desiş de lângă drum. El îşi struni calul şi-o pregăti pe Kogo, slăbind curelele ce-o ţineau legată de pumnul lui.

— Acum, porunci el blând.

Fu trimis câinele.

Iepurele ţâşni din tufe căutând să se-ascundă şi, în clipa aceea, Toranaga îi dădu drumul lui Kogo. Cu bătăi puternice din aripi, zbură şuierând după el ca o săgeată, ajungând din urmă animalul înspăimântat. La o sută de paşi, pe muncelul din faţă, era un lăstăriş cu rugi de mure şi iepurele alerga în zig-zag, cu o viteză înnebunitoare, căutând adăpost, iar Kogo reducea distanţa tăind colţurile, ajungând din ce în ce mai aproape, la câteva picioare deasupra pământului. Apoi fu deasupra prăzii, se aruncă lovind cu ciocul, iar iepurele scoase un ţipăt, se ridică în două labe şi ţâşni înapoi, Kogo tot după el, ţipând cu furie că-i scăpase. Iepurele se răsuci din nou, într-un ultim salt spre adăpost şi ţipă când Kogo lovi iar şi-l prinse zdravăn cu ghearele de gât şi de cap, apoi, strângându-şi aripile, îl imobiliză fără frică, neluând în seamă zbaterile disperate ale animalului, în timp ce, fără efort, îi rupse gâtul. Un ultim ţipăt. Kogo îi dădu drumul, ţâşni în aer pentru o clipă, îşi scuturã penele zbârlite, punându-le în ordine printr-o mişcare violentă, apoi se aşează iar pe trupul cald care se zvârcolea, cu ghearele din nou în încleştarea mortală. Atunci şi numai atunci, slobozi ea strigătul de victorie şi sâsâi de plăcere către vânăt. Ochii ei îl

priveau pe Toranaga.

Toranaga veni la trap şi descălecă, dându-i momeala. Ascultător, uliul porumbar îşi lăsă prada şi apoi, când îi ascunse cu dibăcie momeala, i se aşeză pe mănuşă. Îi prinse cureluşele, iar degetul său arătător, pe care era cocoţat, îi simţi încleştarea prin mănuşă.

— Bravo, bine lucrat frumuseţea mea, spuse el, răsplătind-o cu o bucăţică din urechea iepurelui pe care un gonaci o tăiase-n felii subţiri pentru ea. Poftim, înfulecă de aici, dar nu prea mult, mai ai încă treabă.

Cu un zâmbet larg, gonaciul ridică iepurele-n sus.

— Stăpâne! Are, pesemne, de trei sau patru ori greutatea ei. De săptămâni n-am văzut altul mai bun, *neh?*

— Da. Trimite-l la tabără pentru Anjin-san.

Toranaga sări în şa şi le făcu celorlalţi semn cu mâna să pornească din nou la vânat.

Da, ucisese foarte bine dar nu m-a emoţionat ca vânătoarea cu un şoim călător. Un uliu porumbar rămâne un uliu porumbar, un ucigaş, născut să omoare orice şi tot ce se mişcă. Ca tine, Anjin-san, *neh?*

Da, tu eşti un uliu porumbar cu aripi scurte. O, dar Mariko era un şoim călător.

Şi-o aminti atât de clar, dorind mai mult decât orice pe lume să nu fi fost nevoie ca ea să plece la Osaka şi în Marele Necunoscut. Dar a fost necesar, îşi spuse el calm. Ostaticii trebuiau eliberaţi. Nu numai familia mea, ci toţi ceilalţi. Acum am încă cincizeci de aliaţi care au trecut în secret de partea mea. Curajul tău şi al doamnei Maeda, precum şi sacrificiul tău i-au unit şi i-au adus pe toţi din neamul Maeda de partea mea, iar prin ei, toată coasta de vest. Ishido trebuia forţat să iasă din bârlogul lui de necucerit, regenţii dezbinaţi, iar Ochiba şi Kiyama făcuţi să ajungă la mâna mea. Tu ai săvârşit toate astea, ba mai mult: mi-ai dat timp. Numai în timp se pun capcanele şi se face rost de momeală.

O, Mariko-chan, cine s-ar fi gândit că o femeie atât de micuţă ca tine, fiica lui Ju-san Kubo, vechiul meu rival; trădătorul trădătorilor, Akechi Jinsai, ar putea să facă atât de mult şi să se răzbune atât de frumos şi cu atâta demnitate pe *taikō,* duşmanul şi ucigaşul tatălui tău. O singură năpustire

înfricoşătoare, la fel ca Tetsu-ko, şi ţi-ai nimicit toată prada, care era şi prada mea.

Este atât de trist că nu mai exişti. O asemenea credinţă merită o favoare specială.

Toranaga ajunsese în creastă. Se opri şi strigă să i-l aducă pe Tetsu-ko. Şoimarul i-o luă pe Kogo şi Toranaga mângâie şoimul peregrin cu capişon pe cap, care se afla pentru ultima oară pe pumnul său, apoi îi scoase capişonul şi-i dădu drumul în înaltul cerului. Îl privi cum urcă în spirală, sus, tot mai sus, căutând o pradă pe care el n-avea să i-o mai zburătăcească niciodată. Libertatea lui Tetsu-ko este darul meu pentru tine, Mariko-san, îi spuse în gând, privind şoimul ce se rotea mai sus, tot mai sus. Spre a cinsti credinţa ta faţă de mine şi devotamentul tău filial către legea noastră de căpătâi, care zice: „Un fiu, sau o fiică, pătruns de simţul datoriei nu-şi poate găsi liniştea sub acelaşi cer cu ucigaşul tatălui său, atâta vreme cât acesta trăieşte”.

— O, atât de înţelept, Alteţă, spuse şoimarul.

— Ce?

— Să-i daţi drumul lui Tetsu-ko, s-o eliberaţi. Ultima oară când i-aţi dat drumul am crezut că n-o să se mai întoarcă niciodată, dar nu eram sigur. O, Alteţă, sunteţi cel mai mare şoimar din împărăţie, cel mai bun, pentru că *ştiţi,* sunteţi sigur când să trimiteţi şoimul înapoi, în înaltul cerului.

Toranaga îşi permise o privire încruntată. Şoimarul, neînţelegând de ce, se făcu alb ca varul, i-l dădu repede înapoi pe Kogo şi se retrase în grabă.

Da, pentru Tetsu-ko venise vremea, gândi Toranaga morocănos, dar, chiar şi aşa, ea era totuşi un dar simbolic pentru spiritul lui Mariko şi pentru calitatea răzbunării ei.

Dar cum rămâne cu toţi fiii tuturor bărbaţilor pe care i-ai ucis?

Asta este altceva, toţi bărbaţii aceia meritau să moară, îşi răspunse. Chiar şi aşa, tu eşti întotdeauna în gardă cu cine se apropie la mai mult de o aruncătura de săgeată. E o prevedere firească. Observaţia îi plăcu lui Toranaga şi hotărî s-o adauge în Legatul său.

Mai privi încă o dată cerul printre gene şi văzu şoimiţa, care nu mai era a lui. Era o creatură de o imensă frumuseţe,

acolo sus, liberă, dincolo de toate amărăciunile, ridicându-se în văzduh fără efort. Apoi, o forţă pe care el n-o mai putea controla o luă şi o răsuci spre nord şi dispăru.

— O, Tetsu-ko, îţi mulţumesc. Să zămisleşti multe şoimiţe, spuse el şi-şi întoarse atenţia spre pământul de la picioarele sale.

Satul arăta curat şi îngrijit în soarele care apunea, Anjin-san era tot la masa lui, samuraii la instrucţie, fumul se înălţa din vetre. Dincolo de golf, cam la vreo douăzeci de *ri,* se află Yedo. La patruzeci de *ri* spre sud-est se găsea Anjiro. La două sute nouăzeci de *ri* spre vest era Osaka şi de acolo, la nici treizeci de *ri* spre sud era Kyoto.

Acolo trebuie să se dea lupta hotărâtoare, gândi el. Lângă capitală. Spre nord, în apropiere de Gifu, sau Ogaki, sau Hashima, de-a curmezişul marelui drum de nord, Nakasendō. Poate acolo, unde drumul o coteşte spre sud, către capitală, lângă cătunul Sekigahara, în munţi. Undeva pe acolo. O, eu aş fi în siguranţă ani în şir în spatele munţilor mei, dar aceasta este şansa pe care am aşteptat-o: Ishido a rămas descoperit.

Atacul meu principal va fi de-a lungul drumului de nord şi nu pe Tokaidō, drumul de coastă, deşi între timp am să mă prefac că-mi schimb planul de cincizeci de ori. Fratele meu o să meargă alături de mine. O, da, cred că Zataki o să se convingă singur că Ishido l-a trădat pentru Kiyama. Fratele meu nu este prost. Am să-mi ţin jurământul solemn, s-o cer pe Ochiba pentru el. În timpul *bătăliei decisive* Kiyama o să schimbe tabăra, cred c-o s-o schimbe, şi, când o s-o facă, dacă o face, o să se arunce asupra detestatului său rival, Onoshi. Ăsta va fi semnalul de atac pentru muschete, eu am să-i iau prin învăluire şi am să câştig, pentru că Ochiba, în chip înţelept, n-o să-l lase niciodată pe moştenitor să lupte împotriva mea. Ea ştie că, dac-ar face-o, aş fi forţat să-l omor.

Toranaga începu să zâmbească pe sub mustaţă. Când am să câştig am să-i dau lui Kiyama toate pământurile lui Onoshi şi am să-i dau de înţeles să-l numească pe Saruji moştenitorul său. În clipa când am să fiu preşedintele noului Consiliu al Regenţilor am să trimit doamnei Ochiba,

propunerea de căsătorie a lui Zataki, iar ea va fi atât de furioasă de neobrăzarea lui, încât, spre a îmbuna pe Prima Doamnă a Ţării şi pe moştenitor, regenţii vor trebui, cu regret, să-l invite pe fratele meu să-şi curme această viaţă. Cine să-i ia locul ca regent? Kasigi Omi. Kiyama va fi prada lui Omi... da, aşa este înţelept şi este atât de uşor, pentru că, sigur până atunci Kiyama, senior al tuturor creştinilor, o să se fălească peste poate cu religia lui. Edictele de expulzare ale lui *taikō* sunt încă legale, *neh?* Cu siguranţă, Omi şi ceilalţi au să spună: „Votez ca edictele să fie scoase la iveală". Cu asta, Kiyama s-a dus, n-o să mai fie nici un regent creştin şi, cu răbdare, o să strângem tot mai mult laţul asupra năroadei, dar periculoasei dogme străine, care este o ameninţare pentru Pământul Zeilor şi întotdeauna a pus în primejdie *wa*-ul nostru... şi, ca atare, trebuie lichidată cu desăvârşire. Noi, regenţii, o să-i încurajăm pe compatrioţii lui Anjin-san să preia negoţul de la portughezi. Cât de curând cu putinţă, regenţii vor porunci ca tot negoţul şi toţi străinii să se limiteze la Nagasaki, la o zonă restrânsă din Nagasaki, sub o pază foarte severă. Şi o să ne-nchidem hotarele pentru totdeauna... pentru ei, şi pentru muschetele lor şi pentru otrăvurile lor.

Sunt atât de multe şi minunate lucruri de făcut, o dată ce am câştigat, dacă voi câştiga şi când voi câştiga. Noi suntem un popor foarte uşor de prezis.

O să fie o epocă de aur. Ochiba şi moştenitorul au să ţină o curte cu mare fast în Osaka, iar din când în când, noi o să venim să ne închinăm în faţa lor şi-o să continuăm să guvernăm în numele lui în afara castelului Osaka. Peste vreo trei ani Fiul Cerului o să mă invite să dizolv Consiliul şi să devin *shōgun,* până ajunge la majorat nepotul meu. Regenţii au să stăruie să primesc şi, cu supunere, eu am s-o fac. Într-un an sau doi, fără pompă, am să mă retrag în favoarea lui Sudara şi am să păstrez puterea, ca de obicei. Am să aştept în continuare cu răbdare, iar, într-o zi, cei doi uzurpatori vor face o greşeală şi atunci s-a zis cu ei, într-un fel, va fi sfârşitul castelului Osaka, un vis într-un alt vis, iar adevăratul trofeu al Marelui Joc, care a început de îndată ce am putut gândi şi a devenit posibil în momentul în care a

murit *taikō*, adevăratul trofeu va fi câştigat: *Shōgunat*-ul.

Pentru asta am luptat şi asta am plănuit toată viaţa. Eu, singur, sunt moştenitorul împărăţiei. *Voi fi shōgun.* Eu am întemeiat o dinastie.

Acum totul este cu putinţă mulţumită lui Mariko-san şi ciudatului barbar care a apărut din marea de la răsărit.

Mariko-san, a fost *karma* ta să mori în chip glorios şi să trăieşti în veci. Anjin-san, prietene, e *karma* ta să nu părăseşti niciodată acest pământ. A mea este să fiu *shōgun.*

Kogo, uliul porumbar, îşi fâlfâi aripile pe-ncheietura mâinii lui, se aşeză mai bine şi-l privi. Toranaga-i zâmbi. Nu eu am ales să fiu ceea ce sunt, ci *karma* mea.

În anul acela, în zorii celei de a douăzeci şi una zile a lunii a zecea, Luna fără Zei, armatele s-au ciocnit. Era în munţi, lângă Sekigahara, de-a curmezişul drumului de nord, pe-o vreme câinoasă: ceaţă, apoi lapoviţă.

Spre sfârşitul după-amiezii, Toranaga câştigase bătălia şi s-a pornit măcelul. Au fost luate patru mii de capete.

*

* *

Trei zile mai târziu, Ishido a fost prins viu, iar Toranaga, bine dispus, i-a amintit de profeţie şi l-a trimis în lanţuri la Osaka să fie expus în public, poruncind celor din eta să îngroape cu străşnicie în pământ picioarele generalului Ishido, lăsându-i afară doar capul, şi invitându-i pe trecători să taie cel mai vestit gât din împărăţie cu un fierăstrău de bambus. Ishido a fost în agonie trei zile şi a murit foarte bătrân.

POSTFAŢĂ

Deşi romanul de faţă nu este o lucrare cu caracter strict istoric, el se bazează pe fapte, personalităţi şi date reale din istoria Japoniei, a căror cunoaştere – chiar şi superficială – poate duce mult mai uşor la formarea unei imagini despre această parte a lumii şi timpului.

În 1549 Oda Nobunaga[18], fiul unui mic *daimyo* care profitase de luptele interne dintre seniorii feudali pentru a-şi mări domeniile, moşteneşte la numai 15 ani averea tatălui său. Doar câţiva ani i-au fost suficienţi pentru a deveni stăpânul a numeroase provincii, iar faima lui de om curajos şi energic a crescut atât de mult, încât Împăratul Ogimachi trimite un mesager, invitându-l să restabilească ordinea în Imperiu. Nobunaga a acceptat această sarcină dificilă.

După ce îi învinge pe cei mai turbulenţi dintre *daimyo* şi ia în stăpânire posesiunile altora, îl învinge şi pe ultimul, Shōgunul Akihaga, şi ia frâiele conducerii, începând să reconstruiască ţara din ruinele la care ajunsese în urma atâtor războaie interne. Numai că, în 1582, un vasal trădător – Akechi Jinsai – care îi datora multe, îl asasinează, întrerupând astfel munca pe care acesta o începuse.

Puterea cade în mâinile unui soldat – Hideyoshi[19] – care, prin inteligenţă şi victoriile sale, se ridicase la cel mai înalt rang, de general, în armata lui Nobunaga. Hideyoshi i-a îndepărtat pe fiii fostului său stăpân şi, simţind că nu va putea să ceară pentru el titlul de Shōgun din cauza originii modeste, îl forţează pe Împărat să-i confere cel mai înalt titlu al ierarhiei civile – cel de Kwampaku. El a continuat munca de pacificare începută de Nobunaga şi a triumfat asupra tuturor rebelilor *daimyo.*

Ajungând la apogeul onoarei şi puterii, este atât de orbit de mărire încât se gândi să-şi întindă puterea în Coreea şi China. Campania lui, deşi plină de succese la început, nu a întârziat să se dovedească a fi un dezastru. În ultimele sale clipe de viaţă şi-a dat seama de greşeală. În 1598, pe patul de moarte, ultimele sale gânduri au fost îndreptate către

[18] Personajul Goroda

[19] Personajul Nakamura-Taikō

trupele decimate în lupte şi la suferinţele de tot felul pe care acestea le înduraseră.

Hideyoshi l-a încredinţat pe fiul său – Hideyori – celor cinci cei mai mari *daimyo* din Imperiu, reuniţi sub forma unui consiliu de tutori. Printre aceştia era şi unul pentru care o poziţie secundă nu era de ajuns: Tokugawa Ieyasu[20] (1542-l616) un descendent al familiei Minamoto[21]. Când în 1590 i se încredinţează conducerea celor opt mari provincii din Kwanto, el alege micul port Edo[22], în provincia Mushashi, pentru a-şi construi noul său castel. După moartea lui Hideyoshi, el se separă foarte curând de ceilalţi membri ai consiliului tutorilor, rămaşi credincioşi jurământului făcut pentru a nu amesteca istoria cu literatura şi începe lupta împotriva lor. Estul era la un pas de a porni lupta împotriva vestului; şi, din nou, Estul învinge, când, pe câmpiile din jurul localităţii Sekigahara (Mino), câştigă supremaţia ce urma să dureze două secole şi jumătate.

Ieyasu obţine titlul de Shōgun la trei ani după victoria sa (1603) şi astfel a început linia Tokugawa care ajunge să posede o autoritate nemaicunoscută de nimeni până atunci. Doi ani mai târziu, el cedează Shōgunatul în favoarea fiului său, se retrage la Sumpu, iar înainte de moarte are consolarea de a vedea dezvoltându-se în Osaka linia Hideyoshi (1615). Din acel moment puterea se afla în siguranţă în mâinile familiei lui.

Succesorii lui imediaţi – Hidetaka (1605-l623) şi Iemitsu (1623-l651) îi continuă opera şi întăresc regulile de fier pe care el le impusese în Imperiu: ruperea relaţiilor cu ţările străine, închiderea tuturor porturilor pentru comerţul cu străinii, cu excepţia olandezilor şi chinezilor, care aveau acces doar în portul Yokohama în apropiere de Edo (actualul Tokyo), persecuţiile atroce împotriva creştinilor, legi aspre faţă de învăţăturile confucianiste.

Timp de două sute de ani fiecare *daimyo,* samurai sau om de rând a dus această povară fără să comenteze, ceea ce a stabilizat situaţia în Imperiu şi pacea pentru mulţi ani.

---

[20] Personajul Toranaga

[21] Minowara

[22] Yedo

Ultimul Shōgun Tokugawa, aflat într-o situaţie critică, este obligat să cedeze puterea Împăratului care, în 1868 a început restauraţia Meiji.

WILL ADAMS[23] (+ 1620). Pilot englez pe nava olandeză „Erasmus” care a eşuat pe ţărmurile din Bunyo în aprilie 1600. Este luat prizonier şi dus la Osaka, unde îl întâlneşte pe Ieyasu, în luna următoare, şi este angajat să construiască mai multe vase mici (schooners) dintre care unul – „Santa Bonaventura” – va face o călătorie până în Mexic în 1620. Se implică, de asemenea, în numeroase tranzacţii comerciale cu olandezii şi englezii în ceea ce priveşte fabricile pe care aceştia le aveau la Hirado. Nu i s-a permis niciodată să se întoarcă în ţara sa natală. Se căsătoreşte cu o japoneză şi moare la Hemi, în apropiere de actualul port Yokosuka. Japonezii i-au dat numele de Anjin (pilotul), iar mormântul său se numeşte Anjin-zuka. O stradă din Edo (Tokyo) îi poartă numele (Anjin-cho).

[23] Personajul John Blackthorne

Lector: DIANA ANCA RADU
Tehnoredactor: VICTOR MAŞEK
Coli de tipar: 42
Bun de tipar: 20.08.1988
Tiparul executat sub comanda nr. 80 246
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”
Piaţa Scânteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

O realizare extraordinară, o vastă şi dramatică reconstituire a Japoniei de la începutul secolului XVII... Clavell ne oferă nu numai o poveste plină de acţiune, intrigă şi iubire (în stil japonez), ci ne face să înţelegem codul de onoare al samuraiului, plin de sălbăticie, de frumuseţe şi de obsesie a morţii.

PUBLISHERS WEEKLY

Nu-mi amintesc de vreun roman care să mă fi absorbit ca acesta. Este o lectură irezistibilă, poate de neuitat. Clavell are har. El creează o lume care te vrăjeşte într-o asemenea măsură încât uiţi cine eşti şi unde te afli, cititorul trăind efectiv acţiunea. Autorul scrie în spiritul celei mai vechi şi mai măreţe tradiţii cunoscute de proza de calitate.

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

O operă colosală în toate privinţele, pe care cititorul nu şi-ar dori-o mai scurtă nici măcar cu o propoziţiune. Închipuiţi-vă, dacă puteţi *Pe aripile vântului* în manieră orientală şi vă veţi face o idee despre amploarea acestei miraculoase istorisiri eroice.

COSMOPOLITAN